Công Tố Viên Của Tôi

Giang Tiểu Lục

Công Tố Viên Của Tôi

Giang Tiểu Lục

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Khác, Sủng
Edit: Zhinn

- ----------

Văn án:

Lần đầu Sơ Nhất và Kiều An Sâm gặp nhau là ở một buổi hẹn hò mù quáng.

Sau khi kết hôn, ngài công tố viên bận rộn rất nhiều việc, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, Sơ Nhất lại là trạch nữ chính hiệu, vì vậy thời gian hai người ở chung rất ít.

Ngoại trừ vào ban đêm sinh hoạt vợ chồng bình thường, bọn họ giống như là bạn cùng phòng sống chung một mái nhà.

Kiều An Sâm cảm thấy cuộc hôn nhân này không có vấn đề gì, cho đến khi anh dự định muốn cùng Sơ Nhất sinh con.

Cô gái nhỏ ngồi ở trên giường, trên người mặc một bộ áo ngủ màu hồng nhạt, đôi mắt mở to, vẻ mặt và lời nói lại vô cùng nghiêm túc.

“Giữa hai ta không hề có bất kỳ điểm chung nào, chưa từng ước hẹn gì, cũng chưa từng gặp mặt bạn bè đồng nghiệp của nhau, lại càng không giống đời sống sinh hoạt bình thường của vợ chồng.”

“Cho nên có thể thấy được, cuộc sống hôn nhân của chúng ta nguy cấp rồi!”

Kiều An Sâm: “….”

Công tố viên X Họa sĩ truyện tranh.

Nhân vật chính: Sơ Nhất, Kiều An Sâm.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18

- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38

- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46: Nước hoa
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58

- Chương 59
- Chương 60: Chương 60
- Chương 61: Chương 61
- Chương 62: Chương 62
- Chương 63: Chương 63
- Chương 64: Chương 64
- Chương 65: Chương 65
- Chương 66: Chương 66
- Chương 67: Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73: Chương 73
- Chương 74: Chương 74
- Chương 75: Chương 75
- Chương 76: Chương 76
- Chương 77: Chương 77
- Chương 78

- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86: Ngược Cẩu
- Chương 87: Chúc Mừng Năm Mới [HOÀN]

Chương 1

Vào lúc mười giờ sáng, Sơ Nhất tỉnh dậy, Kiều An Sâm đã đi làm, từ trước đến nay anh rời giường rất khẽ, tránh làm phiền đến cô.
Từ trong tủ lạnh lấy ra hai miếng bánh mì nướng, hâm nóng lên, làm trứng ốp la bỏ giăm bông vào rồi thuận tiện rót ra một ly sữa bò, lúc này đã gần mười rưỡi, vậy mà cô mới bắt đầu ăn sáng.
Sơ Nhất là một họa sĩ truyện tranh, các tác phẩm của cô được đăng theo kỳ trên trang web, được cập nhập mỗi tuần một lần, vì vậy thời gian làm việc khá tự do.
Từ thời tiểu học cô đã bắt đầu học vẽ, phác họa, màu nước, tranh sơn dầu, tất cả đều biết một chút.
Sau khi tiếp xúc với truyện tranh ở trường trung học thì bắt đầu mất kiểm soát, không những thích đọc mà còn rất thích vẽ, ở những chỗ trống trong sách giáo khoa, người khác thì ghi chú còn của cô toàn bộ đều là những bức tranh nhỏ.
Thi đỗ trường cấp ba hoàn toàn nhờ vào kỹ năng vốn có, trường đại học mà cô chọn là một trường nổi tiếng trong thành phố, chuyên ngành dự thi là mỹ thuật hội họa chuyên nghiệp, bởi vì so với cấp ba , đại học có nhiều thời gian rảnh hơn bởi vậy Sơ Nhất mới có nhiều thời gian làm những chuyện bản thân yêu thích.
Lúc năm hai đại học, những truyện tranh trên mạng của cô được một người biên tập nhìn trúng nên thuận lợi ký kết hợp đồng xuất bản còn thu về số lượng lớn người yêu thích.
Cho đến nay Weibo của Sơ Nhất đã có hơn trăm nghìn người theo dõi , còn cái trang web cũ kia thì càng ngày càng phổ biến hơn.
Thu nhập của cô cũng rất khả quan, vừa tốt nghiệp đại học đã

có thể tự mình mua nhà riêng rồi chuyển ra ngoài sống , cho tới tận bây giờ cũng không cần phải ra ngoài làm việc.
Năm nay cô hai sáu tuổi, bởi vì trong nhà mai mối nên mới gả cho Kiều An Sâm, hiện tại hai người kết hôn đã được một tháng.
Lúc ba giờ chiều, Sơ Nhất thu xếp xong rồi bắt đầu làm việc, cô có thư phòng riêng, nó là do lúc mới chuyển tới Kiều An Sâm cố ý thu xếp cho cô.
Thời gian cô tập trung vẽ tranh trôi qua rất nhanh, ngoài cửa sổ sắc trời đang tối dần, ánh sáng trong phòng lờ mờ, cô đặt cái bút trong tay xuống rồi cầm lấy điện thoại di động.
Trên màn hình hiện lên một tin nhắn mới.
Kiều An Sâm: [Đêm nay anh tăng ca, không ăn cơm ở nhà.]
Nhiều lần như vậy rồi cũng thành quen, đôi mắt Sơ Nhất rũ xuống, ngón tay ở trên bàn phím gõ chữ rất nhanh.
Sơ Nhất: [Vâng.]
Nhắn tin một lúc, đoạn đối thoại giữa hai người đều là như vậy không hề có chủ đề gì, phần lớn đều là Kiều An Sâm thông báo lịch trình cho cô, cô cũng lễ phép trả lời lại.
Sau khi tin nhắn được gửi đi, Sơ Nhất duỗi lưng một cái, mỗi ngày ba bữa ăn của Kiều An Sâm đều ở nhà ăn của viện kiểm soát, cô ngửa đầu tựa vào ghế, vô cùng buồn chán lật lật điện thoại.
Ăn cơm tối xong, sau đó lại vào thư phòng vẽ tranh một lúc, khi đồng hồ báo thức báo tám giờ, rốt cuộc Sơ Nhất cũng đứng dậy tìm đồ ngủ rồi mang vào phòng tắm giặt đồ.
Ban đêm là thời gian nghỉ ngơi của cô, Sơ Nhất thường hay lên mạng xem video về điêu khắc, các tin nóng trong ngày, xem các video truyện tranh mới, cuộc sống về đêm vô cùng phong phú.
Lúc Kiều An Sâm đẩy của đi vào, Sơ Nhất đang ngồi trên ghế sofa nhìn chằm chằm vào màn hình TV, trước mặt là một đĩa táo đã bổ sẵn, cô đang cầm lấy một miếng bỏ vào miệng.
"Anh về rồi." Nghe được động tĩnh, ánh mắt cô cuối cùng cũng rời khỏi màn hình TV rồi chuyển sang người anh, ánh mắt sáng lên dưới ánh đèn điện .
Kiều An Sâm ừ một tiếng, đổi giày và kéo cà-vạt trên cổ xuống, tiếp đó cởi âu phục trên người ra rồi tiện tay treo lên giá để áo.

Anh vào phòng bếp rót một cốc nước, ngón tay trắng nõn cầm ly thủy tinh, ngửa đầu uống nước, yết hầu trên chiếc cổ thon dài khẽ chuyển động, có thể thấy xương quai xanh thấp thoáng trong cổ áo sơ mi trắng.
Sơ Nhất nghiêng người nhìn anh, hơi ngẩng mặt lên hỏi, "Hôm nay anh đi làm có tốt không?"
"Cũng giống như bình thường." Trên mặt Kiều An Sâm có hơi ủ rũ, thấp giọng trả lời xong liền đi vào phòng ngủ.
Một lát sau, trong nhà tắm có tiếng nước chảy, thường thì khi trở về anh đều tắm rửa trước, đó cũng là một cách giúp anh giảm bớt mệt mỏi trong người.
Sơ Nhất quay người lại, tiếp tục xem TV.
Kiều An Sâm có rất ít hoạt động giải trí, ít quan tâm đến các sản phẩm điện tử như TV hay điện thoại. Hầu hết thời gian anh đều dành cho công việc, bình thường ở nhà chủ yếu là đọc sách và nghỉ ngơi.
Trước khi ngủ anh sẽ không động vào điện thoại mà xem vài trang sách rồi đi ngủ, sự tự giác rất cao, điều này làm cho Sơ Nhất rất khâm phục.
Lần đầu tiên ngủ cùng giường với nhau, quả thật Sơ Nhất vô cùng kinh ngạc, thời đại nào rồi vẫn còn có người không nghịch điện thoại trước khi ngủ, so với thói quen thức đêm của cô quả thật là một kỳ tích.
Về sau cô phát hiện, thật ra ban ngày Kiều An Sâm cũng không thường xuyên dùng điện thoại, nếu có thì chủ yếu là trên kindle.
Mỗi tháng Kiều An Sâm đọc một vài quyển sách, có những quyển sách về pháp lí chuyên nghiệp và một số thứ linh tinh khác, dù sao cũng có rất nhiều tác giả mà Sơ Nhất chưa từng nghe qua.
Cô cảm thấy mình như là người mù chữ vậy.
Theo dõi xong tập phim của ngày hôm nay đã là mười giờ đêm, Sơ Nhất ngáp một cái, tắt TV chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.
Căn phòng được thắp sáng bằng một ngọn đèn nhỏ, Kiều An Sâm đang mặc một bộ đồ ngủ kẻ sọc màu xanh đậm dựa vào đầu giường đọc sách.
Trên sống mũi của anh có đeo một chiếc kính, nhã nhặn tuấn

tú, không còn sự tỉnh táo nghiêm nghị như ban ngày nữa thay vào đó nhìn anh rất dịu dàng.
Sơ Nhất nhìn quyển sách, bìa sách màu đen, toàn bộ đều là tiếng anh, hình như cô không biết một từ nào.
Bài thi tiếng anh cấp sáu ở trường đại học, hình như là cô để trắng.(theo tui biết 6 cấp là từ A1-C2)
"Anh đang đọc sách gì vậy?" Sơ Nhất dịch qua, leo lên giường,vén chăn lên rồi chui vào bên cạnh anh nheo mắt hỏi.
"Một quyển sách liên quan đến pháp luật nước ngoài." Kiều An Sâm đẩy gọng kính trên mặt, ánh mắt không dời khỏi quyển sách.
Sơ Nhất à một tiếng, quay người lấy điện thoại ra lướt web.
Thời gian chậm rãi trôi qua, cả màn đêm lẫn thời gian đều trở nên yên tĩnh, trong không khí bỗng nhiên vang lên âm thanh lật sách sột soạt, hai người ai nấy đều làm những việc riêng, không ai nói chuyện với ai.
Cuộc sống hàng ngày sau khi kết hôn đều như vậy, bình tĩnh, tự nhiên và tôn trọng lẫn nhau.
Một lúc sau, Kiều An Sâm bảo với cô anh sẽ tắt đèn, căn phòng trong nháy mắt tối đen, cái chăn bên cạnh phát ra tiếng động nhỏ, là anh đang chuẩn bị đi ngủ.
Sơ Nhất nhìn thời gian góc bên trái màn hình điện thoại, 11:30. Anh đi ngủ sớm hơn so với thường ngày, chắc hôm nay làm việc rất mệt mỏi.
Ánh sáng điện thoại rất tối, là Sơ Nhất cố ý điều chỉnh độ sáng, cô nhìn màn hình một lúc, rất nhanh liền tập trung lại.
Hôn nhân có lẽ chính là như vậy, đâu phải mỗi ngày đều phải gắn bó thân mật.
Hôm nay Sơ Nhất thức rất khuya, cuối cùng khi đặt điện thoại lên trên tủ ở đầu giường đã là hai giờ sáng, ánh mắt của cô có chút mệt mỏi nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo.
Cô nhẹ nhàng cử động, nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh, trong bóng tối thấp thoáng nhìn thấy lờ mờ hình dáng của đối phương, lồng ngực hô hấp phập phồng rất vững vàng.
Sơ Nhất nằm lại gần đối phương một chút, lúc sắp đụng phải bả vai của Kiều An Sâm thì dừng lại, cô nhắm hai mắt lại buộc bản

thân chìm vào giấc ngủ.
Ngày hôm sau tỉnh lại thì trời đã sáng, Sơ Nhất nheo mắt tìm điện thoại, cô tùy tiện nhấn một cái, phía trên hiện mười giờ rưỡi, tắt điện thoại rồi một lần nữa ngã vào cái gối.
Vài giây sau, Sơ Nhất đưa tay ra sờ lên chỗ của người bên cạnh, phía dưới chăn không còn hơi ấm, quả nhiên Kiều An Sâm đã đi làm từ lâu.
Hôm nay Kiều An Sâm vẫn như mọi khi trời tối đen mới trở về, Sơ Nhất chính là muốn cùng anh trò chuyện nhiều hơn một chút, cô cố ý rửa sạch một đĩa hoa quả, từng quả nho to tròn được rửa sạch bóng.
Kiều An Sâm nhìn thoáng qua, ở trên đĩa vặt hai quả rồi đưa vào trong miệng, gật đầu đánh giá.
"Mùi vị không tệ."
"Hôn nay em cố ý mua đó." Sơ Nhất nhìn anh cười, vẻ mặt Kiều An Sâm cũng trở nên dịu dàng, anh gật gật đầu, sau đó bước qua cô đi vào trong phòng ngủ.
Sơ Nhất há miệng nhìn theo bóng lưng của anh, khẽ thở dài, tay nắm chặt đĩa trái cây.
Một mực chờ Kiều An Sâm tắm rửa xong, Sơ Nhất mở máy chiếu ở trong nhà ra, hỏi anh có muốn cùng nhau xem phim không, Kiều An Sâm nhíu mày, không cần nghĩ ngợi gì liền từ chối.
"Anh muốn đọc sách."
"Vậy à...." Sơ Nhất cúi đầu xuống, tắt máy chiếu.
"Em không xem sao?" Kiều An Sâm vén chăn lên thì động tác bỗng ngừng lại, nghi hoặc quay đầu hỏi cô, Sơ Nhất chớp mắt một cái.
"Em không muốn xem một mình."
Cô khẽ nhấn mạnh. Kiều An Sâm ồ một tiếng, lấy quyển sách hôm qua ra, đeo kính rồi tiếp tục xem, khuân mặt rất chăm chú nghiêm túc.
Sơ Nhất: "...."
Bình thường lúc Kiều An Sâm đọc sách cô sẽ không làm phiền, cô lặng lẽ nghịch điện thoại, mỗi một động tác đều rất khẽ.
Hai người nằm cạnh nhau nhưng không hề nóigì với nhau, cô có cảm giác như mình đang ở chung với bạn cùng phòng.

Giống như những lần trước đọc sách xong liền tắt đèn, hôm nay Kiều An Sâm tan làm sớm hơn hôm qua một chút, bây giờ mới có mười một giờ.
"Em còn chưa ngủ à?" Anh nhắm mắt lại khẽ hỏi.
"Em đâu có ngủ sớm như vậy." Sơ Nhất lầm bầm.
"Đừng thức suốt đêm." Lời nói của anh khá bình thường, Sơ Nhất đã nghe xong cũng không có để ở trong lòng.
Đây gần như là lời nói dành cho những người trẻ tuổi.
Đừng thức suốt đêm.
Nhưng đêm còn rất dài, ai cũng không thể thay đổi thói quen của mình.
Ánh sáng điện thoại yếu ớt, nhưng phần nào có thể xua tan bóng tối trong căn phòng, trong không khí có mùi thơm thoang thoảng, là mùi của dầu gội đầu và sữa tắm và một mùi thơm khác.
Mùi thơm nhàn nhạt, không khó để ngửi thấy.
Kiều An Sâm nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện bộ dạng Sơ Nhất đứng trước mặt anh.
Gần đây trời mưa thường xuyên , mấy bộ áo ngủ của cô đều chưa khô, bởi vậy cô mặc một cái áo T-shirt lớn, khó khăn lắm mới che đến phần đùi, lộ ra một làn da trắng như tuyết
Yết hầu anh di chuyển lên xuống, đưa tay ra đem người bên cạnh kéo vào trong ngực.
Hành động đột ngột làm Sơ Nhất sửng sốt một chút, tắt điện thoại sau đó nhìn anh.
"Có chuyện gì vậy?"
Căn phòng tối hoàn toàn, ánh sáng mờ nhạt, thấp thoáng có thể thấy khuân mặt của nhau qua ánh sáng lọt qua rèm cửa ban công, khuân mặt Kiều An Sầm ép xuống, hai đôi môi dính sát vào nhau.
"Vẫn còn sớm."
Anh nằm bên cạnh mập mờ nói, bàn tay theo vạt áo dò xét lên trên, Sơ Nhất cũng đã hiểu, xương cổ tay mềm nhũn điện thoại cũng theo lòng bàn tay mà trượt xuống, cô không kiềm chế được mà leo lên vai anh.
"Ưm."Cô buồn bực đáp lại, tùy ý để anh di chuyển.

Chỉ trong chốc lát, căn phòng vang lên tiếng thở dốc, đường nét trong chăn nhấp nhô, sau một thời gian dài cũng kết thúc, sau đó một tiếng "tạch" đèn ngủ đầu giường được bật lên.
Cả hai người đều ra một chút mồ hôi, vẫn như cũ kề sát nhau, Sơ Nhất nằm trong ngực anh, thầm nghĩ ngợi, vẫn là có chút khác với hai người bạn ở chung phòng, không có người bạn nào sống chung phòng biết làm những chuyện này.

Chương 2

Lần đầu tiên Sơ Nhất gặp Kiều An Sâm là ở một quán cà phê gần nhà.
Đang mơ màng ngủ thì Sơ Nhất bị tiếng chuông điện thoại của mẹ cô đánh thức.
"Con gái, hôm nay là ngày tốt, mẹ tuyệt đối không lừa con đâu, chồng của dì hai con có người cháu trai họ hàng đằng xa đang làm tại viện kiểm sát, nghe nói là người đẹp trai nhất ở đấy đó!"
Hai từ "đẹp trai" thốt ra đầy kích động khiến Sơ Nhất miễn cưỡng mở một mắt, hàng mi run run, cô duỗi ra cầm điện thoại, áp mặt trên gối, bắt đầy nhớ lại.
"Mẹ……Cái ông chú đầu trọc lần trước, mẹ cũng miêu tả y như vậy."
"Chao ôi! Lần đó là do sơ suất! Ai mà biết cô của con không đáng tin như vậy chứ." Đầu dây bên kia, bà Văn Phương tức giận vỗ đùi, nhưng vẫn không quên lo chuyện chung thân đại sự của con gái.
"Con yêu, dì con đã hẹn gặp người ta ở quán cà phê đối diện tiểu khu của con rồi, khoảng mười rưỡi, nếu cảm thấy phù hợp thì tiện thể đi ăn trưa luôn, còn nếu không được thì về nhà ngủ, con thấy sao?"
…Thân mật như vậy.
Giọng nói của bà Văn Phương có chút đắc ý về chỉ số thông minh, không hề cảm thấy xấu hổ khi nói câu nói kia.
Hai năm qua, Sơ Nhất đã có vô số kinh nghiệm xem mắt, ban đầu còn phẫn nộ không cam lòng, bây giờ thì mặc cho số phận, thậm chí trong đầu còn nghĩ tới xem sáng nay nên ăn gì.
Cô tùy tiện đáp lại hai ba câu rồi cúp điện thoại, chấm dứt tiếng lải nhải om sòm bên tai.

Tháng sáu, ánh mặt trời ở Lam Thành đã bớt gay gắt , ánh nắng chiếu xuyên qua lớp kính làm sáng cả gian trong phòng, gió từ ban công thổi vào làm lay động tấm rèm cửa màu trắng, cô gái nằm ở trên giường đang quấn hai lớp chăn như kén bướm.
Người trong chăn không thấy có động tĩnh gì, không lâu sau đó, một cái đầu ló ra.
Mái tóc đen bù xù, rủ xuống ở hai bên má, che đi khuôn mặt trắng nõn bầu bĩnh, chỉ chừa lại đôi mắt to tròn.
Con ngươi của cô to hơn người khác, lại trong veo, ngây thơ sạch sẽ, ngay lúc này vẫn còn đang ngái ngủ, điều đó càng tăng thêm vẻ đáng yêu.
Sơ Nhất không cam lòng ngồi dậy,dường như vẫn lưu luyến chiếc giường êm ái, cô quay lại ôm chăn nằm thêm vài giây nữa, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cũng đi vào toilet.
Vuốt nước lên mặt, cơn buồn ngủ tiêu tan không ít, Sơ Nhất đứng trước tủ quần áo, sau vài giây chần chờ, cô lấy một cái áo len màu hồng nhạt và một cái quần dài màu kem, đeo một cái túi xách nhỏ, đi một đôi thể thao rồi ra ngoài.
Gương mặt xinh xắn, mái tóc tùy ý buộc đằng sau, vầng trán đầy đặn, làn da trắng nõn sáng bóng, lông mày ciong cong, vừa đen vừa rõ nét.
Gương mặt không đẹp xuất sắc nhưng rất ưu nhìn, là kiểu nhìn lâu sẽ cảm thấy đẹp
Sơ Nhất có khá nhiều người theo đuổi, không biết có phải từ nhỏ đến lớn bị ai đầu độc hay không, hay là thực sự vẫn chưa gặp đúng người,mà hầu như không bao giờ thấy cô nhắc đến chuyện tình cảm.

Mấy năm trước, bà Văn Phương thấy con gái mình ngoan ngoãn thông minh thì hết sức vui mừng, nhưng từ khi Sơ Nhất hai mươi lăm tuổi vẫn cô đơn một mình, bà bắt đầu có chút sốt ruột.
Mấy năm nay, Sơ Nhất gặp gỡ vô số người, đẹp trai, tài giỏi đều có, nhưng t vẫn chưa gặp được người đàn ông của đời mình.
Nghĩ vậy, Sơ Nhất cảm thấy tinh thần bị hao tổn nặng nề, cô lắc đầu thở dài.

Đi tới cổng tiểu khu đã là mười giờ hai mươi, quán cà phê mà mẹ cô nói kia chỉ cần đi bộ năm phút là tới nơi, cô vừa có thể mua ly sữa đậu nành và bánh bao ở bên cạnh tiểu khu vừa có thể tới đó đúng giờ.
Bánh bao của cửa tiệm kia ăn rất ngon, vỏ mỏng nhân lại nhiều, cắn một miếng,nước nhântràn vào trong khoang miệng.
Nghĩ vậy trong miệng liền tiết ra nước bọt, Sơ Nhất nuốt một ngụm, bước chân không khỏi nhanh hơn.
Hôm nay là chủ nhật nên đa số mọi người đều ngủ nướng, ngày thường của tiệm rất đông khách, nhưng hôm nay chỉ lác đác hai ba người, Sơ Nhất là một trong số họ.
Lấy điện thoại di động ra quét mã trả tiền, một tin nhắn mới xuất hiện trên Wechat, cô tiện tay mở ra xem, hai cái bánh bao hôm nay làm tâm trạng cô rất tốt, nhưng chỉ vì cái tin nhắn này mà giảm sút không ít.
Người gửi tin nhắn là một trong những đối tượng cũ của cô.
[Cao Sơn Lưu Thủy]: Ăn cơm chưa (mặt trời).
Sơ Nhất: "....."
Bức ảnh tự sướng khác hẳn diện mạo ngoài đời của anh ta, Sơ Nhất không muốn trả lời, ánh mắt hơi cay cay.
Cô bèn tắt điện thoại.
"T..i..i..n..g" Điện thoại lại một lần nữa rung lên, trên màn hình lại xuất hiện một tin nhắn mới.
[Cao Sơ Lưu Thủy]: Thời tiết hôm nay rất tốt, thích hợp để ra ngoài chơi nha~
Sơ Nhất: "....."
Nếu như không phải đã từng tiếp xúc với anh ta, biết rõ đối phương làm trong lĩnh vực khoa học công nghệ, vừa mới gặp mặt liền bàn bạc muốn cùng cô kết hôn sinh con, hơn nữa còn mong muốn nửa kia của mình ở nhà làm nội trợ để giúp chồng nuôi dạy con cái, thì Sơ Nhất rất muốn rất muốn cho anh ta một lời nhận xét.
Đó chính là Gay.
Cô tiếp tục lơ đi, không trả lời tin nhắn.
Mặc dù Sơ Nhất đã từ chối rõ ràng, thậm chí không thèm đếm xỉa tới, đối phương vẫn không chịu từ bỏ.

[Cao Sơn Lưu Thủy]: Em có muốn đi xem phim với anh không? (đáng yêu)
"....."
Cô thật sự không thể chịu được nữa.
[Nhất Nhất]: Không, cảm ơn.
Cô lạnh lùng trả lời, định muốn kéo anh ta vào danh sách đen, nhưng cuối cùng lại thôi.
Quên đi, làm vậy cũng hơi quá đáng
Mặc dù anh ta là một tên phiền phức, thỉnh thoảng hay quấy rầy cô, nhưng anh ta chưa làm chuyện gì tổn hại đến cô,
Càng quan trọng hơn, anh ta lại là con trai một người bạn thân của bố cô, vì thể diện của gia đình hai bên, có cho Sơ Nhất mười cái gan cũng không dám làm gì quá đáng.
[Cao Sơn Lưu Thủy]: Vậy à, thật đáng tiếc! Gần đây mới ra mấy bộ phim rất hay! (hình ảnh) (hình ảnh) (hình ảnh)
[Nhất Nhất] : (mỉm cười)
[Cao Sơn Lưu Thủy]: Nghe nói phim này được đánh giá rất cao, hơn nữa lại thích hợp cho các cặp đôi (ngượng ngùng)
"....."
Sơ Nhất bỏ cuộc, quyết định không muốn tiếp tục làm người lễ phép nữa.
Cô trực tiếp tắt điện thoại..
Cắn một miếng bánh bao, bước chân nặng nề, từ phía xa đã nhìn thấy mái nhà của quán cà phê kia.
Vừa nghĩ tới chuyện người tiếp theo cũng có khả năng giống cái tên Cao Sơn Lưu Thủy kia, Sơ Nhất lập tức mất hết hy vọng, ngay cả miếng bánh bao trong miệng cũng không thấy ngon.
Nỗi buồn quấn lấy trái tim, Sơ Nhất ủ rũ, hít sâu một cái, cô rất muốn khóc, thế nhưng ngay một giọt nước mắt cũng không có.
Độc thân nhiều năm cộng với việc xem mặt thất bại liên tục, Sơ Nhất có chút chản nãn, cô có cảm giác đời này sẽ không tìm được tình yêu đích thực.
Chấp nhận là điều không thể, nhưng có lẽ, số mệnh của cô chính là cô độc đến hết đời.
Thật ra cô không sợ độc thân, cô chỉ sợ cả đời này không gặp được người mình yêu thôi.

Quán cà phê này ở gần đường, nhưng vì không có nhiều người qua lại nên rất yên tĩnh, Sơ Nhất đến đây mười lần thì có đến tám lần không có bao nhiêu khách.
Cô thường xuyên suy nghĩ, không biết bao giờ quán cà phê này đóng cửa.
Tuy nghĩ như vậy, nhưng khi đẩy cửa bước vào, cô hy vọng nó có thể tồn tại lâu hơn chút, bởi vì tìm được một quán yên tĩnh lại sạch sẽ như vậy rất khó.
Giờ phút này, ánh nắng mặt trời không quá gắt, không gian trong phòng rất sáng sủa và sạch sẽ.
Bàn ghế được sắp xếp gọn gàng ngay ngắn, thậm chí còn yên tĩnh hơn trước, duy nhất chỉ có một vị khách ngồi ở đằng kia.
Sơ Nhất cũng không quan tam quán này có phải sắp đóng cửa hay không, sau khi nhìn thấy người kia, trong đầu cô trỗng rỗng một giây, trong lòng không kiềm chế được mà điên cuồng hò hét.
Đẹp trai quá!!!
Người đàn ông ngồi gần của sổ đang nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc đen của anh khiến gương mặt hoàn mỹ cũng trở nên hư ảo.
Anh mặc một bộ tây trang màu đen, thắt cà vạt, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, gương mặt khá lạnh lùng, giường như không thứ gì có thể lọt vào mắt anh.
Vẻ mặt đó khiến diện mạo tổng thể giảm đi không ít, khiến người khác không dám lại gần.
Nếu như phải cố gắng hình dung cụ thể thì giống như là nhìn thấy công tố viên trong bộ phim truyền hình Hàn Quốc đang xử phạt những tên tội phạm trên tòa án, toàn thân đều toát ra khí chất nghiêm chỉnh, khiến cho người khác không tự chủ được muốn quỳ gối trước anh ta.
Sơ Nhất vô thức hít vào một hơi, đây là lần đầu tiên trong hai mười sáu năm qua cô gặp may
...
Chuyện sau đó đều diễn ra rất thuận lợi.
Thật ra Sơ Nhất đang cố kiềm chế, khi nhìn thấy Kiều An Sâm,cô đã biết mình xong rồi, cô không tìm thấy khuyết điểm trên

người anh, sự nho nhã của anh khiến cô hoàn toàn sụp đổ.
Hai người trao đổi cách liên lạc, sau đó ăn cơm, đi chơi, gặp mặt bố mẹ hai bên.
Tổng cộng mất hơn một tháng để thực hiện.
Ngoại trừ những ngày Kiều An Sâm tăng ca, số lần hai người gặp nhau cộng lại cũng không quá mười lần.
Lúc Sơ Nhất cho rằng hai người sẽ dần dần quen với cuộc sống hôn nhân thì bà nội của Kiều An Sâm đột nhiên bệnh nặng, tâm nguyện lớn nhất của bà cụ trước khi chết chính là muốn nhìn thấy cháu trai duy nhất lập gia đình.
Vừa đúng lúc bọn họ đã gặp gỡ bố mẹ hai bên, thuận lợi đi đăng kí kết hôn.
Khi đó Sơ Nhất suy nghĩ cả một buổi tối, dù sao sớm muộn cũng phải kết hôn, hơn nữa đối phương lại là Kiều An Sâm, đúng người mà cô thích, đây chẳng phải là một chuyện rất may mắn hay sao.
Sớm hay muộn dường như cũng không có gì khác nhau, tình yêu và hôn nhân vốn chính là một canh bạc, đời người dài như vậy, không ai có thể đảm bảo họ sẽ cùng nhau đi đến cuối đời.

Chương 3

Hôn lễ của hai người diễn ra bình thường, không hoành tráng lãng mạng như trong phim, cũng không đến nỗi tùy tiện, hôn lễ của họ giống như hôn lễ của bao cặp đôi bình thường khác, được tổ chức ở trong khách sạn.
Sơ Nhất mặc một bộ váy cưới màu trắng, khoác tay bố bước lên thảm đỏ, đi về phía Kiều An Sâm.
Sân khấu được trang trí vô cùng lộng lẫy, bong bóng, sợi dây sặc sỡ, cột La Mã, đèn pha lê lấp lánh trên đỉnh đầu, người chủ trì hôn lễ cầm mic đang khuấy động bầu không khí.
Thật ra Sơ Nhất cũng không nghe thấy anh ta nói cái gì, trong ánh mắt tràn ngập hình bóng của một người đàn ông.
Hôm nay Kiều An Sâm đẹp trai hơn thường ngày, đúng kiểu mà Sơ Nhất thích nhất, ánh mắt của anh rất đen, bởi vì đang mỉm cười cho nên rất dịu dàng, khiến gương mặt anh đẹp suất sắc.
Bố cô đặt tay cô vào tay anh, sau đó nắm tay anh lại.
Hai bàn tay từ hai biến thành một, như thể chứng minh hai người đã trở thành người một nhà.
"Hãy chăm sóc con bé thật tốt." Sơ Thiên nói nhỏ một câu, Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm, ánh mắt trở nên mờ mịt.
Cô hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười, len lén thu lại những giọt nước mắt vào trong.
....
Bữa tiệc diễn ra suốt đêm, sau khi tiễn họ hàng bạn bè, chia tay bố mẹ hai bên, Kiều An Sâm và Sơ Nhất cùng nhau trở về nhà mới.
Căn nhà này là do Kiều An Sâm mua sau khi đi làm, căn nhà rất rộng, có ba phòng ngủ một phòng khách, đồ đạc của Sơ Nhất đã được chuyển tới.

Lớp trang điểm cô dâu rất dày, Sơ Nhất ở trong phòng tắm rất lâu mới tắm rửa sạch sẽ, cô mặc áo ngủ của mình, nhìn vào trong gương, có chút mất tự nhiên kéo kéo góc áo ngủ mỏng manh.
Khi cô trở về phòng, Kiều An Sâm đã tắm rửa xong, anh ở trên giường đang đọc sách, căn phòng đều được trang trí vô cùng rực rỡ, chăn màn màu đỏ phủ kín cánh hoa hồng, ngay lúc này, hoa hồng đều bị Kiều An Sâm đẩy hết sang một bên.
Cô chần chừ vài giây mới bước tới.
"Em tắm xong rồi à?" Nghe tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh rõ ràng, ánh mắt nóng rực nhìn cô.
Sơ Nhất gật gật đầu, vô thức nuốt nước bọt.
"Vâng, em tắm xong rồi."
Cô bước đến bên kia giường, do dự một chút rồi vén chăn lên nằm xuống.
Trong màn đêm yên tĩnh, Sơ Nhất không dám cử động, cô trợn tròn mắt nhìn trần nhà, đầu óc rối bời, mặc dù hôm nay đi giày cao gót rất mệt nhưng thần kinh vẫn rất căng thẳng.
Đột nhiên có một âm thanh vang lên, ngọn đèn trên đỉnh đầu bị tắt, bên cạnh có tiếng sột soạt, Kiều An Sâm thở dài.
"Ngủ đi, hôm nay đã rất mệt rồi."
"Chúc anh ngủ ngon." Sơ Nhất nhắm mắt, khẽ thì thầm, Kiều An Sâm cũng đáp lại.
"Ngủ ngon."
Đêm nay cô ngủ rất ngon có lẽ là do quá mệt mỏi, cả một đêm không mơ mộng gì, Sơ Nhất tỉnh dậy khi mặt trời đã lên cao, phòng khách tràn ngập ánh nắng mặt trời.
Kiều An Sâm ở trong phòng bếp làm bữa sáng, bóng lưng anh thẳng tắp, bả vai rộng, ống tay áo sơ mi trắng bị cuốn tới khuỷu tay, sườn mặt vô cùng tinh tế.
Anh làm mấy món đơn giản, trứng rán thịt nguội và bánh mì nướng, hai cốc sữa nóng hổi, còn có cả rau và trái cây.
Mấy món này rất hợp khẩu vị của Sơ Nhất, đặc biệt là vào buổi sáng, đầy đủ năng lượng.
Hai người ngồi đối diện nhau, sau khi ăn uống dọn dẹp xong, hai người đột nhiên rơi vào trạng thái không biết phải làm gì tiếp

theo.
Sơ Nhất hơi bỡ ngỡ khi sống chung với người chồng mới cưới này, cô có chút mất tự nhiên, còn Kiều An Sâm thì là hiếm khi có kỳ nghỉ, nhất thời cũng không biết phải làm cái gì.
Bốn mắt nhìn nhau một lúc, vẫn là Sơ Nhất lên tiếng trước.
"Chúng ta.....ra ngoài đi dạo được không? Xem...xem phim gì...gì đó...."
Tháng bảy trời nắng như đổ lửa, Kiều An Sâm ngẩng đầu nhìn bên ngoài trời, suy nghĩ một chút.
"Cũng không phải là không đi được, theo anh thấy ở nhà sẽ thoải mái hơn."
"Vậy...chúng ta không đi nữa." Nghe anh nói như vậy, Sơ Nhất lập tức chữa lại , Kiều An Sâm gật đầu nhìn cô sau đó nói.
"Anh chuẩn bị đi đọc sách, em thì sao?"
Nghe anh nói vậy, Sơ Nhất sửng sốt vài giây, ngay lập tức phản ứng lại.
"Anh đi đọc sách đi, em sẽ ở một mình."
Kiều An Sâm đi vào thư phòng, Sơ Nhất buồn chán dạo một vòng quanh nhà, cuối cùng vẫn trở lại phòng ngủ, ngả người xuống giường.
Hôn nhân.... dường như hơi khác so với tưởng tưởng của cô.
Sơ Nhất ngẩn người nhìn chằm chằm vào bức tường, vội vàng lắc đầu, xua bỏ hết những suy nghĩ vừa rồi.
Hai người họ đều dành thời gian làm những việc khác nhau, buổi trưa vẫn là Kiều An Sâm đi vào phòng bếp trước, anh biết rõ Sơ Nhất không biết nấu cơm, nhân lúc trời còn sớm nên bắt tay vào nấu ăn.
Kiều An Sâm du học hai năm ở nước ngoài, anh không ăn quen đồ ăn bên đó nên tự mình đi siêu thị mua thức ăn, tự nấu cơm, anh học cái gì đều rất nhanh, tài nấu nướng cũng không ngoại lệ.
Vo gạo cắm cơm, sau đó gọt hai củ khoai tây, trong tủ lạnh vẫn còn thịt bò, động tác của Kiều An Sâm sạch sẽ gọn gàng, rất nhanh liền chuẩn bị đầy đủ gia vị, bắt đầu bật bếp.
Sơ Nhất nghe thấy tiếng động ở dưới bếp, lúc này là giờ cơm trưa , cô vội vàng ném ipad trong tay xuống giường.

Trong phòng khách tràn ngập mùi thơm của thức ăn, Kiều An Sâm đứng trước bàn, tay anh cầm một cái muỗng, cẩn thận điều chỉnh lại nhiệt độ, Sơ Nhất thấy vậy thì lúng túng đi qua.
"Có cần em giúp gì không?" Cô nói nhỏ, Kiều An Sâm quay đầu nhìn cô, không cần nghĩ ngợi gì liền đáp.
"Không cần, một mình anh làm được rồi."
Sơ Nhất lưỡng lự đứng sang một bên, không động đậy, Kiều An Sâm thấy thế liền đưa tay ra xoa đầu cô.
"Em ra phòng khách ngồi chơi một lát đi, anh nấu ăn rất nhanh."
"Anh vất vả rồi." Cô nói rất nhỏ, Kiều An Sâm nhìn thấy vẻ mặt tội lỗi của cô thì mỉm cười.
"Anh cũng thường xuyên nấu ăn, em không cần tự trách."
"Vậy à." Sơ Nhất nhìn anh một cái, rầu rĩ đáp, cô cúi đầu bước ra ngoài.
"Này, cẩn thận....." Phòng bếp và phòng khách cách nhau một lớp kính thủy tinh trong suốt, thấy Sơ Nhất sắp đụng đầu vào cánh của, Kiều An Sâm lập tức vươn tay ra, che lại cái trán của cô.
Một âm thanh vang lên, đầu của Sơ Nhất đụng vào lòng bàn tay anh, cô ngơ ngác nhìn Kiều An Sâm, gương mặt từ từ đỏ lên.
"Xin lỗi anh...em không để ý...." A a a a xấu hổ chết mất.
"Cẩn thận một chút, em có sao không?" Kiều An Sâm chỉ cảm thấy buồn cười, anh thuận tiện xoa nhẹ trán cô, Sơ Nhất tránh né ánh mắt anh, gương mặt càng thêm nóng.
"Không sao ạ." Giọng của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu, cúi đầu tránh khỏi bàn tay của Kiều An Sâm, chạy nhanh ra khỏi nhà bếp, trốn trong phòng khách.
Kiều An Sâm nhìn bóng lưng cô, lắc đầu, không nhịn được bật cười.
Đồ ăn lần lượt được dọn ra, Sơ Nhất đã khôi phục lại, cô khinh bỉ bản thân mình khi nãy, ngay cả thở cũng hết sức thận trọng, nhưng nó đã thất bại ngay sau cô khi ăn miếng đầu tiên.
"Wow, ngon quá!" Cô ngạc nhiên thán phục, không nhịn được dựng ngón tay cái lên trước mặt Kiều An Sâm.
Lúc trước hai người đã nói về chủ đề này rồi, nhưng chỉ nói sơ qua vài câu, Sơ Nhất chỉ cho rằng trình độ của anh cũng thuộc

dạng bình thường, nhưng không ngờ tay nghề của anh lại không kém bất kì đầu bếp trong nhà hàng nào.
Ánh mắt của cô sáng lên, lập tức cảm thấy người bên cạnh có một sự hấp dẫn riêng biệt.
"Anh tìm các công thức nấu ăn trên mạng rồi tự mình học." Kiều An Sâm cảm thấy thỏa mãn khi nhìn thấy phản ứng của cô, mỗi lần ở cạnh cô, anh đều cảm thấy thoải mái, vui vẻ.
"Anh thật giỏi...." Sơ Nhất một vừa ăn vừa chuyện, Kiều An Sâm lỡ đãng nhìn ra chỗ khác, ho nhẹ một tiếng.
"Được rồi, nghiêm túc ăn cơm đi." Anh dùng chiếc đũa gõ vào cái bát bên cạnh cô, gương mặt có chút nóng
Kiều An Sâm là một người rất bận rộn, cho dù là kết hôn cũng chỉ được nghỉ ba ngày, tuần trăng mật của bọn họ cũng bị hoãn lại, cũng may Sơ Nhất không phải là người thích ra ngoài, mặc dù có chút mất mát nhưng cô vẫn có thể chấp nhận được.
Vào ban đêm, nhiệt độ giảm xuống, cơn gió thổi đi cái nóng của mùa hè, Kiều An Sâm đưa cô đi lòng vòng quanh đây để làm quen với môi trường xung quanh.
Có rất nhiều người đi dạo vào ban đêm, xung quanh rất náo nhiệt, ánh đèn neon lấp lánh, Kiều An Sâm rất tự nhiên dắt tay cô.
Hai người dạo chơi bên đường, gặp vô số người xa lạ, anh đột nhiên quay đầu giải thích vài câu, trong hai người bọn họ, Sơ Nhất vẫn là người nói nhiều hơn.
Dường như mỗi lần đều như vậy, Kiều An Sâm yên tĩnh trầm ổn, Sơ Nhất lại hoạt bát năng động như một chú chim, giọng nói trong trẻo ngọt ngào.
Kiều An Sâm thỉnh thoảng phụ họa vài câu, hai người đi dạo cũng đã lâu, Sơ Nhất cảm thấy mệt mỏi, bước chân chậm hơn rất nhiều.
"Mệt sao?" Kiều An Sâm phát hiện ra, lên tiếng hỏi, cô gật gật đầu.
"Vậy chúng ta đi về."
"Chúng ta đi bộ về hả?" Sơ Nhất chớp mắt nhìn anh, Kiều An Sâm hơi sửng sốt, nhìn bốn phía xung quanh.
"Em chờ một chút." Anh nói xong lập tức chạy về phía trước,

ánh mắt Sơ Nhất nhìn theo bóng dáng anh dần dần biến mất ở một ngã tư cách đó không xa.
Vài phút sau, đằng trước lại xuất hiện bóng dáng một người, Sơ Nhất chờ mong nhìn sang, chỉ thấy Kiều An Sâm dắt tới một chiếc xe đạp tới.
Chiếc xe màu vàng, rất nhỏ, thân xe bị tróc hết sơn.
"Chúng ta đạp xe này quay về sao?" Cô lặng lẽ hỏi, Kiều An Sâm lập tức lắc đầu, nghiêm túc nói.
"Em đạp xe về, anh vận động một chút, anh chạy bộ về."
"...."
"Nhưng mà em không biết đường..." Giọng nói Sơ Nhất mềm mại, xen lẫn chút làm nũng, như đang cố gắng làm anh thay đổi quyết định.
Kiều An Sâm nhíu mày suy nghĩ, anh khẽ thở ra.
"Không sao, trên điện thoại có phần mềm chỉ đường."
"...."
Sơ Nhất bực bội đạp xe đi, hơn mười phút sau đã về được đến nhà, cô đem chiếc xe đạp khóa vào cửa tiểu khu, ngả người xuống ghế sa lon.
Lúc mới đầu quen biết, cô cảm thấy Kiều An Sâm trưởng thành đáng tin cậy, tuy có hơi nhàn chán, nhưng cũng không phải là vấn đề to tát, nhưng mới sống chung có một ngày, Sơ Nhất đã không chịu nổi nữa.
Cô ủ rũ một lát rồi tiếp tục khiển trách bản thân.
Lúc mới đầu đều như vậy, một thời gian sau sẽ tốt hơn.
Dù sao cũng là lần đầu kết hôn, cũng nên để đối phương thích ứng một chút.
Sơ Nhất chán nản, dứt khoát chui vào trong phòng tắm, cô muốn tắm rửa để gột sạch hết những phiền não hôm nay.
Nước ấm từ trên đầu chảy xuống cơ thể, khiến Sơ Nhất ngộ ra không ít điều, cô khép hờ mắt, cảm thấy bản thân quá xúc động.
Sau khi tắm rửa xong, cơ thể nhẹ nhõm hơn nhiều.
Lấy khăn tắm lau khô người, cô vươn tay lấy bộ đồ ngủ.
Động tác đột nhiên dừng lại.
Trong đầu vamg lên một hồi chuông báo động, Sơ Nhất mở to mắt, trái tim chợt thắt lại.

Hình như cô quên lấy áo ngủ vào.
Sống một mình đã quen, Sơ Nhất thích quấn khăn tắm đi ra ngoài, tối qua chuyển đến, rõ ràng cô đã nhắc nhở bản thân phải lấy đồ ngủ, nhưng hiện giờ...
Cô nuốt nước bọt, thầm cầu nguyện bên ngoài không có ai.

Chương 4

Nhìn bản thân trong gương, Sơ Nhất chỉnh lại khăn tắm, cô nhét đầu kia của khăn tắm vào dưới cánh tay, nhẹ nhàng mở cửa ra.
Trước tiên thò đầu ra ngoài nhìn xung quanh một vòng, xác định bên ngoài không có ai, Sơ Nhất mới cẩn thận đi ra, tay cô đặt lên trước ngực để che đi cảnh xuân ở trước ngực.
Mặc dù khăn tắm rất to, nhưng chỉ có thể che đến ngang đùi cô.
Sơ Nhất lao nhanh vào phòng, mở tủ quần áo lấy đồ ngủ.
Lúc này cô đang rất căng thẳng, động tác nhanh chóng lại hoảng loạn, lúc chuẩn bị mặc quần áo, cô đột nhiên lại nhớ ra cửa phòng còn chưa khóa.
Sơ Nhất lập tức đặt quần áo trong tay xuống rồi chạy đi đóng cửa.
Gần tới nơi, cánh cửa đột nhiên mở ra.
Sơ Nhất che ngực, cô nhìn Kiều An Sâm, bầu không khí sau đó như bị đông lại, gương mặt của Kiều An Sâm cóchút bối rối, anh lùi về phía sau rồi đóng của lại.
"Xin lỗi."
Căn phòng lại lần nữa trở nên yên tĩnh, Sơ Nhất ngơ ngác nhìn cánh cửa kia, mặt không cảm xúc khóa cửa lại.
Bên trong có tiếng khóa cửa, Kiều An Sâm đứng bên ngoài, trong đầu hiện lên một màn vừa rồi.
Anh thở hổn hển, vầng trán ướt đẫm mồ hôi do vận động mạnh, nhiệt độ cơ thể dường như tiếp tục tăng lên.
Kiều An Sâm lau mặt, đi vào phòng bếp, rót cho mình một cốc nước đá.
Uống nước xong, anh lại đi vào phòng, phòng ngủ im lặng không một tiếng động, ở giữa giường hơi nhô lên, mơ hồ có thể

thìn thấy đường cong cơ thể, Sơ Nhất vùi người trong chăn, chỉ lộ mái tóc rối bời.
Anh đột nhiên nói: "Anh về rồi."
Người trong chăn không hề động đậy, một lát sau truyền ra một tiếng đáp lại rất nhỏ.
" Vâng..."
Kiều An Sâm đứng im một lúc, xác định cô không nói chuyện nữa, anh mới đi đến tủ quần áo bên cạnh lấy đồ ngủ, lúc sắp bước vào phòng tắm, anh lại nói.
"Không nên trùm chăn kín đầu như vậy, sẽ bị ngạt thở."
Sơ Nhất: "..." Xin anh đừng nói gì nữa, ngạt thở thì ngạt thở, tốt hơn là ngạt thở chết đi.
Cuối cùng Kiều An Sâm cũng thấy người trên giường cử động, nhưng cô lại chui sâu vào trong chăn, ngay cả tóc cũng biến mất.
Kiều An Sâm đi vào phòng tắm rồi sau đó đóng cửa lại.
Nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, Sơ Nhất mới dám vén chăn lên một chút, gương mặt vì thiếu oxy nên đỏ ửng, cô nhanh chóng hít thở không khí trong lành.
So Nhất nhìn lên trần nhà, tâm trạng dần dần bĩnh tĩnh lại, sự xấu hổ ban nãy cũng tiêu tan không ít.
Kiều An Sâm lau khô tóc, người trên giường cũng đã trở lại trạng thái bình thường, hai mắt nhắm lại, hình như là đã ngủ rồi.
Bước chân nhẹ nhàng, ánh mắt một bên ở trên gương mặt của Sơ Nhất, một bên cẩn thận vén chăn nằm xuống.
Cảm nhận được một bên giường lún xuống, lông mi của Sơ Nhất khẽ động, giống như một con bướm nhẹ nhàng vỗ cánh, đúng lúc bị Kiều An Sâm phát hiện ra.
"Em ngủ rồi à?" Anh khẽ hỏi, Sơ Nhất im lặng hai giây, nhắm mắt rồi trả lời.
"Ngủ rồi."
"...."
Kiều An Sâm im lặng, đột nhiên nghĩ tới truyện vừa nãy, anh suy nghĩ một lúc rồi giải thích.
"Thực ra vừa rồi anh không nhìn thấy gì cả, có khăn tắm che, hơn nữa ..." Chúng ta cũng đã kết hôn rồi.

Kiều An Sâm còn chưa kịp nói xong đã bị Sơ Nhất bịt miệng lại, cô trợn mắt, đôi mắt lớn sáng long lanh, không giống bộ dạng "ngủ rồi" lúc trước.
"Đừng nói nữa." Sơ Nhất lớn tiếng nói, tâm trạng xấu hổ toàn bộ tan thành mây khói.
Kiều An Sâm không phản kháng lại, để cô tùy ý che lại, sau đó anh nhẹ nhàng lấy tay của cô xuống.
"Anh không nói nữa."
Thái độ dịu dàng ngoan ngoãn của anh đã trấn an Sơ Nhất, cô khẽ hừ một tiếng, siết chặt chiếc chăn con thỏ của bản thân rồi quay lưng lại.
Hai người nằm cùng giường nhưng không nói chuyện với ai, không khí yên tĩnh lạ lùng, Kiều An Sâm nhìn ánh sáng màu cam trên đầu, tâm trạng có chút phập phồng.
Trong đầu lại hiện cơ thể trắng nõn kia, bả vai nho nhỏ, hai tay che ngực, xương quai xanh mảnh khảnh, ánh mắt to tròn, như một con thú nhỏ sợ hãi, nhút nhát sợ sệt nhưng lại đáng yêu.
Yết hầu Kiều An Sâm chuyển động lên xuống, đột nhiên nhìn sang bên cạnh.
"Sơ Nhất."
"Chuyện gì vậy?" Cô không có quay đầu lại, vẫn quay lưng về phía anh, buồn bực nói.
"Chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp."
"...Hả?" Sơ Nhất quay người qua, nghi ngờ nhìn anh, ánh mắt của Kiều An Sâm rất sâu, dường như mang theo một tia hứng thú không tên.
Trong đầu cô "oanh" một cái, suy nghĩ bỗng trôi đi.
Vợ chồng hợp pháp....Vì vậ... Là muốn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng sao...!
"Anh là một người đàn ông bình thường."
"...."
Hai người nằm đối mặtt với nhau, Kiều An Sâm khẽ thở dài, anh vén mấy sợi tóc trên gò má cô ra đằng sau tai, cơ thể của cô chợt cứng lại
"Anh muốn em làm một số việc."
Sơ Nhất ngây người, đầu óc trống giỗng, không biết mình nên

phản ứng như thế nào, chỉ có thể ngây ra thuận theo câu hỏi của anh.
"Ví dụ như...."
Lời nói vừa cất lên, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, hận không thể đánh chết bản thân.
Tay Kiều An Sâm luồn qua sau đầu cô, sau đó nghiêng người qua.
"Ví dụ như vậy."
Một nụ hôn dịu dàng dừng ở trên trán, tiếp theo là chóp mũi, sau đó đến đôi môi.
Động tác của anh rất nhẹ nhàng, hơi thở nóng rực phả lên mặt cô, mùi hương trên người của Kiều An Sâm và cô đều giống nhau, là mùi biển tươi mát.
Sữa tắm là do Sơ Nhất chọn.
Nút áo ngủ bị cởi ra, nụ hôn của anh dần dần đi xuống, Sơ Nhất đỡ lấy bả vai anh, giọng nói trầm thấp của Kiều An Sâm vang bên tai cô.
"Còn có như vậy."
"Như vậy nữa."
Kèm theo lời nói là từng động tác, ngón tay anh giống như đốt lửa trên cơ thể cô, từ xương cụt di chuyển lên trên khiến cô bủn rủn lẫn tê dại, lý trí bắt đầu hỗn loạn, Sơ Nhất nhắm mắt, khẽ rên nhẹ.
"Anh đừng nói nữa..."
Cô không hề phát hiện giọng nói của bản thân lúc này có bao nhiêu mềm mại, nghe vậy Kiều An Sâm ngừng lại trong nháy mắt, tiếp theo hoàn toàn xoay người lại, đem cô đặt ở dưới thân.
....
Trước khi kết hôn, Sơ Nhất đã cùng Trình Lật thảo luận về lần đầu tiên.
Cô nói nếu đối phương là Kiều An Sâm, cô sẽ không kháng cự, bởi vì lần đầu tiên gặp mặt, cô đã muốn ăn anh rồi.
Lúc ấy Trình Lật còn cười nhạo cô.
"Lý thuyết và thực tế hoàn toàn khác nhau đấy, hay là cậu thử trước rồi kể lại cho mình."
Bây giờ, Sơ Nhất nằm trong ngực Kiều An Sâm nghĩ thầm, ngày

mai có thể cùng Trình Lật chia sẻ kinh nghiệm mà bản thân đã trải qua rồi.
Thật sự mà nói, hai người đều là lần đầu tiên, Sơ Nhất cảm thấy không tốt lắm, còn Kiều An Sâm có chút thưởng thức.
Vì lo lắng cho cơ thế của cô nên tối qua sau khi kết thúc, anh để cô nghỉ ngơi, nhưng ngày hôm sau, Sơ Nhất đang mơ màng ngủ ngủ thì bị đánh thức, cô cau mày, vô thức ôm lấy người phía trên, khẽ thở dốc.
Hai người bỏ qua bữa sáng, đến buổi trưa, cuối cùng Kiều An Sâm cũng buông cánh, anh rời giường, Sơ Nhất vẫn nằm đó, toàn thân mềm nhũn.
Hôm nay, Kiều An Sâm không muốn đọc sách, sau khi thu dọn xong, anh thấy Sơ Nhất đang ở trên ghế salon nghịch ipad, anh bèn đi về phía cô.
"Đang xem gì vậy?" Anh rất tự nhiên ôm lấy Sơ Nhất đặt ở trên đùi, ôm lấy cô từ phía sau, mặt để lên trên cần cổ của cô.
Sơ Nhất cảm thấy vô cùng căng thẳng.
" Truyện tranh...." Cô lướt ngón tay chỉ cho anh, Kiều An Sâm nhìn vào mắt cô, sự chú ý liền chuyển qua tay cô.
Hai bàn tay nhỏ nhắn lại trắng nõn, có thể dễ dàng nắm lấy, cô là một người nhỏ nhắn, ôm vào rất thoải mái.
Kiều An Sâm khẽ vuốt lòng bàn tay của cô.
Ban đầu Sơ Nhất vẫn còn đọc truyện tranh, nhưng động tác của anh đã khiến cô hoang mang lo sợ, may thay, một lát sau Kiều An Sâm nghe điện thoại, hình như có người ở viện kiểm sát tìm anh, anh đi vào thư phòng nói chuyện.
Sơ Nhất che ngực thở dài.
Nếu mà tiếp tục như vậy nữa, e là trái tim của cô không chịu nổi nữa.
Ở Lam Thành có một phong tục, ba ngày sau khi kết hôn phải quay về nhà mẹ đẻ, mà đấy cũng là ngày nghỉ phép cuối cùng của Kiều An Sâm.
Sáng hôm sau, hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc, quà tặng, trái cây và một số đồ vặt khác. Sơ Nhất thay quần áo xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài.
Người trong gương có gương mặt hồng hào, khóe mắt chân mày

đều tràn đầy ý xuân, cô nhớ tới chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua, có chút xấu hổ đi ra.
Kiều An Sâm ngồi trên xe đợi cô, hai nhà khá gần nhau, lái xe chỉ mất nửa tiếng là đến nơi, hai người vừa bước vào cửa đã được sự tiếp đón hết sức nhiệt tình.
Nhân lúc Kiều An Sâm cùng Sơ Thiên nói chuyện, Sơ Nhất bị mẹ của cô kéo vào trong phòng.
"Con gái, con kể mẹ nghe , Kiều An Sâm là người như thế nào?" Ánh mắt của bà không dừng dò xét nét mặt của Sơ Nhất.
Sơ Nhất hoang mang: "Anh ấy rất tốt."
"Vậy hai đứa có hay không cái kia....." Bà Văn Phương thần bí nói, gương mặt không ngừng thăm dò.
Sơ Nhất lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa lúng túng.
"Mẹ! Làm sao mẹ biết?"
"Sao lại không biết, mẹ là mẹ con, không phải là mẹ sợ con lần đầu tiên cái gì cũng không hiểu nên muốn chỉ cho con một chút sao..."
"Không cần đâu mẹ! Bọn con rất tốt!"
Sau khi ăn cơm xong hai người chào bố mẹ rồi ra về, mặt Sơ Nhất vẫn còn chưa hết đỏ, Kiều An Sâm vừa tập trung lái xe vừa hỏi cô.
"Em làm sao vậy?"
"Không có gì." Sơ Nhất che kín mắt, ủ rũ nói.
"Mặt của em rất đỏ, có phải ốm rồi không?" Vẻ mặt của Kiều An Sâm tràn đầy lo lắng, thấy vậy liền đưa tay ra sờ lên trán cô, nhưng bị cô né tránh.
"Không phải, em hơi nóng." Cô lấy tay quạt quạt, Kiều An Sâm suy nghĩ một lát rồi chỉnh điều hòa xuống mức thấp nhất.
Không khí lạnh ập tới, gió thổi vù vù, nhiệt độ trong xe trở nên lạnh buốt, hôm nay Sơ Nhất mặc váy, cô xoa xoa hai cánh tay lộ ra ngoài, nhìm trộm Kiều An Sâm.
Người đàn ông trước mặt mặc áo sơ mi dài tay, tay cầm vô-lăng nhìn về phía trước, bộ dạng bình tĩnh, dường như là không cảm thấy lạnh.
Xe dừng lại, cửa mở ra thì một luồng không khí nóng ập tới, Sơ

Nhất theo bản năng ôm chặt cánh tay.
Vừa rồi hơi lạnh, cô lại ngại nói ra, trong đầu thầm nghĩ chỉ còn một đoạn đường, cô có thể chịu đựng được, không ngờ càng về sau lại càng lạnh.
Sơ Nhất hít mũi, cô cảm thấy tủi thân nhưng không biết nói với ai.
Không biết bởi vì nóng lạnh đột ngột hay vì nguyên nhân gì khác, buổi sáng thức dậy Sơ Nhất cảm thấy nặng đầu, cả người rất mệt mỏi.
Kỳ nghỉ của Kiều An Sâm đã kết thúc, hôm nay anh đi làm rất sớm, Sơ Nhất không biết anh đi từ bao giờ.
Hiện tại căn nhà vắng tanh, cô tùy tiện ăn xong bữa sáng, mệt mỏi nằm trên ghế sô pha, cầm điện thoại nhắn tin cho anh.
"Em bị ốm rồi."
Sau đó kèm theo biểu cảm đáng thương, Kiều An Sâm chưa trả lời lại, Sơ Nhất tắt điện thoại đặt lên ngực, thầm nghĩ, có lẽ là anh đang bận không để ý.
Kết quả là đợi đến tận trưa, Sơ Nhất mới nhận được một tin nhắn, đó là một tin nhắn hết sức quen thuộc.
"Có nghiêm trọng không? Uống nhiều nước nóng, chú ý nghỉ ngơi."
"...."
Sơ Nhất nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại một lúc lâu, có chút không thể tin nổi, cô âm thầm mở Weibo, đa số bình luận của đàn ông là khi ốm phải uống nhiều nước ấm.
Cô sao chép lại liên kết và gửi nó cho Kiều An Sâm.
Vài giây sau.
Kiều An Sâm: [?]
Anh chỉ trả lời một dấu hỏi chấm đơn giản, cơn giận của Sơ Nhất bốc lên tận đỉnh đầu, ngón tay đặt ở khung đối thoại cả buổi không ấn xuống được, cô liên tục hít sâu để điều chỉnh lại tâm trạng.
Nhưng mà không lâu sau, đối phương lại gửi một tin nhắn dài.
[Uống nước ấm để điều trị cảm lạnh: nước ấm có thể kích thích cơ thể đổ mồ hôi và tăng tốc quá trình trao đổi chất của cơ thể, tăng lượng huyết sắc tố trong máu, cũng có thể tăng số lần đi vệ

sinh, qua nước tiểu để lấy đi các chất gây viêm của cơ thể. Ngoài ra, nước ấm thường xuyên có thể giúp ngăn ngừa cảm lạnh, viêm họng, xuất huyết não, nhồi máu cơ tim và một số bệnh về da.]
Nhìn qua cũng có thể biết cái này ở trên Baidu, Sơ Nhất thở dài, ngay sau đó Kiều An Sâm còn bổ sung một câu.
[Vì vậy, uống nhiều nước ấm là một cơ sở khoa học, tất nhiên, nếu không thấy khá hơn, em cần phải đi khám bác sĩ.]
[Nhưng bởi vì em mới bị ốm, tốt nhất vẫn nên uống nhiều nước ấm.]
Từ ngữ vô cùng nghiêm túc, như thể khám phá ra một vấn đề khoa học nào đó, dường như Sơ Nhất có thể tưởng tưởng ra khuôn mặt của anh ở đầu bên kia.
Sơ Nhất đặt điện thoại xuống, không chút sức lực nằm ngửa ở trên giường, đôi mắt mờ mịt nhìn lên trần nhà.
...Ai đó làm ơn tới cứu cô đi.

Chương 5

Buổi tối khi Kiều An Sâm trở về nhà, Sơ Nhất vừa mới tắm xong, cô đang nằm trong chăn nghịch điện thoại, Kiều An Sâm tới gần rồi lên tiếng hỏi.
"Đỡ hơn chút nào chưa?"
Sơ Nhất mệt mỏi đến mỗi không buồn ngẩng đầu "Đỡ hơn nhiều rồi."
"Đo nhiệt độ cơ thể hay chưa?"
"Chưa đo.... chắc không sốt." Sơ Nhất miễn cưỡng trả lời, giọng điệu không còn vui vẻ hoạt bát như ngày thường , Kiều An Sâm cho rằng cơ thể cô không thoải mái, không muốn nói chuyện, vì vậy anh đi vào phòng tắm rửa mặt.
"Phải rồi." Anh đột nhiên nhớ ra gì đó, dừng chân quay lại nhìn cô.
"Em uống nước ấm chưa?"
Sơ Nhất: "....."
"Em uống rồi." Cô cố chịu đựng, cố gắng bình tĩnh hết mức trả lời anh, Kiều An Sâm không nhận ra sự khác thường của cô, gật gật đầu rồi đi vào phòng tắm.
Kể từ lúc đi làm Kiều An Sâm liền biến thành một người đàn ông bận rộn, mỗi ngày đều đi sớm về trễ.
Sơ Nhất giận dỗi suốt hai ngày, anh hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn sinh hoạt như bình thường, thái độ của Sơ Nhất lạnh nhạt thờ ơ, anh cũng không nói lời nào, qua mấy ngày sau, cơn giận của cô cũng dần tiêu tan.
Có lẽ thời gian là một liều thuốc tốt, mọi ấm ức của cô đều đã biến mất.
Quan hệ của hai người trở lại như trước, ngày cuối Kiều An Sâm được nghỉ ngơi, anh ở trong phòng ngủ bù, khi tỉnh lại đã là xế

chiều.
Gần đây Sơ Nhất học nấu ăn ở trên mạng, công việc của Kiều An Sâm rất bận rộn, mặc dù phần lớn đều ăn ở chỗ làm nhưng cũng có một hai ngày không làm thêm giờ, cô rất ngại khi để cho anh nấu hoặc là kêu đồ ăn ở bên ngoài.
Thành thật mà nói là cô đau lòng.
Khi Kiều An Sâm đi ra đã thấy trên bàn ăn bày ra hai món mặn và một món canh, toàn là những món ăn đơn giản như gà kho, cà nhồi thịt, súp đậu trứng muối thịt nguội.
Màu sắc của các món ăn trên bàn vô cùng bắt mắt, dễ dàng kích thích khẩu vị của người khác, Kiều An Sâm ngạc nhiên nhìn Sơ Nhất.
"Em biết nấu cơm từ khi nào vậy? "
"Hai ngày trước ." Sơ Nhất để bát đũa trong tay lên bàn, giả bộ nói.
"Thực ra nấu cơm cũng không khó lắm."
Kiều An Sâm cười, gật đầu phụ họa "Đúng vậy, nấu ngon mới khó."
"Anh ăn thử đi." Sơ Nhất không thể chờ lâu hơn được nữa, cô đưa bát đũa cho anh.
"Được."
Những người nấu ăn ngon bình thường sẽ không biết người khác nấu ngon như thế nào nhưng Kiều An Sâm lại cảm thấy vô cùng ngon miệng, anh nhìn Sơ Nhất khẽ gật đầu.
"Ăn ngon lắm."
Sơ Nhất cười híp mắt, cô đẩy đĩa rau lại gần anh, "Vậy anh ăn nhiều một chút."
.....
Lại là một tuần làm việc bận rộn.
Chỉ có buổi tối Sơ Nhất mới gặp được Kiều An Sâm, cô suy nghĩ không biết mình có nên dậy sớm hay không, nhưng khi cái suy nghĩ này vừa mới xuất hiện liền bị cô bác bỏ.
Trước hay sau khi kết hôn hình như không có gì khác nhau, cuộc sống vẫn giống như trước kia, dù sao phần lớn cũng là cô ở nhà một mình.
Điều thay đổi lớn nhất chính là biến cô trở thành một người có

đời sống tình dục.
Vào thứ sáu, Sơ Nhất hẹn gặp Trình Lật tại cửa hàng bánh ngọt. Soufflé là món ưa thích của cô, hẹn gặp Trình Lật là cái cớ, đi ăn mới là mục đích chính của cô.
Sơ Nhất chậm rãi ăn xong một phần Soufflé nhân dâu tây thì Trình Lật đến, người phụ nữ vừa đẩy cửa ra có mái tóc xoăn dài, mặc một chiếc váy bó sát cơ thể, đeo một đôi giày cao gót, trên tay cầm một chiếc túi xách.
Cô ấy ngồi đối diện với Sơ Nhất, hai người giống như chị cả với em gái tuổi vị thành niên vậy.
Nhưng sự thật là Trình Lật và cô là bạn cùng tuổi, hơn nữa cô ấy còn là chị em tốt ở chung kí túc xá hồi học đại học của cô.
"Cuộc sống hôn nhân gần đây như thế nào?" Trình Lật nghịch tóc, đôi môi đỏ cong lên, trong mắt đều là cười nhạo.
"Cũng tạm được." Sơ Nhất gật đầu và trả lời.
"Cậu có thể yên tâm, đích thân mình đã xác minh Kiều An Sâm không phải kẻ lừa gạt, cuộc sống của mình cũng không cực khổ gì."
Lúc đầu, khi Sơ Nhất vừa gặp mặt Kiều An Sâm, cô đã kể ngay cho Trình Lật, trong lòng vừa kích động vừa mừng rỡ, nhưng lại bị cái người kia dội cho gáo nước lạnh.
"Khoan đã.....trước tiên cậu phải bình tĩnh một chút..." Trình Lật nói.
"Đàn ông ưu tú như vậy lại đi xem mắt, đã thế lại còn đúng lúc gặp cậu, xác suất này cũng quá nhỏ đi!"
"Sơ Nhất, trước hết cậu phải tìm hiểu cho kỹ, ngộ nhỡ người ta là gay đi lừa gạt kết hôn thì sao."
Cả người Sơ Nhất đông cứng lại, tuy lúc đó có trách cứ cô ấy, nhưng sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, cô lập tức hẹn gặp Kiều An Sâm.
Nói mới nhớ ra, lần đầu tiên hai người nắm tay hôn môi đều là do cô chủ động.
Nguyên nhân của việc đó chính là muốn kiểm chứng xem giới tính của Kiều An Sâm có bình thường hay không.
"Vậy à, xem ra cũng không tệ lắm." Trình Lật nghe cô nói xong, nghiêng người qua nâng cằm cô lên trêu ghẹo, Sơ Nhất gạt tay

cô ấy ra.
"Chỉ có điều hôn nhân cũng không tốt như mình nghĩ." Sơ Nhất có chút buồn bực, cô cúi đầu chọc chọc phần kem còn sót lại trong đĩa.
"Có chuyện gì vậy? Anh ta bắt nạt cậu hả?" Trình Lật nghe vậy ngay lập tức ngồi thẳng người, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.
"Không phải vậy..." Sơ Nhất cảm thấy chuyện này rất khó mở miệng, do dự cả buổi mới ấp úng nói.
"Ừ thì....cậu biết đấy, công việc của anh ấy rất bận rộn, ngày nào mình cũng ngủ nướng, cả ngày chỉ có thể gặp mặt lúc anh ấy tan ca trở về, thậm chí nói chuyện còn không được mấy câu."
"Hơn nữa công việc của anh ấy mình không hề biết gì cả, ngay cả chủ đề chung bọn mình cũng không có."
Sơ Nhất cúi thấp đầu xuống, mệt mỏi xen lẫn chán nản.
Trình Lật nghe xong chống cằm suy tư một lúc, sau đó nghiêm mặt nhìn cô.
"Lúc trước hai người vẫn đang trong giai đoạn tiếp xúc, Kiều An Sâm như vậy là được rồi, hơn nữa cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý trước khi kết hôn rồi, huống chi, hôn nhân và hẹn hò là hai chuyện hoàn toàn khác nhau."
"Yêu đương là mới mẻ và kích thích, còn hôn nhân phải bao dung và hiểu cho đối phương."
"Cho dù cuộc sống có cô độc, buồn tẻ và làm cho người ta cảm thấy nhàm chán sao?"
"Đương nhiên rồi." Trình Lật quay qua, tươi cười nhìn cô.
"Nếu cậu không thích vậy thì kết thúc đi, nhanh chóng quay trở lại cuộc sống độc thân lúc trước, trong tay chị đây một đống trai đẹp, cho cậu thoải mái lựa chọn."
"....Cảm ơn cậu."
Sơ Nhất ngồi xe bus về nhà, trong đầu nghĩ lại lời nói vừa rồi của Trình Lật, thật ra đạo lý đấy cô đều hiểu, nhưng thực tế và hy vọng dù sao vẫn chênh lệch quá lớn.
Lúc này, cô lại nhận được tin nhắn của Kiều An Sâm, anh lại không về nhà.
Tin nhắn vẫn giống như thường lệ, không hề có bất kỳ một biểu cảm thừa thãi nào, tất nhiên, Kiều An Sâm cũng không giống

như một người sẽ sử dụng biểu cảm, công việc bận rộn như vậy có thể gửi tin nhắn cho cô đã may lắm rồi.
Rốt cuộc cũng có một việc khiến cô vui mừng, cuối cùng Kiều An Sâm cũng đã có ngày nghỉ.
Trước khi đi ngủ, Sơ Nhất đã thảo luận với anh về những dự định cho ngày mai.
"Gần đây có mấy bộ phim mới rất hay, chúng ta cùng nhau đi xem được không?
"Không thì chúng ta cũng có thể đi leo núi, núi Tiểu Nam thì sao? Có cáp treo, phong cảnh trên núi rất đẹp lại còn mát mẻ nữa."
"À, hay là chúng ta đi dạo phố đi, em thấy quần áo trong tủ của anh có rất ít, đi mua thêm mấy bộ quần áo được không?
Sơ Nhất mở to mắt, dù bận nhưng vẫn ung dung đợi Kiều An Sâm trả lời.
"Sơ Nhất, ngày mai chúng ta phải về nhà một chuyến." Chẳng hiểu tại sao khi nhìn vào mắt cô, Kiều An Sâm cảm thấy rất khó mở lời.
"Nửa tháng nay chúng ta đã không gặp bố mẹ."
"Vâng." Tâm tình của Sơ Nhất lập tức giảm xút, nhưng rất nhanh liền cảm thấy thoải mái.
"Đúng là chúng ta nên về thăm bố mẹ, là em suy nghĩ không chu đáo, chỉ nghĩ đến chuyện đi chơi."
"Chờ kỳ nghỉ lần sau rồi hai chúng ta đi." Kiều An Sâm xoa nhẹ đầu cô, một chút thất vọng khi nãy tan thành mây khói, cô nhìn anh mỉm cười, đuôi mắt cong lên.
Sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên bọn họ trở về nhà của bố mẹ Kiều An Sâm, gương mặt của Kiều An Sâm đều thừa hưởng nét đẹp của cả hai người, ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ của mẹ, phong thái uy nghiêm của cha.
Điền Uyển là một người phụ nữ dịu dàng, thấu tình đạt lí, tính cách hoàn toàn trái ngược với mẹ của cô, bà rất yêu quý Sơ Nhất. Từ nhỏ đến lớn Sơ Nhất đều được trưởng bối yêu quý, khuôn mặt dễ thương, tính cách hoạt bát vui vẻ, tính tình thì mềm mại dịu dàng.
Bốn người ngồi cùng một chỗ, đa số là Sơ Nhất cùng cha mẹ nói

chuyện, bầu không khí vui vẻ thoải mãi, trái lại Kiều An Sâm giống như người ngoài, ngồi một mình ở một bên, cả buổi không nói câu nào.
Anh cũng không có hứng thú tham gia vào chủ đề này, chỉ là sự chú ý của anh thường đặt ở trên người Sơ Nhất, lắng nghe bọn họ trò chuyện.
"Con gái, lần sau Kiều An Sâm nghỉ bảo nó đưa con đến đây, mẹ hầm canh hải sâm, con muốn ăn gì thì nói trước với mẹ, mẹ sẽ làm cho con ăn."
Lúc sắp ra về, bọn họ được bố mẹ tiễn ra ngoài, Điền Uyển cầm tay Sơ Nhất, giống như là không nỡ xa con gái ruột của mình. Ngay cả xưng hô cũng phân biệt rõ ràng.
Sơ Nhất cảm động đến nỗi nước mắt lưng tròng, cô nắm tay Điền Uyển, cọ đầu lên vai bà.
"Cảm ơn mẹ."
Hai người lưu luyến chia tay hồi lâu, Kiều An Sâm đứng bên cạnh sắp mất hết kiên nhẫn, bị bố mình bắt gặp, ông khẽ hừ một tiếng.
"Làm sao vậy, ghen tỵ à?"
Kiều An Sâm nhíu mày có chút khó hiểu, "Ghen tỵ về điều gì ạ?"
Kiều Phụ hừ lạnh một tiếng " Ghen tỵ Sơ Nhất so với con được người khác yêu thích, thằng nhóc thối, từ nhỏ đến lớn con đều mang cái dáng vẻ cứng nhắc kia, cũng mau Sơ Nhất đồng ý gả cho con."
Kiều An Sâm: "....."
Kế hoạch sẽ không bao giờ tránh khỏi những thay đổi, lần tới Sơ Nhất cũng không thể ăn món canh hải sâm Điền Uyển nấu, bởi vì Kiều An Sâm lại có việc bận.
Gần đây công việc của anh ngày càng bận rộn, hình như là có một vụ án rất khó giải quyết, anh luôn làm việc đến khuya, khi trở về trông có vẻ mệt mỏi, ngày cả lời nói cũng ít đi.
Sơ Nhất cố gắng không làm phiền anh, thời gian một ngày trôi qua như vậy, bất giác đã là một tháng bọn họ kết hôn.

Chương 6

Trong phòng ngủ, ánh sáng lờ mờ tỏa ra, trong không khí còn lưu lại một mùi hương mập mờ.
Mỗi lần làm xong Sơ Nhất mệt đến nỗi không muốn động đậy, Kiều An Sâm tắm rửa xong, trên tay cầm một cái khăn ướt lau người cho cô.
Sơ Nhất hơi xấu hổ, cô cảm thấy 'người bạn chung phòng' này đột nhiên quá ân cần.
Cô nhìn mái tóc đen lộn xộn của Kiều An Sâm, không hiểu sao có chút tức giận, muốn tính sổ.
"Tại sao anh không thể xem phim cùng em?" Cô cố ý rửa sạch trái cây, máy chiếu đã chuẩn bị sẵn sàng, phim cũng là cô nghiêm túc chọn lựa.
"Anh không có." Động tác trong tay anh dừng lại, tròng mắt đen mờ mịt như sương mù dày đặc, mơ hồ lại rất đơn thuần.
"Anh nói muốn đọc sách." Sơ Nhất nhắc nhở anh.
" Lúc trước là anh muốn đọc sách." Kiều An Sâm đăm chiêu suy nghĩ, nghiêm túc trả lời.
"Vậy tại sao anh lại muốn làm chuyện này." Giọng nói Sơ Nhất mang theo chất vấn, không hề phát hiện bản thân lúc này nhờ vào sự nuông chiều mà sinh ra kiêu ngạo.
Kiều An Sâm cúi đầu xuống, cầm lấy khăn mặt tiếp tục giúp cô lau sạch sẽ thân thể.
Tiếng lầm bầm rất nhỏ truyền đến.
"Bởi vì chuyện thú vị hơn xem phim rất nhiều."
Sơ Nhất: "...."
Qua một khoảng thời gian sống chung, Sơ Nhất cũng khá hiểu phần tính cách Kiều An Sâm, cô mím môi để mặc anh làm gì thì làm.

Tắt đènmột lần nữa, lần này cả hai người đều đã mệt mỏi, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.
Sau sự cố 'xem phim' Sơ Nhất hoàn toàn từ bỏ ý định kéo gần khoảng cách với Kiều An Sâm, tất cả đều thuận theo tự nhiên, sống một cuộc sống bình thường đơn giản.
Trái ngược hoàn toàn với hoàn cảnh của Sơ Nhất, gần đây Trình Lật rất vui vẻ, hình ảnh tràn ngập trên Weibo, không phải một vài bức ảnh tự sướng, mà chính là ảnh chụp cùng với người yêu.
Hôm nay bay tới Nhật Bản, ngày mai lại bay đến Maldives, thường xuyên phát cẩu lương lên mạng, Sơ Nhất nhìn thấy vậy đỏ cả mắt, cô cầm điện thoại lăn lộn ở trên giường.
A a a a a bạn trai người ta như vậy còn chồng cô thì...
Không nghĩ tới nữa, càng nghĩ lại càng đau lòng.
Vừa nhắc đến tào tháo, tào tháo liền đến, Trình Lật ở Maldives gọi video cho cô, khi Sơ Nhất vừa mới mở video lên, cô nhìn thấy bầu trời và biển trong xanh, hàng dừa cao và bãi cát vàng óng.
"Anh yêu, anh nhích qua kia một chút, em muốn nói chuyện với chị em tốt của em." Trình Lật nói với người đàn có cơ ngực đẹp ở bên cạnh, giọng nói ngọt ngào, sau đó hôn lên môi người kia, một lát sau đầu bên kia chỉ còn lại một mình cô ấy.
Sơ Nhất chứng kiến một màn kia, trong lòng chua xót.
"Sắp tới thất tịch rồi, định trải qua như thể nào hả?" Trình Lật nằm trên ghế, đôi chân đung đưa qua lại.
Sơ Nhất rủ mắt xuống, khuôn mặt như đưa đám.
"Không biết, không phải vẫn còn sớm à..."
"Sớm cái gì mà sớm! Không phải còn vài ngày nữa hay sao, người ta muốn đến nhà hàng tốt đều phải đặt trước mấy ngày đấy."
Trình Lật ở đầu bên kia bla..bla.
"Cậu biết không, bạn trai nhà mình nửa tháng trước đã lên kế hoạch sẵn rồi, anh ấy muốn hai đứa mình trải qua đêm thất tịch đầu tiên ~~~"
"...Rồi sao?" Sơ Nhất hỏi cô ấy, cô chỉ muốn ngay lập tức kết thúc cuộc trò chuyện này.
"Sao cậu lại lạnh lùng như vậy chứ!" Trình Lật bất mãn lên án, "Chẳng phải hai ta đã lâu không trò chuyện với nhau sao, mình

chỉ là đang quan tâm tình hình gần đây của cậu thôi."
"Tình hình gần đây của mình không có gì đáng nhắc đến, còn tình hình của cậu, mình nắm rõ trong lòng bàn tay."
Trình Lật ở bên kia cười ra tiếng, "Cục cưng à, đừng buồn, hay là mình mua vé cho cậu đến đây nhé, chúng ta cùng nhau đi chơi."
"Thôi khỏi, mình không muốn bị bạn trai cậu đánh chết." Sơ Nhất nhìn thời gian trên góc phải màn hình điện thoại, "Vậy nha, mình đi nấu cơm đây."
"Ồ, bây giờ cậu còn biết nấu cơm nữa hả, thật không đó, ra dáng hiền thê lương mẫu rồi."
Sơ Nhất không để ý đến tiếng la hét của Trình Lật, cô cúp máy rồi rời khỏi giường.
Tối nay Kiều An Sâm tan làm đúng giờ, cô muốn chuẩn bị xong bữa tối trước khi anh về.
Ngày nay internet ngày càng phát triển, mỗi dịp lễ tết, tất cả mọi người xôn xao bàn tán về nó.
Đêm thất tịch hai ngày sau cũng không ngoại lệ
Hiện tại, chỉ cần Sơ Nhất mở trang đầu ra, luôn luôn có những bình luận liên quan đến đêm thất tịch, ngay cả truyện tranh vừa mới cập nhập đã có độc giả bình luận.
[Đại thần]: Sắp đến thất tịch rồi, không phát đường sao!!!
[Đại thần]: Sắp đến thất tịch rồi, có phải nên tăng thêm phúc lợi hay không?
[Đại thần]: Chúc tác giả thất tịch vui vẻ.
Sơ Nhất: ". . ."
Dù bị cái sự kiện này oanh tạc, nhưng cô cũng rất háo hức mong chờ ngày lễ thất tịch.
Buổi tối, cô nhìn vào trang web trên điện thoại, lơ đãng nói với người bên cạnh.
"Phải rồi, mấy hôm nữa là thất tịch đó."
"Hả?" Kiều An Sâm đẩy mắt kính trên mặt, thuận miệng hỏi đáp một tiếng.
"Có chuyện gì sao?"
Có chuyện gì sao.
Trong nháy mắt, Sơ Nhất cảm thấy vô cùng hụt hẫng.
Cô khó mà tin được.

"Chúng ta không... suy nghĩ một chút xem nên trải qua như thế sao?" Sơ Nhất cố gắng bình tĩnh nói, Kiều An Sâm nghe vậy thì quay sang nhìn cô.
"Đêm thất tịch?" Anh suy tư một chút, "Lễ tình nhân?"
"Để anh kiểm tra xem hôm đó có cần tăng ca hay không, hình như gần đây không có công việc khó giả quyết nào, hôm đó chúng ta cùng ra ngoài ăn một bữa cơm nhé?" Anh thử hỏi cô.
Sơ Nhất: ". . ." Quả nhiên, lúc đầu không nên hy vọng gì về anh.
"Cũng được." Cô miễn cưỡng trả lời, sau đó nằm quay lưng lại, chùm chăn kín mít.
Lễ hội truyền thống của Trung Quốc diễn ra vô cùng sôi động, vào ngày bảy của tháng bảy, các cửa hàng trên phố đều trang trí với gam màu chủ đạo là màu hồng, một số cửa hàng cũng đã tổ chức các hoạt động, các cặp đôi được giảm giá vui chơi hoặc được tặng những món quà nhỏ.
Có vô số người giao bán hoa hồng trên đường phố.
Sơ Nhất ra ngoài lấy bưu kiện chuyển phát nhanh, là Trình Lật gửi cho cô, shipper có lẽ là người mới, vẫn chưa quen thuộc mấy khu ở gần đây, nói cả buổi trời, cuối cùng vẫn là cô đi ra ngoài lấy đồ.
Bao bì hộp rất tinh xảo, được gói rất nhiều lớp, Sơ Nhất tò mò mở ra, bên trong là một mảnh ... ren tím, trong suốt, đồ lót ...?
Cô nhìn chằm chằm vào mảnh vải nhỏ trong tay, có cảm giác như tam quan bị hỏng nặng.
Trình Lật ở bên kia nhận được thông báo từ shiper, ngay lập tức gọi điện cho cô, Sơ Nhất nhận điện thoại.
"Này, bảo bối, nhận được rồi à? Thất tịch vui vẻ!!!" Kèm theo đó là một trận cười sung sướng, bộ dạng Trình Lật giờ phút này hết sức khoa trương.
Sơ Nhất lấy hai tay che mặt lại.
"Trình Lật, xin cậu bình thường lại một chút được không."
"Ha ha ha ha ha chúc cậu có một đêm tình nhân lãng mạng, muah muah~"
"..."
Lúc Kiều An Sâm sắp làm, Sơ Nhất đã thay xong quần áo, cô nhắn tin hỏi anh có muốn đặt chỗ trước không.

Kiều An Sâm trả lời, khi nào xong việc thì anh về đón cô.
Lúc Kiều An Sâm gọi điện bảo cô đi ra ngoài, Sơ Nhất soi gương lại một lần nữa, cô gái nhỏ trong gương mặc một cái váy màu đen, mái tóc đen dài xõa xuống, đuôi tóc cụp vào vai, xinh đẹp nhưng không kém phần gợi cảm.
Cô nhớ đến bộ quần áo 'đặc biệt' mà cô mặc hôm nay, khuân mặt đỏ rần lên.
Sơ Nhất mím môi theo thói quen, chợt nhớ tới cái gì đó, cô lấy một thỏi son đánh lên môi.
Màu đỏ bắt mắt, kết hợp với tóc và váy đen, khiến cho cô rũ bỏ vài phần ngây thơ, tăng thêm vài phần quyến rũ.
Lúc Kiều An Sâm nhìn thấy Sơ Nhất, anh đứng hình mất mấy giây, sau đó lại lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thường, thay cô mở cửa xe.
Hôm nay Sơ Nhất đeo giày cao gót, lúc đứng cạnh Kiều An Sâm thì xứng đôi hơn một chút, trước kia cô chỉ cao tới vai anh, mỗi lần đứng cạnh đều có cảm giác mình giống con gái anh vậy.
Trên đường đi hai người cũng không nói chuyện với nhau, Kiều An Sâm là người ít nói, về phần Sơ Nhất, do trang điểm nên hơi mất tự nhiên.
Cô lén nhìn Kiều An Sâm.
Hôm nay bọn họ mặc đồ đôi, loại đồ này chỉ mặc vào những dịp đặc biệt, ngày thường cả hai mặc đồ rất tự do, lúc nào Kiều An Sâm cũng mặc âu phục với áo sơ mi, khi có việc quan trọng thì thắt thêm cà vạt.
Hôm nay chắc là do yêu cầu của công việc, Kiều An Sâm mặc một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi xanh nhạt, cà vạt màu tím, bên trên có hoa văn.
Bộ đồ kia càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng vốn có của anh, vẽ mặt nghiêm túc thường thấy, đặc biệt là khi lái xe.
Sơ Nhất nhìn anh, trong ánh mắt tăng thêm vài phần si mê, quên cả dời mắt.
Bên cạnh có người vượt lên, ấn còi hai lần, Sơ Nhất bừng tỉnh, cô kịp thời phản ứng, lấy tay sờ lên mũi che bớt sự xấu hổ.
Do đi ăn ở gần đây nên chẳng mấy chốc đã đến nơi, Kiều An Sâm tìm chỗ đỗ xe, Sơ Nhất đánh giá xung quanh.

Dường như chỗ này là một khu thương mại, có rất nhiều cửa hàng, rất nhiều món ăn, ánh mắt cô quét qua từng cái, trước mắt có vô số biển hiệu.
'Đệ nhất tôm hùm đất' 'Lẩu Trùng Khánh gia truyền' 'Ẩm thực Hồ Nam'....Nhiều vô số.
Một số người còn ghép mấy bàn lại với nhau, vừa uống rượu vừa tán gẫu, tiếng trò chuyện huyên náo, tràn ngập hơi thở của cuộc sống.
Sơ Nhất không tránh khỏi nghi ngờ.
Hình như... cô cũng không thấy chỗ nào có điều kiện tốt hơn, phù hợp với ngày hôm nay..
Kiều An Sâm nhanh chóng quay lại, anh kéo cà vạt trên cổ xuống, cởi bỏ hai cúc áo sơ mi, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, áo khoác vắt ở trên tay.
Khí chất hoàn toàn bất đồng với xung quanh, ngay cả bước chân cũng anh tuấn tiêu sái.
Trong vài giây ngắn ngủi, Sơ Nhất quên mất vừa nãy cô đang nghĩ gì.
"Chúng ta đi đâu ăn cơm vậy?" Kiều An Sâm đi đến trước mặt cô, Sơ Nhất hỏi anh, Kiều An Sâm hơi nghiêng mặt ra hiệu cho cô, sau đó dẫn cô đi hướng bên cạnh.
"Ngay đây, rất gần."
Sơ Nhất đi theo anh, trơ mắt nhìn anh bước vào cánh cửa kính bên cạnh, trên bức tường cũ còn dán câu đối màu đỏ, cô ngước mắt nhìn lên trên, trên đầu là một tấm biển lớn màu xanh lá cây.
ẨM THỰC HỒ NAM.

Chương 7

Người phục vụ chào đón vô cùng nhiệt tình, Kiều An Sâm tìm một chiếc bàn cạnh gần cửa sổ, Sơ Nhất thất vọng đi theo anh, hờ hững ngồi xuống.
"Anh thường xuyên đến đây, đồ ăn ở đây rất ngon." Kiều An Sâm lấy ấm trà rót nước, Sơ Nhất không lên tiếng, cô yên lặng gỡ bỏ lớp màng bọc trên bát.
Lớp màng bọc trong suốt bị kéo ra, Sơ Nhất vo tròn chúng thành một cục rồi ném vào trong thùng rác.
Động tác này của cô khiến cho Kiều An Sâm cảm thấy khác thường, anh nhìn sắc mặt của Sơ Nhất, thăm dò hỏi.
"Có gì không ổn à?"
"Có sao?"
"Hình như anh thấy em có tâm sự." Kiều An Sâm nghiêm túc nói.
"..." Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm.
Người phục vụ cầm menu ra, Kiều An Sâm chọn mấy món, chọn xong liền hỏi ý kiến của Sơ Nhất, cô đang cảm thấy chán nản, nói còn muốn huống chi gọi món ăn.
Sơ Nhất cúi đầu uống một hớp nước, xua tay tùy anh chọn.
Kiều An Sâm dừng lại một chút, anh đưa menu cho nhân viên phục vụ.
Trong lúc chờ đồ ăn, tâm trạng của Sơ Nhất đã bình tĩnh đôi chút.
Nói một cách công bằng., quán ăn ở đây không quá tệ, ít ra nó rất yên tĩnh, ánh sáng cũng rất thoải mãi dễ chịu.
Nơi này tốt hơn ngoài kia rất nhiều, nhân viên phục vụ cũng rất chu đáo.
Đồ ăn nhanh chóng được bưng ra, mỗi loại Sơ Nhất đều nếm thử

một ít, mùi vị rất ngon, thậm chí còn ngon hơn anh nấu.
Bất giác, cô đã ăn hết hai bát cơm.
Sau một hồi ăn uống no say, nhìn cái bát cơm trống trơn trước mặt, Sơ Nhất lại càng giận hơn.
Mất mặt quá!
Nhất định là cô bị tức đến mức đói bụng nên mới ăn nhiều như vậy.
Đúng, nhất định là như vậy rồi! Cô suy nghĩ.
Sau khi thanh toán xong, Sơ Nhất mím môi không nói lời nào, Kiều An Sâm vừa lái xe vừa quan sát cô, dọc hai bên đường đi, có rất nhiều cặp tình thân đang tặng hoa cho nhau.
Trong đầu Kiều An Sâm đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.
"Em có phải....." Anh nghiêng đầu nhìn về phía Sơ Nhất, nói lên suy nghĩ của mình, vốn dĩ Sơ Nhất đã mất hết hi vọng, nhưng sau khi nghe vậy, ánh mắt cô lại sáng lên.
Kiều An Sâm chậm rãi nói ra câu tiếp theo.
"Cũng muốn đi dạo phố đúng không?"
"..." Trái tim Sơ Nhất dần nguội lạnh.
Thấy cô không đáp, Kiều An Sâm cho rằng cô đang ngầm thừa nhận, anh tự mình nói tiếp.
"Hôm nay trên đường rất đông người, trong cửa hàng cũng có nhiều người đứng xếp hàng, nếu như em thật sự muốn đi, lần sau chúng ta có thể..."
"Được rồi, em không muốn đi." Sơ Nhất cắt ngang lời anh, lúc cô chỉ hy vọng anh im lặng thôi.
"Về nhà nhanh đi, em hơi mệt." Nói xong, cô nhắm mắt, ngửa người ra ghế, lúc này cô không có đủ dũng khí để nhìn thế giới ngoài kia.
Kiều An Sâm sững sờ một chút, lúc đèn giao thông chuyển sang màu xanh, chiếc xe bắt đầu lăn bánh
Sau khi về nhà, hai người hầu như không có trao đổi, Sơ Nhất tắm rửa thay quần áo rồi đi ngủ sớm, cô nhét bộ đồ lót Trình Lật tặng vào đáy tủ quần áo, có lẽ cả đời này cũng không lôi ra nữa.
Chiến tranh lạnh lần này diễn ra rất lâu, cho dù Kiều An Sâm có chậm chạp cũng cảm thấy có điều gì đó không đúng, bởi vì, kể từ ngày đó Sơ Nhất không cười với anh nữa.

Kiều An Sâm rất buồn bực, mối khi về nhà, được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Sơ Nhất, mệt mỏi trong người giảm đi không ít, vậy mà bây giừo, bầu không khí trong nhà so với viện kiểm sát còn nghiêm túc hơn.
Lần đầu tiên Kiều An Sâm ngẩn người trong giờ làm việc.
Vào giờ nghỉ trưa, mọi người thấy anh như vậy thì rất ngạc nhiên.
"Kiều An Sâm, không thể tin được! Không ngờ trên mặt cậu lại có loại biểu cảm như vậy!"
"Đúng vậy."
"Giống như gặp xích mích trong chuyện tình cảm, cậu mà cũng gặp xích mích trong tình cảm sao? Ha ha ha ha ha."
Suy nghĩ bị cắt đứt, Kiều An Sâm nhìn đối phương, lạnh lùng nói.
"Cận Nhiên, tới đây có việc gì?"
"Tôi tới rủ cậu đi ăn cơm trưa, đến giờ rồi." Anh ta nhìn đồng hồ, mỉm cười đi đến trước bàn làm việc của Kiều An Sâm, thần bí hỏi.
"Kiều tổng gần đây gặp chuyện gì khó khăn gì sao? "
Kiều An Sâm không để ý đến anh ta, trong mắt không có xíu cảm xúc nào.
"Giờ tan tầm chỉ còn một phút nữa, Cận Nhiên, cậu là muốn quay lại làm việc luôn sao?"
"Ấy." Cận Nhiên lắc đầu, "Tôi nói này, cậu cứng nhắc quá rồi, không phải tôi đang chờ cậu sao."
Kiều An Sâm đã quen với bộ dạng này anh ta, anh nhìn thời gian ở bên dưới góc máy tính, chờ đến khi phía hiện lên số 0, anh mới đứng dậy đẩy ghế ra.
"Này, đợi tôi với."
Cận Nhiên quàng tay lên bả vai anh, Kiều An Sâm gạt tay anh ta ra nhưng vô ích, anh mặc kệ Cận Nhiên đi ra ngoài, bóng lưng của hai người dần biến mất.
....
Tại nhà ăn của viện kiểm sát, tất cả mọi người đang cúi đầu ăn cơm, tiếng va chạm của bát đũa xen lẫn với tiếng nói chuyện, Cận Nhiên suýt chút nữa hét lên, nhưng may mà kìm chế lại

được, anh ta quan sát xung quanh, thấp giọng hỏi.
"Cái gì? Mấy này này sắc mặt của vợ cậu rất kém hả?"
Cận Nhiên nói xong không nhịn được cười.
"Ha ha ha ha ha ha ha chết cười mất, một cô gái mềm mại đáng yêu như vậy cũng không chịu nổi cậu, rốt cuộc cậu đã làm gì người ta vậy?"
Trong hôn lễ của bọn họ, Cận Nhiên đã gặp Sơ Nhất, cô là một cô gái vừa dịu dàng vừa đáng yêu, uống một hớp rượu cả gương mặt đều nhăn lại, thẹn thùng đỏ mặt, ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhẹ, ánh mắt nhìn Kiều An Sâm đều mang theo lưu luyến si mê.
Lúc trở về anh ta còn suy nghĩ, không biết tên đó đã làm gì mà được một cô gái tốt như vậy coi trọng.
Về sau nghĩ lại, vẻ bề ngoài Kiều An Sâm tốt như vậy, các cô gái yêu thích cũng là chuyện bình thường.
Hôm nay, thấy bộ dạng này của Kiều An Sâm, anh ta không nhịn được cười, ho khan một lúc lâu mới kìm nén được.
Kiều An Sâm bình tĩnh ăn cơm, mặc cho anh ta cười nhạo.
Từ lúc Kiều An Sâm nói ra câu đó, Cận Nhiên cũng suy nghĩ đến một vài vấn đề.
"Chuyện xảy ra từ khi nào vậy?" Cận Nhiên cười xong thì bắt tay vào giả quyết vấn đề khó khăn cho bạn mình.
"Đêm thất tịch." Trí nhớ của Kiêu An Sâm rất tốt, anh không cần phải nghĩ ngợi mà trả lời.
"Đêm thất tịch..." Có lẽ Cận Nhiên đã biết rõ nguyên nhân.
"Không phải là cậu đưa cô ấy đến quán 'Ẩm thực Hồ Nam' chứ?"
Bọn họ thường xuyên đến đó ăn, mỗi lần có hoạt động gì quan trọng hay ngày nghỉ, bọn họ đều hẹn nhau đi ăn.
Ông chủ ở đó là họ hàng của một người đồng nghiệp trong viện kiểm sát, thường xuyên giảm giá cho họ, quan trọng là đồ ăn ở đó rất ngon, tất cả mọi người đều thích.
Cận Nhiên cũng thích đồ ăn ở đó, nhưng anh ta sẽ không đưa bạn gái hay vợ mình đến đây vào ngày lễ tình nhân, nhưng Kiều An Sâm thì có khả năng.
Qủa nhiên là vậy.
Người đối diện anh gật đầu một cái.

Cận Nhiên trợn tròn mắt, ngay lúc này, anh ta thật sự muốn quỳ xuống lạy Kiều An Sâm.
....
Trên đường lái xe về nhà, Kiều An Vẫn vẫn đang mãi suy nghĩ về lời nói lúc trưa của Cận Nhiên.
"Vào ngày lễ tĩnh nhân, chưa bàn đến chuyện lãng mạn, nhà hàng và hoa hồng là điều tất yếu, quà thì tôi sẽ không hỏi cậu, nhưng dẫn cô ấy đi ăn đồ ăn Hồ Nam thì hơi quá đáng một chút."
"Kiều An Sâm, nếu tôi mà là vợ cậu, lúc về sẽ tôi đánh cậu một trận."
Anh quay đầu nhìn bó hoa hồng trên ghế phụ, đôi môi mím lại, trong lòng hơi trầm xuống.
Hôm nay Kiều An Sâm tan làm đúng giờ, Sơ Nhất đã nấu cơm xong, lúc ngoài cửa có tiếng động cũng đúng lúc cô bưng món canh cuối cùng ra.
Sơ Nhất bày biện bát đũa ra, mấy ngày nay cũng không chủ động nhìn hay chào hỏi anh.
Kiều An Sâm thay giày xong, nhìn thấy thái độ lạnh nhạt của Sơ Nhất, bó hoa hồng trên tay giống như củ khoai bỏng, anh đứng im tại chỗ, do dự không dám tiến lên phía trước.
Sơ Nhất giả bộ bản thân rất bận rộn, sau khi dọn bát đũa xong, cô chuẩn bị lấy muôi múc canh thì một bó hoa hồng đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt.
Sơ Nhất ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Kiều An Sâm.
"Xin lỗi em.... đêm thất tịch hôm đó anh quên không tặng hoa cho em, bây giờ đền bù có còn kịp không?" Kiều An Sâm liếm mối dưới, anh hiếm khi lo lắng như vậy, lúc nói chuyện còn hơi thấp thỏm.
Sơ Nhất cúi đầu nhìn bó hoa, cảm xúc lẫn lộn, cuối cùng, cô cũng đưa tay nhận lấy.
"Ai dạy anh vậy?"
"Hả?" Giọng của cô rất nhỏ, Kiều An Sâm mãi mới phản ứng kịp, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.
"Một người đồng nghiệp của anh."
"Là nam hay nữ?"

"Nam." Tuy rằng không biết vì sao cô lại hỏi như vậy, nhưng Kiều An Sâm đều thành thật trả lời.
"Tâm trạng của anh không tốt lắm, giờ ăn cơm trưa, cậu ta bắt đầu hỏi anh, sau đó, bọn anh tán gẫu một chút."
Vẻ mặt Sơ Nhất giãn ra, nhìn Kiều An Sâm, không hiểu sao cô lại cẩm thấy áy náy.
Nhận thức và suy nghĩa hoàn toàn bất đồng, có lẽ những gì cô quan tâm chỉ là một khoảnh khắc bình thường cùng với Kiều An Sâm.
Bởi vì điều này nên cô mới giận dỗi với anh lâu như vậy.
Kiều An Sâm vụng về nịnh nọt khiến Sơ Nhất mềm lòng.
"Ăn cơm thôi." Cô nhận lấy bó hoa hồng, đặt ở bên trên nóc tủ.
Sáng hôm sau, lúc Kiều An Sâm thức dậy, anh thấy trên bàn trong phòng ăn đặt một bình thủy tinh rất đẹp, bên trong chiếc bình là bó hoa hồng ngày hôm qua, bọn chúng đang tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, đẹp hơn ngày thường rất nhiều.

Chương 8

Sau sự cố này, mối quan hệ giữa hai người trở lại bình thường, thái độ của Sơ Nhất đối với anh tốt hơn rất nhiều, Kiều An Sâm cảm thấy rất tốt, chính vì lý do này, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Cận Nhiên, Kiều An Sâm mời anh ta đi ăn một bữa.
Lam Thành là một thành phố không lớn, không nổi tiếng như những thành phố lớn khác, cũng không có địa điểm du lịch nổi tiếng, mức độ phát triển chỉ ở mức độ trung bình, tỉ lệ tội phạm hàng năm đều giảm.
Kiều An Sâm làm ở bộ phận kiểm sát hình sự, tháng tám năm nay, công việc của anh đã bớt bận rộn.
Sơ Nhất cảm thấy gần đây anh tan làm rất đúng giờ, vì vậy mỗi ngày cô đều nghiên cứu các công thức nấu ăn trong sách, mỗi ngày đổi một món khác nhau, Kiều An Sâm vinh dự trở thành người đầu tiên nếm thử món ăn của cô.
"Cái này....là cái gì vậy?"Lúc tan làm trở về, Kiều An Sâm đã thay xong quần áo, anh đang ngồi trước bàn ăn, nhìn chằm chằm thứ màu đen đen xanh xanh trước mặt.
"Mướp đắng sốt cà chua." Sơ Nhất cười ngọt ngào, hai tay chống cằm, sau đó đưa đũa cho anh.
"Anh nếm thử đi, lần đầu tiên em làm, bắt trước theo cách làm trên mạng đấy."
Kiều An Sâm nuốt nước miếng, bên tai vang lên tiếng ừng ực rất khó ràng, anh mấp máy môi, im lặng nhận lấy đôi đũa, nhìn kỹ món kia.
Anh nín thở gắp một miếng ăn thử, hương vị rất khó nói, mặn lại hơi đắng, không quá khó ăn nhưng rất quái dị.
Kiều An Sâm cố gắng nuốt thứ trong miệng xuống, sau đó cầm một ly nước lên uống.

"Mùi vị thế nào?" Sơ Nhất mong chờ hỏi anh, Kiều An Sâm gật gật đầu.
"Khá ngon."
"Thật sao! Em biết ngay mà!" Sơ Nhất mừng rỡ nói, cô hào hứng xới cơm và múc canh cho anh.
"Vậy anh ăn nhiều vào."
Kiều An Sâm: "... Ừ."
Gần đây trời rất nóng, mùa thu thường không có mưa, không khí ngoài trời như trong lò hấp, mồ hôi tiết ra làm ẩm ướt quần áo.
Thời tiết như vậy nên Sơ Nhất không muốn ra khỏi nhà, nguyên liệu nấu ăn đều đặt mua ở siêu thị trên mạng, hôm nay cô làm món mướp đắng để giải nhiệt.
Cô nhìn Kiều An Sâm ăn vài miếng mới cảm thấy thỏa mãn.
Buổi tối lên giường, thời gian vẫn còn sớm, Sơ Nhất thấy Kiều An Sâm rảnh rỗi nên lại rủ anh xem một bộ phim thanh xuân lãng mạng mà cô tìm được.
Đây là bộ phim hot nhất trong hai năm qua, nội dung phim nói về một cặp đôi yêu nhau từ khi còn trẻ, sau đó vì hiểu lầm mà chia tay.
Nội dung khá quen thuộc nhưng không quá cẩu huyết, trọng tâm vẫn là diễn suất của hai nhân vật chính, bộ phim nhận được rất nhiều lời khen ngợi của khán giả.
Sơ Nhất đẩy người bên cạnh, giọng điệu mang theo ý tứ làm nũng.
"Chúng ta cùng nhau xem phim được không? Bộ phim này em muốn xem từ rất lâu rồi, nhưng vẫn chưa có ai xem cùng."
Kiều An Sâm đặt cuốn sách trong tay xuống, suy nghĩ một lúc, anh cảm thấy tình huống này có chút quen thuộc, anh chợt nhớ tới biểu hiện của Sơ Nhất lần trước.
Ngay sau đó, Kiều An Sâm tháo mắt kính xuống.
"Được." Anh nói.
Rất hiếm khi Kiêu An Sâm đáp ứng mong muốn của cô, ngoài ngạc nhiên Sơ Nhất còn cảm thấy cảm động, cô lập tức vén chăn lên, đi mở máy chiếu.
"Tốt quá, cuối cùng chúng ta có thể xem phim cùng nhau rồi."

Nói xong mới nhớ, hai người chưa bao giờ hẹn hò hay làm những việc mà các cặp đôi khác hay làm, đây chính là lần đầu tiên, mỗi lần Kiều An Sâm tan làm thường nghỉ ngơi, có hôm thì đi ăn một bữa cơm hoặc là đi dạo.
Lúc Kiều An Sâm bận rộn nhất, Sơ Nhất rất ít khi thấy mặt anh, có khi ăn xong anh lại phải trở về làm việc.
Khó khăn lắm mới có ngày chủ nhật được nghỉ, không phải đi thăm bố mẹ, nhưng lại vì sự cố khác mà bỏ lỡ, Sơ Nhất vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó, ống nước nhà cô đột nhiên bị vỡ, cô vẫn đang đắm chìm trong mơ, cho tới khi có một gia đình khác đến gõ cửa.
....
"Mở cửa! Tôi biết có người ở nhà!"
"Tôi là gia đình ở dưới lầu, nhà của chúng tôi bị nước chảy xuống rồi! Trong nhà đang làm cái gì vậy!"
Hả?
Gia đình ở dưới lầu?
Bị ngập nước rồi hả?!!!
Sơ Nhất giật mình tỉnh ngủ, cô luống cuống đeo dép rồi mở cửa phòng ngủ.
Trong phòng khách là một mảnh hỗn độn, thảm, vỏ đồ ăn vặt, dép lê, toàn bộ nổi bồng bềnh trên mặt nước, giống như thành phố kênh đào Venice thứ hai.
Sơ Nhất hoảng sợ trợn mắt, nuốt nước miếng, cô nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, ống nước trên vách tường đã vỡ hết, giống như một thác nước nhỏ.
Cô choáng váng, suýt nữa ngã xuống đất.
Sơ Nhất ra xin lỗi người hàng xóm đang nổi giận kia, cam đoan sẽ chịu trách nhiệm, cô cắn ngón tay nhìn vào phòng tắm, trong đầu hiện lên vô số dấu chấm hỏi.
Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? ? ? ? ?
Cô không do dự quá lâu, suy nghĩ đầu tiên là gọi điện về nhà.
Thật là trùng hợp, điện thoại vừa mở lên, đúng lúc hiện ra tin nhắn của Kiều An Sâm cách đây hai tiếng trước, anh gửi cho cô một tấm hình.
[Bữa sáng]

Bởi vì tối hôm qua hai người nói chuyện về ẩm thực, Sơ Nhất có chút tò mò về nhà ăn của viện kiểm sát, Kiều An Sâm bảo ngày mai anh lúc ăn cơm anh sẽ gửi ảnh cho cô xem.
Thật ra Sơ Nhất chỉ muốn tìm cớ để anh chủ động tìm cô thôi. Nhưng hiện nay, trong đầu cô không bận tâm nhiều như vậy, vừa nhìn thấy tin nhắn, cô không khống chế được rồi.
[Kiều An Sâm! ! ! Hu hu hu hu ống nước nhà mình bị vỡ rồi, hàng xóm đi lên mắng em một trận, bây giờ khắp nơi đều là nước, em sắp điên lên rồi! ! !]
Cuối tin nhắn còn kèm keo biểu cảm đang khóc, giống như bộ dạng Sơ Nhất bây giờ.
Kiều An Sâm đang xem một tập hồ sơ vụ án, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên một cái, anh cầm lấy điện thoại, nhíu mày
[Em đừng sợ, tìm van nước rồi khóa nó lại.]
Sơ Nhất đọc được tin nhắn này, trái tim dần ổn định, cô chạy vào phòng tắm, sau khi vào lại càng trở nên bối rối.
[Em không biết van nước ở đâu hu hu.]
Lần này Kiều An Sâm trực tiếp gọi video cho tới, Sơ Nhất luống cuống tay chân bắt máy.
Khuân mặt cô gái xuất hiện ở đối diện, đôi mắt đỏ au ngân ngấn nước mắt, dường như sắp khóc, đầu bên kia còn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.
Kiều An Sâm không kịp quan sát, bảo cô di chuyển camera.
Sơ Nhất gật đầu liên tục, cô quay camera lại, Kiều An Sâm bảo cô quay xung quanh cho anh xem.
"Chờ chút."
Khi Sơ Nhất lướt điện thoại qua một góc nhỏ, đồng tử Kiều An Sâm giãn ra, bảo cô dừng ở ngay đó.
"Ở dưới bồn rửa tay trước mắt, em tới gần hơn một chút."
Vị trí kia tương đối kín, còn có đường ống cản trở, Sơ Nhất vội vàng đi qua, trông thấy một cái vòng tròn màu đỏ ở phía sau, hình như là van nước.
"A! Có phải cái này không?" Cô mừng đến phát khóc, Kiều An Sâm gật đầu, "Chắc vậy, em thử xem."
Sơ Nhất vươn tay ra vặn cái vòng tròn kia, cái thác nước nhỏ kia ngay lập tức dừng lại, chỉ còn lại vài gọt nước vẫn còn đang chảy

xuống.
Mối nguy này coi như tạm thời giải quyết xong.
Dây thần kinh trong đầu cô như được buông lỏng, cô ngồi xổm xuống đất, toàn thân đã bớt căng thẳng.
"Cảm ơn anh." Cô xoay lại camera, khẽ nói.
Lông mi ẩm ướt bao trùm gần hết mắt, hốc mắt dường như vẫn chưa hết đỏ, thoạt nhìn rất đáng thương.
Lần đầu tiên trong đời, Kiều An Sâm cảm thấy chua xót, giọng nói cũng vì thế mà dịu dàng hơn.
"Trong nhà vẫn ổn chứ? Gọi người đến xử lí xem sao."
"Vâng..."
"Hàng xóm còn ở đấy không?"
"Em đã xin lỗi, bọn họ cũng rời đi rồi, đợi lát nữa xuống xem bọn họ bị thiệt hại những cái gì rồi thương lượng tiền đền bù.'
Kiều An Sâm dừng lại một chút, nói: "Một mình em có thể chứ?"
Đây cũng là lần đầu tiên Sơ Nhất trải qua chuyện này, nhớ tới vẻ mặt tức giận của đôi vợ chồng kia, cô vẫn còn hơi sợ.
"Chắc sẽ ổn thôi...em sẽ đi nói chuyện với bọn họ."
Kiều An Sâm nhìn thời gian, rồi nói.
"Anh vẫn phải làm việc, em xử lý việc trong nhà mình trước đi, sau đó gửi địa chỉ nhà bọn họ cho anh, đợi tan làm anh sẽ cùng đi với em."
"Hả?" Sơ Nhất sửng sốt, bất giác cắn môi.
"Anh có tiện không? Như vậy có gây phiền toái gì không, hay là thôi đi...."
"Không sao, hôm nay là chủ nhật, không phải tăng ca." Kiều An Sâm không nói thêm gì nữa, anh đứng dậy cầm cái áo khoác ở trên ghế dựa.
"Cúp máy đây, anh phải đi rồi."
Sơ Nhất cảm thấy bản thân mình khá là tự lập, sau khi tốt nghiệp đại học, cô sống một mình, cho tới bây giờ chưa gặp chuyện gì lớn, đây là là đầu tiên khiến cô luống cuống tay chân.
Bên kia thì trách mắng cô, căn nhà sắp bị ngập, ống nước thì vỡ, nước chảy ào ào, tất cả đều khiến cô xoay sở không kịp.
Giây phút nghe thấy lời nói của Kiều An Sâm, lần đầu tiên cô sinh ra cảm giác có bạn trai dường như cũng không tệ lắm.

A..a...a cô lấy hai tay che kín mặt, cảm thấy hơi xấu hổ.
Hiện tại đã không còn là bạn trai nữa rồi.
Kiều An Sâm nhanh chón trở về, đồ đạc trong nhà đang được công nhân về sinh sắp xếp lại , Sơ Nhất đang ngồi đóng gói đồ, rất nhiều đồ dùng trong nhà đã hỏng, một nửa đã được dọn sạch.
Biển số nhà được Sơ Nhất mang ra, lúc Kiều An Sâm đi lên, cửa thang máy mở ra, nước từ cửa chính chảy ra ngoài, anh bước tới cửa thì nhìn thấy cảnh Sơ Nhất đang loay hoay làm gì đó.
"A, anh về rồi." Tay áo được cô vén lên tận khuỷu tay, ông quấn xắn lên, vài sợi tóc rối lòa xòa trước mặt.
Kiều An Sâm mỉm cười, "Ừ, may là cách đây không xa."
Sơ Nhất cùng với một người dọn vệ sinh đang di chuyển ghế sô pha, hai người trông có vẻ hơi khó khăn, Kiều An Sâm cởi áo khoác, xắn tay áo trực tiếp đi qua.
"Để anh giúp."
Hơn một người nhiều hơn một phần sức, sức lực của Kiều An Sâm lại lớn, ít nhất là so với Sơ Nhất, ba người nhanh chóng thu dọn phòng khách, sau đó còn bổ sung lại danh sách những thứ cần mua.
Sơ Nhất là người có chủ kiến, nhưng dù sao đi nữa vẫn phải hỏi ý kiến người bên cạnh.
"Cái tủ này bị mục chân rồi, mua cái mới được không?"
Kiều An Sâm ngồi xổm xuống ấn hai lần, suy nghĩ rồi nói, "Cái này vẫn còn dùng được, hai ngày nữa mang ra ngoài phơi."
"Được, vậy còn cái ghế kia thì sao?"
"Cái ghế này bong hết da rồi, thay cái mới đi.."
"Vâng." Sơ Nhất cúi đầu ghi chép lên cuốn sổ.
Giữa lúc đang kiểm tra lại mọi thứ, cửa nhà đột nhiên bị mở ra, hai người nhìn về phía cửa thì nhìn thấy cặp vợ chồng ở dưới lầu đang đứng ở bên ngoài, vẻ mặt rất khó coi.
"Cô gái, cô xử lí xong chuyện sáng nay chưa? Trần nhà của chúng tôi ướt sũng, bụi ở trên tường rơi xuống đầy sàn nhà, nhà chúng tôi vẫn đang chờ cô xuống kiểm tra đấy!"

Chương 9

"Xin lỗi, tôi xin lỗi, bây giờ chúng tôi sẽ xuống ngay." Sơ Nhất vội vàng đáp, cô nhìn sang Kiều An Sâm, đột nhiên cảm thấy can đảm hẳn lên.
Nhà dưới bị thiệt hại nghiêm trọng, nhưng chỉ giới hạn trong trần nhà và vách tường, trần nhà bị ngấm nước rất lớn, có những vết loang lổ khá xấu xí.
"Cô thấy chưa, nhà của chúng tôi đã lâu không sửa sang lại, bây giờ lại biến thành như vậy, cô nói xem, bây giờ phải tính sao."
"Thật lòng xin lỗi anh chị, toàn bộ chi phí sửa chữa tôi sẽ chịu, anh chị thấy sao?" Sơ Nhất cẩn thận nói, gương mặt lúng túng nhìn về phía chủ nhà, cuối cùng vẫn là người phụ nữ mở miệng trước.
"Sửa chỗ này ít nhất cũng phải mất mấy vạn, chúng tôi còn phải di chuyển đồ đạc để dọn dẹp, hơn nữa chồng tôi phải đi làm, những việc này đều là một tay tôi lo...."
"Thành thật xin lỗi, thật ngại quá, còn gây thêm phiền toái cho anh chị...." Sơ Nhất xin lỗi, cố gắng làm dịu đi cơn tức giận của bọn họ.
"Chuyện lỗi lầm coi như xong, cô trực tiếp chuyển tiền cho bọn tôi, bọn tôi tự mình thuê người làm." Đối phương lên tiếng.
"Cái này..." Sơ Nhất thoáng do dự, bất giác nhìn về phía Kiều An Sâm, khuôn mặt anh đang lộ vẻ suy tư, sau đó tỉnh táo mở miệng.
"Nhà chúng tôi cũng có vài chỗ bị hỏng, tôi đã liên hệ với người sửa chữa, đến lúc đó bảo họ xuống đây xem luôn một thể, có gì còn có thể trợ giúp hai người."
"Về phần đem đến phiền toái cho gia đình, chúng tôi thành thật xin lỗi, nếu không chúng tôi sẽ mua lễ vật bồi thường, chị thấy

sao?"
Sắc mặt của đối phương thay đổi liên tục, như thể muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn vào Kiều An Sâm thì lại không có cách nào mở miệng.
Người đàn ông này thoạt nhìn không có định gây khó dễ, dường như bẩm sinh đã mang theo một loại khí chất khiến cho người khác không dám giở trò ở trước mắt anh.
Hai người họ có chút không cam lòng, "Được rồi, không cần phải quà cáp, vậy.. nhà anh có thể bồi thường bao nhiêu tiền."
Sau một hồi thương lượng, Sơ Nhất chỉ mất mấy trăm tệ tiền bồi thường, trên người cô không có nhiều tiền mặt nên chuyển tiền qua wechat cho bọn họ.
Đồ đạc đã có thợ sửa chữa đến giúp đỡ, sau khi xem xét một hồi, Sơ Nhất muốn thay lại sàn nhà, còn trần nhà lầu dưới, phí sửa chữa cũng không đến một ngàn tệ.
Cô nhớ tới "mấy vạn tệ" của vợ chồng nhà kia thì nhất thời không nói lên lời.
"Hôm nay làm phiền anh rồi, đi ăn cơm đi, em mời."
"Xin lỗi, anh phải quay về viện kiểm sát một chuyến."
"À...thật ngại quá." Sơ Nhất nhớ ra anh đã bận rộn cả ngày, cơm cũng chưa kịp ăn lại phải tăng ca, trong lòng không khỏi cảm động.
Sau đó, cô tiễn Kiều An Sâm xuống dưới, dưới ánh mắt trời, trán anh đổ một chút mồ hôi.
"Em về đi." Kiều An Sâm mở cửa xe, anh nhìn về phía cô, ánh mắt dịu dàng, khiến Sơ Nhất cảm thấy rối loạn.
"Nhớ chú ý đến bản thân, có vấn gì thì gọi cho anh."
Cái này nằm ngoài sức tưởng tưởng của cô, câu nói này của Kiều An Sâm đã đánh vào điểm yếu trong lòng Sơ Nhất.
Tất cả những ảo tưởng của cô về tương lai và nửa kia đều có được từ anh.
Thích anh từ cái nhìn đầu tiên, lúc một thân một mình cần sự giúp đỡ thì anh lại xuất hiện.
Cảm giác an toàn là thứ mà phụ nữ không thể cưỡng lại.
Rất nhiều cuộc hôn nhân không có tình yêu nhưng đều khuất phục trước cảm giác an toàn mà đối phương mang lại, huống hồ

Sơ Nhất lại vô cùng thích anh.
Cái đêm suy nghĩ có nên kết hôn với Kiều An Sâm hay không, hôm sau Sơ Nhất vẫn còn phân vân do dự, nhưng khi đẩy cửa quán cà phê, cô đã thấy anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.
Sơ Nhất cảm thấy phẩm chất của người đang ông này cũng tốt, chính trực, hiền lành, chân thành và đáng tin cậy.
Kết hôn với một người như vậy quả thật không có vấn đề gì.
...
Máy chiếu đã chuẩn bị xong, đèn trong phòng đã tắt hết, Sơ Nhất leo lên giường, hai người nằm sát gần nhau, cùng đắp chung một chiếc chăn mỏng.
Hình ảnh rất rõ nét, giống y như màn hình lớn trong rạp chiếu phim, nhưng bầu không khí ở đây ấm áp thoải mái hơn nhiều.
Sau bài hát chủ đề, tên bộ phim xuất hiện ở giữa, rồi từ từ xuất hiện cảnh quay đầu tiên, trong khuôn viên trường, nhân vật nữ chính đạp xe dưới cây long não, ánh mặt trời xuyên qua tán cây thành những mảnh nhỏ rơi trên người cô gái, tạo nên một bức tranh tươi đẹp.
Sơ Nhất hài lòng nheo mắt, tựa đầu lên vai Kiều An Sâm.
Kiều An Sâm nhìn cô một cái, sau đó lại chăm chú xem phim.
Nửa đầu bộ phim rất tươi trẻ và ấm áp, sự tương tác giữa hai nhân vật chính ngọt ngào lại tự nhiên, thỉnh thoảng, Sơ Nhất cười ra tiếng.
"Thật ngọt ngào..." Cô lăn qua lăn lại ở trong chăn, để tìm sự đồng cảm, cô còn cố ý lắc lắc cánh tay Kiều An Sâm.
"Rất ngọt ngào đúng không?"
"Hả?" Kiều An Sâm đang suy nghĩ về hồ sơ vụ án, anh lấy lại tinh thần, sau đó lại tiếp tục xem phim.
"Ừ."
Nét mặt và giọng điệu của anh quá mức đứng đắn, giống như một người học sinh đang trả lời câu hỏi của giáo viên, Sơ Nhất bất mãn bĩu môi, cô tiếp tục xem phim.
Đến nửa sau của bộ phim, nội dung càng trở nên gay cấn, Sơ Nhất chăm chú xem phim, không nói chuyện với Kiều An Sâm nữa.
Trong phim, hai nhân vật chính rốt cuộc cũng xa cách, nhiều

năm sau, họ trở về quê hương và gặp nhau ngay tại nơi quen biết ban đầu.
Dưới ánh nắng chiều, hai người đứng đối diện nhau trên con đường nhỏ, bầu trời sáng rực rỡ, cả hai thoải mái cười với nhau.
Hình ảnh được giữ nguyên, bài hát cuối phim vang lên, danh sách diễn viên chính cùng e-kíp lần lượt hiện lên.
Sơ Nhất vô cùng cảm động, trong lòng tràn đầy thổn thức, cô rất muốn tìm Kiều An Sâm để trút bỏ những cảm xúc khó kìm nén vào lúc này.
Cô hít mũi, nghiêng người chuẩn bị mở miệng.
Ngay lúc này, dưới ánh đèn ấp áp, Kiều An Sâm áp mặt vào gối, hai mắt nhắm lại, hít thở đều đều, dường như đang ngủ rất ngon.
Sơ Nhất: "....."
Sự kích động và hưng phấn của cô ngay lập tức bị mất sạch, cô cảm thấy vẻ mặt cảm động muốn khóc lúc này của mình thật ngu ngốc.
Sơ Nhất bình tĩnh quay lại, lau khô giọt nước mắt còn vương trên khóe mắt, lạnh lùng vén chăn lên bước xuống giường tắt máy chiếu.
Căn phòng trở nên yên tĩnh, Kiều An Sâm vẫn đang ngủ say, Sơ Nhất vô cùng bực bội nhún hai cái, nhưng cũng không thu được phản ứng nào của Kiều An Sâm.
Cô lặng lẽ đưa tay ra tắt đèn trên đầu giường.
Trong bóng tối, Sơ Nhất tức giận không ngủ được.
Nếu như biết rõ bộ dạng chết tiệt này của Kiều An Sâm, cô có chết cũng không kết hôn với anh.
Cuộc sống hôn nhân trong hai tháng nay khiến tâm lí của Sơ Nhất tốt hơn rất nhiều.
Hai ngày sau, kể từ khi bị Kiều An Sâm chọc giận, Sơ Nhất không nói chuyện với anh, cũng xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.
Sơ Nhất không muốn nhắc lại chuyện tối qua, Kiều An Sâm là người mở lời trước.
Sau khi tan làm về nhà, anh rửa tay sạch sẽ chuẩn bị ăn cơm, đột nhiên nhớ ra gì đó.

"Đúng rồi, bộ phim ngày hôm qua hết lúc nào đấy, anh ngủ quên nên không để ý."
Sơ Nhất: "... Xem phim có phải nhàm chán lắm hay không?"
Kiều An Sâm muốn trả lời là phải, nhưng khi nghĩ tới điều gì đó nên đành sửa lại, đổi thành một lại phương thức khéo léo hơn.
"Không phải, chỉ là anh mệt quá..."
Sơ Nhất gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, cũng không nói gì thêm nữa.
Kiều An Sâm đang ăn cơm, anh lén lút quan sát cô, đột nhiên bị Sơ Nhất phát hiện ra.
"Có vấn đề gì sao?"
"Không có?" Anh cúi đầu xuống ăn cơm.
Bộ dạng lúc này của Sơ Nhất, Kiều An Sâm cũng không biết rốt cuộc có phải là cô đang tức giận hay không, cô ấy vẫn nói chuyện với anh, cũng không có xụ mặt, chắc là không tức giận.
Nội tâm của Kiều An Sâm khẽ buông lỏng, cuối cùng cũng có thể yên tâm ăn cơm.

Chương 10

Tháng chín, thời tiết dần mát mẻ, cuối cùng Sơ Nhất cũng có can đảm bước ra khỏi cửa.
Vào dịp tết trung thu, hai người quay về nhà bố mẹ Kiều An Sâm ăn cơm.
Hiếm khi anh có được ba ngày nghỉ, sau khi ăn tối xong, hai người sẽ ngủ lại đây.
Căn phòng trước kia của Kiều An Sâm có hơi cũ, tràn đầy dấu vết của thời gian, bàn học ở trong góc tràn đầy những vết sước, trên tường có dán một tấm áp-phích bóng rổ đã phai màu, vở ghi chép trên tủ đã có chút ố vàng.
Giường ngủ là một chiếc giường đơn một mét hai, bên trên có trải ga kẻ ô vuông, giống như trong ký túc xá của sinh viên, Sơ Nhất mở của phòng ra, cô nhìn thấy một sân bóng rổ đằng sau tán là tươi tốt.
"Trước kia anh rất thích chơi bóng rổ hả?" Sơ Nhất hỏi, Kiều An Sâm theo hướng cô nhìn ra bên ngoài, "Đúng vậy, lúc còn đi học cũng thường hay chơi."
"Lúc đi học có phải mỗi ngày anh đều chỉ đọc sách, học bài hay không vậy?" Sơ Nhất nghe anh nói vậy lòng hiếu kỳ bắt đầu nổi lên.
Cô cảm thấy, dựa vào tính cách Kiều An Sâm, cô có thể tượng tượng ra cuộc sống trong trường học của anh.
" Lúc đi học không học bài thì làm gì?"
"Ừm... còn rất nhiều chuyện khác nữa, ví dụ như lén lút đọc tiểu thuyết, nói chuyện, chơi đùa, kỳ nghỉ thì cùng bạn bè đi ăn đi hát hò gì gì đó...vân vân."
"Lúc còn đi học em như vậy sao?" Kiều An Sâm hoài nghi nhìn cô, Sơ Nhất phản bác.

"Đây mới là cuộc sống bình trường trong trường, đa số mọi người đều như vậy."
"Vậy à, anh không có." Kiều An Sâm nói, "Những hoạt động lãng phí thời gian như vậy, anh sẽ không làm."
"..."
Cuộc trò chấm dứt, Sơ Nhất buồn chán nhìn xung quanh căn phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ của của Điền Uyển.
"Con có muốn đi dạo quanh đây không?" Bà hỏi Sơ Nhất, trong mắt còn mang theo ý cười, vẻ mặt thân thiết lại hòa nhã.
"Mỗi lần tới đây con đều ăn một bữa cơm rồi về, vẫn chưa tham quan xung quanh, hay là để cho thằng nhóc kia dẫn con đi, lúc về cũng đúng giờ ăn cơm."
Nói xong, Điền Uyển nhìn về phía Kiều An Sâm.
"Con dẫn Sơ Nhất đi dạo xung quanh đi, nhớ chú ý an toàn."
Hai người đi ra khỏi nhà, buổi chiều nhiệt độ vẫn còn khá cao, bên ngoài trời nắng nóng, Sơ Nhất mặc một cái váy yếm hoa nhỏ, đeo một đôi sandal.
Kiều An Sâm cầm theo một cái ô, Sơ Nhất rất sợ phơi nắng, ngay cả ánh nắng chiều tà, cô cũng cảm thấy không thoải mái.
Vì vấn đề độ rộng của chiếc ô cho nên Sơ Nhất phải khoác tay Kiều An Sâm, nó khiến hai người thân mật hơn.
Đương nhiên! Nếu không phải vì nguyên nhân này, cô tuyệt đối không chủ động đến gần anh.
Quang cảnh bên trong tiểu khu này khá đẹp, có sân bóng rổ, bể bơi, đường đi rợp bóng
cây, xung quanh có rất loại nhiều hoa, những cánh hoa đầy màu sắc đung đưa trong gió.
Sơ Nhất và Kiều An Sâm chầm chậm bước đi, khi vừa tới sân bóng rổ, một cô gái mặc váy trắng đột nhiên xuất hiện.
Mái tóc dài bồng bềnh, thanh tú xinh đẹp, trên người đeo một cái túi xách nhỏ, đi đôi giày vải màu trắng, là kiểu đơn thuần của nữ sinh trong trường.
Sơ Nhất chỉ nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, không ngờ đối phương lại nhìn chằm chằm Kiều An Sâm, thậm chí còn đi tới gần chỗ anh.
"Anh An Sâm! Anh về rồi!"

Cô gái kích động kêu lên, gương mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, ánh mắt sáng long lanh.
Sơ Nhất nhìn về phía Kiều An Sâm.
Người đàn ông khẽ gật đầu, bình thản lên tiếng: " Tiểu Vi, đã lâu không gặp."
"Anh về lúc nào vậy? Người này là..."Cô gái lập tức truy hỏi, sau đó mới nhìn đến Sơ Nhất ở bên cạnh, nét mặt có chút lưỡng lự.
"Cô ấy là vợ anh, Sơ Nhất." Kiều An Sâm giới thiệu, nhưng anh không nói cho Sơ Nhất biết đối phương là ai, cô gái mặc váy trắng lại tiếp tục nói.
"Đúng rồi, anh An Sâm, nghe nói anh đã kết hôn, em mới về nước, không đến tham dự được, thật ngại quá."
"Không sao, người thân có mặt là được rồi." Kiều An Sâm tỏ vẻ thông cảm, Sơ Nhất nhìn cố nén cười khi thấy gương mặt lúng túng của đối phương.
"Anh hiếm khi về nhà, hay là qua nhà em ngồi một chút đi, mẹ em nhìn thấy anh sẽ rất vui." Cô gái váy trắng che giấu sự mất mát, Kiều An Sâm từ chối.
"Không được rồi, anh muốn đi dạo với Sơ Nhất."
"Nhờ em gửi lời hỏi thăm tới dì giúp anh."
"Được ạ." Vẻ mặt cô gái tràn đầy thất vọng, nhanh chóng liếc nhìn Sơ Nhất, ánh mắt vẫn còn lưu luyến trên người Kiều An Sâm.
"Anh An Sâm, em đi trước đây, lần sau gặp."
"Ừ." Kiều An Sâm gật đầu, nắm tay Sơ Nhất đi về phía trước, khi đã cách nơi đó một khoảng xa, dường như cô vẫn còn cảm nhận được ánh mắt từ phía sau.
Đi dạo một lúc lâu, hai người nhanh chóng quay về, Sơ Nhất không nghe thấy Kiều An Sâm nói chuyện, cô giống như không để ý tới hỏi anh.
"Người vừa nãy là ai vậy?"
"Một người sống cùng tiểu khu." Vừa đến trạm bảo vệ, Kiều An Sâm gật đầu chào hỏi với người bảo vệ ở bên trong, nghe thấy cô hỏi vậy thì trả lời.
Sơ Nhất nhớ tới bộ dạng của cô gái kia, không giống với người sống cùng một tiểu khu.

Cô nheo mắt nhìn Kiều An Sâm.
"Người ta còn gọi anh là anh An Sâm." Cô thậm chí còn gọi thẳng tên của anh.

"Cô ấy nhỏ tuổi hơn anh." Kiều An Sâm trả lời.
Sơ Nhất ghẹn họng, cô im lặng một lát, không nhịn được hỏi.
"Có vẻ hai người rất thân?"
Kiều An Sâm nhíu mày suy nghĩ, "Anh và mẹ của cô ấy biết nhau."
"??? Hả?"
"Mẹ của cô ấy sống một mình, lúc đi học, thỉnh thoảng anh sẽ giúp bà thay bóng đèn, vòi nước các loại."
"..Ra vậy." Sơ Nhất nói, "Không ngờ anh biết quan tâm người khác như vậy."
"Chỉ thuận tay mà thôi." Kiều An Sâm cầm chiếc ô nghiêng sang một bên, tránh ánh nắng mặt trời không chiếu vào người cô.
Trường cấp hai Kiều An Sâm học ở ngay gần đó, hai người vừa mới đi qua vài phút, mấy đứa nhỏ đều đã ra về, sân trường vắng vẻ, người bảo vệ trước cổng bảo họ xuất trình chứng minh thư mới cho vào trường.
Anh không muốn đi nhưng Sơ Nhất lại nhất quyết đòi đến xem, Kiều An Sâm thực sự không nhớ gì quãng thời gian đi học, ngay cả vị trí của lớp học chỉ nhớ mơ hồ.
Nói một cách thẳng thắn, trong đầu anh chỉ nhớ một vài sự kiện lớn, dù sao thời đi học của anh hết sức nhàm chán.
Tuy nhiên, những việc xảy ra gần đây lại luôn nằm trong tâm trí của anh, tất cả đều liên quan tới Sơ Nhất.
Có lẽ những trải nghiệm đó hoàn toàn mới lạ so với cuộc sống trước đây của anh.
Lần đầu tiên dỗ dành con gái, lần đầu tiên biết nam và nữ lại khác nhau nhiều như vậy.
Do không có ký ức gì về ngôi trường này, cả hai nhanh chóng đi dạo quanh trường một vòng rồi quay về, trên đường đi, Sơ Nhất bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó.
"Kiều An Sâm, lúc đi học có người nào theo đuổi anh không?"

Kiều An Sâm trả lời, "Có nhận được một vài bức thư tình."
"Hả? Sau đó thì sao?" Sơ Nhất rất hứng thú với chủ đề này, trong đầu cô không ngừng tưởng tượng, anh sẽ trả lại giống như mấy nam chính trong phim thần tượng, hay là trực tiếp ném vao thùng giác đây?
Sơ Nhất cảm thấy khả năng đầu lớn hơn một chút.
"Anh sẽ trả lại, sau đó xin lỗi đối phương."
"...Chỉ vậy thôi sao?" Sơ Nhất thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.
"Ngộ nhỡ người ta không từ bỏ, mỗi ngày đều đứng chặn ở lớp học anh thì sao?"
Kiều An Sâm im lặng, sau đó trả lời.
"Nếu gặp phải tình huống này, anh sẽ báo cáo lại cho giáo viên."
"...." Sơ Nhất muốn nhịn cười nhưng không được, cô bật cười.
"Ha ha ha ha ha ha ha buồn cười chết mất, cô gái đó thật thê thảm, thích một người lại bị giáo viên bắt đến văn phòng trách mắng, nói không chừng còn bị phạt."
"Kiều An Sâm, anh quá đáng thật!" Cuối cùng cô cũng có thể mượn cơ hội này nói ra những suy nghĩ trong lòng mình.
"Với tư cách một người bị hại mà nói, đây chỉ là hành vi tự vệ."
Kiều An Sâm nghiêm túc sửa lại lời cô, Sơ Nhất thông cảm gật đầu.
"Có thể nhìn ra được, anh không chỉ bị như vậy một hai lần."
Nếu không cũng không đến mức gặp giáo viên.
Khi về đến nhà, mặt trời đã lặn, Kiều An Sâm gập ô, nắm lấy tay Sơ Nhất, lúc đến cửa lại gặp phải cô gái mặc váy trắng kia, lần này cô ấy còn cầm một túi hoa quả, đang chuẩn bị gõ cửa, khi nhìn thấy hai người, ánh mắt bỗng sáng lên.
"Anh An Sâm, hai người về rồi à, trong nhà có một ít lê vàng, mẹ em bảo em mang sang cho mọi người nếm thử."
"Cảm ơn em." Kiều An Sâm nhận lấy, chuẩn bị vào nhà, váy trắng vẫn còn đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt mong đợi nhìn anh.
Kiều An Sâm dừng lại, nghi ngờ hỏi.
"Còn chuyện gì nữa sao?"

Chương 11

Bầu không khí trở nên xấu hổ, Sơ Nhất nhìn cô gái kia, hốc mắt đối phương đỏ hoe như sắp khóc.
Sơ Nhất có chút hoang mang, sức chịu đựng kém như vậy, không hiểu sao lại ở cạnh Kiều An Sâm lâu như vậy.
Cô lên tiếng giải vây.
"Em gái...em có muốn vào nhà ngồi chơi một lát không?"
Sơ Nhất vừa nói xong, cô gái lập tức nhìn về phía cô, ánh mắt có chút trách cứ, hình như tâm trạng không được tốt cho lắm.
"Không cần."
Nói xong, đối phương đi ngang qua hai người, mùi dầu gội đầu lan tỏa trong không khí.
Kiều An Sâm không thể nào hiểu nổi, anh nhìn bóng lưng cô gái.
"Cô ấy làm sao vậy? Hình như đang tức giận."
"Anh phát hiện ra rồi à." Sơ Nhất cầm lấy chìa khóa trong tay anh mở cửa.
"Nhanh lên, bố mẹ đang chờ cơm đấy."
Hai người thay dép vào nhà, Kiều An Sâm cầm túi lê đưa cho Điền Uyển, nói sơ qua về nguồn gốc của chúng, Điền Uyển nhìn Sơ Nhất, bà nhận lấy túi lê cất vào trong phòng bếp.
Ăn cơm xong, Kiều An Sâm bị bố anh gọi vào thư phòng, không biết đang nói cái gì, Sơ Nhất và Điền Uyển cùng nhau ngồi trên ghế sô pha xem tivi.
Điểm này hai người rất giống nhau, đều thích xem phim thần tượng lãng mạng, có phim hay thường xuyên giới thiệu cho nhau.
"Con gái, hôm nay con đã gặp Tiểu Vi rồi hả?" Điền Uyển sáp lại gần, vẻ mặt rất khác ngày thường.
"Có chuyện gì sao mẹ?" Sơ Nhất ngồi im, giả bộ nghi ngờ hỏi.

Đôi mắt của Điền Uyển lóe lên, "Mẹ nói này, cô gái đó thích Kiều An Sâm nhưng thằng nhóc kia không thích, mỗi lần như vậy đều thất vọng chạy về nhà."
"À..." Sơ Nhất che môi, kinh ngạc mở to mắt.
"May mà Kiều An Sâm không thích con bé đó."
Điền Uyển vỗ vai cô, Sơ Nhất lặng lẽ gật đầu.
Trong lúc hai người đang trao đổi, cánh cửa sau lưng bị mở ra, Kiều An Sâm bước ra, bố anh đi đằng sau, ông ngồi xuống cạnh Điền Uyển.
"Lại xem phim này sao?" Kiều Phụ lấy kính ở dưới bàn trà đeo lên, xem lại bộ phim này với Điển Uyển, Kiều An Sâm cũng ngồi xuống bên cạnh Sơ Nhất, nhưng chỉ được vài phút sau, anh liền lên tiếng.
"Bao giờ em đi ngủ?" Anh hỏi Sơ Nhất, giọng nói rất nhỏ nhẹ như là sợ quấy rầy tới mẹ anh.
Sơ Nhất nhìn anh, "Có chuyện gì sao?"
Kiều An Sâm mím môi,"Anh định đi tắm trước."
"Vậy anh đi trước đi." Sơ Nhất không hy vọng anh có thể xem phim cùng cô, mặc dù cô đã quen nhưng không tránh khỏi chua xót.
"Lát nữa em về phòng."
"Ừ, không nên xem quá muộn." Kiều An Sâm gật đầu, đứng dậy rời đi.
Sơ Nhất xem phim cùng bố mẹ chồng, xem xong một tập phim, bóng đèn là cô cũng nên rời khỏi, chắc Kiều An Sâm đã tắm xong, có lẽ đang ngồi trên giường đọc sách.
Cô vào phòng lấy đồ ngủ, trong phòng không có phòng tắm riêng, khi cô bước ra ngoài bếp, vừa hay nhìn thấy bố chồng đang bóc một quả quýt, đích thân bón cho mẹ chồng.
Sơ Nhất "..."
Cô bước nhanh hơn, nhẹ nhàng đóng cửa phòng tắm, làm giảm cảm giác tồn tạo của mình xuống thấp hết mức có thể.
Sự tương phản quá rõ ràng, cả đêm nay tâm trạng của Sơ Nhất có chút sa sút, lúc về phòng cũng không có nói chuyện, cô nghịch điện thoại rồi đi ngủ.
Một lúc sau, Kiều An Sâm cũng tắt đèn nằm xuống.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, hình dáng những chiếc lá ngoài cửa sổ in xuống nền nhà, tạo thành từng đốm trong phòng, khiến căn phòng tràn ngập cảm giác mới mẻ.
Kiều An Sâm đang nằm trên chiếc giường chứa đựng toàn bộ tuổi thơ của anh, nhưng khác một điều là giờ phút này bên cạnh anh lại nhiều hơn một người.
Trong lòng khó tránh khỏi rung động, đây sẽ là người cùng nắm tay anh trong tương lai.
Kiều An Sâm nghiêng đầu nhìn Sơ Nhất, cô nằm cuộn tròn thành một đống ở trong chăn, bả vai nhỏ nhắn hơi co lại.
Anh quay người lại, nằm đối diện với cô, anh vươn tay ôm lấy eo Sơ Nhất rồi kéo cô vào trong ngực.
Sơ Nhất không động đậy, Kiều An Sâm xoay người cô lại rồi cúi đầu hôn cô.
Hơi thở đan xen, môi của Sơ Nhất rất mềm, mỗi lần hôn cô, Kiều An Sâm đều không thể kiềm chế, đầu óc trở nên trống rỗng.
Tay của anh theo thói quen thăm dò vào trong áo ngủ cô, từ hông di chuyển lên trên, lúc sắp tới nơi mềm mại nào đó thì bàn tay đột nhiên bị giữ lại.
Sơ Nhất tránh khỏi môi anh, cô quay đầu qua, giọng nói rất nhỏ. "Hôm nay em không có tâm trạng."
Kiều An Sâm sững sờ vài giây, hít sâu hai cái, sau đó rút tay ra. "Ngủ đi." Anh nằm ngửa ra nhắm mắt lại, giọng khàn khàn, hai tay siết lại thành nắm đấm, qua một lúc lâu mới dần dần bình tĩnh lại.
Sơ Nhất yên lặng chỉnh lại quần áo, sau đó dịch ra bên mép giường, hai người nằm trên một chiếc giường một mét hai, cách nhau một khoảng, cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.
Có lẽ chưa thỏa mãn dục vọng nên buổi sáng sắc mặt của Kiều An Sâm rất kém, Sơ Nhất hiếm khi ngủ sớm nên tình trạng không đến nỗi tệ.
Ăn sáng xong, Điền Uyển sai hai người đi lấy hoa quả, bà đặt mua một hộp cherry và dâu tây trên WeChat ở gần đây, có điều phải tự ra cửa hàng lấy.
Không khí vào buổi sáng trong lành mát mẻ, mặt trời vẫn còn ẩn sau những đám mây, vài tia nắng rơi trên lá cây màu xanh

biếc.
Dường như có thể nghe thấy tiếng chim hót véo von quanh đây, tất cả đều tràn đầy sức sống.
Khung cảnh tươi đẹp như vậy khiến Sơ Nhất rất phấn chấn.
Thỉnh thoáng Kiều An Sâm lại liếc nhìn cô, hai người đi cách nhau khoảng hai bước chân.
Cô không nói nhiều như trước khiến Kiều An Sâm không thích ứng được, anh rất nhớ hôm che ô cho cô.
Dối diện cổng tiểu khu là đường lớn, xe cộ qua lại rất ít nên không có đường dành cho người đi bộ, Sơ Nhất đi sau Kiều An Sâm, do không quá để ý xung quanh, bên tay phải đột nhiên có một chiếc xe chạy nhanh tới.
"Cẩn thận!" Anh kéo cô lại, Sơ Nhất bị giật mình, chiếc xe đã lao vụt qua người cô.
Kiều An Sâm nắm tay cô đi về phía trước, mãi cho đến khi qua đường vẫn chưa buông ra.
Tuy không ai nói chuyện nhưng Kiều An Sâm cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, Sơ Nhất cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt tay cô, mấp máy môi, không biết đang nghĩ gì.
Trên đường trở về, Kiều An Sâm cầm cả cherry và dâu tây, Sơ Nhất đi bên cạnh, đi được một nửa đường, cô không nhịn được hỏi.
"Anh có mệt không? Hay để em cầm giúp một hộp?"
Kiều An Sâm lập tức lắc đầu, "Anh không mệt, hai hộp này nhẹ lắm."
"Vậy à..." Sơ Nhất chán nản bứt lấy cành cây ở bên cạnh.
"Ngẩng đầu lên nhìn đường, nhớ để ý xe." Kiều An Sâm nói, Sơ Nhất lầm bầm.
"Lúc nãy là ngoài ý muốn, bình thường em đâu có như vậy."
"Dù sao qua đường cũng nên chú ý một chút."
"Em biết rồi." Sơ Nhất nói, gương mặt lại vui vẻ hoạt bát như lúc trước.
Khóe môi Kiều An Sâm cong lên, bước chân dường như nhẹ hơn một chút.
Sau khi mang trái cây về nhà, Điền Uyển rửa sạch hai đĩa lớn rồi kêu bọn họ nếm thử xem ngọt hay không, thật ra cherry và dâu

tây là loại trái cây mà Sơ Nhất thích nhất.
Ý tốt của bố mẹ cô sẽ ghi tạc ở trong lòng.
Sơ Nhất ngồi trên ghế so pha chơi Ipad, hai đĩa trái cây đặt ở ngay bên cạnh, không cần tốn sức cũng có thể lấy được, cô vừa xem truyện tranh vừa ăn.
Kiều An Sâm đang ngồi sửa quạt điện ở gần đó, linh kiện đã bị anh tháo ra, bày lung tung trên sàn, cơ lê ốc vít thì bày rải rác ở xung quanh.
Anh ngồi trên sàn nhà, tay áo sơ mi sắn đến tận khuỷu tay, đôi chân dài khoanh lại, mấy sợ tóc dài rủ xuống che đi hàng lông mày.
Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào người anh, hình ảnh lúc này giống những bộ phim cũ từ thập niên 90, do anh đẹp trai nên làm cái gì cũng thấy đẹp.
Lúc Kiều An Sâm học cấp ba , anh học rất giỏi mấy môn khoa học tự nhiên, nghe nói anh học vật lí rất giỏi, hơn nữa còn tham gia thi đấu cấp tỉnh, huy chương vàng vẫn còn được treo ở giá sách trong phòng anh.
Lúc ấy, dựa vào thành tích của mình, anh được tuyển thẳng vào một trường đại học danh tiếng nhất cả nước, nhưng Kiều An Sâm lại từ chối, lúc đó, mọi người rất ngạc nhiên và tiếc nuối, không ngờ lý do anh đưa ra rất đơn giản.
Vật lý chỉ là một trong những sở thích của anh, những việc anh muốn làm trong tương lai không liên quan đến điều nó.
Về sau, anh thi đại học, đạt danh hiệu thủ khoa của trường luật hàng đầu Trung Quốc.
Kiến thức vật lý của anh được áp dụng trong thực tế, sửa chữa bảo hành một số đồ điện gia dụng đối với anh mà nói không phải chuyện khó.
Bây giờ, trong nhà có đồ gì hỏng, bố anh thường đợi anh về nhà chơi rồi bảo anh sửa.
Sau khi sửa xong quạt điện, Kiều An Sâm đi vào phòng bếp rửa tay, Sơ Nhất đã ăn hết nửa đĩa dâu tây, cô đem quả dâu tâu lớn trong tay cắm một miếng, đột nhiên cảm thấy hơi no.
"Em không ăn nổi nữa." Cô nhìn Kiều An Sâm, làm nũng nói, nửa nằm nửa ngồi trên ghế sô pha.

"Đưa đây cho anh." Kiều An Sâm nhận lấy quả dâu tây bị cắn hết phần màu đỏ trong tay cô, không do dự ăn hết phần còn lại.
"Ăn ngon không?" Sơ Nhất chớp mắt nhìn anh.
"Cũng tạm được, rất ngọt."Kiều An Sâm gật đầu, nghiêm túc đánh giá.
"Thế nhưng phần ngọt nhất bị em ăn hết mất rồi."
"Không sao." Anh ngừng một chút rồi nói tiếp.
"Vẫn còn rất ngọt."

Chương 12

Sơ Nhất khẽ cau mày, nhưng một giây sau, cô lại cảm thấy mình nghĩ nhiều, với tính cách của Kiều An Sâm, ý tứ nằm ngay trên mặt chữ.
Cô đẩy toàn bộ đĩa dâu tây bên cạnh đến trước mặt anh.
"Vậy anh ăn thêm nữa đi."
Sơ Nhất nằm trên ghế chơi, Kiều An Sâm ngồi ở bên cạnh ăn dâu tây.
"Anh ăn xong rồi á!" Trong lúc đọc truyện tranh, Sơ Nhất lơ đãng nhìn nhìn dâu tây, thấy nó trống trơn, cô vô cùng ngạc nhiên.
"Bình thường anh đâu có thích ăn dâu tây."
Lúc trên đường về, Sơ Nhất đã hỏi anh, lúc ấy Kiều An Sâm tỏ vẻ bản thân không hứng thú với loại quả mềm mọng nước này, lúc đó còn kinh ngạc một chút.
Quả nhiên khẩu vị giữa nam và nữ rất khác nhau.
Kiều An Sâm nghe ra được sự nghi ngờ trong lời nói của cô, anh nói.
"Vừa nãy ăn lại cảm thấy rất ngon."
"Đúng rồi! Em đã nói rồi mà! Dâu tây là loại quả ngon nhất trên đời!"
"Cherry thì sao?" Kiều An Sâm nhìn đĩa cherry đã bị cô ăn hết sạch, tò mò hỏi.
Sơ Nhất im lặng, ánh mắt không tự chủ được nhìn ra chỗ khác, đại não đang hoạt động với công suất rất cao.
"Cái đó...Cherry là loại quả độc nhất vô nhị trên đời này."
Kiều An Sâm: "Hử...?"
"Không có loại quả nào có thể so sánh được với nó."
"...." Được rồi.
Hôm nay lại ở lại ăn cơm chiều, tay nghề của Điền Uyển rất tốt,

có lẽ Kiều An Sâm di truyền từ bà.
Sơ Nhất ăn quá no, chập tối, cô và Kiều An Sâm đi lòng vòng ra ngoài tản bộ để tiêu cơm.
Kiều Phụ và Điền Uyển ở tiểu khu này lâu rồi, tòa nhà này hiện giờ trông rất cổ kính, tường đỏ ngói đen ẩn trong rừng, quanh cảnh rất yên tĩnh.
Ban đầu nơi này là nơi ở của những vị giáo sư lớn tuổi, năm đó khi Kiều Phụ kết hôn, đơn vị đã sắp xếp cho căn nhà này, tuy rằng diện tích không lớn, nhưng hiện nay giá cả ở khu này khá cao.
Sơ Nhất rất thích không khí ở đây, nơi này rất yên tĩnh, khác hẳn với nhịp sống nhộn nhịp ở thành phố.
Cô nhìn Kiều An Sâm, hai nhười nắm tay nhau, mặc dù không nói chuyện nhưng bầu không khí rất thoải mái.
Không biết tại sao, rõ ràng Kiều An Sâm không làm gì, nhưng sự bất mãn và tủi thân của ngày hôm qua đã sớm biến mất.
Đây có lẽ là trạng thái bình thường của hôn nhân, có rạn nứt, có những lúc tự hồi phục, cứ như vậy mà trôi qua một đời.
Buổi tối, lúc Sơ Nhất tắm đã xảy ra một sự cố, váy ngủ của cô bị rơi xuống đất, cô vội vàng nhặt cái váy lên nhưng nó đã bị ướt một mảng lớn.
Cô miễn cưỡng mặc lên người, mở cửa ra rồi vội vàng chạy vào phòng Kiều An Sâm.
Anh đang thu dọn hành lí của hai người để ngày mai trở về.
"Kiều An Sâm, Kiều An Sâm, váy ngủ của em ướt mất rồi!"Giọng nói của Sơ Nhất như thể sắp khóc, bàn tay đang siết lấy làn váy, đôi chân vẫn còn ướt sũng.
"Em mặc quần áo cũ của anh được không?" Kiều An Sâm suy nghĩ một lát rồi nói, do chỉ ở hai ngày nên Sơ Nhất chỉ mang một bộ đồ ngủ tới đây, mấy bộ còn lại vẫn chưa giặt.
"Được, anh lấy nhanh lên." Sơ Nhất thúc giục nói.
Kiều An Sâm đứng lên đi đến tủ quần áo phía trước, đây là cái tủ từ thời mà anh vẫn còn đi học, về sau học cấp ba hay đại học đều không có đổi, hiện tại nó nhìn đã rất cũ kĩ.
Anh lật hai cái trong tủ quần áo, cuối cùng tìm được một cái áo phông màu trắng làm từ vải cotton cũ hồi còn đi học, phía trên

là hình vẽ màu xám, là nhân vật trong truyện Slam Dunk.
Hình như anh mua nó lúc năm hai đại học, lúc đó anh đã rất cao, cái áo này có lẽ dài đến đùi Sơ Nhất.
Kiều An Sâm đưa cho cô, Sơ Nhất cũng không chê, bảo anh quay lưng đi lập tức bắt đầu mặc vào.
Váy ướt được cô treo trên ban công hong cho khô, Sơ Nhất mặc một chiếc áo phông khô mát mẻ, hết sức thỏa mãn.
Nhưng Kiều An Sâm không cách nào bình tĩnh, anh nhìn Sơ Nhất đi tới đi lui trong phòng, đôi chân nhỏ trắng nõn đung đưa trước mặt anh, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn đang mặc áo phông của anh.
Trong đầu đột nhiên xông lên một loại ý niệm, nhưng lại nhớ đến sự việc tối hôm qua, Kiều An Sâm hít sâu một hơi rồi thở ra, cảm thấy dịu đi một chút.
Anh cúi xuống sắp xếp lại hành lý, vẻ mặt có chút ảo não.
Có lẽ đã hết buồn phiền nên Sơ Nhất cũng không giữ khoảng cách như hôm qua, chiếc giường không lớn lắm, hai người khó tránh khỏi đụng chạm.
Chiếc giường mua từ khi anh còn nhỏ, về sau Điền Uyển bảo anh đổi giường nhưng anh không muốn đổi, dù sao một mình anh ngủ trên cái giường này vẫn rất thoải mái.
Vậy mà giờ đây, Kiều An Sâm nhìn chằm chằm vào trần nhà, trong đầu đang suy nghĩ có nên đổi giường mới không, bằng không thì lần sau tới đây vẫn là chính mình khó chịu.
Trong lúc đang nghĩ ngợi lung tung thì Sơ Nhật dịch chuyển, sợi tóc vô tình quét qua cổ anh, ngứa ngáy nhưng lại mang theo một loại mùi hương quen thuộc.
Cánh tay cô chạm vào người anh.
Kiều An Sâm chưa kịp suy nghĩ đã xoay người qua ôm lấy eo cô.
"Sơ Nhất...."
"Có chuyện gì vậy?" Vốn là Sơ Nhất đang nhắm mắt chợt mở mắt ra, cô cảm giác nhiệt độ trên lưng mình cao hơn hôm qua.
"Tối nay em...." Kiều An Sâm vốn là muốn hỏi có được hay không, nhưng lại sợ cô từ chối, anh bất giác nhíu mày, lần đầu tiên gặp phải một vấn đề nan giải như vậy.
Sơ Nhất đột nhiên hiểu ra hành động và lời nói ám chỉ của anh.

Đại khái là người nào đó tối qua vẫn chưa thỏa mãn, vẫn không ngừng nghĩ về nó.
Thật ra cô cũng suy nghĩ về chuyện này, khi anh ngồi trên sàn nhà sửa quạt điện, hay hình ảnh thiếu niên mím môi không cười, tuấn tú mà mạnh mẽ nhưng không kém phần nghiêm túc.
Mặt của Sơ Nhất áp vào cổ anh, thấp giọng ừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu, nắm lấy vai anh rồi hôn xuống.
Cái giường vừa nhỏ vừa cũ, chỉ một động tác nhẹ đã phát ra những âm thanh rất lớn, Sơ Nhất đánh người bên trên, thở hổn hển, quay đầu tranh khỏi nụ hôn của anh.
"Anh...nhẹ một chút...."
"Anh đã rất nhẹ rồi." Vẻ mặt Kiều An Sâm vô cùng phiền muộn, hận không thể lập tức đổi cái giường khác.
Qua một lúc, tiếng động vẫn còn tiếp tục, dường như có dấu hiệu tăng lên, Sơ Nhất lại một lần nữa kháng nghị.
"Không được rồi.... Nếu cứ tiếp tục như vậy bố mẹ sẽ nghe thấy mất..."
Ánh mắt Kiều An Sâm hơi đỏ, không quan tâm đến lời nói của cô, Sơ Nhất đẩy anh.
"Không....Không làm nữa...." Nói xong cô đá anh một cái.
"Hay là...anh nhanh lên..."
Người bên dưới không tập trung và phối hợp làm cho Kiều An Sâm không thõa mãn, anh mắt anh tìm kiếm quanh phòng, đột nhiên nhớ tới cái gì.
"Chúng ta qua bên kia."
Anh dừng lại động tác, ôm lấy Sơ Nhất vẫn chưa kịp phản ứng xuống khỏi giường, đặt đôi chân mềm mại trên sàn nhà, để hai tay cô vịn vào bệ cửa sổ.
Người đứng phía sau dường như vô cùng hài lòng.
"Như vậy thì sẽ không có tiếng động nữa."
Trong đầu Sơ Nhất nổ đùng một tiếng, bối rối xen lẫn choáng váng, cô hé môi cố gắng hít thở.
Đêm nay là một đêm rất dài, từ khi Kiều An Sâm phát hiện ra tư thế mới này, sau khi kết thúc còn thử lại một lần ở phòng tắm, Sơ Nhất không còn sức vươn tay, cô được Kiều An Sâm ôm trở về giường.

Buổi sáng, khi chuông đồng hồ báo thức vang lên, cô mới phát hiện bản thân không mặc gì, tay chân đang quấn chặt lấy người Kiều An Sâm, giống như dây leo, phụ thuộc hoàn toàn vào anh.
Cơn buồn ngủ của Sơ Nhất dần biến mất, từ từ tỉnh táo lại, chân tay từ từ thả ra.
Vừa mới xoay người đã bị người đằng sau lưng ôm lấy kéo vào trong ngực.
Đầu của Kiều An Sâmcọ cọ trên cổ cô, giọng nói khàn đặc, vẫn còn đang ngái ngủ.
"Tỉnh rồi ?"
"Bị đồng hồ báo thức đánh thức." Sơ Nhất rụi mắt, lầm bầm phàn nàn.
"Hay là ngủ thêm lúc nữa?" Kiều An Sâm hỏi cô, bản thân vẫn còn chưa mở mắt.
"Được....." Sơ Nhất tùy tiện trả lời, sau đó dường như nhớ tới cái gì, lại lo lắng dặn dò.
"Không nên ngủ lâu quá, tí nữa còn phải dậy đấy."
"Ừ, nhanh ngủ đi."
Hôm nay Sơ Nhất dậy muộn hơn so với bình thường, nhưng may là có Kiều An Sâm dậy sớm, ăn mặc chỉnh tề ngồi trong phòng khách, lúc Sơ Nhất đi ra cũng không quá xấu hổ.
"Con yêu, mẹ vẫn phần đồ ăn sáng cho con ở trong bếp, vẫn còn nóng nổi, nhanh ăn đi." Điền Uyển và Kiều Phụ ngồi trên ghế sô pha, thấy cửa phòng mở ra thì lên tiếng nói.
Sơ Nhất có chút xấu hổ gật đầu.
"Vâng, cảm ơn mẹ."
Đang chuẩn bị đánh răng thì Kiều An Sâm đi vào, Sơ Nhất cầm bàn chải đánh răng không hiểu nhìn anh, trên mặt Kiều An Sâm lộ ra vẻ mất tự nhiên, chỉ vào cổ cô.
"Em nên đổi thành cái áo sơ mi hôm qua đi."
"Hả?" Sơ Nhất thuận theo ánh mắt anh nhìn vào gương trước mặt, từ cổ đến phần gáy, trên da thịt trắng nõn xuất hiện mấy dấu đỏ, giống như bị muỗi chích, nhưng lại không phải, hình dạng rất lạ.
"A a a a!" Khuân mặt của Sơ Nhất đỏ lên, trừng mắt nhìn anh, "Kiều An Sâm!"

Anh sờ lên mũi, chột dạ rồi nói, "Anh đi lấy áo, em rửa mặt xong rồi thay ra."
Cũng may là Điền Uyển và Kiều Phụ không hỏi cô vì sao đánh răng lại phải thay áo, buổi trưa, hai người tạm biệt bố mẹ rồi lái xe về nhà mình.
Sơ Nhất lúc này mới thoải mái hơn, cô cởi giày rồi co quắp nên trên ghế salon.
Mệt quá.
Rõ ràng đã không còn đôi mươi nữa, tại sao lại có cảm giác bản thân đang yêu sớm nhỉ.
Sơ Nhất ổn định lại tâm trí, mở điện thoại ra xem.
Phạm vi bạn bè mấy ngày nay đều náo nhiệt như trước, ngày lễ ngày tết, ra ngoài du lịch các loại, tụ tập, khoe của lần lượt xuất hiện, vô cùng bắt mắt.
Cô mở ảnh chụp của Trình Lật và bạn trai cô ấy tại biển Aegean ở Santorini ra liền bị lóa mắt bởi hình ảnh biển xanh tuyệt đẹp kia.
Cô lần lượt xem từng cái một, xem đến bức ảnh cuối cùng thì bị đả kích nặng.
Nó nằm ở sát vách đá, sau lưng là bầu trời và biển xanh vô tận, nối thành một mảng xanh thẳm, cách đó không xa là một dãy những ngôi nhà màu trắng, giống như thế giới cổ tích..
Trình Lật ngồi ở trên vai bạn trai cô ấy, gió biển khẽ thổi bay mái tóc và váy của cô ấy.
Nụ cười ngọt ngào rạng rỡ hiện trên khuân mặt của bọn họ, thậm chí còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời tháng tám.
Cô rất hâm mộ.
"A a a a Trình Lật và bạn trai cô ấy thật hạnh phúc! Bọn họ lại đi du lịch cùng nhau rồi."
Kiều An Sâm đang rót nước ở trong bếp, nghe vậy, anh đi ra ngoài, nhìn xuống điện thoại cô.
"Em cũng có thể đi mà."
Sau khi xem hình xong, anh thuận miệng nói.
Sơ Nhất: "???!!!"
Cô không dám tin vào tai mình, lập tức từ trên ghế sô pha ngồi dậy, mở to mắt nhìn anh.

"Thật...Thật sao..."
Kiều An Sâm ngẩn người trước phản ứng này của cô
"Thật."
Gương mặt Sơ Nhất tràn đầy vui vẻ, cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, anh lại nói tiếp.
"Dù sao ngày nào em cũng ở trong nhà, muốn đi chơi lúc nào cũng được."
Kiều An Sâm rất tự nhiên nói tiếp.
"Không giống anh, ngày nghỉ ít như vậy, muốn ra ngoài chơi cũng khó."
Sơ Nhất: "....."
Được rồi.
Cô biết mình đã suy nghĩ quá nhiều.
Sơ Nhất tắt điện thoại di động, trèo xuống ghế sô pha rồi đeo giày, cô không muốn nhìn người đàn ông trước mặt này thêm nữa.

Chương 13

Kiều An Sâm cho rằng cô mệt mỏi nên không vào phòng quấy rầy cô, anh ngồi trên ghế sô pha đọc sách thư giãn cho tới khi mặt trời lặn, Kiều An Sâm nhìn đồng hồ, hình như đã đến giờ cơm tối.
Ngày thường anh đi làm đều là Sơ Nhất nấu cơm, Kiều An Sâm đặt quyển sách trong tay xuống, xắn tay áo đi vào phòng bếp.
Mở tủ lạnh ra, bên trong có đầy đủ nguyện liệu nấu ăn, anh lấy ra một trái bí đỏ, cà chua, còn có một số loại nguyên liệu khác.
Mở cửa sổ phòng bếp, gió mang hương qua hồng từ bên ngoài thổi vào, Kiều An Sâm đứng trước thớt, cắt bí đỏ thành từng miếng đều nhau.
Sơ Nhất còn đang mãi nói chuyện điện thoại với Trình Lật, đối phương đang cười rất to, còn cô thì đang nhìn trần nhà.
"Ôi, chết cười mất, chồng cậu đúng là thẳng nam, e rằng trên đời này không thể tìm gặp người thứ hai như vậy ha ha ha ha...."
"Bây giờ mình cũng quen rồi, nếu này nào đó anh ấy đột nhiên đi chơi với mình, mình còn thấy lạ ấy..." Sơ Nhất kéo góc chăn, trên mặt không che dấu được sự mất mát.
Trình Lật không nói gì, một lát sau, Sơ Nhất nghe thấy tiếng thở dài.
"Haizzz, chồng cậu ngoại trừ ngay thẳng một chút nhưng phương diện khác đều rất tốt, xã hội hiện nay khó mà tìm được một người chính trực như vậy."
"Cậu đâu phải là nạn nhân mà biết."
"Huống chi vừa nãy cậu không nói như vậy."
Trình Lật nói: "Vừa nãy là mình phóng đại."
Sơ Nhất: "....Được rồi."
Hai người nói chuyện rất lâu mới kết thúc, Sơ Nhất nhìn đồng

hồ, bây giờ đã năm giờ, cô nhanh chóng rời giường.
Khi ra ngoài, cơm tối đã được chuẩn bị xong, Kiều An Sâm bưng món ăn cuối cùng đặt ở trên bàn cơm, lúc nhìn thấy Sơ Nhất xuống, anh tháo tạp dề trên người xuống.
"Dậy rồi hả? Anh đang chuẩn bị gọi em dậy."
"Em đâu có ngủ." Sơ Nhất lẩm bẩm đi qua, cô nhìn thấy thực đơn hôm nay.
Gạo nếp màu đỏ và xanh phối hợp với nhau nhìn rất bắt mắt, sắc hương vị đều đủ cả, cô nuốt nước miếng, quay sang nhìn Kiều An Sâm, sắc mặt dễ chịu hơn rất nhiều.
"Cả buổi chiều hôm nay anh làm gì?"
"Anh đọc sách." Kiều An Sâm kéo ghế ra, đưa bát đũa sạch sẽ cho cô.
"Em biết rồi."
Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, đột nhiên Sơ Nhất nhớ ra cái gì.
"Phải rồi, gần đây nhiệt độ giảm xuống rồi, anh có muốn mua vài bộ quần áo mới không?"
Tủ quần áo của Kiều An Sâm do anh quản lý, quần áo của hai người để riêng, anh sắp xếp quần áo rất là nghiêm chỉnh, trong tủ đồ, ngoài âu phục thì rất khó nhìn thấy kiểu dáng khác.
"Không cần." Kiều An Sâm từ chối.
"Quần áo năm ngoái vẫn còn mặc được."
"Vậy à?" Sơ Nhất rũ mắt, chọc chọc đũa vào bát cơm.
"Lâu rồi em không đi mau sắm, em muốn mua mấy bộ quần áo mùa thu."
Kiều An Sâm dừng lại, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, do dự nói, "Anh có thẻ, em có thể lấy mà dùng."
"Là thẻ lương của anh."
Từ sau khi hai người kết hôn, kinh tế cũng độc lập, điện nước các loại do Kiều An Sâm phụ trách, anh tăng ca tương đối nhiều nên tiền mua thức ăn đều là tiền của cô.
Kiều An Sâm đã từng đề cập qua một hai lần, nhưng Sơ Nhất đều từ chối, cô không chi tiêu gì nhiều, hơn nữa cô xấu hổ khi lấy tiền của anh.
Không ngờ lúc này Kiều An Sâm lại nói như vậy, Sơ Nhất có chút

sững sờ.
"Tiền em đủ dùng." Cô quyết định nói thẳng trước mặt Kiều An Sâm, kiểu nói khéo, không rõ ràng hoàn toàn không có tác dụng với anh.
"Em nhớ là anh có ngày nghỉ, có thể cùng em ra ngoài dạo phố mua quần áo."
Kiều An Sâm sửng sốt, suy nghĩ vài phút.
"Anh phải..... xem xét lại công việc đã, nếu như có thời gian rảnh sẽ đi cùng với em."
Biểu cảm trên mặt anh không thay đổi quá nhiều, Sơ Nhất cảm thấy có chút không chân thật.
"Anh từng đi mau sắm với con gái chauw?" Sơ Nhất tò mò hỏi.
"Trước kia anh đi với mẹ một lần." Kiều An Sâm đáp.
"Về sau thì sao?" Sơ Nhất truy hỏi.
"Không có."
"Cái gì cơ?"
Kiều An Sâm cầm đôi đũa, nghiêm túc nói.
"Bà ấy không bao giờ rủ anh đi nữa."
Sơ Nhất: "...."
Mặc dù như vậy, nhưng Kiều An Sâm nói ngày mai không phải tăng ca, Sơ Nhất vui vẻ rất lâu, cô nằm trên giường suy nghĩ.
"Đến hôm đó chúng ta có thể ngủ nướng, sau đó ra ngoài đi dạo một vòng, buổi tối ăn cơm bên ngoài rồi về." Cô vô cùng hào hứng lắc lắc cánh tay Kiều An Sâm.
"Anh thấy sao?"
"Ừm, được." Anh đang xem một trang tin thời sự, nghe vậy thì qua loa gật đầu.
Sơ Nhất nhìn sang phía anh, trên tờ báo có nói về một vụ bạo lực gia đình, người đàn ông đánh người phụ nữ cho đến chết, sự việc này Sơ Nhất nhìn thấy trên mạng.
Cô ồ lên một tiếng, hiếm khi tìm thấy một chút chủ đề chung.
"Cái này không phải vụ án nhiều năm về trước hay sao?" Sơ Nhất sát lại nhìn, cô phát hiện người đàn ông này đã lấy vợ khác, sau khi ra tù hắn ta lấy vợ mới, không lâu sau, người vợ mới này đã báo án rằng bản thân bị bạo hành gia đình nghiêm trọng.
Hình ảnh vết thương ở trên báo khiến người khác giật mình, khi

nhìn thấy nó, Sơ Nhất run lên.
"Sao vẫn có người chịu gả cho loại người khốn nạn như vậy!"
"Phía trên có nói đó." Kiều Sâm Sâm chỉ vào một đoạn tin tức, "Bạn bè xung quanh đều giấu giếm cho anh ta, nhà gái lại ở xa nên không biết chuyện lúc trước."
"Thật là...quá đáng." Sơ Nhất rất lo lắng cho cô gái kia, cô nhịn không được hỏi.
"Không có biện pháp gì xử lý anh ta sao? Vì sao anh ta lại được ra tù nhanh như vậy, lại còn kết hôn nữa, cố ý giết người không phải bị tử hình hay sao?"
"Sau khi khởi tố, tội danh của người này chỉ là ngược đãi, tòa phán quyết bảy năm tù, bởi vì biểu hiện trong tù của anh ta đương đối tốt nên giảm xuống còn hai năm."
Kiều An Sâm giải thích cho Sơ Nhất.
"Bạo lực đến chết và cố ý giết người là hai chuyện khác nhau, anh ta đánh đập vợ trước dẫn đến thương nặng sau đó mới tử vong, không phải là đánh chết ngay lập tức, vì vậy chưa thể tính là hành vi cố ý giết người, nên tội danh chỉ là ngược đãi."
"Sao có thể như vậy..." Sự mù mờ về pháp luận đã được anh thông suốt, cô cảm nhận được sự yếu thế về mặt pháp lý của phụ nữ.
"Vậy không còn biện pháp nào sao, người đã chết thì sao?" Cô hỏi.
Sắc mặt của Kiều An Sâm cũng giống cô, một lát sau anh mới trả lời.
"Ở cái xã hội này, đôi khi không có công bằng, nhưng vẫn có những người đang nỗ lực, hy vọng luật pháp sẽ ngày càng hoàn thiện, có như vậy bi kịch sẽ không tái diễn nữa."
Sơ Nhất thừa nhận, lúc này cô vừa khó chịu lại vừa cảm động khi nghe thấy lời nói của Kiều An Sâm.
"Hy vọng ngày đó không còn quá xa."
Cô khẽ nói nhỏ, Kiều An Sâm đưa tay ra xoa xoa đầu cô.
"Sẽ có ngày đó."
Buổi tối, sau khi tắt đèn đi ngủ, Sơ Nhất vẫn còn suy nghĩ về chuyện này, cô nằm trong chăn, không nhịn được bèn hỏi người bên cạnh.

"Kiều An Sâm, có phải anh thường gặp những chuyện như vậy không?"
"Ừ." Anh nhỏ giọng trả lời.
"Anh có thấy khó chịu không?"
"Lúc mới đầu thì có nhưng bây giờ đã quen rồi." Anh bổ sung.
"Thay vì đắm chìm vào những điều không cần thiế, không bằng nghĩ cánh tránh cho bi kịch phát sinh."
Sơ Nhất xoay người lại, tay đặt ở dưới gối, nằm đối mặt với anh.
"Anh lúc nào cũng tỉnh táo như vậy sao?"
Kiều An Sâm nghiêng đầu sang bên cạnh, tiếng hít thở rất gần.
"Không hẳn là như vậy."
"Thật hả?" Sơ Nhất hiếu kỳ, mở to hai mắt ra nhìn anh, đợi câu nói tiếp theo.
Một lát sau, Kiều An Sâm quay mặt lại.
"Ngủ đi."
"...Vâng." Sơ Nhất thất vọng bĩu môi, cô xoay người, nằm ngửa trên giường, sau đó nhắm mắt lại.
Cô không hề phát hiện ra, một lúc lâu, sau người bên cạnh mới bắt đầu ngủ.
Tuy nói là ngủ thỏa thích nhưng đồng hồ sinh học của Kiều An Sâm rất đúng giờ, cứ tám giờ anh sẽ dậy.
Dạo gần đây, Sơ Nhất bị Kiều An Sâm bắt ngủ sớm nên cô dậy sớm hơn rất nhiều.
Cô ôm chăn, mặt áp lên gối, hé mắt ra nhìn Kiều An Sâm đang đi ra từ phòng tắm.
Hình như anh không phát hiện ra cô đã tỉnh, anh mở tủ đồ tìm quần áo, sau đó cởi bỏ hết nút áo ngủ, chuẩn bị thay đồ.
Mặc dù Kiều An Sâm đưa lưng về phía cô, nhưng cô chứng kiến hết toàn bộ quá trình, không sao, có một giọng nói nhắc nhở cô không nên nhìn, nhưng cô lại chẳng thể rời mắt.
Kiều An Sâm xoay người lại, lúc cài nút áo đầu tiên thì nhìn thấy ánh mắt của Sơ Nhất.
Cô mải nhìn đến nỗi quên cả cảnh giác, nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Kiều An Sâm, gương mặt Sơ Nhất đỏ lên.
"Em chưa nhìn thấy gì hết!" Cô chùm chăn kín đầu.
Chờ cho Sơ Nhất rửa mặt xong, Kiều An Sâm đã chuẩn bị xong

bữa sáng, vẻ mặt anh không có gì thay đổi, trong đầu Sơ Nhất lại hiện ra hình ảnh lúc sáng, lưng rộng, eo hẹp, chân dài, vểnh lên...
Muốn chết quá!
Sơ Nhất thở dài, lúng túng nói.
"Thời tiết hôm nay có vẻ đẹp nhỉ?"
"Có chuyện gì sao?"Kiều An Sâm rót một ly sữa bò cho cô.
Sơ Nhất cười khan hai tiếng, cô lấy tay quạt quạt.
"Ha ha, em cảm thấy thời tiết như vậy rất tốt."
Kiều An Sâm nhìn những chiếc lá đung đưa trong gió, cảm nhận lại nhiệt độ trong nhà, cuối cùng anh đưa ra một kết luận.
"Em có lẽ là ...."
"Có lẽ gì?"
"Em đang tức giận."
"..."
Cả hai đi đến một trung tâm mua sắm lớn nhất ở đây, khu này tổng cộng có sáu tầng, đầy đủ các loại thương hiệu, nơi đây là trung tâm thương mại lớn nhất ở Lam Thành.
Ngày thường Sơ Nhất cùng bạn bè đi dạo đều tới chỗ này, các cô gái đi mua sắm cả ngày ở đây cũng không cảm thấy mệt.
Kiều An Sâm đỗ xe, sau đó đi vào với Sơ Nhất.
Lúc đang đợi thang máy, cô cảm thấy vô cùng hào hứng.
"Lâu rồi em không đến đây."
"Cảm giác thật quen thuộc."
"Phấn khích quá đi!"
Hai người đi lên tầng hai, tầng này là đồ của nữ, những bộ trang phục xinh đẹp trên người mẫu khiến người ta lóa mắt, đèn thủy tinh trên trần nhà sáng rực, sàn nhà trơn bóng sạch sẽ.
Sơ Nhất kéo tay Kiều An Sâm, cô ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu.
"Chính là cảm giác này, cảm giác vui sướng vô cùng quen thuộc."
Kiều An Sâm nhắc nhở cô.
"Em đi qua năm của tiệm rồi."
"Không sao đâu." Sơ Nhất quay đầu nhìn anh, nhoẻn miệng

cười.
"Chúng ta còn cả một ngày để đi dạo nữa mà."

Chương 14

Kiều An Sâm im lặng.
Anh yên lặng đi theo sau Sơ Nhất, cố gắng đuổi theo bước chân của cô.
Đi đến trung tâm thương mại, Sơ Nhất giống như cá bơi trong nước, chim bay trên trời, thỏa thích bay lượn trong đó.
Đầu tiên chính là một nhãn hiệu cô thường hay mua, giá cả của nhãn hiệu này rất phù hợp, vừa ý cái gì có thể trực tiếp cầm đi thử, vậy nên trong này có rất nhiều người.
Việc đầu tiên khi Kiều An Sâm bước vào là tìm kiếm xung quanh, sau đó thất vọng phát hiện ra ở đây không có chỗ để ngồi nghỉ.
Anh nhớ kỹ nhãn hiệu quần áo này, xác định rằng lần sau chắc chắn sẽ không quay lại nữa.
Sơ Nhất hưng phấn đi xuyên qua từng dãy quần áo, cô cầm vài bộ lên xem sau đó hỏi ý kiến của Kiều An Sâm.
Kiều An Sâm nhìn áo len và áo sơ mi trong tay cô, sau một hồi so sánh thì chỉ vào cái áo bên phải.
"Cái này đi."
"Hả? Tại sao?" Sơ Nhất nhìn cáo áo len trong tay ngạc nhiên hỏi.
Kiều An Sâm rất nghiêm túc trả lời.
"Áo len ấm hơn."
"....Ý em là cái nào đẹp hơn."
"Kiểu dáng của hai cái này hoàn toàn khác nhau." Kiều An Sâm nói.
"....."Sơ Nhất không thể trông chờ anh có thể đưa ra ý kiến đóng góp, sau một hồi đắn đo cuối cùng Sơ Nhất quyết định lấy áo sơ mi.
Dù sao thì trong tủ quần áo của cô cũng có hơn mười cái áo len.

Kiều An Sâm nhìn thấy lự chọn của Sơ Nhất cũng không nói gì, yên lặng đứng sau lưng cô.
Lâu lắm không đi mua sắm, trong của hàng đã có rất nhiều đồ mới, Sơ Nhất chọn một vòng, trên tay treo một đống đồ đi tới phòng thử đồ xếp hàng.
Kiều An Sâm lại kiên nhẫn đợi cô một lúc, rốt cuộc cũng có chỗ ngồi.
Trước khi đi Sơ Nhất còn cố ý dặn dò anh.
"Tí nữa anh đứng ở đây, đợi em thử đồ xong xem có đẹp không nha?"
"Ừ." Kiều An Sâm cầm lấy túi của cô rồi gật đầu.
Thời gian dần trôi qua, Kiều An Sâm ngồi đợi ở trước cửa phòng thay đồ, mặc dù nhận được vô số ánh mắt dò xét của mọi người nhưng anh vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào cánh của phòng thay đồ của Sơ Nhất.
Không biết qua bao lâu, trong tầm mắt rốt cuộc cũng xuất hiện một hình bóng quen thuộc, Sơ Nhất mặc áo sơ mi và quần tây, vạt áo được nhét vào bên trong, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài.
Cô đi tới xoay một vòng, kích động hỏi Kiểu An Sâm.
"Thế nào? Có đẹp không?"
Kiều An Sâm nghiêm túc quan sát rồi gật đầu.
"Rất đẹp."
Sơ Nhất vui mừng đi đổi một bộ quần áo khác.
Lúc trở ra, trên người cô mặc một cái quần yếm, trước ngực có một cái túi to, bên trong phối một cái áo quây, Kiều An Sâm xem xét đánh giá.
"Không tệ."
Sơ Nhất nghe anh nói xong lại xoay một vòng, cô cũng biết là nó đẹp, sau đó lại tiếp tục đi thay một bộ khác.
Lần này là một cái váy liền thân, kiểu dáng rất thoải mái dễ chịu mặc khi ở nhà, Sơ Nhất có ý định mặc nó khi ở nhà, Kiều An Sâm thấy vậy khẽ vuốt cằm.
"Cũng đẹp."
Về sau mỗi một bộ quần áo Sơ Nhất thay ra Kiều An Sâm đều đánh giá mấy câu đại loại như vậy.

"Được đấy."
"Rất đẹp."
"Không tệ."
Sự nhiệt tình của Sơ Nhất dần dần giảm xuống.
"Anh không thể nói nhiều hơn vài từ sao!"
Khi nghe Kiều An Sâm đánh giá Sơ Nhất không nhìn được chất vấn.
"Thế bộ này có ổn không?" Sơ Nhất truy hỏi đến cùng.
Kiều An Sâm sửng sốt nhìn cô sau đó nhíu mày trầm tư, giống như đang tiến hành nghiên cứu một thí nghiệm nào đó.
"Bộ này cũng ổn."
"....."
Sơ Nhất hoàn toàn bó tay.
Cô thử xong hết đống quần áo, sau đó thay quần áo của bản thân đi ra, trong ngực còn ôm một đống đồ đã thử qua kia, sắc mặt vô cùng khó coi.
Kiều An Sâm đi phía sau cô, bình tĩnh nói
"Mua hết mấy món này đi, anh trả tiền."
"Không cần." Sơ Nhất lên tiếng, "Để em tự trả."
Cô xếp hàng trước quầy thanh toán, phía trước còn có bốn năm vị khách nữa, Kiều An Sâm đứng ở một bên chờ cô không biết phải làm sao.
Bầu không khí tĩnh lặng, Sơ Nhất mím môi không nói chuyện, Kiều An Sâm cũng không biết nói gì, một lát sau, cuối cùng cũng tới hai người, ngân viên thu ngân check mã vạch sau đó lễ phép hỏi.
"Bạn có thẻ thành viên không?"
"Có." Sơ Nhất đọc dãy số điện thoại di động của mình.
Quét thẻ, trả tiền, cầm túi, một loạt động tác lưu loát gọn gàng, lúc ra tới của, Kiều An Sâm do dự lên tiếng, rồi đưa tay ra trước mặt cô.
"Để anh cầm cho."
Rõ ràng chỉ là một câu nói đơn giản nhưng Sơ Nhất nghe được trong lời của nói của anh có chút nịnh nọt, cô có cảm giác mình bị Kiều An Sâm làm cho rối loại thần kinh rồi.
Sơ Nhất nghiêng đầu nhìn anh, Kiều An Sâm vẫn giơ tay ở trước

mắt cô, khóe miệng hơi mỉm cười, hình như là đang căng thẳng.
Cô không nói gì rồi đưa túi cho anh.
Hai người tiếp tục đi dạo, Sơ Nhất cũng không vì chút chuyện nhỏ này mà để bụng, xung quanh có rất nhiều quần áo đẹp, cô rất nhanh liền dời sự chú ý sang chúng.
Lần này Kiều An Sâm đã rút kinh nghiệm từ lần trước, mặc dù không giỏi ăn nói nhưng anh vẫn vắt hết óc để suy nghĩ.
"Ừm... bộ này rất hợp với em."
"Bộ này được."
"Màu sắc của bộ này hơi tối."
Sơ Nhất vô cùng hài lòng, Kiều An Sâm có thể đến mức này đã là cực hạn rồi, cô cũng không có yêu cầu gì hơn nữa.
Cô quả thật là một người vợ khiêm tốn.
Cô yên lặng, cố nén sự chua xót ở trong lòng.
Hai người cùng nhau đi mua sắm từ sáng đến trưa, Sơ Nhất đã mua được không ít quần áo, vẻ mặt của cô vẫn vô cùng tươi tắn tràn đầy năng lượng, còn Kiều An Sâm đã ngáp không ít lần.
Anh nhìn thấy Sơ Nhất đi vào một cửa hàng nữa thì có chút chán nản.
"Wow, quần áo ở cửa hàng này đẹp quá!"
" Đã rất lâu em không đi mua sắm rồi."
"Toàn bộ dãy quần áo này em đều thích!"
Sơ Nhất lưu luyến không muốn buông tay nên khó có thể lựa chọn vì vậy cô liền hỏi Kiều An Sâm.
"Anh cảm thấy cái này...cái này....cái này..cái nào đẹp?"
Nghe thấy tiếng cô gọi Kiều An Sâm chợt hoàn hồn, anh giữ vững tinh thần nghiêm túc đánh giá.
"Tất cả đều đẹp, hay là mua hết đi." Anh không có chút do dự vội vàng nói.
"Mua xong chúng ta có thể về nhà được chứ?."
Sơ Nhất: "....."
"Được rồi." Cô nghĩ nên buông tha cho anh, cũng như cho bản thân mình, tránh cho đôi bên phải hành hạ lẫn nhau.
"Anh về trước đi, em gọi Trình Lật tới mua sắm cùng."
Kiều An Sâm im lặng một lúc.
"Vậy được rồi, những thứ này để anh mang về giúp em."

"Được." Sơ Nhất gật đầu
Lúc chuẩn bị đi anh chợt nhớ ra cái gì sau đó lập tức nói.
"Em nhớ chú ý an toàn."
"Anh cũng vậy, trên đường nhớ lái xe cẩn thận."
Vợ chồng hai người lịch sự mà khách khí tạm biệt nhau, ngay sau đó bóng dáng Kiều An Sâm biến mất ở cửa ra vào, hai người bọn họ mỗi người đi một hướng.
Cửa hàng vẫn náo nhiệt như cũ, quần áo trước mặt vẫn rất hấp dẫn, nhưng Sơ Nhất đã mất hứng thú tiếp tục mua sắm.
Cô mở điện thoại nhắn tin cho Trình Lật.
Một lúc sau bên kia nhanh chóng trả lời.
"Ha ha ha ha ha ha ha ha đúng là thê thảm, đừng buồn nữa, bây giờ tao lập tức bay qua xoa dịu nỗi đau của mày đây."
Trình Lật quả thật là đến rất nhanh , Sơ Nhất vừa tìm một cửa hàng bánh ngọt ngồi xuống thì cô ấy đã đến, hai người tâm đầu ý hợp, một phần bánh ngọt đã vào trong bụng, tất cả những buồn phiền cũng không còn nữa.
Sơ Nhất điền cuồng kể lể với cô.
"Không có lần thứ hai."
"Khó trách anh ấy nói anh ấy chỉ đi mua sắm với mẹ chồng tao đúng một lần duy nhất."
"Bảo anh ấy cho ý kiến giống như là đòi mạng anh ấy vậy, tao vừa mới bắt đầu mua sắm anh ấy đã đòi về rồi."
"Ha ha ha ha ha ha ha ..." Trình Lật cúi người cười nghiêng ngả, sau khi cười xong thì sờ lên đầu của Sơ Nhất.
"Thật là đáng thương, đúng là làm khó mày rồi, đừng đau lòng quá, có tao ở đây rồi."
Sơ Nhất lạnh lùng gạt tay cô ấy ra khỏi đầu.
"Tránh ra."
Trình Lật duỗi thẳng lưng, tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.
"Đi thôi, chúng ta bắt đầu đi mua sắm."
Trên phương diện mua sắm thì hai người vô cùng hợp nhau, bằng không sẽ không trở thành bạn bè lâu năm như vậy, từ tầng một đến tầng trên cùng, từ ngày đến đêm, toàn bộ quá trình mua sắm đều vui vẻ thoải mái.
Khi hai người rời khỏi thì trời cũng đã tối, đèn đường đã được

bật sáng.
Sơ Nhất và Trình Lật mỗi người đều cầm một cái túi to, giống như vừa đi cướp toàn bộ cửa hàng, lúc lên xe, nhìn thấy đồ đạc xếp đầy phía sau, hai người ăn ý nhìn nhau cười.
"Đi thôi!" Trình Lật mở mui xe thể thao, đạp mạnh chân ga, xe như mũi tên rời khỏi cung lao nhanh ra ngoài, gió đêm mặt lạnh đập vào mặt, Sơ Nhật không nhịn được hô lên.
"Wow"
Mái tóc dài bay trong không khí, ánh đèn và âm nhạc ở hai bên đường tô điểm cho vẻ đẹp ban đêm, hiếm khi Sơ Nhất cảm thấy xúc động như vậy.
"Đàn ông cái gì chứ, bạn bè mới là tốt nhất."
Trình Lật cười to, đang chuẩn bị nói cái gì thì chuông điện thoại Sơ Nhất bắt đầu vang lên, cô nhìn thấy tên người gọi.
"Ồ, nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo liền đến, chồng mày gọi điện cho mày kìa."
Sơ Nhất bắt máy.
"Alo"
"Vẫn đang mua sắm sao?" Kiều An Sâm ở đầu kia hỏi.
"Không, em đang trên đường về." Sơ Nhất bình tĩnh trả lời.
"Một mình sao?"
"Trình Lật lái xe đưa em về."
"À." Kiều An Sâm thuận miêng đáp một câu sau lại nhớ tới cái gì liền hỏi cô.
"Có phải mua rất nhiều đồ hay không? Có muốn anh tới đón em không?"
Sơ Nhất khựng lại, giọng nói mềm mỏng hơn rất nhiều.
"Vậy anh tới trước cổng tiểu khu chờ em đi, Trình Lật cũng không phải lái xe vào nữa."
Hai người nói không quá hai câu liền tắt máy, Trình Lật ở bên cạnh nghe thấy, cô quanh sang hỏi Sơ Nhất.
"Anh ta giục mày về à?"
"Không, anh ấy hỏi tao lúc nào về."
"È hèm?"
"Anh ấy hỏi tao có phải mua nhiều đồ phải không, muốn tới đón tao." Sơ Nhất ho nhẹ một cái, trên môi không giấu được nụ cười.

"Chậc chậc, phụ nữ quả nhiên hay thay đổi."
"Một giây trước còn nói cùng tao đi đến tận cùng thế giới, một giây sau đã bị đàn ông bắt đi rồi."
"Trình Lật!" Quen biết nhau nhiều năm như vậy, Sơ Nhất vẫn không chịu được cách nói chuyện này của cô ấy.
Cô làm bộ muốn đánh Trình Lật.
"Được rồi được rồi không làm khó mày nữa, tao đang lái xe đấy."
Cô ấy vội vàng né tránh, Sơ Nhất khẽ hừ một tiếng rồi quay đầu nhìn ra bên ngoài.
Phong cảnh hai bên thay đổi rất nhanh, chẳng mấy chốc xe đã dừng ở cửa tiểu khu, một bóng người quen thuộc đã đứng dưới đèn đường.
Trình Lật dừng xe rồi nhìn về phía cô trêu chọc.
"Người đàn ông của mày đang đợi mày kìa, rất đúng giờ đấy chứ."
Sơ Nhất không buồn để ý, Kiều An Sâm đã thấy hai người, anh bắt đầu đi tới, Sơ Nhất bởi vì câu nói "người đàn ông của mày" của Trình Lật nên vẻ mặt có chút mất tự nhiên.
"Mấy món đồ em mua đều ở đây." Sơ Nhất mở cửa sau ô tô rồi tách đồ của cô và Trình Lật ra, Kiều An Sâm cúi người xách đồ ra.
Anh nhìn Trình Lật trên ghế lái sau đó gật đầu chào hỏi.
Hai người ở trong hôn lễ đã gặp mặt mấy lần do Trình Lật là phù dâu của Sơ Nhất, nhưng mà với tính tình của Kiều An Sâm thì hai người họ cơ bản chưa nói chuyện với nhau.
Trình Lật cũng gật đầu lại rồi nhìn về phía Sơ Nhất.
"Tao đi đây."
"Lái xe cẩn thận." Sơ Nhất nhìn cô ấy nói, Trình Lật vẫy tay, chiếc xe rất nhanh liền đi mất.
Ngoài cửa tiểu khu chỉ còn lại cô và Kiều An Sâm, ban đêm rất yên tĩnh, đèn đường màu vàng ấm áp lặng lẽ chiếu xuống đất.
Sơ Nhất xoay người nói với người bên cạnh.
"Chúng ta cũng đi thôi."
"Được." Hai tay của Kiều An Sam đều cầm túi to và nặng còn Sơ Nhất thì cầm hai cái túi nhỏ.
Một cái bóng dài một cái ngắn in trên mặt đất, Sơ Nhất lên tiếng

hỏi.
"Anh ăn cơm chưa?"
"Anh ăn rồi, còn em?" Kiều An Sam nghiêng đầu nhìn cô.
"Em cũng vậy."
Hai người trao đổi công thức bữa tối với nhau, sau đó tán gấu một vài câu, trên đường về nhà bầu không khí thế nhưng lại hết sức hòa hợp.
Mua sắm cả một ngày trời tuy rằng có chút mệt mỏi nhưng khi tắm rửa xong Sơ Nhất vẫn rất vui vẻ sắp xếp lại thành quả hôm nay của mình.
Cô mang từng bộ quần áo trong túi ra rồi treo vào trong tủ quần áo.
Kiều An Sâm nằm ở trên giường đọc sách nhìn thấy động tác của cô thì tò mỏ hỏi.
"Mua sắm thật sự vui vẻ như vậy sao?"
"Đương nhiên rồi!" Sơ Nhất nghe vậy lập tức đáp lại, khuân mặt vô cùng hớn hở.
Kiều An Sâm gật đầu nhưng không nói gì, anh cúi đầu tiếp tục đọc sách, một lúc sau dường như nhớ ra cái gì liền thuận miệng nói.
"Vậy lần sau em có thể gọi Trình Lật đi cùng, cô ấy có thể đi cùng em từ sáng đến tối."
"Sơ Nhất: "...."
Tâm trạng vui vẻ của cô bị câu nói này của anh dập tắt, cô phát hiện Kiều An Sâm rất có bản lĩnh chọc điên người khác.
Động tác của Sơ Nhất ngừng lại rồi lại tiếp tục, cô nghiến răng nghiến lợi nói.
"Anh yên tâm, lần sau em sẽ không bảo anh đi cùng."
Kiều An Sâm không hiểu nguyên nhân tại sao Sơ Nhất lại tức giận, anh suy nghĩ một lát rồi lại yên lặng đọc sách và chờ cho cơn giận của cô qua đi.
Tuy không ai bảo, nhưng qua mấy tháng ở cùng nhau, Kiều An Sâm cũng đã ngộ ra một số điều.
Ví dụ như, Sơ Nhất sẽ đột ngột tức giận, nhưng chỉ cần không nói chuyện, qua một thời gian sau, cô ấy sẽ trở lại bình thường.

Kiều An Sâm vui vẻ gật đầu, anh rất hài lòng về trí thông minh của bản thân mình.

Chương 15

Từ nhỏ, Sơ Nhất đã được nhiều người yêu thích, lúc học nhà trẻ, các bạn trong lớp đều rất thích chơi với cô, mỗi khi có đồ ăn ngon đều cho Sơ Nhất đầu tiên.
Bởi vì lúc nhỏ cô đáng yêu, hôi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt đen như ngọc lưu ly, tính tình dịu dàng, hào phóng, tốt bụng, hơn nữa còn rất ngoan ngoãn.
Vẻ bề ngoài và tính cách này theo cô lớn lên, đến giờ cũng không thay đổi, rất nhiều chuyện người khác không chịu được nhưng cô lại chịu được.
Lúc học đại học, kí túc xá của bọn họ có sáu người, Trình Lật là người mới, khi đó mọi người đã biết về nhau.
Họ vừa từ trường cấp ba lên thành phố học tập, các cô mặc quần áo đơn giản, tóc đen thẳng tự nhiên, đến khi Trình Lật mở cửa ra, váy ngắn giày cao gót, tóc xoăn sóng lớn, kẻ mắt trang điểm, hương nước hoa thơm ngát.
Quan trọng hơn là, bên cạnh có một chàng trai kéo vali giúp cô ấy.
Hình ảnh này ăn sâu vào tâm trí của các cô gái, khai giảng không bao lâu, các chàng trai xung quanh Trình Lật thay đổi liên tục, cô ấy luôn luôn sống ở bên ngoài, các cô gái trong ký túc xá hiếm khi chơi với cô ấy.
Ấn tượng ban đầu đã không tốt thì rất khó thay đổi, về sau có một sự cố khác xảy ra, một cô gái ở trong ký túc xá đột nhiên tỏ tình với Trình Lật, lần này mối quan hệ giữa hai bên lập tức đóng băng, những người khác cũng bắt đầu cô lập cô ấy.
Giờ ăn chung thì làm ngơ, bữa sáng thì không có phần của cô ấy, lúc nói chuyện phiến nhìn thấy cô ấy thì im lặng.
Dường như hai bên đang chiến tranh lạnh.

Nhưng hình như Trình Lật không hề để ý, cô ấy vẫn ngẩng cao đầu, kiêu ngạo như một nữ hoàng.
Chỉ có Sơ Nhất nói chuyện với cô ấy, thỉnh thoảng còn nhắc nhở cô ấy.
Ngày mai phải đi học, đừng đi trễ.
Hôm nay có bài tập.
Nhà trường sẽ cắt nước và điện vào buổi tối, nhớ chuẩn bị cho tốt.
Sơ Nhất thích ở ký túc xá, mọi người đối xử với cô rất tốt, giống như đối với em gái của họ, có thể do dáng người của Sơ Nhất nhỏ nhắn nên được lòng mọi người.
Vào một buổi tối vắng người, mối quan hệ của cô và Trình Lật thay đổi , Sơ Nhất cảm thấy mệt nên xin phép nghỉ trong ký túc xá, lúc đó chỉ có một mình cô, sau đó Trình Lật bước vào, dường như cô ấy không phát hiện ra trong phòng có người, vừa mới vào liền nằm sấp trên giường của mình khóc rất to.
Sơ Nhất đang ngủ thì bị tiếng khóc của cô ấy đánh thức, cô lén lút thò đầu ra nhìn, do dự một lúc rồi cẩn thận đưa giấy cho cô ấy.
"Đừng khóc nữa."
Trình Lật ngừng khóc, cô nhận lấy giấy trong tay Sơ Nhất lau nước mắt.
Ngày đó Sơ Nhất mới biết nguyên nhân, hóa ra là Trình Lật và bạn trai ba năm của cô ấy chia tay, thật ra hai người vẫn luôn chiến tranh lạnh, những chàng trai kia đều là Trình Lật cố ý chọc giận anh ta, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục như này.
Sau lần đó, Trình Lật thường xuyên chơi đùa cùng với cô, những người khác trong ký túc xá đều phản đối, thậm chí còn tức giận với Sơ Nhất, trong đó, người bị từ chối kia lại phản ứng gay gắt nhất, còn nói sẽ tuyệt giao với cô.
Sơ Nhất cũng không tức giận, lúc đi học vẫn giữ chỗ cho bọn họ, lúc tan học thì vội vàng hâm nóng lại tình cảm, lúc kiểm tra còn giúp đỡ họ.
Không ai có thể giận cô lâu.
Hơn nữa cô rất tốt bụng, không thù dai, trong lớp có một vài nữ sinh hiểu lầm cô, nhưng từ khi biết được sự thật lại đến xin lỗi

cô.
Sơ Nhất rất hay giúp đỡ người khác, khi có ai cần sự giúp đỡ, Sơ Nhất không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.
Chính bởi vì như vậy, cho dù giận Kiều An Sâm, không lâu sau đó cô sẽ hết giận.
Điều mà Kiều An Sâm phát hiện ra quả là không sai.
Chỉ cần im lặng, qua một thời gian sau cô lại trở lại bình thường.
Thế nhưng anh không hề biết, con giun xéo lắm cũng có lúc quằn.
Vào giữa tháng chín, Kiều An Sâm bắt đầu bận rộn trở lại, hai người lại trở lại trạng thái "bạn cùng phòng" như trước, rất ít khi nói chuyện với nhau.
Thỉnh thoảng vào ban đêm, Sơ Nhất muốn tâm sự với anh, nhưng Kiều An Sâm vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ mất, công việc hàng ngày khiến anh mất quá nhiều sức lực, vừa nhắm mắt là có thể đi vào giấc ngủ.
Bất giác, kỳ nghỉ Quốc Khánh dài ngày đang đến gần.
Ngày mùng một tháng mười là ngày vô cùng đặc biệt, ngày đó là ngày sinh nhật của Kiều An Sâm, cũng là ngày Quốc Khánh.
Sinh nhật Kiều An Sâm là Điền Uyển nói cho cô biết, sau khi nghe xong Sơ Nhật còn cảm thấy ngạc nhiên một chút, hơn nữa còn cảm thấy buồn cười.
Không ngờ lại có người là sinh vào ngày quốc khánh, khi quốc kỳ bay lên, tiếng pháo mừng vang lên, nghi thức duyệt binh từ từ tiến hành, các loại vũ khí tiên tiến diễu hành trước mặt tất cả mọi người để chúc mừng.
Một người có ngày sinh nhật trùng với ngày Quốc khánh sẽ có cảm giác như nào đây?
Thờ ơ, quen thuộc , hay là vinh dự?
Sơ Nhất khẳng định Kiều An Sâm là người thứ nhất.
Môt ngày trước ngày quốc khánh, ngày làm việc cuối cùng cho kỳ nghỉ dài, Kiều An Sâm đi đến nơi khác công tác nên ngày hôm sau mới trở về.
Anh nói rằng mình sẽ bận đến khuya, không chắc chắn thời gian về, nơi này lại ở vùng núi xa xôi, phải lái xe mất ba hoặc bốn tiếng mới về đến nhà.

Sơ Nhất là một cô gái hiểu chuyện, mặc dù Kiều An Sâm khiến cô buồn nhiều lần, nhưng Sơ Nhất cảm thấy, cô nên quan tâm đến ngày đặc biệt của anh.
Ngày hôm sau, cô dậy từ sáng sớm quét dọn phòng, toàn bộ nhà bếp lẫn phòng khách đều sạch sẽ ngăn nắp, bầu không khí trở nên trong sạch mát mẻ.
Tiếp đó, Sơ Nhất đi đến siêu thị gần đó mua đồ.
Bò bít tết, rượu vang đỏ, nến, và một số đồ trang trí...vân vân.
Đẩy xe chọn mua cả buổi, Sơ Nhất cũng đã tìm đủ những thứ cần mua, cuối cùng là món quan trọng nhất hôm nay.
Bánh kem!
Sơ Nhất ghé vào tủ kính thủy tinh, cẩn thận lựa chọn, phía dưới có đủ loại bánh kem, vừa ngon miệng lại vừa đẹp mắt.
Cô chọn một lúc lâu, sau đó ngước lên nhìn nhân viên, chớp mắt nói.
"Cái bánh kem này....có thể làm theo yêu cầu được hay không?"
Sơ Nhất phác họa lại hình vẽ cho nhân viên bán hàng, khi người làm bánh nói có thể làm được, lúc ấy Sơ Nhất mới yên tâm đưa tiền cọc, để lại địa chỉ chờ người giao hàng giao tới nhà.
Về tới nhà đã là xế chiều, trước tiên cô đem miếng bò bít-tết đi ướp gia vị, sau đó bắt đầu trang trí phòng khách.
Băng rôn chúc mừng sinh nhật, duy băng nhiều màu sắc treo đầy nhà.
Phòng khách lạnh lẽo đột nhiên thay đổi diện mạo, trở nên ấm áp và đáng yêu hơn.
Sơ Nhất kéo rèm cửa, thắp sáng bóng đèn hình ngôi sao bên cạnh, ánh sáng vàng ấm áp tỏa sáng khắp căn phòng, tăng thêm một chút vẻ đẹp mơ mộng.
Cô hài lòng vỗ tay, sau đó đi vào phòng bếp, đeo tạp dề lên người.
Lúc chạng vạng tối, nhân viên giao hàng đúng giờ gọi điện thoại cho cô, Sơ Nhất ra ngoài lấy bánh kem.
Cô cẩn thận từng chút một mở hộp ra xem.
Bánh kem hình tròn một tầng, lớp kem lót màu xanh da trời, phía trên có rất nhiều hình vẽ những tập hồ sơ nhỏ, bao quanh bánh là đường viền hoa màu trắng.
Ở chính giữa là một người đàn ông đang mặc đồng phục, mặt

mày rất nghiêm túc.
Sơ Nhất bật cười.
Giống y như nhìn thấy người nào đó đang đứng trước mặt cô vậy.
Ừm...cô nhìn hình vẽ trên bánh kem, cảm thấy người trên bánh đáng yêu hơn một chút.
Tám giờ tối.
Thang máy mở ra, Kiều An Sâm bước ra ngoài, vừa day trán vừa nhập khóa vân tay.
Sau một buổi làm việc bận rộn, sau một trận lắc lư liên tục ở trên xe, lúc về đến nhàtrời đã tối đen, Kiều An Sâm có chút mệt mỏi.
"Tinh" một tiếng, cửa mở ra, anh đẩy cửa đi vào, hình ảnh phía trước khiến anh sửng sốt.
Phòng khách quen thuộc được trang trí theo phong cách lễ hội, ánh đèn sáng lấp lánh, ánh mắt anh liếc nhìn những hình dán mặt cười chúc mừng sinh nhật.
Suýt chút nữa thì quên mất, hôm nay là ngày sinh nhật của anh.
Một loại cảm giác nói không nên lời dâng lên, Kiều An Sâm cúi đầu đổi giày, cởi áo khoác, bước vào nhà.
Trong phòng ăn, Sơ Nhất đang ngồi đợi anh, trên mặt thấp thoáng ý cười, ánh mắt anh nhìn về phía bàn ăn.
Chỗ đó bày một số món Tây.
Bò bít-tết, mì Ý, rượu vang đỏ, hoa quả, dao nĩa sắp xếp gọn gàng.
Nhờ những thứ này mà buổi tối hôm nay đặc biệt hơn rất nhiều.
"Anh về rồi.' Sơ Nhất đứng dậy, Kiều An Sâm ừ một tiếng rồi kéo ghế ra.
"Đây là...." Anh nhìn một bàn đồ ăn trước mặt.
"Hôm nay là sinh nhật anh." Sơ Nhất vui vẻ nói, "Chúc anh sinh nhật vui vẻ."
Kiều An Sâm chăm chú nhìn cô, khẽ nhỏ.
"Cảm ơn em."
"Mau ăn đi, chắc anh đang đói bụng, đây là lần đầu tiên em làm, anh nếm thử tay nghề của em xem sao." Sơ Nhất đẩy bát đĩa trên bàn về hướng anh, Kiều An Sâm gật đầu, anh cầm lấy dao nĩa

bên cạnh.
Anh cắt một miếng bò bít-tết, Sơ Nhất mong chờ nhìn anh.
"Anh thấy sao?" Sơ Nhất hỏi.
Kiều An Sâm đột nhiên nhíu mày.
"...Hơi sống."
"...Không phải chứ." Sơ Nhất cắt một miếng của mình nếm thử, cô cẩn thận cảm nhận lại mùi vị trong miệng.
"Đâu có sống, vừa chín, rất mềm."
"Miếng thịt này còn đỏ, hơn nữa vẫn còn tơ máu." Kiều An Sâm chỉ vào vết cắt của miếng bít tết, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.
Sơ Nhất: "....Cái này là medium rare."
"Anh thích ăn đồ chín." Kiều An Sam nghiêm túc nói, anh nhìn xung quanh một lượt rồi đứng lên.
"Anh sẽ làm nóng nó lại một lần nữa."
"....."
Được thôi.
Bầu không khí lãng mạn không còn sót lại thứ gì.
Sơ Nhất trơ mắt nhìn Kiều An Sâm bưng đĩa bít-tết kia đi vào phòng bếp, bỏ dầu và đặt miếng thịt xuống chảo, không lâu sau,tiếng xèo xèo vang lên, không khí tỏa ra mùi thịt chín.
Chờ đến khi Kiều An Sâm làm nóng trở lại đã trôi qua mấy phút.
Anh đem đĩa bít-tết trong tay xuống bàn, kéo ghế ngồi xuống.
"Bây giờ tốt hơn nhiều rồi." Kiều An Sâm cầm dao nĩa cắt một miếng ra nếm thử, anh gật đầu hài lòng, Sơ Nhất thấy vậy, khóe miệng giật giật, cười không nổi.
"...Anh vui là được rồi."

Chương 16

Hai người lặng lẽ ăn xong bữa tối, tiếp theo, Sơ Nhất mở tủ lạnh lấy bánh kem ra.
Kiều An Sâm ngạc nhiên một chút, lúc nhìn thấy người đàn ông trên bánh , anh bật cười.
"Đay là anh sao?" Anh tỉ mỉ quan sát, ngước mắt lên hỏi Sơ Nhất, đôi mắt sáng long lanh như một đứa trẻ, khiến trái tim cô trở nên mềm mại hơn.
Sơ Nhất gật đầu.
"Đúng vậy! Em phác thảo lại hình vẽ cho thợ làm bánh, có giống anh không?"
"Giống lắm!." Kiều An Sâm nói tiếp, "Trong lòng em, bộ dạng của anh là vậy sao?"
Kiều An Sâm nhìn người đàn ông mặc đồng phục trên bánh kem rồi lại nhìn cô, "Anh nghiêm túc vậy sao?"
Sơ Nhất hỏi lại, "Anh không phát hiện ra sao?"
"Được rồi." Kiều An Sâm buông tha cho cô.
Hai người thắp nến rồi tắt đèn, Sơ Nhất giục Kiều An Sâm cầu nguyện, anh ngắm mắt lại một chút rồi lại mở mắt ra.
Dưới ánh nến, gương mặt anh được nhuộm lên một tầng ánh sáng ấm áp, Kiều An Sâm nhìn cô, ánh mắt trở nên ấm áp.
"Đây là ước nguyện đầu tiên của anh khi trưởng thành."
"Cảm ơn em, Sơ Nhất."
Bánh kem rất ngon, ngọt mà không ngấy, có mùi sữa thoang thoảng, ngay cả người không thích ăn đồ ngọt như Kiều An Sâm ăn hết một miếng.
Sơ Nhất đem phần bánh còn thừa cất vào tủ lạnh, chiều mai cô muốn uống trà với bánh.
Tối qua Kiều An Sâm không ngủ ngon, điều kiện ở nông thôn có

hạn, giường chiếu ẩm mốc, trời còn chưa sáng anh đã thức dậy. Vừa nãy uống một ít rượu nên bây giờ đầu hơi đau, anh day day mắt.
Sơ Nhất đóng cửa tủ lạnh, thấy anh như vậy, cô nói.
"Anh đi tắm trước đi, em thu dọn bát đĩa và mấy thứ khác đã."
Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, sau đó đứng lên.
"Vậy em đừng làm muộn quá, bát đĩa để đó mai rửa cũng được."
"Được rồi, anh mau đi đi."
Sơ Nhất thu dọn phòng bếp và bàn ăn, cô đoán, có lẽ Kiều An Sâm đã tắm rửa xong rồi, cô cầm dấu món quà đã chuẩn bị ở sau lưng, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ.
Bên trong phòng hơi tối, Kiều An Sâm đang ngủ say ở trên giường, dường như vô cùng mệt mỏi.
Sơ Nhất thất vọng cắn môi dưới.
Cô đẩy cửa đi vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, đem món quà trong tay đặt ở trên nóc tủ bên cạnh giường.
Khi Kiều An Sâm tỉnh lại, mặt trời đã chiếu lên sân thượng, cơn buồn ngủ dần tan biến.
Ký ức ngày hôm qua chợt hiện lên, Kiều An Sâm nghiêng đầu, Sơ Nhất vẫn đang ngủ say, anh nhìn cô một lát rồi vén chăn rời giường.
Lúc đeo dép, ánh mắt đã bị hộp quà màu tím trên tủ thu hút, Kiều An Sâm cầm lên xem, trên hộp quà dán một tờ giấy kèm theo dòng ghi chú.
Là chữ của Sơ Nhất.
Kiều tiên sinh, sinh nhật vui vẻ.
Đằng sau còn vẽ một khuân mặt tươi cười.
Khóe môi Kiều An Sâm cong lên, anh tháo nơ hình con bướm ra.
Nắp hộp quà được mở ra, bên trong là một quyển sổ nhỏ, anh tò mò cầm lên xem, trang bìa vàng nhạt được trang trí bởi nhiều hình vẽ và dòng chữ.
[Nhật ký trưởng thành của Kiều tiên sinh]
Tác giả: Sơ Nhất.
Đằng sau là một hình trái tim nhỏ.
Kiều An Sâm mỉm cười, anh mở ra xem, bức tranh thứ nhất là vẽ một đứa bé mấy tháng tuổi, rất hoạt bát đáng yêu

Có một dòng chữ tường thật lại tấm hình, chắc là tác giả viết.
(Wow, đáng yêu quá!!!" Kèm theo icon ánh mắt sáng lấp lánh
Lật thêm vài trang nữa là hình ảnh cậu bé ba tuổi, mặc áo phông và quần yếm, cậu bé rất đáng yêu nhưng khuôn mặt lại rất nghiêm túc.
(Kiều tiên sinh trời sinh đã nghiêm túc~)
Lúc mẫu giáo được thầy cô khen thưởng, trên tay cầm một bó hoa hồng và giấy khen, nhưng không hề có nụ cười nào trên môi.
Trường tiểu học được thay thế bằng đồng phục học sinh, trên lưng đeo một cái cặp sách, đeo khăn quàng đỏ, lông mi rất dài, đôi sắt to và sáng, môi hồng răng trắng.
Lúc học cấp hai, anh rất tuấn tú, một tay nhét trong túi quần, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, anh cao hơn ngày xưa rất nhiều.
Đến khi học cấp ba thì ngũ quan càng trở nên tinh xảo, tổng cộng có bốn bức hình, lúc chơi bóng rổ, lúc nhảy lên ném bóng vào rổ, phô bày những đường nét hoàn hảo trên cơ thể, lúc này lời tường thuật của tác giả đã trở nên vô cùng kích động.
(A a a a a a a!!! Kiều tiên sinh thật là đẹp trai quá đi mất!) đằng sau dòng chữ nhỏ còn vẽ lên một hình vẽ nhỏ.
Một người bị mũi tên tình yêu bắn trúng, lấy tay che ngực ngã xuống đất.
Kiều An Sâm quay đầu nhìn Sơ Nhất vẫn còn đang ngủ say, anh cười lắc đầu.
Sau đó là khoảng thời gian học đại học, học thạc sĩ, lúc đi làm, hai năm gần đây anh không chụp ảnh, hình ảnh cuối cùng là ảnh mà anh đã trở thành công tố viên.
Đó là lần đầu tiên anh phụ trách một vụ án có sức ảnh hưởng lớn, cuối cùng nghi phạm đã bị kết án.
Ngày đó, ở cửa tòa án, một người đồng nghiệp đã chụp cho anh một tấm hình.
Sơ Nhất vẽ rất đẹp, rất giống ảnh thật, hơn nữa cảnh vật được vẽ rất sinh động.
Trên bậc thang của tòa án, một công tố viên mặc đồng phục chỉnh tề, đứng thẳng lưng, trong ngực ôm một tập tài liệu, ngón tay cái giơ lên.

Sau lưng là bây trời bao la xanh thẳm, những đám mây trắng bồng bềnh phủ khắp bức tranh.
Kiều An Sâm nhìn lại hình ảnh quen thuộc mà xa lạ kia, trong ngực anh dâng lên một loại cảm xúc kỳ quái, đây là lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được loại cảm xúc phức tạp này.
....
Lúc Sơ Nhất thức dậy, Kiều An Sâm đã rời khỏi phòng, cô bật dậy, đột nhiên nhớ tới cái gì, cô nhìn tủ ở bên cạnh giường.
Cuốn sổ đã biến mất, Sơ Nhất ngạc nhiên, cô nhanh chóng xuống giường.
Trong phòng khách tràn ngập mùi thơm của cà phê, Kiều An Sâm đang xay cà phê, anh cầm ly lấy bột cà phê ra.
"Mới sáng ra đã uống cà phê rồi." Sơ Nhất xoa xoa đầu, vừa mới dậy nên giọng mũi hơi nặng, nghe giống như làm nũng.
"Vừa đúng lúc muốn uống." Kiều An Sâm quay đầu nói, sau đó chỉ vào lò vi sóng bên cạnh.
"Sữa nóng cho em."
Sơ Nhất lấy ly thủy tinh rót tám phần sữa bò vào cốc.
Giống như Kiều An Sâm, Sơ Nhất cầm ly sữa đứng dựa vào bàn, nhâm nhi tận hưởng ly sữa.
Hai cùng nhau trải qua buổi sáng, kề vai sát cánh uống đồ uống của mình, cùng ngắm ánh mặt trời xuyên qua lớp kính cửa sổ.
"Thật tốt quá!." Sơ Nhất cảm khái, Kiều An Sâm quay đầu nhìn cô.
"Làm sao vậy?"
"Em cảm thấy, chúng ta ở cạnh nhau như vậy thật tốt."
Kiều An Sâm mỉm cười, "Đúng rồi, quà sinh nhật của em anh đã nhận được."
"Hả?" Sơ Nhất mở to mắt nhìn anh, có chút chờ mong, lại có chút xấu hổ.
"Anh rất thích nó." Kiều An Sâm nói.
"Vậy là tốt rồi." Sơ Nhất cười vui vẻ, hai người đứng đối diện nhau, bầu không khí cũng trở nên ngọt ngào.
Thật ra, nói là nghỉ lễ nhưng Kiều An Sâm vẫn mang công việc về nhà, vụ án trong viện kiểm sát không bao giờ hết, những vụ án nghiêm trọng, bình thường phải mất mấy tháng mới hoàn

thành, hơn nữa, hầu như mỗi tuần đều có vụ án mới.
Trong phòng làm việc của anh, hồ sơ vụ án chất đống hơn nửa mặt bàn, cho dù đang nghỉ lễ, anh cũng sẽ ở trong thư phòng xem các tài liệu có liên quan đến vụ án.
Cuộc sống như vậy là quá sức tưởng tượng với Sơ Nhất, nhưng có lẽ Kiều An Sâm đã quen, anh không bao giờ phàn nàn về nó.
Đối với anh mà nói, xử lí các vụ án cũng giống như lúc ăn cơm, so với việc dạo phố xem phim, anh sẽ tình nguyện ở trong thư phòng xem thêm mấy vụ án nữa.
Suy nghĩ của hai người quả thực khác nhau một trời một vực.
Bây giờ Sơ Nhất cũng không ép anh làm gì nữa, cô giống như chiến binh đã bị đánh bại bởi vô số lần con rồng xấu xa, sau khi mình đầy thương tích, cuối cùng cũng quen với điều đó.
Hôm nay, hai người lại cùng nhau ăn cơm tối, thời gian trôi qua yên bình lại ấm áp, Sơ Nhất cảm thấy, cuộc sống đơn giản như vậy cũng rất tốt.
Ngày thứ ba của kỳ nghỉ lễ, Trình Lật cập nhập trạng thái mới, là ảnh chụp của cô ấy và bạn trai ở Châu Âu, Sơ Nhất thích ảnh của cô ấy, chưa đến một giây sau đã gửi tin nhắn.
[Ngài công tố viên nhà cậu đưa cậu đi chơi những đâu rồi?]
Sơ Nhất nằm trên giường gõ bàn phím.
[Anh ấy nói ngày này ở bên ngoài rất đông người, vì vậy tụi mình không đi đâu cả]
Trình Lật gửi lại cho cô một hàng dài dấu chấm lửng.
Sơ Nhất ngơ ngác đọc tin nhắn, cô tắt điện thoại di động, lăn qua lăn lại trên giường.
Kiều An Sâm tắm rửa đi ra thì thấy được một màn này.
Cô gái đang cầm điện thoại di động, tay đặt trước ngực, khuôn mặt đáng thương, tuyệt vọng đang nhìn lên trời.
Trong đầu anh lập tức nghĩ ngay đến hình vẽ mà Sơ Nhất vẽ lúc trước.
Hình ảnh bị mũi tên tình yêu bắn trúng.
....Có chút đáng yêu.
Kiều An Sâm lau tóc rồi đi qua.
"Anh tắm xong rồi..." Mí mắt Sơ Nhất giật giật, lúc anh đến gần thì trợn tròn mắt, Kiều Sâm ừ một tiếng, nhìn về phía cô.

"Đang nghĩ gì vậy?"
"....Ngẩn người."
Vẻ mặt Kiều An Sâm có chút khó hiểu, sau đó lại gật đầu.
Mỗi người đều có sở thích và thói quen khác nhau, có lẽ ngẩn người cũng là một sở thích, anh nghĩ vậy.
Kiều An Sâm nằm lên giường, vừa mới lật vài trang sách, người bên cạnh cũng đã trở mình năm sáu lần, anh nghiêng đầu qua.
"Không ngủ được à ?"
"...." Sơ Nhất im lặng nhìn anh.
Cô cũng không biết nguyên nhân tại sao, có thể là do câu hỏi ngẫu nhiên của Trình Lật, cũng có thể là do dì cả đã đến, tâm trạng không hiểu sao mà trở nên sa sút, làm chuyện gì cũng không chú tâm, ngay cả bộ phim truyền hình và truyện tranh ưa thích cũng bị phân tâm.
Kiều An Sâm đợi một lúc không thấy cô đáp lại, ánh mắt như có điều suy nghĩ, anh đặt quyển sách trong tay xuống, sau đó tháo kính ra.
"Nếu đã như vậy, không bằng làm nhưng chuyện khác."
"Chuyện gì cơ?" Sơ Nhất sững sờ, người trước mặt phủ xuống, đôi môi mền mại xen lẫn hơi thở nóng bỏng chạm vào môi cô, Kiều An Sâm đưa tay ra ôm lấy eo cô.
Sơ Nhất có chút buồn bực, nhưng cô vẫn tùy ý để anh hôn, sau đó, nút áo ngủ lần lượt bị cởi ra.
Kiều An Sâm rời khỏi môi của cô, hôn xuống dưới, tóc anh vẫn còn ẩm ướt, cọ qua cằm và xương quai xanh cô, rất ngứa.
Sơ Nhất không nhúc nhích, sững sờ nhìn bầu không khí trước mặt, khẽ thở ra.

Chương 17

Căn phòng tối đen, hai người tắm rửa rồi ra ngoài, Kiều An Sâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, anh ôm lấy Sơ Nhất từ phí sau, cảm nhận sự ấm áp của người trong ngực truyền đến.
Thực ra Sơ Nhất cũng rất mệt mỏi, cô nghiêng mặt nhìn ra bên ngoài của sổ, mái tóc dài rải rác ở bên gối, hai tay chắp lại đặt lên má.
Rèm cửa sổ bằng lụa ở sân thượng bị gió thổi bay lên, ánh sáng lốm đốm trong đêm.
Cô chớp mắt, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.
Ngày nghỉ lễ cuối cùng, nhiều người đã đi làm trước, Sơ Nhất ở mãi trong nhà cuối cùng cũng không chịu được nữa, cô cố gắng thương lượng với Kiều An Sâm.
"Hôm nay không còn nhiều người nữa, chúng ta có thể đến đảo Lục Thủy chơi được không?"
"Được." Kiều An Sâm nghe vậy không nghĩ ngợi nhiều liền đáp ứng.
Mặc dù được gọi là đảo Lục Thủy, nhưng thật ra chỉ là địa điểm nổi tiếng của Lam Thành, ngày thường mọi người thường xuyên đến đây nghỉ ngơi giải trí, những lễ hội quan trọng thường có bắn pháo hoa.
Sơ Nhất vui vẻ nói, "Em đi thay quần áo, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát!"
Tháng mười ở Lam Thành, không khí vô cùng dễ chịu, ánh mặt trời dịu nhẹ, cây cối xanh biếc, hoa nở rực rỡ, người dân đi xe điện và những người bán hoa quả, tất cả tạo nên một bức tranh sôi động lại hài hòa.
Sơ Nhất mặc một cái áo len màu xanh lục, bên dưới mặc một cái váy màu vàng nhạt, kéo dài tỷ lệcơ thể, eo nhỏ chân dài, đeo một

đôi giày vải nhỏ.
Để phù hợp với hình ảnh của chuyến du lịch, cô còn đội thêm một chiếc mũ ngư dân bằng vải kaki, lúc cười rộ lên trông giống như sinh viên vừa tốt nghiệp, trẻ trung và đáng yêu.
Trái lại Kiều An Sâm chín chắn hơn rất nhiều, áo len màu nâu nhạt, bên trong mặc áo phông trắng, bên dưới mặc quần tây. Khuân mặt của anh quá mức mê hoặc, nếu không phải khí chất trầm tĩnh, chắc người khác đều cho rằng anh mới tốt nghiệp không lâu.
Sơ Nhất kéo tay anh, vui vẻ bước đi, cô bây giờ trông giống như bị giam lỏng một thời gian dài, cuối cùng cũng được thả ra. Nhìn thấy cái gì cũng thấy tò mò, mở to mắt quan sát, Kiều An Sâm vừa đi đường vừa phải trông trừng cô, tránh cho cô đụng phải người đi đường.
"Cẩn thận, phía trước là bức tường ." Kiều An Sâm nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại, chỉ cô đi đúng hướng.
"Wow, đồ trang sức ở của hàng kia đẹp quá!" Sơ Nhất lưu luyến thu hồi ánh mắt, trong miệng lẩm bẩm chưa thỏa mãn.
"Vậy chúng ta quay lại xem tiếp." Kiều An Sâm thuận miệng nói, Sơ Nhất lắc đầu.
"Thôi, không cần đâu, em không thường đeo chúng, có mua cũng để ở trong nhà."
Trên mặt Kiều An Sâm hiện lên vẻ hoang mang, nhưng rất nhanh đã bình thường lại, anh im lặng không nói gì.
Mặc dù là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ nhưng vẫn rất đông người, có rất nhiều du lịch đến đảo Lục Thủy, Kiều An Sâm và Sơ Nhất tự do đi lại, lúc tới đài phun nước thì trời bắt đầu tối.
Vòi phun nước đầy màu sắc, nước bắn lên cao mấy mét, xung quanh có rất nhiều người kêu lên, phần lớn là cái cô gái, Sơ Nhất bị âm thanh bên cạnh thu hút, cô nghiêng đầu thì nhìn thấy một cô gái đang sợ hãi lao vào vòng tay bạn trai.
"A, nước bắn lên mặt em rồi ~" Cô gái nhõng nhẽo nói, sau đó ôm lấy cổ chàng trai làm nũng.
"Ở đâu, để anh giúp em lau." Chàng trai mỉm cười nhìn cô gái, anh mắt dịu dàng, sau đó đưa tay lau nước trên mặt cô gái.
"Ở đây, ở đây cũng có... "Mặt cô gái sát lại gần hơn.

Hai người nhìn nhau, chưa đến một giây sau, chàng trai bắt đầu cúi xuống hôn cô gái.
Âm thanh mềm mỏng như thể bấm ra thành nước.
"Được rồi, bây giờ không còn nữa."
Sơ Nhất im lặng đứng bên cạnh, "...."
Cô không nhịn được xoa xoa tay, hình như có vẻ lạnh.
"Làm sao vậy? Lạnh à?" Kiều An Sâm nhìn thấy động tác của cô, lông mày chợt nhăn lại.
"Nếu lạnh thì chúng đi thôi, dù sao nơi này cũng không có gì đẹp mắt."
Sơ Nhất lặng lẽ bỏ tay xuống, cô lắc đầu, kiên cường mỉm cười.
"Không có, em không lạnh, em vẫn còn muốn xem pháo hoa."
Đêm đến, người xem pháo hoa ngày càng đông, toàn bộ quá trình, lông mày Kiều An Sâm vẫn chưa hề giãn ra, lúc đầu nắm tay cô, về sau đổi thành ôm lấy cô, tránh cho cô khỏi bị những người khác chen lấn đụng phải.
"Vì sao mọi người lại rãnh rỗi như vậy?" Anh dường như vô cùng hoang mang hỏi.
"Nếu làm việc vào thời gian này có thể giảm được rất nhiều phiền toái."
Cuối cùng Sơ Nhất cũng tìm ra cơ hội nói lên tiếng lòng của mình, cô ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, nghiêm túc nói.
"Công việc không phải là tất cả của cuộc sống, đa số mọi người đều cảm thấy chuyện này là chuyện bình thường, ví dụ như em, em muốn ra ngoài xem pháo hoa hơn ở nhà làm việc."
"...." Kiều An Sâm im lặng một lúc, "Được rồi."
"Mặc dù anh không hiểu suy nghĩ của bọn em nhưng anh có thể giữ im lặng."
Anh lại bắt đầu im lặng, Sơ Nhất buồn bực đứng cạnh anh, lần đầu tiên cô cảm thấy không nên giảng đạo lý với người làm về pháp luật, bởi vì anh ấy có thể chặn họng bạn chỉ với một câu nói.
Pháo hoa đã bắt đầu bắn.
Cả hai đứng cạnh bờ hồ, trên đầu pháo hoa nở tung thành từng chùm nhiều màu sắc, giống như một đáo hoa khổng lồ, bùm một tiếng, những ngôi sao nhỏ văng ra khắp nơi, nhuộm sáng cả

bầu trời.
Sơ Nhất ngẩng đầu xem, trong mắt tràn đầy kích động.
Những tiếng hò reo vang lên, một số người lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, Kiều An Sâm xem mấy lần rồi thu hồi ánh mắt, ánh mắt đúng lúc rơi trên mặt Sơ Nhất.
Cô chăm chú nhìn lên trên, dường như không có thứ gì có thể sánh ư, một bên mặt được phản chiếu ánh sáng, trong mắt chứa đựng tất cả màu sắc.
Kiều An Sâm thuận theo ánh mắt của cô nhìn lên trên, cảnh vật vẫn như trước, nhưng ngay lúc này, anh cảm thấy màn pháo hoa này không còn nhàm chán như trước.
Pháo hoa kết thúc, mọi người chen lấn xô đẩy nhau, tâm trạng vừa mới tốt lên lập tức biến mất, có một người đứng bên cạnh giẫm phải giày anh.
Kiều An Sâm cảm thấy mình đang dần mất kiểm soát.
Sơ Nhất tính ý nhận ra tâm trạng người bên cạnh ngày càng xấu, cô xốc lại tinh thần, nhanh chân thoát ra khỏi biển người này.
Trải qua muôn vàn khó khăn trắc trở, giày bị năm sáu người giẫm phải, bả vai bị đụng mấy cái, điện thoại xem chút rơi mất, rốt cuộc hai người cũng an toàn thoát khỏi đám đông.
Sơ Nhất thở hổn hển, tóc dính cả ở hai bên thái dương, Kiều An Sâm đánh giá xung quanh, mất kiên nhẫn nói.
"Chúng ta về thôi."
"Được." Sơ Nhất gật đầu.
Quãng đường trở về vô cùng im lặng, Sơ Nhất dựa vào ghế nhìn ngoài ra sổ, cả cơ thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi.
Cả hai đều im lặng cho đến lúc về nhà, Kiều An Sâm tắm trước, Sơ Nhất nằm trên ghế sô pha.
....Tại sao lại mệt mỏi như vậy.
Sơ Nhất tự hỏi chính mình.
Khi còn đi học, Sơ Nhất cũng đi đảo Lục Thủy cùng Trình Lật, lúc đó cũng rất đông người, nhưng mọi người ai cũng vui vẻ, vậy mà Kiều An Sâm lại hoàn toàn bất đồng.
Sơ Nhất nghĩ, có lẽ anh không thích làm chuyện này, vì vậy, chỉ một câu nói của anh cũng khiến cô mất hứng.

Ghế sô pha mềm mại thoải mái, Sơ Nhất nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ.
Sau kỳ nghĩ lễ, hai người không có hoạt động gì mới, thậm chí còn không nói với nhau được mấy câu, mùa thu lặng lẽ trôi qua, mùa đông bất chợt đến.
Người sống buông thả như Trình Lật cuối cùng cũng thu tâm, yên ổn ở lại Lam Thanh sống qua mùa đông.
Sau khi tốt nghiệp đại học, Trình Lật không có ýđịnh đi làm, khi còn đi học, cô ấy thường đăng những video trang điểm làm đẹp lên weibo, hiện tại cũng đã có hơn mười vạn người theo dõi, tùy tiện nhận quảng cáo cũng có thể nuôi sống bản thân trong nửa năm.
Hơn nữa.
Câu cửa miệng của Trình Lật thường là: Hầy, nếu không cố gắng mình phải trở về thừa kế gia sản mất.
Đúng vậy, cô ấy chính là phú nhị đại, bất động sản trong nhà nhiều vô số.
Nguyên nhân chia tay với mối tình đầu chính là người ta cảm thấy nhà cô quá giàu nên tự ti.
Bởi vì bạn trai đi công tác, Trình Lật cũng dành chút thời gian nhớ tới cô nhóc đáng thương Sơ Nhất, khi Lam Thành nghênh đón trận rét đầu tiên, cô ấy hẹn Sơ Nhất đi ăn lẩu.
Đã lâu không được ăn lẩu, Kiều An Sâm không thích ăn cay, còn Sơ Nhất thì ngược lại.
.....
Sơ Nhất thật sự, thật sự rất nhớ món lẩu bò siêu cay nóng hổi.
Gió bên ngoài lạnh thấu xương, trời âm u, cây cối xung quanh đã rụng hết lá.
Sơ Nhất đeo quăn quàng cổ và áo lông, chân đeo đôi bốt nhỏ đẩy cánh cửa quán lẩu.
Trình Lật đã gọi món, nước trong nồi đang sôi, hơi nóng bay lên trước mặt, cô ấy vui vẻ vẫy tay với Sơ Nhất.
Khẩu vị hai người giống nhau, nhân viên phục vụ mang não heo, lá lách bò và đậu phụ ra, Sơ Nhất nuốt nước miếng.
"Thèm muốn chết rồi!"
"Cậu và công tố viên nhà cậu chưa đi ăn bao giờ hả?" Trình Lật

vừa gắp đồ ăn vừa hỏi cô.
"Sơ Nhất lắc đầu, "Đừng nhắc đến anh ấy nữa, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng ăn lẩu của mình."
"Ha ha ha ha ha ha." Trình Lật cười to, "Tình cảm vợ chồng của bọn cậu đã phai nhạt đến mức này sao?"
"Cũng không hẳn vậy." Sơ Nhất cầm ly nước dưa hấu uống một ngụm, "Không có gì đặc biệt, cuộc sống vô cùng đơn giản."
"Mỗi ngày ăn ba bữa cơm, làm vài việc lặt vặt, không có chút kích thích nào cả."Sơ Nhất gắp một miếng lá lách bò lên ăn.
"Cậu thật đáng thương." Đây câu mà dạo gần đây Trình Lật hay nói, cô ấy lắc đầu, vẻ mặt tràn đầy thương cảm.
"Ngay cả thời gian hưởng thụ tình yêu còn chưa trải qua mà đã bước vào cuộc hôn nhân nhàm chán rồi."

Chương 18

Hai người ăn sạch hết đống thức ăn trên bàn, lúc nhân viên đến tính tiền, mí mắt giật giật một cái, sau đó chuyên nghiệp đưa hóa đơn cho bọn cô.
Sau khi thanh toán xong, Trình Lật kéo tay Sơ Nhất ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm.
Khen ngợi quần áo, giày dép, lẫn túi xách của nhau xong, hai người đi dạo một vòng, lúc quay về, trên tay mỗi người cầm một ly trà sữa.
Lúc vẫy tay tạm biệt Trình Lật, Sơ Nhất vẫn còn mỉm cười, cô cảm thấy hôm nay là ngày vui vẻ nhất.
Lúc đẩy cửa đi vào, trong nhà chỉ có huyền quan là có ánh sáng, Sơ Nhất thay giày, cẩn thẩn đi vào nhà.
Kiều An Sâm nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên.
"Về rồi à?"
"Vâng, hôm nay em đi dạo phố luôn." Sơ Nhất đặt đồ lên bàn.
"Hôm nay anh ăn gì rồi?"
"Cà tím xào, canh rong biển, xương sườn." Kiều An Sâm hiếm như thấy cô vui vẻ như vậy, anh hơi nhíu mày.
"Lẩu có ngon không?"
Sơ Nhất gật đầu không ngừng, "Siêu ngon! Lẩu là món ăn mà đời này em không thể nào từ bỏ!"
Kiều An Sâm bị cô chọc cười, khóe miệng cong lên.
"Sau này thỉnh thoảng lại đi ăn."
Sơ Nhất chớp mắt.
"Ừ...em đi tắm đây."
Kể từ khi Trình Lật trở về, cuộc sống của Sơ Nhất cuối cùng cũng nghênh đón một chút xuân sắc, hai người thường xuyên hẹn nhau ra ngoài hưởng thụ cuộc sống.

Không phải đi mát-xa thì đi ăn uống chơi đùa, đương nhiên vui sướng nhất là mua sắm.
May mắn có Trình Lật nên Sơ Nhất không còn đặt tất cả tâm trí lên người Kiều An Sâm nữa, bây giờ, không phải Sơ Nhất không thấy mặt Kiều An Sâm mà là Kiều An Sâm thường xuyên không thấy cô.
Lúc ban đầu anh còn cảm thấy rất tốt, Sơ Nhất có bạn bè, có thể làm chuyện mà cô ấy thích, nhưng càng về sau, mỗi lần trở về thấy căn nhà tối om, anh cảm thấy rất buồn phiền.
Nhưng anh không có lý do nào để bảo Sơ Nhất chờ anh ở nhà.
Bởi vậy Kiều An Sâm tăng ca ngày càng nhiều, ít nhất ở trong viện kiểm sát còn có công việc bầu bạn với anh.
Một buổi sáng, Sơ Nhất mang quần áo lên sân thượng phơi, tiện thể lấy quần áo sạch vào, lúc sắp xếp lại đống quần áo, cô thấy nút áo âu phục của kiều An Sâm bị rơi mất một chiếc.
Sơ Nhất mở túi áo ra, quả nhiên nhìn thấy nút áo ở bên trong, cô có chút bất đắc dĩ, đây hẳn là chuyện mấy hôm trước, vậy mà Kiều An Sâm lại không nói với cô.
Sơ Nhất nhớ tới cái gì chợt hoảng hốt một chút, hai người hình như đã vài ngày không nói chuyện với nhau.
Gần đây, Trình Lật tìm được một quán ăn rất ngon, nhưng chỉ có buổi tối mới có những nguyên liệu đặc biệt, mấy ngày nay hai người thường xuyên lui tới, lúc trở về thì đã khuya.
Thỉnh thoảng, Kiều An Sâm ngủ mất rồi.
Sơ Nhất tìm hộp may vá, giúp anh khâu lại nút áo, sau đó thuận tiện ủi qua một lượt rồi treo lên tủ quần áo.
Hôm nay người về muộn lại là Kiều An Sâm, lúc Sơ Nhất sắp ngủ anh mới về, chưa kịp nói câu nào đã vội vàng đi vào tắm rửa, Sơ Nhất không kịp đợi anh tắm xong đã rơi vào mộng đẹp.
Sáng sớm, Sơ Nhất ra khỏi nhà vệ sinh, vừa vặn đụng phải Kiều An Sân đang chuẩn bị đi làm, bước chân anh dừng lại, nghiêm túc hỏi.
"Em khâu lại nút áo cho anh hả?"
Sơ Nhất tùy tiện gật đầu hai cái.
"Cảm ơn em." Kiều An Sâm lịch sự cảm ơn cô, Sơ Nhất bảo anh không cần khách sáo, rồi lên giường nằm.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, Sơ Nhất mới tỉnh táo, cô đột nhiên nhớ lại chuyện sáng nay, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.
Cô và Kiều An Sâm dường như trở nên quá khách khí, không giống vợ chồng.
Gần tới lễ Giáng sinh, bạn trai đi công tác của Trình Lật cuối cùng cũng trở về, anh ta được điều đến một chi nhánh ở nước ngoài học tập hai tháng.
Đôi uyên ương lại lần nữa tụ họp, Trình Lật không chút do dự bỏ rơi Sơ Nhất, tập trung tinh thần ôm ấp bạn trai.
Kiều An Sâm cảm nhận rõ, thời gian gần đây Sơ Nhất hay ở nhà, hình như cũng ủ rũ hơn.
Tan làm trở về, anh thuận miệng hỏi một câu.
"Làm sao vậy? Gần đây không thấy em ra khỏi nhà."
"Bạn trai Trình Lật về rồi....." Sơ Nhất uể oải nói, Kiều An Sâm gật đầu.
"Em cũng có đi một mình."
"...." Sơ Nhất ai oán nhìn anh.
Đúng.
Người ta có bạn trai nên không quan tâm đến bạn tốt.
Còn chồng cô thì chỉ tìm bạn tốt để chơi.
Hơn nữa, chồng của cô lại không cảm thấy có gì không ổn.
Sơ Nhất thở dài, gương mặt ngày càng ủ rũ.
Đêm Giáng sinh vào thứ ba cho nên Kiều An Sâm không được nghỉ, khi Sơ Nhất lên mạng thì vô tình tìm thấy một nhà hàng nổi tiếng ở gần đây.
Sau khi lướt xem một vài trang, cô chợt bình tĩnh thoát ra.
Dù sao xem nhiều hơn nữa cũng vô ích.
Bất giác, không khí của ngày lễ càng tiến gần hơn, khi Lam Thành xuất hiện trận tuyết đầu tiên, của hàng ven đường đã trang trí cây thông.
Ông già Nô-en cũng được dán trên cửa kính thủy tinh, Sơ Nhất đi siêu thị mua táo, hơn nữa lại là loại táo đắt nhất.
Không có ai đón Giáng sinh với cô, nhưng không sao, có táo đồng hành cùng cô.
Gần tới giờ tan tầm, Sơ Nhất nhận được tin nhắn của Kiều An Sâm, cô nhìn chằm chằm vào hàng chữ ngắn ngủi kia, nghi ngờ

mình xuất hiện ảo giác.
[Đêm nay em muốn đi đâu ăn cơm?]
Sơ Nhất hít mũi một cái rồi nhắn lại.
[Hôm nay anh không phải tăng ca sao?]
[Không]
[Em đặt nhà hàng rồi, tí nữa gửi cho anh, anh sẽ đến chứ?]
[Ừ, em thích là được rồi]
[Thôi nhé, anh đang bận]
[Được được, em đi chọn nhà hàng đây]
Haizzz, Sơ Nhất cất điện thoại di động, cuối cùng vẫn tìm nhà hàng.
Dựa vào khẩu vị của Kiều tiên sinh, Sơ Nhất không giám đặt cơm Tây, cô xem một số bình luận về một nhà hàng có âm nhạc trên mạng, sau khi xem xét hình ảnh đánh giá, cô cảm thấy nhà hàng kia cũng không tệ, món ăn rất ngon, quan trọng nhất là đều có các loại khẩu vị, chua cay mặn ngọt tùy ý chọn lựa.
Sau khi gửi địa chỉ cho Kiều An Sâm, Sơ Nhất bắt đầu thay quần áo, tuy rằng bên ngoài trời đang lạnh nhưng cũng không thể ngăn được mong muốn mặc váy của cô, Sơ Nhất mặc một bộ váy liền thân bên ngoài khoác thêm một cái áo khoác.
Cô tới chỗ hẹn trước, nhà hàng này quả thực rất tốt, rất có phong cách, có thể nhìn thấy quả óc chó đen trong những chậu cây cảnh, ở trên giữa sân khấu còn có ban nhạc đang ca hát.
Nhà hàng này không lớn nhưng rất yên tĩnh, mỗi tầng đều rất riêng tư, ánh đèn trên đỉnh đầu cũng rất đặc biệt.
Sơ Nhất đợi khoảng mười phút, bên ngoài của ra vào đã xuất hiện bóng dáng của Kiều An Sâm, công tố viên tiên sinh rõ ràng là vội vàng chạy đến đây, anh vẫn mặc bộ âu phục lúc sáng, anh đang cầm áo bành tô đang nhìn xung quanh, bộ dạng hấp dẫn được vô số ánh mắt ở bàn bên cạnh.
Kiều An Sâm là người rất đúng giờ, gần như là chuẩn tới từng giây, cũng bởi vì tính chất công việc, nên anh rất coi trọng lời hứa.
Vì vậy Sơ Nhất rất yên tâm về Kiều An Sâm, một khi nói ra anh nhất định sẽ làm được.
Tuy nhiên, anh lại không chủ động lên tiếng.

"Em ở đây ...." Sơ Nhất vẫy tay với anh, ánh mắt của Kiều An Sâm ụng phải ánh mắt cô, anh khẽ gật đầu rồi bước về phía cô.
"Em gọi món chưa?" Kiều An Sâm để áo khác trên ghế dựa, Sơ Nhất lắc đầu.
"Vẫn chưa, em đang chờ anh."
Cả hai đã nghiên cứu thực đơn một lúc, cuối cùng Sơ Nhất chọn một vài món ăn được cư dân mạng bình chọn trên web, trong quá trình đợi thức ăn mang lên, Sơ Nhất hỏi Kiều An Sâm.
"Tại sao hôm nay anh lại muốn hẹn em ra ngoài ăn cơm?"
"Không phải hôm nay là Giáng sinh hay sao?"Kiều An Sâm rót ly nước, nghi ngờ nói.
"Không phải lễ tình nhân anh cũng không nhớ sao?"Sơ Nhất nói.
Động tác uống nước của Kiều An Sâm dừng lại, dường như có chút xúc động.
"Bây giờ đã khác ngày xưa...."
"?" Sơ Nhất nhớ tới biểu hiện ngày hôm qua của anh, lúc đi ngủ, anh không có phản ứng gì, không giống người muốn chuẩn bị quà Giáng sinh.
Trong đầu cô nhớ đến cái gì đó.
"Có phải đồng nghiệp nhắc nhở anh không?" Sơ Nhất nghi ngờ nhìn anh, vẻ mặt Kiều An Sâm cứng nhắc.
"Cậu ta chỉ thuận miệng nói một câu..."
Thật ra không phải vậy, trước khi tan việc, Cận Nhiên đã chạy đến nhắc nhở anh hôm nay là Giáng Sinh, không nên dẫn người nhà đi ăn đồ ăn Hồ Nam nữa.
Kiều An Sâm thậm chí còn không biết đêm Giáng Sinh phải đi ăn cùng nhau.
Nghe xong, anh yên lặng vài giây, sau đó gửi tin nhắn cho Sơ Nhất.
Sơ Nhất: "....."
Cô biết mà.
Với tính cách này của Kiều An Sâm, có thể nghĩ đến chuyện đi ăn cơm với cô không khác gì với việc sao Hỏa đụng phải Trái đất.
Sơ Nhất tự rót cho mình ly nước, cố gắng đè nén tâm trạng của mình xuống, giữ nguyên nụ cười, khéo léo nói.

"Vậy thì phải cảm ơn người bạn này, lần sau có cơ hội em muốn tự mình cảm ơn anh ấy."
Đồ ăn lần lượt được mang ra, trông rất ngon, Sơ Nhất có chút lo lắng, cô nhìn chằm chằm vào Kiều An Sâm, sợ hãi anh nói những câu như "Món ăn này xào vẫn chưa chín." hoặc là, "Mùi vị này có chút khó ăn." hay ví dụ như, "Không ngon bằng đồ ăn Hồ Nam kia."
Sơ Nhất rất sợ.
Cũng may.
"Ừm...mùi vị cũng được." Kiều An Sâm mếm thử một miếng, anh khẽ gật đầu, nghiêm túc đánh giá, Sơ Nhất thở phào một hơi.
"Vậy là tốt rồi."
Bữa cơm này coi như không tệ, cuối cùng, Kiều An Sâm đi thanh toán, anh ở quầy thu ngân quẹt thẻ, bên cạnh còn mấy người khác..
Sơ Nhất cúi đầu xem điện thoại, lúc ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái đang đứng cạnh Kiều An Sâm, không biết đang nói gì với anh.
Từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng và một bên mặt của Kiều An Sâm, nhưng lại không nghe được bọn họ nói gì, Sơ Nhất ngồi chờ một lúc, hai người kia dường như vẫn còn nói chuyện với nhau, không có dấu hiệu chấm dứt.
Sơ Nhất rời lực chú ý đi chỗ khác, bắt đầu thu dọn túi xách và đồ đạc của mình.
Đột nhiên Kiều An Sâm vẫy tay với cô.
Sơ Nhất ngạc nhiên, sau đó đứng dậy đi qua, cô cầm theo đồ đạc cá nhân và áo khoác của Kiều An Sâm.
"Có chuyện gì vậy?" Cô nghi hoặc nhìn Kiều An Sâm, ánh mắt lướt qua người phụ nữ trước mặt.
Rất thành thục, quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp, cũng coi như là mỹ nhân, nhưng còn kém xa Trình Lật.
Sơ Nhất nghĩ thầm.
Cô cố gắng đè nén sự ghen tuông đáng khinh của bản thân , cố ý nhích lại gần Kiều An Sâm.
Kiều An Sâm đột nhiên kéo cô vào trong ngực, anh nắm chặt bả

vai cô, nghiêm túc nói.
"Đây là vợ tôi, tôi đã kết hôn rồi."
"Xin cô hãy tự trọng."
"Được rồi." Người phụ nữ chẹp miệng, cô ta có chút thất vọng, ánh mắt đánh giá Sơ Nhất, bộ dạng giống như rất tiếc nuối.
"Tiên sinh, vợ của anh không xứng với anh." Cô ta nhún vai nói.
"Anh xứng đáng được người tốt hơn.'
"Chuyện này không liên quan đến cô."Sắc mặt Kiều An Sâm ngày càng xấu.
"Huống chi, tôi cảm thấy vợ tôi tốt hơn cô gấp trăm lần."
"Ít nhất, cô ấy sẽ không tùy tiện xin cách liên lạc với đàn ông, hơn nữa đối phương đã kết hôn rồi vẫn không buông tha."
"Tôi nghĩ cô nên xem lại bản thân trước khi đánh giá người khác."
Kiều An Sâm nói xong, cơn tức giận cũng tiêu tan đi vài phần, anh ôm Sơ Nhất đi ra ngoài, không để ý đến người phụ nữ đang tức đen mặt kia.
Sơ Nhất... bị choáng váng.
Cô cảm thấy cuộc hôn nhân của mình vẫn có thể cứu vãn.

Chương 19

Đêm nay, Kiều An Sâm nhận ra tâm trạng của Sơ Nhất rất tốt, cô cười suốt quãng đường về nhà, đuôi mắt cong cong, ánh mắt sáng lấp lánh như chứa đựng cả bầu trời sao
Trước khi ngủ, cô còn ôm cánh tay của anh, hôm nay, cô có chút dính người.
Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, hình như hai người đã lâu không có sinh hoạt vợ chồng.
Anh đưa tay ra vén tóc Sơ Nhất ra đằng sau tai, lòng bàn tay nâng mặt cô lên, ngón tay cái sờ sờ làn da nhẵn mịn phía dưới.
"Anh sao vậy?" Sơ Nhất chăm chú nhìn anh, Kiều An Sâm ngẩng đầu lên, khẩn trương nuốt nước miếng.
"Em có phải ...." Anh chần chờ.
"Hả...?"
Kiều An Sâm ngừng một chút, trực tiếp dùng hành động thay thế câu trả lời, anh cúi đầu xuống hôn cô.
Sơ Nhất sủng sốt, lông mày nhíu lại rồi giãn ra.
Cô đại khái có thể đoán ra được ý của Kiều An Sâm.
Hẳn là...đột nhiên bị luống cuống bởi sự nhiệt tình của cô, đắn đo suy nghĩ một lúc, cuối cùng tìm đại một lý do.
Cũng vì lâu rồi không có sinh hoạt vợ chồng cho nên cô mới nhiệt tình ám chỉ.
"...."
Sơ Nhất cũng không giải thích gì, cô yên lặng phối hợp với Kiều An Sâm, giống như người vợ vị đại ôm lấy người chồng ngốc nghếch.
Sau đêm Giáng sinh đó, Lam Thành nghênh đón một trận tuyết nhỏ, lúc giẫm chân lên tuyết còn in cả dấu chân, cả thế giới nhuộm một màu trắng xóa.

Vì trời lạnh nên Sơ Nhất không muốn ra ngoài, cô giống như một động vật nhỏ đang ngủ đông, mỗi ngày đều ở nhà vẽ tranh, tự nấu cho mình một ly trà sữa nóng nổi.
Kiều An Sâm có chút tò mò, không hiểu tại sao cô lại thích uống như vậy.
Có lần Sơ Nhất nấu trà rồi bảo anh nếm thử một chút, Kiều An Sâm cầm lấy ly của cô uống một ngụm, lông mày nhíu lại rồi lại giãn ra.
"Không ngờ nó lại khó uống như vậy."
"Ngon hơn cà phê của anh nhiều!" Sơ Nhất bao che cho tôn nghiêm ly trà sữa của mình.
Kiều An Sâm lắc đầu.
"Không, anh thấy cà phê ngon hơn một chút."
"Hừ." Sơ Nhất cướp lấy ly trà sữa của mình trong tay anh.
Kiều An Sâm ngạc nhiên, anh cảm thấy cô hơi keo kiệt.
Anh mới uống một ngụm trà sữa của cô thôi mà.
Sau lễ Giáng sinh là tết Nguyên Đán, mấy năm trước cô, Trình Lật và một số bạn khác cùng nhau đón năm mới.
Nhưng mà năm nay không giống vậy, năm nay cô là người đã có gia đình.
Dựa vào biểu hiện của Kiều tiên sinh, Sơ Nhất không chờ mong gì ở anh, nhưng vài này trước cô đã hỏi anh về kế hoạch cho kỳ nghĩ tết Nguyên Đán.
Hiển nhiên, anh không có kế hoạch gì.
Sơ Nhất nằm ở trên gường, kề vai sát cánh gần anh, cô đếm đầu ngón tay.
"Bình thường em và Trình Lật sẽ đến quảng trường Star Century Plaza để cùng nhau đón năm mới, sau đó đến đảo Lục Thủy xem pháo hoa, hoặc là đi thuê một phòng cao nhất ở khách sạn, chơi đùa cùng bạn bè suốt đêm, đương nhiên....."
Sơ Nhất đột nhiên chuyển chủ đề, "Những thứ này đều do Trình Lật sắp xếp, cô ấy thích náo nhiệt, em thì lại thích yên tĩnh một chút, nhưng dù sao thì năm mới cũng nên có một chút nghi thức."
Cô ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, vẻ mặt tràn đầy mong đợi, "Anh cảm thấy thế nào?"

Kiều An Sâm thả Kindle trong tay xuống, anh suy nghĩ một lát sau đó nhìn cô.
"Ừ, em nói cũng đúng."
"Vậy em có muốn đổi cách đón năm mới khác không?"
"Trước kia anh trải qua như thế nào?"Sơ Nhất đột nhiên hỏi.
Kiều An Sâm giật mình, chậm rãi nói, "Anh tăng ca, không thì tùy tiện ăn gì đó ở nhà."
Căn bản là không đón năm mới
Mọi thứ đều trong dự đoán của Sơ Nhất.
Cô đưa tay vỗ vai của Kiều An Sâm, dịu dàng nói.
"Vậy chúng ta đến Star Century Plaza đi, chúng ta có thể cảm nhận được bầu không khí của năm mới ở đó."
Một cảm giác kỳ lạ đang dâng lên trong lòng Kiều An Sâm, anh cảm thấy bản thân nhận được sự yêu thích đến từ trưởng bối.
Vào dịp tết Nguyên Đán, không khí bên ngoài rất lạnh, nhưng trái tim của mọi người lại nóng, Star Century Plaza vẫn rất náo nhiệt, đám đông đang di chuyển, đối diện là tòa cao ốc Star Building nguy nga, như một viên đạn bay lên trời.
Tòa nhà này là tòa nhà biểu tượng của Lam Thành, trong đêm hội sẽ sáng lên, như một ngọn hải đăng tuyệt đẹp.
Mỗi khi có lễ hội lớn, bên ngoài tòa nhà còn biến đổi thành nhiều hình ảnh và kiểu chữ khác nhau, đây cũng là nơi tranh đấu của một số người, mỗi lần muốn phát hình ảnh hay dòng chữ gì lên đó phải tốn một món tiền khổng lồ, bao toàn bộ tòa nhà đó cả đêm, bởi vì bọn họ muốn cho mọi người thấy lời tỏ tình độc nhất vô nhị của mình.
Lúc này trời cũng đã tối, Star Building đang trình diễn một màn biến đổi ánh sáng tuyệt đẹp, quảng trường có rất nhiều người tụ tập, ai ai cũng đang ngửa đầu lên nhìn.
Còn một giờ nữa là đến năm mới.
Sơ Nhất và Kiều An Sâm mặc rất nhiều lớp, áo khoác lông dài, khăn quàng cổ, khi đi dạo với Kiều An Sâm đi dạo, một số người sẽ bị khí chất của anh hấp dẫn.
Vóc dáng của Kiều An Sâm cao ráo, hôm nay lại không mặc âu phục, áo khoác ngoài màu đen, bên trong là áo len và áo sơ mi, mũ rất lớn, bên trên có mộ lớp lông dày, cằm của anh vùi ở

trong khăn quàng cổ lông dê màu xám, mặt mũi rất nghiêm túc, thoạt nhìn có chút cấm dục.
Giống như là minh tinh bước ra từ bộ phim truyền hình Hàn Quốc, hơn nữa bên cạnh còn dắt theo một cô gái nhỏ nhắn, sự kết hợp của hai người càng khiến mọi người chú ý nhiều hơn.
"Lạnh không?" Kiều An Sâm đứng trên bậc thang hỏi cô, Sơ Nhất lắc đầu.
Hai người mới từ nhà hàng đi ra, bên trong đó rất ấm áp nên vẫn chưa cảm nhận được cái lạnh ở bên ngoài.
Bên cạnh Star Building có rất nhiều điểm tham quan và những cửa hàng đặc sắc, bây giờ vẫn còn sớm nên tất cả mọi người đang đi dạo xung quanh.
Kiều An Sâm nắm tay Sơ Nhất nhét vào trong túi áo khoác, hai người hiếm khi có thời gian thư giãn như vậy, vai kề vai, cùng một chỗ giết thời gian.
Đi bộ qua những con đường rực rỡ ánh sáng, xung quanh ngày càng đông người, Sơ Nhất tình cờ đi qua một hiệu sách, hai người liền dừng lại.
Kiều An Sâm vừa bước vào liền ra không được.
Tiếng chuông qua năm mới vang lên, xung quanh truyền đến tiếng pháo nổ, bên ngoài bắt đầu xao động, Sơ Nhất kéo Kiều An Sâm ra khỏi hiệu sách, trong tay anh cầm một cái túi sách.
Người trên quảng trường so với lúc tối còn nhiều gấp đôi, hai người khó khăn lắm mới tìm được chỗ để ngắm cảnh, trên đỉnh đầu đã tràn ngập màu sắc.
Màn trình diễn pháo hoa và ánh sáng kéo dài hơn mười phút, cuối cùng ở giữa Star Building xuất hiện những con số lớn cực kỳ bắt mắt.
Tất cả mọi người đều reo hò, bên tai truyền đến tiếng đếm ngược sôi động, thời gian từ từ trôi qua, một năm cũ sắp qua, một cuộc sống mới sắp đến.
"10, 9, 8..."
"...3, 2, 1"
Khi con số cuối cùng hạ xuống, xung quanh truyền đến những tiếng reo hò âm ĩ.
"Chúc mừng năm mới!"

Trong đám đông ồn ào, bạn bè ôm nhau, các cặp đôi hôn nhau dưới bầu trời đêm tuyệt đẹp.
Ngay bên trái Sơ Nhất là một cặp tình nhân trẻ tuổi, khuôn mặt hạnh phúc, không hề kiêng kị mà hôn i đối phương.
Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, trùng hợp anh cũng cúi xuống nhìn cô, trong mắt của đối phương phản chiếu đủ loại màu sắc.
Sơ Nhất đột nhiên phát hiện ra, ngoại trừ ở trên giường, Kiều An Sâm chưa từng hôn cô.
"Kiều An Sâm..." Cô thì thầm, giọng nói lẫn trong âm thanh của pháo hoa có chút không chân thực.
"Anh có thể hôn em được không?"
Kiều An Sâm ngạc nhiên, anh là một người truyền thống, Kiều An Sâm cảm thấy những hành động thân mật như vậy phải làm ở nhà, anh đang định làm việc gì đó để tránh đi bầu không khí căng thẳng này.
Anh mất tự nhiên quay qua hướng khác, mấy giây sau lại quay lại nhìn Sơ Nhất, đối mặt với ánh mắt nghiêm túc và tập trung của cô, trong đầu anh không suy nghĩ nhiều như vậy nữa.
Dường như những thứ khác không còn quan trọng nữa.
Anh chỉ muốn hôn cô mà thôi.
Kiều An Sâm cúi đầu hôn cô, đôi môi cô vẫn mềm mại ấm áp như thường lệ, còn mang theo vị trái cây.
Anh mê mẩm chiếm hữu cánh môi cô, sau đó cắn nhẹ một cái.
Cánh tay hai người siết chặt hơn, thân thể dán sát với nhau, Sơ Nhất bị Kiều An Sâm ôm ở trong ngực.
Do ngẩng đầu nên hơi mỏi cổ, pháo hoa vẫn tiếp tục thu hút sự chú ý của mọi người.
Như thế này thì sẽ không có ai chú ý đến họ nữa.
Gió đêm rất lạnh thổi vào trán Kiều An Sâm làm nhiệt độ trong người giảm xuống, anh bình tĩnh hít thở, cánh tay ôm chặt lấy người ở trong ngực.
"....Tim anh đập rất nhanh." Sơ Nhất chôn mặt trước ngực anh, rầu rĩ nói, Kiều An Sâm không động đậy, ánh mắt nhìn về phía trước.
"Ừ."Anh nhìn đỉnh đầu Sơ Nhất.

"Anh cảm thấy rất lạ."
"Anh xấu hổ sao?" Sơ Nhất ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, đôi môi đỏ mọng, một màu đỏ tự nhiên, rất mê người, rất cám dỗ.
Con ngươi của Kiều An Sâm tối đi vài phần, giọng nói hơi khàn khàn, trầm thấp êm tai.
"Ừ, mấy chuyện như vậy chúng ta nên làm ở trong nhà."
Sơ Nhất nhíu mày, gương mặt tràn đầy hoang mang.
"Anh không vui à?"
"Ừ." Kiều An Sâm gật đầu.
Sơ Nhất có chút thất vọng, nhưng lại nhanh chóng hồi phục lại, đêm nay cũng sẽ là một đêm khó quên đối với cô.
Cô rất thỏa mãn.
Sau đêm giao thừa hôm đó, cuộc sống của hai người vẫn không có gì thay đổi, Kiều An Sâm vẫn đi sớm về trễ, cuộc sống vẫn vô cùng tẻ nhạt, đơn giản.
Trên bàn ăn, cô và Kiều An Sâm hàn huyên vài câu về thực đơn mấy ngày sắp tới, sau đó ai về chỗ người đó nghỉ ngơi.
Gần đây cô đăng đọc một bộ manga, sự tương tác giữa hai nhân vật chính rất ngọt ngào, đáng yêu, cô vừa đọc vừa cười lăn lộn ở trên giường, Kiều An Sâm nhìn cô một cách khó hiểu.
Sơ Nhất đối với những điều liên quan đến chuyên ngành của anh cũng không hiểu, cô cũng đã từng xem sách của anh, những gì viết trong đó cô đều không hiểu.
Cô nhìn chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng đắm chìm trong sự quyến rũ của chiếc điện thoại.
Cả hai nằm bên nhau nhưng lại đắm chìm trong hai thế giới khác nhau, ban đêm cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.
Thời gian trôi qua rất nhanh, bạn bè ở mọi nơi lần lượt kéo về.
Trong bài tản văn 'Mùa Đông' Chu Tự Thanh có nói một câu như vậy, về sau nó được lưu truyền rộng rãi trên mạng.
"Từ nay về sau quê hương chỉ có đông hè, không còn xuân thu."
Lam Thành là một thành phố bình yên, không phồn hoa như những thành phố lớn khác
Mỗi năm, học sinh tốt nghiệp đại học xong đều đến những thành phố lớn sinh sống và làm việc, thậm chí sống luôn ở đó, chỉ có mùa đông hàng năm mới có cơ hội về nhà, thăm lại quê

hương của mình.
Mới đầu, bạn bè của Sơ Nhất mỗi năm đều tổ chức họp lớp, có thể do tốt nghiệp đã lâu, có rất nhiều thứ cũng phai nhạt theo thời gian, càng về sau, cho dù muốn họp lớp cũng không thành công.
Gần đến tết âm lịch, những người bạn học cũ lại bắt đầu sôi nổi hẳn lên, năm nay chốt luôn một lượt, không vòng vo như trước nữa, lớp trưởng nhanh chóng giải quyết vấn đề thời gian tụ họp, ai đi ai không đều đã nắm rõ, không như mấy năm trước, chiều ý hết bên này lại đến bên kia, cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì.
Kỳ lạ thay, năm nay mọi người tham dự khá là đầy đủ, ít người vắng mặt hơn mấy năm trước.
Thật ra họp lớp có thể dẫn người nhà đến, nhưng bởi vì hai năm gần đây, có rất nhiều bạn học kết hôn, nếu dẫn người nhà đến sẽ trở thành buổi họp mặt gia đình, cuối cùng, mọi người thuận theo số đông và đưa ra quy định.
Năm nay không thể đưa người nhà theo.
Sơ Nhất thở phào, như vậy cô cũng không bị người khác truy hỏi.
"A, chồng cậu không đến đây cùng cậu hả ?"
Đương nhiên là không rồi.
Sơ Nhất cùng không muốn làm hỏng không khí của buổi tiệc.
Dựa theo tính cách Kiều An Sâm, anh sẽ không ngồi quá hai phút ở đây.
Hai ba năm không gặp mặt, bạn bè bên cạnh đều đã thay đổi, nữ sinh phóng khoáng tự lập ngày xưa đã làm mẹ, cô gái mong ước bản thân mãi mãi không lớn lên nay cũng đã kết hôn, dường như chỉ còn có Trình Lật là còn độc thân.
May mắn hôm nay cô ấy không có ở đây, nếu không sẽ trở thành chủ đề câu chuyện.
Nhân dịp tết này, Trình Lật cùng bạn trai đi công tác ở Nhật Bản, hai người dính nhau như sam, Sơ Nhất vừa đố kỵ vừa tức giận.
Mọi người ở đây đều thay nhau bàn tán đến vấn đề đi du lịch cùng chồng, nhớ lại tuần trăng mật của bản thân và kế hoạch du

dịch cho mấy năm tiếp theo.
"Lúc trước vợ chồng bọn mình đi Maldives, lúc ấy vừa tốt nghiệp nên không có nhiều tiền, mình lên mạng tìm một nơi để hưởng tuần trăng mật, sau đó thuận tiện đi luôn."
"Bọn mình thì đi đến Nhật Bản, bởi vì mình luôn mơ ước được đến Nhật Bản xem hoa anh đào, tắm suối nước nóng và uống rượu sake, sau đó anh ấy liền đáp ứng ~" Một người bạn học hạnh phúc nói.
"Hai người thật lãng mạn, bọn mình thì đến Thái Lan." Bạn học nữ bên cạnh trợn tròn mắt, "Nhưng khi bọn mình đang xem biểu diễn thì chồng mình bị kéo lên sân khấu khiêu vũ, suýt chút nữa thì bị cởi hết quần áo, xấu hổ gần chết."
"Ha ha ha ha ha." Những bạn học bên cạnh đều cười nghiêng ngả, sau đó họ đột nhiên nhớ ra cái gì, đồng loạt quay về nhìn Sơ Nhất, người vẫn im lặng từ đầu đến cuối.
"Ơ kìa, Sơ Nhất, hai vợ chồng cậu hưởng tuần trăng mật ở đâu? Mau nói cho bọn mình biết đi! Sự lãng mạng của công tố viên có phải không giống người thường không?"
Mặt Sơ Nhất tái mét, cô khẽ mím chặt môi.

Chương 20

Có người thấy sắc mặt cô không tốt nên chuyển chủ đề khác.
Sơ Nhất đột nhiên lên tiếng.
"Bọn mình vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật...."
"Công việc của anh ấy rất bận rộn, không có thời gian rảnh."
"À, hóa ra là như vậy, có thể hiểu được, ngài công tố viên đang vì dân phục vụ." Hai người bạn bên cạnh ngượng ngùng cười, Sơ Nhất cầm ly nước trên bàn uống một hớp.
Sau khi cười xong, một người bên cạnh do dự hỏi.
"Vậy hai người.....chưa đi du lịch cùng nhau sao?"
Sơ Nhất: "...Đúng vậy."
Lời nói đã sáng tỏ, bầu không khí cũng dễ chịu hơn một chút, Sơ Nhất không phải là cô gái có trái tim mỏng manh dễ vỡ, cho nên mọi người nói chuyện cũng thấy thoải mái hơn.
"Không phải người ta thường nói trước khi kết hôn phải đi du lịch một lần hay sao? Có như vậy mới biết được đối phương có thích hợp hay không chứ." Bạn học nữ đi du lịch ở Thái Lan lên tiếng hỏi, từ trước đến nay cô ấy luôn thẳng thắn như vậy.
"Huống chi hai người quen biết nhau qua xem mắt."Cô gái nhíu mày, tò mò hỏi, "Sơ Nhất, cuộc sống hôn nhân của cậu có ổn không vậy?"
Sơ Nhất: "......Vẫn ổn, không có biến cố gì lớn."
"Vậy là tốt rồi." Bạn nữ kia cảm thấy nhẹ nhõm, như thể sợ Sơ Nhất bị lừa.
"Chỉ cần cậu sống tốt là được rồi, những cái khác không quá quan trọng."
"Ừ ." Sơ Nhất gật đầu.
Mọi người bắt đầu truy hỏi về cuộc hôn nhân của cô, Sơ Nhất miêu tả một chút, không hiểu sao khi nói những lời này, lòng cô

ngày càng chua xót .
"À, vậy anh ta cũng hơi quá đáng nhỉ."
"Đúng rồi, cuộc sống không có gì thú vị, sống cùng người đàn ông như vậy thì phải có sức chịu đựng rất tốt đó."
"Không nói đến những thứ khác, năm nay chồng của mình còn xin nghỉ phép để đưa mình đi chơi hai lần, đàn ông muốn làm gì không cần suy nghĩ nhiều đâu, không làm chính là không để ýđến cậu."
"Đúng rồi, chính là như vậy đấy!"
"Sơ Nhất, cậu nói chuyện với anh ấy đi."
Trên chuyến xe bus về nhà, Sơ Nhất dựa vào của sổ, trong đầu toàn là những lời bàn tán thảo luận của đám bạn học trước kia, tất cả lời nói kia giống như một cây roi quật thẳng vào lòng cô.
Sơ Nhất cảm thấy khó chịu, khi xe bus dừng lại, cô hít một hơi thật sâu.
Lấy chìa khóa ra mở cửa, Sơ Nhất chán nản đặt túi xuống rồi thay giày, trong nhà đã sáng đèn, Kiều An Sâm chắc là đã trở về.
Cô đi vào phòng ngủ, yên lặng ôm đồ ngủ đi rửa mặt.
Kiều An Sâm đang đọc sách liền ngẩng đầu lên, nghi ngờ quan sát cô, bóng lưng của Sơ Nhất biến mất sau cánh cửa phòng tắm.
Đêm nay Sơ Nhất đi ngủ sớm, cô nằm quay lưng về phía Kiều An Sâm, nhắm mắt lại, trong đầu vô cùng trống rỗng.
Cô biết, cho dù có nói với Kiều An Sâm cũng vô ích, cho dù anh có thay đổi vì cô thì đó cũng là do cô yêu cầu chứ không phải việc anh muốn làm.
Giống như lúc anh cùng cô đi mua sắm, xem phim, đi đảo Lục Thủy xem pháo hoa.
Kết quả vẫn luôn khiến người ta khó chịu.
Tất cả mọi chuyện đều cần sự tự nguyện của anh.
Sơ Nhất không muốn ép buộc anh phải cam tâm tình nguyện vì mình.
Cuối cùng cô giống như một con đà điểu vùi đầu vào trong cát.
Ngày hôm sau, tâm trạng của Sơ Nhất đã tốt hơn rất nhiều, buổi tối ăn cơm, cô bình tĩnh hỏi Kiều An Sâm.
"Đúng rồi, hôm qua họp lớp bạn bè em đều bàn luận về việc đi du lịch, khi nào chúng ta mới đi du lịch cùng nhau ?" Cô ăn cơm,

giả bộ vô ý nhắc đến.
"Chúng ta thậm chí còn chưa hưởng tuần trăng mật nữa."
Sắc mặt của Kiều An Sâm thay đổi, anh suy nghĩ một lúc rồi mới nói, "Em rất muốn đi sao?"
Sơ Nhất: "....." Cô muốn nhưng cô cũng đã hiểu.
Sơ Nhất rũ mắt xuống.
"Cũng không hẳn là muốn đi hay không, nhưng tất cả mọi đều đi, cho nên...." Vẻ mặt Sơ Nhất có chút mất mát.
"Hơn nữa em rất muốn hai chúng mình đi du lịch cùng với nhau, dù sao hai ta vẫn chưa đi mà."
Kiều An Sâm đang ăn cơm thì dừng lại, anh nghiêm túc suy nghĩ, sau đó dò hỏi.
"Nếu như anh có ngày nghỉ, chúng ta có thể đi chơi được không?"
"...Được." Sơ Nhất cũng không ôm hy vọng quá nhiều, cô cúi đầu gẩy cơm trong bát, không muốn ăn nữa.
Trước tết âm lịch, Kiều An Sâm được nghỉ, ngày hôm qua hai người đến nhà bố mẹ anh ăn cơm, vốn là ăn một bữa cơm rồi trở về, nhưng Điển Uyển nói đã thu dọn phòng ngủ xong.
Kết quả, buổi tối hôm đó tuyết rơi rất lớn, mặt đất, xe cộ, cây cối đều bị phủ một lớp tuyết dày đặc, buổi sáng Sơ Nhất đẩy cửa sổ ra, khí lạnh bên ngoài tràn vào khiến cô đóng cửa ngay lập tức.
Kế hoạch trở về cũng bị trì hoãn, không lái được xe, đi bộ mất khoảng hai mươi phút, sau khi ăn sáng xong, Sơ Nhất nhàm chán ở trong phòng chơi thoại, Kiều An Sâm ngồi sổm trước ngăn tủ, không biết từ đâu lấy ra một cái máy nghe nhạc cũ.
Hai người ở trong phòng làm việc riêng cho đến khi qua giờ ăn trưa.
Tới gần chập tối, Sơ Nhất đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại nói rằng cửa sổ nhà bọn họ đóng không kín, tuyết rơi vào rất dễ bị ướt nhà.
Sơ Nhất nhớ lại, hình như lúc trước cô không chịu được hệ thống sưởi quá nóng cho nên trong nhà đều mở cửa thông gió, ngày hôm qua tới đây không có ý định ở lại, vì vậy không khóa của lại, ai ngờ đột nhiên tuyết lại rơi.
Kiều An Sâm ngồi ở ben cạnh cũng nghe thấy tiếng điện thoại,

anh đặt phụ kiện trên mặt đất, sửa lại một chút rồi nói, "Chúng ta ở đây ăn tối rồi về."
"Nhưng mà không lái được xe..." Sơ Nhất nói, đoạn đường chính có lẽ đã được dọn sạch, nhưng đường đi ở tiểu khu này vẫn còn đóng băng.
"Không sao, chúng ta đi bộ về." Kiều An Sâm chuẩn bị rửa tay, lúc mở của phòng, giọng nói từ phòng khách truyền đến.
"Sơ Nhất, ăn cơm thôi con."
"Dạ." Sơ Nhất vội vàng đứng lên.
Món ăn tối nay vẫn cực kỳ phong phú, Sơ Nhất cảm thấy mỗi lần đến đây, cô giống như được vỗ béo vậy.
Khẩu vị của Kiều Phụ và Điền Uyểngiống nhau, hai người ăn uống rất thanh đạm, kể cả Kiều An Sâm cũng đã thành thói quen, Sơ Nhất ăn gì cũng được, tuy rằng thích ăn cay một chút nhưng cô che giấu tốt, cho tới bây giờ cũng không chủ động nói ra.
Dù sao tay nghề Điền Uyển tốt như vậy, Sơ Nhất rất thỏa mãn.
Nhưng hôm nay có chút khác mọi ngày, trên bàn hiếm khi có món gà cay, món này là món ăn vùng Tứ Xuyên, rất khó gặp trên bàn ăn nhà họ Kiều.
Điền Uyển giải thích, "Bên cạnh nhà chúng ta có một cô dâu mới đến, mỗi ngày nấu ăn đều rất thơm, cho nên mẹ mới làm thử đó."
"Em nếm thử xem." Kiều An Sâm đột nhiên gắp cho Sơ Nhất một miếng gà, điều này khiến Kiều Phụ và Điền Uyển vô cùng ngạc nhiên, Kiều An Sâm chủ động gắp đồ ăn cho người khác vô cùng hiếm thấy.
"Được, cảm ơn anh." Sơ Nhất đại khái có thể nghĩ ra nguyên nhân, cô thích ăn cay, chuyện này Kiều An Sâm biết rõ.
Cô cúi đầu cắn miếng thịt gà.
Công bằng mà nói, mùi vị không thể so với món cay chính thống của Tứ Xuyên được.
"Ngon lắm mẹ." Sơ Nhất gật đầu tán thưởng, Điền Uyển vui vẻ ra mặt, bà đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên thấy Kiều An Sâm cầm hẳn đĩa gà để ở trước mặt Sơ Nhất.
"Vậy em ăn nhiều vào."

Mấy người bọn họ chăm chú nhìn anh, Kiều An Sâm giải thích, "Sơ Nhất thích ăn cay."
"Vậy sao? Con gái, vì sao không nói ngay từ đầu, đến đây nhiều lần như vậy cũng chưa làm cho con món gì cay cả." Điền Uyển lên tiếng, Sơ Nhất xua tay.
"Không sao đâu mẹ, khẩu vị của con lẫn lộn, đồ ăn bình thường mẹ nấu con cũng rất thích ăn, không nhất định là phải ăn cay đâu ạ."
"Được rồi." Điền Uyển nhìn Kiều An Sâm trêu nghẹo nói.
"Vẫn là hai vợ chồng bọn con hiểu nhau."
Sơ Nhất sửng sốt một chút, trong ngực bỗng dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ.
Có lẽ cảm thấy cuộc sống và thời gian không có chút ý nghĩ nào, bỗng dừng nhìn lại thì phát hiện ra rất nhiều thứ bất giác đã đổi. Giống như cô và Kiều An Sâm vậy, rõ ràng không có gì đặc biệt, nhưng hai người lại dần trở nên thân mật, càng ngày càng hiểu rõ đối phương, tích cách cũng thay đổi để phù hợp với người kia hơn.
Lúc ăn tối xong thì tuyết cũng đã tan chút ít, sắc trời hơi tối, nhưng tuyết đọng phản lại ánh sáng, lộ ra một loại ánh sáng kỳ dị.
Mặt đường bị phủ một lớp băng dày, hơn nữa còn dính bùn màu nâu đất, Sơ Nhất cầm tay Kiều An Sâm, hai người từ từ đi về nhà.
Chập tối không khí bên ngoài không quá lạnh, hơn nữa vừa ăn no nên thân thể rất ấm áp, đi ở trong tuyết coi như tiêu cơm, thuận tiện còn có thể thưởng thức cảnh tuyết ở Lam Thành.
Sơ Nhất tự an ủi bản thân.
Mùa đông mây rất dày, mặt trời ẩn nấp ở tận sâu bên trong, bóng đêm vừa lên, bầu trời trở nên tối tăm, ngọn đèn ven đường phát ra ánh sáng mờ nhạt.
Xung quanh yên tĩnh đến nỗi không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, sau khi tuyết rơi, tất cả mọi người đều không muốn đi ra ngoài, Sơ Nhất thậm chí còn nghe thấy tiếng bước chân của cô và Kiều An Sâm.
Xoẹt xoẹt~ xoẹt xoẹt, đế giày ma sát trên tuyết phát ra tiếng

động.
Cô đeo một đôi giày nhỏ, đẹp thì có đẹp, nhưng cũng không thực tế chút nào, nó chỉ phù hợp khi ngồi xe và ở trong nhà, vừa đi chưa được mấy bước, hai chân cô đã bắt đầu cảm thấy lạnh buốt.
Lúc ban đầu Sơ Nhất còn có thể cố chịu đựng, hơn nửa đường đi, hai chân giống như đông thành đá, hơn nữa còn hơi đau, bước chân cô không khỏi chậm lại.
"Làm sao vậy?" Kiều An Sâm đã nhận ra, anh quay đầu hỏi cô, ánh mắt nhìn xuống dưới chân cô.
"Mệt không?"
"Không mệt." Sơ Nhất khó chịu nhíu mày, " Chân em bị đóng băng, băng tuyết thấm vào bên trong rồi."
"Để anh xem." Kiều An Sâm cầm tay cô, cúi xuống cởi giày Sơ Nhất ra.
Lớp tất màu đen bao quanh bàn chân bị ướt một mảng lớn.
"Chắc là bị tuyết vào rồi." Kiều An Sâm cởi tất của cô, anh lấy ra khăn tay, cẩn thận bao bọc chân cô lại.
"Không còn xa nữa, em cố chịu đựng một chút, anh cõng em về."
Sơ Nhất vịn vai Kiều An Sâm, nhìn anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, cẩn thận dùng khăn tay bọc chân cô lại rồi đeo giày cho cô, sau đó xoay người bày ra tư thể chuẩn bị cõng.
"Lên đi."
"Được." Sơ Nhất chần chừ, chậm chạp leo lên, vừa mới ôm lấy cổ anh, cả người đã bị nhấc bổng lên cao.
Kiều An Sâm đi từng bước một, bước chân của anh rất vững chắc, tựa như con người của anh, môi hơi mím chặt, khuôn mặt điềm tĩnh lạnh lùng.
Trong đêm tuyết, nó giống như là ánh sáng duy nhất tồn tại.

Chương 21

Được Kiều An Sâm cõng trên lưng, Sơ Nhất cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng nhanh, vẫn chưa kịp hưởng thụ gì đã đến cửa nhà.
"Nhanh tắm đi." Kiều An Sâm đặt cô xuống nói, Sơ Nhất gật đầu, sau đó cúi xuống thay giày.
Mặc dù chân vẫn còn lạnh buốt nhưng rất sạch sẽ, không có cảm giác ẩm ướt dính dính.
Cô tháo khăn tay, nhìn Kiều An Sâm cởi áo khoác treo trên giá treo quần áo, chiếc áo len phác họa bóng lưng thon dài thẳng tắp của anh.
Trong đầu không khỏi nhớ lại một màn vừa nãy, Sơ Nhất mỉm cười.
Sau khi tắm rửa bằng nước ấm, cơ thể cô như được hồi sinh, Sơ Nhất lau tóc đi ra ngoài, cửa sổ trong nhà đã được đóng lại.
Kiều An Sâm đang nấu thứ gì đó ở trong bếp, trong không khí phảng phất mùi gừng.
"Sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm lạnh." Anh nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại nhìn, Sơ Nhất ừ một tiếng, cô lấy máy sấy ở dưới bàn trà, ngồi trên ghế sopha sấy tóc.
Tóc vừa mới khô được một nửa thì thấy Kiều An Sâm bưng một bát nước đen sì đến, Sơ Nhất có chút e ngại.
"Mẹ vừa gọi điện đến hỏi chúng ta về đến nhà chưa, anh thuận miệng nói giày em bị ướt, bà bảo anh nấu canh gừng cho em."
Kiều An Sâm hơi mất tự nhiên, "Tuy rằng không được đẹp mắt, nhưng vừa nãy anh nếm thử rồi, có thể uống được."
"...Được rồi." Sơ Nhất miễn cưỡng nhận lấy, cúi đầu nhấp môi thăm dò.
Ngọt, hơi cay.

Cô ngửa đầu uống sạch.
"Xong rồi." Hoàn thành nhiệm vụ, Sơ Nhất giống như chút được gánh nặng, cô đưa bát cho Kiều An Sâm, anh cầm bát vào phòng bếp.
Sơ Nhất lại tiếp tục sấy tóc.
Một lát sau, cô lại thấy Kiều An Sâm bưng một chậu nước tới.
"Em lấy cái này ngâm chân đi."
Cái chậu kia được đặt ngay dưới chân của cô, vẫn còn tỏa ra hơi nóng, ánh mắt Sơ Nhất có chút mông lung.
"Đây cũng là mẹ nói với anh sao?"
"Không phải." Kiều An Sâm nói, "Lúc trước bị lạnh anh cũng thường ngâm chân vào nước ấm."
"Như vậy sẽ thấy thoải mái hơn."
Sơ Nhất nhìn chằm chằm chậu nước ấm trước mặt, cô duỗi chân, nhẹ nhàng đụng chân vào chậu nước, nhiệt độ từ lòng bàn chân xuyên vào trong cơ thể.
"Được rồi." Cô khẽ nói, sau đó bỏ chân vào trong chậu nước, đến khi bàn chân ngâm hoàn toàn ở trong nước ấm.
"Vậy em ngâm chân một lúc đi, anh đi tắm trước." Kiều An Sâm nói, Sơ Nhất gật đầu một cái.
"Được, anh đi đi."
Lúc Kiều An Sâm đi ra, Sơ Nhất đã nằm trên giường, cô đang cầm Ipad, lúc nhìn thấy anh còn vẫy tay bảo anh đi qua.
"Anh cảm thấy em có nên đi học thêm mấy cái này không?" Sơ Nhất cho anh xem qua một lượt.
"Có lớp dạy làm bánh ngọt, nấu nướng, còn có yo-ga nữa..."
Kiều An Sâm nghiêm túc đọc qua rồi đưa ra ý kiến, "Anh cảm thấy yo-ga và nấu nướng được đó, em ở trong nhà cả ngày cũng nên vận động một chút." Về phần nấu nướng là do anh có một chút tư tâm khác...
Sơ Nhất nhìn về phía anh, " Anh chê đồ em làm khó ăn à?"
Kiều An Sâm: "Không phải vậy." Anh nhanh chóng phủ nhận, nét mặt vô cùng chân thật.
"Ý anh là, em đi học nhân tiện có thể học hỏi một chút, nâng cao trình độ vẫn tốt hơn."
Sơ Nhất nghe vậy liền gật đầu.

"Anh nói đúng." Cô giả bộ không thấy Kiều An Sâm thở ra.
"Vậy em đăng ký lớp học làm bánh ngọt đi."
Kiều An Sâm: ....Được thôi, bánh ngọt thì bánh ngọt, thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tồi.
Anh vén chăn leo lên giường, nghiêm túc nhìn Sơ Nhất.
"Chỉ cần em thích là được rồi."
"Có điều...." Anh cầm sách đột nhiên nhớ tới cái gì.
"Tại sao em lại muốn học mấy thứ này, ở nhà nhàm chán quá hay sao?"
"Đúng vậy." Sơ Nhất kiểm tra lại lịch học, ánh mắt không rời khỏi Ipad, không để ý nói.

"Anh tăng ca cả ngày không có ở nhà, em tìm cái gì đó làm để rời lực chú ý."
....Rời lực chú ý?
Kiều An Sâm cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lại nghĩ mãi không ra, anh gật đầu nói.
"Cũng tốt, ra ngoài nhiều một chút vẫn tốt hơn buồn bực trong nhà."
Sơ Nhất dừng tay một lát, sắc mặt không đổi, không phản ứng lại anh.
Hai ngày sau, Sơ Nhất nhận được điện thoại mời cô đến trải nghiệm chương trình học, chỗ học cách đây không xa nhưng vẫn phải ngồi xe bus, đúng lúc Kiều An Sâm được nghỉ ở nhà.
"Để anh chở em đi." Anh tự giác đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài.
Sơ Nhất phát hiện ra, con người Kiều An Sâm rất đặc biệt.
Trên phương diện tình yêu, anh giống như một tờ giấy trắng, sạch sẽ không một chút che giấu, chậm chạp đến đáng sợ.
Nhưng phẩm hạnh của anh rất tốt, biết quan tâm, tôn trọng phụ nữ, vô cùng lịch lãm, là một người chồng tiêu chuẩn, có thể nói là vô cùng đạt tiêu chuẩn.
Hai người đến nơi dạy học, chỗ học một tòa nhà gần trung tâm thành phố, cảnh vật xung quanh không tệ, yên tĩnh thanh nhã, đồ đạc bên trong được bố trí giống như phong cách ở trường học.
Tòa nhà này là nơi dạy học, cách bố trí phòng học và chương

trình học khác nhau, trên đường đi hai người gặp phải rất nhiều học viên, Sơ Nhất đi tham quan phòng học của mình sau đó đi đóng tiền học phí.
Thời điểm trở về vẫn còn sớm, lúc nãy vừa xem qua một lượt bánh mousse dâu, bánh matcha trà xanh, bánh kếp xoài...nên hiện giờ Sơ Nhất rất muốn ăn bánh ngọt.
"Chúng ta đến tiệm bánh ngọt ở City Cube ăn gì đó đi!" Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm nói, anh không hề có ý kiến gì.
"Được, anh đi lấy xe."
City Cube ở ngay gần đây, chỉ mất hơn mười phút lái xe, bên trong có một tiệm bánh ngọt tên là MEET, Sơ Nhất thường đến đây, tiệm bánh này kinh doanh khá tốt, ngày nghỉ càng đông khách.
Có một vài người đang xếp hàng chọn món ăn, Sơ Nhất không do dự chọn Soufflé dâu tây, Kiều An Sâm nãy giờ vẫn nhìn vào màn hình suy nghĩ, cho đến khi đến lượt bọn họ anh vẫn chưa chọn được món nào.
"Vậy thì chọn giống em đi." Sơ Nhất dứt khoát giải quyết vấn đề, cô nói với nhân viên phục vụ, "Hai phần Soufflé dâu tây, à không, một phần đổi thành Matcha trà xanh."
Bánh Matcha trà xanh ở quán này không ngọt bằng Soufflé dây tây, để phù hợp với khẩu vị của Kiều An Sâm, Sơ Nhất rất cẩn thận đổi món lại cho anh.
Cô gọi món xong liền nhìn quanh tiệm bánh, giờ này không còn nhiều người nữa, ở trong góc có mấy bàn trống.
"Chúng ta ra kia ngồi ăn đi." Sơ Nhất chỉ chỉ tay, Kiều An Sâm gật đầu đồng ý.
"Ừ."
Hai người bưng đĩa bánh ra tìm chỗ ngồi xuống, Sơ Nhất cầm lấy dĩa nuốt nước miếng, không thể chờ được nữa mà bắt đầu ăn.
Soufflé mềm mại cộng thêm quả dâu tây siêu lớn, trái tim của Sơ Nhất như muốn tan ra, Kiều An Sâm nhìn cô nhắm hai mắt, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc thì có chút khó hiểu.
Anh cầm lấy cái dĩa bên cạnh ăn một miếng.
Thành thật mà nói, anh thật sự không hiểu nổi loại bánh ngọt

ngấy lại dính sính này có gì ngon.
Sơ Nhất mong đợi nhìn anh.
"Sao rồi? Ngon không anh?"
Kiều An Sâm: "...Anh muốn uống nước."
"....."Sơ Nhất.
Làm vợ Kiều An Sâm đã nửa năm, mỗi một biểu cảm hay một câu nói của anh, Sơ Nhất cũng có thể hiểu được ý nghĩa đằng sau nó.
Cô kịp thời ngăn lại sự buồn bã trong lòng, không muốn tự mình rước lấy nhục.
Hai người im lặng ăn bánh.... Sơ Nhất yên lặng ăn Soufflé, Kiều An Sâm buồn chán ngồi đợi, ánh mắt anh lơ đãng nhìn quanh tiệm.
Bên cạnh không biết từ lúc nào xuất hiện một đôi học sinh, không biết bao nhiêu tuổi, áo khoác bên ngoài là màu xanh lam của đồng phục, khuôn mặt sạch sẽ non nớt đang cười rất vui vẻ.
"Trư Trư, mình muốn nếm thử cái của cậu ~" Nữ sinh ngọt ngào nói, nam sinh cười cưng chiều, lấy thìa của bản thân múc một miếng rồi đưa đến gần miệng nữ sinh.
"A a a a~"
"A... ngon quá!" Trong mắt nữ sinh bộc lộ vẻ ngạc nhiên, cũng múc một miếng bánh ngọt của mình đưa qua.
"Cho cậu nếm thử cái của mình."
"Ngọt hơn cái của mình." Nam sinh ăn một miếng xong liền nói.
"Thật sao?" Mặt nữ sinh đỏ lên, không giấu được vui sướng, nam sinh cưng chiều nói.
"Ừ, bởi vì cậu bón cho mình ăn nên ngọt hơn gấp bội."
Kiều An Sâm: "....."
Anh nhíu mày, Sơ Nhất theo ánh mắt của anh nhìn qua bên kia, đúng lúc nhìn thấy một màn này, cô nói.
"Anh nhìn xem, thời đại bây giờ, bọn trẻ yêu đương còn hơn người lớn chúng ta."
"Anh còn kém hơn bọn chúng đấy," Sơ Nhất nói.
"Không thể tin được." Kiều An Sâm nhíu mày nói, Sơ Nhất nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề.
"Cái gì cơ?"

Kiều An Sâm quay đầu nghiêm túc nói.
"Nếu là con của anh, anh sẽ đánh gãy chân nó."
"..." Không ngờ con của cô sau này lại có người bố như vậy.
Suy nghĩ đó vừa hiện lên, Sơ Nhất đột nhiên giật mình.
Có lẽ đây là lần đầu tiên hai người nghĩ đến vấn đề này, có con tưởng chừng như khó có thể xảy ra, nhưng dường như đã trở thành một điều hợp lẽ, cô có chút sợ hãi nhìn vào Kiều An Sâm, may mắn là vừa nãy anh chỉ thuận miệng nói ra.
Sơ Nhất im lặng suốt đoạn đường về nhà, cô định lên tiếng vì sợ nhắc tới chủ đề này, dường như Kiều An Sâm không đặt chuyện kia ở trong đầu, Sơ Nhất cũng từ từ bình thường lại.
Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên, dù gì bây giờ vẫn còn sớm.
Tết âm lịch năm nay, bọn họ đến nhà Kiều An Sâm ăn cơm, trong trí nhớ của Sơ Nhất, đây là lần đầu tiên cô không ăn tết với bố mẹ của mình, điều này khiến cô ý thức được một điều, cô đã có một gia đình mới, không còn là đứa trẻ được bố mẹ chăm sóc chiều chuộng nữa.
Họ hàng thân thích bên nhà Kiều An Sâm rất đông, đêm giao thừa chỉ có gia đình bọn họ ăn tất niên, xem chương trình cuối năm cùng nhau, nhưng ngày đầu năm mới, bọn họ đã đặt ngay một phòng ăn lớn bên trong khách sạn, một đại gia đình cùng nhau đến đó tụ họp.
Sơ Nhất chào hỏi một đống cô dì chú bác, trong phòng còn có hai đứa trẻ kháu khỉnh bụ bẫm, vô cùng ồn ào náo nhiệt.
Sơ Nhất vẫn luôn được trẻ con yêu thích, có thể do tướng mạo đáng yêu dịu dàng, trẻ con dù sao cũng rất nhạy cảm, chúng có thể biết rõ người nào có thể chơi cùng, người nào không.
Lúc ăn cơm, đứa trẻ bên cạnh luôn quấn lấy Sơ Nhất nói chuyện, một câu thím nhỏ hai câu thím nhỏ vô cùng ngọt ngào, mẹ đứa bé không nhịn được trêu ghẹo.
"Nguy Nguy thích thím nhỏ sao?"
"Thích ạ ~" Giọng nói non nớt của đứa trẻ cất lên.
"Nơi này có nhiều người như vậy, tại sao con chỉ thích một mình thím nhỏ?" Mẹ đứa bé không ngừng gặng hỏi, đứa bé thoáng bối rối nhưng rất nhanh chóng trả lời.
"Thím nhỏ xinh đẹp..." Trong đầu cậu bé không có nhiều từ ngữ

để miêu tả, nhưng từ xinh đẹp cậu bé lại biết rất rõ.
Mọi người trong phòng cười ầm lên, một số người còn trêu đùa nhìn Điền Uyển.
"Uyển Uyển, An Sâm nhà chúng ta cũng nên sinh con đi, hai đứa nó kết hôn cũng đã hơn nửa năm rồi."

Chương 22

Bầu không khí trở nên kỳ lạ, động tác uống nước của Sơ Nhất đột nhiên dừng lại, cô luống cuống mở to hai mắt, âm thầm nuốt nước bọt, thậm chí còn nghe thấy tiếng ừng ực.
Một lát sau, Kiều An Sâm trả lời.
"Vẫn còn sớm."
"Đúng vậy, việc của bọn trẻ chúng ta không nên xen vào, chúng nó tự có kế hoạch của mình." Điền Uyển lên tiếng hòa giải, đứng dậy rót trà cho người chú đối diện.
"Chúng ta sống tốt cuộc sống của mình là được rồi." Bà cười cười, trong câu nói còn mang theo ý trêu chọc, những người khác đều nhao nhao phụ họa, bàn tán ồn ào.
"Đúng, bọn trẻ bây giờ đều như vậy."
"Bọn trẻ nhà tôi cũng nói trong vòng hai năm vẫn chưa muốn có con."
"Xã hội bây giờ cởi mở hơn rồi."
Chủ đề câu chuyện cuối cùng cũng được thay đổi, Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm, cô lén nhìn Kiều An Sâm, sắc mặt anh vẫn như cũ, không có biểu hiện gì khác thường.
Sau khi bữa ăn kết thúc, cũng không có ai nhắc lại chuyện này, Sơ Nhất cũng đã bình tĩnh trở lại, cô đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này, nếu có ai hỏi, cô sẽ nói bản thân chưa sẵn sàng.
Cũng may mấy ngày tiếp theo không ai còn nhắc lại nữa.
Sau khi hết tết, Kiều An Sâm bắt đầu đi làm trở lại, hiện tại, ngoại trừ vẽ tranh Sơ Nhất còn có đi học thêm, thỉnh thoảng trở về nấu bữa tối, mỗi ngày đều trôi qua như vậy.
Đúng như dự đoán của Sơ Nhất, cô không còn đặt hết tâm trí trên người Kiều An Sâm nữa.
Cho dù cả ngày không gặp mặt Kiều An Sâm, Sơ Nhất cũng

không có cảm thấy có gì khác thường.
Gần đây cô bắt đầu yêu thích làm bánh ngọt, mỗi lúc đi về thường đi mua nguyên liệu làm bánh, quá trình chuẩn bị thôi cũng khiến cô vô cùng hạnh phúc.
Thời gian mà Sơ Nhất cảm thấy thoải mái nhất trong ngày chính là ngồi trên ban công hóng gió, pha một ly trà và ăn bánh ngọt do chính tay mình làm ra.
Dạo này Sơ Nhất có thói quen dùng camera ghi lại toàn bộ quá trình, sau đó biên tập lại thành một video hướng dẫn cụ thể.
Cô đăng công thức lên Weibo của bản thân, Weibo của cô là Sơ Nhất Thập Ngũ, cũng chính là bút danh của cô.
Chỗ giới thiệu trên Weibo ghi là tác giả truyện tranh, đằng sau còn kem theo một loạt tác phẩm tiêu biểu.
Số lượng người hâm mộ lên đến ba trăm ngàn người theo dõi.
Món đầu tiên Sơ Nhất làm chính là bánh Matcha trà xanh ngàn lớp.
Qúa trình thực hiện rất đơn giản, bột mì đã được chuẩn bị sẵn, sau đó theo thứ tự thêm vào là sữa bò, trứng gà, bột Matcha...vân...vân, trộn đều sau đó cho vào khay bỏ vào tủ lạnh một tiếng.
Tiếp theo tráng một lớp bơ quanh chảo, rót một lớp bộp mỏng vào trảo, chiên lên cho vàng hai mặt.
Phủ một lớp kem lên bề mặt bánh, sau đó lại phủ một lớp bánh và một lớp kem nữa, sau đó rắc bột Matcha lên toàn bộ chiếc bánh rồi cắt thành hình tam giác, lớp xanh nhạt của Matcha kèm theo màu trắng của kem, giống như những chiếc ruộng bậc thang xinh đẹp.
Vẻ bề ngoài đẹp mắt hòa cùng với hương vị thơm ngon, Sơ Nhất nhìn chiếc bánh trước mặt mình, không nhịn được nuốt nước bọt.
Huống chi cái bánh ngọt này do chính tay cô làm.
Cảm giác thành công khiến Sơ Nhất mừng rỡ như điên.
Cô vừa ăn bánh vừa chỉnh sửa hình ảnh đăng lên Weibo, status và trạng thái của cô ngay lúc này rất khác nhau, hết sức nghiêm chỉnh.
[Matcha ngàn lớp, không ngọt không ngán, thơm thơm mùi trà,

thích hợp nhấm nháp vào buổi chiều~.] , đây không phải là lần đầu tiên Sơ Nhất đăng hình đồ ăn lên Weibo, nhưng đây chính là lần đầu tiên cô làm loại bánh này, những bức ảnh hướng dẫn chi tiết khiến người hâm mộ của cô thi nhau khen ngợi.
Sơ Nhất vui vẻ ăn bánh ngọt và xem bình luận của người hâm mộ bên dưới, tâm trạng lúc này so với bánh Matcha ngàn lớp còn ngọt hơn.
Trong khoảng thời gian này, Kiều An Sâm rất bận rộn, công việc chồng chất, mỗi này đều tăng ca đến tận đêm muộn.
Sơ Nhất thường xuyên có cảm giác, ngày nghỉ của anh chẳng qua là tạm thời dừng công việc lại, đến khi dồn lại thành một đống thì lại lấy toàn bộ thời gian nghỉ ngơi để làm bù.
Gọi là ngày nghỉ nhưng thực chất đó là một phương pháp tăng ca.
Thỉnh thoảng nhìn thấy Kiều An Sâm mệt mỏi trở về nhà, Sơ Nhất có chút đau lòng, cô lên mạng tìm công thức dạy nấu mấy món bổ dưỡng, sau đó thường xuyên hầm canh cho anh ăn.
Tuy rằng không biết có hữu dụng hay không, nhưng dù sao có vẫn hơn không.
Trưa này Sơ Nhất ngủ quên, vội vội vàng vàng đi học, lúc ra ngoài gấp quá cho nên quên đem theo chìa khóa.
Tối hôm qua Kiều An Sâm về muộn, vốn dĩ Sơ Nhất đã mơ màng ngủ rồi, hai người đã lâu chưa sinh hoạt vợ chồng, do thời gian nghỉ ngơi của kiều An Sâm quá ít.
Sơ Nhất bị Kiều An Sâm ôm vào trong ngực, lúc anh hôn cô vẫn còn né tránh, lẩm bẩm mấy câu đã muộn rồi, Kiều An Sâm mút cổ cô một cái, mơ hồ nói.
"Chưa muộn..."
Cuối cùng Sơ Nhất vẫn đáp ứng, hai người lăn lộn rất lâu, có lẽ kìm nén đã lâu, Kiều An Sâm chậm chạp mãi không chấm dứt, đầu óc Sơ Nhất hoàn toàn trống rỗng, về sau cũng không tắm rửa, mí mắt dính lại vào nhau, từ từ chìm vào giấc ngủ.
Lúc tỉnh dậy, Sơ Nhất vẫn còn suy nghĩ, không hiểu sao Kiều An Sâm có thể dậy đúng giờ như vậy, tính kỷ luật của anh quả thật rất cao.
Đầu tháng ba, nhiệt độ ở Lam Thành vẫn khá lạnh, nhưng sắc

trời đã tốt hơn, trong ngày đông lạnh giá, ánh mặt trời yếu ớt cũng khiến cơ thể ấm áp hơn một chút.
Sau khi tan học, Sơ Nhất bắt xe đến viện kiểm sát, hôm nay Kiều An Sâm vẫn tăng ca như thường lệ, đến tối muộn mới có thể về nhà, Sơ Nhất chỉ có thể đến đây lấy chìa khóa.
Đây là lần đầu tiên cô đến viện kiểm sát, lúc trước ngồi xe có đi ngang qua vài lần, tòa nhà trang trọng uy nghiêm khiến cho người khác cảm thấy kính nể.
Xe taxi dừng lại ở bên đường lớn cách cổng chính không xa, lúc trả tiền, tài xế không nhịn được hỏi một câu.
"Cô gái, cô đến nơi này có việc gì sao?" Bình thường anh ta hiếm khi nhận đơn đến đây, phần lớn đến đây cũng không có chuyện gì tốt lành.
Anh ta nhìn cô gái xinh đẹp đáng yêu trước mặt, trong mắt mang thêm vài phần đồng cảm.
"À, tôi...." Sơ Nhất không biết vì sao không thể nói ra hai chữ chồng (*) này, cô bị mắc kẹt trong mớ suy nghĩ của mình mà không tìm được xưng hô nào thích hợp.
"Chồng (**) của tôi làm việc ở đây." Sơ Nhất như thể chút được gánh nặng, người lái xe bỗng chốc tỉnh ngộ, liên tục gật đầu, "Vậy à, tốt quá rồi!"
(*)Chồng trong tiếng trung có hai chữ.
(*)老公lǎogōng, (**)先生xiān sheng.
Theo t hiểu chắc Chồng(*) thân mật hơn chồng (**).
Sơ Nhất lễ phép cười với người lái xe, cô mở cửa xe bước xuống.
Chiếc xe taxi rất nhanh liền rời đi, Sơ Nhất đi đến viện kiểm sát, yên lặng suy nghĩ.
Từ lúc kết hôn đến nay, cô chưa bao giờ gọi Kiều An Sâm là chồng hay các loại xưng hô khác, hai người luôn gọi thẳng tên của nhau, ở bên ngoài hoặc trước mặt những người khác, Sơ Nhất vẫn gọi anh như vậy.
Bình thường bạn bè hay trêu đùa nói công tố viên nhà cô, hoặc là vị kia nhà cô, thỉnh thoảng có người cũng nói chồng cô.
Sơ Nhất nghe vậy ngược lại không cảm thấy gì, nhưng từ chồng (*) này cô không cách nào mở miệng, Sơ Nhất thở dài, đại khái là vẫn chưa thể thích ứng với thân phận đã có gia đình này, bởi vì

thời gian kết hôn vẫn còn quá ngắn.
Tuy nhiên khi nhớ lại lúc vừa gọi Kiều An Sâm là chồng, cô lập tức nổi da gà.
Được rồi được rồi, không nên ép buộc bản thân mình.
Xung quanh viện kiểm sát rất yên tĩnh, hầu như không có người nào rãnh rỗi, đằng sau hàng rào chắn là một bậc thang cao dài đến tận của chính.
Bên cạnh có mấy nhân viên bảo vệ không cho phép tùy ý đi vào, trên tường ở đằng xa có khắc hàng chữ viện kiểm sát nhân dân to lớn uy nghiêm.
Sơ Nhất ngẩng đầu lên nhìn thấy quốc huy khảm trên tòa nhà màu xám, phía trước là hình ảnh quốc kì năm sao bay phấp phới dưới bầu trời xanh.
Rất phong độ, rất uy nghiêm, cũng rất là trang nghiêm.
Sơ Nhất cũng không giám bước mạnh.
Cô nuốt nước bọt, run rẩy lấy điện thoại gọi điện cho Kiều An Sâm, anh nhanh chóng bắt máy, Sơ Nhất nói với anh mình đang ở ngoài cửa ra vào.
Kiều An Sâm bảo cô chờ hai phút, anh lập tức ra ngay, Sơ Nhất ôm cánh tay đứng ở một bên, thỉnh thoảng nhận lấy ánh mắt của nhân viên bảo vệ, khiến cô vô cùng bất an.
Ánh tà dương buổi chiều vô cùng xinh đẹp, chân trời ánh lên một mảnh đỏ thẫm giống như bôi thêm một lớp màu nước, ánh nắng màu cam bao phủ khắp tòa nhà, thoạt nhìn rất an bình thoải mái.
Cơn gió mát lạnh còn mang đến một loại tiếng động khác, giống như tâm linh tương thông, Sơ Nhất ngẩng đầu lên, cách đó không ra, có một đám người đi lại phía cô.
Thật ra không hẳn là một đám người, có đến bốn năm người đang mặc đồng phục, tây trang màu đen bên trong là sơ mi trắng, thắt cà vạt màu đỏ, trước ngực gắn huy hiệu nhỏ.
Nét mặt của bọn họ không quá nghiêm túc, thậm chí còn cười cười nói nói, nhưng người khác không nhịn được mà cảm thấy tôn kính, sợ sệt, bước chân không kìm được lùi về phía sau, không dám thở mạnh, cũng không dám lớn tiếng.
Cho đến bây giờ, Sơ Nhất chính là người không có tiền đồ như

vậy, cho dù là thấy Kiều An Sâm, cũng chỉ dám vẫy tay với anh.
"Em ở đây..."
Kiều An Sâm đã thấy cô, anh quay đầu nói với mấy người bên cạnh vài câu, sau đó đi về phía cô, lúc đi qua nhân viên bảo vệ còn gật đầu dặn dò.
Sơ Nhất kéo anh ra chỗ xa hơn, tránh khỏi tầm mắt của bọn họ, lúc này cô mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.
"Chìa khóa đâu?" Cô lên tiếng, Kiều An Sâm ngừng một lát, lấy chìa khóa cổng tiểu khu và thẻ an ninh cho cô.
Sơ Nhất vội vàng bỏ vào túi sách, sau đó hỏi anh.
"Mấy người vừa nãy là đồng nghiệp của anh hả?"
Kiều An Sâm gật đầu, "Đúng vậy."
"Bọn anh tính đi đâu vậy?" Sơ Nhất mơ hồ nghe thấy, trước khi đi Kiều An Sâm còn hẹn với bọn họ đi đâu đó, hơn nữa còn nhận lại được vài ánh mắt tò mò.
"Đang giờ tan làm nên bọn anh hẹn nhau đi ăn, sau đó quay về làm việc." Kiều An Sâm nói xong chợt nhớ ra cái gì.
"Tối nay em ăn gì?"
"Em muốn đi ăn Malatang."
"Ăn mấy thứ này ít một chút." Kiều An Sâm hỏi, "Đúng rồi, em có muốn đi ăn với bọn anh không?"
"Không phải anh và đồng nghiệp hẹn nhau sao?" Sơ Nhất không nghĩ đến điều đó, đi ăn cơm cùng bọn anh, định làm cho cô hít thở không thông hả?
"....Được rồi." Kiều An Sâm cũng không giữ cô lại nữa, Sơ Nhất vẫy tay với anh.
"Anh mau đi đi, em về nhà đây, bye bye."
"Trên đường nhớ chú ý an toàn." Kiều An Sâm nhìn bóng lưng hoạt bát của Sơ Nhất đi đến bên lề đường bắt taxi, nhìn như cô gái mới lớn.
Anh lắc đầu, đi về phía trước, tụ họp với đồng nghiệp.
Từ nhỏ, mỗi khi nhìn thấy chú cảnh sát, Sơ Nhất đều chốn sau lưng bố mẹ, cô cảm thấy kính sợ những nhân viên nhà nước liên quan đến luật pháp quốc gia này.
Vì thế nên lần đầu tiên gặp Kiều An Sâm, trái tim cô đập nhanh hơn bình thường.

Sơ Nghĩ nghĩ, có lẽ là duyên trời định mới khiến cô từ sợ hãi thành yêu, vì vậy cô mới đồng ý kết hôn cùng Kiều An Sâm. Cô không có khả năng thừa nhận, ánh mắt của bản thân lúc trước kém như vậy.

Chương 23

Giáo viên tuyên bố tan học, Sơ Nhất tháo mũ đầu bếp màu trắng trên đỉnh đầu xuống, chuẩn bị ra về, người đàn ông ngày mới gặp hôm qua đột nhiên tiến lại gần cô.
"Về nhà hả?"
"Ừ." Sơ Nhất không để ý tới anh ta, lạnh lùng quay đi.
Lúc mới đầu học tập rất tốt, nhưng mấy hôm trước đột nhiên lại xuất hiện một học viên mới, anh ta rất thích tìm cô nói chuyện, mặc dù Sơ Nhất đã cố gắng nhắc nhở bản thân đã kết hôn rồi, nhưng anh ta vẫn nhất quyết không buông tha.
Sơ Nhất thật sự không hiểu nổi trong đầu anh ta nghĩ gì.
Cô đeo túi xách đi xuống lầu, người đàn ông kia theo cô vào trong thang máy, hai ngày nay anh ta luôn như vậy, luôn tìm cơ hội để làm quen với Sơ Nhất.
Điển hình như ngày hôm nay.
"Lúc về nhà cô tự nấu cơm sao?"
Sơ Nhất: "Ừ..."
"Ha ha ha ha, tốt quá, tự mình nấu ăn vừa sạch sẽ vừa tốt cho sức khỏe, hiện nay rất ít người trẻ tuổi biết nấu ăn!"
"Ừ...." Kèm theo một cái gật đầu.
"Mỗi ngày tôi đều tự mình nấu ăn, thật ra tôi rất thích nấu nướng, cho nên mới đăng kí lớp học làm bánh ngọt."
Sơ Nhất cảm thấy, nếu không để ý tới người khác rất mất lịch sự, nhưng hiện tại cô không biết nên trả lời thế nào, vì vậy chỉ có thể lúng túng cười cười.
Người đàn ông bên cạnh vẫn lải nhải không ngừng, điều này khiến Sơ Nhất cảm thấy rất quen thuộc, như thể nhìn thấy tri kỷ đứng trước mặt cô.
Tháng máy xuống đến tầng một, sự tra tấn này nhanh chóng

chấm dứt, Sơ Nhất thở dài một hơi, nhanh chóng đi về hướng cửa ra vào.
Hôm nay là thứ bảy, cô cố ý gọi Kiều An Sâm đến đón , có người đến tận nơi đón mình tội gì mà từ chối, huống chi gần đây cô thật sự bị làm phiền, nên nhất quyết phải chờ Kiều An Sâm đến.
Sơ Nhất bước ra khỏi cửa, người đàn ông bên cạnh vẫn bám dai như đỉa, anh ta vẫn chưa hề từ bỏ ý định.
"Nhà của cô ở đâu? Tôi xem có tiện đường hay không vừa vặn có thể đưa cô về." Anh ta giơ chìa khóa xe trong tay lên, cách đó không xa ở ven đường có một chiếc xe hơi Santana màu đen đang sáng đèn.
Sơ Nhất một lần nữa từ chối.
"Không cần, hôm nay chồng tôi đến đón."
Cô nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng Kiều An Sâm, Sơ Nhất lấy điện thoại di động trong túi chuẩn bị gọi cho anh.
"Chồng cô? Thật hay giả vậy?" Người đàn ông nghi ngờ hỏi.
Anh ta không tin Sơ Nhất thực sự đã kết hôn, kiểu con gái nói mình đã kết hôn hay có bạn trai này anh ta đã gặp nhiều rồi, huống chi Sơ Nhất giống như cô gái hai mươi tuổi, làm sao có thể kết hôn sớm như vậy được.
Điều này cũng dễ hiểu, mỗi ngày đi học cô đều ăn mặc đơn giản, tóc búi cao, khuân mặt trắng mịn căng bóng.
Nhưng sự thật là cô sắp bước qua tuổi hai bảy rồi.
Cô là một người phụ nữ đã có gia đình.
"Lúc đầu tôi đã nói rõ với anh là tôi đã kết hôn rồi." Sơ Nhất nghiêm túc nhắc lại một lần nữa, sắc mặt người đàn ông thay đổi mấy lần, bộ dạng giống như bị kích thích rất lớn, anh ta đứng im không động đậy.
Sơ Nhất không buồn để ý đến anh ta, trực tiếp đi về phía trước, vừa nhìn xung quanh vừa lấy điện thoại gọi cho Kiều An Sâm.
"Đứng lại đó cho tôi." Sau lưng chợt truyền đến tiếng mắng mỏ đầy giận dữ, Sơ Nhất chưa kịp phản ứng lại, cô vừa mới chuẩn bị quay đầu liền bị một lực kéo quay người lại.
Người đàn ông kia gắt gao lôi kéo ta cô không buông.
"Cô có chồng rồi lại còn ở đây dụ dỗ tôi! Phụ nữ mấy người đúng là không có chừng mực, đây không phải là lừa gạt tình cảm của

tôi hay sao?"
"...." Sơ Nhất cảm thấy toàn bộ thế giới đều bị đảo lộn rồi.
Cô vẫn ôn tồn giải thích cho anh ta.
"Xin hỏi, tôi làm gì mà anh lại có ảo giác tôi 'dụ dỗ anh' , hơn nữa lúc anh tìm tôi nói chuyện, tôi cũng đã nói rất rõ ràng với anh là tôi đã kết hôn rồi."
"Vậy tại sao lần đầu tiên gặp mặt cô lại cười với tôi hả? Cô không thích người ta tại sao lại cười với người ta, phụ nữ mấy người thích lừa gạt người khác để chứng tỏ sức hấp hẫn của bản thân!" Người đàn ông nổi giận đùng đùng nói.
Sự kiên nhẫn của Sơ Nhất hoàn toàn sụp đổ, cô quả thực khổng hiểu nổi người này đang nghĩ cái gì, Sơ Nhất vô cùng tức giận, cô dứt khoát trở mặt.
"Lần đầu tiên gặp mặt mỉm cười với người khác là một loại nghi thức xã giao, hơn nữa, tôi hoàn toàn không nhớ rõ lần đầu chúng ta gặp nhau, thưa anh, anh có biết chứng hoang tưởng không là gì? Nếu như anh không biết, tôi nghĩ anh nên đi khám thì hơn."
Sơ Nhất nói một hơi không ngừng nghỉ, lúc nói xong cảm thấy vô cùng thoải mái, cô xoay cổ tay thoát khỏi sự ép buộc của anh ta.
"Ngay bây giờ, mời anh thả tôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát."
Người đàn ông kia bị cô chọc tức, ánh mắt trợn to, trong mắt dường như có lẫn cả tơ máu, anh ta thở hổn hển, không khống chế được định dơ tay lên đánh cô.
Lần này Sơ Nhật thật sự sợ hãi, cô không sợ gặp phải lưu manh, chỉ sợ gặp phải tên thần kinh không nói đạo lý, ngộ nhỡ trên đường bị đánh, cô cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng.
Suy nghĩ một hồi liền bị dọa đến hoang mang lo sợ.
Sơ Nhất ngẩn người suy nghĩ, lần sau cô nhất định đổi lớp yo-ga thành tán thủ mới được...
"Anh đang làm gì vậy?" Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng chất vấn nén giận, Sơ Nhất ngẩng đầu thì thấy được khuôn mặt lạnh lùng của Kiều An Sâm.
Chẳng biết anh đến đây lúc nào, tràn đầy sát khí đứng ở đó, trực tiếp cầm chặt bàn tay người đàn ông đang cầm tay Sơ Nhất,

dùng sức xoay một cái, người đàn ông lùi về sau vài bước, chân đứng không vững, ôm cổ tay đau đến nỗi không đứng thẳng nổi.
"A! Anh là ai!" Anh ta đỏ mặt la lên, Kiều An Sâm bình tĩnh, lạnh lùng quay lại.
"Tôi là chồng của cô ấy."
Anh nói xong liền nhìn về phía Sơ Nhất, ánh mắt quét qua cổ tay cô, trên làn da trắng nõn nổi lên một vệt đỏ, sắc mặt của Kiều An Sâm lạnh đi vài phần.
"Điều 237 của luật hình sự, trong đó có ghi, dùng bạo lức cưỡng ép, ép buộc người khác, hoặc là sỉ nhục phụ nữ, có thể bị phạt tù năm năm hoặc là bị giam ngắn hạn."
Kiều An Sâm nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia, giọng nói lạnh nhạt , rõ ràng anh chỉ mặc một bộ quần áo bình thường, nhưng dường như còn kinh sợ hơn khi xử án.
"Con đường này chắc có gắn camera giám sát, anh đi cùng tôi đến đồn cảnh sát một chuyến."
"Anh điên à!" Người đàn ông lập tức trở nên lo lắng nhưng rất nhanh liền áp xuống, anh ta đánh giá xung quanh, thừa dịp không có người để ý đến liền vội vàng bỏ chạy.
"Ờ kìa. " Sơ Nhất tức giận dậm chân, không cam lòng nhìn bóng lưng đang chạy trối chết của anh ta, sau đó quay đầu nhìn về phía Kiều An Sâm.
"Anh ta chạy mất rồi!"
"Mặc kệ hắn ta." Kiều An Sâm nhìn chằm chằm cổ tay cô, khẽ xoa nhẹ.
"Sao rồi, đau không?"
"Không đau, nhưng mà em rất giận." Sơ Nhất tức giận nói, "Tại sao không đưa anh ta vào đồn cảnh sát?"
"Không đến mức độ đó đâu, cùng lắm chỉ bị giao dục một trận thôi." Kiều An Sâm nhìn cổ tay cô, ánh mắt quan sát cô.
"Xảy ra chuyện gì vậy?"
"Vậy vừa nãy là anh dọa anh ta hả?" Người mù pháp luật Sơ Nhất hỏi lại lần nữa, Kiều An Sâm ừ một tiếng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô.
"Người kia là ai vậy?"

"Bạn cùng lớp với em, mấy hôm trước vừa mới đăng kí học, mỗi ngày đều tìm em nói chuyện, em nghĩ đầu óc anh ta có vấn đề."
Sơ Nhất phàn nàn, cpp kể lại đầu đuôi câu chuyện cho anh, Kiều An Sâm nhíu mày không lên tiếng, lúc sau mới nhàn nhạt nói.
"Vậy sau này em không nên đi học nữa."
"Tại sao vậy?" Sơ Nhất rất tủi thân, mở to mắt kêu lên.
"Đâu phải lỗi do em đâu."
"Anh biết." Kiều An Sâm nói, "Nhưng tạm thời chúng ta không có biện pháp nào tốt hơn, chúng ta chỉ có thể đem chuyện này phản ánh lại cho người đứng đầu cơ sở đào tạo, kết quả cuối cùng cũng không nhất định là điều chúng ta mong muốn."
"Anh cảm thấy tâm lí của anh ta có vấn đề, không chắc rằng sau hôm nay anh ta có còn làm ra những điều quá khích không."
Kiều An Sâm gặp qua rất nhiều tình huống như vậy, chỉ vì sơ suất mà dẫn tới thảm họa, loại tâm lí cố chấp kỳ quái này nhiều vô số kể, thậm chí còn biến thái đến mức giết người.
Một mối nguy hiểm tiềm ẩn như vậy chỉ có thể cố gắng tránh đi để đảm bảo an toàn.
"Được rồi." Sơ Nhất biết những điều anh nói đều đúng, nhưng trong lòng dù sao vẫn còn rất khó chịu.
"Chúng ta lên trên trước xem có thể giải quyết chuyện này hay không." Kiều An Sâm cúi xuống nhìn cô chăm chú, sau đó nắm tay Sơ Nhất đi lên trên, Sơ Nhất miễn cưỡng lại cảm xúc đi theo anh.
Sau khi phản ánh lại tình hình cho người đứng đầu cơ sở đào tạo, quả nhiên vẻ mặt của đối phương lộ rõ vẻ khó xử.
" Cô Sơ, tôi hiểu cũng như thông cảm cho hoàn cảnh của cô, nhưng chúng tôi không thể coi đây là lý do mà ngăn cấm anh ta đi học được, nếu không thì chúng tôi sẽ bị người ta khiếu nại mất."
"Nhưng mà, chúng tôi có thể đổi lại thời gian học của anh ta, hai người có thể tránh gặp mặt, cô thấy sao?"
"....Vậy thôi, cảm ơn anh." Sơ Nhất khó chịu cúi đầu, vô cùng đau lòng, cho dù ai gặp phải việc này cũng khó mà tiếp nhận, huống hồ, cô lại mất đi một hoạt động mình yêu thích nhất.
"Tại sao em lại xui xẻo như vậy chứ a a a a."

Hai người đi dọc theo con đường, Sơ Nhất không nhịn được kêu lên, vốn là muốn giải tỏa cảm xúc nhưng có thể là do có Kiều An Sâm ở bên cạnh, cô cảm thấy cực kỳ tủi thân, chưa nói được hai câu, mũi đã bắt đầu cay cay, hốc mắt ẩm ướt, ánh mắt trở nên mơ hồ.
Cô lén lút lau nước mắt.
"Khóc à?" Kiều An Sâm phát hiện ra hành động của cô, lông mày nhăn lại, anh không dám tin hỏi thăm, Sơ Nhất xấu hổ quay đầu lại.
"Đừng khóc." Bên mặt đột nhiên bị nâng lên, Kiều An Sâm lau nước mắt ở khóe mắt cô, thấp giọng an ủi.
"Em chỉ là cảm thấy rất giận! Dựa vào cái gì....rõ ràng em mới là người bị hại mà..." Sơ Nhất vừa khóc thút thít vừa nói.
"Em không hề nhớ mình cười với anh ta nào, vì sao lại có loại người thần kinh như vậy, em quá xui xẻo, em vì sao lại xui xẻo như vậy chứ...."
Sơ Nhất càng nói càng khổ sở, cô nhớ tới mấy chục năm cuộc đời, nhớ đến cuộc sống hôn nhân gần đây, nhớ tới đủ thứ, càng nhớ lại càng khóc lớn hơn.
Những giọt nước mắt làm cho ánh mắt càng thêm mù mịt, Kiều An Sâm dắt tay cô, nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, anh bất đắc dĩ dừng bước.
"Không sao rồi, chờ hai ngày nữa sẽ tốt thôi." Anh ấn đầu Sơ Nhất vào trong ngực, vỗ đầu an ủi cô, hai người đứng ở một góc khuất bên lề đường, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn vùi đầu trong ngực người đàn ông khóc thút thít.
Kiều An Sâm kiên nhẫn đợi cô khóc xong, nhưng vẫn không quên an ủi cô, một lúc sau, nước mắt nước mũi của Sơ Nhất làm ướt hết cả áo anh.
Kiều An Sâm không để ý nhiều, anh lấy khăn tay trong túi áo chậm rãi lau sạch nước mắt trên mặt cô.
"Tốt hơn chút nào chưa?" Kiều An Sâm nhìn đôi mắt không còn nước mắt của cô, Sơ Nhất gật gật đầu, vừa định mở miệng đột nhiên lại nấc lên một cái.
Kiều An Sâm bật cười, Sơ Nhất xấu hổ cúi đầu.
Hôm nay là ngày mà cô mất hết cả mặt mũi.

Bữa tối hôm nay hai người đi ăn lẩu.
Có thể là vì muốn làm cho Sơ Nhất vui vẻ nên Kiều An Sâm chủ động đề nghị, Sơ Nhất suy nghĩ một chút rồi gật đầu.
Hôm nay cô ăn uống hết sức thỏa mãn, buồn bực trong lòng bị hơi nóng của đồ ăn cuốn đi một nửa, Sơ Nhất sắn tay áo lên gắp đồ ăn, miệng bị cay đến đỏ bừng nhưng sức chiến đấu không giảm chút nào.
Trái lại Kiều An Sâm, gương mặt đều đã bỏ hết lên, miệng thỉnh thoảng hít hà, bên cạnh còn để sẵn một cốc nước lọc, anh gắp đồ ăn ở trong nồi nhúng vào cốc nước cho đến khi dầu cay bên ngoài đều sạch sẽ hết mới thôi.
Lúc ăn một miếng lại nhúng một miếng, trên mặt Kiều An Sâm lúc này lộ ra vài phần chật vật, hoàn toàn khác xa với hình tượng điềm tĩnh thường ngày của anh.
Tâm trạng của Sơ Nhất tốt lên rất nhiều.
Sau hôm đó, mấy ngày nay Sơ Nhất đều ở nhà nghiêm túc vẽ bản thảo, tháng tư ở Lam Thành mưa rất nhiều, vài tuần nay mưa liên tục không ngớt, ngay cả lớp học yoga cô cũng không đi mà tự mình ở nhà tự tập.
Tuy rằng có chút ngột ngạt, nhưng may mà không phải gặp lại người đàn ông kia nữa, bóng ma trong lòng cô cũng dần dần biến mất.
Điều khiến Sơ Nhất buồn phiền nhất là Kiều An Sâm tăng ca còn muộn hơn trước, mỗi ngày về đến nhà đã là mười một mười hai giờ đêm, sự ấm áp dịu dàng hôm đó mà cô cảm nhận được cũng không còn nữa.
Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Kiều An Sâm đang tắm ở bên trong, Sơ Nhất đang nghịch điện thoại, đột nhiên trên tủ vang lên một hồi chuông điện thoại.
Cô cầm điện thoại lên xem, có người gọi điện cho Kiều An Sâm, nhưng phía trên điện thoại lại không để tên.
"Kiều An Sâm, có ai gọi điện cho anh này." Sơ Nhất lập tức xuống giường, gõ của phòng tắm.
"Không có tên người gọi đến."
"Đừng để ý đến nó." Tiếng nước trong phòng ngưng lại, Kiều An Sâm nói.

"Ừm." Sơ Nhất cầm điện thoại quay về, cô vô tình ấn nút ở giữa, màn hình đã được mở khóa.
Màn hình hiện thị giao diện trình duyệt, lịch sử tìm kiếm trên đó chính là tiệm bánh kem nào ngon nhất ở Lam Thành.
Phía dưới hiển thị rất nhiều đáp án.
Ánh mắt Sơ Nhất dừng lại trên đó một chút, trái tim nảy lên một cái, trong lòng có cảm giác mong đợi không thể diễn tả.
Khóa vân tay điện thoại của Kiều An Sâm là vân tay của cô, bởi vì mấy ngày tết điện thoại Sơ Nhất mang đi sửa nên đành phải dùng điện thoại anh.
Dù sao anh cũng rất ít khi động đến.
Sơ Nhất giả bộ bản thân không thấy cái gì, vội vàng tắt điện thoại đặt lại chỗ cũ.
Cô cuốn chăn nằm trên giường, suy nghĩ miên man.
Bản thân cô chưa từng nói ngày sinh nhật mình cho Kiều An Sâm biết, ngay cả khi tuần sau là sinh nhật cô, Sơ Nhất cũng không nghĩ đến sẽ có bất ngờ gì, cô định đến ngày đó mới nói với anh, hai người cùng nhau ăn bữa cơm sau đó mua một cái bánh kem nhỏ.
Tại sao anh lại biết chuyện này?
Mẹ chồng cô dường như cũng không biết chuyện này, mẹ của cô thì càng không có khả năng nói cho Kiều An Sâm, chắc là anh thấy trong giấy hôn thú của hai người.
Phía trên đó có ngày sinh của Sơ Nhất.

Chương 24

Suy nghĩ linh tinh một hồi, cuối cùng Sơ Nhất cũng xua đi ý nghĩ này.
Lấy kinh nghiệm của cô mà nói, không thể ôm bất kỳ hy vọng nào đối với Kiều An Sâm, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều.
Sau khi bình tĩnh lại, Sơ Nhất tiếp tục đọc truyện tranh, mấy giây sau lại bắt đầu phát ngốc.
Tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Kiều An Sâm lau tóc, anh đi đến xem điện thoại di động một chút rồi quay đi.
Sơ Nhất nhìn hành động của anh, ánh mắt dừng trên khuôn mặt của anh vài giây, cuối cùng vẫn không thể cất lời.
Vài ngày sau lại trở lại như bình thường, sinh nhật Sơ Nhất ngày càng gần, cô ngày càng thấy khẩn trương.
Không hiểu tại sao lại như vậy, có lẽ trong lòng cô vẫn có một tia hy vọng nho nhỏ.
Hôm nay lại mưa nhỏ, bên ngoài trời khá âm u, trong phòng không bật đèn, cho dù gần đến trưa nhưng bầu trời vẫn luôn u ám.
Gần đây thói quen sinh hoạt của Sơ Nhất lại trở về như ngày xưa, không cần phải đi học nên cô cũng sinh ra lười biếng, ngay cả vẽ tranh cũng không muốn làm, lâu nay không có cập nhập lại Weibo.
Từ cái lần mà cô đăng hình pancake xoài, người hâm mộ cũng dần dần tăng lên, tài khoản xuất hiện thêm ký hiệu chữ V, trước kia đều là hâm mộ truyện tranh của cô, giờ đây một số bộ phận cũng kêu gào đòi ăn, kêu cô đăng cách làm bánh ngọt lên cho mọi người xem.
Bởi vì cô khác với những người khác, hình ảnh mà Sơ Nhất chụp

rất đẹp, ngôn từ đơn giản gần gũi, toàn bộ quá trình làm bánh xem một lần là hiểu ngay.
Hơn nữa thành phẩm rất tốt, không những đẹp mắt mà ăn lại rất ngon, thử hỏi xem có người nào lại không thích một blogger như vậy chứ.
Cho dù nghề nghiệp chính của người ta là họa sĩ truyện tranh.
Dạo gần đây Sơ Nhất vừa mới cập nhập lại Weibo, phía dưới có mấy lời bình luận như vậy.
"Theo dõi Weibo, ban đầu định là học làm bánh ngọt, hay là đọc truyện tranh trước đi, ha ha ha!"
"Không hổ danh là blogger về ẩm thực, khéo tay quá! Mấy bức vẽ nhìn rất chuyên nghiệp!"
Bên dưới đã có rất nhiều người hâm mộ trả lời.
"Quả thật vô cùng chuyên nghiệp."
"Làm bánh chỉ là nghề phụ của cô ấy thôi...."
"Vâng, xin chúc mừng bạn thành công dựa vào việc làm bánh ngọt..."
Sơ Nhất nằm ở trên giường, lười biếng xem bình luận và inbox riêng, qua một lúc lâu mới từ trên giường ngồi dậy.
Vệ sinh cá nhân xong, Sơ Nhất nhìn bản thân ở trong gương, cô cảm giác mình già đi rất nhiều, Sơ Nhất áp sát mặt vào gương, đột nhiên phát hiện trên khóe mắt xuất hiện hai nếp nhăn.
Cô sợ xanh mặt, cầm ngay điện thoại định nói cho Kiều An Sâm biết, sau đó lại nhớ ra chắc hiện giờ anh đang làm việc.
Sơ Nhất không gọi nữa, cô khổ sở cụp mắt, vẻ mất mát hiện rõ trên khuân mặt.
Trừ khi có chuyện gì quan trọng, Sơ Nhất mới gọi cho Kiều An Sâm, bình thường cô sẽ không làm phiền anh, nếu nhận được câu trả lời ngắn gọn từ Kiều An Sâm, Sơ Nhất luôn cảm thấy áy náy.
Vừa mới đầu còn chưa quen, sau này cô đã quen , dù sao rất lâu sau đó anh mới xem tin nhắn, dần dần Sơ Nhất cũng không dám nhắn tin cho anh nữa, có chuyện gì đều âm thầm đè xuống chờ nó qua đi.
Tối hôm đó, Sơ Nhất đợi Kiều An Sâm trở về, cô vội vàng đến gần chỗ anh, lo lắng hỏi.

"Kiều An Sâm, anh nhìn đi, khóe mắt em hình như xuất hiện hai nếp nhăn này, chỗ này này, em già mất rồi!"
Kiều An Sâm vừa mới bước chân vào, trong người vẫn chưa hết mệt mỏi, anh nhẫn nại nhìn chỗ mà Sơ Nhất vừa chỉ vào.
Ở bên dưới ánh đèn, da dẻ vẫn trắng nõn như trước, không có thứ gì khác.
"Không có, có gì khác đâu." Kiều An Sâm nói, "Một chút cũng không thấy già."
"Thật sao?" Sơ Nhất vẫn không tin được, cô cầm lấy cái gương nhỏ nhìn kỹ người bên trong, thuận miệng nói.
"Thế nhưng em sắp hai bảy tuổi rồi, chả mấy chốc mà ba mươi tuổi."
"Nhìn em giống như mới mười tám tuổi." Kiều An Sâm chân thành nói, Sơ Nhất đột nhiên ngưng lại quay đầu nhìn anh, nghiêm túc hỏi.
"Kiều An Sâm, hôm nay anh bị ma nhập hả?"
"...."
"...Anh đi tắm đây."
Nghe Kiều An Sâm nói như vậy, Sơ Nhất lúc đó cũng quên quan sát phản ứng của anh lúc nghe mình nói sắp hai bảy tuổi, hình như....anh cũng không có phản ứng gì thì phải?
Sơ Nhất nằm trong chăn lăn qua lăn lại, cô cảm giác mình bị chuyện này tra tấn sắp điên mất rồi.
Hay là cô trực tiếp đến hỏi anh.
Nhộ nhỡ.....anh vừa nhớ lại thì sao, biết đâu anh muốn tạo bất ngờ cho cô.
Sơ Nhất lâm vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng cô đành mặc kệ nó.
Còn hai ngày nữa, dù gì cũng không phải chuyện gì to tát.
Sơ Nhất nghĩ vậy, thế nhưng thời gian được cô chia làm đôi, mỗi ngày ở nhà không có chuyện gì làm thì xem lịch, bấm ngón tay tính ngày sinh nhật cô.
Thời gian này, Kiều An Sâm không có bất kỳ động tĩnh nào, từ trước đến nay anh luôn mang một bộ dạng không để tâm, cho dù có chuyện gì cũng không có thay đổi.
Sơ Nhất vẫn luôn nghi ngờ, cho dù trời có sập xuống, anh cũng

chỉ ngạc nhiên một chút thôi, sau đó im lặng tìm nơi hẻo lánh ẩn trốn.
Buổi tối trước ngày sinh nhật, Kiều An Sâm đang tắm, điện thoại vẫn để trên tủ đầu giường, không có chút đề phòng nào trước cô.
Sơ Nhất nôn nóng khó tả, cô trằn trọc ở trên giường, cái gì cũng không nghĩ được nữa.
Trong lòng cô có chút hỗn loạn, những suy nghĩ hèn mọn cứ xuất hiện trong đầu, đè xuống nhưng nó lại mạnh mẽ xuất hiện, từ từ đánh tan lý trí của cô.
Trong lòng Sơ Nhất tức giận mắng bản thân một trận, cuối cùng nhắm mắt lại, cắn răng, từ trong chăn vươn tay ra nhanh chóng cầm lấy điện thoại của Kiều An Sâm.
A a a a a!!!!
Giờ phút này Sơ Nhất vô cùng khinh bỉ bản thân, nhưng bàn tay lại hết sức thành thật mở khóa vân tay, kiểm tra lại lịch sử tìm kiếm trên mạng của Kiều An Sâm.
Ánh mắt cô đột nhiên dừng lại.
Phía trên xuất hiện thông tin của một cửa hàng bánh ngọt nào đó rất nổi tiếng.
Sơ Nhất không dám tin vào mắt mình, cô cắn môi, nụ cười trên mặt càng rực rỡ hơn, sau khi nghiêm túc kiểm tra lại từ đầu đến cuối không sót một chữ, cô vui mừng đến nỗi sắp từ trong chăn nhảy ra ngoài.
Thật vui!
Như thế nào lại hạnh phúc như vậy.
Cô mất kiểm soát gào thét trong lòng.
Lúc Kiều An Sâm đi ra liền thấy Sơ Nhất quấn chăn giống hệt con sâu bướm, từ đầu giường lăn đến cuối giường, cứ lăn đi lăn lại như thế nhiều lần không biết mệt, trên mặt không giấu được vui mừng.
Kiều An Sâm: "....."
"Em đang làm gì vậy?" Kiểu An Sâm bỏ dép ra rồi nằm lên giường, anh vén chăn ra đem người bên trong kéo trở về.
Sơ Nhất ngay lập tức quấn chăn lại, chận rì lăn vào trong ngực anh.

Hai người nhìn nhau, Sơ Nhất chỉ lộ ra một cái đầu, ánh mắt to tròn đen láy, tóc đen toán loạn che gò má hơi mũn mĩm như trẻ con, trông giống như là một cái bánh trôi nước.
Kiều An Sâm bỗng nhiên nở nụ cười.
"Sơ Nhất." Anh ấm áp nói.
"Hôm nay em sao lại chủ động như vậy."
"...Không phải, em không có....." Sơ Nhất còn chưa kịp nói xong, Kiều An Sâm đã nâng mặt hôn vào cằm cô, tiếp theo, đôi môi mềm mãi ấm ướt từ từ di chuyển đến khóe môi, hơi thở của anh tràn ngập khoang mũi của cô.
Sơ Nhất bị Kiều An Sâm kéo ra khỏi chăn, không những vậy, anh còn tiện tay lột luôn quần áo cô, không biết từ khi nào, cái chăn kia đã bao phủ cơ thể hai người, không gian thu hẹp lại, chỉ có thể gắt gao dây dưa cùng một chỗ.
Sơ Nhất lại một nữa lăn từ đầu giường xuống cuối giường, từ cuối giường lăn lên đầu giường, lăn qua lăn lại như thế, đầu óc cũng trở nên choáng váng, đôi mắt rưng rưng.
Cô vừa khóc vừa nói.
"Kiều An Sâm...lần sau em không bao giờ lăn loạn nữa, anh bỏ qua cho em đi...."
"Sao vậy?" Kiều An Sâm vội vàng hỏi, âm thanh từ cần cổ cô mơ hồ truyền đến, hơi thở có chút gấp gáp
"Anh cảm thấy rất tốt...."
"Anh rất thích...."
"Lần sau có thể thử lại lần nữa."
Sơ Nhất: "....."
Mệt rã rời.
Trước khi mở mắt, trong giấc mơ Sơ Nhất cũng đã trải qua một trận đại chiến, cơ thể còn chưa cảm nhận được gì, tinh thần đã mệt mỏi trước.
Cô cẩn thận nhớ lại một chút, hình như trong mơ cô biến thành một nữ tướng quân, cưỡi ngựa chinh chiến cả đêm, từ Trung Nguyên đánh đến biên cương, đi qua núi tuyết và sa mạc, nắm lấy giáo dài chém vô số quân địch, cuối cùng cũng đem quân địch đuổi ra khỏi lãnh thổ.
Sơ Nhất không nhịn được thò tay ra nhéo cánh tay mình, ahhh,

một cơn đau truyền đến, cô hít sâu một hơi.
Cô nhớ hình như tối hôm qua mình ôm Kiều An Sâm trước, mới khiến cô ngay cả trong mơ cũng mệt mỏi không thôi.
Sơ Nhất chuẩn bị bò dậy, trong đầu đột nhiên lại rõ ràng xuất hiện một ý nghĩ.
Cô hai mươi bảy tuổi rồi.
Hôm nay là một ngày đặc biệt nhưng cũng bình thường.
Sơ Nhất mở điện thoại, cô nhận được một số lời chúc từ bạn bè người thân, cô trả lời từng cái một xong, sau đó vui mừng đi mở bao lì xì
[A! Quán quân năm nay lại là Trình Lật tiểu thư! Chúc mừng!]
Đằng sau còn kèm theo dãy icon pháo hoa, Sơ Nhất mới vừa gửi đi, mấy giây sau đã thấy trả lời lại.
[Hừ, đương nhiên rồi, mình là người yêu cậu nhất mà!]
Sơ Nhất: " ....Cút đi [biểu cảm]"
Đầu bên kia gửi đến một dãy tiếng cười.
Sơ Nhất nhìn đống tiền lì xì kếch xù hôm nay, không so đo với cô ấy nữa.
Trình Lật thuận miệng hỏi một câu [Biểu hiện của Kiều An Sâm như nào]
Lần này Sơ Nhất có thể ưỡn ngực trả lời lại.
[Hì hì, anh ấy bí mật đặt bánh kem cho mình~]
[Thật hay giả?] Trình Lật hoàn toàn không thể tin được, trực tiếp chọc phá.
[Cậu có tự mình đa tình không vậy?]
Sơ Nhất: "....."
[Không có, mình thề, mình lén xem điện thoại của anh ấy rồi, có tin nhắn xác minh nữa.]
[Ôi, nhìn không ra nha, Kiều tiên sinh đầu gỗ nhà cậu cuối cùng cũng thông suốt rồi hả? Gần đây bọn đến chùa bái Phật phải không?]
[Bây giờ lại học thói xấu rồi, còn lén lút xem điện thoại của chồng cơ đấy, nhưng mình chỉ muốn nói một câu]
[Cậu làm tốt lắm ha ha ha ha ha!!!]
[Đây cũng là lần đầu tiên mình làm vậy, thật sự rất lo lắng, cảm giác không tốt chút nào, coi như đấy là lần cuối cùng.]

[Vì sao vậy? Người yêu mình thường đưa điện thoại của anh ấy cho mình kiểm tra]
[Không vì gì cả, mình thấy đây là chuyện riêng tư của anh ấy, hành vi này của mình là không tôn trọng anh ấy.]
[Được rồi, bây giờ bọn cậu vẫn đang trong thời kỳ giữ khoảng cách tốt đẹp, chờ thêm một thời gian nữa cậu không nghĩ vậy đâu.]
[Mình mặc kệ]" Sơ Nhất gõ từng chữ từng chữ.
[Dù sao mình vẫn không thích làm điều này.]
[Hừ, Sơ Nhất, cậu xem hết rồi mới nói như vậy, mình tin vào sự xấu xa của cậu!]
[Ha ha ha ha vì vậy bây giờ mình mới đang xám hối với cậu đấy!]
Vẻ mặt nghiêm túc của Sơ Nhất trong nháy mắt biến mất, cô cười lăn lộn ở trên ghế sopha.
[Amen, thứ lỗi cho con.]
[Được rồi, mình đại diện cho chúa tha thứ cho cậu.]
[Hừ hừ hừ.]
Sơ Nhất và Trình Lật ồn ào một lúc, những cảm xúc trong đầu biến mất sạch sẽ.
Tối hôm qua thân thể tiêu hao quá nhiều thể lực, hôm nay cô cảm thấy xương khớp vẫn còn hơi đau nhức, Sơ Nhất lười biếng nằm ở đó, tự cho mình thời gian nghỉ ngơi, chơi đùa cả một ngày.
Có rất nhiều bạn bè hẹn cô ra ngoài, Sơ Nhất đều từ chối, ngay cả Trình Lật mời cô cũng từ chối, huống chi là những người khác.
Hôm nay Sơ Nhất không muốn gặp ai, cô chỉ muốn cùng Kiều An Sâm yên lặng trải qua sinh nhật.
Tới chập tối, Kiều An Sâm vẫn không có động tĩnh gì, Sơ Nhất có chút sốt ruột, cô đang chuẩn bị nhắn tin cho anh thì điện thoại khẽ rung lên.
Là anh gửi đến.
[Đêm nay có chút việc, có lẽ sẽ về trễ.]
Trái tim Sơ Nhất nảy lên một cái, không nõi rõ được tâm trạng bây giờ, anh muốn làm cô bất ngờ hay là đột nhiên có việc thật.
Cho dù nghĩ như vậy, nhưng trong đầu rõ ràng ý thức được điều gì.

Có lẽ Kiều An Sâm phải làm việc đến khuya mới về được.
Mất mát và buồn bã lập tức lan tràn khắp cơ thể, sức lực bị rút sạch sẽ, ngay cả sức lực cầm điện thoại cũng không
Cô gõ gõ xóa xóa một lúc, cuối cùng cũng chỉ nhắn lại một câu đơn giản.
[Vậy anh về sớm một chút, em đợi anh.]
Sơ Nhất nghĩ, có lẽ lúc đầu Kiều An Sâm muốn ăn sinh nhật với cô, nhưng bởi vì có chút chuyện nên tạm thời về muộn, vì vậy nên mới nói như vậy.
Anh nhất định sẽ nhanh chóng trở về.
Không sao cả, cô có thể hiểu cho anh.
Sơ Nhất ăn cơm một mình, tập thể dục một chút rồi xem hai tập phim, sau đó đi tắm rửa, khi xong xuôi đã mười giờ tối, cô nhịn không được nhắn tin cho Kiều An Sâm.
[Bao giờ anh về?]
Bên kia mãi vẫn chưa thấy trả lời.
Sơ Nhất tiếp tục chờ đợi, đợi đến lúc trời ngày càng tối đen, trong tiểu khu không có một tiếng động, yên tĩnh lặng lẽ.
Sơ Nhất ngủ gà ngủ gật trên sô pha, đầu gục xuống rồi lại vội vàng bừng tỉnh.
Cô mơ mơ màng màng nhìn đồng hồ, mười một giờ rồi, chỉ còn một tiếng nữa thôi là qua sinh nhật cô.
Sơ Nhất bắt đầu nôn nóng, cô lập tức gọi cho anh.
Đầu bên kia truyền đến lại là âm thanh lạnh lẽo máy móc.
"Xin lỗi! Người nhận tạm thời không nghe máy được, vui lòng gọi lại sau."
Nước mắt Sơ Nhất bắt đầu chảy xuống.
Cô gọi điện thoại cho anh vô số lần, bên kia vẫn hiện lên giọng nói lạnh lẽo kia, trái tim dần trở nên nguội lạnh, không còn quan trọng nữa rồi.
Sơ Nhất tắt điện thoại di động, đi đến phòng tắm rửa mặt, nhìn đôi mắt đỏ hồng của bản thân trong gương, gương mặt cô trở nên lạnh lùng.
Cô dùng khăn lau sạch nước mắt, cẩn thận bôi kem dưỡng da, đặc biệt là vùng mắt, cẩn thận bôi khắp xung quanh.
Sơ Nhất tắt đèn, chi vào trong chăn, lúc này đồng hồ trên tường

chỉ đúng mười hai giờ.
Sinh nhật của cô đã qua.
Lời editor: Sơ Nhất sắp bỏ nhà đi rồi.

Chương 25

Rạng sáng.
Kiều An Sâm đẩy cửa bước vào, trong tròng tối om, ngay cả ánh đèn lúc trước cô hay để lại cho anh cũng không có.
Anh mở đèn, cúi đầu đổi giày rồi cởi áo khoác.
Cửa phòng ngủ đang đóng, Kiều An Sâm khẽ đẩy của ra, căn phòng tối đen, mơ hồ có thể thấy cô đang nằm trên giường.
Anh không suy nghĩ nhiều, đi đến cắm sạc điện thoại.
Điện thoại của Sơ Nhất cũng đặt ở đây, Kiều An Sâm vừa sạc điện thoại chuẩn bị đi tắm, điện thoại bên cạnh đột nhiên rung một cái, màn hình bỗng sáng lên.
Một tin nhắn xuất hiện trên màn hình khóa.
"Sinh nhật hôm nay trôi qua như nào rồi! Bánh kem có ngon không?"
Tên người gửi là Lật Tử, Kiều An Sâm biết đối phương là ai, nhưng điều làm anh ngạc nhiên chính là câu nói kia của Trình Lật.
Hôm nay....là sinh nhật Sơ Nhất sao?
Kiều An Sâm sững sờ nhìn người trên giường, anh không nhìn rõ mặt Sơ Nhất, trong đầu lại hồi tưởng lại ngày sinh nhật của mình, lúc anh mới đẩy cửa ra.
Cô nhìn anh mỉm cười ngọt ngào, cẩn thận chuẩn bị bánh kem, cùng với món quà cô tặng anh.
Ngực như có tảng đá đè nặng, dường như có một loại cảm xúc gọi là áy náy xuất hiện, khiến anh có chút không thở nổi.
Kiều An Sâm mới nhớ tới sinh nhật của Sơ Nhất dường như vào tháng này, sau hôm sinh nhật mình anh còn cố ý xem giấy hôn thú của hai người, kết quả lại vội vội vàng vàng quên mất.
Lúc điện thoại sạc đã được một ít, Kiều An Sâm khởi động máy,

phía trên xuất hiện rất nhiêu cuộc gọi nhỡ.
Còn có tin nhắn mà Sơ Nhất gửi cho anh.
Người bên cạnh dường như ngủ không được an ổn, hừ nhẹ hai tiếng, Kiều An Sâm đặt điện thoại xuống, cẩn thận ôm Sơ Nhất vào trong ngực, vỗ vỗ vai cô.
"Anh xin lỗi." Anh dựa vào gần bên tai cô khẽ nói.
Lúc Sơ Nhất tỉnh lại đã qua ngày hôm sau, bầu trời vẫn còn âm u, trong phòng không được sáng sủa cho lắm, dường như bị cái gì che lại ánh sáng.
Bầu trời hôm nay giống ý như tâm trạng của cô lúc này,
Kiều An Sâm vẫn như trước đi làm từ sớm, trên giường chỉ còn một mình cô, mí mắt Sơ Nhất giật giật, lông mi phủ xuống.
Ánh mắt lơ đãng lướt qua bên cạnh, đột nhiên nhìn thấy trên tủ có một miếng giấy ghi chú màu vàng, Sơ Nhất vươn tay lấy ra.
Phía trên là một hàng chữ chỉn tề lưu loát, nét bút có lực.
"Sinh nhật vui vẻ, xin lỗi em."
Phía dưới không có ghi tên, nhưng không ai khác ngoài Kiều An Sâm, Sơ Nhất im lặng, không biết đang suy nghĩ gì, lát sau cô dán tờ giấy kia về chỗ cũ.
Sơ Nhất liền thấy tin nhắn của Trình Lật, cô vẫn chưa tỉnh táo, ngây ngốc vài giây, vén chăn xuống giường.
Đánh răng rửa mặt xong, tới phòng bếp rót một ly nước ấm, sau đó mở tủ lạnh ra, bên trong có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.
Cô lấy hai miếng bánh mì sandwich và sữa bò ra tùy tiện ăn một chút.
Tiếng chuông của đột nhiên vang lên, trên mặt Sơ Nhất lộ vẻ nghi hoặc, để đồ ăn trong tay xuống đi ra mở cửa.
Bên ngoài cửa là một người mặc đồng phục của nhân viên bán hàng, Sơ Nhất nhận ra, đây là đồng phục của một nhãn hiệu bánh kem nào đó, anh ta nở nụ cười tiêu chuẩn, đưa hộp bánh được gói đẹp đẽ cẩn thận trong tay cho cô.
"Cô là Sơ Nhất có phải không? Phiền cô ký nhận giúp tôi."
Sơ Nhất nhìn xuống cái hộp trước mặt, bên trên buộc một cái nơ hình con bướm, lúc này nhìn hết sức châm chọc.
Cô khẽ hỏi: "Người đặt bánh có số đuôi là bao nhiêu vậy?"
Người nhân viên kia sửng sốt một chút, sau đó nói ra một dãy

con số.
Là số điện thoại di động của Kiều An Sâm.
Sơ Nhất gật đầu, sau đó nhận lấy bút ký tên xác nhận.
Bóng người nhân viên kia biến mất ở trong thang máy, Sơ Nhất vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn chằm chằm hộp bánh trong tay một lúc, sau đó đi đến thùng rác đầu cầu thang phía trước, lạnh lùng ném hộp bánh ngọt vào đó.
Dù có muộn nhưng thì sao chứ, dù gì sinh nhật cũng không phải hoa hồng, đã qua rồi cũng không còn ý nghĩa.
Hôm nay Kiều An Sâm tan làm rất sớm, lúc về nhà trời vẫn còn sáng, chỉ là gần tối nên trời hơi nhiều mây, những đám mây xám phủ kín cả bầu trời, nặng nề áp lực, giống như sắp sửa sập xuống bất cứ lúc nào.
Lúc đi đến hành làng thì trời càng tối, đèn cảm ứng thang máy theo bước chân sáng lên, anh đang chuẩn bị vào nhà, ánh mắt đột nhiên nhìn thùng rác cách đó không xa, phía trên lộ ra một dải duy băng đẹp đẽ.
Anh có chút chần chờ đi qua, bên trong thùng rác là hộp bánh kem còn nguyên vẹn.
Kiều An Sâm đi vào nhà, bên trong phòng khách rất yên tĩnh, anh đi vào phòng ngủ, Sơ Nhất ngồi trên mặt đất thu dọn cái gì đó, trong góc tường có một cái va li được dựng ở đó.
"Em đang làm gì vậy?" Kiều An Sâm nhăn mày, Sơ Nhất nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu nhìn anh.
"Anh đã về." Giọng nói của cô hết sức bình tĩnh, không có gì khác thường.
"Hôm nay anh về sớm vậy, em còn tưởng rằng phải nhắn tin báo cho anh." Sơ Nhất dừng lại một lúc rồi nói, "Em định quay về nhà của mình ở vài ngày."
"Nhà nào?" Lông mày Kiều An Sâm càng nhíu chặt, có chút nhấn mạnh nói.
"Nơi này không phải nhà của em sao?"
"À, em nói sai rồi." Sơ Nhất chữa lại.
"Em định quay về căn nhà mình mua ở vài ngày."
Kiều An Sâm đứng đó không nhúc nhích, anh nhìn chăm chú động tác của Sơ Nhất, một lát sau lấy tay vuốt mi tâm.

"Sơ Nhất, chúng ta cần phải nói chuyện."
Sơ Nhất đặt quần áo trong tay xuống, sau đó đứng dậy, ánh mắt không có tia dao động đi về phía anh, thản nhiên trả lời.
"Được."
Hai người ngồi đối diện nhau trên ghế sopha trong phòng khách, hai tay Kiều An Sâm chống đầu gối, ngón tay đan xem một chỗ, thân thể hơi nghiêng về phía trước.
"Không nhớ rõ sinh nhật em là anh không đúng, có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nhưng mà hy vọng em có thể cho anh cơ hội bù đắp, đừng không nói câu nào liền phán quyết tử hình anh."
Qủa nhiên là người học luật, ngay cả xin lỗi cũng làm cho người khác không thể phản bác, Sơ Nhất đột nhiên muốn cười, nhưng lại phát hiện ngay cả cười cũng còn sức lực nữa.
Cô cúi xuống chằm chằm vào hay bàn tay đang đặt trên đầu gối, nhẹ giọng mở miệng, "Tối qua anh đi đâu?"
Yên tĩnh vài giây thì nghe thấy tiếng Kiều An Sâm nói.
"Anh đi thăm một bà cụ, gần đây bà ấy không khỏe, đúng lúc anh qua thì bệnh tình phát tác nên anh bà ấy đến bệnh viện, anh vẫn luôn đợi ở đó cho đến lúc bà ấy thoát khỏi nguy hiểm mới trở về."
"Lúc đó muộn quá rồi, điện thoại anh hết pin, vì vậy không nhìn thấy tin nhắn em gửi, anh xin lỗi."
"Anh đặt bánh kem cũng là cho bà ấy sao?" Sơ Nhất ngẩng đầu lẳng lặng hỏi, vẻ mặt Kiều An Sâm thay đổi trong nháy mắt, như thể nghĩ ra điều gì đó.
"Vị giác của và ấy giảm sút nghiêm trọng, chỉ có ăn đồ ngọt mới có cảm giác, bà ấy thích ăn nhất là bánh kem...."
"Em biết rồi." Sơ Nhất cắt ngang lời anh, cô đã hiểu, từ đầu đến cuối Kiều An Sâm đều không nhớ đến sinh nhật của cô, tất cả đều do cô tự mình đa tình mà thôi.
"Em cảm thấy bây giờ chúng ta cần phải bình tĩnh một chút." Cô đứng dậy, bình tĩnh lại ung dung.
"Anh rất tỉnh táo." Kiều An Sâm nhíu mày nói.
"Người cần bình tĩnh là em, em cần không gian riêng để suy nghĩ lại."

Lý do của Sơ Nhất rất đường hoàng, thật ra là do cô không muốn nhìn thấy Kiều An Sâm mà thôi, không chỉ là hiện tại, mà có lẽ là rất lâu về sau, cô không muốn gặp người này nữa.
Sau khi nói xong, Sơ Nhất về phòng thu dọn lại quần áo, cuối cùng kéo va li ra ngoài, Kiều An Sâm đứng chờ ở cửa.
"Để anh đưa em đi." Anh chuẩn bị cầm lấy va li trong tay cô.
"Không cần đâu, em gọi taxi rồi." Sơ Nhất tránh tay anh, vẻ mặt thản nhiên nói, không chút lưu luyến kéo va li ra ngoài.
Kiều An Sâm đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt nheo lại, đôi môi mím thành một đường thẳng tắp, toàn thân như tụ tập một đám mây đen, nhiệt độ ngày càng thấp.
Đã ba ngày qua Sơ Nhất không liên lạc với anh.
Mỗi lần về căn nhà tối đen như mực, căn phòng ấm áp ngày xưa cũng trở nên lạnh buốt, một thân một mình nhìn căn phòng trống rỗng, đột nhiên lại dâng lên cảm giác mẹ góa con côi.
Đến ngày thứ tư, Kiều An Sâm gửi tin nhắn cho cô.
"Em...lúc nào về?"
Cô không trả lời.
Kiều An Sâm nhìn chằm chằm vào tin nhắn hai phút, không hề có bất kỳ phản ứng nào, anh nhịn không được hoài nghi liệu có phải tín hiệu có vấn đề không.
Hay là điện thoại bị hỏng.
Kiều An Sâm quyết định kiểm chứng một cái, anh gọi điện thoại cho Sơ Nhất.
Sau khi ấn gọi, đầu bên kia mãi không kết nối được, sau đó một loạt tiếng tút tút vang lên, không biết qua bao lâu, khi tâm trạng Kiều An Sâm sắp rơi xuống đáy cốc, anh mới nghe được âm thanh quen thuộc ở đầu bên kia.
"Alô."
"Là anh." Kiều An Sâm vội vàng lên tiếng, nói xong lại mất tự nhiên mà hắng giọng.
Bên kia yên lặng vài giây: "Em biết."
"Anh....vừa mới gửi tin nhắn cho em nhưng không thấy em không trả lời lại, anh nghĩ điện thoại bị hỏng, cho nên gọi cho em thử xem...." Kiều An Sâm chần chừ nói, Sơ Nhất im lặng, sau đó nhẫn nại trả lời.

"Điện thoại của anh không bị hỏng, không có nhận được tin nhắn là do em không muốn trả lời anh thôi."
Kiều An Sâm đột nhiên im lặng,
Khóe môi giật giật như muốn nói gì, sau đó lại nuốt xuống, không khí trong nháy mắt trở nên nặng nề, khiến cho người anh có cảm giác không thở nổi.
Anh cúi đầu, lông mi che phủ một nửa mắt, cuối cùng nhẹ hỏi:
"Vậy... lúc nào em mới về..."
"Nói sau đi." Ngón tay Sơ Nhất gảy chăn phía dưới, mũi chua xót, cảm giác một phút sau mình sẽ bật khóc.
Cô khổ sở chớp mắt, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp.
"Không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây."
Kiều An Sâm mất mát nhìn xuống dưới chân, chần chừ vài giây, buồn bã ừ một tiếng.
"Em ngủ ngon."
Sơ Nhất ngay cả một câu ngủ ngon cũng không đáp lại, trực tiếp cúp máy.
Vừa rút tay lại, ánh mắt cô đỏ hoe, Sơ Nhất quay người lại vỗ v gối, cô nằm xuống giường kéo chăn chùm đầu.
Tay cô lau khóe mắt.
Sơ Nhất suy sụp mất ba ngày mới bắt đầu làm việc, Kiều An Sâm vẫn không liên lạc với cô, cô vẫn đang cố chấp phân cao thấp với anh.
Tối hôm qua nhận được tin nhắn và điện thoại, ngày hôm nay tâm tình của Sơ Nhất đã khá hơn rất nhiều.
Cô chuẩn bị vẽ tranh nhưng lại phát hiện mình quên cầm theo bút, Sơ Nhất nhìn vào Ipad trước mặt, bực bội gãi đầu.
Bây giờ là chín giờ sáng, nhất định là Kiều An Sâm đã đi làm rồi, Sơ Nhất suy nghĩ một chút, sau đó đứng dậy thay quần áo ra ngoài.
Từ nhà cô đến nhà Kiều An Sâm chỉ mất mười phút, động tác của Sơ Nhất rất nhanh chóng, tùy tiện mặc một chiếc áo len, tóc cũng không chải mà buộc qua loa đằng sau đầu.
Xuống khỏi taxi, Sơ Nhất trực tiếp đi vào tiểu khu, thang máy đang hiển thị tầng mười hai, vừa vặn là tầng nhà Kiều An Sâm, Sơ Nhất suy nghĩ một chút, rất nhanh liền thu lại.

Con số màu đỏ trên thang máy dừng lại, của thang máy mở ra, Sơ Nhất đang chuẩn bị đi vào, lại cùng người định bước ra đối mặt, hai người đều sửng sốt.
"Kiều An Sâm?"
"Sơ Nhất?"
Người trước mặt cô hiển nhiên là Kiều An Sâm, vẻ mặt anh không được tốt lắm, giống như cả đêm không ngủ, dưới mắt có quầng thâm nhàn nhạt.
Quần áo trên người sạch sẽ gọn gàng, đại khái là vừa mới thay đổi.
"Sao anh/em lại ở đây?" Hai người đồng thanh mở miệng, Sơ Nhất nhìn anh, lên tiếng giải thích.
"Em quên cầm theo bút vẽ cho nên về lấy."
"À." Kiều An Sâm đáp, anh mắt không dời khỏi người cô, Sơ Nhất hỏi anh.
"Anh thì sao?"
"Anh..." Kiều An Sâm ấp úng nói.
"Cả đêm qua anh ở bệnh viện, vừa nãy mới về nhà thay quần áo chuẩn bị đi làm."
Sơ Nhất suy nghĩ một chút, chần chờ hỏi, "Là bà cụ mấy hôm trước anh đi thăm hả?"
"Ừ, tình hình gần đây của bà không tốt lắm, cứ tái phát liên tục."
"Người nhà của bà ấy đâu?" Sơ Nhất hỏi.
"Người nhà của bà ấy....đều không có ở đây." Kiều An Sâm mím môi, giải thích.
"Con của bà ấy là cảnh sát, trước kia làm việc thường xuyên liên lạc với anh, về sau phụ trách một vụ án, anh ấy....."Nói đến đây Kiều An Sâm cụp mắt, giọng điệu không còn lưu loát.
"Đối phương là người rối loạn nhân cách chống đối xã hội, sau khi ra tù bèn tìm cách trả thù anh ấy, tàn nhẫn sát hại cả nhà anh ấy."
"Chỉ còn lại mẹ anh ấy, bởi vì không ở chung nên may mắn thoát nạn."
"Nhưng mà sống sót như vậy, có lẽ còn đau khổ hơn."
Sơ Nhất nãy giờ vẫn trầm mặc, rất lâu không nói chữ nào, cuối cùng Kiều An Sâm nhìn đồng hồ đeo tay, lên tiếng.

"Sắp hết thời gian anh xin nghỉ rồi, anh quay lại làm đây, em...."
Anh do dự, cuối cùng nói ra một câu.
"Về nhà sớm một chút."
Vài ngày qua, căn phòng không có bất kỳ thay đổi gì, từ trước đến nay Kiều An Sâm là một người thích sạch sẽ, so với lúc cô ở thậm chí cọn sạch hơn, trên bàn không còn thấy được túi đồ ăn vặt, khăn giấy, chai nước rỗng nữa.
Sơ Nhất tìm thấy bút vẽ trong ngăn tủ, sau khi cầm cây bút, cô dạo qua căn phòng một lần.
Cô tự hỏi bản thân còn cần cái gì nữa không, miễm cho lần sau lại mất công chạy đến, nhưng khi nhìn thấy chồng quần áo bẩn ngoài sân thượng, trong đầu lại không nghĩ được gì nữa.
Mấy ngày nay....anh sống không tốt cho lắm.
Sơ Nhất nhớ đến khuôn mặt tiều tụy của Kiều An Sâm, không hiểu sao lại có chút xúc động muốn tha thứ cho anh.
Cũng chỉ là xúc động nhất thời thôi.
Sơ Nhất nghĩ lại tất cả hành động lúc trước của anh, trái tim lại trở nên cứng rắn, cô không chút lưu luyến cầm bút đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên khóa của nhà lại.
Vài ngày sau trôi qua rất yên lặng, thỉnh thoảng Kiều An Sâm cũng sẽ nhắn tin gọi điện cho cô, mỗi lần đều nới gắn gọn dăm ba câu, Sơ Nhất ôn hòa trả lời lại, dù sao vẫn nhanh chóng chấm rứt chủ đề.
Ngày thứ sáu, Sơ Nhất ra ngoài mua hoa quả về, lúc gần tới nhà liền nhìn thấy bóng người quen thuộc đứng ở đó.
Kiều An Sâm cúi đầu nhìn xuống dưới chân, sườn mặt yên tĩnh, không biết đã đợi từ bao lâu.

Chương 26

Sơ Nhất cầm túi hoa quả lướt qua Kiều An Sâm, cô có thể cảm nhận được ánh mắt anh dừng trên người mình, nhưng cô không phản ứng lại mà trực tiếp mở cửa.
Lúc vừa chạm nào nắm khóa cửa, phía sau truyền đến giọng nói của anh.
"Sơ Nhất...."
"Có chuyện gì sao?" Cô không quay đầu lại, rũ mắt hỏi.
Kiều An Sâm im lặng một chút, lần nữa kên tiếng, giống như là học sinh tiểu học báo cáo với giáo viên: "Anh, ngày mai anh được nghỉ."
"Ừm." Sơ Nhất lạnh lùng đáp một tiếng.
Kiều An Sâm lại im lặng, Sơ Nhất đợi vài giây không thấy anh nói gì, cô vào nhà và chuẩn bị đóng cửa lại.
Một bàn tay đột nhiên đưa ra ngay chỗ khe hở, khiến cô không đóng lại được, khuôn mặt Kiều An Sâm xuất hiện phía sau, cẩn thận dè dặt hỏi.
"Em không về nhà sao?"
"Không về." Sơ Nhất dứt khoát trả lời, trong mắt Kiều An Sâm hiện lên một tia mất mát, nhưng vẫn cố gắng nói: "Tối nay có thể cùng nhau ăn cơm không...?"
Anh đưa túi đồ ăn trong tay ra, nịnh nọt nói: "Anh có mua đồ ăn."
Sơ Nhất im lặng, cuối cùng vẫn mở của nghiêng người cho anh vào, đây là lần thứ hai Kiều An Sâm đến nhà cô, so với lần trước có chút khác biệt, anh có chút thận trọng đứng ở huyền quan.
Sơ Nhất mở tủ giày tìm cho anh một đôi dép lê mà lúc trước Sơ Thiên đi.
"Mấy ngày nay...một mình em có tốt không?"Kiều An Sâm thay

giày xong, đứng thẳng người nhìn cô, mỉm môi hỏi, Sơ Nhất bình tĩnh trả lời.
"Không khác biệt lắm, ngoại trừ buổi tối thiếu đi một người." Cô bổ xung tiếp.
"Những mặt khác giống y như trước."
"...."Dù Kiều An Sâm có chậm hiểu như nào cũng nghe thấy ẩn ý trong lời nói của cô, anh đứng đó không lên tiếng.
Sơ Nhất đi vào phòng bếp, Kiều An Sâm yên lặng đi theo cô, đem túi đồ ăn đặt trên bệ bếp, anh xắn tay áo chuẩn bị nấu ăn.
Sơ Nhất giúp anh lấy ớt và rau củ và nguyên liệu nấu ăn ra, Kiều An Sâm thấy vậy liền nói: "Em đi nghỉ đi, để anh."
"Hai người cùng làm sẽ nhanh hơn." Sơ Nhất không có biểu hiện gì quá lớn nói: "Em đói bụng rồi."
Kiều An Sâm không nói gì nữa, chỉ là động tác ngày càng nhanh hơn, hai người chen lấn trong phòng bếp, mỗi người làm một việc.
Thời gian mà hai người nấu cơm chung không nhiều, nhưng Sơ Nhất lúc nào cũng đảm nhận vai trò cắt rau củ và cái loại khác, đầu bếp Kiều An Sâm còn đem theo một con dao chuyên cắt tỉa rau củ.
Sơ Nhất thích ăn cá, Kiều An Sâm mua một con cá, bảo ông chủ mổ sạch sẽ rồi mang đến, anh rửa sạch sẽ, để lên trên thớt đập vài nhát dao, sau đó ướp gia vị.
Trong túi còn có một ít ớt đỏ rất cay, còn có một miếng ức gà và đậu phộng.
Sơ Nhất có thể đoán ra thực đơn hôm nay là gì.
Động tác của hai người rất nhanh, trong chốc lát đồ ăn đã chuẩn bị đầy đủ, Kiều An Sâm bật bếp cho nóng dầu, món đầy tiên anh làm là món gà cay.
Mùi ớt cay rất nồng, vừa mới bỏ vào đã tỏa ra khắp phòng bếp, Kiều An Sâm nghiêng đầu hắt hơi một cái, ánh mắt đỏ lên.
Sơ Nhất đem máy hút khói đến.
Một bàn đồ ăn đã được bưng ra, Kiều An Sâm như kiểu trải qua một trận đại nạn, liên tục dùng giấy chùi mũi, Sơ Nhất thấy vậy liền rót cho anh ly nước.
"Lần sau không muốn ăn món này nữa, quá cay."

"Ừ..." Giọng mũi của Kiều An Sâm rất nặng, tiện thể lau mắt.
"Anh nghỉ một chút đi." Sơ Nhất nói.
"Anh không sao." Anh cầm ném khăn giấy vào thùng rác, sau đó lại đi vào bếp.
"Còn hai món nữa thôi."
Kiều An Sâm rán cá rất ngon, Sơ Nhất không biết làm món này, cho dù cô cho bao nhiêu dầu thì cuối cùng con cá vẫn luôn bị nát.
Nhưng Kiều An Sâm lại khác, lúc bỏ vào như nào thì khi vớt ra vẫn còn y nguyên.
Sơ Nhất là người dễ mềm lòng, sau khi ăn hai bát cơm, vẻ mặt cũng dịu dàng hơn, ánh mắt nhìn người đối diện không còn cảm thấy ghét nữa.
Sau khi ăn xong cô thu dọn bát đũa, Kiều An Sâm ở bên cạnh giúp đỡ, người rửa, ngươi lau, phòng bếp rất nhanh trở nên sạch sẽ.
Sau đó chính là một khoảng yên tĩnh, Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm lau sạch tay đi ra, trực tiếp hỏi: "Anh định bao giờ về nhà?"
Anh ngừng lại, ánh mắt nhìn quanh căn phòng, một lát sau dừng lại ở túi hoa quả mà Sơ Nhất để trên bàn, vô thức liếm môi dưới.
"Đã lâu rồi anh không ăn trái cây."
"?"
"Có thể cho anh nếm thử dâu tây em mua được không?"Kiều An Sâm chỉ tay vào cái hộp lộ ra bên ngoài, ra vẻ hỏi.
Sơ Nhất: "..."
Cô hít sâu một hơi, sau đó cầm cái túi đến phòng bếp rửa, sau đó bưng đĩa dâu tây đặt trước mặt anh, nhẫn nại nói.
"Anh ăn đi."
Kiều An Sâm cầm lấy một quả, lén lút liếc mắt đánh giá cô, sau đó rũ mắt, chậm rì cắn quả dâu tây trong tay.
Sơ Nhất lịch sự ngồi đối diện anh, kiên nhẫn chờ anh ăn xong.
"Tí nữa em định làm gì vậy?" Kiều An Sâm đột nhiên hỏi, Sơ Nhất trả lời.
"Xem phim, chơi điện thoại, nghỉ ngơi."
"À...." Ánh mắt Kiều An Sâm lóe lên, "Tí nữa anh cũng không có

chuyện gì để làm."
"..." Sơ Nhất giả bộ nghe không hiểu lời ám chỉ của anh, cô nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mặt bàn, giống như bên trên có một đóa hoa tuyệt đẹp.
Thấy Sơ Nhất không đáp lại, Kiều An Sâm có chút buồn bã thu hồi ánh mắt, động tác cũng chậm lại một chút.
Sơ Nhất thấy anh ăn một quả dâu tây mất tận ba phút, nhịn không được thúc giục nói: "Anh ăn nhanh chút có được không?"
"Cái gì?"
"Dâu tây có bao nhiêu hạt đều bị anh đếm hết rồi!"
Bị cô nói thẳng ra như thế, da mặt Kiều An Sâm có dày cũng không nhịn được đỏ lên, anh nhanh chóng ăn quả dâu tây trong tay.
Khi miếng cuối cùng vào trong bụng, Kiều An Sâm nuốt nước bọt, ngoan ngoãn nhìn Sơ Nhất.
"Anh ăn đủ rồi."
"Vậy thì đi thôi, em tiễn anh xuống dưới." Sơ Nhất nói xong lập tức đứng lên, Kiều An Sâm ngửa đầu nhìn cô, muốn nói nhưng lại thôi, bờ môi mấp máy hai cái, sau đó cúi đầu đáp.
"Được..."Anh lập tức nhớ ra cái gì đó.
"Em không cần tiễn anh, tự anh đi là được rồi."
"Vậy cũng được." Sơ Nhất mở cửa thay anh, sau đó đứng đợi ở một bên, Kiều An Sâm chậm rãi đi ra ngoài, anh cảm giác mình là một người đàn ông đáng thương bị đuổi ra khỏi nhà, không còn nơi để về.
Hai ngày sau, Kiều An Sâm đúng giờ có mặt ở nhà cô, anh cũng không làm cái gì, yên lặng chìa ra một túi đồ ăn, sau khi ăn cơm xong, anh sẽ tìm cớ để ngồi lâu hơn một chút, sau đó lưu luyến rời đi.
Sơ Nhất giả bộ không nhìn ra bộ dạng ngập ngừng muốn nói của anh, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh nhạt, Kiều An Sâm nhiều lần đụng phải tảng băng, anh liền giống như một người hiền lành cam chịu bị bắt nạt, yên lặng nhịn xuống tất cả hành vi của cô.
Sơ Nhất cũng không biết tại sao anh có thể nhận hết mọi thứ về mình như vậy.
Điều đó giống như cô đang cố tình gây sự vậy!

Một tuần sau, cảm giác khó chịu của Sơ Nhất dần dần biến thành ung dung tự tại, ngoại trừ đột nhiên cảm thấy hơi cô đơn và rốt suột ra thì vẫn rất tốt.
Người đàn ông lần trước gây dự với Sơ Nhất đã lâu không thấy đi học, có lẽ chính mình cảm thấy không còn ý nghĩ gì nữa cho nên cũng không đến.
Sơ Nhất đợi một thời gian rất dài, xác định anh ta thật sự không đến lớp mới bắt đầu đi học lại.
Weibo bắt đầu cập nhập trạng thái mới.
Cuộc sống trôi qua bận rộn nhưng cũng phong phú hơn.
Mấy ngày nay tối nào Kiều An Sâm cũng gọi điện thoại cho cô, anh cũng không nói gì nhiều, chỉ đơn giản là báo cáo lại những chuyện đã xảy ra.
Từ trước đến nay anh luôn ít nói, mới được vài câu đã kết thúc, về sau thái độ của Sơ Nhất cũng tốt hơn nhiều, có lẽ không còn quá giận nữa, không còn đối sử lạnh nhạt với anh nữa.
Thậm chí mỗi đêm cô còn chờ điện thoại của anh.
Hôm nay đã hơi muộn, Sơ Nhất nằm trên giường chằn chọc mãi vẫn chưa ngủ được, giống như phải nghe thấy giọng nói của anh cô mới an tâm ngủ.
Cô cảm thấy bản thân mình rất không có tiền đồ, tức giận ném điện thoại ra xa, một lát sau lại bắt đầu lo lắng, nhỡ đâu anh gọi điện mà cô không nghe được thì sao, sau đó liền yên lặng ngồi dậy, thò tay ra khỏi chăn lấy điện thoại.
Sơ Nhất cứ như vậy lăn lộn trên giường, cô duỗi người nằm thẳng ở trên giường, trong đầu suy nghĩ không biết Kiều An Sâm có phải gặp chuyện gì rồi hay không mới không gọi điện cho cô.
Không phải trên đường lái xe về nhà gặp phải tai nạn xe cộ chứ?
Hay là đi bộ bị ngã xuống hố rồi?
Chẳng lẽ đang làm việc lại đắc tội với ai đó, bị người ta đưa đến nơi hẻo lánh đánh một trận?
Sơ Nhất bị suy nghĩ của bản thân dọa sợ, khi não bộ được lấp đầy bởi những suy nghĩ đó thì chuông điện thoại vang lên, cô lập tức tỉnh táo lại, giơ điện thoại ra trước mặt.
Qủa nhiên phía trên hiện lên dãy số của Kiều An Sâm.

Sơ Nhất vội vàng bắt máy, cô muốn xác nhận xem anh có an toàn không?
"Đã ngủ chưa?" Giọng nói của Kiều An Sâm từ đầu bên kia truyền đến, giọng điệu vẫn như cũ, chỉ là âm cuối hơi hạ xuống một chút, kèm theo hai tiếng ho khan.
"Vẫn chưa." Sơ Nhất chần chờ hỏi: "Anh bị cảm sao?"
"Ho khan một chút." Kiều An Sâm lại ho khan vài tiếng mới hắng giọng nói, giọng nói hơi khàn khàn.
"Hai ngày nay trời mưa nên hơi lạnh, em nhớ phải mặc quần áo ấm, đừng mặc ít quá."
"Anh đã uống thuốc chưa?"Trái tim Sơ Nhất đập mạnh một cái, cô vân vê góc chăn.
"Không sao đâu, ốm vặt thôi, hai ngày nữa là khỏi."Kiều An Sâm không để ý nói.
Sau đó hai người đều không lên tiếng, không khí trở nên im lặng, Sơ Nhất cụp mắt xuống, cuối cùng Kiều An Sâm cũng lên tiếng, giống như dỗ dành người bạn nhỏ, ngữ khí rất ôn hòa kiên nhẫn.
"Hôm nay em làm những gì?"
"Vẽ tranh, đi học, sau đó ở nhà không đi đâu nữa." Sơ Nhất ngoan ngoãn trả lời.
"Tối nay đã ăn gì chưa?"
Sơ Nhất ngập ngừng trả lời: "Malatang."
Qủa nhiên đầu bên kia lại bắt đầu cằn nhằn.
"Tuần nay em đã ăn ba lần rồi, Sơ Nhất, không phải anh bảo em ăn thứ đó ít thôi hay sao? Loại đồ ăn này vừa không tốt cho sức khỏe vừa mất vệ sinh."
Sơ Nhất có thể tưởng tượng ra bộ dạng nhíu máy nói chuyện của Kiều An Sâm, giọng của anh rất trầm, rất giống bố mẹ đang dạy dỗ con cái.
Cô qua loa lấy lệ nói: " Em biết rồi."
"Lần nào em cũng nói như vậy." Kiều An Sâm bị cô chọc giận ho khan hai tiếng, Sơ Nhất nghe vậy có chút sợ hãi, lo lắng anh tức giận sẽ bệnh nặng thêm.
"Em thật sự không ăn, về sau mỗi tuần em sẽ chỉ ăn một lần thôi!" Sơ Nhất cảm thấy hơi sai sai, rõ ràng cô mới là người đang

giận cơ mà, như thế nào lại là Kiều An Sâm giận ngược lại cô vậy.
Sơ Nhất ra vẻ không kiên nhẫn mở miệng: "Vậy thôi, em cúp máy đây."
Kiều An Sâm nghe vậy thì ngẩn người, vài giây sau chợt nói: "Một mình nên em phải chú ý sức khỏe hơn, đi ngủ sớm hơn một chút, ngủ ngon."
"Ngủ ngon." Sơ Nhất nói xong lại bổ sung thêm một câu.
"Anh cũng nên chú ý đến sức khỏe của mình."
Không đợi Kiều An Sâm trả lời cô đã cúp điện thoại, tiếp theo ngây ngốc trở mình, sau khi nhìn lại cuộc trò chuyện, bất giác mỉm cười.
Mấy hôm trước Sơ Nhất đi siêu thị mua một hộp táo, bởi vì giảm giá nên đối phương kiên quyết lôi kéo cô đi cùng, Sơ Nhất thấy táo khá rẻ cho nên thuận tay mua một hộp.
Lúc về mới phát hiện ra ăn không hết, vừa đúng lúc lớp học dạy làm bánh táo cuộn của Áo, vì vậy Sơ Nhất mới bắt đầu làm thử.
Mùi vị rất tuyệt, cô đem cách làm bánh đăng lên Weibo, sau đó lại chụp mấy tấm hình, chỉnh sửa một chút rồi gửi đến vòng bạn bè.
Bà Văn Phương bình luận ngay bên dưới.
"Nhìn ngon đấy!"
Sơ Nhất cầm điện thoại trả lời bình luận của bà.
"Ăn ngon lắm!"
"Mẹ cũng muốn ăn."Đằng sau còn kèm theo biểu cảm khóc lớn, không biết gần đây bà học được mấy cái này ở đâu, mỗi ngày đều gửi những biểu cảm khoa trương, chỉ có điều tính cách của hai mẹ con cô trái ngược nhau.
Sơ Nhất nhìn bình luận của mẹ mình rồi suy nghĩ, đã rất lâu rồi cô chưa về nhà, không bằng hôm nay trở về một chuyến.
Vì vậy cô lập tức trả lời lại.
"Con mang bánh đến cho mẹ nhé, buổi tối thuận tiện ở nhà ăn cơm luôn."
Bà Văn Phương đang đùa cô, hai người nhanh chóng bàn đến thực đơn tối nay, bàn luận rất hăng say, không ai muốn kết thúc cuộc trò chuyện này.
Cuối cùng, sau khi chốt lại thời gian, Sơ Nhất đặt điện thoại

xuống, thay quần áo chuẩn bị về nhà.
Đã lâu không gặp, bố mẹ cũng không có thay đổi gì nhiều, hai người vẫn rất khỏe mạnh, hai người biết rõ Kiều An Sâm phải đi làm cho nên không nhắc đến anh, Sơ Nhất không phải giải thích, cô cảm thấy nhẹ nhõm không ít.
Chỉ một cái bánh táo thôi mà bố mẹ nhiệt tình khen ngợi, bà Văn Phương nói với cô rằng sau khi kết hôn đã thay đổi không ít, thấp thoáng có thêm vài phần khí chất của hiền thê lương mẫu khiến bà vô cùng tự hào.
Vẻ bề ngoài của Sơ Nhất thì đang cười nhưng bên trong thì không, cô nhìn mẹ cô gật đầu, không hề giải thích vì sao mình lại đăng kí học làm bánh ngọt.
Lúc đến giờ ăn cơm, hai người lại hỏi Kiều An Sâm có đến hay không, Sơ Nhất trực tiếp trả lời.
"Tối nào anh ấy cũng tăng ca, không có thời gian ạ."
Hai người cũng không hỏi gì nữa.
Bữa cơm hôm nay vô cùng ấm áp, từ khi kết hôn, Sơ Nhất hiếm khi về nhà, lại càng hiếm khi được ăn cơm chung với bố mẹ cho nên nói chuyện không ngớt.
Lúc ăn cơm xong trời đã tối, Sơ Nhất ở trong phòng khách xem TV, lúc đang chuẩn bị về nhà, bên ngoài đột nhiên có ai đó đang gõ cửa.
Bà Văn Phương đang ở trong bếp ngay lập tức chạy ra mở cửa, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng bà hô lên: "Con gái, mau ra đây, An Sâm đến rồi này..."
Sơ Nhất đang chuẩn bị lấy quýt thì ngừng lại, cô ngạc nhiên ngẩng đầu thì thấy Kiều An Sâm đi tới, anh mặc quần tây, áo sơ mi, bên ngoài mặc một chiếc áo len hở cổ, khuôn mặt vẫn như trước, đang nhìn cô chăm chú, này dường như mang theo một loại cảm xúc không tên.
Sơ Nhất ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi anh.
"Anh đến đây làm gì?"
Kiều An Sâm mỉm cười, mặt mày bình thản, lát sau nhẹ nhàng nói.
"Anh đến đón em về nhà."

Chương 27

Sơ Nhất còn chưa kịp lên tiếng, bà Văn Phương đã mở miệng nói trước.
"Ôi chao, nhìn xem An Sâm thương con chưa kìa, còn cố ý đến đón con, mau đi đi."Bà cầm cái túi sách của cô lên, tư thế chuẩn bị tiễn cô ra ngoài.
Sơ Thiên ngồi bên cạnh hỏi han.
"An Sâm, ăn cơm chưa con?"
"Con ăn rồi ạ." Kiều An Sâm lễ phép trả lời, Sơ Thiên nghe vậy, sắc mặt quả nhiên dãn ra.
"Bình thường nên chú ý nghỉ ngơi, đừng làm việc nhiều quá."
Ông vỗ bả vai Kiều An Sâm, Kiều An Sâm khéo léo gật đầu.
"Con sẽ chú ý, cảm ơn bố."
Sơ Thiên hài lòng mỉm cười, bầu không khí giữa hai người vô cùng hòa thuận vui vẻ, Sơ Nhất không nhìn tiếp được nữa.
"Bố, chúng con đi đây."
"Đi đi, về cẩn thận." Hai người tiễn đôi vợ chồng trẻ đến cửa, Sơ Nhất vẫy tay tạm biệt bố mẹ.
"Lần sau con lại về thăm hai người."
"Được được được."Hai người nhìn vợ chồng đứng cùng nhau, vui vừng nói: "Lần sau nhớ bảo An Sâm đến ăn cơm."
Sơ Nhất không nói gì mà chỉ gật đầu qua loa, Kiều An Sâm lại đồng ý
Hai người im lặng đi tới chiếc xe đang đậu cách đó không xa.
Sơ Nhất lập tức dừng bước, lạnh nhạt nói: "Một mình anh đi thôi, em về nhà của em."
Kiều An Sâm đang chuẩn bị mở của xe thì ngừng lại, giọng nói lắp bắp hoàn toàn khác xa với khi nãy.
"Em...vẫn còn giận anh sao?"

Sơ Nhất buồn bực không lên tiếng, mím môi không trả lời.
Yên tĩnh một lát, đột nhiên Kiều An Sâm nịnh nọt nói: "Anh có mua đồ cho em."
"?" Ánh mắt Sơ Nhất hiện lên vẻ kinh ngạc, cô thấy Kiều An Sâm bước nhanh đến trước xe rồi mở cốp xe ra.
Một mảnh đỏ rực chói mắt suýt làm cô hoa mắt, Sơ Nhất cố gắng chớp mắt, sợ bản thân mình đang gặp ảo giác.
Trong cốp xe trước mặt chất đầy hoa hồng đỏ, bó thành hình trái tim, ở chính giữa trái tim dùng hoa hồng màu hồng ghép thành ba chữ.
Anh xin lỗi.
Bên cạnh rải rác một ít dải duy băng, bóng bay, bóng đèn nhỏ và bóng đèn nhấp nháy trên đỉnh đầu.
Bất ngờ có bấy nhiêu bất ngờ, muốn khoa trương có bấy nhiêu khoa trương.
Sơ Nhất sững sờ, lúc này không biết nên phản ứng như thế nào.
Kiều An Sâm thấp thỏm đánh giá cô, lúc thấy Sơ Nhất đứng im không nhúc nhích, anh cầm cái hộp được đóng gói đẹp đẽ đưa đến trước mặt Sơ Nhất.
"Cái này là quà anh mua tặng cho em."
Ánh mắt của Sơ Nhất chuyển sang hộp quà màu hồng nhạt hình trái tim trong tay anh, tiếp tục nhìn ngẩn người, cô âm thầm hít một hơi thật sâu.
"Anh nói đi, mấy cái này là sao?"
Thấy phản ứng của cô, Kiều An Sâm càng thêm thấp thỏm, anh mím môi, có chút bất an mở ra.
Sơ Nhất nhìn thoáng qua cũng biết bên trong là son môi, là một thương hiệu quốc tế nổi tiếng cô thường dùng, toàn bộ son bên trong hình như là một bộ, tầm chục cây.
Cô ngạc nhiên, Kiều An Sâm không thể nghĩ ra món quà như vậy.
Hình như anh học cách dỗ danh bạn gái ở trên mạng.
Những thứ này đặt trên người anh cực kỳ quái dị.
Sơ Nhất gật đầu, nhìn anh hỏi: "Anh học mấy thứ này ở đâu vậy?"
Ánh mắt Kiều An Sâm lóe lên, khóe môi giật giật môi, anh nhìn

xuống dưới đất.
"Anh...."
"Tùy tiện lên mạng tìm kiếm một chút."
"Ra vậy." Sơ Nhất gật đầu như đã hiểu.
"Thảo nào."
"Thảo nào cái gì?" Kiều An Sâm hơi hiếu kỳ hỏi, giống như một người học sinh giỏi đang tìm câu giải thích.
Sơ Nhất mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng hơn.
"Thảo nào...."
"Lại giả như vậy."
"....." Kiều An Sâm cúi đầu đóng nắp hộp, im lặng đứng đó không nói một lời, anh hao tổn hết cả tâm tư làm cô vui vẻ cuối cùng lại bị đả kích, bộ dạng rất đáng thương.
Ngay lúc này nhìn thấy bộ dạng anh như vậy, Sơ Nhất lại thấy mềm lòng.
Quan trọng là Kiều An Sâm nguyện ý thay đổi vì cô, cho dù không phải hành động khiến người khác vui mừng, nhưng ít ra, anh nguyện ý làm nó.
Sơ Nhất thở dài, cô tiến lên phía trước một bước, cầm lấy cái hộp quà trong tay anh, khẽ nói: "Đi thôi."
"Sao cơ?" Kiều An Sâm vẫn chưa kịp phản ứng.
"Về nhà thôi."
Sơ Nhất nói xong lướt qua người anh đi về phía trước, Kiều An Sâm sửng sốt hai giây, trên mặt không giấu được vẻ mừng rỡ, vội vàng đi theo.
"Về nhà của chúng ta sao?" Anh không nhịn được xác nhận lại, lần này Sơ Nhất không để ý đến anh, trực tiếp mở cửa ngồi vào ghế phụ.
Trên đường về, Kiều An Sâm vẫn cười rất lâu, tâm trạng vui vẻ không hề che giấu, Sơ Nhất dựa vào ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn qua cửa kính, trong mắt cũng ẩn chứa sự vui vẻ.
Đã gần nửa tháng không về đây, trừ cái lần quay về lấy bút kia, Sơ Nhất ôm bó hoa hồng trong ngực nhìn xung quanh, vẫn không có gì thay đổi.
Kiều An Sâm cầm hành lý đứng đằng sau cô, hai người đến nhà Sơ Nhất lấy đồ của cô, Sau khi về nhà, Kiều An Sâm rất chu đáo,

lấy quần áo ở trong va li của cô treo vào trong tủ quần áo.
Sơ Nhất thấy thế vội vàng lên tiếng: "Ấy, để em tự làm."
Cô đặt hoa trong tay xuống, đi qua sửa soạn lại quần áo của bản thân, lúc nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc đứng một bên của Kiều An Sâm lại không nhịn được nói: "Anh phải làm gì thì đi làm đi."
"Ừm." Kiều An Sâm buồn bã đáp lại, lúc đang chuẩn bị đi đột nhiên lại dừng ngay lại.
"Anh không có việc gì để làm."
"À đúng rồi." Sơ Nhất nhớ tới một việc quan trọng.
"Hoa ở dưới xe anh mang bán đi, em thấy tiểu khu bên cạnh có của hàng bán hoa có thể mua lại đấy."
Kiều An Sâm: "....."
Cả một xe con đầy hoa, lúc xuống xe, Sơ Nhất chỉ ôm một chút lên nhà, trong nhà vừa vặn còn hai bình trống, số hoa còn lại cô cũng hết cách.
Cũng không thể mang hoa phơi khô rồi lấy cánh hoa để tắm được.
Nếu không Sơ Nhất cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.
"Loại hoa đắt đỏ này lần sau mua ít thôi cũng được, nếu có mua cũng không cần phải mua hẳn một xe đâu, thật ra...." Sơ Nhất muốn nói là thật ra chỉ cần anh nói mấy câu dịu dàng là em đã tha thứ cho anh rồi.
Thế nhưng cô lại nuốt xuống.
Kiều An Sâm nghe xong yên lặng đồng ý: "Được."
Sau khi nói xong, anh vẫn còn cảm thấy không đúng lắm, anh lại nói tiếp một câu.
"Anh biết rồi."
Sơ Nhất nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của anh, một tia sáng lóe lên trong đầu, cô ngay lập tức nhấn mạnh.
"Tất nhiên là những này lễ quan trọng thì không thể thiếu hoa hồng được."
"À." Kiều An Sâm cụp mắt, khẽ nói: "Anh đã nhớ kỹ rồi."
Thật ra mỗi lần Sơ Nhất nhìn thấy bộ dạng hơi mất mát này của Kiều An Sâm, cơn nóng giận của cô liền biến mất, đáy lòng còn ê ẩm chan chát, giống như là không đành lòng.
Cô cho rằng phản ứng này của cô thuộc trường hợp bản năng

của người mẹ.
Không phải cư dân mạng hay nói lúc cãi nhau với bạn gái, nếu cô ấy bảo bạn cút đi, biện pháp xử lý tốt nhất là nên nghe lời cô ấy, nếu không muốn đi xa tốt nhất nên ngồi xổm ở bên cạnh tủi thân nhìn cô ấy, đánh thức bản năng làm mẹ của cô ấy, có như vậy cô ấy mới nhanh hết giận.
Sơ Nhất cảm thấy, Kiều An Sâm không thầy cũng tự hiểu, chiêu này vô cùng hiệu quả.
Sau khi đi bán hoa về, Sơ Nhất cơ bản đã thu dọn xong, cô kiểm tra lại căn nhà một lần nữa, ngoại trừ sạch sẽ hơn thì không có gì khác biệt lắm.
Cốc, bàn chải đánh răng và khăn mặt của cô đều đặt cùng một chỗ.
Lúc về, Kiều An Sâm đi tắm luôn, sau khi lau khô tóc thì trèo lên giường.
Chăn bị vén lên, bên cạnh giường lún xuống một chút, nhiệt độ và hơi thở quen thuộc của người đàn ông truyền đến.
Hai người đã lâu không ngủ cùng nhau, Sơ Nhất lại cảm thấy có một chút lo lắng, cô hơi mất tự nhiên, đôi mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại, nhưng lại không tập trung vào nó.
"Sơ Nhất." Kiều An Sâm đột nhiên gọi cô, trái tim Sơ Nhất run lên một cái, tùy ý trả lời: "Sao vậy?"
Một lúc lâu vẫn không thấy đối phương đáp lại, Sơ Nhất vẫn luôn chờ đợi, Kiều An Sâm vẫn không chịu lên tiếng, cô mất kiên nhẫn xoay người.
"Anh gọi em có chuyện gì thế?"
Khuôn mặt Kiều An Sâm xuất hiện ở trước mặt, anh khẽ mím môi, buồn bực nhìn cô không lên tiếng.
Tóc vừa mới gội mềm mại xõa ở trên trán anh, vài sợ tóc che đi lông mày của anh, mắt của Kiều An Sâm không rõ hai mí, đuôi mắt kéo dài, trông rất đẹp.
Ánh mắt của Sơ Nhất rơi vào môi anh, Kiều An Sâm trời sinh da đã trắng, không phải trắng bạch, là màu trắng khỏe mạnh, lông mày rất đen, đôi môi luôn có màu đỏ nhạt, thần sắc nghiêm nghị chính trực, rất đẹp trai.
Sơ Nhất nghĩ, có lẽ có rất ít người phụ nữ có thể cưỡng lại người

đàn ông như vậy.
"Anh chỉ là.....muốn gọi em một chút thôi." Sau một hồi yên tĩnh, Kiều An Sâm cuối cùng cũng mở miệng, Sơ Nhất im lặng.
"À." Cô nói xong liền xoay người lại, sau lưng cũng không còn âm thanh nào khác.
Tắt đèn xong, Kiều An Sâm đã theo thói quen chuẩn bị ngủ, Sơ Nhất cũng tắt điện thoại đi ngủ.
Căn phòng tối om lại yên tĩnh, không nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, người bên cạnh không chút động tĩnh, có vẻ như đã ngủ rồi.
Sơ Nhất không biết mình nhắm mắt trong bao lâu, rốt cuộc cũng đã hơi buồn ngủ, cô đột nhiên rất muốn trở mình.
Lúc trước đều là như vậy, cảm giác nằm im một chỗ rất khó chịu, Sơ Nhất cau mày xoay người một cái, mặt của cô gần như sáp lại đầu vai Kiều An Sâm.
Sơ Nhất mơ hồ có thể cảm giác được nhiệt độ trên người anh, cô cọ cọ vài cái lên gối, đầu lông mày bắt đầu giãn ra.
Đêm nay là đêm Kiều An Sâm mất ngủ.
Lúc đầu Kiều An Sâm nỗ lực điều chỉnh hô hấp, chuẩn bị tiến đi ngủ, nhưng khi nhắm mắt lại thì bị hành động và hơi thở ấm áp của Sơ Nhất đánh thức.
Kiều An Sâm yên lặng chịu đựng một lúc, sau đó dịch ra bên cạnh một chút.
Vừa mới nhắm mắt lại ngủ tiếp, ai dè Sơ Nhất lại lăn lại gần, lần này càng quá đáng hơn, trực tiếp ôm lấy anh, cánh tay khoác hờ lên ngực của anh.
Hô hấp của Kiều An Sâm cứng lại, sau đó lại nhẹ nhàng thở dài một hơi.
Bình thường khi ngủ Sơ Nhất cũng không an phận cho lắm, rất thích rúc rúc vào người anh, lúc đầu Kiều An Sâm vẫn chưa quen, mãi một thời gian sau mới quen dần, đôi khi còn phải ôm cô vào trong ngực mới ngủ được.
Cơ thể con gái mềm mại thơm ngát, thoải mái hơn rất nhiều so với Tiểu Hùng ngày bé Điền Uyển cho anh.
Bình thường cứ sáng mở mắt ra, chuyện đầu tiên Kiều An Sâm làm là tắt đồng hồ báo thức, sau đó cẩn thận buông Sơ Nhất ra,

vén chăn bước xuống giường.
Nhưng mà đêm nay Kiều An Sâm có chút khó chịu.
Chắc là xa nhau quá lâu, thỉnh thoảng Kiều An Sâm có suy nghĩ đến chuyện đó một chút, hôm nay, hai người lại nằm chung giường, ham muốn trong cơ thể là điều khó tránh khỏi.
Thế nhưng Sơ Nhất vẫn còn đang giận anh, tuy rằng cô đã trở về, nhưng Kiều An Sâm vẫn cảm thấy cô không vui, vì vậy anh đã không làm chuyện đó.
Trong đầu Kiều An Sâm đánh nhau một trận, lý trí cuối cùng cũng chiến thắng, các dây thần kinh bị kéo căng ra, anh chuẩn bị buộc bản thân phải đi ngủ.
Sơ Nhất nói mớ hai câu, theo thói quen duỗi chân ra gác lên người anh, không an phận cọ cọ hai cái.
Kiều An Sâm rõ ràng nghe thấy tiếng nổ trong đầu mình.
Sợi dây lý trí trong đầu bị cắt đứt.
Sơ Nhất là bị nóng tỉnh dậy, dường như là khô nóng từ trong xương, mô hồi toát ra khắp cơ thể, toàn thân vừa mệt mỏi vừa run rẩy.
Cô mơ mơ màng màng ý thức được cảnh vật xung quanh, cần cổ ẩm ướt nóng bỏng, hình như có cái đầu vừa hôn vừa cắn trên đó, cô nhíu mày hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên tỉnh ngủ.
"Kiều An Sâm..."
"Anh làm gì thế...."
Ngón tay của Sơ Nhất luồn vào tóc anh khẽ nắm lấy, một giây sau, nụ hôn trên cổ di chuyển dọc theo cằm rồi ngậm lấy môi của cô.
Hô hấp của cô càng nặng nề, hơi nóng tập kích khiến cô có cảm giác mình sắp ngất.
"Sơ Nhất." Kiều An Sâm ở bên tai gọi tên cô, giọng nói vừa trầm vừa thấp, có chút hơi khàn, cổ họng Sơ Nhất mềm nhũn, run run rẩy rẩy đáp lại.
"Làm gì vậy..."
Anh lại không nói gì, dường như chỉ muốn gọi tên cô, một lúc sau, Sơ Nhất đẩy anh hai cái, nức nở bảo anh đi ra.
Màn đêm vô cùng hỗn loạn lại hết sức phóng túng, dường như có tấm lụa đen bao phủ lấy hai người, mọi thứ đều nằm ngoài

tầm kiểm soát.
Tùy ý, thả lỏng, liều chết triền miên, sức cùng lực kiệt.
Cuối cùng Sơ Nhất ngủ thật say, trong đầu chỉ còn suy nghĩ duy nhất.
Quả nhiên không thể cấm dục quá lâu, bằng không rất dễ zảy ra chuyện.
Lúc hai người gặp mặt nhau đã là chập tối ngày hôm sau, Kiều An Sâm tan làm trở về, Sơ Nhất đang ở trong bếp cầm cái muỗng nếm thử canh gà.
Anh đi vào bếp, dép lê ma sát với sàn nhà phát ra tiếng soạt soạt.
"Ngon không?" Kiều An Sâm đến bên cạnh cô hỏi, Sơ Nhất gật gật đầu, đem cái muỗng đưa đến gần miệng anh.
"Anh uống thử xem." Kiều An Sâm nhấp một ngụm canh khi nãy cô uống vẫn còn.
"Ngon lắm." Anh cũng gật đầu nói: "Vừa uống."
"Để em bắc nồi xuống." Sơ Nhất nói xong chuẩn bị lấy bao tay dày, ai ngờ lúc xoay người lại vừa vặn đụng trúng ngực Kiều An Sâm, không hiểu sao anh đứng rất gần, ngay sát phía sau cô.
Sơ Nhất vội vàng không kịp chuẩn bị, khẽ hô lên một tiếng, Kiều An Sâm phản ứng rất nhanh ôm lấy eo cô, gần như ôm toàn bộ cả người cô .
Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, Kiều An Sâm cũng ngẩn người, hồi lâu cũng không có buông tay.
"Anh thả em ra đi." Sơ Nhất kịp thời phản ứng, lên tiếng nhắc nhở anh, Kiều An Sâm à một tiếng sau đó chậm chạp buông tay ra, vẻ mặt dường như còn có chút không muốn.
Sơ Nhất bưng canh gà ra bên ngoài, Kiều An Sâm đi theo cô, Sơ Nhất đi lấy bát, anh cũng vô thức đi theo, nhớ đến máy hút mùi vẫn chưa tắt, Kiều An Sâm giống như cái đuôi nhỏ đi vào theo.
Mấy lần như vậy liền bị Sơ Nhất phát hiện ra, cô không khỏi cau mày chất vấn.
"Anh đi theo em làm gì? Ngồi yên đó ăn cơm là được rồi."
Kiều An Sâm khẽ giật mình.
Một lát sau mới phản ứng lại, trong mắt có chút buồn bực, lầm lũi quay về bàn ăn.
"Anh cũng đâu biết đâu...."

Chương 28

Lúc ăn cơm, khẩu vị của Kiều An Sâm dường như rất tốt, anh ăn nhiều hơn so với bình thường, lần thứ ba anh thò tay ra xới cơm, Sơ Nhất nhịn không được hỏi.
"Gần đây tay nghề của em tốt lên hả?"
Kiều An Sâm ngừng lại, mơ hồ nói: "Hình như tốt hơn một chút."
"Thật hay giả?" Sơ Nhất vẫn chưa tin, cô nếm mỗi món một lần nữa, mùi vị vẫn y như vậy, so với Kiều An Sâm còn kém xa.
Cô lẩm bẩm: "Đâu có gì khác đâu, em cảm thấy vẫn như trước đây, không nấu ngon bằng anh."
"Chắc tại em nếm không ra đó." Kiều An Sâm ra vẻ bình tĩnh nói, Sơ Nhất suy nghĩ một lát rồi gật đầu.
"Cũng có khả năng là như vậy." Dù sao có rất nhiều người nấu ăn những ẫn không cảm thấy ngon miệng, chắc là ngửi mùi khói dầu quá nhiều.
Thường ngày hai người không nói chuyện với nhau nhiều lắm, sau khi ăn cơm xong, Kiều An Sâm rửa bát, Sơ Nhất nằm trên ghế sopha ăn trái cây xem TV, cô đang xem một trường trình tạp kỹ nổi tiếng gần đây.
Rửa bát xong, Kiều An Sâm đi đến chỗ cô rồi cầm một quả dâu tây ở trong đĩa, vô cùng tự nhiên bỏ vào trong miệng.
"Anh làm gì thế." Sơ Nhất bất mãn ôm cả đĩa dâu tây vào trong ngực, cô nhìn cái đĩa còn sót lại mấy quả, có chút không muốn cho anh ăn.
Kiều An Sâm im lặng một lúc.
"Ăn một quả cũng không được à?"
"Không được! Muốn ăn thì anh tự đi rửa đi!" Sơ Nhất tức giận nói, Kiều An Sâm im lặng nhìn cô, một lát sau liền quay người

rời đi.
Không hiểu sao Sơ Nhất lại có chút áy náy chột dạ, gần đây thái độ của cô đối với Kiều An Sâm xấu hơn rất nhiều.
Cô đang chuẩn bị nghĩ cách sửa chữa, thật ra mấy quả dâu này cho anh cũng được...Sơ Nhất vẫn còn chút vướng mắc, Kiều An Sâm đột nhiên bưng một đĩa đầy dâu tây, quả nào cũng căng mọng đỏ tươi ra.
Anh ngồi xuống bên cạnh Sơ Nhất, bình tĩnh đưa đĩa dâu trong tay cho cô.
"Em ăn đi."
"Em không thèm." Sơ Nhất lẩm bẩm, sau đó nhìn chằm chằm vào đĩa dâu tây.
"Em ăn một đĩa đầy rồi, anh ăn đi."
"Chúng ta cùng nhau ăn đi, nhiều lắm, một mình anh ăn không hết." Kiều An Sâm nói xong lại tiếp tục bổ xung một câu.
"Anh bằng lòng chia sẻ cho em."
Sơ Nhất cảm thấy những lời này của anh có ý khác, cũng có thể do cô chột dạ, nhưng mà....Sơ Nhất nuốt nước bọt, nhìn qua đĩa dâu tây mê người kia liền thỏa hiệp.
"Vậy được rồi." Cô không thể chờ được nữa vươn tay ra lấy dâu tây ăn.
"Em bắt đầu ăn đấy."
"Ừ." Kiều An Sâm gật đầu.
Người người hiếm khi có buổi tối nào ngồi cùng một chỗ, vừa ăn hoa quả vừa xem chương trình tạp kỹ, đôi mắt của Sơ Nhất dán chặt vào màn hình TV, sau đó không nhịn được liếc qua quan sát vẻ mặt Kiều An Sâm.
Anh ngồi cực kỳ nghiêm chỉnh, khác xa so với Sơ Nhất, nghiêm túc nhìn vào TV như là đang nghiên cứu hoạt động nào đó.
Sơ Nhất ngạc nhiên, ồ lên một tiếng: "Anh xem có hiểu gì không vậy?"
Vẻ mặt Kiều An Sâm dường như sụp đổ, anh nghiêng đầu qua nhìn cô.
Sơ Nhất cũng bất giác nhận ra câu hỏi của mình có hơi quá đáng, cái gì mà xem hiểu hay không, anh cũng không phỉa người đần độn.

Cô tránh ánh mắt của anh, mất tự nhiên ho khan một tiếng.
Bình thường Kiều An Sâm chưa từng xem qua mấy tiết mục giải trí như này, thậm chí ngay cả phim truyền hình điện ảnh đều không có, trong tiềm thức của Sơ Nhất, trên người anh tồn tại một trạng thái chân không biệt lập, ngăn cách tất cả mọi thứ.
Trong suy nghĩ của Sơ Nhất, cô đã vô tình chia Kiều An Sâm và những người bảy tám mươi tuổi thành một loại.
Giống như trả lời câu hỏi của cô, Kiều An Sâm nhìn vào TV, nhàn nhạt bình phẩm.
"Những cặp đôi trong trương trình này thật sự kết hôn rồi sao?"
Chương trình này đương nhiên là chương trình thực tế dành cho những cặp vợ chồng thật rồi, trong trương trình còn có ca sĩ nổi tiếng diễn viên, người dẫn chương trình, những cử chỉ ngọt ngào và sự tương tác giữa mỗi cặp đôi có thể mang đến cho người xem nhiều góc nhìn đẹp trên màn hình.
Sơ Nhất nghe vậy lập tức trả lời: "Đương nhiên rồi."
Trương trình này có rất nhiều nữ diễn viên cô rất yêu thích, bọn họ kết hôn đã nhiều năm, hơn nữa cuộc sống hôn nhân của bọn họ rất đặc biệt, đó cùng là điều cô thích ở chương trình này.
"Anh nghĩ bọn họ đều là diễn viên được mời đến để quay trương trình này." Kiều An Sâm nói, Sơ Nhất không thể giải thích được.
"Đương nhiên không có khả năng rồi, khán giả đâu phải người ngu đâu."
"Ừ."
"Tại sao anh lại nói như vậy hả?" Sơ Nhất có chút tức giận, trương trình yêu thích của cô lại bị Kiều An Sâm sỉ nhục.
"Anh cảm thấy." Kiều An Sâm quay sang Sơ Nhất, chậm dãi nói: "Có chút giả."
"Hả???"
"Bọn họ...."Kiều An Sâm có chút hoang mang chỉ vào TV.
"Cùng với nửa kia mỗi ngày đều sống chung với nhau như vậy à? Mỗi cặp vợ trong đó đều nói anh/em yêu em/anh với đối phương.
Lúc tạm biệt sẽ hôn môi.
Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ sẽ chia sẻ cho đối phương đầu tiên.
Mỗi một lễ hội đều có cách ăn mừng khác nhau.

.....
Còn rất nhiều chuyện mà bọn anh chưa từng trải qua.
Đại khái trong mắt Kiều An Sâm, những thứ này đều là điều kỳ lạ, bởi vị cuộc sống hôn nhân của bọn họ hoàn toàn khác.
"Đương nhiên." Cô trịnh trọng, giả bộ bình tĩnh nói.
"Chẳng lẽ anh cho rằng cuộc sông hôn nhân của mọi người đều nhàm chán như chúng ta à? Cuộc sống hôn nhân bình thường đều là như vậy."
"Ai nói vậy." Kiều An Sâm bình tĩnh phản bác cô.
"Anh cảm thấy chúng ta như vậy rất tốt."
Anh rất hài lòng với cuộc hôn nhân này.
Ngoại trừ lúc lúc trước Sơ Nhất nóng nảy ra thì Kiều An Sâm cảm thấy hôn nhân của anh không tìm ra chút khuyết điểm nào.
Thật ra lúc chưa kết hôn, đối với hôn nhân Kiều An Sâm cũng từng tưởng tượng hay là mơ ước đến.
Anh cảm thấy phương diện này anh hoàn toàn không có kinh nghiệm, từ nhỏ đến lớn việc mà anh cảm thấy hứng thú nhất là đọc sách, xem những tạp chí liên quan đến pháp luật, xem tin túc vụ án và xem một số loại sách khác.
Mọi người ở xung quanh anh bắt đầu yêu đương, anh không có cảm giác đối với những bạn học nữ xinh đẹp, thậm chí còn cảm thấy không thú vị bằng một quyển sách.
Chờ cho đến khi mọi người tốt nghiệp lập gia đình, Kiều An Sâm vẫn còn độc thân một mình, anh cảm thấy như vậy không có gì không tốt, thậm chí còn có chút hưởng thụ cuộc sống độc thân, chỉ là bị người hơi phiền khi người nhà liên tục đốc thúc chuyện kết hôn.
Vì giải quyết truyện này, Kiều An Sâm đi coi mắt một vài đối tượng, đủ mọi tính cách, đủ cách ăn mặc, nhưng anh vẫn không hề có cảm giác, thậm chí nghĩ đến cảnh sống chung một chỗ với đối phương, anh không khỏi cảm thấy phản cảm.
Kiều An Sâm cảm thấy mấy việc đại loại như vậy không có ý nghĩa lại rất mất thời gian, anh đang định tìm thời gian phù hợp nghiêm túc nói chuyện với bố mẹ rằng bản thân sẽ dừng việc coi mắt, thì trong nhà đã sắp xếp cho anh gặp mặt Sơ Nhất.

Kiều An Sâm là người có ý thức mạnh mẽ về thời gian và trách nghiệm, chuyện đã đồng ý sẽ dốc hết sức lực ra hoàn thành, vì vậy cho dù làm việc mệt mỏi cả một ngày, anh vẫn tranh thủ thời gian gặp mặt Sơ Nhất.
Nhưng không ngờ rằng lại có ngoại lệ.
Kiều An Sâm vẫn còn nhớ rõ ngày đầu tiên nhìn thấy Sơ Nhất. Người con gái ngồi ở đối diện, mỗi khi cười ánh mắt đều cong lên, giọng nói mềm mại khiến Kiều An Sâm nghĩ ngay đến mèo con vừa cai sữa mẹ.
Cô cùng với mấy đối tượng xem mắt trước kia của anh hoàn toàn khác nhau, trắng trẻo, dịu dàng ngoan ngoãn, đáng yêu vô cùng.
Mái tóc đen dài tùy ý buộc trên đỉnh đầu, trên người cũng không có mùi nước hoa nồng nặc, không trang điểm, ánh mắt rất sạch sẽ, đôi môi hồng nhạt tự nhiên.
Lần đầu tiên anh không cảm thấy phản cảm.
Trên người Sơ Nhất dường như có một loại sức hút trời sinh làm cho mọi người đều muốn gần gũi với cô, những gần gặp mặt tiếp theo, ấn thượng của anh về cô càng trở nên sâu sắc.
Do đó, khi biết mình sắp cưới cô, phản ứng đầu tiên của anh không phải là bất ngờ và phản kháng, mà là một tâm trạng rất phức tạp và không thể giải thích được.
Dường như là lo lắng, lại giống như là hồi hộp thậm chí còn có chút chờ mong.
Nhưng trong tất cả những cảm xúc đó, không có nào liên quan đến từ chối.
Anh rất nhanh đã tiếp nhận nó.
Cuộc sống sau khi kết hôn là trải nghiệm đặc biệt nhất trong cuộc đời anh, mỗi ngày trở về, thứ chào đón anh không phải là một căn nhà vắng vẻ nữa mà là một người phụ nữ, khi anh tan làm, người đó sẽ cười, sẽ nói chuyện với anh, thỉnh thoảng còn hay làm nũng.
Lúc ăn cơm cũng là hai người, đi ra ngoài cũng là hai người, khi ở cùng một chỗ không làm gì cũng là hai người.
Buổi tối đi ngủ vừa ấm áp vừa thơm ngát, Sơ Nhất rất giống như trong tưởng tượng của anh, rất mềm mại rất dịu dàng lại còn

ngoan ngoãn ngọt ngào.
Kiều An Sâm cảm thấy cuộc sông hôn nhân của anh bây giờ tốt hơn rất nhiều so với lúc còn độc thân.
Ánh đèn trong phòng khách sáng rực, TV truyền đến tiếng cười của nữ khách mời, còn có tiếng cười đùa của chồng các cô ấy.
Biểu cảm của Kiều An Sâm hết sức trịnh trọng, thậm chí còn mang đến sự nghiêm túc, Sơ Nhất nhìn khuân mặt anh, cô có thể sâu sắc nhận ra.
Những lời anh nói đều là thật lòng.
Thậm chí là phát ra từ đáy lòng.
"Anh cảm thấy chúng ta bây giờ rất tốt."
Đối với cuộc sống hôn nhân của mình thỏa mãn mười phần, hơn nữa trong đầu không hề có ý niệm muốn thay đổi.
Sơ Nhất định nói gì đó nhưng lại thôi, một cảm giác bất lực quen thuộc lại hiện lên, cô quay đầu lại, lạnh lùng nói là hai từ.
"Đi đi."
Cô không còn gì để nói nữa.
Kiều An Sâm cảm thấy mình không nói gì sai, nhưng lại làm cho Sơ Nhất cảm thấy mất hứng, anh ngồi ở bên cạnh yên lặng bên cạnh, thật sự không thể kiên trì nổi.
Anh không hiểu tại sao đêm nay mình lại phải ngồi đây xem cái chương trình nhàm chán này, anh cảm thấy khá tốn thời gian.
"Anh về phòng trước đây?" Kiều An Sâm thăm dò hỏi Sơ Nhất, cô gật đầu nhưng không quay lại.
"Ừ."
Kiều An Sâm mím môi, yên lặng đứng dậy sau đó trở về phòng.
Người nào đó vừa đi, Sơ Nhất bắt đầu siết lấy cái gối coi nó như ai kia, nghiến răng nghiến lợi lôi kéo chà đạp cái gối.
"Chán ghét chán ghét chán ghét!!! Kiều An Sâm quá đáng ghét!"
Tối muộn Sơ Nhất mới trở về phòng.
Kiều An Sâm cũng đã gập sách đi ngủ, đèn ngủ ở đầu giường vẫn còn bật, căn phòng rất yên tĩnh.
Sơ Nhất khó chịu im lặng leo lên giường, vén chăn nằm xuống rồi chùm chăn kín mít.
Từ lúc bước vào phòng cô vẫn chưa nói chuyện với Kiều An Sâm, ngược lại là Kiều An Sâm, khi nghe thấy động tĩnh liền mở mắt

ra.
"Anh tắt đèn nhé?"
Theo thói quen lên tiếng nỏi ý kiến của cô, Sơ Nhất nhắm mắt chẳng buồn nhìn anh mà ừ một tiếng.
Kiều An Sâm thò tay ra tắt đèn.
Căn phòng tối om, Sơ Nhất vẫn nằm im ở đó, cô cảm mình có chút cứng đơ, giống một con cá nóc phồng lên đầy tức giận.
Cô tức đến nỗi ngủ không được, vừa nghĩ đến Kiều An Sâm nằm ở bên cạnh thì càng tức, cô thậm chí còn muốn ra phòng khách ngủ.
Ngay lúc Sơ Nhất đang tức giận hờn dỗi nằm đó, Kiều An Sâm đột nhiên ôm lấy cô.
Sơ Nhất đánh một cái vào bàn tay kia, trong bóng đêm yên tĩnh vang lên một tiếng 'Đét' lớn.
Dựa vào tiếng động lớn kia cùng với cảm giác đau ở trong lòng bàn tay, Sơ Nhất có thể biết giờ phút này Kiều An Sâm nhất định đau hơn.
Trong lòng cô có chút thoải mái, một bụng tức giận liền biến mất.
"Sao em lại đánh anh...." Qủa nhiên, Kiều An Sâm lập tức lên tiếng, trong giọng nói còn mang theo chút hoang mang lẫn khó tin.
"Tâm trạng của em hôm nay không tốt." Sơ Nhất lạnh lùng nói, có một loại vui vẻ khi trả lời thành công.
Bầu không khí yên tĩnh mọt lát, lát sau truyền đến giọng nói vô tội lại tủi thân của Kiều An Sâm,: "Anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi mà....không muốn làm gì khác."
Sơ Nhất "...." Mặt cô có chút nóng, cơn tức giận một lần nữa dâng lên.
"Ôm ngủ cũng không được!" Sơ Nhất nói to hơn, kiên quyết từ chối, Kiều An Sâm vuốt vuốt bàn tay bị cô đánh đau, tiếp đó, tủi thân lên tiếng.
"Ôm thôi cũng không được sao?"
"Không được!" Sơ Nhất lần nữa từ chối, Kiều An Sâm có chút mất mát mím môi.
"Được rồi."

Sơ Nhất tức giận trở mình, kéo chăn tới sát mép giường, cách anh rất xa.
Cô cố gắng nhắm mắt đi ngủ, ngày hôm nay cô đã nhận đủ đả kích rồi.
Cuộc hôn nhân này không có bất kỳ thứ gì làm cho người ta lưu luyến nữa.
Ngược lại Kiều An Sâm không nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ cảm thấy hôm nay tâm trạng Sơ Nhất hình như không tốt lắm nên cố gắng không chọc giận cô.
Vì vậy anh cũng không giám nói lời nào nữa mà nằm yên chuẩn bị ngủ.
Ban đêm, không biết ngủ đến lúc nào, Sơ Nhất lại lăn vào ngực anh cọ cọ, bàn tay hư hỏng lại ôm lấy cổ anh, Kiều An Sâm đang ngủ thì bị cô đánh thức, anh đưa tay ra ôm cô vào ngực, thuận tiện đem tay để ở trên cổ để quàng qua hông anh.
Sơ Nhất đang ngủ chậc chậc lưỡi, ngoan ngoãn ôm lấy anh.

Chương 29

Mặc dù vẫn còn giận nhưng Sơ Nhất vẫn nấu cơm tối chờ anh, lúc đi làm về thấy một bàn thức ăn nóng hổi như vậy, trong lòng Kiều An Sâm cũng thấy thoải mái hơn.
Anh đi đến phòng bếp lấy bát đũa, sau đó ngồi xuống bàn ăn, Sơ Nhất cởi tạp dề trên người ra rồi kéo cái ghế đối diện anh ngồi xuống.
Kiều An Sâm xới cơm, tiếp theo cầm đũa gắp măng tây xanh biếc trong đĩa, sau khi nếm thử thì gật đầu đánh giá.
"Ngon lắm."
Thái độ của anh tốt như vậy, Sơ Nhất thấy mình không nên sụ mặt nữa, bản thân cô cũng gắp lấy một miếng măng tây, thản nhiên nói: "Vậy anh ăn nhiều một chút."
"Ừ." Kiều An Sâm gật đầu, sau đó ăn thêm hai bát cơm nữa.
Công việc nhà hai người rất tự giác, người nào rảnh thì làm, nhưng bình thường người rảnh đều là Sơ Nhất, cô không đành lòng để cho Kiều An Sâm mỗi khi mệt mỏi trở về còn phải làm việc nhà.
Nhưng người nấu cơm không phải rửa bát, đây là quy tắc ngầm giữa bọn họ.
Kiều An Sâm rửa bát xong liền đi tắm, Sơ Nhất thu quần áo khô trên ban công vào, sau đó gật thành từng chồng riêng, áo sơ mi của Kiều An Sâm thì phiền phức hơn, trước khi cất cần phải ủi qua.
Cô lấy bàn ủi rồi cắm dây vào ổ điện, đặt áo sơ mi lên bàn ủi, khi khí nóng toát ra, Sơ Nhất cúi đầu ủi đồ.
Từ trước đến nay Kiều An Sâm tắm rửa rất nhanh, chỉ mất vài phút đồng hồ, anh mặc đồ ngủ rồi mở cửa chuẩn bị vào phòng bếp uống nước.

Vừa vặn nhìn thấy một màn này.
Bước chân của anh chợt ngừng lại, bình tĩnh nhìn chăm chú Sơ Nhất mấy giây, khuôn mặt cô tinh tế, vẻ mặt rất bình thản, Kiều An Sâm cảm thấy cô rất điềm đạm.
Anh cảm thấy Sơ Nhất rất tốt.
Vào phòng bếp rót nước rồi đi ra, Kiều An Sâm cầm cốc nước đi đến bên cạnh Sơ Nhất, cúi đầu nhìn cô ủi đồ, Sơ Nhất không hiểu gì ngẩng đầu lên nhìn anh.
"Anh ở đây làm gì vậy?"
"Anh đang nhìn em ủi đồ." Kiều An Sâm có chút tò mò, âu phục áo sơ mi trước kia của anh đều mang đến tiệm giặt đồ dưới lầu, sau khi kết hôn đều do một tay Sơ Nhất lo liệu, Kiều An Sâm không có chú ý nhiều đến việc nhỏ này.
Ngay lúc này đây, anh nhìn động tác của Sơ Nhất liền cảm thấy rất mới mẻ.
Phải cẩn thận và tỉ mỉ lắm mới có thể hoàn thành một việc, cái áo nhăn nhúm dưới bàn tay của cô trở nên thẳng thớm, giống như những cái áo mà anh hay mặc.
"Tối nay anh có rảnh không?" Sơ Nhất cúi đầu thuận miệng hỏi, động tác trong tay vẫn liên tục không nghỉ.
Kiều An Sâm trả lời: "Cũng khá rảnh."
"Nếu anh có thời gian rảnh thì có thể đi lau nhà." Sơ Nhất ngẩng đầu lên nhìn anh, biểu cảm cười như không cười.
"Như vậy lát nữa em đỡ phải làm rồi."
Kiều An Sâm: "....."
"Được rồi." Anh đặt cái cốc trong tay xuống, đi ra ngoài tìm cây lau nhà.
Sơ Nhất không để ý đến anh, tiếp tục ủi đồ.
Bên cạnh vẫn còn mấy cái áo chưa ủi, bình thường Sơ Nhất hay gom áo sơ mi của anh lại, chờ đến khi vừa hết máy giặt quần áo mới giặt luôn một thể.
Bởi vậy Sơ Nhất mua cho Kiều An Sâm bảy tám cái áo sơ mi, để cho anh có thể thay dổi mỗi ngày.
Bàn ủi trong phòng khách phát ra tiếng động nhỏ, Sơ Nhất đem quần áo ủi xong treo lên giá áo, lúc nhìn lên thì thấy Kiều An Sâm mặc một bộ đồ ngủ caro màu xang, dưới chân đi đôi dép lê,

đang cúi đầu khom người cầm cây lau nhà, đang hì hục lau.
Biểu cảm chăm chú kia dường như không bỏ sót một hạt bụi nào.
Lúc ý thức được bản thân đang cười, cô nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm của mình.
Sau khi Kiều An Sâm lau nhà xong, đúng lúc Sơ Nhất cũng ủi xong đồ, anh còn cố ý đến trước mặt Sơ Nhất báo cáo một tiếng, giống như học sinh tiểu học đợi giáo viên khen ngợi.
"Anh lau nhà xong rồi."
"Ừ, tốt lắm." Sơ Nhất đánh giá, sàn nhà trơn bóng nhìn thấy cả bóng người, không còn sót lại một hạt bụi.
Bờ môi Kiều An Sâm giật giật giống như định nói gì đó, cuối cùng chỉ nói một câu: "Anh về phòng trước đây."
"Ừ." Sơ Nhất lại gật đầu, lần này còn nghiêm túc nhìn anh một cái, Kiều An Sâm đứng đó một lát rồi rời đi.
Phòng khách trở nên yên tĩnh, lúc Sơ Nhất cất quần áo xong thì cũng đã muộn, cô chậm rãi tắm rửa, sấy tóc, thoa kem dưỡng da.
Đầu tiên là bôi một đống kem lên trên mặt, các bước vô cùng phức tạp, ngay lúc Kiều An Sâm cho là kết thúc thì anh lại thấy cô lôi ra một chai lọ nữa, sắn quần lên rồi bôi khắp cơ thể.
Từ trong ra ngoài đều bôi qua một lượt, Kiều An Sâm nghĩ chắc là xong rồi, ai ngờ không biết Sơ Nhất lại từ chỗ nào lấy ra một chai khác, cho một ít ra lòng bàn tay, xoa xoa rồi mát xa lên tóc.
Bôi kem từ đầu đến chân, ngay cả tóc cũng không tha.
Sau một loạt hành động của cô, Kiều An Sâm đọc được rất nhiều trang sách, lúc đó Sơ Nhất mới lên giường, trên người còn mang theo vô số các loại mùi thơm.
Không hề khó ngửi một chút nào, thậm chí Kiều An Sâm cảm thấy rất thơm.
Lúc gần mười một giờ, đồng hồ sinh học của Sơ Nhất được Kiều An Sâm chỉnh sửa rất tốt, lúc vừa mới kết hôn, hai ba giờ cô mới ngủ, hai tháng sau thì mười hai giờ, bây giờ thì trùng khớp với anh, mười một giờ mỗi tối liền tắt đèn đi ngủ.
Cả hai người đều đã giải trí thư giãn trước khi ngủ, không bao lâu sau, đèn ngủ trong phòng cũng đã tắt.
Sơ Nhất đặt điện thoại xuống, chuẩn bị đi ngủ.

Chưa nhắm mắt được bao lâu, Kiều An Sâm đột nhiên mở miệng nói chuyện, Sơ Nhất có thể tưởng tượng khuôn mặt của anh lúc này.
"Sơ Nhất, đêm hôm qua em chui vào ngực anh ngủ."
Sơ Nhất: "..." Không có gì để nói hay sao mà lại nói cái này.
Cô bình tĩnh trả lời: "À, chắc ngủ say quá nên em không biết gì."
"Đêm nào em cũng như vậy." Giọng nói của Kiều An Sâm rất bình thường, nhưng cũng đủ khiến Sơ Nhất nghẹn họng, thiếu chút nữa không thở nổi.
Cô rất muốn dạy dỗ Kiều An Sâm một trận.
Không nên đụng vào nỗi đau của người khác, anh chưa từng nghe hay sao.
Sự im lặng lan tràn khắp căn phòng, trong đầu Sơ Nhất hiện lên vô số suy đoán, tướng ngủ của cô thật sự không tốt, hay là trong mơ vô ý thức bộc lộ khát khao với Kiều An Sâm, ngoại trừ cọ lên người anh, không biết cô có nói mớ gì hay không, không biết có làm ra hành động gì cấm trẻ em nhìn hay không nữa.
Sơ Nhất càng nghĩ càng thấy sợ, cả khuôn mặt đều nhăn lại, nếu như bật đèn, có thể nhìn thấy khuôn mặt xấu hổ và giận dữ như sắp khóc của cô.
Kiều An Sâm dường như vẫn chưa phát hiện ra, vẫn tiếp tục nói.
"Sớm muộn gì em cũng ôm anh ngủ." Anh tạm ngừng, sau đó lại bình tĩnh mở miệng.
"Không bằng bây giờ ôm luôn đi."
Sơ Nhất: "...."
Thấy cô không nói lời nào, Kiều An Sâm chờ một lúc rồi bổ sung một câu.
"Bởi vì mỗi lần em như vậy, anh đều bị em đánh thức."
Cầu xin anh, làm ơn khép miệng lại được không.
Sơ Nhất rất muốn nhanh chóng nói ra những lời này.
Nhưng mà cô vẫn cố gắng áp xuống, Sơ Nhất hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: "Em không thèm ôm anh."
Dường như cảm thấy mấy lời này vẫn chưa có sức thuyết phục, Sơ Nhất lại nhấn mạnh lại từng chứ.
"Đêm nay em sẽ kiểm soát được bản thân."
Kiều An Sâm im lặng, lát sau anh không nhịn được lẩm bẩm:

"Ngủ say như vậy làm sao mà kiểm soát được bản thân."
"Được rồi, ngủ thôi, anh im lặng đi."
Sơ Nhất không thể nhịn nổi nữa, nói một câu kết thúc cuộc trao đổi của bọn họ.
Kiều An Sâm nghẹn họng, anh ngậm miệng lại.
Sáng sớm, vì chủ nhật không đặt báo thức nên vô cùng yên tĩnh, rèm cửa sổ màu trắng bị gió thổi bay, ánh mắt trời lặng lẽ chiếu vào phòng.
Sơ Nhất chợt tỉnh giấc, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, vô ý cọ cọ vào người trước mặt
Người trước mặt!!!
Trong đầu Sơ Nhất nổ một tiếng, hoàn toàn tỉnh táo.
Cô mở mắt ra thì Kiều An Sâm tỉnh dậy, lông mi rung rung, anh nhìn thẳng vào cô, cặp mắt đen láy kia vẫn còn một lớp mây mù, dường như chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.
Đầu óc Sơ Nhất trống rỗng mất hai giây mới kịp phản ứng, cô lặng lẽ rút cánh tay đang ôm hông anh về, sau đó xoay người, vén chăn lên xuống giường,
Vừa mới đeo dép lê vào, còn chưa kịp rời giường liền thấy Kiều An Sâm gãi đầu ngồi dậy, vẻ mặt cực kỳ vô tội, trong miệng lẩm bẩm.
"Thấy chưa anh đã nói là em không kiểm xoát được bản thân rồi mà."
Sơ Nhất: "...."
Bởi vì chuyện này nên cả buổi sáng Sơ Nhất không nói chuyện với Kiều An Sâm, Kiều An Sâm vẫn không phát hiện ra, thoải mái pha một ly cà phê, chủ động hỏi Sơ Nhất có uống không.
Sơ Nhất lạnh lùng từ chối.
Chuyện tương tự như vậy xảy ra rất nhiều lần trong ngày, mỗi lần như vậy, Kiều An Sâm cũng đã nhận ra điều bất ổn, về sau anh cũng không nói chuyện nữa mà tự mình yên lặng làm công việc của mình.
Sơ Nhất có chút áy náy.
Chập tối, lúc Kiều An Sâm ra khỏi nhà, Sơ Nhất đang rửa rau nên không chú ý, đợi đến lúc anh trở về, cô mới nhìn thấy anh cầm một cái túi trên tay.

Kiều An Sâm bỏ cái túi lên bàn, thuận miệng nói: "Trong nhà hết trái cây rồi, anh vừa đi mua."
Anh đi đến bên cạnh Sơ Nhất, cầm con dao trong tay cô, "Để đấy anh làm cho, em nghỉ ngơi đi."
Sơ Nhất rửa sạch tay đi ra ngoài, lúc đi qua bàn ăn, cô mở cái túi Kiều An Sâm vừa xách về, bên trong là hai hộp dâu tây và cherry, trong cái túi còn có một cái bánh ngọt màu hồng nhạt, bên trên còn trang trí một quả dâu tây to bự.
Đêm nay lúc tắt đèn đi ngủ, Sơ Nhất nằm dịch qua, ôm lấy Kiều An Sâm.
Acơ thể anh cứng lại, sau đó nghe thấy Sơ Nhất nói chuyện, trong bóng tối, giọng cô nhẹ nhàng, mềm mãi, ngọt ngào như kẹo đường.
"Em suy nghĩ lại rồi, sớm muộn gì em cũng ôm anh ngủ... " Mặt cô dựa vào ngực anh, hai cánh tay ôm lấy eo anh, giọng nói có chút không chân thực.
"Không bằng bây giờ ôm luôn."
Hai người lại trở lại như trước đây, Sơ Nhất cũng không muốn gây gổ với Kiều An Sâm, dù sao người đau khổ vẫn là cô.
Bởi vì Kiều An Sâm không khó chịu, cô sẽ khó chịu, Kiều An Sâm khó chịu ít, cô còn khó chịu hơn nhiều lần.
Cuối cùng, người khổ vẫn chính là cô.
Người không biết lãng mạng là gì thấy cô không vui liền chạy ra ngoài mua trái cây và bánh ngọt dỗ cô vui vẻ, điều này cũng khiến cô cảm thấy mềm lòng.
Cuộc sống như nào không quá quan trọng, Kiều An Sâm ngoan ngoãn là được, chỉ cần không làm gì quá đáng, Sơ Nhất có thể bao dung cho anh.
Thời tiết dần dần ấm lên, không bao lâu sau, Lam Thành bắt đầu áp áp trở lại, gần đây Kiều An Sâm rất bận rộn, hình như có một vụ lớn rất lớn, ngay cả thời sự cũng liên tục đưa tin, Sơ Nhất theo dõi các tin tức nóng trong ngày đều thấy liên quan đến sự việc kia.
Cô chưa bao giờ chủ động hỏi thăm hay là tìm hiểu về công việc của Kiều An Sâm, trước khi kết luận được đưa ra thì biến cố đã sảy ra rồi, huống hồ bọn họ tuyệt đối giữ bí mật, những tình tiết

đến vụ án không thể nói cho người khác.
Đêm nay Sơ Nhất chờ Kiều An Sâm đến gần mười một giờ, nhưng Kiều An Sâm vẫn chưa về, cô đang định gọi điện thoại cho anh thì nghe thấy tiếng mở cửa.
Cô vén chăn xuống giường, mở cửa phòng rồi nói: "Sao hôm nay anh về muộn thế?"
Vừa nói dứt lời, cô liền thấy sắc mặt Kiều An Sâm vô cùng mệt mỏi, áo khoác âu phục vắt ở trên tay, hơn nữa còn nắm tay một đứa bé.
Đứa bé trai khoảng sáu bảy tuổi, mặc áo cộc tay với quần dài, cánh tay nho nhỏ, đôi mắt đen láy vừa to vừa sáng đang nhìn cô, cậu bé trốn ở đằng chân Kiều An Sâm, bộ dạng có chút rụt rè sợ hãi.
Sơ Nhất nghi ngờ, không dám tin hỏi.
"Kiều An Sâm, anh nhặt đứa bé này ở đâu vậy?"

Chương 30

Thời gian như dừng lại, Kiều An Sâm mấp máy môi, sau một hồi tìm kiếm từ ngữ thích hợp, anh lo lắng mở miệng: "Trong nhà nó xảy ra chút chuyện, không có chỗ để ở nên đến nhà chúng ta ở tạm một thời gian."
Sơ Nhất: "....."
Cô đã hiểu, Kiều An Sâm lại làm người tốt nữa rồi.
Không sao.
Sơ Nhất hít một hơi thật sâu rồi nhìn về đứa bé đằng sau anh, cô cố gắng làm cho giọng nói mình dịu lại.
"Vậy anh dẫn đứa bé đi tắm trước đi, em đi thu dọn lại căn phòng bên cạnh một chút."
Ánh mắt Kiều An Sâm lóe lên, gật đầu nói: "Được."
Trong nhà không có quần áo của trẻ con, đứa bé kia sau khi tắm xong vẫnmặc lại bộ quần áo cũ, cậu bé rất ngoan ngoãn, không biết tính cáchđã như vậy hay là do tới một nơi lạ lẫm nữa.
Sơ Nhất hỏi Kiều An Sâm: "Đứa bé đã ăn cơm chưa?"
Kiều An Sâm ngơ ngác mất hai giây mới nhớ ra, anh cúi đầu hỏi đứa bé.
"Cháu đã ăn tối chưa?"
Đứa bé sợ hãi lắc đầu.
Sơ Nhất: "....."
Cô nhìn Kiều An Sâm, không biết nên phản ứng như nào.
"Vậy để chị đi nấu cho em ít đồ ăn được không, em muốn ăn mì hay sủi cảo." Sơ Nhất nhẹ nhàng hỏi, trong nhà cũng chỉ còn hai món này thôi.
Đứa bé mím môi, khẽ nói: "Sủi cảo ạ."
"Vậy em chờ một chút, chị..." Sơ Nhất buột miệng nói ra, cô có cảm giác bản thân đã đến tuổi làm dì rồi.

Sơ Nhất khó khăn lên tiếng, "Dì đi nấu sủi cảo cho con."
Sơ Nhất nói xong đang chuẩn bị đi vào bếp, ánh mắt đen láy của đứa bé nhìn cô vài lần, đột nhiên mở miệng, giọng nói non nớt lại do dự.
"Chị không hề giống dì, giống chị hơn."
Sơ Nhất lập tức nở nụ cười, không nhịn được chỉ vào Kiều An Sâm và nói: "Vậy em cảm thấy anh ấy giống gì?"
"Chú." Đứa bé nói vừa một từ liền kịp thời phản ứng, có chút chột dạ thay đổi lại: "Anh."
Sơ Nhất không cười, cô lên tiếng dạy dỗ, "Bạn nhỏ không nên nói dối, nếu không mũi sẽ dài ra."
"Chú." Đứa bé lập tức ngẩng đầu lên nhìn Kiều An Sâm, có chút chần chờ, lại nghiêm túc bổ xung một câu, thậm chí còn nói to và rõ hơn lúc nãy: "Chú."
Kiều An Sâm: "....."
Sủi cảo chỉ cần nấu một chút là chín, Sơ Nhất gắp vào đĩa rồi mang ra, từng cái sủi cảo to bự nóng hổi đang bốc hơi nghi ngút, đứa bé rõ ràng đang đói, liên tục gắp sủi cảo bỏ vào trong miệng, động tác mặc dù hơi nhanh nhưng không hề chật vật, có thể nhìn ra được trong nhà dạy dỗ rất tốt.
Sơ Nhất xoa đầu cậu bé.
Sau khi ăn xong đĩa sủi cảo, Sơ Nhất đại khái cũng hiểu một chút về hoàn cảnh của cậu bé, đứa bé năm nay vừa tròn sáu tuổi, đang học lớp một, tên là Lê Ngôn, hôm nay vốn là ngày quốc tế thiếu nhi nên nghỉ ở nhà, bố mẹ cậu đột nhiên lại bị đưa đi, trong nhà cũng bị niêm phong, cậu bé đã ở trong đồn cảnh sát suốt cả ngày.
Tối hôm qua Kiều An Sâm đúng lúc xác nhận sự việc này, người cảnh sát phụ trách vụ án lần này lôi kéo anh không tha khiến anh đau hết cả đầu, không biết phải xử lí chuyện của đứa bé như thế nào.
Người nhà của đứa bé đều ở nước ngoài, tuy rằng đã liên lạc nhưng muốn trở về cũng phải mất vài ngày, các nhân viên có liên quan đều bị hạn chế tự do cá nhân.
Mà mấy người cảnh sát ở đó, người thì ở một mình, người thì toàn người chưa có bạn gái, có một người duy nhất kết hôn

nhưng nhà lại không còn gian phòng trống, không thể bắt hai đứa con gái của mình và đứa bé kia chen lấn một giường được.
Cuối cùng trong lúc đang suy nghĩ thì nhìn thấy Kiều An Sâm đến đây, mọi người đều đánh chủ ý qua người anh, tất cả bọn họ đều biết anh vừa mới kết hôn năm ngoái, hơn nữa vợ lại rất tốt bụng.
Đứa bé ngồi co ro ở trong góc nghe hết cuộc đối thoại của bọn họ, tội nghiệp ngước mắt nhìn anh.
Trong nháy mắt, Kiều An Sâm không biết nên từ chối nào, hình như cho đứa bé ở lại hai ngày cũng không có vấn đề gì, nhà anh vừa vặn còn một phòng chống, Sơ Nhất cũng thường xuyên ở nhà.
Lúc ấy Kiều An Sâm không có suy nghĩ quá nhiều, xung quanh có mấy cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào anh khiến anh không thể không đồng ý.
Về sau lúc trên đường về nhà mới phát hiện ra có điều không ổn lắm, dường như anh chưa nói chuyện này cho Sơ Nhất biết.
Lúc đẩy cửa bước vào, anh không biết phải giải thích với cô như nào, nhưng cũng may cô chỉ ngạc nhiên lúc đầu, Sơ Nhất đối xử rất tốt với đứa bé, Kiều An Sâm lặng lẽ thở ra.
Sau khi ăn xong đĩa sủi cảo, đứa bé bắt đầu buồn ngủ, thằng bé rất ít nói, lúc Sơ Nhất hỏi cậu bé mới chịu trả lời, chắc là hôm nay đã trải qua quá nhiều việc vượt qua sức chịu đựng của cậu bé.cậu bé đã trải qua nhiều chuyện vượt quá sức chịu đựng của mình.
Sau khi giúp cậu bé tắt điện đóng của phòng, nụ cười trên mặt Sơ Nhất vụt tắt, cô nhìn chằm chằm vào sau lưng Kiều An Sâm, nghiêm túc hỏi: "Anh lại đây, chúng
ta nói chuyện một lát."
Trong phòng ngủ, hai người mặc đồ ngủ ngồi đối diện ở trên giường, Sơ Nhất lên tiếng chất vấn Kiều An Sâm.
"Vì sao anh mang một đứa bé về nhà mà không bàn bạc trước với em?"
Trong lòng Kiều An Sâm cảm thấy rất hồi hộp, anh cảm thấy lúc đi họ đối mặt với giáo viên còn không có cảm giác hồi hộp như vậy, thậm chí anh còn nín thở nuốt nước miếng, trong đầu vội

vàng tìm lời giải thích.
"Lúc ấy tất cả mọi người đều chờ anh, đứa bé kia cũng ở đó, chẳng lẽ anh lại ra ngoài bàn bạc với em." Thật ra anh không dám nói là mình quên mất.
Sơ Nhất miễm cưỡng chấp nhận lời giải thích này, nhưng trong lòng cô cảm thấy có cái gì không ổn để cô tin tưởng tuyệt đối.
"Vậy sao lúc về anh không nói với em?" Cô trừng mắt, rốt cuộc cũng nghĩ ra điều không ổn kia.
"Anh sợ em ngủ rồi." Kiều An Sâm khẽ nói, huống hồ sự việc đã như vậy rồi, anh nói cũng không có ích gì, hơn nữa đứa bé kia ngồi ở phía sau khiến anh không cách nào mở miệng.
"....." Sơ Nhất mới không tin lý do của anh, cô cố nén giận, miễm cưỡng bình tĩnh nói, "Trong nhà nó sảy ra chuyện gì vậy?"
Kiều An Sâm lặng lẽ thở ra, lập tức trả lời, "Gần đây có một vụ án về kinh tế, bố mẹ của nó cũng có liên quan."
Nói xong anh lại bổ xung một câu.
"Tình huống rất nghiêm trọng."
Sơ Nhất im lặng, một lát sau liền hỏi, "Vậy về sau đứa bé này phải làm sao bây giờ?"
"Bình thường là họ hàng thân thích nuôi dưỡng thay."
"Nếu bọn họ không ở đây thì sao?"
Kiều An Sâm trả lời, "Có lẽ sẽ đưa đến cô nhi viện."
Không khí bởi vì một câu nói kia mà trở nên nặng nề, Sơ Nhất cũng không còn tâm tư tranh chấp với Kiều An Sâm nữa, chủ đề liên quan đến vận mệnh một người này cũng không đáng nhắc đến nữa.
Cô nghĩ đến đứa bé kia, nhất thời không biết nói cái gì.
"Mình đi ngủ thôi." Sơ Nhất lên tiếng, Kiều An Sâm gật đầu.
Ngày hôm sau đúng lúc là chủ nhật, sáng sớm Kiều An Sâm đã thức dậy đi làm rồi, Sơ Nhất cũng không nằm lâu, lúc anh vừa dậy cũng bắt đầu dậy theo.
Người thân của đứa bé thông báo đang chuẩn bị về nước, nhưng thời giạn cụ thể thì chưa xác định, Sơ Nhất cũng không biết đứa bé ở đây bao lâu.
Lúc đang chuẩn bị đồ ăn sáng, cửa phòng chợt mở ra, Sơ Nhất ngẩng đầu lên liền thấy đàng sau cách của là một khuân mặt

nhút nhát, cô nhìn cậu bé cười cười.
"Tiểu Ngôn, dậy sớm vậy."
"Xin chào chị." Cậu bé mấp máy môi đi tới, sau đó ngoan ngoãn leo lên ghế trước bàn ăn.
"Đánh răng rửa mặt chưa?" Phòng ngủ nào cũng có nhà vệ sinh riêng, Sơ Nhất nhìn khuân mặt sạch sẽ của cậu lên tiếng hỏi.
"Rồi ạ." Đứa bé ngoan ngoãn trả lời.
Bởi vì nhà có trẻ con nên Sơ Nhất không làm đồ ăn tùy tiện như trước, cô hâm nóng sữa bò, làm sandwwich, còn rửa sạch hoa quả.
Hai người ăn sáng xong, Sơ Nhất dẫn đứa bé ra ngoài mua quần áo.
Ngày hôm qua mới tới, cậu bé chỉ đeo mỗi một cái cặp sách nhỏ, Sơ Nhất bắt xe đưa cậu bé đi đến một của hàng gần đây.
Đứa bé rất yên tình và nghe lời, Sơ Nhất chọn đồ rồi bảo cậu bé thử, sau khi mua xong đứa bé nhỏ giọng cảm ơn cô.
Lúc hai người đi qua của hàng bánh ngọt, ánh mắt đứa bé nhìn chằm chằm vào tủ kính đựng kem, sau khi bị Sơ Nhất phát hiện ra, cậu bé mới nhìn đi nơi khác.
"Đi thôi, chúng ta vào đó xem." Sơ Nhất đột nhiên thay đổi phương hướng chuẩn bị đi vào, đứa bé lập tức giữ tay cô lại, ấp úng nói.
"Chị ơi, em không muốn ăn kem đâu."
"Nhưng chị rất muốn ăn." Sơ Nhất cười híp mắt nói, đứa bé cúi đầu không nói gì, ngoan ngoan để cô nắm tay đi vào.
Cuối cùng mỗi người cầm một cây kem dâu tây đi ra, trên lớp kem được trang trí bằng những quả dâu tây lớn, nhìn rất hấp dẫn.
Hốc mắt cậu bé đỏ lên, cắn kem trong tay, lông mi rung rung hai cái như là sắp khóc.
"Sao vậy?" Sơ Nhất ngay lập tức đau lòng, cô ngồi xổm xuống nhìn cậu bé.
"Không có gì ạ." Đứa bé cúi đầu đưa tay ra lau mắt, giọng nói nghẹn ngào.
"Em chỉ sợ về sau không được ăn kem ngon như vậy nữa."
Ánh mắt của Sơ Nhất trở nên mờ đi, cô ôm đứa bé vào trong

lòng, xoa đầu ăn ủi cậu.
"Không đâu Tiểu Ngôn à, mấy ngày nữa dì của em sẽ từ nước ngoài trở về, cô ấy sẽ đối sử tốt với em giống như chị vậy, thậm chí còn tốt hơn chị."
"Vậy nên em không được buồn nữa, khó khăn nào cũng sẽ qua thôi."
"Vâng." Cậu bé dựa đầu lên vai cô buồn bã đáp, Sơ Nhất ngửa đầu lêm, cô gắng để nước mắt không chảy ra.
"Nhanh ăn kem đi, nếu không sẽ chảy mất đấy."
Đứa bé lập tức đứng thẳng người, ngượng ngùng dụi mắt rồi cười với cô một cái thật tươi.
"Vâng." Cậu bé cúi đầu ăn kem, mơ hồ nói: "Ngon lắm ạ."
Lúc mua xong quần áo và mấy thứ đồ khác đã ba giờ chiều, Sơ Nhất lại dẫn cậu bé đi siêu thị chơi, mua đồ ăn và hoa quả.
Do thời gian vẫn còn sớm nên Sơ Nhất tiện thể đem bột mì còn thừa cộng thêm một chút việt quất làm một đĩa bánh quy nhỏ.
Khi bánh vừa ra lò, hương vị đã lan tỏa ra khắp trong không khí, bánh bích quy vàng ươm quyện với chút màu đỏ của nam việt quất, cắn một miếng đã lấy thơm và giòn tan, lại còn mang theo một chút chua chua ngọt ngọt.
Sơ Nhất rất thích ăn bánh quy việt quất cho nên làm khá nhiều lần, hiện tại cũng rất quen tay.
Ngược lại là đứa bé rất ngạc nhiên, lúc Sơ Nhất đặt đĩa bánh ra trước mặt cậu bé, hai mắt cậu lập tức sáng lên.
"Chị, chị thật lợi hại."
"Nếm thử xem có ngon không?"
Cậu bé cầm lấy bánh cắn mọt cái, sau đó liên tục gật đầu.
"Ngon hơn khi mua ở bên ngoài."
"Tất cả đĩa bánh kia cho em đấy." Sơ Nhất đẩy cái đĩa về phía cậu, ánh mắt cong cong.
"Chị đi nấu cơm, em tự mình chơi nhé, đừng ăn nhiều quá, lát nữa còn ăn cơm."
Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.
Hôm nay Kiều An Sâm đi làm về sớm hơn so với mọi hôm, Sơ Nhất vừa làm xong một nữa chợt nghe thấy tiếng mở cửa.
Anh nhìn Lê Ngôn đang ngồi ở trên ghế, trước mặt cậu bé đặt

một đĩa bánh quy, nhưng lại cậu bé ăn lại không ăn mà nhìn chằm chằm vào nó.
"Sao lại không ăn?" Kiều An Sâm đi đến hỏi, thuận tay cầm một miếng bánh quy bỏ vào miệng.
Lê Ngôn giật mình, ngửa đầu lên gọi một tiếng, "Chú."
Kiều An Sâm chợt dừng lại.
Cậu bé gọi Sơ Nhất là chị nhưng lại gọi anh là chú, vậy mối quan hệ giữa anh và Sơ Nhất là cái gì?
Kiều An Sâm rối loạn mất hai giây, anh không thể mặt dày bảo cậu bé gọi anh là anh được.
Thôi được rồi, dù sao cũng không ảnh hưởng gì.
Kiều An Sâm dứt khoát không nghĩ đến nữa.
"Chị đang nấu cơm nên bảo cháu để bụng cho bữa tối." Lê Ngôn trả lời rất trôi chảy, Sơ Nhất bảo cậu đừng ăn nhiều quá nên cậu chỉ ăn vài cái sau đó ngồi yên.
"À." Kiều An Sâm gật gật đầu sau đó nhìn Sơ Nhất đang nấu ăn trong bếp, lúc anh bước vào nhà đến bây giờ, cô cũng không để ý đến anh.
Kiều An Sâm suy nghĩ một chút rồi đi đến bên cạnh cô, chủ động hỏi: "Hôm nay nấu món gì vậy?"
Sơ Nhất hất cằm ra hiệu cho anh, ý là để cho anh tự mình nhìn.
Kiều An Sâm yên lặng một chút lại hỏi tiếp: "Ngày hôm nay hai người làm những gì?"
"Em đi mua quần áo cho Tiểu Ngôn." Cuối cùng Sơ Nhất cũng chịu để ý đến anh, chỉ có điều giọng nói hơi lạnh nhạt, sắc mặt Kiều An Sâm hơi thay đổi, một lúc sau mới hậm hực nói: "Để anh làm cho, em nghỉ ngơi đi."
"Không cần đâu." Sơ Nhất quay đầu quan sát anh, nhìn không rõ vui buồn.
"Anh đi làm cả một ngày rồi, anh nghỉ ngơi đi."
Nói xong Sơ Nhất lại tiếp tục công việc, Kiều An Sâm đứng im tại chỗ, một lát sau mới quay người rời đi.
Lúc ăn cơm bầu không khí vô cùng hài hòa, sắc mặt Sơ Nhất dịu dàng, khóe miệng hơi cong lên, cô và Lê Ngôn trò chuyện với nhai, thỉnh thoảng Kiều An Sâm cũng chen vào một hai câu.
Đang nói về vấn đề đi học của cậu bé, Kiều An Sâm chợt lên

tiếng: "Cùng giờ với anh, ngày mai để anh đưa thằng bé đi học."
"Anh tiện đường sao?" Sơ Nhất nhìn về phía anh hỏi, Kiều An Sâm trả lời: "Cách đó không xa lắm, không sao."
"Được." Cô gật đầu sau đó mỉm cười nhìn Lê Ngôn: "Vậy buổi chiều chị sẽ đón em."
"Đúng rồi."Sơ Nhất lại nhớ ra cái gì nói: "Đợi lát nữa chị đem bánh quy bỏ vào túi, ngày mai em có thể mang đến trường ăn, buổi tối em muốn ăn món gì?"
Lê Ngôn lắc đầu: "Chị làm món gì cũng được ạ."
"Đồ ăn chị nấu có ngon không?" Sơ Nhất trêu đùa hỏi, Lê Ngôn đang gặm cánh gà, nghe cô nói vậy liền gật đầu một cái, "Ngon lắm ạ."
"Lần sau bảo chú làm cho em thử, chú nấu còn ngon hơn chị đó."
Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm cười, Lê Ngôn ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt trợn tròn, giống như không thể tin nổi.
"Sao vậy? Không tin đúng không?" Kiều An Sâm liếc nhìn cậu bé, Lê Ngôn lập tức lắc đầu.
"Không phải." Cậu bé cúi đầu yên lặng bới cơm, ấp úng nói, "Nhìn chú không giống người biết nấu ăn."
Sơ Nhất hết sức vui vẻ, còn Kiệu An Sâm giận đến nỗi nở nụ nười, "Vậy chú giống người như thế nào?"
"Thì..." Lê Ngôn nghiêng đầu suy tư hồi lâu, cậu bé sợ hãi nhìn Kiều An Sâm, ấp úng nói: "Rất nghiêm túc, có chút đáng sợ."
Kiều An Sâm: "....." Thảo nào ngày hôm qua, tên nhóc này không nói với anh một lời nào, vừa về đến nhà liền lập tức nói chuyện với Sơ Nhất, hóa ra là anh đáng sợ.
"Kiều An Sâm, buổi tối anh đừng ra ngoài nữa." Sơ Nhất nói với anh, Kiều An Sâm mờ mịt không hiểu.
"Sao vậy?"
Cô từ từ bổ sung nửa câu sau.
"Bởi vì anh sẽ dọa bọn trẻ."
Kiều An Sâm: "....."

Chương 31

Kiều An Sâm rửa mặt xong, lúc bước ra khỏi phòng tắm đã thấy Sơ Nhất ngồi ở trên giường, anh ngạc nhiên nhíu mày.
"Em dậy làm gì?"
"Hôm nay Tiểu Ngôn đi học, em không yên tâm lắm." Sơ Nhất vén chăn xuống giường, lững thững đi vào phòng tắm, Kiều An Sâm nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng có chút kỳ lạ.
Kết hôn lâu như vậy, Sơ Nhất chưa từng tiễn anh đi làm, lần này là lần đầu tiên cô thức dậy cùng lúc với anh, nhưng lý do lại là lo cho đứa bé.
Kiều An Sâm thở dài, đè xuống tâm tình phúc tạp của mình.
Sơ Nhất chỉ đánh răng rửa mặt mà không thay quần áo.
Bình thường Kiều An Sâm không ăn sáng ở nhà, trên đường đi anh sẽ mua đồ ăn sáng cho Tiểu Ngôn, Sơ Nhất mở cặp sách của cậu bé rồi nhét bánh bích quy ngày hôm qua làm vào.
Tiễn hai người ra cửa, Sơ Nhất ngồi xổm xuống, dặn dò Lê Ngôn: "Ở trường nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời thầy cô, đùng suy nghĩ quá nhiều, buổi chiều chị sẽ tới đón em."
Lê Ngôn nhìn cô gật đầu.
Sơ Nhất đưa tay ra xoa đầu cậu bé.
Cô đứng dậy, Kiều An Sâm cầm tay Lê Ngôn, định bước đi thì bị cô gọi lại.
"Đợi một chút."
"Sao vậy?" Kiều An Sâm nghi hoặc quay đầu, anh nhìn Sơ Nhất đang tiến lại gần, cô nhìn chằm chằm vào cằm anh, sau đó đột nhiên vươn tay chỉnh lại cổ áo cho anh.
"Cà vạt của anh bị lệch rồi." Sơ Nhất nói, vì hôm nay phải ra tòa nên Kiều An Sâm mặc đồng phục, anh cảm thấy chỗ bị Sơ Nhất chạm vào dường như không ổn lắm.

Kiều An Sâm mím môi, sắc mặt không đổi gật đầu với cô, sau đó nắm tay Lê Ngôn đi ra ngoài.
Trên đường đi, Kiều An Sâm im lặng không nói, gương mặt vô cùng lạnh lùng, Lê Ngôn lén nhìn anh một cái, đầu nhỏ cúi xuống, không dám thở mạnh.
Cho đến khi bước vào thang máy, Kiều An Sâm không nhịn được thò tay sờ cà vạt trên cổ, tấm gương cho thấy bộ dạng hiện tại của anh, người đàn ông bên trong không nhịn được cong khóe môi.
Lê Ngôn mở to hai mắt, nghi ngờ bản thân bị hoa mắt.
Sau khi tiễn hai người ra ngoài, Sơ Nhất ngáp một cái sau đó đi nấu đồ ăn sáng.
Trong nhà chỉ còn một mình nên cô ăn uống khá tùy tiện, buổi chiều phải đi đón Lê Ngôn nên cô tranh thủ vẽ tranh trước.
Vùi đầu vào công việc mất nửa ngày, Sơ Nhất ngẩng đầu duỗi lưng một cái, mấy bản phác thảo trên Ipad dần hiện ra hình dáng, hiệu suất làm việc ngày hôm nay cũng không tệ.
Cô đứng dậy vươn vai một cái, sau đó đến tủ lạnh lấy một lọ sữa chua ra uống.
Đến giữa trưa vẫn kêu đồ ăn bên ngoài, ăn xong, cô ngồi trên ghế sopha nghỉ ngơi một lát, sau đó tiếp tục vẽ bản thảo, lúc nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ Lê Ngôn tan học.
Cô xuất phát sớm hơn một chút, lúc ngồi trên xe taxi, cô nghĩ mình nên mua một chiếc xe.
Lúc học đại học Sơ Nhất đã thi bằng lái xe rồi, nhưng chỉ là trên lý thuyết, không có kinh nghiệm thực tế, vì vậy tự mình lái xe vã rất nguy hiểm.
Trước kia cô không đi ra ngoài nhiều nên không có nhu cầu, nhưng gần đây cô cảm thấy mình cần dùng đến cái kỹ năng này rồi.
Lúc đến trường học, bên ngoài có rất nhiều phụ huynh đang đứng đợi, Sơ Nhất tìm một vị trí tốt đứng đợi, không lâu sau đó đã nghe thấy tiếng chương vang lên.
Một đám học sinh đep cặp sách chạy nhào ra bốn xung quanh, Lê Ngôn lẫn ở trong đám trẻ, cúi đầu đeo cặp sách lặng lẽ bước đi, nhìn rất cô đơn lạc lõng.

Sơ Nhất liếc mắt một cái liền nhìn thấy cậu bé.
"Tiểu Ngôn." Cô la lên, cậu bé ngẩng đầu, trông thấy cô thì nở nụ cười thật tươi.
"Chị." Cậu bé đi đến khẽ nói nhỏ, Sơ Nhất xoa đầu cậu rồi cầm lấy cặp sách trên lưng cậu.
"Hôn nay đi học có vui không?" Sơ Nhất dắt tay cậu bé vừa đi vừa hỏi.
Lê Ngôn gật đầu, ngẩng mặt lên trả lời: "Vui lắm ạ."
"Có ăn no ngủ ngon không? Có nghiêm túc nghe thầy cô giảng bài không hả?"
"Có ạ." Cậu bé lại gật đầu, Sơ Nhất đung đưa cánh tay của cậu, cười nói: "Tiểu Ngôn ngoan quá! Hôm nay chị làm bánh ngọt cho em ăn nha."
"Vâng." Cậu bé liền vui vẻ ra mặt, khuân mặt sạch sẽ non nớt tràn ngập niềm hạnh phúc, Sơ Nhất nhìn cậu, trong lòng giống như bị người ta nhéo một cái, đau xót đến nỗi xuýt khóc.
"Tiểu Ngôn thích bánh ngọt vị Matcha, xoài hay dâu tây đây?" Cô hít mũi nói, hai người vừa đi vừa nói chuyện đến khi về nhà, bàn tay cậu bé bị cô nắm trong lòng bàn tay, vừa mềm lại vừa ấm, giống ý hệt cảm giác trong lòng cô lúc này.
Buổi tối lúc Kiều An Sâm trở về liền mang theo một tin không tốt lắm.
Bên phía người thân của Lê Ngôn đột nhiên sảy ra chút chuyện, một tuần sau mới có thể về nước.
Cậu bé nghe xong cúi đầu không nói lời nào, Sơ Nhất và Kiều An Sâm nhìn nhau một cái, cô đi đến vỗ bả vai cậu bé, dịu dàng an ủi.
"Tiểu Ngôn, nghe nói công ty của dì em sảy ra tình huống khẩn cấp, cô ấy phải sử lý xong mọi chuyện mới có thể về đón em được, em đợi cô ấy thêm mấy ngày nữa có được không?"
"Không sao đâu ạ." Cậu bé ngẩng mặt lên, cười với cô một cái, khẽ nói.
"Chị ơi, em có thể chờ được."
Nói xong lại bổ xung thêm một câu rất nhỏ.
"Chỉ cần dì có thể đến là được."
Đêm nay Sơ Nhất ở trong phòng của Lê Ngôn, giúp cậu bé tắm

rửa, trò chuyện với cậu bé, kể chuyện cổ tích cho cậu bé nghe. Là chuyện hoàng tử bé.
"Cuối cùng, hoàng tử bé cũng tìm được hoa hồng và về tới hành tinh của mình."
Vừa kể xong câu này, cậu bé đã buồn ngủ, lúc nhắm mắt lại, cậu lẩm bẩm nói: "Chị ơi, hoàng tử bé về nhà rồi."
"Đúng vậy, Lê Ngôn bảo bối của chúng ta cũng sẽ về nhà." Sơ Nhất sờ đầu cậu bé khẽ nói.
"Vâng."
Cậu bé đã ngủ say.
Một lát sau, Sơ Nhất khép cuốn sách trong tay, nhẹ nhàng tắt đèn, đóng cửa rồi quay về phòng mình.
Lúc đồng hồ trên tường chỉ đúng mười một giờ, Kiều An Sâm nhìn sang bên cạnh, Sơ Nhất im lặng nằm quay lưng về phía anh, từ lúc về phòng đến giờ cô chưa nói một lời nào.
Kiều An Sâm gập sách, đưa tay ra tắt đèn.
"Tâm trạng không tốt sao?" Anh nằm xuống, kéo người bên cạnh ôm vào trong ngực, Sơ Nhất vẫn quay lưng về phía anh, một lát sau mới ừ một tiếng.
Kiều An Sâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Lo lắng về chuyện của Lê Ngôn sao?"
"Vâng."
"Mỗi người đều có con đường riêng của mình." Kiều An Sâm suy tư một lát rồi chậm rãi nói: "Em không thể nào chịu trách nghiệm về vận mệnh của người khác được."
"Nhưng mà trong lòng em vẫn rất khó chịu." Sơ Nhất xoay người lại, trong bóng tối chăm chú nhìn anh.
"Em không thể ngừng nghĩ về nó."
"Vậy mấy ngày này chúng ta đối xử tốt với thằng bé một chút." Kiều An Sâm nói, Sơ Nhất đột nhiên thấy nản lòng.
"Việc này còn cần anh nói nữa sao."
Kiều An Sâm trầm mặc, quả thực Sơ Nhất đối sử với cậu bé rất tốt, tốt đến nỗi anh có chút ghen tị.
"Đừng suy nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi." Kiều An Sâm khẽ nói rồi hôn lên trán cô một cái, Sơ Nhất không nói gì, chỉ vùi đầu vào ngực anh.

Hai ngày sau, học sinh tiểu học được nghỉ tết Đoan Ngọ, Sơ Nhất muốn đưa cậu bé ra ngoài chơi, lúc hỏi Kiều An Sâm, anh nhanh chóng đồng ý.
Sơ Nhất đưa cậu bé đi công viên giải trí, trẻ con rất thích nơi đó, vừa náo nhiệt lại vừa xinh đẹp.
Không nói những người khác, ngay cả bản thân Sơ Nhất lúc nhỏ cũng thích đi công viên trải trí.
Xe điện đụng kích thích mới lạ, vòng xoay ngựa gỗ giống như trong cổ tích, những que kem ngọt ngào, rất nhiều món đồ chơi đáng yêu.
Mười giờ sáng, Sơ Nhất sửa sang lại quần áo cho Lê Ngôn, hai người đeo balo đi ra ngoài.
Mấy ngày nay, Lê Ngôn hiếm khi cười vui như vậy, có thể thấy hôm nay cậu bé vô cùng hạnh phúc, trên đường đi nhảy nhót không ngừng.
Sơ Nhất cầm tay cậu bé, cô cảm thấy mình cũng vui theo cậu bé,
Mới sáng sớm Kiều An Sâm đã nhận được một cuộc gọi từ viện kiểm sát, hình như liên quan đến một số tài liệu nào đó, lúc cô còn chưa thức dậy anh đã lái xe đi làm rồi.
Trước khi đi, anh còn dặn dò cô, bảo cô và Lê Ngôn đến đó trước, anh đến việm kiểm sát trước rồi đến chỗ bọn họ sau.
Trước khi ra ngoài Sơ Nhất gọi điện thoại cho anh, Kiều An Sâm nói đợi anh một lát, Sơ Nhất bảo anh nhanh lên.
Hôm nay là ngày nghỉ, có rất nhiều người đến công viên giải trí chơi, hôm nay trời vừa nắng vừa nóng.
Sơ Nhất mua vé rồi cùng Lê Ngôn tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, cô mua hai ly nước ép trái cây, vừa uống nước vừa chờ Kiều An Sâm.
Thời gian từ từ trôi qua, ba mươi phút sau, Sơ Nhất đang định gọi điện thúc dục Kiều An Sâm thì thấy anh gọi đến.
Kiều An Sam xin lỗi vì bản thân không đến được, anh bảo cô và Lê Ngôn cứ đi chơi vui vẻ.
Sơ Nhất nhìn gương mặt mong chờ của đứa bé bên cạnh, cố nén giận đáp lại hai câu rồi cúp máy.
"Tiểu Ngôn, chú đột nhiên có việc gấp nên không thể đến được, chúng ta đừng đợi anh ấy nữa, hai chị em mình đi chơi đi."

Sơ Nhất cười híp mắt nói đùa, Lê Ngôn mặc dù có hơi thất vọng những vẫn gật đàu mỉm cười.
"Vâng."
Hai người đi chơi cả một buổi chiều, thế giới xe lửa nhỏ, vượt thác vân... vân mỗi trò đều thử một lần, cổ họng của Sơ Nhất khàn hết cả rồi, khuân mặt Lê Ngôn đỏ bừng háo hức.
"Chị ơi, trò này vui quá, chúng ta chơi tiếp lần nữa đi." Cậu bé chỉ vào trò tàu lượn siêu tốc của trẻ em ở phía sau, dường như vẫn chưa thấy thỏa mãn, Sơ Nhất đành phải cắn răng gật đầu.
"Đi, chúng ta qua đó xếp hàng."
Lúc chập tối mới về đến nhà, cả người cô mệt rã rời.
Sơ Nhất mệt mỏi nằm trên ghế sô pha, Lê Ngôn ôm quà ngày hôm nay thắng được, gương mặt vẫn chưa hết hưng phấn.
"Chị, cái hồng nhạt này cho chị, của chị là con gái, của em là con trai." Trong tay cậu bé cầm hai con búp bê nhỏ, một con màu hồng, một con màu xanh, Lê Nhất đưa tay ra nhận lấy liền nghe thấy cậu bé nói.
"Màu hồng là Tiểu Sơ, màu xanh là Tiểu Ngôn, bọn chúng là chị em, vô cùng yêu thương nhau."
Sơ Nhất cười vui vẻ, cô ôm cậu bé vào lòng, xoa đầu cậu.
"Tiểu Ngôn, hôm nay đi chơi có vui không?"
"Vui lắm ạ."
"Vậy tốt rồi, lần sau chị lại đưa em đi chơi."
Lúc Kiều An Sâm đẩy cửa bước vào, Sơ Nhất và Lê Ngôn đang chuẩn bị ăn cơm, đồ ăn đều đã nấu xong, tỏa khói nghi ngút ở trên bàn.
Bên cạnh hai người bọn họ đều có một cái bánh ngọt màu hồng nhỏ nhắn đáng yêu.
Chỉ có mỗi anh là không có.
Ánh mắt Kiều An Sâm dừng lại một chút, mím môi, chân thành nhận lỗi, "Xin lỗi hai người, hôm nay anh có việc đột suất, không thể cùng hai người đi công viên giải trí được."
Anh lại tiếp tục nói: "Lần sau có thời gian rảnh, anh nhất định sẽ đền bù."
"Không sao đâu chú." Lê Ngôn lên tiếng nói, sau khi nói xong còn lén lút quan sát Sơ Nhất.

Bầu không khí im lặng vài giây, Sơ Nhất bình tĩnh nói.
"Ăn cơm trước đi."

Chương 32

Lúc ăn cơm, Kiều An Sâm vẫn luôn lén nhìn Sơ Nhất, vẻ mặt cô quá mức bình thản, bình thản đến mức anh cảm thấy khác thường.
Bầu không khí vẫn vô cùng tự nhiên, Sơ Nhất gắp rau cho Tiểu Ngôn, Kiều An Sâm nói trẻ con nên ăn nhiều rau, Sơ Nhất dạy bảo Lê Ngôn.
"Chú nói đúng đấy."
"Vâng vâng ạ." Cậu bé gật đầu liên tục, gắp rau trong bát lên ăn, Sơ Nhất thỏa mãn mỉm cười.
Kiều An Sâm thấy vậy liền mỉm cười.
Nhưng lúc Lê Ngôn ngủ, không hiểu sao Kiều An Sâm lại cảm thấy sợ, anh suy nghĩ một chút rồi kéo Sơ Nhất lại, cho đến khi lồng ngực anh dán sát lên sống lưng của cô.
Sơ Nhất không giãy giụa, Kiều An Sâm buông lỏng tay một chút, vừa ôm cô vừa hỏi.
"Sơ Nhất, hôm nay em giận anh đúng không?"
"Không có." Sơ Nhất nói, bởi vì vùi vào trong chăn nên giọng nói có chút khó nghe.
Kiều An Sâm không tin, anh xác nhận lại lần nữa.
"Thật sao?"
"Nếu không thì sao?" Sơ Nhất đột nhiên đối mặt với anh, ánh mắt cô mở rất lớn, Kiều An Sâm nhất thời ngây ngẩn cả người, một lúc lâu không lên tiếng.
Nhìn anh như vậy, Sơ Nhất thở dài.
"Em biết công việc của anh rất bận, không thể đến được, em không trách anh."
"Anh xin lỗi" Kiều An Sâm ấp úng lên tiếng, Sơ Nhất nhắm mắt lại nói: "Ngủ thôi."

Kiều An Sâm do dự một chút mới dám cúi đầu hôn Sơ Nhất.
"Ngủ ngon."
Đợi Kiều An Sâm ngủ rồi, Sơ Nhất vô ý mím môi, trên môi dường như vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ anh, cô thầm than một tiếng.
Tết Đoan Ngọ chỉ được nghỉ ba ngày, tính cả thứ bảy chủ nhật, Điền Uyển gọi điện thoại đến kêu hai người về nhà ăn bánh chưng.
Sơ Nhất đã đồng ý, sau khi thương lượng với Kiều An Sâm, anh không suy nghĩ nhiều liền quyết định đưa Lê Ngôn đi cùng luôn.
Không thể để cho cậu bé ở nhà một mình được, để cậu bé gặp gỡ nhiều người cũng rất tốt.
Bởi vì đã nói trước, nên khi bọn họ xuống xe, Điền Uyển và Kiều Phụ niềm nở chào đón Lê Ngôn, Lê Ngôn đã được Sơ Nhất dạy từ trước, lúc nhìn thấy vợ chồng Điền Uyển thì lên tiếng.
"Cháu chào ông bà."
"Ừ, ngoan quá!" Điền Uyển yêu thương sờ lên mặt cậu bé, bộ dáng lưu luyến không rời.
Vừa vào nhà, Lê Ngôn chỉ mới ngồi xuống ghế sopha đã thấy Điền Uyển cầm một đống đồ chơi đến, nào là bộ đồ ghép tranh, xếp hình, transformer, bởi vì biết rõ cậu bé đến nên bà mới cố ý mua, không chỉ có Lê Ngôn mà Sơ Nhất cũng có chút vừa mừng vừa lo.
"Cảm ơn bà." Lê Ngôn ôm đống đồ chơi vào trong ngực, vui vẻ nói cảm ơn, bờ môi cong lên giống hình trăng lưỡi liềm, lông mi dài khẽ chớp chớp.
Điền Uyển đè tay trước ngực.
"Chao ôi, bảo bối của bà, đứa bé này rất khiến người khác yêu thích."
Trong lúc ăn cơm trưa, Điền Uyển liên tục gắp rau vào trong bát cậu bé, chẳng mấy mà chất thành ngọn núi nhỏ, Sơ Nhất vội vàng khuyên ngăn.
"Mẹ, Tiểu Ngôn không ăn được nhiều như vậy đâu, đủ rồi mà mẹ."
"Đứa bé đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều một chút không việc gì

đâu." Kiều Phụ ở bên cạnh nói thay Điền Uyển, Lê Ngôn đang cúi đầu ăn cơm, đôi mắt đen láy quan sát hai người, sau khi nghe vậy liền ăn nhanh hơn.
Cậu bé ăn đến nỗi quai hàm phình lên, Sơ Nhất sờ đầu cậu bé, dở khóc dở cười.
"Ông bà muốn tốt cho em, nhưng không nhất thiết em phải ăn hết tất cả, nếu không dạ dày sẽ bục mất đấy."
"Không sao đâu ạ." Cậu bé nói nhỏ: "Em ăn được."
Trong mắt cậu bé không giấu được sự nịnh nọt, không chỉ có Sơ Nhất đau lòng mà Điền Uyển cũng không chịu được, bà liếc mắt nhìn Kiều Phụ thở nhẹ: "Thật đáng thương."
Ăn uống xong xuôi, Sơ Nhất ở phòng khách chơi với Lê Ngôn, hai người bóc túi gỗ xếp hình mà Điền Uyển mua, cùng nhau nghiên cứu cách xây dựng lâu đài.
Ánh nắng chiều rực rỡ, một lớn một nhỏ ngồi chụm đầu vào với nhau, khuân mặt nghiêm túc chăm chú, thỉnh thoảng thì thầm hai câu, Kiều An Sâm cảm thấy bọn họ đang gặp khó khăn liền đi qua.
"Có cần anh giúp không?"
"Chú." Lê Ngôn gọi một tiếng sau đó kịp thời phản ứng bèn sửa lại: "Anh."
Trên đường đi Sơ Nhất đã dặn dò cậu bé rất kỹ, lúc ở nhà ông bà không được gọi là chú, điều này Lê Ngôn luôn nhớ kỹ trong đầu.
Đối với một tiếng anh này Kiều An Sâm vô cùng hưởng thụ, sắc mặt dịu đi trông thấy, anh ngồi xuống bên cạnh cậu bé.
"Em đang làm gì vậy?"
"Lắp ghép lâu đài ạ." Ngón tay ngắn ngủn mở bản vẽ hình lâu đài cho anh xem.
Trong mắt Kiều An Sâm lộ ra một tia suy nghĩ sâu xa.
Ở phương diện này, Sơ Nhất thật sự không có năng khiếu, cô và Lê Ngôn chỉ ghép được một lâu đài nhỏ đơn giản.
Kiều An Sâm xắn tay áo.
"Để anh."
Kiều An Sâm tham gia cùng hai người, anh thành thục dỡ bỏ lâu đài ban đầu, làm theo từng bước như trong hướng dẫn, chẳng mấy chốc lâu đài đã hiện lên dưới bàn tay của anh.

Lê Ngôn sùng bái nhìn anh.
"Wow, anh giỏi quá!" Cậu bé vui vẻ vỗ tay, Sơ Nhất cũng chăm chú nhìn anh, đôi mắt sáng long lanh khiến Kiều An Sâm cảm thấy có chút xấu hổ.
"Cái này rất đơn giản." Anh bình tĩnh nói, gương mặt nhìn không chút khác thường, Sơ Nhất nhân cơ hội dạy dỗ.
"Bởi vì anh học hành chăm chỉ đấy biết không" Cô nghiêm túc xoa đầu Lê Ngôn.
"Vì vậy nên anh mới giỏi như vậy."
"Mai sau em cũng muốn trở thành người tài giỏi." Cậu bé ngẩng đầu nghiêm túc nói, giống như đang thề một chuyện rất quan trọng.
"Giống như anh vậy."
"Cho nên bây giờ em cần phải làm gì." Sơ Nhất dịu dàng chỉ dẫn, cậu bé suy nghĩ vài giây rồi trả lời.
"Chăm chỉ học tập ạ."
"Đúng vậy." Sơ Nhất hài lòng mỉm cười, Lê Ngôn ngây ngốc nhìn cô mỉm cười, Kiều An Sâm nhìn hai người bọn họ, gương mặt trở nên dịu dàng.
Cách đó không xa, Điền Uyển và Kiều Phụ chứng kiến toàn bộ, Điền Uyển đột nhiên lên tiếng, "Ông này, có phải An Sâm của chúng ta muốn có con rồi đúng không?"
"Ừ." Kiều Phụ kinh ngạc liếc nhìn Điền Uyển, sau đó quay đầu nhìn ba người đằng kia trầm tư suy nghĩ.
"Nhưng tôi rất lo lắng."Kiều Phụ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ánh mắt Điền Uyển cũng nhìn về phía bên kia, giọng nói rất nhỏ nhẹ.
"Tôi cảm thấy sau khi An Sâm có con nó sẽ từ từ thay đổi, ông nhìn xem, nó đối xử rất tốt với Tiểu Ngôn."
"Chỉ sợ bọn chúng giống chúng ta ngày trước."
"Không đâu." Điền Uyển quay đầu lại nhìn ông, ánh mắt vô cùng kiên định.
"Sơ Nhất không phải tôi, An Sâm cũng không phải là ông, bọn chúng rất thích hợp, bổ sung lẫn nhau."
Lúc chập tối, hai người chuẩn bị về nhà, Điền Uyển gọi Sơ Nhất vào trong bếp, chuẩn bị một số thức ăn và bánh chưng cho cô

đem về.
Hai người vừa gói đồ ăn vừa nói chuyện phiếm, Lê Ngôn giống một cái đuôi nhỏ đi theo cô, phòng bếp không lớn lắm, Sơ Nhất sợ lúc quay người đụng phải cậu, cô bóc bánh chưng rồi cầm cái muỗng đưa cho cậu.
"Tiểu Ngôn, ra bên ngoài ăn bánh chưng đi, đây là bánh bà nội tự tay làm, ăn ngon lắm."
"Vâng, cảm ơn bà." Cậu bé ngẩn đầu nói, sau đó cầm lấy bánh chưng ngon ngoan đi ra bên ngoài.
Nhìn bóng lưng cậu bé biến mất, nụ cười của Điền Uyển vẫn ở trên môi, bà quay đầu lại, dường như vô ý hỏi thăm, "Đúng rồi Sơ Nhất, hình như con rất thích trẻ con."
"Đúng rồi ạ, trẻ con rất đáng yêu." Sơ Nhất không suy nghĩ sâu xa mà chỉ thuận miệng đáp, cô cúi đầu buộc lại túi bánh chưng.
"Vậy con của con và An Sâm sau này sẽ rất hạnh phúc khi có người mẹ tốt như vậy." Điền Uyển trêu đùa nói, Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn bà lắp bắp nói.
"Mẹ."
"Mẹ chỉ thuận miệng nói một chút thôi." Điền Uyên nhún vai khẽ nói.
"Việc của hai con mẹ không nhúng tay vào đâu."
Sơ Nhất gượng cười không nói gì, cố gắng rời lực chú ý sang túi bánh trong tay.
Bên ngoài nhà, Kiều Phụ và Kiều An Sâm đứng cạnh nhau ở trên ban công, ngắm nhìn phong cảnh phía xa.
Gió chiều mát mẻ thổi bay tóc mái, hoàng hôn màu cam đỏ cô đơn lại rực rỡ.
"Con và Sơ Nhất định lúc nào thì sinh con?" Kiều Phụ hỏi thẳng, Kiều An Sâm ngạc nhiên nhìn qua.
"Sao đột nhiên bố lại hỏi chuyện này?"
"Hôm nay nhìn thấy Lê Ngôn, bố đột nhiên có chút xúc động, hai đứa kết hôn cũng gần một năm rồi." Kiều Phụ nhìn anh từ trên xuống dưới, không nhịn được mở miệng, "Con cũng đã đến tuổi rồi."
Sinh nhật hai mươi chín tuổi của Kiều An Sâm đã qua, quả thực là không còn trẻ nữa, anh suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

"Hình như con sắp ba mươi tuổi rồi."
Điều kỳ lạ là anh chưa từng nghĩ đến chuyện có con, dường như trong nhận thức của anh, đó cũng không phải chuyện gì gấp gáp, đối với Kiều An Sâm mà nói, anh cũng không quá mong chờ.
Thậm chí anh chưa bao giờ tưởng tượng về cuộc sống khi có con, nghĩ lại còn thấy có chút phiền toái, hiện tại cuộc sống chỉ có anh và Sơ Nhất cũng rất tốt.
Đột nhiên bị nhắc nhở như vậy, anh mới chợt phát hiện ra, nếu theo từng bước mà nói, bằng tuổi của anh bây giờ có lẽ đã có con rồi.
"Đúng vậy, đừng để sau này người ta nói con lớn tuổi rồi mới có con." Kiều Phụ nghiêm túc nói, Kiều An Sâm cảm thấy có chút mới mẻ.
"Bố, bố học câu này ở đâu vậy." Anh đột nhiên nghĩ ra cái gì liền nói, "Không phải là xem TV cùng mẹ đấy chứ?"
"Đừng lảng sang chuyện khác." Kiều Phụ có chút mất mặt, lên tiếng dạy dỗ anh.
"Rốt cuộc là con nghĩ như nào?"
"Con không nghĩ tới." Kiều An Sâm thành thật trả lời.
"Con cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt."
Kiều Phụ bị lời nói của anh làm cho nghẹn họng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.
"Vậy con không muốn giống như hôm nay một nhà ba người, đứa bé sẽ sống cùng con và Sơ Nhất, nhìn bọn chúng lớn lên gọi con và Sơ Nhất là bố mẹ sao?"
Kiều An Sâm nghe đến câu cuối cùng bỗng thấy dao động, anh tưởng tượng đến cảnh tượng lúc chơi xếp hình kia, Lê Ngôn biến thành con của anh và Sơ Nhất.
Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy có chút mơ ước cùng khát khao.
Kiều An Sâm bối rối nhíu mày.
Chẳng lẽ lớn tuổi rồi nên suy nghĩ cũng dần thay đổi.
Trên đường về nhà, Kiều An Sâm yên lặng lái xe, khuân mặt nghiêm túc không nói câu nào.
Sơ Nhất cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng do Kiều An Sâm thường

xuyên như vậy nên cô không thấy lạ lắm mỗi khi anh trầm mặc.
Cô ôm lấy Lê Ngôn thì thầm nói chuyện.
"Hôm này ở nhà ông bà chơi có vui không?"
"Vui ạ." Lê Ngôn ngẩng mặt lên cười ngọt ngào, vẻ mặt của Sơ Nhất ngày càng dịu dàng.
"Vậy Tiểu Ngôn có thích ông bà không?"
"Thích ạ." Cậu bé lập tức đáp, âm thanh mặc dù lớn nhưng không chói tai, là giọng nói non nớt của trẻ con mang theo một chút ngọt.
Sơ Nhất nhịn không được cúi đầu cọ vào đầu cậu, giọng nói nhẹ nhàng không tưởng tượng nổi.
"Ông bà cũng rất thích Tiểu Ngôn đấy."
Kiều An Sâm nhìn qua kính chiếu hậu chứng kiến hết một màn này, anh nhìn hai người một lớn một nhỏ thân mật dựa sát vào nhau, cuối cùng ánh mắt dừng trên khuân mặt mỉm cười của Sơ Nhất.
Có thứ gì đó đang dần chui khỏi mặt đất.
Rục rịch nảy mầm, dần dần trở nên kiên cố.

Chương 33

Chơi cả một ngày, đứa bé cũng đã thấm mệt, lúc về đến nhà, Lê Ngôn bắt đầu ngáp ngủ, ánh mắt dần trở nên mơ màng.
Sơ Nhất để Kiều An Sâm tắm rửa cho cậu bé, sau khi tắm xong, Lê Ngôn chui ngay vào chăn, chỉ còn chừa lại đầu nhỏ, ngay sau đó, cậu bé ngoan ngoãn chúc cô ngủ ngon.
Sơ Nhất thấy cậu bé ngủ rồi mới tắt điện về phòng.
Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Kiều An Sâm vẫn đang tắm ở bên trong, Sơ Nhất leo lên giường chuẩn bị nằm xuống.
Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.
Kiều An Sâm đã thay đồ ngủ, tóc vẫn còn ướt sũng, da dẻ trắng trẻo ướt át, ánh mắt sach sẽ trơn bóng, giống như được ngâm trong nước.
"Đúng rồi, anh có việc muốn thương lượng với em." Anh thuận miệng nói, Sơ Nhất khoanh chân, nghiêm túc ngồi trên giường.
"Chuyện gì vậy?"
Chẳng hiểu sao, khi nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, Kiều An Sâm không thể nào nói ra được.
Anh mấp máy môi, hiếm khi có chút ngại ngùng.
"Anh thấy chúng ta nên sinh một đứa con, em thấy sao?"
Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh, Sơ Nhất không dám tin nhìn anh, đôi mắt nheo lại.
Một lát sau, cô mới phản ứng kịp, hoàn toàn không tin vào tai mình.
"Kiều An Sâm" Sơ Nhất nhíu mày, gian nan nói, "Sao đột nhiên anh lại nghĩ đến điều này?"
"Rất kỳ lạ sao?" Kiều An Sâm bị vẻ mặt của cô làm cho hoang mang, lông mày khẽ nhíu lại.
"Chúng ta kết hôn gần một năm rồi, tuổi tác cũng không còn

nhỏ nữa, có con không phải rất bình thường sao?"
"Nhưng mà..." Trong đầu Sơ Nhất rất loạn, ký ức ùn ùn kéo đến, những hình ảnh từ khi bọn họ kết hôn đến nay dần dần hiện lên.
Trái tim dần trở nên trĩu nặng, sự hoang mang đè ép cô đến nỗi không thở được.
"Em thấy bây giờ không phải thời điểm thích hợp để có con."
Cuối cùng, cô bình tĩnh kết luận một câu, sắc mặt Kiều An Sâm trầm xuống, nghiêm túc hỏi.
"Vì sao?" Anh chất vấn cô, ngoài sự bất ngờ bên ngoài, trong lòng anh còn cảm thấy vô cùng mất mát, xen lẫn với một chút gì khác lạ, điều đó khiến cho ngực của Kiều An Sâm như nghẹn lại, lục phủ ngủ tạng đều xoắn lại với nhau.
"Anh không cảm thấy tình trạng của chúng ta bây giờ rất bất ổn sao?" Sơ Nhất nghiêm túc nói, nếp nhăn giữa mi tâm Kiều An Sâm lại càng sâu.
"Chỗ nào không ổn?"
"Chỗ nào cũng không ổn." Sơ Nhất cảm thấy cảm xúc của Kiều An Sâm có vẻ bất thường, giọng nói không được bình thường cho lắm, Kiều An Sâm hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc, bình tĩnh nhìn vào mắt cô.
"Sơ Nhất, anh không hiểu tại sao em lại có suy nghĩ đó, nhưng trong mắt của anh, giữa hai ta không hề có bất kỳ vấn đề gì, hơn nữa sau khi kết hôn, không phải chúng ta sống rất hòa hợp hay sao?"
"Đó là do anh nghĩ thôi." Sơ Nhất mặc áo ngủ màu hồng ngồi trên giường, đôi mắt mở to, vẻ mặt và lời nói hết sức nghiêm túc.
"Giữa hai ta không hề có bất kỳ điểm chung nào, chưa từng ước hẹn, không có ý định tìm hiểu nhau, không có tiếng nói chung, không gặp gỡ bạn bè của nhau, cuộc sống của chúng ta càng không giống những cặp vợ chồng bình thường khác."
Sau khi nói xong, Sơ Nhất cố gắng chôn sâu những ký ức trước kia xuống, dường như vẫn chưa thỏa mãn, nhưng lại giống như đã được giải thoát, cô nhìn Kiều An Sâm, thẳn thừng tuyên bố.
"Bởi vậy, cuộc hôn nhân của chúng ta đang trong tình trạng báo

động rồi."
Kiều An Sâm: "....."
Anh phải xác nhận mất ba phút mới phát hiện Sơ Nhất không nói giỡn.
Giờ phút này, Kiều An Sâm rất khó để diễn tả cảm xúc trong lòng, thậm chí còn cảm thấy nực cười, anh im lặng nhìn cô rất lâu.
Là anh có vấn đề hay thế giới này có vấn đề?
Kiều An Sâm tự hỏi chính bản thân mình, anh cảm thấy thế giới quan của mình bị chấn động mạnh.
"Vậy em nghĩ anh nên làm gì?" Suy nghĩ một hồi, vô số ý niệm hiện lên trong đầu, cuối cùng, khó khăn lắm Kiều An Sâm mới thốt ra được một câu.
Sơ Nhất im lặng, một lát sau mới lên tiếng, "Không phải em nghĩ gì mà anh cần phải làm gì."
Vẻ mặt của Kiều An Sâm trở nên suy sụp.
Sau khi nói xong, Sơ Nhất cũng cảm thấy mình hơi quá, nhưng giờ phút này, cô quả thật không có tâm trạng, cũng như không có kiên nhẫn tiếp tục chủ đề này.
Kể từ giây phút nói về cuộc hôn nhân của mình, Sơ Nhất cảm thấy rất mệt mỏi, kèm theo đó là một chút buồn rầu và mất mát.
Lúc này, cô không thể tiếp tục ở cùng không gian với Kiều An Sâm được nữa.
Sơ Nhất xuống giường đeo dép.
"Đêm nay em ngủ cùng Lê Ngôn."
Nói xong, không đợi Kiều An Sâm trả lời, cũng không nhìn vẻ mặt lúc này của anh, Sơ Nhất trực tiếp rời khỏi phòng, lúc sắp đóng của lại, cô khẽ nói: "Anh ngủ sớm một chút."
Căn phòng trở nên yên tĩnh, quá mức yên tĩnh, sự việc này sảy ra quá nhanh, lúc Kiều An Sâm nhận thức được sự việc cũng đã quá muộn.
Lúc này, anh bỗng thấy hoảng sợ, nghi ngờ tất cả mọi thứ vừa rồi có phải thật không.
Thế nhưng căn phòng trống rỗng cùng với chiếc giường không một bóng người kia như đang nhắc nhở anh, tất cả mọi thứ đều là thật.

Kiều An Sâm cúi đầu, đứng im tại chỗ rất lâu, gió từ sân thượng thổi vào, anh rùng mình một cái, đột nhiên tỉnh ngộ, sững sờ nhìn xung quanh một vòng nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Sơ Nhất.
Đêm nay ai cũng không ngon giấc, Sơ Nhất còn tạm, còn Kiều An Sâm thì vác gương mặt hốc hác, hai mắt thâm đen đi làm, khi đụng phải Cận Nhiên, anh lại càng hoảng sợ.
"Kiều An Sâm, cậu sao vậy?"
"Tối qua thức đến mấy giờ?"
"Tôi nói này, anh đừng liều mạng vậy chứ, chẳng lẽ trong viện phát thêm tiền thưởng cho anh sao?"
Công việc của Kiều An Sâm yêu cầu sự nghiêm túc và trách nghiệm, thậm chí còn đến mức không cần mạng sống, nói dễ nghe là vì dân phục vụ, khó nghe chính là bướng bỉnh.
Vì bản án có thể thức trắng không ngủ, sau khi kết hôn có thu liễm một chút, lúc trước quả thật khiến mấy đồng nghiệp trong viện không biết đối xử như thế nào.
Kiều An Sâm bị Cận Nhiên quấy rầy, vốn cả đêm qua không ngủ, huyệt thái dương có chút nhức, giờ phút này lại càng đau.
Anh vuốt mi tâm, không thèm để ý đến Cận Nhiên, lướt qua anh ta đi về phòng làm việc.
"Ài, gặp phải chuyện gì có thể nói với tôi, người mưu trí như Cận Nhiên tôi đây sẽ giúp cậu giải quyết mọi ưu phiền ..."
Anh ta liên tục khua môi múa mép, thích nhất là trêu chọc Kiều An Sâm, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt suy sụp này của Kiều An Sâm, không hiểu sao anh ta luôn có cảm giác mình đạt được một thành tựu gì đó.
Cận Nhiên cười hì hì, lúc tưởng rằng bản sẽ lại thu phục được Kiều An Sâm như những lần trước, ai ngờ Kiều An Sâm lại dừng bước.
Kiều An Sâm thâm thúy liếc nhìn anh ta, nụ cười trên môi Cận Nhiên lập tức đông lại, kinh ngạc nuốt nước miếng.
"Sao, anh làm sao vậy?"
....
Sáng sớm, văn phòng không có một bóng người, Kiều An Sâm đặt túi xuống, kéo ghế ra rồi ngồi xuống, sau đó nhìn Cận Nhiên

đang đứng trước mặt, vừa khởi động máy tính vừa lơ đãng hỏi.
"Nếu như, nếu như vợ của anh đột nhiên nói với anh, hôn nhân của hai người đang trong tình trạng báo động, điều này có ý gì?"
Cận Nhiên ngơ ngác hai giây, mở to hai mắt, khó tin nhìn anh.
"Không phải là..." Anh ta khiếp sợ nói, ngón tay run run chỉ về hướng Kiều An Sâm.
"Cái này không quan trọng." Kiều An Sâm mất kiên nhẫn cắt ngang anh ta, "Nói điểm chính."
Cận nhiên thu tay lại, nuốt nước miếng, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó mới cẩn thận nói, "Nói như vậy, nhìn ý trên mặt chữ, hình như là...."
Anh ta ngước mắt nhìn Kiều An Sâm, có chút lắp bắp, sợ hãi không dám mở miệng.
"Có lẽ cô ấy muốn ly hôn với anh."
Kiều An Sâm cầm cốc chuẩn bị rót nước, nghe vậy, cốc nước trong tay liền rơi xuống bàn.
May mà không bị vỡ.
Cận Nhiên sững sờ nhìn cốc nước, cố gắng suy nghĩ lại.
"Cậu suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói." Kiều An Sâm hoàn hồn, hung hữ cảnh cáo anh ta, Cận Nhiên vô tội kêu lên.
"Không phải chính miệng anh nói sao, anh nói cuộc hôn nhân của anh đang trong tình trạng báo động rồi hay sao? Hay là anh miêu tả kỹ cho tôi tình cảnh lúc ấy, biết đâu vợ anh đang đùa anh, cho rằng chuyện đó là một loại tình thú giữa vợ chồng thì sao?"
Tình thú?
Nếu Kiều An Sâm cho rằng vẻ mặt nghiêm túc kia của Sơ Nhất là tình thú mà nói, vậy anh hẳn là điên rồi.
Anh đen mặt không nói lời nào, Cận Nhiên thấy tình hướng không đúng lắm, lòng bàn chân giống như được bôi mỡ, lập tức cáo từ, để lại Kiều An Sâm ngồi một mình trong phòng làm việc.
Buổi tối trở về, tình hình không vẫn không hề thuyên giảm, Sơ Nhất giống như phát tiết hết những bất mãn trong khoảng thời gian này ra ngoài, không cố tỏ ra bình tĩnh như trước mà im lặng ăn cơm, một câu cũng không nói với anh.
Ngay cả Lê Ngôn cũng phát hiện ra, cậu bé buộn bức bới cơm,

thở cũng không dám thở mạnh.
Sau khi Sơ Nhất phát hiện ra, sắc mặt mới dịu đi một chút, cô gắp thức ăn cho cậu bé.
"Ăn từ từ thôi không nghẹn." Cô dịu dàng nói, "Buổi tối chị nướng cho em một ít bánh quy để mai em mang đi học được không?"
"Được ạ!" Lê Ngôn nuốt cơm trong miệng, vội vàng gật đầu, hai người nhìn nhau cười.
Kiều An Sâm ngồi một mình một bên, trong lòng càng thấy khó chịu.
Lúc đi ngủ, Sơ Nhất lại ôm gối sang phòng Lê Ngôn, Kiều An Sâm nhìn chằm chằm quyển sách trong tay, một chữ cũng không lọt vào đầu, cuối cùng, anh vén chăn bước xuống giường, ra ngoài gõ cửa phòng bên cạnh.
"Sơ Nhất." Anh khẽ lên tiếng, bên trong có tiếng người đáp lại, giọng nói vẫn y như ngày thường, nhưng lại mất đi độ ấm.
"Có chuyện gì sao?"
"Em ra đi."
Yên tĩnh hồi lâu, tiếng xột xoạt truyền đến, tiếp theo là tiếng bước chân, Sơ Nhất mở cửa, bình tĩnh nhìn anh.
Kiều An Sâm đột nhiên không biết nói gì.
Anh im lặng một lúc, lấy hết dũng khí nói.
"Đêm nay em có về phòng ngủ không?"
Sơ Nhất mím môi thật lâu không đáp, đến khi sự thấp thỏm và lo lắng của Kiều An Sâm dần biến mất, anh mới nghe thấy cô trả lời.
"Không về."
"Tại sao?" Kiều An Sâm lập tức truy hỏi, cố gắng che giấu sự thất vọng dưới đáy mắt.
"Bởi vì chúng ta đang chiến tranh lạnh." Sơ Nhất nắm tay cầm cánh cửa, lẳng lặng nói, gương mặt không hề có cảm giác.
"Em không thể mềm lòng với anh thêm nữa."

Chương 34

Đêm nay lại là một đêm mất ngủ.
Ngày hôm sau, Kiều An Sâm không ở lại tăng ca nữa mà hăm hở về thẳng nhà, hành động của anh khiến đồng nghiệp vô cùng kinh ngạc.
"Đây là..."
Cận Nhiên nhích lại gần, hạ giọng nói, "Thông cảm cho anh ta một chút, gần đây công tố Kiều sảy ra một số vấn đề nội bộ."
Đồng nghiệp ngơ ngác hai giây, kinh ngạc mở to hai mắt, "Không phải là...?"
Cận Nhiên nghiêm túc gật đầu, "Đúng, đúng như anh đang nghĩ đấy."
Kiều An Sâm tuyệt đối không nghĩ tới, không đến hai ngày, tin tức về chuyện bất hòa trong tình cảm của anh và vợ anh đã lan truyền ra khắp viện kiểm sát, tất cả đồng nghiệp đều dùng ánh mắt đồng tình và thương cảm nhìn anh.
Anh ngơ ngác bật máy tính lên, động nghiệp ở đối diện bí mất lại gần anh, nhỏ giọng nói, "Công tố Kiều, phải dỗ dành vợ mình nhiều hơn một chút."
Kiều An Sâm, "? ? ? "
"Ai nói với cậu?"
Anh nhíu mày hỏi, đồng nghiệp đối diện thoáng ngừng lại, chột dạ nhìn xung quanh.
"À, không phải mọi người đều biết sao...."
Cận Nhiên! Kiều An Sâm nghiến răng nghiến lợi, hận không thể hành hình anh ta ngay tại chỗ.
Tối hôm qua anh cố ý tan làm đúng giờ, vậy mà thái độ của Sơ Nhất vẫn không tốt hơn chút nào, giống y như lần trước hai người cãi nhau, Sơ Nhất dọn ra ngoài ở, một tuần vẫn chưa

nguôi giận.
Do ký ức vẫn còn mới mẻ nên đến giờ nhớ lại vẫn còn thấy sợ hãi, anh không bao giờ muốn trải qua cuộc sống như vậy lần nào nữa.
Nhưng mà, lần này hình như còn kinh khủng hơn lần trước.
Ít ra lần trước anh còn biết nguyên nhân Sơ Nhất tức giận, có thể xin lỗi, nghĩ cách dỗ cô, lúc này đây, anh hoàn toàn không có phương hướng, Kiều An Sâm nghĩ lại lần hai người cãi nhau tối hôm đó, trong đầu chỉ khắc sâu mỗi câu nói cuối cùng kia.
"...Cuộc sống của chúng ta càng không giống những cặp vợ chồng bình thường khác."
Rốt cuộc, cuộc sống của một cặp vợ chồng bình thường là như thế nào?
Anh chau mày, cảm giác mình gặp phải vấn đề khó giải quyết nhất kể từ khi sinh ra đến giờ.
Trong viện kiểm sát có rất nhiều người đã kết hôn, thoạt nhìn, vợ chồng bọn bọ đều chung sống rất hòa hợp, Kiều An Sâm trầm tư, đột nhiên lại nhớ đến Cận Nhiên, sau đó lập tức loại bỏ ý nghĩ này.
Hôm nay anh cũng không còn tâm trạng tăng ca, vừa đến giờ nghỉ đã đứng dậy tan làm, quả nhiên lại nhận được những cái nhìn chăm chú, chỉ là lần này khác với lần trước, ánh mặt của mọi người lần này đều là đồng tình.
Kiều An Sâm sắp điên lên rồi, anh âm thầm mắng chửi Cận Nhiên một trận.
Lúc về đến nhà, Sơ Nhất đang bưng thức ăn, Lê Ngôn đang lấy bát đũa giúp cô, lúc ăn cơm, cuối cùng cũng đã tìm thấy chủ đề nói chuyện.
"Đúng rồi Lê Ngôn, ngày mai dì nhot sẽ về nước, khả năng cần phải đi qua một chuyến." Kiều An Sâm vừa nói ra, Sơ Nhất và Lê Ngôn đều dừng đũa, cô ngước mắt nhìn qua.
"Cô ấy sẽ đón Tiểu Ngôn đi sao?"
"Đối phương chủ động yêu cầu nuôi dưỡng Lê Ngôn." Kiều An Sâm nói, "Với tư cách là người thân nhất, đây cũng là sự sắp xếp thích hợp nhất."
Bầu không khí trở nên yên lặng, Sơ Nhất nhìn Lê Ngôn, cậu bé

cũng hơi ngạc nhiên, dường như vẫn chưa kịp phản ứng.
Dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, đột nhiên lại theo một đến một nơi hoàn toàn xa lạ, khẳng định rất khó tiếp nhận.
"Tiểu Ngôn, em có thân với dì nhỏ không?" Sơ Nhất hỏi, Lê Ngôn vốn lắc đầu, sau đó lại gật đầu.
"Trước kia có gặp hai lần, mỗi lần dì về đều mua quà cho em." Cậu bé khẽ nói, Sơ Nhất sờ lên đầu cậu.
"Vậy thì ngày mai chúng ta sẽ đi gặp dì em, nếu như em thích dì nhỏ, chúng ta sẽ đi cùng dì ấy, nếu không chúng ta sẽ nghĩ cách khác, có được không?"
Cho dù nói như vậy, bầu không khí trên bàn lại vô cùng yên tĩnh, ai cũng biết, đâu là sự sắp xếp tốt nhất.
Buổi tối, sau khi ru Lê Ngôn ngủ, Sơ Nhất cố ý đi tìm Kiều An Sâm, cô mới gõ của hai cái, Kiều An Sâm đã nhanh chóng ra mở cửa, chỉ là vẻ mặt có chút bối rối, giống như là lo lắng, Sơ Nhất không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp hỏi.
"Ngày mai chúng ta cũng phải đi sao?"
"Ừ, đến lúc đó anh về đón hai người."
"Không cần đâu." Sơ Nhất nói, "Chúng em tự thuê xe đi được."
Kiều An Sam nhấp môi dưới, "Ừ."
"Dì nhỏ của cậu bé...các anh đã tìm hiểu kỹ chưa? Điều kiện gia đình như thế nào?" Sơ Nhất lo lắng hỏi, mấy chuyện này không tiện nói trước mặt Lê Ngôn nên cô chỉ có thể lén lút hỏi Kiều An Sâm.
"Mấy năm trước cô ấy đã ra nước ngoài định cư, chồng cô ấy là người Mỹ gốc Hoa, hai người có một đứa con gái ba tuổi, gia đình đang kinh doanh nhỏ, điều kiện kinh tế không tệ lắm, tính tình cũng tốt."
Kiều An Sâm kể hết những điều mình biết cho cô nghe, giống như học sinh bị giáo viên kiểm tra, Sơ Nhất im lặng gật đầu.
"Ngủ ngon." Một lát sau, cô lên tiếng, Kiều An Sâm muốn nói lại thôi, cuối cùng đánh dấu đi sự chờ mong nơi đáy mắt.
"Ngủ ngon."
Thời gian gặp mặt là buổi sáng, Sơ Nhất lập tức đưa Lê Ngôn qua, Kiều An Sâm cũng ở đó, hiện trường còn có mấy cảnh sát.
Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đứng đó, trên khuân mặt

trắng trẻo đã xuất hiện một vài nếp nhăn, mái tóc đen dài, trang điểm nhẹ nhàng, tổng thể khiến người khác cảm thấy rất hòa nhã, khí chất thoải mái.
Lê Ngôn thấy được người phụ nữ, ánh mắt liền sáng lên, do đang được Sơ Nhất nắm tay nên không lập tức chạy tới, mà đi đến cạnh kêu một tiếng dì.
Người phụ nữ ngồi xổm xuống trước mặt cậu bé, xoa đầu và khuân mặt cậu, hốc mắt đỏ ửng.
"Xin lỗi Tiểu Ngôn, là dì đến chậm." Người phụ nữ nói xong liền ôm Lê Ngôn vào lòng, Lê Ngôn không giãy dụa mà chỉ lẳng lặng buông tay Sơ Nhất rồi vỗ nhẹ lưng dì mình.
Hai người ôm nhau một hồi, người phụ nữ mới đứng lên, điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó nhìn về phía Sơ Nhất.
"Người này là cô Sơ sao?"
"Chào cô." Sơ Nhất gật đầu.
"Cảm ơn hai người đã chăm sóc Tiểu Ngôn."
"Chỉ là chuyện nhỏ thôi, hơn nữa Tiểu Ngôn rất ngoan." Sơ Nhất cười nói, ánh mắt nhìn Lê Ngôn, cậu bé được dì mình nắm tay, gương mặt rất lanh lợi.
Người phụ nữ vô cùng cảm động.
"Cho dù thế nào vẫn phải cảm ơn hai người, buổi trưa tôi mời hai người ăn một bữa, nếu không tôi sẽ rất áy náy."
Sơ Nhất suy nghĩ một chút rồi đồng ý.
Ăn cơm là một chuyện, chủ yếu là cô muốn tiếp xúc nhiều hơn với dì của Lê Ngôn, dù sao cô cũng chăm sóc thằng bé khá lâu, không thể tùy tiện giao nó cho người khác được.
Mấy người trò chuyện xong, trong lúc đang tìm nhà hầng, cô nhìn ra được Lê Ngôn khá thân thiết với dì nhỏ, chỉ là lâu quá không gặp nên có chút ngượng ngùng thôi.
Trên bàn cơm có một chi tiết nhỏ khiến Sơ Nhất khá yên tâm.
Lê Ngôn muốn ăn cá nhưng đĩa cá lại cách cậu bé khá xa, cậu bé chỉ có thể cố gắng vươn tay gắp, dì cậu bé ngồi cạnh thấy được liền thuận tay gắp cá cho cậu bé.
Lúc đó cô ấy đang nói chuyện với Sơ Nhất, vừa trò chuyện vừa gỡ hết xương cá, sau đó mới thả vào bát Lê Ngôn.
Vẻ mặt và động tác đều hết sức tự nhiên, như tập mãi thành

quen, ở nhà hẳn là thường xuyên chăm sóc trẻ con.
Dì của Lê Ngôn ở lại ba ngày để xử lý tất cả thủ tục, hai ngày nay Sơ Nhất và Lê Ngôn gặp mắt vài lần, mỗi lần gặp đều thấy cậu bé rất thâ với dì mình.
Sơ Nhất mua một cái vali nhỏ, thu dọn hết đồ Lê Ngôn dùng trong khoảng thời gian này vào, mỗi một bộ quần áo, mỗi một món đồ chơi của cậu bé cũng không quên.
Ngày tiễn cậu bé ra sân bay, thời tiết nắng ráo sáng sủa, ánh mắt trời rực rỡ như kẹo cam, xuyên thấu qua lớp kính ở sân bay chiếu xuống mặt đất.
Lê Ngôn kéo theo một chiếc vali nhỏ, được dì nhỏ dắt tay, cậu bé liên tục quay đầu lại nhìn cô.
Sơ Nhất cười vẫy tay, gương mắt cậu bé trở nên ủ rũ, dẹt miệng, giống như gắp khóc.
Cơ thế bé nhỏ cùng với chiếc vali biến mất ở cửa kiểm tra an ninh, Sơ Nhất không nhịn được nữa, hốc mắt dần nóng lên.
Kiều An Sâm ôm cô vào trong ngực, Sơ Nhất không kháng cự, cô dụa đầu vào vai anh, khóc thút thít.
Nhưng mà không lâu sau đó, cô đã điều chỉnh lại cảm xúc.
Sơ Nhất lau khô nước mắt, đẩy anh ra, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm.
Kiều An Sâm không nói gì, chỉ lặng yên đứng đó nhìn cô.
Về đế nhà, tất cả những đồ vật liên quan đến Lê Ngôn đều đã mang đi, căn phòng cậu bé từng ở giờ càng trở nên trống vắng, Sơ Nhất dọn dẹp lại căn phòng, ánh mắt lại đỏ lên.
Bên ngoài rất yên tĩnh, Kiều An Sâm không hề gây ra tiếng động gì, mấy ngày nay Sơ Nhất không nói chuyện với anh, người đàn ông âm thầm làm những gì mình nên làm, không làm bất kỳ một hành động dư thừa nào.
Chẳng hiểu tại sao, nỗi buồn li biệt liên tục dâng lên, Sơ Nhất ngồi dưới đất, dựa vào vách tưởng, hai tay ôm đầu gối khóc, khóc đến mức thở không ra hơi, cực kỳ khổ sở.
Lúc trước có Lê Ngôn ở cạnh, cô không thấy đau khổ như vậy, nhưng từ lúc cậu bé rời đi, cô mới phát hiện ra căn phòng này thật lạnh lẽo, Sơ Nhất không có nơi né tránh, không có nơi nào giúp cô giấu đi nỗi đau.

Kiều An Sâm đứng ở ngoài cửa, thu hồi lại động tác gõ cửa, anh im lặng nghe tiếng khóc nghẹn ngào truyền ra từ bên trong, chỗ ngực truyền đến một cơn đau kịch kiệt khiến anh không biết phải làm sao.
Chờ Sơ Nhất ra ngoài, trên bàn cơm đã bày đầy đồ ăn, Kiều An Sâm nhìn chằm chằm vào điện thoại không biết đang nhìn cái gì.
Cô kéo ghế, Kiều An Sâm gương mắt, tháo tai nghe trên tai xuống.
"Ăn cơm đi." Anh mở miệng, giọng hơi khàn, sau đó kho khan hai tiếng, khôi phục lại bình thường.
"Ừm." Sơ Nhất cúi đầu, cầm lấy đôi đũa trước mặt.
Bữa cơm này vô cùng trầm lặng, không có Lê Ngôn, bầu không khí giữa hai người vô cùng căng thẳng, Sơ Nhất cúi đầu bới cơm, không hề cảm thấy thèm ăn.
Buổi tối Sơ Nhất vẫn ngủ ở phòng cách vách, cô nằm xuống không bao lâu, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, Sơ Nhất ra mở cửa thì thấy Kiều An Sam bưng bát hoành thánh đứng ở ngoài.
"Anh thấy tối nay em ăn ít nên nấu cho em." Kiều An Sâm cảm thấy có chút nóng, lại thay đổi cánh tay cầm bát, bụng ngón tay cọ xát góc áo.
Bộ dạng chật vật cộng thêm ánh mắt nịnh nọt khiến Sơ Nhất không thể từ chối.
Cô im lặng nhận lấy cái bát, sau đó đóng cửa lại.
Bữa tối Sơ Nhất mới ăn hai miếng cơm, mấy giờ trôi qua, dạ dày cũng có chút cồn cào.
Hoành thành này là Điền Uyển gói, cố ý cất vào tủ lạnh của bọn học, bên trong có tôm nõn và thịt nạc, da mỏng nhân nhiều.
Sơ hất ăn hơn nửa bát, có chút no, cô đứng dậy đi lại vài vòng mới tiếp tục lên giường ngủ.
Lần này đã sắp mười hai giờ, Sơ Nhất trằn trọc mãi không ngủ được, trong bóng tối, thời gian im lặng trôi qua, không biết qua bao lâu, lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nghe thấy có tiếng cạy cửa rất nhẹ.
Cô không để trong lòng, tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, mãi cho đến khi bên cạnh giường lún xuống, một cơ thể âm áp dán

lên cô, cẩn thận đem cô ôm vào trong ngực.
Sơ Nhất cảm nhận được hơi thở quen thuộc của Kiều An Sâm.
Cô mở choàng mắt.
"Anh làm gì vậy?" Sơ Nhất muốn xoay người, Kiều An Sâm đè cô lại, anh lập tức giải thích, "Em đừng động, anh không làm gì hết, anh chỉ muốn ôm em ngủ."
"Em không muốn, anh tránh ra." Sơ Nhất lạnh lùng nói, Kiều An Sâm không chịu buông tay, ánh mắt chăm chú nhìn cô hồi lâu, sau đó than nhẹ.
"Sơ Nhất, những gì em nói anh đều nghiêm túc xuy nghĩ qua, anh sẽ sửa từ từ, em đừng như vậy, cho anh thời gian được không?"
Sơ Nhất không trả lời mà im lặng thật lâu, Kiều An Sâm đợi một lúc rồi ôm cô thật chặt, thấp giọng nói, "Em không trả lời cũng không sao, đêm nay để anh giúp em, ngay mai giận anh tiếp cũng được."
Không khí vẫn yên tĩnh như cũ, Sơ Nhất không cử động, hai người yên lặng rúc vào nhau, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của nhau, thời gian dần trôi qua, tiếng động hoạt toàn biến mất.
Sơ Nhất nhắm mắt lại.

Chương 35

Buổi sáng, Kiều An Sâm rời giường, Sơ Nhất mơ hồ nghe thấy có tiếng động, hình như có ai đó hôn lên trán cô rồi thì thầm vào tai cô.
"Anh đi làm đây."
Lúc ăn sáng, Sơ Nhất chợt nhớ đến chuyện này, cô đưa tay lên trán, hoài nghi mình nằm mơ.
Tầm mười giờ, điện thoại Sơ Nhất rung lên, cô dừng bút, tranh thủ thời gian cầm điện thoại lên xem.
Là tin nhắn của Kiều An Sâm.
"Em dậy chưa?"
Sơ Nhất nhíu mày, chỉ trả lời anh đúng một ký hiệu.
"?"
Đối phương trả lời rất nhanh.
"Sáng nay ăn gì rồi?"
Sơ Nhất gửi cho anh một chuỗi dấu chấm.
"....."
Cô để điện thoại xuống, hơi mất tập chung, trong lúc đang do dự, Kiều An Sâm lại gửi tin nhắn tới.
Sơ Nhất ẩn mở.
Là một bức hình.
Anh đang ăn sáng trong nhà ăn ở viện kiểm sát.
"Hôm nay anh ăn bánh bao và bánh quẩy, sữa đậu nành hơi nhạt, mấy món khác tạm ổn."
Sơ Nhất, "...." Cô híp mắt đọc tin nhắn, tay gõ bàn phím.
"Hôm nay anh rảnh sao?"
Kiều An Sâm, "?"
Sơ Nhất, "Sao nói nhiều vậy?"
"..."

Kiều An Sâm để điện thoại di động xuống, gương mặt có vẻ bất mãn, một lát sau bỗng thở dài.
Sơ Nhất trả lời anh xong liền tắt mạng, cô ném điện thoại ra chỗ khác rồi vùi đầu vào làm việc, đến khi cảm thấy đói bụng thì đã gần đến giữa trưa.
Cô muốn đặt đồ ăn, vì vậy lại ấn mở điện thoại.
Lần này, mấy tin nhắn liên tục hiện ra.
Toàn bộ là của Kiều An Sâm.
Tin mới nhất là một tấm ảnh.
Hai món mặn và một món chay trên đĩa cơm, bên cạnh còn có bát canh cà chua trứng.
Bố cục của bức ảnh rất khủng khiếp, giống như tiện tay chụp.
" Buổi trưa có sườn heo muối tiêu và súp lơ, nhưng không ngon bằng em làm."
"Em ăn cơm chưa?"
Có lẽ Sơ Nhất mãi không trả lời, qua nửa tiếng sau, Kiều An Sâm lại nhắn thêm hai tin nữa.
"Nhớ ăn cơm đúng giờ." Đằng sau còn bổ xung thêm một câu với một dấu chấm than.
"Ăn ít malatang thôi."
Sơ Nhất, "...."
Cô yên lặng thoát khỏi trang bán malatang.
Cuối cùng, cô đặt một phần xương sườn hầm cách thủy với táo đỏ kỷ tử và củ mài, cộng thêm một phần cơm và cải xanh, sau khi đặt mua xong, Sơ Nhất chụp anh cho Kiều An Sâm xem, lúc gửi vẫn không quên dùng thêm bộ lọc.
"Em biết rồi!"
"Hôm nay ăn đồ bổ."
Bên kia không trả lời ngay, Sơ Nhất cũng mặc kệ, cô cảm thấy mình trả lời Kiều An Sâm đã tốt lắm rồi, dù sao bây giờ bọn họ vẫn đang chiến tranh lạnh.
Vì vậy, Kiều An Sâm liên tục gửi mấy tin nhắ tới.
"Muộn như vậy mới ăn sao?"
"Sao cơm ít vậy, ăn nhiều một chút."
"Bây giờ là thời gian uống trà, nhưng bọn anh bận quá nên không có thời gian nghỉ ngơi."

Sơ Nhất xem xong thì hừ nhẹ một tiếng, sau đó tắt điện thoại, không thèm để ý đến anh.
Hôm nay Kiều An Sâm trở về rất sớm, Sơ Nhất phát hiện ra một chuyện, lúc trước, ngày nào Kiều An Sâm cũng tăng ca đến khuya, hiện giờ bọn họ đang cãi nhau, vậy mà anh lại tan làm đúng giờ.
Cô càng nghĩ càng thấy bực.
Hai người ăn cơm, từ khi Lê Ngôn đi, Sơ Nhất không còn tâm tư nghiên cứu món ăn mới nữa, cô tùy tiện làm hai món, dù sao cũng chỉ có cô và Kiều An Sâm, hai người cũng không ăn nhiều.
Sau khi ăn xong, Kiều An Sâm đột nhiên hỏi, "Sao em không trả lời anh?"
"Hả?" Sơ Nhất ngẩng đầu, suy nghĩ một chút mới phản ứng kịp. Chắc anh đang ám chỉ tin nhắn lúc xế chiều.
"Em đang vẽ bản thảo, không rảnh." Sơ Nhất nói, Kiều An Sâm thoáng dừng lại, sau đó tiếp tục truy vấn.
"Vẽ xong cũng không rảnh à?"
"Anh làm sao vậy?" Sơ Nhất ngẩng đầu trừng anh, có tình gây sự.
"Em nhất định phải trả lời tin nhắn mỗi khi anh gửi đến sao?"
Kiều An Sâm giật mình bởi câu hỏi của cô, một lúc sau, anh cúi đầu lẩm bẩm gì đó.
"Cái gì?" Sơ Nhất không nghe rõ, cô nhíu mày hỏi lại, Kiều An Sâm vội vàng lắc đầu.
"Không có gì."
Sơ Nhất cảm thấy bản thân không có cốt khí, nhất là chuyện liên quan đến Kiều An Sâm, tối qua cô vẫn còn thấy suy sụp, vậy mà mới nhận được mấy tin nhắn của anh, cô lại không thấy khó chịu nữa.
Cô đổi lỗi cho thời gia, dù gì cũng đã qua một ngày một đêm, cho dù có giận hơn nữa cũng sẽ giảm dần.
Buổi tối, Sơ Nhất gọi video cho Lê Ngôn, bên đó đang là buổi sáng, ánh mặt trời rực rỡ, ngôi nhà ấm áp, Lê Ngôn mặc một chiếc áo cộc tay, cặp mắt vừa đen vừa sáng.
"Chị!" Cậu bé hưng phấn gọi cô, Sơ Nhất vội vàng vẫy tay với cậu.
"Tiểu Ngôn, ở nhà dì có tốt không?"

"Tốt lắm ạ! Nhà dì nhỏ rất đẹp." Nói xong, cậu bé lập tức xoay camera để cô nhìn thấy rõ ngôi nhà.
Sơ Nhất nghiêm túc mở to mắt, màn ảnh lướt qua người nhà dì nhỏ cậu bé, người đàn ông cao lớn ôm bé gái trong tay chào hỏi cô, dì nhỏ Lê Ngôn ôm con gái qua.
"Bảo bối, đây là chị Sơ Nhất..."
Sơ Nhất xấu hổ cười, "Nên gọi dì mới đúng."
Lê Ngôn gọi vậy thì không sao, nhưng đối với cô bé ba tuổi trước mặt này, Sơ Nhất không thể mặt dày như vậy được.
"D..ì." Cô bé khó khăn mở miệng, giọng nói non nớt, hai tay vỗ vào nhau, người bên cạnh đều mỉm cười, điện thoại được đưa ra trước mặt Lê Ngôn.
Mặt cậu bé phóng to trong màn hình.
"Em gái thật đáng yêu." Cậu bé khẽ nói, ánh mắt sáng lấp lánh, lần này Sơ Nhất thật sự mỉm cười.
"Tiểu Ngôn là anh trai, về sau phải bảo vệ em gái đấy, có biết không?"
"Vâng!" Cậu bé gật đầu, Sơ Nhất để cằm lên gối, khẽ nói, " Tiểu Ngôn cũng rất đáng yêu, em nhất định phải bình an lớn lên, có chuyện gì nhớ nói cho chị biết, chị luôn ở đây."
"Vâng ạ..." Đôi mắt Lê Ngôn đỏ hoe, cậu bé cúi đầu xuống, cố gắng chớp mắt.
"Về sau chị cũng sẽ có em bé sao?"Cậu bé đột nhiên hỏi, Sơ Nhất kinh ngạc hỏi, "Sao đột nhiên lại hỏi cái này?"
"Lần trước đến nhà ông bà, em vô tình nghe được." Cậu bé nhếch môi cười, mặt mày cong cong, trông giống thiên sứ.
"Nếu về sau chị có em bé, em chính là anh trai rồi, đến lúc đó, em nhất định sẽ bảo vệ các em."
...
Sơ Nhất tắt máy, một lúc lâu vẫn không lấy lại được tinh thần, cô phát ngốc một hồi rồi mới trở lại bình thường.
Lúc mở TV lên xem, đúng lúc Kiều An Sâm vừa tắm xong đi ra, ánh mắt Sơ Nhất vô thức nhìn vào màn hình, bên tai lại nghe thấy một tiếng động rất nhỏ.
Kiều An Sâm ở tủ lạnh lấy một lon cà phê, sau đó, tiếng bước chân ngày càng dần, anh bước tới rồi ngồi cạnh Sơ Nhất.

Mùi sữa tắm truyền đế, tiếp theo là tiếng bật nắp, Kiều An Sâm ngửa đầu uống một ngụm cà phê, ánh mắt rơi vào mà hình TV trước mặt.
"Đang xem gì vậy?" Anh hỏi, Sơ Nhất chậm chạp quay đầu, khó hiểu nhìn anh.
"Em sao vậy?" Kiều An Sâm cau mày hỏi.
"Không có gì." Sơ Nhất quay đầu lại, tiếp tục xem TV, một giọng nói cứng nhắc vang lên, nói tên một bộ phim truyền hình mà Kiều An Sâm chưa từng nghe thấy.
Anh cũng không quá ngạc nhiên, dù sao anh cũng chưa từng xem một bộ phim truyền hình nào.
Kiều An Sâm ngồi ngay ngắn ở đó xem phim cùng cô.
Hình như phim này là phim cổ trang, nhưng lời thoại và trang phục có vẻ lạ, không giống cổ đại cũng không giống hiện đại.
Nhất là nữ chính trong phim, đối phương mặc bộ váy tay rộng, nhưng vải quá mỏng, tay áo trong suốt, xương quai xanh và cánh tay đều lộ ra ngoài, vẻ ngoài rất nữ tính, nhưng cách ăn nói và tư thế ngồi lại vô cùng thô kệch.
Hơn nữa nam chính cũng rất kỳ quái, khi ở cạnh nữ chính, trông anh ta vô cùng yếu đuối.
Kiều An Sâm nhíu mày, cảm giác quái dị trong lòng mãi không hết, bởi vì hình ảnh tốt đẹp ban đầu lại xuất hiện giọng nói của một người đàn ông.
Anh xác nhận nó trong ba giây đồng hồ mới xác định đây là tiếng lòng của nữ chính.
Kiều An Sâm ngơ ngác tại chỗ, Sơ Nhất tốt bụng giải thích cho anh.
"Nữ chính phim này xuyên không, ban đầu vốn dĩ là nam, nhưng bị sét đánh thành nữ."
Kiều An Sâm, "..."
Giờ phút này anh cũng có chút suy sụp.
Anh nhớ lại cảnh quay thân mật lúc trước, nữ chính áp nam chính dưới thân rồi giữ lấy cằm anh ta.
Bây giờ cô lại nói cho anh biết, hóa ra hai người này là nam sao???
Kiều An Sâm ngây người, vô ý thức nuốt nước miếng.

Sơ Nhất tốt bụng giải thích, "Không thích xem cũng đừng miễn cưỡng bản thân, anh về phòng nghỉ ngơi trước đi."
"..." Anh quyết định rời đi.
"Anh đi rửa cho em một chút trái cây." Kiều An Sâm đứng dậy, đi vào trong phòng bếp.
Sơ Nhất bĩu môi nhìn bóng lưng anh, sau khi phát hiện ra thì nhanh chóng thu hồi, sau đó ôm lấy gối trong ngực, vẻ mặt hứng thú tiếp tục xem phim.
Kiều An Sâm rửa xong trái cây lại tiếp tục xem phim cùng cô, không hiểu tại sao, càng về sau lại càng thấy vui.
Kiều An nghĩ, như vậy cũng tốt, thời gian troi qua sẽ không quá căng thẳng.
Hai người bình thản ngồi xem phim, thỉnh thoáng còn tán gẫu một hai câu về nội dụng cốt chuyện, xem xong mấy tập phim, Sơ Nhất liếc nhìn thời gian, ngáp dài một cái.
"Em muốn đi ngủ, anh có xem tiếp không?" Sơ Nhất hỏi, Kiều An Sam lưu luyến thu hồi ánh mắt rồi lắc đầu.
"Anh cũng đi ngủ."
"Ừm." Sơ Nhất gật đầu, cô đứng dậy tắt TV rồi về phòng, lúc đi đến cửa, cô dừng chân rồi quay lưng nhìn người phía sau.
"Ngủ thì ngủ đi, anh đi theo em làm gì?"
"Anh, anh..." Kiều An Sâm ấp a ấp úng, cuối cùng cũng ngước mắt lên, có chút mong đợi nhìn cô.
"Anh có thể ngủ cùng em không?"
"Không thể." Sơ Nhất lạnh lùng nói.
Lúc ở nhà, Sơ Nhất không có thói quen khóa trái cửa, cô tin tưởng vào nhâm phẩm của nhau, sống chung dưới một mái nhà, nhất định sẽ có sự tin tưởng cơ bản nhất.
Nhưng cô đã nhìm lầm Kiều An Sâm.
Có lẽ tối qua đi ngủ sớm nên khi tiếng chuông báo thức vang lên, Sơ Nhất liền tỉnh ngủ.
Kiều An Sâm buông cô ra, khẽ xuống giường, Sơ Nhất bối rối vài giây mới phản ứng kịp, hôm qua anh lại bò lên giường cô rồi.
Sơ Nhất bực bội nhưng không có chỗ phát tiết, bởi vì Kiều An Sâm đã vào phòng tắm rửa mặt, cô lăn lộn trên giường hai vòng, chuẩn bị đợi anh ra ngoài tính sổ.

Khi nhắm mặt lại, cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến, bây giờ vẫn còn sớm, không phải thời gian dậy theo đồng hồ sinh học của cô, lúc đang lim dim ngủ, cô nghe thấy tiếng động lạ.
Sơ Nhất đang chuẩn bị mở mắt, gương mặt đã bị đụng một cái, mềm mãi, ấp áp, dừng lại vào giây.
Lần này không còn tiếng nói chuyện bên tai, Kiều An Sâm khẽ đóng cửa đi ra.
Sơ Nhất mở mắt.
...
Suốt cả một buổi sáng, Sơ Nhất đều mất tập trung, không có tâm trạng vẽ tranh, ngược lại còn thỉnh thoảng cầm di động lên xem,trong khung đối thoại có mấy tin nhắn của Kiều An Sâm.
Tin nhắn giống như ngày hôm qua, đều là tin nhắn báo cáo hành tung của anh, sau đó nói một đống chuyện lảm nhảm, rất nhàm chán.
Sơ Nhất vuốt ve màn hình, ánh mắt tràn đầy vui vẻ.
Đêm nay, Kiều An Sam vẫn tiếp tục xem bộ phim xuyên không máu chó kia cùng cô, nhưng anh đã có thể bắp kịp câu chuyện tối qua, tiếp tục xem một cách trôi chảy.
Sơ Nhất quan sát anh, Kiều An Sâm đang theo dõi một cách thích thú.
Sơ Nhất khó có thể tiếp nhận, cô rsợ mình sẽ ảnh hưởng đến Kiều An Sâm, sợ biến thành anh một người kỳ quái.
Cũng may, không bao lâu sau, anh bắt đầu nhìn điện thoại của bản thân, không biết đang tra xét cái gì mà nhìn rất chăm chú.
Sơ Nhất khẽ thở ra.
Một lát sau, hai người trên TV hôn nhau thắm thiết, không biết cánh hoa ở đâu bay xuống, nam nữ chính ôm nhau xoay tròn, vô cùng lãng mạng.
Kiều An Sâm đột nhiên đưa điện thoại ra trước mặt cô, nói. "Anh chọn được mấy nơi thích hợp để hưởng tuần trăng mật, em xem có chỗ nào đặc biết thích đi không, nếu không để anh tìm tiếp."
Sơ Nhất, "?"
Cô mở to mắt nhìn Kiều An Sâm.
"Em sao vậy? Không vui sao?" Kiều An Sâm không hiểu thu tay lại, đang chuẩn bị tìm một lượt nữa.

Sơ Nhất phản ứng kịp, cô nuốt nước miếng, tìm lại chính giọng nói của mình.
"Sao đột nhiên anh lại...." Muốn hưởng tuần trăng mật.
Sơ Nhất không thể nói mấy từ này, cô chưa bao giờ thấy cặp vợ chồng nào kết hôn một năm mới đi hưởng tuần trăng mật.
"Không phải chúng ta vẫn chưa đi sao?" Kiều An Sâm vô tội nhìn cô.
Hai người cứ như vậy đối mặt với nhau, lát sau, Sơ Nhất thu hồi biểu cảm trên mặt, ngồi thẳng lưng, sắc mặt nghiêm nghị.
"Em không hy vọng anh miễn cưỡng bản thân mình."
"Không miễn cưỡng, một chút cũng không." Kiều An Sâm lập tức lắc đầu, ánh mắt chân thành tha thiết.
"Đây là chuyện mà một người chồng nên làm."

Chương 36

Sơ Nhất nhìn anh đúng một phút đồng hồ mới xác nhận anh đang nghiêm túc, cô ngập ngừng một lát rồi nói, "Không phải anh không được nghỉ sao?"
"Anh xin nghỉ đông, tuy là có chút khó khăn, nhưng đã được chấp thuận." Kiều An Sâm trả lời, Sơ Nhất hỏi.
" Lãnh đạo của các anh đồng ý sao?"
"Ban đầu thì không, nhưng về sau lại đồng ý."
"Vì sao?" Sơ Nhất tò mò hỏi, Kiều An Sâm do dự, sau đó thành thật đáp.
"Anh nói với đối phương, bởi vì công việc bận rộn nên cuộc hôn nhân của anh đang nguy cấp rồi."
Sơ Nhất cố gắng nhịn cười, cô mím môi, thản nhiên ồ một tiếng.
Kiều An Sâm lập tức để sát điện thoại ra trước mặt cô.
"Em nhìn xem, có chỗ nào thích đi không?"
...
Cuối cùng nghiên cứu cả buổi, Sơ Nhất vẫn chưa chọn được, cuối cùng đành lựa chọn thánh địa tuần trăng mật.
Đảo Bali.
Mùa hè ở đây rất thích hợp đi biển, ánh mặt trời rực rỡ, hàng dừa bên bãi biển đầy nắng, trong xanh bất tận, chỉ cần nắm tay người mình yêu mến tản bộ trên đó cũng là một loại hưởng thụ.
Sơ Nhất nhìn hình ảnh, cố gắng che giấu tâm tư của mình, không kiêng nể gì mà mơ ước những chuyện mình không dám nghĩ kia.
Hai người nhanh chóng đặt vé máy bay và khách sạn, mãi cho đến ngày khởi hành, Sơ Nhất vẫn thấy không chân thực.
Bầu không khí tháng sáu ở Lam Thành hơi se lạnh, Sơ Nhất mặc áo hai dây màu xanh nhạt và quần đùi, bên ngoài khoác thêm

một chiếc áo khoác dài, đội mũ rơm vành rộng, đeo kính râm.
Kiều An Sâm kéo vali của hai người, anh mặc áo phông quần tây, trên chân là một đôi giày trắng cùng kiểu dáng với Sơ Nhất, nhìn rất năng động, trẻ trung.
Sau một chuyến bay dài, cuối cùng hai người đã đến Bali, khi máy bay hạ cánh, gió mang theo vị mặn của biển ùa tới, bầu trơi xanh trong, giống như tấm gương trong suốt.
Hai người thuê xe đến khách sạn, Sơ Nhất đẩy cửa ra, căn phòng có view hướng ra biển, ở giữa là một chiếc giương lớn mềm mại, thoái mái khiến người khác muốn nhào tới lăn lộn trên đó.
Sơ Nhất lập tức cởi giày, nhào lê giường lăn lộn mấy vòng.
"A....thật thoải mái!"
Chiếc áo ngắn ngủn của cô gái bị cuộn lên, lộ ra vòng eo trắng nõn thon thả, Kiều An Sâm nhìn cô gái đang vui mừng lăn lộn trên giường, đột nhiên có chút hối hận không đưa cô đi sớm hơn.
Bởi vì hình như, đây thực sự là điều khiến cô cực kỳ vui vẻ.
Sơ Nhất vui mừng xong mới tỉnh táo lại, cô lấy rép lê của bản thân trong vali ra, sau đó bắt đầu thu xếp đồ đạc.
Chuyến bay dài tuy không tiêu hao nhiều thể lực nhưng lại khiến người ta kiệt quệ về tinh thần, Sơ Nhất tắm rửa xong mới cảm thấy đỡ hơn phần nào, cô quyết định đi ngủ một giấc.
Kiều An Sâm không có ý kiến gì, anh nhìn hoàng hôn ở bên ngoài, có chút chần chờ.
"Anh lấy báo thức nửa tiếng nữa, ngủ dậy chúng mình đi ăn cơm được không?"
"Nửa tiếng sao mà đủ được..."Sơ Nhất vừa chỉnh lại gối đầu vừa lẩm bẩm, "Ít nhất là một tiếng."
"Ừm." Kiều An Sâm cũng không nói thêm nữa, anh vén chăn lên rồi nằm cạnh cô.
Anh cực kỳ tự nhiên thò tay ôm Sơ Nhất nhưng bị cô né tránh, cả người Sơ Nhất núp pử trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt, cực kỳ vô tội nhìn anh.
"Sớm biết như vậy đã đặt phòng hai người rồi...." Trong khoảng thời gian này, hai người vẫn chia phòng ngủ, Kiều An Sâm nghe cô phàn nàn xong thì giận dữ cười.

"Sơ Nhất, em có thấy ai đi hưởng tuần trăng mật mà còn phân giường ngủ chưa?"
"Anh thấy người nào kết hôn một năm rồi mới hưởng tuần trăng mật chưa!" Sơ Nhất cố gắng nhớ lại những tài liệu đã đọc trên mạng, hùng hồn nói.
"Hưởng tuần trăng mật, tên như ý nghĩ, là chuyến du lịch mà đôi vợ chồng mới kết hôn dành cho nhau để kỷ niệm lễ cưới của mình, coi như là sự khởi đầu cho tình yêu."
"Thật xin lỗi Kiều An Sâm, chúng ta đã vĩnh viễn bỏ lỡ tuần trăng mật này rồi."
Kiều An Sâm im lặng không nói, từ khi hai người ngả bài, Sơ Nhất giống như một chú mèo hoang, lộ ra móng vuốt sắc bén, thỉnh thoảng lại cào anh một cái khiến anh đau đớn, nhưng anh cũng chỉ còn cách nhận lấy.
Sơ Nhất trút giận xong bèn oán hận trở mình, không thèm để ý đến anh, Kiều An Sâm nhìn bóng dáng cô, đột nhiên thở dài.
Một giấc ngủ này, hai người ngủ khá ngon.
Khi tiếng chuông báo thức vang lên, Sơ Nhất càng chui sâu vào trong chăn, bịt lỗ tai lại.
Kiều An Sâm mở mắt ra, đứn dậy tắt đồng hồ báo thức, vài giây sau mới thò tay kiếm cô.
"Sơ Nhất, đừng ngủ nữa, trời tối rồi."
Không có phản ứng, thậm chí cò tránh anh xa hơn.
Kiều An Sâm gọi thêm mấy câu nữa nhưng không có kết quả, anh đỡ trán, sau đó quay sang nhìn người ngủ say không chịu dậy bên cạnh.
Một lát sau, anh vén chăn xuống giường, đi vòng qua bên kia, ôm Sơ Nhất đi vào phòng tắm.
"Anh làm gì vậy!" Sơ Nhất lập tức tỉnh lại, cô vừa đấm vừa đá, giãy giụa không ngừng trong vòng tay của anh, lúc đến trước gương trong phòng tắm, cô hoàn toàn tỉnh ngủ.
Cô tức giận nhìn Kiều An Sâm.
"Không thể ngủ nữa, ngủ tiếp buổi tối sẽ mất ngủ." Kiều An Sam bóp kem đánh răng và đưa ly nước cho cô.
"Mau đánh răng rửa mặt đi, chúng ta đi ăn hải sản."
Sơ Nhất không cam lòng, cô nhận lấy bàn chải đánh răng, bỏ

vào miệng, chải mạnh.
Kiều An Sâm mỉm cười, trong lúc cô đang đánh răng, anh cũng tranh thủ đánh răng rửa mặt.
Lúc hai người vệ sinh cá nhân xong, mặt trời đang dần lặn xuống, trong gió đêm vừa mát lại vừa xen lẫn cái nóng, cách khách sạn không xa có một bãi biển, lúc này có rất nhiều người đang tản bộ.
Ánh mặt trời vàng cam đến chóng mặt, sóng biển từng đợt từng đợt vỗ vào bãi cát, phát ra những tiếng xì xào, hàng dừa cao đổ bóng, nhà hàng bên cạnh đã lên đèn.
Kiều An Sâm đã đặt chỗ trước, hai người lập tức đi qua.
Bầu không khí trong nhà hàng rất tốt, âm nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn màu cam, bên ngoài cửa sổ chính là biển rộng bao la, một bên gió biển thôi, một bên lột vỏ cua.
Sơ Nhất cảm thấy giờ phút này Kiều An Sâm thuận mắt hơn rất nhiều.
Ăn cua xon, trước mặt có một đĩa tôm lớn, Sơ Nhất đang chuẩn bị vươn tay lấy, Kiều An Sâm đột nhiên bửng tỉnh, anh lập tức bỏ đồ ăn xuống rồi ngăn cô lại.
"Để anh."
"? ? ?" Sơ Nhất mờ mịt không hiểu liền thấy Kiều An Sâm bắt đầu lột vỏ tôm, động tác cứng nhắc, vất vả lắm mới lột được vỏ tôm, tiếp theo thả vào đĩa của cô, sau đó lại tiếp tục bóc con thứ hai.
Sơ Nhất im lặng không nói.
"Anh làm gì thế? Tự mình ăn là được rồi, em có tay." Cô trợn mắt nhìn Kiều An Sâm, sau đó đeo bao tay lột vỏ tôm, động tác rất thuần thục.
So với Kiều An Sâm tay chân vụng về thì đơn giản hơn nhiều.
Kiều An Sâm: "...."
Tại sao những chuyện này lại không áp dụng được với Sơ Nhất.
Anh có chút bi thương.
Hai người ăn xong liền đi dạo quanh bờ biển đẻ tiêu cơm, Sơ Nhất đi trước, thỉnh thoảng khom lưng nhặt vỏ sò trên cát, thật xấu xí, cô tiếc nuối vứt đi.
Kiều An Sâm đi sau, nhìn thoáng qua động tác của cô, bắt đầu chú ý xung quanh.

Hai người không có mục đích đi về phía trước, đến một chỗ vắng người, Sơ Nhất cởi giày bước xuống biển, sóng biển hôn vào mu bàn chân cô, vừa ngứa vừa lạnh, giống như một kiểu hôn môi khác.
Cô cúi đầu nhìn, nhịn không được cười ra tiếng.
Cách đó không xa, Kiều An Sâm bước chậm tới, hình như trong tay đang nắm thứ gì đó, anh đến gần Sơ Nhất, khẽ gọi một tiếng.
"Sơ Nhất."
"Sao vậy?" Cô ngửa mặt lên, dưới ánh đèn mờ ảo, khuân mặt anh trở nên yên tĩnh, cười dịu dàng nhìn cô.
"Anh tìm được cái này." Anh xòe tay ra, trong tay anh có một vỏ sò.
Một màu trắng tinh, hình cây quạt, hoa văn rất đẹp.
Hoàn toàn khác xa so với những vỏ sò xấu xí kia.
Sơ Nhất yên lặng nhìn một lúc, chợt ngước mắt, khẽ hỏi, "Anh tìm ở đâu vậy?"
"Ở phía trước." Kiều An Sâm ngượng ngùng nắm tóc, cười dịu dàng, sau đó giơ tay về phía cô.
"Cho em."
"Cái này ngoài kia bán đầy, cần gì phải tự mình đi tìm...." Sơ Nhất rũ mắt lẩm bẩm, ngoan ngoan lấy vỏ sò trog tay anh, vỏ sò thô ráp khiến tay cô hơi khó chịu.
"Anh vừa tìm được nó." Kiều An Sâm vô tình nói, sau đó đánh giá xung quanh một vòng.
"Hình như phía trước là chợ đêm, đi dạo một chút không?"
Đèn được ở chợ đêm sáng trưng, khác xa so với khung cảnh yên tĩnh vừa rồi, người đến người đi tấp nập, hai bên đường phố nhỏ hẹp, bày bán đủ loại đồ thủ công.
Sơ Nhất thấy được vô số vỏ sò với nhiều hình dáng và màu sắc khác nhau, có những cái còn được tạo hình tinh xảo và độc đáo.
Kiều An Sâm khẽ a một tiếng, có chút cảm khác, "Chỗ này bán thật nhiều vỏ sò."
Anh nhìn Sơ Nhất, thở dài nói, " Còn đẹp hơn cái anh vừa tìm được rất nhiều."
Sơ Nhất im lặng nắm chặt vỏ sò trong tay, không hề đụng đến những vỏ sò khác.

Trong chợ có rất nhiều đồ ăn, toàn những món cô chưa thấy bao giờ, luộc, chiên, nướng đều có đủ, buổi tối Sơ Nhất ăn rất nhiều, hiện giờ vẫn còn no, vì vậy cô chỉ mua một ly rượu trái cây.
Chỗ đó có rất nhiều người đừng xếp hàng, mọi người nói quả không sai, khi đi du lịch, quả nhiên thấy được rất nhiều người xếp hàng chờ mua.
Sơ Nhất mặc kệ nhiều người, cô cũng mua một phần.
Rượu trái cây có vị ngọt thanh, hơi chua chua, có vị của kiwi và mơ, cảm giác không thể diễn tả được.
Nhưng uống rất ngon, Sơ Nhất uống hết một nửa, Kiều An Sâm cũng có chút lo lắng.
"Rượu này có cồn không vậy?"
"Không có." Sơ Nhất lắc đầu, "Em không thấy có tí cồn nào cả."
Cô còn diễn tả bằng ngón tay cho anh, ngón trỏ và ngón cái tạo thành một khoảng cách nhỏ xíu.
Kiều An Sâm cảm thấy sai sai, anh cầm ly rượu trái cây trong tay cô.
"Để anh thử."
Sơ Nhất ngoan ngõan đưa cho anh, dù sao cô cũng không uống nổi nữa.
Kiều An Sâm uống hai ngụm, phát hiện ra mùi vị rất ngon, hai người đi quay về khác sạn, gió đêm thổi, ngắm nhìn đường phố sôi động, khi tới sảnh khách sạn, Kiều An Sâm đã uống hết ly rượu kia.
Đi được khoảng mười phút, Sơ Nhất cảm thấy mệt mỏi, đầu óc quay cuồng, tay chân nhũn ra, lúc vào thang máy, cô phải vịn vào Kiều An Sâm mới có thể đứng vững.
"Tại sao lại mệt mỏi như vậy chứ, xem ra đã lâu không có vận động rồi, không nê không nên, mấy ngày nữa về, em phải đi tập gym mới được..."
Kiều An Sâm nhìn gương mặt say xỉn của cô, có chút nghi ngờ cô say rượu.
Vào trong phòng, Sơ Nhất chỉ muốn lao lên giường, Kiều An Sâm giữ chặt cô, kéo cô vào phòng tắm.
"Tắm xong rồi ngủ." Anh mở vòi hoa sen, vươn tay định cởi quần áo cô, Sơ Nhất giãy giụa, nắm chặt lấy quần áo của mình.

"Anh làm gì thế?"
"Lưu manh!"
"Được rồi được rồi, anh không đụng vào em, tự em tắm được chưa?" Kiều An Sâm giơ hai tay lên đầu hàng, Sơ Nhất trợn mắt nhìn anh một cái, sau đó mới từ từ buông tay.
"Đi ra ngoài!" Cô quát, Kiều An Sâm cảm thấy, lúc này Sơ Nhất không giống say rượu, ngược lại còn ghê gớm hơn người khác.
Anh tự giác đi ra ngoài, sau đó thay cô đóng cửa, lúc đi vẫn không quên dặn dò một câu.
"Em tắm đi, có việc gì thì gọi anh."
Kiều An Sâm kiên nhẫn chờ ở bên ngoài, anh rất sợ cô ngủ quên bên trong, cũng may, không lâu sau, Sơ Nhất bọc khăn tắm đi ra.
Cô vừa giữ khăn tắm vừa nói với anh.
"Sao anh không lấy đồ ngủ cho em hả?"
Kiều An Sâm: "...Anh xin lỗi."
"Được rồi." Cô đến vali của mình lấy váy ngủ ra, sau đó cởi khăn tắm.
Kiều An Sâm: "!"
Anh lập tức quay người, đỡ trán.
"Sơ Nhất." Kiều An Sâm nhẫn nại gọi, cố gắng điều chỉnh giọng nói.
"Anh vẫn còn ở đây."
"Ừ." Chỉ nghe cô dứt khoát ừ một tiếng, tiếp theo là tiếng bước chân, Kiều An Sâm vừa quay đầu đã thấy cô thay xong váy ngủ, sau đó nhanh nhẹn chui vào trong chăn, ánh mắt vô tội nhìn anh.
"Em muốn đi ngủ."
Kiều An Sâm: "...."
Anh cũng không biết nói gì, chỉ có thể yên lặng tìm áo ngủ rồi đi tắm, lúc bước ra, hình như Sơ Nhất đã ngủ rồi.
Kiều An Sâm đứng bên giường nhìn cô, một lúc sau mới rồi tắt đèn, sau đó chìm vào giấc ngủ cùng cô.
Nửa đêm, Kiều An Sâm bị đánh thức, bên tai có tiếng kêu khó chịu, là tiếng của Sơ Nhất.
Anh mở mắt.
"Kiều An Sâm, em khát nước..." Anh bật đèn, Sơ Nhất không mở

mắt, khuân mặt vùi ở trong gối, cố gắng đẩy anh, bàn chân dưới chăn không ngừng đạp vào anh, khiến anh hơi đau một chút.
"Anh đi rót nước cho em." Kiều An Sâm nói, giọng nói khàn khàn, vẫn còn ngái ngủ.
Anh vén chăn xuống giường, đột nhiên phát hiện ra, khách sạn chỉ có nước đóng chai, anh vặn nắp đưa cho Sơ Nhất, cô uống hai ngụm to, lập tức thay đổi sắc mặt.
"Lạnh..." Cô nức nở.
"Khó uống quá."
"Anh đi đun nước, chờ anh một lát." Kiều An Sâm lập tức thu tay lại, tìm ấm đun nước rồi cắm điện.
Sơ Nhất không nhúc nhích, một lúc lâu, cô đột nhiên bừng tỉnh, đáng thương gọi anh.
"Kiều An Sâm...."
"Sao vậy?" Kiều An Sâm đang đứng đợi nước sôi, cơn buồn ngủ dần biến mất.
"Em muốn uống nước mật ong cơ." Sơ Nhất đáng thương nhìn anh, dường như khôi phục vài phần lý trí.
"Em thấy chóng mặt, chắc buổi tối uống rượu say."
"Anh đi mua thuốc cho em nhé?" Kiều An Sâm thăm dò hỏi, Sơ Nhất lắc đầu.
"Không muốn, em muốn uống thứ gì đó ngọt ngọt."
Kiều An Sâm xoa mặt, kiên nhẫn trả lời, "Được, em ở đây chờ anh một lúc, anh quay lại nhanh thôi."
Trên đường trở về khác sạn, hình như anh thấy bên cạnh khác sạn có một cửa hàng tiện lợi mở cửa hai tư tiếng, Kiều An Sâm nhanh chóng thay quần áo, cầm lấy thẻ phòng và ví tiền đi ra ngoài.
Nửa đêm canh ba, cuối cùng Kiều An Sâm cũng tìm được một hủ mật ong nằm tận trong góc, anh thanh toán, sau đó chạy nhanh về khác sạn, cũng may, Sơ Nhất vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường, hình như đã ngủ rồi.
Nước đun sôi, để nguội một lúc, Kiều An Sâm bỏ mật ong vào ly, khi thấy nhiệt độ thích hợp rồi, anh nếm thử độ ngọt một rồi mới đưa cho Sơ Nhất.
Cô mơ màng ngẩng đầu, cầm lấy tay anh uống nước, kết quả

chưa uống được hai ngụm, cô liền đẩy anh ra, ánh mắt khép lại như muốn ngủ.
"Em uống xong rồi...."
Nhìn cái người đang yên tĩnh ngủ trong chăn kia, Kiều An Sâm yên lặng, cuối cùng đành uống hết ly nước mật ong.
Lúc nằm lên giường, anh không thấy buồn ngủ nữa, Kiều An Sâm kéo Sơ Nhất vèo trong ngực, với tay tắt đèn, vừa sờ đến công tắc thì người lại tỉnh.
Sơ Nhất đột nhiên ngẩng mặt lên, mở to mắt nhìn anh, dưới ánh đèn ngủ màu cam, ánh mắt cô vô cùng sạch sẽ, giống ngọc lưu ly.
Kiều An Sâm nhìn vào mắt cô, có chút lo sợ, tự hỏi có phải động tác của anh quá lớn nên đánh thức cô không, lúc này anh không biết đối mặt với Sơ Nhất như nào, đột nhiên, cô ngửa đầu hôn anh.
Bờ môi mềm mại đụng phải môi anh, ngọt ngọt, Kiều An Sâm vừa chạm vào đầu cô, Sơ Nhất liền rời đi, đôi mắt to tròn kia vẫn nhìn anh không chớp.
"Kiều An Sâm, anh thật tốt."

Chương 37

Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, Kiều An Sâm giật mình, ngây người hồi lâu mới phản ứng kịp, Sơ Nhất cũng đã vùi đầu trong ngực anh, điềm nhiên thiếp đi.
Nửa đêm bị dày vò, nên ngày hôm sau hai người đều ngủ quên trời đất, Kiểu An Sâm thì tạm ổn, còn Sơ Nhất ôm chăn lẩm bẩm, không chịu rời giường.
"Chín giờ rồi." Kiều An Sâm nhìn đồng hồ trên tay, nhắc nhở cô. "Hôm nay chúng ta sẽ đến xích đu tử thần và đi lặn."
Ý chí và cơ thể của Sơ Nhất đang tranh đấu với nhau, sau mấy phen giãy giụa, cuối cùng cô cũng chịu dậy.
"Kiều An Sâm...." Cô nhìn mặt trời ở bên ngoài, bắt đầu nản lòng thoái chí, đột nhiên nảy sinh một ý tưởng, cô ngẩng mặt nhìn anh.
"Hôm nay chúng ta ở lại khách sạn đi."
Kiều An Sâm: "...?"
"Chúng ta ngủ nguyên một ngày đi!" Đầu óc Sơ Nhất nặng trĩu, ánh mắt mệt mỏi, bắt đầu nói bậy bạ, chỉ muốn trở lại chiếc giường ấm áp.
Kiều An Sâm nghe xong, bất giác liếc về phía giường lớn phía sau, trong mắt hiện lên những suy nghĩ sâu xa.
"....Không phải là không được." Anh hỏi thăm Sơ Nhất, "Nhưng mà, em xác định chưa?"
Không ngờ anh phối hợp như vậy, Sơ Nhất lập tức mở mặt ra nhìn anh, lúc nhận ra sự khác thường trong mắt anh, cô mới phản ứng kịp thời, cơn buồn ngủ nhanh chóng biến mất.
"Anh nghĩ đi đâu thế!" Sơ Nhất trừng anh, lập tức lấy lại tinh thần, thở phì phì chạy đi rửa mặt.
Điểm đến đầu tiên của cả hai là chiếc xích đu lớn nằm sâu trong

rừng nguyên sinh Ubud, phía trên là các thung lũng và vách đá, chiếc xích đu khổng lồ hiện ra, còn phía dưới là rừng rậm tươi tốt.
Đằng trước có du khách đang chơi đùa, Sơ Nhất sợ tới mức mềm nhũn cả hai chân, vô cùng khâm phục nhìn những người đang lơ lửng trên không trung.
Kiều An Sâm có chút tò mò, dường như muốn thủ, nhưng lại bị Sơ Nhất giữ chặt lại.
"Không cho đi!"
"Sao vậy?"
"Ai biết dây thừng kia có chắc chắn hay không, ngộ nhỡ đứt dây té xuống, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt." Sơ Nhất rất sợ, có thể là do bệnh nghề nghiệp, dù sao sức tưởng tượng của cô quá phong phú.
Kiều An Sâm nghe xong không nói gì, bên cạnh chỗ bán vé có một người đàn ông da vàng, có vẻ nghe hiểu, vội vàng kêu lên, "Này cô gái, cô đừng có mà bịa chuyện! Trò chơi này của chúng tôi đã được kiểm tra an toàn rồi đấy!"
Đối phương hét lên, mọi người xung quanh đều nhìn lại, Sơ Nhất cảm thấy mất mặt, vội vàng kéo Kiều An Sâm rời khỏi.
Ngoài xích đu tử thần, ở đây còn có hững chiếc xích đu tổ chim treo được cố định trên những tán cây, một tổ chim khổng lồ, có thể ngồi vào bên trong, đây là thánh địa chụp hình sống ảo, rất nhiều người đang đứng xếp hàng.
Hầu hết là những cặp tình nhân, cũng có một số cô gái còn độc thân, cũng không thiếu những cặp vợ chồng đến đây hưởng tuần trăng mật, chụp ảnh với nhiều tư thế thân mật, thậm chí có người còn thản nhiên hôn nhau.
Ở một nơi đặc biệt như vậy, nhất định phải lưu lại những khoảnh khắc quý giá.
Đứng xếp hàng thật lâu, cuối cùng cũng đến lượt Sơ Nhất và Kiều An Sâm, vừa đi lên có chút cẩn trọng, Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, chỉ biết cười ngây ngô.
Ngồi ở giữ không trung, tầm nhìn rộng rãi, du khách phía dưới và những tiếng ồn ào dường như bị chặn lại, Kiều An Sâm ôn vai cô chụp vài tấm hình, lúc gần hết giờ, Sơ Nhất có chút tiếc nuối

rời đi.
"Sơ Nhất." Kiều An Sâm đột nhiên gọi cô, giọng nói từ đỉnh đầu truyền xuống, cô ngửa mặt lên.
"Sao...."Chưa kịp nói hết câu môi đã bị che phủ, Kiều An Sâm dừng ở môi cô hai giây trước khi ngẩng đầu lên.
"Được rồi, chúng ta xuống đi."
Sơ Nhất đi theo anh, bất giác cắn môi dưới.
Ảnh chụp đã hoàn thành, hiệu quả rất tốt, Sơ Nhất nhìn không rời mắt, Kiều An Sâm gọi cô.
"Chỗ này thật đẹp, có muốn anh chụp cho vài tấm hình không?"
"Kỹ thuật của anh có được không vậy?" Sơ Nhất chậm chạp đi về phía anh.
"Để anh thử xem." Kiều An Sâm cẩn thận trả lời.
Sơ Nhất đứng ở chỗ đó, nghêng đón làn gió, làn váy tung bay, Kiều An Sâm đứng khom người trước mặt cô, tư thế vô cùng chuyên nghiệp.
Chụp được hai tấm, Sơ Nhất háo hức muốn xem thành quả, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, những người giống Kiều An Sâm, góc nhìn có lẽ không tốt lắm.
Ai ngờ, Kiều An Sâm đã tận dụng ưu điểm che đi khuyết điểm, đôi chân của cô như được kéo dài, thoạt nhìn vô cùng tự nhiên.
Sơ Nhất có chút khó ti ngẩng đầu nhìn anh.
"Kiều An Sâm, anh từng học qua rồi hả?"
Kiều An Sâm dừng một chút, mơ hồ nói, "Chưa, anh vô tình nhìn thấy trên mạng..."
"Chụp rất đẹp, mau mau mau, chụp cho em thêm hai tấm nữa."
Sơ Nhất không nghe ah nói hết, cô phóng to thu nhỏ mấy tấm ảnh, xem kỹ một lượt, nóng lòng nhờ cậy Kiều An Sâm.
Kiều An Sâm thu hồi biểu cảm, hắng giọng trả lời, "Được."
Buổi chiều, hai người đi lặn, nước biển xanh đến mức có thể nhìn thấy cát mịn bên dưới, sau khi thay quần áo và theo người hướng dẫn xuống nước, tới một độ sâu nhất định, nơi đó xuất hiện rất nhiều đàn cá và san hô.
Lớn nhỏ, xanh đỏ, từng đàn, từng đàn từ từ bơi qua, thế giới dưới nước đầy màu sắc khiến người khác không thể rời mắt.
Sơ Nhất kinh ngạc không thôi, mở to hai mắt, ánh mắt vui

mừng nhìn Kiều An Sâm, hai người lấy tay rẽ nước, chìm nổi dưới đáy biển xanh thẳm.
Trải nghiệm lặn dưới biển rất ngắn, không bao lâu đã phải lên bờ, Sơ Nhất vẫn chưa thấy thỏa mãn, khoa tay múa chân với Kiều An Sâm.
"Anh có thấy gì không? Con cá kia thật đẹp, màu sắc thật sặc sỡ!"
"Anh thấy rồi, đẹp lắm." Kiều An Sâm gật đầu phụ họa.
"Còn có bầy cá kia, một bầy cá lướt qua tay chúng ta, giống như đụng phải vảy cá trơn bóng vậy!"
"Anh cũng thấy thế." Kiều An Sâm cầm tay cô, đưa cô đi đúng hướng.
"Đợi lát nữa chúng ta đi bơi đi."
Xế chiều, ánh mắt trời không còn gay gắt như trước nữa, ngâm mình trog dòng nước mát lạnh vô cùng thoải mái, Sơ Nhất bơi rất lâu, cảm giác có chút mệt mỏi mới ngoi lên, nằ dưới cây dù dưới bãi cát nghỉ ngơi.
Kiều An Sâm cầm hai trái dừa đi tới, bên trên còn cắm ống hút, Sơ Nhất nằm trên ghế không muốn động, lười biếng nâng kính nhìn anh.
Ánh mắt của Sơ Nhất lướt qua làn da của anh, cách lồng ngực, cuối cùng rơi xuống cơ bụng hơi nhô lên, đột nhiên có chút tò mò.
"Kiều An Sâm, anh tập gym à?"
"Anh chạy bộ và tập mấy bài tập đơn giản." Kiều An Sam nói xong, đánh giá cô, "Em không biết sao?"
"...." Trong nhà có máy chạy bộ, chỉ là Sơ Nhất ít khi thấy anh dùng, cô rất tò mò.
"Chạy bộ cũng có cơ bụng sao?"
Kiều An Sâm: "..."
"Em nghĩ đi đâu vậy?"
Không hiểu sao, nhìn ánh mắt tỏa sáng của cô, Kiều An Sâm cảm thấy mất tự nhiên, anh cầm áo phông trên ghế mặc vào.
Sơ Nhất tiếc nuối thu hồi ánh mắt.
Hai người thẳng thắn đối diện nhau cũng chỉ có ở trong đêm và trên giường, Sơ Nhất chưa bao giờ nhìn kỹ dáng người của Kiều An Sâm, nhưng mà đến bờ biển, người đàn ông mặc quần dài đi

biển, để ngực trần và đi dép lê, chỉ đơn giản vậy thôi nhưng lại rất bắt mắt.
Cho dù kính râm che hơn nữa khuân mặt nhưng vẫn không che giấu được vẻ đẹp của anh.
Những cô gái tóc vàng nhiệt tình thỉnh thoáng liếc mắt tới đây, mỉm cười nói chuyện với người bạn đồng hành, dường như đang thảo luận gì đó.
Một lát sau, có người được bạn đồng hành cổ vũ, bước đến bên ghế nằm của Kiều An Sâm, mỉm cười nhìn Sơ Nhất, hỏi Kiều An Sâm bằng tiếng anh, "Cho hỏi, cô gái này là em gái của anh sao?"
Sơ Nhất, "? ? ?" Cô lập tức mở to hai mắt, trừng tới.
Kiều An Sâm nhìn về phía Sơ Nhất, sau đó quay đầu trả lời, "Không, cô ấy là vợ tôi."
Người phụ nữ lộ rõ vẻ tiếc nuối, sau đó quay lại xin lỗi Sơ Nhất, "Xin lỗi vì đã làm phiền."
"...."
Đến khi cô gái rời đi, Sơ Nhất bất mãn nói, "Cái gì? Nhìn em rất giống em gái của anh sao!"
"Không có, cô ấy đang khen em trẻ." Kiều An Sâm vội nói, Sơ Nhất chua chát hừ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy mất hứng.
Kiều An Sâm vuốt vuốt cái mũi, nịnh nọt nói, "Chúng ta đi bơi đi, không phải em muốn học bơi bướm sao, để anh dạy em."
Trình độ của Sơ Nhất vẫn đang dừng ở bơi chó cơ bản nhất, nhưng khi xuống nước, thấy Kiều An Sâm bơi bướm rất đẹp, cô hâm mộ đến đỏ cả mắt.
Hai người bơi lội cùng nhau, lập tức phân biệt được cao thấp, không có so sánh liền không có thương hại, Sơ Nhất đã muốn học bơi bướm từ lâu.
Cô miễn cưỡng lên tiếng, sau đó xuống nước theo Kiều An Sâm.
"Lòng bàn tay hướng ra ngoài, nghiêng cằm xuống, đúng rồi, duỗi tay về phía trước, quạt nước..."
Sơ Nhất giãy giụa ở trong nước, Kiều An Sâm đứng ở cạnh, vịn eo không cho cô té xuống, vừa giải thích vừa uấn nắn động tác cho cô.
Giằng co cả buổi, Sơ Nhất miễn cưỡng học được một chút, mỗi một lần mất trọng lượng cô vô thức chuyển sang bơi chó, cánh

tay đã tê rồi.
"Khó quá...." Sơ Nhất xin tha.
Kiều An Sâm nhíu mày, nói, "Chúng ta thử nốt lần cuối."
"Em đừng sợ, anh ở ngay bên cạnh, sẽ không để em chìm xuống."
"Được rồi." Sơ Nhất nhíu mày đáp.
Cô nhớ lại động tác và trình tự, thả lỏng cơ thể, từ từ quạt nước, chưa được hia cái, cơ thể lại chìm xuống, cánh tay cô vội vàng quạt quạt.
Kiều An Sâm nhắc nhở, "Cứ dựa theo tư thế này, không sợ, từ từ sẽ làm được."
Bởi vì những lời này của anh, Sơ Nhất đang định chuyển thành bơi chó đột nhiên dừng lại, cô quạt nước, chưa được hai cái, cô đã hoàn toàn chìm xuống nước.
"A a a a a...." Sơ Nhất nín thở, tay chân khua loạn xạ, đột nhiên được một người ôm lấy, Sơ Nhất giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, ôm chặt lấy đối phương.
"Hu..."Cuối cùng cũng thò đầu lên, hít thở bầu không khí trong lành, Sơ nhất chưa hoàn hồn, tựa cằm lên vai Kiều An Sâm, há miệng thở dốc.
"Em đã bảo là không được rồi mà, anh cứ bắt em thử..." Cô tức giận đấm anh một cái, Kiều Am Sâm ôm cô lên bờ.
"Được rồi được rồi, chúng ta không tập nữa, đi ăn tối thôi."
Sơ Nhất giống như gấu koala quấn trên người anh, cánh tay ôm chặt lấy cổ anh, hai chân vòng qua hông anh, giờ phút này cô quên cả ngượng ngùng, dù sao cũng không muốn rơi vào trong nước nữa.
Hai người đổi lại quần áo, hư thường lệ tìm một nhà hàng bên bờ biển, nhưng đêm nay là tiệc nướng ngoài trời xen lẫn với âm nhạc, Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm nướng đồ ăn, sau đó đẩy ra trước mặt cô, không hiểu tại sao, cô cảm thấy có chút quái dị.
Hình như ân cần quá rồi thì phải.
Cũng vô cùng quen thuộc.
Sơ Nhất suy nghĩ một chút, có thể nguyên nhân là do hai người chiến tranh lạnh, Kiều An Sâm đầu gỗ cũng đã biết chủ động hơn một chút.

Cô đã hiểu ra, yên tâm tiếp nhận sự thay đổi của anh.
Dù sao, ai biết nó còn duy trì được bao lâu.
Buổi tối trở lại khách sạn, Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm bước ra khỏi phòng tắm, anh mặc áo phông trắng rộng thùng thình, lúc ra ban công phơi quần áo, vạt áo co lê một đoạn, mơ hộ lộ la vòng bụng.
Sơ Nhất nhớ tới hình ảnh bản thân vừa thấy hôm nay, trong lòng không khỏi nhớ thương.
Kiều An Sâm vào phòng, chuẩn bị lên giường, Sơ Nhất vỗ vỗ vào vị trí cạnh cô, cười dịu dàng.
"Kiều An Sâm, anh định đi ngủ à?"
"Ừ, sao vậy?" Anh nghi ngờ vén chăn nằm xuống, Sơ Nhất lập tức áp sát lại, hạ tầm mắt, thì thầm vào tai anh.
"Em có thể sờ cơ bụng của anh không?"
"..."
Lúc này, Kiều An Sâm không biết nói gì cho phải, anh sững sờ nhìn Sơ Nhất thật lâu mới tìm lại được giọng nói của chính mình.
"Em đứng náo." Lời nói vừa ra khỏi miệng mang theo một chút khàn khàn, nghĩ đến một màn kia, anh có chút mất kiểm soát.
"Em không có." Sơ Nhất nghiêm túc nói.
"Chỉ là em có chút tò mò thôi."
"Mỗi lần em vẽ cơ bụng của người khác đều lên mạng tìm hình ảnh, vẫn chưa được tận mắt nhìn thấy." Huống chi là sờ soạng...
Sơ Nhất cảm thấy mình lỗ nặng, kết hôn lâu như vậy, mỗi đêm đều ngủ cùng anh, vậy mà một chút phúc lợi này cũng chưa được hưởng thụ.
Ngay cả khi làm chuyện đó, cô cũng nhắm chặt hai mắt, thẹn thùng không dám đụng, toàn bộ quá trình đều nhờ Kiều An Sâm dẫn dắt.
Nhìn ánh mắt ham học hỏi của cô, Kiều An Sâm hiếm khi tắt tiếng, tranh đấu cả buổi, cuối cùng cũng chần chừ lên tiếng.
"Vậy...được rồi."
Sơ Nhất lập tức ngồi thẳng người, Kiều An Sâm nhìn vào mắt cô, độ nhiên cảm thấy quái dị, như thể đang tiến vào một cuộc giao dịch.

Anh ngoan ngoãn nằm xuống, vén áo lên.
Hình ảnh bản thân nhớ thương lại hiện ra trước mắt, Sơ Nhất cẩn thận đánh giá cơ bụng của Kiều An Sâm, màu trắng sữa, cơ bụng không quá rõ ràng, nhưng lại rất cân xứng và đẹp mắt.
Sơ Nhất nuốt một ngụm nước bọt, sau đó chậm dãi vươn tay sờ.
Là xúc cảm mềm mại của da thịt, phía dưới có chút ngập ghềnh, lại rất rắn chắc, cảm giác không nói thành lời, xen lẫn một chút lạ lẫm.
Sơ Nhất sờ soạng một cái vẫn chưa đủ, không khỏi xoa thêm hai cái, chợt nghe Kiều An Sâm kêu lên, cô giương mắt nhìn anh, ánh mắt của anh cũng đã thay đổi.
Cô giật mình, nhanh chóng rụt tay về, ánh mắt tràn đầy đề phòng và cánh cáo.
"Kiều An Sâm, em, em sờ xong rồi, anh đừng làm loạn!"
Lời của editor: Vẫn chưa có H đâu nha :)))))
Bộ này không có thịt ngon, nhưng nước thịt thì có.
Spoil chap sau: "Cho em..." "Sờ thoải mái."

Chương 38

Kiều An Sâm không trả lời, bình tĩnh kéo áo xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.
Sơ Nhất thấp thỏm nhìn anh, vừa mới thả lỏng một chút, chưa kịp chuẩn bị gì đã bị anh cầm tay kéo lại.
Mặt dán vào lồng ngực anh, có chút đau, Sơ Nhất đang định ngẩng đầu phàn nàn, một bóng người đổ xuống, ngăn chặn ngọn đèn trên đỉnh đầu.
Kiều An Sâm ôm cô ra trước ngực, trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng, hôn tới mức...Sơ Nhất hơi không chịu nổi.
Dường như lâu rồi chưa được thân mật như vậy, anh ngậm lấy môi cô, khẽ mút rồi cắn nhẹ, Sơ Nhất thừa nhận động tác của anh, tim đập càng lúc càng nhanh, toàn thân như nhũn ra.
Hôn đến khi đầu lưỡi có chút đau đớn, cuối cùng Kiều An Sâm cũng thả cô ra, Sơ Nhất ngẩng đầu thở dốc, còn chưa kịp bình phục hoàn toàn, tay đã bị anh nhét vào trong quần áo.
Bàn tay truyền đến một cảm giác xa lạ lại quen thuộc, giống hệt mấy phút trước.
Sơ Nhất cứng đờ, môi của Kiều An Sâm dán vào tai cô, nóng bỏng nói.
"Cho em..."
"Sờ thoải mái."
Da đầu Sơ Nhất run lên.
Bàn tay đang dán trên bụng anh, một cử động nhỏ cũng không dám, Kiểu An Sâm không để ý đến cô, vùi đầu xuống hôn, từ mang tai đến cần cổ dày đặc dấu hôn.
Lúc tới nơi nào đó, Sơ Nhất nhịn không được nức nở một tiếng, rút tay khỏi áo anh, sau đó ôm chặt lấy đầu anh.
Chuyện tiếp theo không thể kiểm soát được, Sơ Nhất chỉ nhớ,

trong lúc bản thân đang lơ lửng, ngọn đèn trên đầu đang đong đưa, cơ bụng kiến cô si mê ở ngay trước mặt, trong mơ màng, một giọt mồ hôi thuận theo da thịt chảy xuống, biến mất trong nháy mắt.
Sau đó.
Sơ Nhất mềm nhũn vùi đầu ở trong chăn, lẩm bẩm phàn nàn.
"Sao anh lại như vậy chứ..."
Kiều An Sâm vừa tắm xong đi ra, anh lau tóc, nghe vậy liền hỏi, "Như nào cơ?"
"Sờ một cái cũng không cho nữa."
Kiều An Sâm cười, anh ngồi ở mép giường, thò tay kéo Sơ Nhất ra khỏi chăn.
"Em có biết bao lâu rồi anh chưa chạm vào em không?"
Sơ Nhất yên lặng tính toán một chút, hình như gần một tháng, cô có chút chột dạ, lập tức nhớ tới nguyên nhân , hùng hồn nói.
"Còn không phải tại anh sao!"
"Đừng tưởng như vậy em sẽ tha thứ cho anh, việc này không tính!"
Tâm trạng Kiều An Sâm lập tức trùng xuống, anh rũ mắt, áp đầu lên trán cô, thì thào nói.
"Vậy như nào mới tính? Như nào mới có thể tha thứ cho anh?"
Anh đã dùng hết vốn liếng rồi.
Trong một tháng này, anh đã làm ra những chuyện mà bản thân không hề nghĩ tới, Kiều An Sâm cảm giác anh không phải là anh nữa rồi.
Nghĩ tới đây, anh âm thầm cảm khái một tiếng.
Dỗ vợ thật khó.
Sơ Nhất tránh đi tấm mắt của anh.
Lời nói đến bên miệng lại không thốt ra thành lời.
Sơ Nhất đẩy Kiều An Sâm ra, chột dạ kéo chăn.
"Em mệt rồi, em muốn đi ngủ."
Kiều An Sâm nhìn cô thật lâu, thở dài.
Anh tắt đèn, vừa mới đặt lưng xuống, cái người vừa ngắm mắt kia lại cọ qua, thò tay ôm anh.
Người trong ngực mềm mại, thơm ngọt ngào.
Động tác tràn đầy ỷ lại.

Kiều An Sâm âm thầm cam chịu số phận.
Biết làm gì khác được nữa, tiếp tục chịu đựng thôi.
Ngày thứ ba, hai người ăn sáng xong, Kiều An Sâm thuê một chiếc xe máy mimi, đưa cô đi dạo quanh đảo một vòng.
Con đường ven biển gió rất lớn, thổi tan không khí nóng bức bên trong, Sơ Nhất đội mũ bảo hiểm ngồi đằng sau ôm Kiều An Sâm, ánh mặt trời rựa rỡ, bầu trời trong xanh, dường như hòa với biển.
Cô giang hai tay reo hò.
"Kiều An Sâm, nơi này đẹp quá."
"Nóng không?"
"Không, rất thoải mái." Cô cảm thấy ra ngoài chơi phải chiến thắng được sự lười biếng, khách sạn dù có tốt đến đâu, giường có to cỡ nào cũng không thể so với cảnh sắc vô biên bên ngoài.
"Em cẩn thận một chút, ôm chặt lấy anh, đừng để bị ngã." Kiều An Sâm lo lắng dặn dò, Sơ Nhất ừ một tiếng, ngoan ngoãn ôm eo anh.
"Lái chậm một chút, em muốn ngắm biển."
"Được."
Lái xe dạo một vòng, đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, hai người tiến về vách đá tình nhân, một vách đá nổi tiếng bên bờ biển, nổi tiếng với cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp.
Ánh mắt trời đã bớt gay gắt hơn, ánh sáng chuyển sang màu cam đậm.
Vách đá đứng thẳng hướng ra biển, cao đến kỳ lạ, thảm thực vật xanh như ngọc xen lẫn những bông hoa tím biếc không tên, phía dưới là biển xanh bao la, bọt nước trắng xóa vỗ vào bãi đá ngầm, hòa cùng làn gió biển, xinh đẹp vô cùng
Sơ Nhất nắm tay Kiều An Sâm, đi dọc theo đường mòn, chậm dãi tản bộ.
Bầu trời bị nhuộm thành màu cam ấp áp, hoàng hôn màu vàng từ từ chìm vào mặt biển, cảnh tượng này thật tráng lệ, con người ở trước thiên nhiên, nhỏ bé tụa như con kiến.
Sơ Nhất và Kiều An Sâm ngồi ở vách đá, gió thổi làn váy cô, thổi qua tóc anh, trái tim trở ên tĩnh lặng, bên cạnh truyền đến một bản nhạc không tên, một ca sĩ lang thang đánh một bản ghi ta,

Sơ Nhất đột nhiên rất muốn dựa vào Kiều An Sâm.
Cô hơi nghiêng mặt đi, dựa đầu vào vai anh.
Kiều An Sâm quay đầu nhìn cô, sau đó thu hồi ánh mắt, khóe miệng hơi cong lên.
Thời gian dường như ngừng tại nơi đây.
Bầu trời đỏ cam dần dần bị màu xanh mực thay thế, trong khoảng khắc ngày đêm giao chuyển, màu sắc vô cùng khác lạ.
Hai người chậm dãi đi về, lúc này đây, Kiều An Sâm vẫn luôn nắm tay cô, hai cánh tay đan vào nhau.
Ăn tối ở nhà hàng gần đó, cuộc sống về đêm bắt đầu, chơi đùa cả một ngày, Sơ Nhất cũng đã thấm mệt, cô muốn về thẳng khách sạn.
Tắm rửa xong, Kiều An Sâm kiểm tra lại lịch trình ngày mai, Sơ Nhất lật xem tất cả ảnh chụp ngày hôm nay, khi nhì thấy một tấm ảnh trong số đó, tay của cô bỗng nhiên dừng lại.
Là bức ảnh ở vách đá tình nhân, cô dựa vào vai Kiều An Sâm ngắm mặt trời lặn, hai người được một cô gái chụp lại, sau đó đối phương gửi cho Sơ Nhất.
Dưới ánh hoàng hôn đỏ rực, hai người ngồi sát vào nhau, nước biển và vách đã, thật lãng mạn.
Sơ Nhất nhìn bức hình này, liền cảm thấy bản thân được quay lại khoảnh khắc đó, cảm giác này khiến cô khó thể nào quên.
Chỉ là một khoảng khắc bình thường, nhưng bởi vì cảnh sắc và bạn đồng hành, bức ảnh như được mạ một màu sắc độc nhất vô nhị.
...
Cho đến kết thức ngày cuối cùng của chuyến du lịch, trên máy bay, nhìn những đám mây như kẹo bông gòn bên ngoài, trong đầu cô vẫn còn hiển lên cảnh hoàng hôn ở vách đá.
Bầu trời đỏ như lửa, cô an tĩnh dựa vào bả vai Kiều An Sâm, hai người im ắng làm bạn.
Từ đảo Bali về Lam Thành, chỉ một thoáng đã khiến người ta không kịp thích ứng.
Không khí lạnh vô cùng, những tòa nhà cao tầng, những con đường tấp nập xe cộ.
Không còn biển xanh bát ngát, không còn bãi cát trắng tinh,

không có bầu trời bao la cũng như gió biển khoan khoái.
Vừa ra sân bay, Sơ Nhất bắt đầu ôm bả vai Kiều An Sâm, thút thít nỉ non.
"Hu hu hu, Kiều An Sâm, làm sao bây giờ, em bắt đầu nhớ đảo Bali rồi..."
"Lần sau chúng ta đi tiếp được không?" Anh thăm dò hỏi, Sơ Nhất lập tức nói.
"Vậy là đủ rồi, đều đi qua rồi, nếu lần sau anh được nghỉ, chúng ta sẽ đi chỗ khác chơi!" Cô hưng phấn nói, hoàn toàn không thấy bộ dạng xa xút như vừa rồi nữa.
Kiều An Sâm, "...."
"Được."
Hai người lên xe về nhà, ngắn ngủ vài ngày, dường như có cảm giác đã mấy đời, nhìn căn nhà quen thuộc lại xa lạ, Sơ Nhất lắc đầu thở dài.
"Phải tổng vệ sinh một lượt rồi..."
Vừa mới trở về nên ai cũng không muốn động, Sơ Nhất đổi ga giường xong liền nằm lì trên giường, Kiểu An Sâm khá hơn cô một chút, anh lấy quần áo bẩn của hai người thả vào trong máy giặt.
Sau khi làm xong, anh lấy cây lau nhà lau sàn, mở cửa số thong gió, làm xong xuôi hết tất cả mới rửa tay sạch sẽ nằm trên giường, ôm lấy Sơ Nhất từ phía sau, dựa mặt vào sau cỏ cô.
"Anh mệt à?" Cô khẽ hỏi, Kiều An Sâm ừ một tiếng, không động đậy.
Sơ Nhất xoay người, đối mặt với anh, hai người yên tĩnh ôm nhau.
"Ngày mai anh phải đi làm mất rồi."
Mặt của cô dựa trên vai Kiều An Sâm, nhìn vào khoảng không.
"Em cảm thấy mấy này nay mình giống như đang nằm mơ vậy."
"Hiện giờ tỉnh mộng, lập tức trở lại hiện thực."
Kiều An Sâm ngẩng đầu, nhìn cô một lát, sau đó hôn môi cô.
Động tác rất ôn nhu, anh khẽ tách môi cô ra, cả hai trao đổi hơi thở với nhau.
"Anh xin lỗi." Anh đột nhiên lên tiếng, Sơ Nhất ngạc nhiên.
"Sao đột nhiên lại nói xin lỗi?"

"Không có cách nào ở bên em mỗi ngày." Vẻ mặt Kiều An Sâm tràn đầy áy náy, Sơ Nhất nghe xong, trong lòng càng áy náy.
"Anh có công việc của anh, làm sao có thể đi chơi với em mỗi ngày được." Nói đến đây, Sơ Nhất bỗng nhớ ra gì đó, cô nghi ngờ nhìn anh.
"Đúng rồi, có phải gần đây anh đanh xem thứ gì đó linh tinh trên mạng đúng không?"
"Không có." Kiều An Sâm thoáng dừng lại, trả lời, "Sao lại hỏi vậy?"
"Em cảm thấy dạo gần đây anh giống như thông suốt rồi."
"? ? ?"
"Lời nói và hành động khác xa lúc trước."
"...vậy em thấy tốt hay không tốt?"
Sơ Nhất sờ cằm, trầm tư một lát, sau đó chậm rãi nói, "Em cũng không biết nữa, có lúc được, có lúc cảm thấy không ổn."
Kiều An Sâm, "..."
Anh cũng thật khó khăn.
Đúng như dự đoán của Sơ Nhất, sau khi nghỉ phép xong, công việc của Kiều An Sâm chất thành một đống, đang chờ anh về sử lý.
Ngày đầu đi làm, anh bắt đầu tăng ca đến khuya, lúc về đến nhà đã mười một giờ, Sơ Nhất chờ anh về, đợi đến lúc mí mắt bắt đầu đánh nhau.
"Sao em còn chưa ngủ?" Kiều An Sâm đẩy cửa ra, thấy trong phòng ngủ lạnh lẽo ngày trước nhiều thêm một người, Sơ Nhất ngồi dậy, ngẩn người nhìn anh.
"Anh mới tan làm à..."
"Ừ, công việc nhiều quá." Kiều An Sâm vươn tay ấn ấn cổ.
Anh đi đến bên giường, ngồi ở trước mắt Sơ Nhất, nhìn cô chăm chú.
"Lần sau nếu mệt em cứ ngủ trước đi, không cần đợi anh."
"Em cũng không buồn ngủ lắm, trước kia đến giờ này em mới ngủ." Sơ Nhất thành thật trả lời, Kiều An Sâm bật cười, vươn tay xoa đầu cô.
"Được rồi, anh đi tắm đây, em nghỉ ngơi đi."
Đỉnh đầu truyền đến xúc cảm và độ ấm của bàn tay, cùng với

chút sức lực, trước mặt dường như vẫn còn lưu lại bóng dáng của Kiều An Sâm.
Khóe miệng khẽ nhếch lên, đuôi mắt cong cong, trong mắt tràn đầy nhu tình.
Khiến cô bất giác nghĩ đến một từ.
Cưng chiều.
Sơ Nhất sững sờ nhìn bóng lưng anh, hoài nghi đầu óc không tỉnh tảo, buồn ngủ đến choáng váng.
Hầu như không cô gái nào có thể cưỡng lại việc chạm vào đầu, đặc biệt là đối với người mình thích, hiệu quả tăng lên gấp bội.
Sơ Nhất vùi ở trong chăn, không còn cảm thấy buồn ngủ, cô cẩn thận nhớ lại một màn kia, ra sức cắn góc chặn, hận không thể lăn qua lăn lại.
Hu hu làm sao bây giờ, cô cảm giác mình đã rơi vào bể tình rồi.
Editor: T vừa đào một hố mới, bạn nào có hứng thú thì qua coi nhé.

Chương 39

Sau vài ngày rơi vào lưới tình, cuối cùng Sơ Nhất cũng đã bình tĩnh lại, bởi vì Kiều An Sâm lại trở về trạng thái trước kia, chỉ khi đến tối muộn mới thấy bóng dáng, ban ngày rất ít khi trông thấy anh.
Vài ngày sau, Sơ Nhất cảm thấy không ổn, trông thấy bộ dạng mệt mỏi của Kiều An Sâm, cô quyết định hi sinh giấc ngủ của bản thân, sáng sớm dậy nấu ăn cho anh.
Sơ Nhất đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn và công thức trước đó một ngày, cô đặt đồng hồ báo thức rất sớm, ngày hôm sau, lúc đang mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe được động tĩnh, Sơ Nhất nhắm mắt lầm bầm hai tiếng, chui vào trong chăn, sau đó, bên tai liền yên tĩnh.
Lông mày cô giãn ra, ngủ rất say.
Lúc tỉnh lại lần nữa, mặt trời đã lên cao, Sơ Nhất nằm trên giường dụi dụi mắt, liếc sang bên cạnh, căn phòng trống không, Kiều An Sâm đã đi làm.
Sơ Nhất bừng tỉnh, lập tức cầm điện thoại lên xem, khi nhìn thấy thời gian hiện thị trên điện thoại, cô kêu lên một tiếng, sau đó lại chui vào trong chăn.
Kế hoạch cho bữa sáng chết từ trong trứng nước.
Cuối tuần này Kiều An Sâm lại tăng ca, Sơ Nhất cũng không ra ngoài, gần đây cô hơi bận, thành tích của bộ truyện tranh mới đăng rất tốt, từ khi đăng tải đến giờ, lượt xem liên tục tăng vọt, trên các nền tảng xã hội khác nhau, đã gây ra rất nhiều cuộc thảo luận gay gắt.
Trong khi đi nghỉ ở Bali, một tài khoản đã chụp màn hình lại một đoạn ngọt ngào và dễ thương từ truyện tranh của Sơ Nhất, sau khi chỉnh sửa lại liền đăng lên weibo cá nhân, tỏ vẻ kích

động khen ngợi.
Sau đó, cô đột nhiên được một tài khoản có hàng trục triệu fan hâm hộ đăng lại.
"A a a a chuyện gì đang sảy ra thế này !!! Bà cô hại chết hàng trăm trái tim thiếu nữ vẫn còn sống."
Tài khoản này nổi tiếng với những bình luận đanh thép, có tin tức nóng hổi đều phát biểu ý kiến của bản thân mình, tuy từ ngữ thẳng thắn, nhưng không khiến người khác phản cảm, thậm chí còn cảm thấy cô ấy nói có lý, mỗi một lời bình luận trên weibo đều có lượt thích rất cao, người hâm mộ cũng nhiều.
Sau khi đăng lên weibo, có rất nhiều người chia sẻ, thậm chí có cả tài khoản có tích V.
Truyện của cô lập tức thu về một số lượng truy cập lớn, mấy ngày nay, người hâm mộ Sơ Nhất ngày một tăng lên, cô thường xuyên nhận được những tin nhắn riêng, nội dung toàn là giục cô ra chương mới.
Đương nhiên cũng có nhiều người bày tỏ với cô, nhưng số lượng rất ít.
Vì vậy, trong phần mềm trò chuyện, biên tập cố ý nhắn tin cho cô, ý là có thể cập thường xuyên hơn một chút, mặc kệ theo góc độ gì, phải nắm chắc lấy cơ hội lần này.
Trước kia, phong cách truyện của cô nghiêng về phía chính kịch, nội dung và nhân vật đều phát triển theo quy tắc, thậm chí, cô còn rất thích sự hăng hái trong thi đấu thể thao, mưu cầu địa vị, hoặc khắc họa tình anh em.
Trước kia, mỗi lần cô đăng truyện, độc giả bên dưới đều liên tục kháng nghị.
"Tác giả yêu quý, cầu xin cô, để cho bọn nhỏ yêu nhau đi!"
Dù sao...so với nội dung, tất cả mọi người đều thích xem cảnh tình cảm hơn.
Sơ Nhất vì chuyện này mà lo lắng không thôi, vô cùng khổ sở vì bản thân có tài nhưng không gặp thời.
Mà tác phẩm truyện tranh mới này, thời gian đăng rất tùy tiện, lúc đó đúng lúc Sơ Nhất và Kiều An Sâm đang chiến tranh lạnh, mỗi ngày Kiều An Sâm đều gửi tin nhắn cho cô, thậm chí còn xem TV với cô.

Có một lần Sơ Nhất đang phê duyết thì nhận được tin nhắn của anh, chẳng hiểu sao, sau khi xem xong liền phát ngốc, trong đầu xuất hiện bỗng hiện ra hỉnh ảnh của một người đàn ông khờ khạo, vì dỗ vợ mình vui mà vắt hết óc suy nghĩ, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng được một ít thủ đoạn ngốc nghếch.
Sơ Nhất bật cười, cô rất muốn lưu giữ khoảnh khắc này, bút vẽ trong tay bắt đầu di chuyển.
Cô chỉ tiện tay vẽ, nhưng lại không thể dừng lại, cô nghĩ thêm nội dung truyện, dùng suy nghĩa của mình kể lại một câu chuyện hoàn chỉnh.
Tác phẩm này đơn giản so với mấy tác phẩm trước kia của cô, ban đầu Sơ Nhất cũng chỉ định viết chuyện ngắn, kết quả, ngày đầu tiên đăng tải đã được đông đảo độc giả yêu thích, bọn họ liên tục yêu cầu cô cập nhập.
Sơ Nhất cũng không ngờ kết quả lại tốt như vậy, tự mình vẽ ra câu chuyện của mình rất dễ dàng cũng không tốn công sức, vậy nên ngày nào cô cũng cập nhập chương mới, cho đến một ngày, tác phẩm của cô trở nên nổi tiếng.
Cô cảm thấy mình không thể như vậy, cho nên đã chăm chỉ sửa lại bản phác, thay vì chơi bắn cá suốt ngày thì giờ đây mỗi ngày cô đều ngồi trước máy tính làm việc.
Đương nhiên, câu truyện dần dần không còn liên quan đến cô và Kiều An Sâm nữa, nghệ thuật có thể xuất phát từ cuộc sống, nhưng cuộc sống chỉ là một tác nhân rất nhỏ, điều thực sự làm nên linh hồn của toàn bộ tác phẩm vẫn là quan điểm nghệ thuật.
Bộ truyện tranh này có tên là "Trái tim thiếu nữ của tôi", kể về câu chuyện của một luật sư có EQ thấp, dũng cảm theo đuổi tình yêu.
Mỗi một người trong tác phẩm, ở trong mắt Sơ Nhất đều là độc nhất cô nhị.
Bận rộn gần một tháng, cuộc sống bận rộn nháy mắt biến mất, quay đầu nhìn lại, dường như cô đã làm rất nhiều chuyện, nhưng cũng giống như chưa làm được gì.
Thứ sáu hôm đó, Sơ Nhất đột nhiên nhận được tin nhắn của Kiều An Sâm, anh gửi cho cô tên của một nhà hàng và nói mình

đã đặt chỗ rồi, kêu Sơ Nhất lập tức đến đó là được.
Sơ Nhất nghi ngờ nhắn tin cho anh, "Hôm nay anh không tăng ca à? Sao đột nhiên lại muốn ra ngoài ăn?"
Kiều An Sâm nhanh chóng trả lời, "Không cần, ngay mai anh được nghỉ, lâu rồi chúng ta chưa ra ngoài ăn với nhau."
Sơ Nhất cũng nghĩ vậy, từ khi trở về từ Bali, hai người đều có công việc riêng, có lúc còn không ra khỏi cửa.
Hẹn với Kiều An Sâm xong, cô để điện thoại xuống, đẩy ghế sang một bên, nhanh chóng chạy đến tủ chọn một chiếc váy.
Lúc Sơ Nhất đến nơi, Kiều An Sâm đã ở đó rồi, hôm nay anh mặc một bộ âu phục kẻ sọc màu xanh đậm rất trang trọng, cắt mỏng hai bên ngực, bớt đi vài phần nghiêm túc, nhiều hơn vài phần nho nhã, thâmm chí còn mang theo vài phần quý phái.
Hơn nữa, ngay cả đầu tóc cũng được chải chuốt qua, cả người như ngọc quý rửa sạch bụi, trần, phô bày hết vẻ đẹp của mình.
Sơ Nhất đánh giá lại bản thân, âm thầm cảm thấy may mắn.
May mà trước khi đến, cô đã tìm hiểu nhà hàng này, đây là nhà hàng tây cao cấp, vì phối hợp với anh, cô đã chọn một chiếc váy màu đen.
Kiều An Sâm kéo ghế cho cô, Sơ Nhất ngồi xuống, hơi mất hứng nhìn anh.
"Anh mặc như vậy làm gì?"
Kiều An Sâm thoáng dừng lại một chút, có chút luống cuống, nói:"Sao vậy?"
"Em thấy bộ đồ này không hợp với anh." Sơ Nhất nghiêm túc nói, "Về sau anh cứ mặc mấy bộ âu phục bảo thủ như trước đi."
Quy củ một chút càng tốt.
"Không đẹp sao?" Kiều An Sâm hỏi cô, Sơ Nhất lẩm bẩm.
"Bởi vì quá đẹp..." Đẹp đến nỗi cô không muốn cho người khác thấy.
"Dù sao thì...." Sơ Nhất trừng anh, nghiêm túc mở miệng.
"Nếu về sau anh mặc, chỉ có thể mặc ở nhà cho một mình em xem."
Kiều An Sâm: "..."
Anh nhìn khuôn mặt đá đạo của Sơ Nhất, không hiểu sao, anh rất muốn cười.

Kiều An Sâm không thể nhịn được, anh mỉm cười, khẽ gật đầu.
"Ừ!" Anh khẽ đáp, "Về sau chỉ mặc cho một mình em xem."
Nói xong còn bổ xung thêm một câu.
"Anh chỉ mặc ở nhà."
....Làm gì có ai mặc âu phục ở nhà.
Sơ Nhất âm thầm phàn nàn, đầu óc lại nghĩ đến một khả năng, suy nghĩ không khỏi chệch hướng một chút.
Lát sau, cô vỗ vỗ vào gương mặt đỏ ửng mình, vô cùng khinh bỉ bản thân.
Sơ Nhất! Sao mày lại nghĩ đến những hình ảnh ám muội đó chứ!
Kiều An Sâm thấy cô rủ mắt, lúc thì xấu hổ đỏ bừng, lúc thì tái nhợt, cuối cùng cô còn vổ vào mặt hai cái.
Anh hỏi, "Sơ Nhất, em sao vậy?"
Sơ Nhất đột nhiên hoàn hồn, cô bối rối nuốt nước miếng, "Không có gì! Không có gì...gọi món thôi."
Không khí ở nhà hàng này rất tốt, cách đó không xa có nhạc công đang chơi violon, tiếng nhạc thoang thoảng bên tai, bên cạnh là cửa sổ sát sàn, có thể quan sát toàn thành phố.
Màn đêm buông xuống, bầu trời là một màu xanh thẫm, lốm đốm ánh sao, xung quanh yên tĩnh mờ ảo, rất thích hợp để hẹn hò.
Bít tết ở đây rất ngon, tươi mềm ngon ngọt, Sơ Nhất ăn thử một, đột nhiên nhớ ra điều gì, cô nhìn Kiều An Sâm.
"Không phải anh không thích ăn đồ Tây sao?" Miếng bít tết lần trước anh nướng lại, Sơ Nhất vẫn nhớ rất rõ.
"Không có." Kiều An Sâm trả lời.
"Anh chỉ không thích ăn những thứ mình không quen thôi."
"Ra vậy." Sơ Nhất nhìn miếng bít tết chín hẳn trước mặt anh, không khỏi đánh giá.
Hai người ăn xong bữa tối, tâm trạng Sơ Nhất vô cùng tốt, cô kéo tay Kiều An Sâm ra ngoài, ngay cả bước chân cũng vui vẻ.
Cô vừa uống một chút rượu vang đỏ, lúc này nhìn cảnh đêm, cô cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, hình như cô say rồi.
Kiều An Sâm không lái xe, anh dẫn cô đi sang một bên, cho đến khi bấm thang máy lên lầu, Sơ Nhất mới phản ứng kịp.
"Chúng ta đi đâu vậy?"

"Tới rồi biết." Anh không trả lời ngay mà nắm tay Sơ Nhất đi về phía trước, tầng cao nhất của tòa nhà này là quán rượu, Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm kéo cô khỏi thang máy, đi xuyên qua một hành lang, dùng lại trước một cánh cửa quẹt thẻ.
Cửa phòng mở ra, cô cô cùng ngạc nhiên.
Màu hồng phấn xâm nhập vào mắt, bong bóng hình trái tim chắt đầy cửa sổ, trên trần nhà là những ngọn đèn nhỏ màu cam, ở giữa phòng chất đầy hoa hồng đỏ, bên trong có bốn chữ màu trắng.
Love.
Vô cùng đẹp, bên cạnh được trang trí bằng những cây nhỏ, trên nhánh cây treo rất nhiều chai ước nguyện.
Trên bàn có bánh ngọt, nến, trên thảm trắng có rất nhiều hộp quà nhỏ, cách hoa và búp bê.
Sơ Nhất choáng váng, đầu có trống rỗng.
Lúc này, có tiếng kêu nhỏ không biết từ đầu truyền tới, gió bỗng tạt vào mặt cô.
Sơ Nhất ngẩng đầu, một chiếc máy bay điều khiển từ xa bay về phía cô, cách quạt trên đầu quay không ngừng, vô vùng bắt mắt.
Ánh mắt Sơ Nhất vô ý đảo quanh, ở dưới máy bay có treo một chiếc hộp nhỏ, đung đưa trong không khí như sắp rơi.
Máy bay từ từ bay đến trước mặt cô.
Sơ Nhất ngớ người, đối mặt với Kiều An Sâm đang cầm điều khiển máy bay, trong giây lát, cô mím môi, khó khăn tháo cái hộp xuống.
Lại một trận gió mạnh thổi tới, máy bay bay mất, mái tóc của cô đã bị chiếc máy bay này làm hỏng rồi.
Editor: Tui đã quay lại rùi nè :)))

Chương 40

Sơ Nhất nắm chặt chiếc hộp, vuốt lại mái tóc rối, cảnh tượng này rất quen thuộc, hình như cô đã thấy ở đâu đó rồi thì phải.
Sơ Nhất nghiêm túc suy nghĩ, Kiều An Sâm đi đến trước mặt cô, trong lòng vô cùng thấp thỏm.
Tại sao mọi chuyện lại như vậy? Sao cô ấy lại không vui?
Kiều An Sâm mấp máy môi, thăm dò hỏi, "Em có muốn mở quà ra xem không?"
"Bên trong là gì vậy?" Sơ Nhất hoàn hồn, cắt đứt dòng suy nghĩ, nhìn chiếc hộp trước mặt.
Cô lắc lắc cái hộp, sau đó gỡ nơ bướm bên trên ra, Kiều An Sâm quan sát nét mặt cô.
Chiếc hộp nhung màu xanh đậm được mở ra, bên trong là một chiếc vòng cổ.
Mặt vòng cổ nạm kim cương, sợi dây bằng bạc, sáng lấp lánh dưới ánh đèn.
Trên đời này, e rằng không có người phụ nữ nào có thể cưỡng lại được sự mê hoặc của kim cương, Sơ Nhất cũng không ngoại lệ, cho dù tất cả mọi thứ trước mặt đều khoa trương, nhưng không thể không thừa nhận, trong lòng cô không dấu nổi vui sướng.
Sơ Nhất lấy vòng cổ ra khỏi hộp, để lên tay xem xét cẩn thận, Kiều An Sâm bất an hỏi, "Thích không?"
"Sao đột nhiên anh lại tặng em thứ này?" Sơ Nhất hỏi thẳng, khó hiểu nhìn xung quanh, Kiều An Sâm có chút chột dạ.
"Còn mấy ngày nữa là ngày kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng ta, lúc đó anh phải đi công tác hai ngày, vì vậy..."
Sơ Nhất đã hiểu, cô cũng không chờ mong gì nhiều, nhưng tâm tư này của Kiều An Sâm, đúng là rất hiếm có.
"Anh đeo lên giúp em đi!" Cô đưa vòng cổ cho Kiều An Sâm, nét

mặt rạng ngời, Kiều An Sâm khẽ thở ra, anh nhận lấy, tháo khóa cài, cẩn thận vén tóc cô sang một bên, sau đó đeo vòng cô cho cô.
"Đẹp không?" Sơ Nhất hỏi, Kiều An Sâm nhìn cô, khẽ gật đầu.
"Đẹp lắm."
Sơ Nhất cười.
Bánh ngọt trên bàn rất đẹp, được trang trí bằng kẹo mềm màu hồng và trắng, có hai người đang ôm nhau, một người đội khăn voan cô dâu, một người mặc vest.
Phía dưới còn có một hàng chữ.
Kỷ niệm một năm ngày cưới.
Sơ Nhất cẩn thận chụp ảnh, hai người bắt đầu ăn bánh kem, bánh rất ngon, Sơ Nhất mới nếm thử miếng đầu tiên đã thốt lên.
"Ngon thật!"
"Phải không?" Kiều An Sâm cúi đầu nếm thử, anh gật đầu, sắc mặt không thay đổi gì nhiều.
"Cũng được."
"Không thể nào, rõ ràng rất ngon." Sơ Nhất không cam tâm, cô múc một muỗng đưa lại gần miệng anh.
"Anh nếm thử cái này của em đi."
Kiều An Sâm ngoan ngoãn ăn miếng bánh kem, Sơ Nhất mong chờ nhìn anh.
"Thế nào?"
"Ừm...ngon hơn cái của anh." Kiều An Sâm nghiêm túc phát biểu, vẻ mặt Sơ Nhất như muốn nói "Đương nhiên rồi'.
"Em đã nói rồi mà, ngon lắm."
Kiều An Sâm không nói gì, anh chợt nhớ tới lần Sơ Nhất nhìn thấy một cặp tình nhân ở cửa hàng bánh ngọt, hình như anh có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của bọn họ rồi.
Lúc trở về, hai người ôm một đống đồ.
Sơ Nhất cầm một chùm bóng bay hình trái tim thật to, túm lại một chỗ như đám mây.
Kiều An Sâm ôm một bó hoa hồng lớn, trên đường đi, bộ dạng của hai người thu hút ánh nhìn của mọi người, tuấn nam mỹ nữ hợp lại luôn hấp dẫn ánh nhìn, hơn nữa còn có mấy đạo cụ này làm nền nữa.
Thậm chí, có người qua đường còn cẩn thận quan sát xem có

camera bí mật đặt bên cạnh bọn họ hay không.
Về đến nhà, Kiều An Sâm thở phào nhẹ nhõm, anh nói, "Sơ Nhất, lần sau đừng cầm mấy thứ này về nhà nữa, mấy thứ này cũng không đắt."
"Như vậy sao được." Sơ Nhất đang đổi giày, nghe vậy liền quay lại nhìn anh, trêu đùa nói.
"Mấy thứ này chứa đựng tình yêu của anh mà!"
"..."
"Được rồi." Kiều An Sâm bất đắc dĩ hỏi, "Vậy bây giờ em muốn anh để chúng ở đâu?"
"Anh cắm hoa vào bình đi, bong bóng có thể trang trí ở phòng khách." Sơ Nhất phân phó, Kiều An Sâm nghe theo, sau khi làm xong, căn phòng đẹp hơn rất nhiều.
"Được rồi, mấy ngày sắp tới đều là ngày kỷ niệm của chúng ta." Sơ Nhất hài lòng nói, "Đợi đến ngày kỷ niệm chính thức, cũng không như chúng ta đang ăn mừng với nhau."
Lần này Kiều An Sâm đi công tác không lâu, chỉ có năm ngày, nhưng lại trùng với ngày đó.
Tối hôm trước, Sơ Nhất sắp xếp lại quần áo và đồ dùng hàng ngày cho anh, khi xếp xong còn kiểm tra lại một lượt xem mình có bỏ sót gì không.
Đúng lúc Kiều An Sâm tắm xong đi ra, Sơ Nhất gọi anh.
"Có thấy thiếu gì không?"
"Đủ rồi." Kiều An Sâm kiểm tra một lượt rồi trả lời, nói xong, anh như nhớ ra gì đó, mím môi nói, "Cảm ơn vợ."
"...? ? ?" Kiều An Sâm điên rồi sao?
Sơ Nhất bị chấn động, một lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.
Vợ...vợ á ? ? ?
Hình như đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, trong lòng Sơ Nhất dâng lên một cảm giác quái dị, vừa thấy ngọt ngào lại vừa buồn nôn.
Cô còn đang sững sờ, Kiều An Sâm đã đi sấy tóc, tiếng máy sấy vang lên trong căn phòng yên tĩnh, át đi câu nói vừa rồi, khiến Sơ Nhất có cảm giác mình nghe nhầm.
Buổi tối ngủ, Sơ Nhất cảm thấy hơi lạ, tiếng hít thở của Kiều An Sâm lại vô cùng vững vàng, một chút động tĩnh cũng không có,

quy củ nằm ở đó, hình như đã ngủ rồi.
Buổi sáng, Kiều An Sâm rời giường, Sơ Nhất vẫn ngủ rất say, cô không tiễn anh, trước khi đi, Kiều An Sâm nhìn cô một cái. Dường như đang do dự gì đó nhưng cuối cùng vẫn thôi.
Khi Sơ Nhất tỉnh lại, Kiều An Sâm đã đi rồi, giống như mọi ngày anh đi làm, Sơ Nhất không thấy khác biệt gì nhiều, cô vẫn ăn sáng như thường lệ, ăn xong thì phê duyệt.
Một mình ăn cơm tối, tắm xong lên giường ngủ, Sơ Nhất mãi cũng thành quen, dù sao Kiều An Sâm đi công tác hay không cũng không khác biệt gì lắm, điểu khác biệt có lẽ là trước khi ngủ, bên cạnh có nhiều hơn một người.
Sơ Nhất nghịch điện thoại một chút, thời gian không còn sớm, cô định cập nhập chương mới rồi đi ngủ, trên màn hình điện thoại đột nhiên hiện lên một cuộc gọi video.
Người gọi là Kiều An Sâm.
Sơ Nhất sợ ngây người, lần đầu tiên cô thấy Kiều An Sâm sử dụng chức năng này, cô cho rằng điện thoại đối với anh mà nói cũng chỉ có hai chức năng là gửi tin nhắn và gọi thôi.
Sơ Nhất cẩn thận nghe máy, cẩn thận alo một tiếng.
Gương mặt của Kiều An Sâm tràn đầy màn hình, chưa đầy hai giây, anh chỉnh lại điện thoại, một khuân mặt xuất hiện ở góc nhìn bình thường.
"Em ngủ chưa?" Anh thản nhiên hỏi, Sơ Nhất nghi ngờ, cô chú ý đến bối cảnh sau lưng anh, hiếu kỳ hỏi.
"Anh đang ở khách sạn hả?"
"Ừ, anh vừa được nghỉ."
"Sao đột nhiên lại gọi video cho em?" Sơ Nhất tò mò hỏi.
"Anh cũng biết chức năng gọi video này sao?"
"...Anh biết."
"À, xin lỗi anh, tại em chưa từng thấy anh dùng nên cứ tưởng anh không biết dùng." Sơ Nhất trêu anh, Kiều An Sâm im lặng, quyết định tránh đi đề tài này.
"Sao em vẫn chưa ngủ? Ở nhà một mình có ổn không?"
"Anh không biết thời gian em đi ngủ sao?" Sơ Nhất liếc mắt.
"Còn nữa, ở nhà một mình có ổn không là sao? Đâu phải em chưa từng ở một mình." Sơ Nhất nghi ngờ nhìn anh.

"Kiều An Sâm, sao đột nhiên anh lại trở nên khác thường như vậy? Có phải đã làm chuyện gì có lỗi với em rồi hay không?!"
Kiều An Sâm: "..."
Anh không nói, hai người vẫn luôn nhìn vào nhau, lát sau, cô thấy Kiều An Sâm nắm tóc.
"Được rồi, em ngủ đi."
"Ơ hay, rốt cuộc anh tìm em có chuyện gì?" Sơ Nhất hỏi, Kiều An Sâm có chút buồn bực.
"Anh chỉ muốn trò chuyện với em thôi." Anh hỏi, "Rất kì quái sao?"
"...Đối với người khác thì không, nhưng với anh thì có chút." Sơ Nhất thành thật trả lời.
Dù sao, sau khi hai người kết hôn, có một khoảng thời gian rất dài bọn họ chỉ nhắn tin cho nhau, đại loại là những câu như vậy:
"Đêm nay anh không tăng ca nên ăn cơm ở nhà."
"Vâng."
Mọi việc như vậy.
Chưa kể đến chuyện đi công tác, mấy ngày đó căn bản mất liên lạc, ngay cả lịch trình hàng ngày cũng không có.
Tự nhiên tối này Kiều An Sâm lại gọi video cho cô.
Chẳng lẽ một trận cãi vã lại mang đến cảm giác khủng hoảng, lớn đến mức Kiều An Sâm hoàn toàn thay đổi bản thân ư?
Sơ Nhất tò mò, không biết anh có tìm chuyên gia tư vấn tình yêu nhờ họ chỉ dạy không.
Kiều An Sâm nghe được câu trả lời của cô thì im lặng, trong lòng thầm nghĩ, không biết có phải mình hơi quá hay không? Nhưng đây không phải là chuyện mà ai cũng sẽ làm sao?
"Vậy anh sẽ gọi cho em nhiều hơn, như vậy sẽ không kỳ quái nữa." Kiều An Sâm nói ra suy nghĩ của mình, Sơ Nhất nghiêng đầu nhìn anh, nháy mắt.
"Được thôi."
Hai người hàn huyên vài câu, Sơ Nhất thấy thời gian đã muộn, hai người liền tạm biệt nhau.
"Vậy anh ngủ sớm một chút, ngủ ngon."
"Ngủ ngon."
Sơ Nhất cúp máy, nhìn khung đối thoại khôi phục như lúc ban

đầu, cô suy nghĩ một chút, nhưng không nghĩ ra được lý do, cô trở mình, đặt điện thoại lên bàn trên đầu giường, kéo chăn bông lên rồi ngủ thiếp đi.
Vài ngày sau, Kiều An Sâm thường xuyên gọi video cho cô, có đôi khi Sơ Nhất đang vẻ bản thảo, tranh thủ lúc rảnh nghe máy, nhưng cũng chẳng trò chuyện được mấy câu, qua loa hai câu thì kết thúc.
Mấy lần như vậy, đối mặt với sự nhiệt tình của Kiều An Sâm, Sơ Nhất không tiêu hóa kịp.
"Sao đột nhiên anh lại dính người như vậy?"
"Dính...người?" Kiều An Sâm kinh ngạc, lát sau mới hồi phục lại, anh nghiêm túc hỏi lại cô.
"Dính người không tốt sao?"
"...Khó nói lắm." Sơ Nhất bị hỏi khó, cô suy nghĩ hồi lâu mới khó khăn nói.
"Có đôi khi tốt, có đôi khi không tốt, ví dụ như lúc em bận rộn, em hy vọng người khác không quấy rầy mình."
Kiều An Sâm, "..." Anh mù mờ không hiểu, lúc đang trong ranh giới tuyệt vọng, đột nhiên nhớ ra cái gì, ánh mắt chợt sáng lên.
"Không sao, nếu em bận thì cứ nói thẳng với anh, chờ em hết bận, anh sẽ gọi lại cho em."
"Cái đó...cũng không phải không thể được." Sơ Nhất mở miệng, nuốt câu nói 'Anh không cần gọi ít đi đâu ' xuống.
Dù sao, hình như cô cũng thích Kiều An Sâm dính người như vậy.
...
Kiều An Sâm công tác trở về, hai người không hẹn mà cùng thở ra, một người thì không cần nhớ gọi video cho cô mỗi ngày, một người không cần lo ngày nào anh cũng gọi video nữa.
Sau khi anh đi làm, Sơ Nhất yên tĩnh cả ngày, hiệu quả công việc cũng cải thiện rất nhiều.
Gần đến cuối tuần, trước khi đi ngủ, Kiều An Sâm đột nhiên rủ cô xem phim, thậm chí phim và chỗ ngồi đều chọn xong rồi, chỉ chờ câu trả lời của cô thôi.
Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm đưa màn hình điện thoại ra trước mặt cô, không nói thành lời.

"Sao vậy? Không thích chúng ta đổi phim khác." Kiều An Sâm nói, sau đó vuốt màn hình điện thoại, Sơ Nhất sững sờ, nuốt nước bọt.
"Không có, được rồi, chọn cái này đi."
Chỉ là hạnh phúc đến quá đột ngột, cô trở tay không kịp mà thôi.
Editor: Các bác ơi tôi vừa đào hố mới, truyện về tình yêu của một chàng trai không nhìn thấy và một cô gái nhìn thấy :))), bác nào có hứng thú thì qua xem nhé.

Chương 41

Bầu trời sáng chủ nhật thật trong xanh, gió thoang thoảng rất dễ chịu, Sơ Nhất và Kiều An Sâm đột nhiên tỉnh giấc, hai người thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi ra ngoài.
Lúc đến rạp phim, bên trong rất đông người, có lẽ do hôm nay là chủ nhật, có rất nhiều gia đình dẫn con cái đi xem phim.
Kiều An Sâm đi mua vé, tiện thể mua bỏng ngô và coca, Sơ Nhất ngồi đợi anh thì thấy Kiều An Sâm ôm một bịch bỏng ngô lớn đến.
Bịch bỏng ngô kia không hợp với khí chất của anh, giờ phút này, Kiều An Sâm như một người đàn ông bình thường, anh mặc áo phông và quần dài, nhưng có lẽ gương mặt đó đã quen với sự nghiêm túc, luôn khiến người ta cảm thấy kính nể anh.
Sơ Nhất nhớ tới lần đầu hai người đi xem phim, hình như anh cũng như vậy, nhưng phim chưa kịp chiếu, anh nhận được một cuộc điện thoại nói bà nội anh bị bệnh.
Sau đó, hai ngươi đương nhiên là không xem nữa, Sơ Nhất và Kiều An Sâm vội càng đến bệnh viện, trong lúc đang vội thì gặp bố mẹ và bà nội anh.
Gương mặt bà nội anh đầy nếp nhăn, lòng bàn tay ấm áp, trong mắt ngàn ngập yêu thương, bà run rẩy nắm lấy tay cô, vỗ nhè, mỉm cười dịu dàng.
"Cháu ngoan, bà nội rất thích...."
Đó là lần đầu cũng như lần cuối Sơ Nhất nhìn thấy bà, đó cũng là lần đầu tiên Sơ Nhất nhìn thấy bộ dạng mất khống chế của Kiều An Sâm.
"Còn hơn mười phút nữa mới bắt đầu, em ăn gì trước đi." Kiều An Sâm đưa bịch bỏng ngô cho cô, Sơ Nhất ngẩng đầu nhận lấy.
"Cảm ơn anh." Cô ôm bịch bỏng, ăn hai miếng, sau đó cầm một

miếng bỏng ngô lên rồi hỏi Kiều An Sâm.
"Anh có muốn ăn không?"
Kiều An Sâm hơi do dự một chút, sau đó cúi đầu xuống, "Cũng được."
Sơ Nhất bón cho Kiều An Sâm.
Lúc nhét vào trong miệng, đầu ngón tay cô sơ ý đụng phải môi anh, cảm giác mềm mại nóng bỏng truyền đến, vẻ mặt Sơ Nhất hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh được cảm xúc.
Chỉ là mỗi lần ăn một miếng bỏng ngô, khóe môi cô lại cong lên, mỗi một lần đụng phải ngón tay mình, cô cảm thấy hai người giống như đang hôn gián tiếp.
Một lát sau, nhân viên bắt đầu kiểm tra vé, hai người đi qua xếp hàng, sau đó tiến vào bên trong.
Bộ phim Kiều An Sâm chọn đang rất hot, doanh thu phòng vé rất cao, Sơ Nhất định dủ Trình Lật đi xem, không ngờ Kiều An Sâm lại dẫn cô đi.
Cô vô cùng bất ngờ.
Hai người ngồi vào đúng vị trí của mình, mọi người bắt đầu ngồi vào những ghế xung quanh.
Sơ Nhất ngồi cạnh Kiều An Sâm, bỏng ngô đặt giữa hai người, màn hình lớn trước mặt đang chiếu quảng cáo.
Cô vừa ăn bỏng vừa xem, Kiều An Sâm yên lặng ngồi một bên.
Ánh đèn trên đỉnh đầu chợt tắt, xung quanh trở nên yên tĩnh, bộ phim bắt đầu chiếu.
Đây là phim khoa học viễn tưởng, cốt truyện rất khó đoán, hoàn toàn khác bộ phin tình cảm lần trước hai người xem, Sơ Nhất cho rằng con trai sẽ thích mấy kiểu phim như vậy.
Sau khi chiếu được vài phút, Sơ Nhất lén nhìn trộm Kiều An Sâm, anh đang chăm chú nhìn vào màn hình, xem rất say mê.
Sơ Nhất thò đầu qua hỏi, "Phim hay không anh?"
"Cũng được." Kiều An Sâm quay qua nhìn cô.
"Em thấy sao?"
"Em cũng thấy vậy." Sơ Nhất cười ngây ngô, sau đó ngồi thẳng lưng xem phim.
Bỏng ngô đang tụt dần, Sơ Nhất ăn được một nữa liền không ăn nổi nữa, nhưng lại không muốn lãng phí, cô nhét bịch bỏng ngô

vào tay Kiều An Sâm.
"Em không ăn nổi nữa, anh ăn đi."
Kiều An Sâm: "..."
Anh không nói gì, chỉ yên lặng ăn bỏng ngô cô ăn dở.
Bộ phim kéo dài hai tiếng, thời gian trôi qua rất nhanh, lúc chiếu đến mấy đoạn đặc sắc, Sơ Nhất liền thảo luận nội dung bộ phim với Kiều An Sâm, chẳng biết từ bao giờ, bộ phim đã kết thúc.
Đèn sáng lên, màn hình hiện lên tên đạo diễn, tên ekip sản xuất, mọi người xung quang bắt đầu đứng dậy.
Sơ Nhất cũng đứng lên, kéo tay Kiều An Sâm ra ngoài.
"Anh thấy bộ phim này với bộ anh xem với em ở nhà, bộ nào hay hơn?"
"Bộ này hay hơn." Kiều An Sâm trả lời.
"Vì sao?"
"....Nội dung hấp dẫn hơn một chút." Kiều An Sâm trả lời, Sơ Nhất miễn cưỡng chấp nhận đáp án này.
"Xem ra đàn ông các anh đều thích thể loại này."
Kiều An Sâm im lặng.
Rạp phim ở tầng năm, phía dưới trung tâm thương mại rộng lớn, không chỉ có nhiều khu vui chơi giải trí, còn có đủ cửa hàng ăn.
Buổi chiều hai người đều rảnh, Sơ Nhất và Kiều An Sâm đi dạo, có một hàng máy gắp thú ở cửa ra vào, Sơ Nhất vội vàng kéo Kiều An Sâm lại.
"Anh biết gắp thú không?" Sơ Nhất hỏi xong, cô chợt nhớ ra điều gì, sau đó lắc đầu.
"Em đoán là anh không biết chơi, em tự chơi vậy." Sơ Nhất lấy tiền xu trong túi ra rồi nhét vào máy.
Máy móc bắt đuầ chuyển động, Sơ Nhất điều khiển tay cầm, cái kẹp lớn lắc lư di chuyển ra chính giữa.
Sơ Nhất nhanh chóng ấn nút đỏ trên máy, cái kẹp duỗi xuống dưới, mở ra, chậm chạp kẹp lấy con heo màu hồng bên dưới, Sơ Nhất nín thở nhìn chăm chú, lúc sắp thành công, con heo đột nhiên rớt xuống.
"A a a!" Sơ Nhất tức giận dậm chân, không cam lòng nhét thêm

xu vào máy, chuẩn bị rửa nhục.
Nhưng mà.
Một lần, hai lần, ba lần, Sơ Nhất đã tiêu hết tiền xu trong túi, nhưng con heo kia vẫn nằm bên trong.
Sơ Nhất nhìn xung quanh, cô chuẩn bị chạy đi đổi tiền.
"Hay là, để anh thử xem." Kiều An Sâm nãy giờ vẫn đứng quan sát cô, anh chần chứ lấy tiền xu trong túi ra, thăm dò hỏi.
Sơ Nhất nhìn anh rồi tránh ra.
"Được thôi."
"Cho anh trai nghiệm một chút."
Kiều An Sâm không lên tiếng, anh mấp môi, đi đến trước máy.
Nhét xu xong, anh cẩn thận quan sát mấy giây rồi bắt đầu điều khiển tay cầm.
Sơ Nhất thấy anh tập trung nhìn vào trong, giống như đang nghiên cứu gì đó, cô bắt đầu cảm thấy hồi hộp.
Sau một hồi xác nhận được vị trí của con heo, Kiều An Sâm điều chỉnh lại rất lâu, mãi cho đến khi gần hết giờ, anh mới ấn nút.
Trái tim Sơ Nhất nảy lên theo nút bấm kia.
Cái kẹp đung đưa hạ xuống dưới rồi lại lên trên, con heo hồng bị kẹp hai chân, thời gian dần trôi qua, con heo đang ở rất gần lối ra.
"Cạch" một tiếng, hai giây sau, con heo xuất hiện trước mặt hai người.
Sơ Nhất kích động nhặt lên, hết bóp bên trái lại bóp bên phải, trên mặt không giấu được vui mừng.
"Kiều An Sâm, anh giỏi quá đi mất! Sao anh làm được hay vậy!"
Ánh mắt cô nhìn Kiều An Sâm tràn ngập sùng bái, là ánh mắt là fan nữ nhìn thấy thần tượng, Kiều AN Sâm đột nhiên cảm thấy thỏa mãn.
"Anh chỉ tính thử góc độ một chút, ai ngờ lại thành công."
"Em mặc kệ, em gắp thú hai mấy năm còn chưa thành công lần nào, anh gắp giúp em thêm mấy con nữa đi." Sơ Nhất dắt tay anh ra trước máy gắp thú, sau đó vội càng chạy đi đổi tiền xu.
Xác xuất thành công của Kiều An Sâm quả nhiên rất cao, mười lần gắp thì được tám lần, cuối cùng hai người cũng rời đi, còn nhân viên bên cạnh thì tái cả mặt.

Sơ Nhất không quan tâm nhiều như vậy, cô vui vẻ ôm một đống thú bông.
"Để anh tìm giúp em túi đựng mấy con này." Kiều An Sâm nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy cái túi nào, nhưng lại tìm thấy một sợi dây.
Anh nhặt nó lên, cẩn thận buộc từng con thú bông trên tay cô rồi xâu chúng lại
Mấy con thú bông được buộc ngay ngắn trên sợi dây, giống như chín trái hồ lồ trên một dây.
Sơ Nhất thích thú nhìn những con thú bông với nhiều hình hình dạng và màu sắc khác nhau.
"Đáng yêu quá!" Sơ Nhất nóng lòng đeo sợi dây lên người, vui vẻ xoay vòng vòng.
"Kiều An Sâm, mau mau, chụp cho em tấm hình, em muốn khoe với bạn bè."
Trên người Sơ Nhất treo đầy thú bông, đang cười híp mắt, đáng yêu hơn mất con thú trên người cô gấp trăm lần.
Kiều An Sâm nhanh chóng chụp lại khoảnh khắc này.
"Chồng em thật tuyệt!" Sơ Nhất vui mừng ôm lấy Kiều An Sâm mà không hề nghĩ ngợi gì, một lúc sau mới phản ứng kịp, cô nhìn trộm anh một cái, Kiều An Sâm có chút sững sờ.
Sơ Nhất thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng về phía trước, giả bộ mình chưa từng nói gì.
Hai người ra khỏi tòa nhà, quảng trưởng bên ngoài đầy nắng ấm, rất nhiều người đang thả diều trên đó.
Thú bông trên người Sơ Nhất thu hút sự chú ý của mọi người, ai cũng hâm mộ, nhất là mấy đứa trẻ, chúng lập tức quay lại đòi bố mẹ mua.
Sơ Nhất cảm thấy rất vui, càng nhìn cô càng thấy Kiều An Sâm thuận mắt, tình cảm trong lòng đang bành trướng, cô cũng rất muốn làm một thứ gì đó.
Sơ Nhất giật giật tay Kiều An Sâm.
"Chuyện gì vậy?" Anh quay đầu, nghi ngờ nhìn cô, làn gió thổi bay mái tóc của hai người, dòng người đi qua đi lại như làm nền cho bọn họ.
Sơ Nhất kiễng chân hôn lên môi anh.

"Thưởng cho anh đấy." Cô vừa cười vừa nói, đuôi mắt cong cong, trong đó còn phản chiếu hình bóng của anh.
Vẻ mặt Kiều An Sâm hơi thay đổi, anh chăm chú nhìn cô, sau đó xoay người dắt cô đi về phía trước, Sơ Nhất thấy phản ứng của anh cũng hơi mất hứng.
Hai người nắm tay nhau, cô cố ý cọ cọ vào lòng bàn tay anh, Kiều An Sâm siết chặt tay cô.
"Đừng nghịch." Giọng nói nặng nề, nghiêm túc, Sơ Nhất bất động, cô cúi đầu, cắn chặt môi, niềm vui vừa rồi nhanh chóng biến mất.
Cô nhìn xuống chân mình, do đang buồn và thất vọng nên không biết Kiều An Sâm dẫn cô đi đâu, cho đến khi một bóng đen hiện ra trước mắt.
Dưới bóng cây bên cạnh quảng trường chỉ có lác đác vài người, Kiều An Sâm chặn Sơ Nhất trước thân cây, ánh mắt rất âm u.
Cô đang định lên liếng, anh đột nhiên nâng cằm cô lên rồi cúi người cắn môi cô.

Chương 42

Sơ Nhất bị ép ngẩng đầu lên, hô hấp có chút rối loạn, đôi môi bị Kiều An Sâm vừa liếm vừa cắn, đầu lưỡi của anh quét qua hàm răng cô, Sơ Nhất nhắm mắt lại, hai chân nhũn ra, không chống đỡ được sức nặng của cơ thể.
Cơn gió mang theo hơi nóng quét qua gò má cô, bên tai có tiếng xì xào nói chuyện, Sơ Nhất ôm eo Kiều An Sâm, dựa sát vào ngực anh.
Cô ngửa đầu, ngoan ngoãn để anh hôn.
Kiều An Sâm cũng không hôn quá lâu, sau khi tách ra lại không nhịn được mà mổ lên môi cô một cái, bàn tay đang nắm cằm cô cũng buông ra.
Hai người đứng dưới gốc cây nhìn nhau, lỗ tai anh ửng đỏ.
"Chúng ta về nhà thôi."
"Dạ." Sơ Nhất nhét tay vào tay anh, hai người đi tới bãi đậu xe, trên đường đi, cô không dám ngẩng mặt nhìn người khác, rõ ràng không làm gì sai trái nhưng lại như có tật giật mình.
Gần nhà bọn họ có một siêu thị, Sơ Nhất thường xuyên đến đó, lúc gần đến nơi, cô mới nhớ ra nhà mình đã hết thức ăn nên bảo Kiều An Sâm dừng lại mua đồ.
Hai người rất hiếm khi đi mùa đồ với nhau, bình thường Sơ Nhất đều đến đây một mình, thỉnh thoảng cũng ở nhà nghỉ ngơi.
Kiểu An Sâm lấy xe đẩy, Sơ Nhất chọn đồ ăn, cô đang đứng trước quầy sữa bò, bên trên có một hãng sữa cô thích uống, nhưng nó toàn để trên tầng cao nhất.
Lần nào Sơ Nhất cũng phải kiễng chân mới lấy được.
Nhưng lần này khi cô vừa vươn tay lên, Kiều An Sâm đã lấy nó xuống giúp cô, anh đánh giá sữa bò trong tay.

"Nhà mình thường uống loại này à?
"Vâng, sữa của hãng này rất ngon."
"Tại sao lại để tít bên trên như vậy?" Kiều An Sâm hỏi, Sơ Nhất đoán, "Chắc loại này uống ngon nhất, nếu bày ở chỗ bình thường sẽ không có người mua?"
Bình thường mấy hiệu thuốc cũng để những món đồ thu được lợi nhuận cao ở nơi dễ nhìn thấy, mấy ngón giá cao toàn để ở trong góc.
Kiều An Sâm gật đầu, dường như chấp nhận lời giải thích này của cô.
Hai người dạo quanh siêu thị, một lát sau, xe đẩy đã gần đầy, lúc tới khu tươi sống, Sơ Nhất đột nhiên nói, "Chúng ta mua cá đi? Lâu rồi cũng chưa ăn."
"Ừ, chọn một con đi."
Có rất nhiều con cá đang tung tăng bơi lội trong bể nước.
Sơ Nhất quan sát một lúc rồi chọn con bơi khỏe nhất.
"Xin chào, làm ơn bắt hộ tôi con cá này với."
Sự thật chứng minh, con cá kia rất khỏe, khi bị nhân viên đặt lên thớt, nó đột nhiên bật lên, rơi xuống trước mặt Sơ Nhất.
"Ngại quá, con cá này khỏe như vậy chính tỏ nó còn tươi, đúng không?" Nhân viên trêu đùa hai người, Sơ Nhất cười gật đầu.
"Hôm nay anh phải nấu ngon một chút." Sơ Nhất nghiêng người nói với Kiều An Sâm, "Như vậy mới không phụ lòng một con cá tươi như vậy."
Sơ Nhất vừa nói vừa kéo anh, ánh mắt cảnh giác nhìn con cá kia, sợ nó sẽ lại nhảy lên, bộ dạng co đầu rụt cổ của cô chọc cười Kiều An Sâm, anh cưng chiều xoa đầu cô.
"Ừ, anh nhất định sẽ khiến nó....chết có ý nghĩa."
Mua xong cá, hai người lại đi mua một chút rau quả, Sơ Nhất thích ăn vặt, cô lấy rất nhiều khoai tây chiên với bánh ngọt, đủ màu đủ vị, chiếm hết nửa cái xe.
Kiều An Sâm cầm từng cái lên nghiên cứu rồi quay sang nhìn cô.
"Sao vậy?" Sơ Nhất dừng tay, cô nhìn về phía anh, Kiều An Sâm nói, "Sao em ăn nhiều như vậy mà không mập nhỉ?"
Nói xong, anh khẽ lẩm bẩm một câu.
"Cũng không thấy cao lên."

"...."
"Đó là do di truyền, anh hiểu không?"
"Không cao không mập chính là do di truyền! Em cũng không còn cách nào khác!" Sơ Nhất tức giận kiễng chân, khi nhắc đến chiều cao, cô giống như con nhím xù lông, hung dữ không cho ai đến gần, thậm chí hồi bé cũng chỉ vì chuyện này mà đánh nhau với người ta một trận.
Thấy bộ dạng tức giận của cô, Kiều An Sâm kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ vào đầu cô, vội vã lên tiếng.
"Không sao, anh rất thích những cô gái nhỏ nhắn, rất đáng yêu."
Sơ Nhất chôn mặt vào vai anh, "Oành" một tiếng, lửa giận rút nhanh như thủy thiều, trong lòng như có con nai con đang chạy loạn.
Kiều An Sâm chưa từng nói với cô như vậy, thậm chí ngay cả từ thích cũng chưa từng nói.
Đây là lần đầu tiên anh nói thích cô.
Thấy Sơ Nhất im lặng mãi không lên tiếng, Kiều An Sâm có chút lo lắng, anh nâng mặt cô lên, cẩn thận quan sát sắc mặt cô, bị Kiều An Sâm nhìn không chớp mắt, mặt Sơ Nhất ngày càng nóng.
Cô quay mặt sang chỗ khác.
"Đừng nhìn em." Sơ Nhất buồn bực nói, "Em không giận."
"Vậy sao...." Kiều An Sâm nhìn cô, chân chờ, lo lắng hỏi, "Sao mặt em lại đỏ như vậy?" Nói xong, anh còn vươn tay ra xoa mặt cô.
Sơ Nhất đẩy tay anh ra, không dám nhìn anh mà nhìn xung quanh.
"Anh còn muốn mua gì nữa không? Nếu không chúng ta về đi."
Kiều An Sâm định nói gì đó nhưng thôi, anh nói, "Không, chúng ta về thôi."
Hai người im lặng ngồi trên xe, Sơ Nhất nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ, Kiều An Sâm thỉnh thoảng liếc lại liếc nhìn cô.
Về đến nhà, tâm trạng của Sơ Nhất đã khá hơn rất nhiều, cô cầm đồ ăn vào bếp, chuẩn bị nấu cơm.
Kiều An Sâm vội vàng giành lấy, nịnh nọt nói, "Để anh."
"Anh đi xử lý cá đi." Sơ Nhất rũ mắt nói.
"Được."

Bữa trưa hôm nay muộn hơn thường ngày, hai người chia việc cho nhau, ai làm việc của người đó.
Gió bên ngoài khẽ lùa qua cửa sổ, mang theo mùi nắng xen với mùi cỏ cây.
Khi đã chuẩn bị mọi thứ đâu ra đấy, Kiều An Sâm bắt tay xào đồ ăn, anh đeo tạp dề lên người, Sơ Nhất cực kỳ tự nhiên cột dây đằng sau cho anh.
Kiều An Sâm nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói cũng trở nên dịu dàng.
"Em ra ngoài đi, lát nữa mùi khói dầu rất nồng."
Ngày hôm nay trôi qua như bình thường, không có bất ngờ, cũng không có lãng mạng.
Nhưng Sơ Nhất lại cảm thấy hạnh phúc hơn những việc lần trước Kiều An Sâm làm cho cô rất nhiều.
Lam Thành đang bước vào mùa hè, Sơ Nhất nhận được một tin tốt, có một biên tập liên hệ với cô, có một công ty điện ảnh và truyền hình muốn chuyển thể truyện tranh của cô thành phim điện ảnh, đối phương cũng đã gửi hợp đồng cho cô, chờ cô đồng ý.
Điều kiện trong hợp đồng vô cùng hậu hĩnh, công ty của đối phương lại rất nổi tiếng, rất nhiều tác phẩm đạt được doanh thu khủng.
Sơ Nhất không có vấn đề gì, điều phiền tóa duy nhất chính là đối phương muốn hai bên gặp mặt nhau, trực tiếp kí kết hợp đồng.
Công ty này ở Bắc Thành, ngồi máy bay mất ba bốn tiếng mới đến nơi, Sơ Nhất nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng đồng ý.
Bắc Thành là một thành phố cổ, có rất nhiều di tích cổ, nền văn hóa lâu đời, là một thành phố du lịch nổi tiếng.
Sau khi tốt nghiệp đại học, Sơ Nhất vẫn sống ở Lam Thành, rất nhiều nơi cô chưa từng đi, hơn nữa, cô còn có một người bạn cũ ở Bắc Thành.
Lúc cô vừa vẽ truyện tranh thì hai người quen biết, đối phương cũng là tác giả, hai người không giấu nhau chuyện gì, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt, nghe nói cô đến Bắc Thành, đối phương rất kích động.
Tiểu Cao: "Tiểu Sơ, đến đây đi, mình sẽ đưa cậu đi tham quan

khắp nơi.."
Tiểu Sơ: "Mình có chút lo lắng."
Tiểu Cao: "Mình không lo thì thôi, cậu lo gì!"
Hai người vui vẻ trò chuyện với nhau, Sơ Nhất vừa cười vừa gõ phím, Kiều An Sâm rót cho cô một ly sữa bò, thấy cô vui vẻ như vậy, anh hỏi.
"Đang làm gì vậy?"Anh bất giác liếc mắt nhìn màn hình điện thoại của cô, ảnh chân dung là một cái đầu heo màu hồng nhạt.
Sơ Nhất quay sang nhìn anh, ngón tay nhanh chóng gõ phím, vui vẻ nói, "Em đang nói chuyện với bạn."
"À." Kiều An Sâm ly sữa xuống bàn, im lặng không nói gì."
"Đúng rồi" Sơ Nhất nói, "Em phải đến Bắc Thành một chuyến."
"Xảy ra chuyện gì sao?"
Sơ Nhất kể hết mọi chuyện cho anh nghe, tiện thể kể luôn cả lời mời của Tiểu Cao, thấy đối phương là tác giả truyện tranh, sắc mặt anh mới bình thường trở lại.
"Vậy em định đi mấy ngày?"
"Chắc một tuần." Sơ Nhất nói, "Cũng có thể sớm hơn."
"Ừ."
Sau khi đối phương báo thời gian và địa điểm, Sơ Nhất bắt đầu đặt máy bay, chuẩn bị hành lý.
Tiểu Cao báo cho cô thời tiết ở Bắc Thành, sau đó dặn cô mang những quần áo cần thiết, hai ngày nay, hai người đã bàn bạc xem mình đi đâu chơi, ăn gì.
Bởi vậy, chuyến công tác phiền phức bỗng trở thành một chuyến đi vui vẻ.
Sơ Nhất bắt đầu cảm thấy mong đợi.
Ngày khởi hành là 9 giờ sáng thứ hai, sát giờ làm việc của Kiều An Sâm, anh định đưa cô đi, nhưng bị cô từ chối.
Cô có thể gọi xe, không cần phiền đến anh.
Sáng sớm, lúc chuông đồng hồ báo thức vừa vang lên, Kiều An Sâm vẫn đang mặc đồ ngủ, anh đang ở trong bếp hâm nóng sữa bò cho cô, làm một bữa sáng đơn giản đặt vào túi cô.
"Lúc nào lên máy bay thì ăn, đừng để bụng đói." Sơ Nhất làm việc và nghỉ ngơi muộn, bình thường sẽ không ăn gì vào lúc này, nhưng mấy tiếng sau sẽ đói, điều này Kiều An Sâm biết rõ.

"Dạ." Sơ Nhất gật đầu đồng ý, cô nhìn anh, nói: "Anh mau thay quần áo rồi đi làm đi."
"Không sao, anh tiễn em ra cửa."
Kiều An Sâm kéo hành lý giúp cô, Sơ Nhất mở cửa đi ra ngoài, điện thoại của cô bỗng nhận được tin nhắn, tài xế đang chờ sẵn dưới lầu, cô nhanh chóng đi đến thang máy.
Con số màu đỏ hiện thị trên bảng điều khiển vẫn đang ở lầu 1, từ đây đi xuống cũng mất hai phút nữa, Kiều An Sâm đứng trước mặt Sơ Nhất, lo lắng dặn dò.
"Một mình em phải chú ý an toàn, đến nơi nhớ gọi điện cho anh, lúc nào gặp người bạn kia của em cũng phải báo cho anh một tiếng."
"Dạ." Sơ Nhất ngoan ngoãn gật đầu, Kiều An Sâm cúi đầu nhìn cô, ánh mắt liếc về phía thang máy, khi thấy con số hiển thị là 11, anh liền nhíu mày.
Sơ Nhất cũng nhìn thấy, cô kéo hành lý chuẩn bị tạm biệt anh, Kiều An Sâm đột nhiên cúi đầu xuống hôn cô.
"Bà xã, anh yêu em."Anh vội vàng nói, giống như đang hoàn thành một nhiệm vụ bình thường.
Sơ Nhất sững sờ tại chỗ, "...? ? ?"

Chương 43

Hai người bình tĩnh nhìn nhau, một cảnh tượng đột nhiên hiện lên trong đầu Sơ Nhất.
Cô vẫn luôn theo dõi chương trình tạp kỹ dành cho vợ chồng minh tinh, mấy ngày hôm trước vừa ra tập mới, trong đó có một người vợ nhớ lại cảnh xa nhà của mình, lúc ấy chồng của cô ấy sẽ hôn môi tạm biệt cô ấy.
Lúc đó Sơ Nhất ấn tượng rất sâu, bởi vì bọn họ đã kết hôn nhiều năm nhưng vẫn có thể duy trì trạng thái thân mật này.
Sơ Nhất rất hâm mộ tình yêu của bọn họ.
Mạch suy nghĩ đột nhiên xuất hiện lỗ hổng, Sơ Nhất lập tức nghĩ đến những hành vi khác thường của Kiều An Sâm trong khoảng thời gian này.
Ngày nào anh cũng nhắn tin, gọi video, chia sẽ những chuyện nhỏ nhặt cho cô.
Người chồng trong chương trình tạp kỹ thường làm như vậy.
Ở đảo Bali, rõ ràng đang ăn ngon miệng, nhưng khi thấy cô lột vỏ tôm anh lại tranh lột.
Người vợ trong tiết mục này từng nói, nếu như chồng cô ấy không lột vỏ tôm cho cô ấy, cô ấy không muốn ăn nữa.
Điều khiến cô ngạc nhiên nhất chính là chiếc máy bay kia.
Năm đó, có một người chồng đã cầu hôn vợ mình bằng cách này.
Anh học cách chụp anh cho cô, cứng nhắc gọi cô là bà xã, trước khi đi làm còn hôn môi cô... tất cả những gì Sơ Nhất cảm thấy xa lạ nhất lại là đoạn quen thuộc nhất.
Sau một quãng thời gian dài nghi ngờ, cuối cùng cô cũng tìm ra đáp an.
Sơ Nhất không dám tin nhìn Kiều An Sâm, cô ngập ngừng hỏi, "Anh...có phải anh học theo chương trình tạp kỹ đó không?"

Sắc mặt của Kiều An Sâm nhanh chóng thay đổi, gương mặt trở nên ngượng ngùng và mất tự nhiên, anh tránh ánh mắt cô cô, đúng lúc cửa thang máy mở ra.
Anh thở dài một hơi, giúp Sơ Nhất mang hành lý vào.
"Thang máy đến rồi, em đi đi."
"Từ đã...anh phải nói rõ với em trước đã." Sơ Nhất nắm lấy áo anh, Kiều An Sâm né ra, anh dặn dò Sơ Nhất.
"Đi đường cận thận."
Nhìn biểu hiện lúc này của anh, không cần nói Sơ Nhất cũng biết, cô trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại, nhìn gương mặt đang dần biến mất của Kiều An Sâm.
Taxi dừng ở trước cổng chung cư, Sơ Nhất nhìn biển số xe rồi đặt hành lý lên xe, chiếc xe dần lăn bánh, cô ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.
Từng hành vi cử chỉ ngốc nghếch của Kiều An Sâm dần hiện lên trong đầu cô, phong cảnh bên ngoài thay đổi liên tục, Sơ Nhất đặt tay lên môi, mỉm cười một cách khó hiểu.
Cô nhớ lại khoảnh khắc hai người xem chương trình kia cùng nhau, lúc ấy Kiều An Sâm còn không tin, Sơ Nhất còn lừa gạt anh.
Cô nói hôn nhân chính là như vậy.
Vài phút sau, Kiều An Sâm đã quay về phòng.
Không ngờ anh lại lén xem hết chương trình này, sau đó còn bắt chước theo mấy cặp vợ chồng ở trong đó.
Sơ Nhất nhìn ra ngoài cửa sổ, cười chảy nước mắt, ánh mắt dần trở nên mơ hồ.
Cô cúi đầu lau nước mắt, trong lòng có chút chua xót cũng có chút khổ sở, khi nhớ ra gì đó, cô lại mỉm cười.
Tài xế đằng trước lén lút đánh giá cô, nhìn thấy cô vừa khóc vừa cười, đối phương định nói gì đó nhưng thôi, cuối cùng vẫn chuyên tâm lái xe.
Cuối cùng cũng đến sân bay, nhìn thấy cô mở cửa xuống xe, tài xế thở phào nhẹ nhõm.
Sau khi hoàn tất thủ tục, trong lúc đang chờ lên máy bay, Sơ Nhất lấy bữa sáng Kiều An Sâm chuẩn bị cho cô ra.
Một phần sandwich và một chai sữa đơn giản vẫn còn hơi ấm.

Không hiểu sao cô lại nhớ anh.
Sơ Nhất vừa ăn vừa nghe tiếng chuông bên tai mình.
Một lát sau, điện thoại được kết nối, cô nghe thấy giọng nói quen thuộc của Kiều An Sâm.
"Alo, Sơ Nhất?"
"Tới sân bay chưa?"
"Rồi, anh đang ở đâu vậy?"
"Anh vừa đến viện kiểm sát, chuẩn bị làm việc."
"Vậy à." Sơ Nhất cắm miếng sandwich, suy nghĩ một chút, cô cười ranh mãnh, cố ý hỏi anh.
"Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em?"
"..." Đầu bên kia đột nhiên im lặng, một lát sau, Kiều An Sâm mới nói, "Sơ Nhất, anh phải làm việc rồi, em nhớ chú ý an toàn."
"Em..."Sơ Nhất còn chưa lên tiếng, anh đã cúp máy, cô chớp mắt nhìn màn hình điện thoại.
Thôi thì đợi anh gọi lại vậy.
Khi máy bay hạ cánh, Sơ Nhất thuê xe đến địa điểm đã hẹn.
Bên phía đối phương có hai người đến, một bà chủ và một người phụ trách, đối phương nói chuyện rất thoải mái.
Bọn họ muốn gặp Sơ Nhất là để thảo luận về kịch bản chuyển thể, nhân tiện còn trò chuyện với cô về linh cảm của câu chuyện.
Nhắc tới vấn đề diễn viên, bọn họ định tìm tiểu thịt tươi đang nổi tiếng trong nước, ngoại hình lưu lượng đều rất ổn.
Nữ chính hơi đặc biệt một xíu, dường như không có minh tinh nổi tiếng nào phù hợp với nhân vật, có lẽ bọn họ phải tìm người mới.
Đối phương đề cử vài diễn viên, trong đó cũng có mấy người Sơ Nhất thích, cô lập tức hỏi mình có thể đếm thăm đoàn phim được không.
"Đương nhiên là được, chúng tôi rất hoan nghênh cô."
Ba người trò chuyện vui vẻ, sau bữa ăn, hợp đồng đã được ký kết thành công, bọn họ đề nghị đưa Sơ Nhất đi tham quan nhưng cô từ chối, cô bảo rằng mình đã hẹn với bạn.
Tiểu Cao đang đợi cô ở một quán cà phê.
Lúc Sơ Nhất đi đến đã là đầu giờ chiều, trong lòng cô có chút hồi

hộp.
Mặc dù hai người rất thân quen, chuyện gì cũng kể cho nhau, nhưng ngoài đời, bọn họ còn không biết đối phương trông như nào.
Sơ Nhất đi theo sự chỉ dẫn của Tiểu Cao, lúc tới của quán cà phê, cô nhìn xung quanh thì tháy một cô gái tóc ngắn mặc áo hoodie màu vàng ở gần cửa sổ.
Trái tim đột nhiên nảy lên, rõ ràng là một gương mặt cực kỳ xa lạ, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy quen thuộc, giống như đã quen biết từ lâu.
Sơ Nhất đi qua, cô gõ nhẹ lên mặt bàn, tươi cười giới thiệu.
"Xin chào Tiểu Cao, mình là Tiểu Sơ."
...
Sau khi ngồi vào chỗ ngồi, hai người lúng túng nhìn nhau vài giây, sau đó phì cười.
"Cậu giống y như trong tưởng tượng của mình." Sơ Nhất nói.
Tiểu Cao là một cô nàng tomboy.
"Cậu cũng vậy." Cô gái đối diện nhìn cô gật đầu, gương mặt trắng trẻo mang theo một chút hiên ngang.
"Đúng là kiểu em gái mềm mại mình thích."
Hai người không nhịn được cười, Sơ Nhất uống một ngụm nước chanh, hắng giọng nói.
"Chúc mừng Tiểu Cao và Tiểu Sơ đã có buổi gặp mặt thành công ở Bắc Thành."
"Cạn ly!" Hai người cùng nâng ly.
Mới đầu còn hơi lạ lẫm, nhưng lúc tìm được cảm giác khi nói chuyện trên mạng, hai người bắt đầu trò chuyện vui vẻ với nhau.
Lúc bước ra khỏi quán cà phê, hai người nắm tay nhau, thân mật như chị em ruột.
Tiểu Cao dành cả một buổi chiều để đưa Sơ Nhất đi chơi, sau khi tham quan hai danh lam thắng cảnh nổi tiếng, hai người đi đến một con phố ăn vặt, sau khi ăn uống no say, hai người đến một quán bar.
Lúc đi ra đã khá muộn, cạnh cửa quán bar có một hồ nước lớn, hàng liễu rủ ven bờ, ca sĩ lang thang đang dựa vào tường hát, lúc

này có rất nhiều người đang đi dạo quanh hồ, ánh đèn sáng như ban ngày.
Nơi này rất khác Lam Thành, sau một trận náo nhiệt, không hiểu sao Sơ Nhất lại hoài niệm sự yên lặng ngày trước.
Có lẽ nơi có nhà, nơi đó mới là nơi mình hướng về.
"Đang nghĩ gì vậy?" Tiểu Cao kéo tay cô đi đến một sạp hàng.
"Mình đã nói với cậu rồi, bánh kẹp ở đây ngon nhất Bắc Thành, lần nào mình cũng tới đây mua một phần, cậu nhất định phải thử một lần!"
"Thật sao? Mình rất muốn ăn!" Sơ Nhất nuốt nước bọt, tâm trạng phức tạp ban nãy đã bị gạt ra sau đầu.
Hai người nhanh chóng chạy ra sạp bánh.
Sau khi ăn uống no say, hai người quay về khách sạn, Tiểu Cao đặt phòng đôi, sau khi tắm rửa xong, hai người nằm trên giường của mình nói chuyện.
Đang trò chuyện hăng say, điện thoại của Sơ Nhất đột nhiên vang lên, cô cầm điện thoại lên xem, hóa ra là Kiều An Sâm gọi video cho cô.
Lúc này Sơ Nhất mới nhớ ra Kiều An Sâm đã gửi tin nhắn cho cô lúc cô đi dạo phố, lúc đó cô không kịp nhắn lại, sau này cũng quên luôn.
Sơ Nhất nghe máy, vẻ mặt có chút chột dạ.
Kiều An Sâm mặc đồ ngủ, anh đang tựa ở đầu giường, ánh đèn làm nổi bật lên đường nét của anh.
"Về khác sạn rồi à?" Anh hỏi, Sơ Nhất gật đầu.
"Ừ, em vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ." Cô cười với anh.
Ánh mắt Kiều An Sâm khẽ động, anh không truy cứu.
"Hôm nay chơi vui không?"
"Vui lắm!" Sơ Nhất gật đầu, sau đó kể với anh cô đi những đâu, chơi cái gì, sau đó nhắc đến Tiểu Cao.
"À, đúng rồi, cho anh gặp cô ấy." Sơ Nhất nói với Tiểu Cao, sau đó chĩa màn hình vào người cô ấy, Tiểu Cao nhìn vào màn hình, vẫy tay chào hỏi.
"Xin chào, tôi là Tiểu Cao."
"Xin chào." Nhìn quả đầu trước mặt, vẻ mặt của Kiều An Sâm có chút căng thẳng, anh khẽ gật đầu, Sơ Nhất mỉm cười rồi quay

điện thoại về phía mình.
"Sao mặt mày anh nghiêm túc thế?"
"Có sao?" Kiều An Sâm hoàn hồn, vẻ mặt giãn ra không ít, nhưng có vẻ hơi mất tự nhiên.
"Có." Sơ Nhất gật đầu, Kiều An Sâm nói đến chuyện khác.
"Ngày mai hai người định đi đâu chơi?"
...
Sơ Nhất lải nhải nói chuyện với anh một hồi, đến lúc không còn chuyện gì để nói nữa mới miễn cưỡng cúp máy.
Thấy cô cúp mày, Tiểu Cao đột nhiên đặt điện thoại di động xuống, kích động sáp lại gần cô.
"Tiểu Sơ, chồng cậu đẹp trai quá!"
"Có một ông chồng như vậy, cho dù đêm thất tịch có đưa mình đi ăn đồ ăn Hồ Nam, mình cũng nguyện ý!"
"Huống chi, vừa nãy hai người trò chuyện rất vui vẻ! Nói cả buổi cũng không nỡ cúp máy!"
Có chuyện gì Sơ Nhất cũng kể với Tiểu Cao, bao gồm cả việc cô coi mắt, kết hôn, kể cả cuộc sống sau hôn nhân, cái gì Tiểu Cao cũng biết.
Lúc đầu cô còn tưởng chồng của Sơ Nhất là một người chồng không tốt, cô cũng đã sỉ vả anh vô số lần sau lưng Sơ Nhất, nhưng không ngờ, hôm nay vừa nhìn thấy đã...
Tiểu Cao cảm thấy, cô cũng muốn có một người chồng như vậy.
"Lần đó chúng mình cãi nhau một trận, không phải mình đã nói rồi sao, dạo này anh ấy thay đổi rồi." Sơ Nhất dùng ngón tay ra hiệu, Tiểu Cao gật đầu.
"A a a a, mình đã nghe cậu nói rồi, nhưng mình cảm thấy anh ấy..."
Cô dừng lại, xấu hổ nhìn Sơ Nhất, ngượng ngùng nói, "Cho dù làm gì cũng có thể tha thứ được, đừng nói là đồ ăn Hồ Nam, cho dù thất tịch có đưa mình đi ăn malatang mình cũng thấy vui..."
"...."
"Sơ Nhất, cậu tìm ở đâu ra một người chồng như vậy thế? Anh ấy có anh em bạn bè gì không? Cậu giới thiệu cho mình một người đi, mình yêu cầu không cao, kém hơn anh ấy một chút cũng được...a ...a..."

Sơ Nhất lấy gối bịt miệng cô lại, sau đó kéo chăn nằm xuống.
"Ngủ đi, chúc cậu ngủ ngon mơ đẹp!!!"

Chương 44

Ở Bắc Thành chơi ba ngày, Sơ Nhất hơi nhớ nhà, cô muốn trở về nhưng Tiểu Cao cố giữ cô lại, vì vậy, Sơ Nhất đành ở lại chơi thêm hai ngày nữa rồi mới về
Kiều An Sâm lái xe tới sân bay cô, mấy ngày không gặp mà cô cứ ngỡ như là mấy năm.
Sơ Nhất ngồi ở ghế phụ, cô kể cho anh nghe tất cả chuyện cô đã trải qua, sau đó cho anh xem một số đặc sản mình mua.
Kiều An Sâm liếc mắt một cái.
"Nhìn có vẻ khá ngon."
"Đúng vậy, em mua về cho anh ăn mà!" Sơ Nhất hưng phấn nói, Kiều An Sâm cười cười, chuyên tâm lái xe.
Về đến nhà, Sơ Nhất thu dọn đồ đạc, Kiều An Sâm nấu ăn, hôm nay là chủ nhật nên anh được nghỉ.
Ăn linh tinh suốt mấy ngày nay, hôm nay lại được ăn cơm nhà, Sơ Nhất ăn nhiều hơn một chút.
"Đừng ăn nhiều quá, không tốt cho tiêu hóa." Kiều An Sâm nhắc nhở cô.
Chuyến may của Sơ Nhất hơi muộn, tính cả thời gian về nhà lẫn nấu ăn, bây giờ cũng đã gần chín giờ.
Vốn dĩ Sơ Nhất định gọi cơm bên ngoài, nhưng Kiều An Sâm lại muốn nấu cơm, anh bảo chỉ hai người ăn nên nấu rất nhanh.
"Lát em chạy bộ một lúc là được." Sơ Nhất cắn xương sườn không chịu nhả ra, Kiều An Sâm không nói chuyện, dường như đã chấp nhận lý do của cô.
Sau khi ăn xong, đương nhiên không có màn chạy bộ nào hết, Sơ Nhất mang bát đũa đi rửa, Kiều An Sâm đang xử lý công việc ở thư phòng.
Sau khi tắm xong, Sơ Nhất lên giường nằm, cô nói chuyện với

Tiểu Cao một lúc lâu mới thấy Kiều An Sâm vào phòng.
Anh cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.
Sơ Nhất đăm chiêu suy nghĩ, bàn tay lướt lướt màn mình điện thoại.
Lúc đi ra, Kiều An Sâm thấy Sơ Nhất đang nằm trong chăn, cô vươn tay vẫy anh lại.
Cô mỉm cười rạng rỡ, như bông hoa hướng dương dưới ánh nắng.
Anh mỉm cười đi qua.
Sau đó, anh nghe được giọng nói giòn giã của cô.
" Kiều An Sâm, ra đây xem chương trình thực tế của vợ chồng minh tinh với em, hôm nay có tập mới đó, không phải anh cũng đang theo dõi sao?"
"..."
"Anh đâu có xem." Đánh chết Kiều An Sâm cũng không thừa nhận, anh tưởng chuyện này đã qua rồi, mấy ngày nay Sơ Nhất không nhắc tới, anh cho rằng cả hai đã ngầm hiểu với nhau.
"Còn học được cách nói dối em rồi sao?" Sơ Nhất yên lặng nhìn anh, nghiêm túc nói, "Kiều An Sâm, anh có thể giữ im lặng, nhưng không được nói dối em."
Kiều An Sâm, "..."
Anh thật không ngờ Sơ Nhất sẽ phản ứng như vậy, cho dù là tức giận, truy hỏi anh, hoặc cố tình gây sự, anh cũng cảm thấy tốt hơn lúc này.
Anh tránh ánh mắt cô, lông mi run rẩy, lát sau mới chậm rãi nói.
"Anh xin lỗi."
"Chỉ là, anh cảm thấy có chút mất mặt."
Căn phòng rất yên tĩnh, gió đêm lay động tấm rèm cửa.
Kiều An Sâm ngẩng đầu nhìn cô, trịnh trọng cam đoan, giống như đang tuyên thệ trước quốc kỳ.
"Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, về sau anh sẽ không bao giờ nói dối em nữa."
Sơ Nhất mở to mắt nhìn anh, sau đó, cô ngồi dậy, vẫy tay với anh.
"Lại đây."
Kiều An Sâm lo lắng đi tới trước mặt cô, anh còn chưa kịp nói

chuyện đã bị cô ôm lấy cổ.
Sơ Nhất dựa vào ngực anh, nhắm mắt nói, "Em không cảm thấy mất mặt chút nào, em rất vui, vui vì anh làm những chuyện này cho em, mặc dù nó có hơi ngốc..."
Nghe vậy, Kiều An Sâm bỗng cắt ngang.
"Ngốc?"
"Chẳng lẽ..." Sơ Nhất ngửa mặt nhìn anh, ánh mắt có vẻ hoang mang.
"Chẳng lẽ anh cảm thấy mình rất ưu tú sao?"
"..."
"Tuy có chút...mất tự nhiên, nhưng...anh đã làm hết khả năng của mình rồi." Kiều An Sâm nói.
So với những cặp vợ chồng hở tí là gọi bảo bối hay vợ yêu trong TV, Kiều An Sâm cũng chỉ có thể gọi Sơ Nhất là vợ.
So về độ chăm sóc, anh chỉ có thể làm tốt hơn trước một chút.
So về độ lãng mạng, Kiều An Sâm vắt hết óc suy nghĩ cũng chỉ bắt chước được sáu bảy phần.
Tất cả những chuyện này đã hao tốn quá nhiều tâm tư và sức lực của anh, nếu mỗi ngày đều như vậy, anh không chắc mình có thể kiên trì bao lâu.
"Em không cần anh đột nhiên tạo bất ngờ cho em, cũng không cần anh cố gắng tỏ tình, tôm em có thể tự bóc, em cũng có thể dạo phố một mình, nếu như anh bận, cũng gần cần phải nhắn tin hay gọi video cho em thường xuyên..."
Nói một tràng, Sơ Nhất dừng lại, ánh mắt cô lóe lên, giọng nói càng thêm chắc chắn.
"Em chỉ muốn anh để ý đến cuộc hôn nhân này nhiều hơn một chút."
Cô hạ thấp giọng, rũ mắt nói, "Cũng để ý đến em nhiều hơn một chút."
Một lúc lâu vẫn không có ai nói chuyện, Kiều An Sâm nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô, cảm xúc cuồn cuộn trong đáy mắt, không biết đang nghĩ gì.
Lát sau, Sơ Nhất được anh ôm vào lòng, nặng nề nói vào tai cô.
"Ừm."
Không biết ôm bao lâu, cuối cùng hai người cũng buông ra, Sơ

Nhất và Kiều An Sâm nhìn nhau, bầu không khí yên tĩnh khác thường, không ai chịu lên tiếng trước.
Một lúc sau, Sơ Nhất hắng giọng một cái.
"Vậy...anh có xem chương trình kia với em không? Tập mới nhất em vẫn chưa xem..." Chẳng biết tại sao, càng nói đến phần sau, giọng nói của Sơ Nhất ngày càng nhỏ.
"Xem xong cũng đến giờ ngủ..."
"Thật ra anh thấy chương trình đó không hay." Kiều An Sâm nghiêm mặt nói.
Kiều An Sâm đã bỏ ra ba đêm xem chương trình này để học cách theo đuổi con gái, giờ phút này anh không muốn xem nữa.
Nhất ra khi Sơ Nhất vừa nói rõ với anh.
Kiều An Sâm cảm thấy cực hình cuối cùng cũng kết thúc.
"Anh cảm thấy chúng ta có thể ngủ ngay bây giờ."
Anh vén chăn lên, ôm Sơ Nhất vào lòng, bàn tay cực kỳ tự nhiên chui vào vạt áo cô, mặt mày tỉnh bơ.
"Chúng ta đã không ngủ cùng nhau một tuần rồi, đầu óc và cơ thể của anh rất nhớ em."
"..."
Vừa dứt lời, anh cúi xuống hôn cô, bàn tay cũng đồng thời di chuyển.
"Rất rất nhớ em." Kiều An Sâm vừa hôn cô vừa nói, anh vùi đầu vào cổ của cô, mái tóc vừa gội quét qua cằm cô, nghiến cô ngứa ngáy.
Sơ Nhất vô thức nhìn lên trần nhà, cô vươn tay ôm lấy anh, khẽ lẩm bẩm.
"Em cũng nhớ anh..."
Sơ Nhất ngủ không được yên ổn lắm, lúc Kiều An Sâm rời giường, Sơ Nhất có thể cảm nhận được, đầu cô rất loạn, mí mắt nặng trĩu không mở ra được.
Có lẽ đêm qua ngủ quá muộn, vốn dĩ trời còn chưa sáng, Sơ Nhất tắm xong cũng không mặc quần áo mà trực tiếp ôm anh ngủ, trong lúc đang mơ màng, cô cảm giác Kiều An Sâm dần thức tỉnh, tinh lực tràn trề.
Cô nửa tỉnh nửa mê, ý thức không rõ ràng, cô không giãy giụa, về sau không biết ngủ lúc nào, cũng không biết khi nào chấm

dứt.
Cả một đêm mê man không ngủ cho đến khi Kiều An Sâm đi làm.
Hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô, một nụ hôn khẽ in lên mặt cô, Sơ Nhất đột nhiên bừng tỉnh, mở to hai mắt.
"Buổi sáng không được hôn em..." Cô quay mặt đi, vùi vào trong chăn, cơ thể co lại thành một đống, Kiều An Sâm cười hỏi cô.
"Sao lại không được hôn?"
"Em chưa rửa mặt..." Cô ngái ngủ nói, giọng nói có mềm mại như mèo con.
Kiều An Sâm cười ra tiếng, anh kéo cô ra khỏi chăn bông, hôn mạnh lên mặt cô một cái.
"Anh không chê em."
Kiều An Sâm chưa từng thấy bộ dạng rời giường của người phụ nữ khác, nhưng anh cảm thấy Sơ Nhất lúc ngủ rất đáng yêu, thậm chí còn lanh lợi hơn lúc thức, dáng vẻ không đề phòng của cô khi núp trong ngực anh rất giống cô gái nhỏ.
Nghe anh nói vậy, Sơ Nhất kéo chăn qua đỉnh đầu.
"Nhưng em không chịu nổi chính mình..."
"Ngủ đi." Kiều An Sâm mỉm cười, anh sờ đầu cô cách lớp chăn, dịu dàng nói, "Anh đi làm đây."
Thứ hai là ngày bận rộn nhất trong tuần.
Do đi chơi mất một tuần nên Sơ Nhất không vẽ bản thảo, độc giả và biên tập đang thúc giục cô, hơn nữa bộ truyện này là bộ đã ký hợp đồng chuyển thể, Sơ Nhất cũng không dám lười biếng, cô bắt đầu chăm chỉ làm việc.
Kiều An Sâm cũng không có động tĩnh gì, đến chập tối anh mới nhắn tin cho cô, quả nhiên lại tăng ca.
Hôm nay anh về rất muộn, vừa lên giường đã dính lấy cái gối, gương mặt anh rất mệt mỏi, dường như đã ngủ thiếp đi rồi.
Sơ Nhất cũng rất buồn ngủ, tối qua không được ngủ ngon, sáng nay lại vẽ cả một ngày nên ngáp liên tục.
Cô đứng dậy chuẩn bị tắt đèn, nhìn thấy bộ dạng lúc này của Kiều An Sâm, cô đột nhiên dừng lại, gẩy gẩy lông mi của anh.
"Có phải tối qua quá mệt mỏi nên hôm nay vừa về đã muốn ngủ không?"

"Không phải, hôm nay anh ra tòa, còn rất nhiều hồ sơ vụ án chưa xử lý xong..." Kiều An Sâm không mở mắt, anh thấp giọng trả lời cô, Sơ Nhất lẩm bẩm nói.
"Ngày nào anh chẳng như vậy, hôm nay em rất mệt, không có sức lực làm việc, lần sau anh không được như vậy nữa, phải tiết chế một chút."
"Anh đã rất tiết chế rồi....không phải chúng ta chỉ làm hai lần một tuần thôi sao..." Kiều An Sâm nhắm mắt lại, dường như rất buồn ngủ, anh tùy ý trả lời, gương mặt Sơ Nhất đỏ ửng lên.
Loại chuyện này sao có thể tùy tiện nói ra!
Cô có chút tức giận.
"Vậy tối qua anh... làm bù tuần trước sao?!"
Có lẽ cô nói hơi to nên Kiều An Sâm mở mắt, anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong đó có sự bối rối nhẹ.
"Không phải." Anh đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp để nói với cô.
"Lần sau đi ngủ, tốt nhất em nên mặc áo ngủ, nếu em cứ cọ tới cọ lui trong ngực anh như vậy, anh cũng không ngủ ngon được."
Nhất là khi cô còn thích cọ vào người anh.
Lúc mặc quần áo thì còn đỡ, lúc không mặc quần áo, Kiều An Sâm cũng rất khổ sở.
Sơ Nhất, "..."
Cô nhìn Kiều An Sâm.
"Anh im đi!"
Kiều An Sâm cũng không hiểu tại sao Sơ Nhất lại lấy gối đập anh, tuy không đau nhưng có chút đột ngột.
Anh lấy cái gối xuống, nghi ngờ nhìn Sơ Nhất.
"Sao em lại đánh anh?"
"Chẳng sao cả, tự nhiên ngứa tay." Sơ Nhất lạnh lùng nói.

Chương 45

Bất tri bất giác, mùa hè đã tới Lam Thành, Sơ Nhất không muốn đi ra ngoài nên ở nhà chuyên tâm làm việc.
Trình Lật thấy được ảnh chụp trên vòng bạn bè của cô, là ảnh chụp chung của cô và Tiểu Cao.
Cô ấy bình luận, "Cậu dám lén lút sau lưng mình."
Sơ Nhất: "...."
Cô cứng họng, một lúc lâu vẫn chưa trả lời tin nhắn.
Hai ngày sau, Sơ Nhất nhận được tin nhắn của Trình Lật, là một tấm ảnh kèm theo một câu nói.
Trình Lật tự sướng trong một quá rượu, ngọn đèn mờ áo đích thị là trong quán bar, trước mặt là một ly cocktail xanh, cô gái đang chống cằm chu môi, dây áo mong manh thấp thoáng trên bờ vai trắng ngần.
"Tình cũ đang online chờ cặn bã nam trả lời."
Sơ Nhất, "...."
Cô ngừng bút, dựa lưng vào ghế, cúi đầu gõ chữ.
"Cậu làm gì thế?"
" Uống rượu." Lần này Trình Lật bình thường hơn nhiều, trả lời rất dứt khoát.
"Tới không, chỗ cũ."
"Đi chứ." Sơ Nhất suy nghĩ một chút, hai người lâu rồi không gặp, hơn nữa đêm nay Kiều An Sâm phải tăng ca.
"Mình đến ngay đây."
Sau khi kết hôn, Sơ Nhất cũng ít tới quán bar, trước kia cô cũng không đi nhiều lắm, tuy rằng đó chỉ là một quán bar bình thường.
Sơ Nhất báo cho Kiều An Sâm một tiếng, sau đó thay một chiếc áo hai dây và quần đùi đi ra ngoài.

Khung xương cô rất nhỏ, bả vai, xương quai xanh cũng nhỏ xinh, lúc mặc độ này trông rất dễ thương, nhưng lại gợi cảm một cách khó tả.
Sơ Nhất không dám mặc trước mặt Kiều An Sâm, vì anh sẽ cau mày, sau đó lôi một chiếc áo cardigan trong tủ ra bắt cô mặc.
Có đôi khi Sơ Nhất không chịu được tính bảo thủ của anh.
Lúc đến quán bar trời cũng đã tối mịt, Sơ Nhất vừa đi vào đã thấy Trình Lật, bởi vì xung quanh cô ấy có nhiều đàn ông vây quanh nhất.
Sơ Nhất ngồi xuống cạnh cô ấy, liếc mấy người đàn ông bên cạnh, nhàn nhạt nói.
"Ngại quá, cô ấy kết hôn rồi, con cũng đã có hai đứa rồi."
"Á..." Người đàn ông lúng túng lên tiếng, sau đó nâng ky rượu trong tay lên, phong độ gật đầu một cái.
"Vậy tôi không quấy rầy nữa."
Chờ người xung quanh đi hết, Trình Lật mới liếc nhìn cô, lười biếng nói.
"Ai nói mình có con rồi, đừng bịa chuyện."
"Sao hôm nay cậu rảnh rỗi vậy?" Sơ Nhất không để ý đến cô ấy, cô nhìn hình ảnh sản phẩm mới dán trên tường rồi vẫy tay với nhân viên pha chế.
"Cho tôi một ly Bạc Hà Đêm."
"Gì mà hôm nay lại rảnh rỗi như vậy." Trình Lật ngấp một ngụm rượu, men rượu khiến môi cô gái đỏ mọng ướt át.
"Dạo này mình rất rảnh rỗi."
"Ồ." Sơ Nhất ngạc nhiên nhìn cô.
"Bạn trai cậu đâu rồi?"
"Đừng nhắc nữa." Trình Lật thở dài, buồn bực bưng rượu lên uống.
"Dạo này anh ta bận đi công tác, gần một tháng không thấy bóng dáng rồi."
"Thì ra là vậy..." Sơ Nhất đồng tình cảm khái, cô nhớ lại nghề nghiệp của bạn trai Trình Lật, không chắc chắn nói, "Không phải anh ta làm trong lĩnh vực kỹ thuật sao? Phụ trách dự án à?"
"Đúng rồi, gần đây công ty bọn họ điều chỉnh cơ cấu, thường xuyên phải đi bàn chuyện làm ăn với khách hàng, anh ta đi liên

tục mấy tháng rồi."
"Vậy gần đây cậu làm gì?" Sơ Nhất tò mò hỏi, cô cũng không thấy Trình Lật liên hệ với cô.
"Bận rộn làm việc, mình cũng có công việc của mình mà, lúc rảnh mình thường bay qua chỗ anh ta, gần đây hơi mệt một chút nên muốn nghỉ ngơi."
Trình Lật lườm cô, "Hừ, không như ai kia, đã có niềm vui mới rồi."
"Không phải, đó là một người bạn mình quen trên mạng." Sơ Nhất giải thích, "Đúng lúc mình tới Bắc Thành nên hẹn cô ấy."
"Được rồi. "Trình Lật nâng ly, vẻ mặt đã giãn ra đôi chút, dưới ánh đèn xa hoa trụy lạc, gương mặt của cô rất quyến rũ.
"Vậy đêm nay cậu phải ở cùng mình."
...
Sơ Nhất cảm thấy bản thân đêm nay giống như một thùng rác, cô nghe Trình Lật thổ lộ hết những muộn phiền gần đây của mình.
Bộ dạng của cô ấy có vẻ rất khổ sở, Trình Lật càng nói càng phiền muộn, cô gái uống rượu như uống nước lã, Sơ Nhất ngăn cản, Trình Lật còn nổi nóng với cô, hơn nữa còn đánh một cãi rõ đau vào tay cô.
"Một mình mình uống cũng không có ý nghĩa gì, nào, cạn ly!"
Phụ nữ say rượu không thể nói lý lẽ, kiên quyết lôi kéo Sơ Nhất uống cùng, cô không uống thì bắt đầu náo loạn, Sơ Nhất không lay chuyển được Trình Lật, cô đành phải cam chịu số phận gửi tin nhắn cho Kiều An Sâm, bảo anh đến đón cô.
Hai người uống tới uống lui, nhân viên thấy ly của bọn họ trống rỗng thì tự động rót thêm, Sơ Nhất thì cẩn thận hơn, cô nhấp môi hai lần rồi đặt xuống, Trình Lật ngửa đầu uống một mạch.
Mười rưỡi, lúc Kiều An Sâm đẩy cửa quán bar bước vào, anh thấy Trình Lật tóc tai bù xù dựa vào vai Sơ Nhất, khóc đứt ruột đứt gan, giống như thất tình, bị tổn thương sâu đậm.
Sơ Nhất thì tỉnh táo hơn nhiều, cô vừa an ủi Trình Lật vừa lau nước mắt giúp cô ấy, lúc nhìn thấy Kiều An Sâm, vẻ mặt như trút được gánh nặng.
"Em ở đây..." Sơ Nhất vẫy tay, Kiều An Sâm nhanh chóng đi qua,

anh liếc nhìn Trình Lật đang siêu siêu vẹo vẹo.
"Muốn đưa cô ấy về nhà sao?"
"Đúng vậy, đưa cô ấy về nhà trước đã." Sơ Nhất kéo Trình Lật đứng lên, cô ấy uống rất nhiều, cơ thể mềm nhũn như đống bùn nhão, đang dựa vào người Sơ Nhất, không đứng dậy nổi.
Thấy vậy, Kiều An Sâm giúp cô đỡ Trình Lật đi ra ngoài, gió đêm thổi qua ba người, người say đến mức bất tỉnh nhân sự kia tỉnh táo hơn một chút, thấy tay mình bị người khác lôi đi, chân kéo lê trên mặt đất, cô nửa tỉnh nửa mê ngẩng đầu.
" Đây là đâu...các người muốn đưa tôi đi đâu..."
" Đây là cửa quán bar, mình và Kiều An Sâm đưa cậu về nhà." Sơ Nhất nhẫn nại giải thích, Trình Lật à một tiếng, gục đầu, bất tỉnh nhân sự.
Nhét Trình Lật vào trong xe, hai người thắt dây an toàn, Kiều An Sâm nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó đạp ga.
Nhà của Trình Lật ở gần đây, lúc đến cửa tiểu khu, Sơ Nhất lấy chìa khóa trong túi của cô ấy, sau đó đỡ cô ấy đến thang may, cuối cùng mở cửa nhà cô ấy, ném người lên trên giường.
Hai người thở phào một hơi, lúc này, Sơ Nhất cảm thấy có một người đàn ông cũng tốt, nếu chỉ có mình cô, có lẽ đã mệt đến nỗi nằm bò trên sàn rồi.
"Anh ra ngoài ngồi một lát đi, em giúp cô ấy dọn dẹp một chút." Sơ Nhất nói, Kiều An Sâm nghi ngờ hỏi, "Có cần anh giúp không?"
"Không cần, anh đi ra ngoài đi." Sơ Nhất trả lời, Kiều An Sâm khẽ gật đầu, anh xoay người rời đi.
Đợi đến khi anh đóng cửa lại, Sơ Nhất đi qua, cởi quần áo của Trình Lạt ra, sau đó mặc váy ngủ giúp cô ấy.
Cô vào phòng tắm tìm nước tẩy trang, Sơ Nhất lấy một chậu nước ấm, lau sạch lớp trang điểm cho người nọ, cuối cùng đánh nhẹ vào má cô ấy một cái.
"Ừm..." Trình Lật bị đánh thức, cô nhíu mày, Sơ Nhất nhân cơ hội xả giận, nhéo mạnh vào mặt cô ấy.
"Lần sau xem cậu dám uống nữa không!"
Người trên giường ngủ say như chết, không hề hay biết gì.
Lúc Sơ Nhất đi ra ngoài thì thấy Kiều An Sâm đang dựa vào ghế

sô pha, tay anh đặt trên trán, hai mắt nhắm lại, giống như đang nghỉ ngơi.
Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, trong lòng có chút áy náy.
"Anh mệt lắm đúng không?" Sơ Nhất đi qua, khẽ nói, Kiều An Sâm mở mắt, ánh mắt có chút mơ màng, anh đứng dậy, khẽ xoa mặt.
"Không...em giúp cô ấy xong rồi hả?" Anh hất cằm về phía cửa, Sơ Nhất gật đầu.
"Em thay quần áo, tẩy trang giúp cô ấy rồi, chúng ta về thôi."
"Được." Kiều An Sâm gật đầu, anh cầm chìa khóa xe.
Thật ra đêm nay Sơ Nhất cũng uống nhiều rượu, hiện giờ cũng rất mệt mỏi, may mà có ý chí chống đỡ, vừa lên xe đã nhắm mắt nghỉ ngơi.
Suy nghĩ trở nên mơ hồ, cô ngủ thiếp đi, xe dừng lúc nào cũng không biết.
Kiều An Sâm tắt máy, anh nhìn cô một lúc lâu, sau đó vỗ cai đánh thức cô.
" Sơ Nhất, chúng ta đến nơi rồi."
"Ừm..." Sơ Nhất mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô vươn tay dụi mắt.
"Tới rồi à."
"Tới rồi."
Sơ Nhất đẩy cửa xuống xe, cơ thể lảo đảo hai cái, Kiều An Sâm dắt cô đến thang máy.
Lúc này rất yên tĩnh, trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, ánh đèn sáng trưng, Sơ Nhất tựa đầu vào vai Kiều An Sâm, nhắm mắt nghỉ ngơi.
Kiều An Sâm nghiêng đầu, rũ mắt nhìn cô.
Anh không nói chuyện, chỉ vươn tay ôm lấy cô.
Lúc về đến nhà, Sơ Nhất miễn cưỡng thay giày, chuyện đầu tiên cô làm là chui vào nhà tắm, sau khi dưỡng da xong, cô leo lên giường ngủ, ngay cả điện thoại cũng không đụng.
Chờ Kiều An Sâm lên giường, cô chui vào ngực anh, an tâm ngủ.
"Sao đêm nay em lại đi uống rượu với Trình Lật?"
"Tâm trạng của cô ấy không tốt..." Sơ Nhất ôm eo anh, mặt dán ở

cổ anh, khẽ lẩm bẩm.
"Bạn trai cô ấy thường xuyên đi công tác, không ở cùng cô ấy."
Kiều An Sâm im lặng, lúc Sơ Nhất sắp ngủ, Kiều An Sâm mới hỏi, "Không ở cạnh cô ấy, nên cô ấy mới đi uống rượu sao?"
" Ừm..." Sơ Nhất gật đầu, cô rất buồn ngủ nên chỉ tùy tiện đáp lại anh một tiếng.
Sau đó, toàn bộ thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.
Hai ngày sau, Sơ Nhất phát hiện ra, Kiều An Sâm tan làm rất đúng giờ, nhưng anh sẽ ở thư phòng đến khuya, thỉnh thoảng có đêm cô ra ngoài uống nước, có thể thấy bộ dạng mệt mỏi của Kiều An Sâm.
"Sao anh không làm việc ở viện kiểm sát mà lại mang việc về nhà?" Bắt gặp hai lần, Sơ Nhất nghi ngờ hỏi.
Theo cô biết, ở đó xem tài liệu sẽ thuận tiện hơn, tại sao anh còn mang công việc về nhà.
Kiều An Sâm ngừng dụi mắt, anh nhìn cô, mím môi nói.
"Anh...anh muốn ở cạnh em nhiều hơn một chút."
"Thế nhưng, anh ở thư phòng, em ở phòng ngủ, chuyện này khác gì lúc anh tăng ca đâu?"
Sơ Nhất bày tỏ ý nghĩ của mình, nghe cô nói vậy, vẻ mặt Kiều An Sâm có chút mất mát, anh rũ mắt nhìn xuống đất.
Sơ Nhất đã hối hận, cô vội vàng bổ sung.
"Ý của em là..." Cô vội vàng tìm từ ngữ thích hợp, thật thật giải thích, "Nếu như anh bận thì tăng ca cũng không sao, không cần vì em mà ảnh hưởng đến công việc, em có thể hiểu được."
"Nhưng mà..." Kiều An Sâm giương mắt, ngọn đèn phản chiếu trong mắt anh, giọng nói có chút tủi thân.
"Anh không muốn em uống rượu."
"Sẽ rất nguy hiểm." Còn có thể khóc nữa.

Chương 46: Nước hoa

Sơ Nhất ngơ ngác một chút, cô có chút dở khóc dở cười.
"Em nói mình đi uống rượu lúc nào."
"Tối hôm qua." Kiều An Sâm cũng không giải thích được.
"Em nói bạn trai Trình Lật không ở cạnh cô ấy nên cô ấy mới đi uống rượu."
"Cô ấy là cô ấy, em là em." Sơ Nhất không dám tin vào tai mình.
Khóe môi Kiều An Sâm giật giật, anh nhớ đến câu nói cuối cùng tối qua.
"Không ở cạnh cô ấy, cô ấy sẽ đi uống rượu sao?"
"Ừ."
Dường như không phải cô thật.
Nhưng mà, cùng là phụ nữ, không phải sẽ giống nhau sao.
Nếu Trình Lật đau khổ khi bạn trai không ở bên cạnh, vậy...Sơ Nhất cũng như vậy đúng không.
Kiều An Sâm suy nghĩ, không phản bác cô nữa.
Sơ Nhất thấy anh cúi đầu, cô cau Mày, không nhịn được giải thích.
" Trình Lật chỉ đi giải tỏa một chút thôi, không phải bạn trai không ở cạnh cô ấy mới đi uống rượu."
"Em lại càng không."
"À." Anh cúi đầu, sau đó lại ngước mắt, chậm rãi nói.
"Anh biết rồi."
Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm, vẻ mặt trở nên mềm mại.
....Đúng là đồ ngốc.
Cô tiến lên một bước, vươn tay ôm eo anh, sau đó ngẩng đầu lên.
"Sao anh lại ngốc vậy chứ?"
"Sơ Nhất, em nên suy nghĩ kỹ trước khi nói."
"Hả? Không có ai nói với anh như vậy sao?" Sơ Nhất tò mò hỏi.

"Không." Kiều An Sâm trả lời, "Bình thường bọn họ đều sợ anh."
"Được rồi." Sơ Nhất mỉm cười nhìn anh, coi như đã tin tưởng, Kiều An Sâm xoa đầu cô.
"Mau đi ngủ đi, anh sắp làm xong rồi."
Khoảng thời gian này, Trình Lật rảnh rỗi hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng hẹn cô đi ăn, dạo phố, nhưng Sơ Nhất không dám đi uống rượu nữa.
Kiều An Sâm không làm ra những chuyện khác thường nữa, lúc anh bận rộn, hai người chỉ gặp nhau vào buổi tối, thứ bảy được nghỉ, hai người sẽ đi xem phim, đi dạo.
Cũng không có gì thay đổi nhiều so với lúc trước, nhưng cảm giác lại không như vậy.
Lúc trước, Sơ Nhất cảm thấy một mình cô sống ở trong một không gian nhỏ, hai người ngăn cách bởi một bức tường, cho dù có gọi như nào anh cũng không đáp lại.
Nhưng hiện giờ, bức tường kia đã biến mất.
Có lẽ hai bọn họ vẫn chưa đủ thân mật, nhưng Sơ Nhất tin, thời gian vẫn còn dài, mọi thứ sẽ tốt dần theo thời gian.
Thời gian dần trôi qua, cảm giác như mọi thứ vừa xảy ra từ hôm qua, nhưng đảo mắt một cái, thất tịch lại đến.
Sơ Nhất nấu một bữa đơn giản, trên đường trở về, cô mua một bó hoa hồng về cắm vào lọ hoa trong nhà.
Cô còn làm một chiếc bánh ngọt, dùng dâu tây hai người thích ăn để trang trí, màu đỏ của dâu tây làm nổi bật lớp kem màu trắng, xung quanh trang trí thêm những bông hoa, không thua gì bánh kem ngoài cửa hàng.
Cô đổi khăn trải bản mới, Sơ Nhất suy nghĩ một chút, sau đó lấy một chai rượu vang trong tủ ra.
Dù sao cũng là ngày lễ, cũng nên có chút không khí của ngày lễ, rượu vang chắc chắn không thể thiếu.
Tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, bánh ngọt, rượu vang, ba món mặn một món canh đựng trong bộ bát đĩa bằng gốm trắng, Sơ Nhất đánh giá một lượt, cô đột nhiên nhớ đến sinh nhật của Kiều An Sâm, hình như lúc đó cô còn thắp mấy cây nến.
Cô tìm trong tủ, quả nhiên thấy hai cây nến.
Buổi tối, lúc Kiều An Sâm đẩy cửa ra, căn nhà sáng lờ mờ, miễn

cưỡng lắm mới nhìn thấy đồ vật, tất cả mọi thứ đều ẩn mình trong bóng đêm, trong phòng ăn hình như có ánh nến.
Anh vừa thay giày vừa hỏi, "Mất điện à em?"
Nói xong, Kiều An Sâm sờ công tắc, ấn một cái, phòng khách chợt sáng như ban ngày.
Anh đi vào nhà, ngồi đối diện Sơ Nhất, hai ngọn nến bên cạnh cô vẫn đang cháy, dưới ánh đèn điện, nhìn nó không có chút sức sống.
Sơ Nhất nhắm lại mắt, hít sâu, bật hơi.
"Có điện." Cô bình tĩnh giải thích cho Kiều An Sâm.
"Hôm nay là lễ tình thân, vì vậy em mới trang trí một chút."
"Lúc đầu em chỉ nấu cơm với làm bánh kem, lúc sau nhớ ra sinh nhật anh có thắp hai cây nến, vì vậy mới mới thắp nến."
Sơ Nhất lẳng lặng nhìn anh, chậm rãi nói.
"Anh có cần không? Nếu không cần em sẽ thổi nến đi."
Kiều An Sâm, "..."
Anh gãi đầu nhìn cô, sau đó đi ra tắt điện.
Mọi thứ lại trở nên mờ ảo, ánh nến đung đưa trong gió.
"Để vậy đi." Kiều An Sâm xấu hổ trả lời, Sơ Nhất không nói gì nữa, cô bắt đầu xới cơm.
Hai người ngồi đối diện nhau, ăn được vài miếng, Kiều An Sâm đột nhiên dừng lại, anh lấy hộp cái hộp nhỏ từ túi áo ra, đẩy đến trước mặt Sơ Nhất.
"Tặng em."
Sơ Nhất rũ mắt nhìn hộp quà màu tím nhạt, bên trên gắn một cái nơ bướm, nhìn rất nữ tính, lúc nằm trong tay Kiều An Sâm, cảm giác rất khó tả.
"Đây là gì vậy?" Cô nhận lấy, mở quà.
Trên lớp nhung màu đen là một đôi khuyên tai, những viên kim cương được khảm thành hình trái tim nhỏ nhắn tinh xảo.
Món đồ nhỏ này không giống đồ Kiều An Sâm sẽ chọn, Sơ Nhất không có cách nào tưởng tượng được hình ảnh anh đứng chọn đồ trong cửa hàng, vừa tưởng tượng đến hình ảnh này, trái tim cô lại đập loạn xạ.
"Anh tự chọn sao?" Cô không nhịn được hỏi.
"Ừ." Kiều An Sâm khó hiểu đáp lại, Sơ Nhất tò mò hỏi, "Anh mua

ở đâu vậy? Mua ở store trong trung tâm thương mại hay là?"
"Anh mua ở cửa hàng." Nói xong, anh rũ mắt xuống, cảm thấy hơi xấu hổ khi đối mặt với cô, Sơ Nhất không hỏi nữa, nhưng khóe miệng lại cong lên.
Cơm nước xong xuôi, Sơ Nhất nóng lòng thử khuyên tai, cô đứng đối diện gương, cẩn thận đeo khuyên tai.
Sơ Nhất nhìn bản thân trong gương, bên cạnh gò má là một hình trái tim,cô vui vẻ lắc lầu, gương mặt không giấu được vẻ sung sướng.
"Đẹp không anh?" Kiều An Sâm đang rửa bát ở bên ngoài, tay áo sơ mi được xắn đến khủy tay, anh đang đeo tạp dề kẻ ô, Sơ Nhất đến trước mặt anh, cười hỏi.
Kiều An Sâm đang rửa bát thì dừng lại, ánh mắt anh tập trung vào gương mặt cô, chăm chú quan sát, dường đang suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề của cô, khuôn mặt Sơ Nhất có chút nóng.
Một lúc sau, đến khi cô cho rằng mình không chịu được nữa, Kiều An Sâm khẽ nói, "Đẹp lắm."
"Em cũng biết là đẹp." Sơ Nhất nhìn anh một cái rồi thu hồi ánh mắt, sau đó chạy ra ngoài.
Sơ Nhất cất đôi khuyên tai Kiều An Sâm tặng và chiếc vòng cô lần trước vào một cái hộp trang sức, hai món đồ đặt cạnh nhau càng thêm chói mắt, Sơ Nhất chợt nhớ ra, hình như cô chưa mua cho Kiều An Sâm thứ gì.
Chỉ có quần áo, lúc đi mua sắm, cô giúp anh xem một hai bộ, nếu thích hợp hoặc cần thiết cô mới mua.
Sơ Nhất cất kỹ vòng cổ và khuyên tai, cô nghĩ mình nên mua quà tặng anh.
Kiều An Sâm là người sống đơn giản, những thứ có công dụng giống nhau anh sẽ không mua cái thứ hai, vì vậy đồ anh dùng đều là hàng chất lượng cao.
Cô nghiêm túc suy nghĩ vài ngày.
Ví? Không được, Kiều An Sâm chắc chắn sẽ không dùng.
Đồng hồ? Anh chỉ đeo duy nhất một chiếc đồng hồ Rolex cũ, hình như rất có tình cảm với nó.
Thắt lưng? Những thứ này không tính là quà, bình thường Sơ Nhất cũng mua cho anh.

Cô buồn bực suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến rất nhiều thứ nhưng vẫn cũng không có cũng kết quả, cuối cùng cô đành nhờ sự giúp đỡ của Trình Lật và Tiểu Cao.
Ba người thảo luận cả buổi, tham khảo trên mạng, dựa theo sở thích của cá nhân, cuối cùng cũng thảo luận ra món đồ thích hợp với Kiều An Sâm.
Nước hoa!
Lý do là Kiều An Sâm không có nước hoa, hơn nữa tặng cái này cũng rất đặc biệt.
Bởi vì khi dùng nước hoa, mùi hương của nó sẽ quanh quẩn bên người anh, như vậy anh cũng sẽ nhớ đến người tặng.
Nhìn nội dung cuộc trò chuyện, ánh mắt Sơ Nhất sáng rực lên, cô siết chặt tay, không nghĩ ngợi gì nữa.
"Được! Ngày mai mình sẽ đi mua nước hoa!"
Tuy nói như vậy, nhưng trước khi xuất phát, Sơ Nhất lên mạng tham khảo rất nhiều, cuối cùng chọn ra những cửa hàng được đề cử, sau đó cô đến từng cửa hàng một để thử.
Ngửi đi ngửi lại đến tận chiều, khứu giác của cô đã tê liệt, cuối cùng Sơ Nhất cũng chọn được mùi cô thích.
Cô chọn cho anh một chai nước hoa Hermes, mùi gỗ điều tươi mát, thành phần là cây phật thủ cam và tuyết tùng, rất giống mùi trên người Kiều An Sâm.
Vừa mới ngủi thử, Sơ Nhất đã xác định rồi, ánh mắt cô trở nên vui mừng, không nghĩ ngợi gì mà đi thanh toán.
Cô nhờ nhân viên đóng gói giúp cô, dùng một cái hộp màu xanh lá cây, thoạt nhìn rất đặc biệt.
Sơ Nhất cảm thấy mỹ mãn, cô cầm túi trở về nhà.
Đúng lúc là thứ bảy, Kiều An Sâm tan làm đúng giờ, Sơ Nhất chờ anh tắm rửa đi ra, cô mới đưa quà cho anh.
"Em mua tặng anh một món quà." Cô đưa hộp quà ra trước mặt Kiều An Sâm, cô mím môi, có chút lo lắng.
"Cái gì?" Kiều An Sâm dừng chân, anh nhìn hộp quà màu xanh trong tay cô, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.
"Anh mở ra xem có thích không." Sơ Nhất cười ngọt ngào nhìn anh, Kiều An Sâm nhướng màu, anh vươn tay nhận lấy.
Lúc nhìn thấy đồ vật bên trong, vẻ mặt anh có chút kỳ lạ, anh

cầm lấy chai nước hoa, cẩn thận quan sát.
"Thích không?" Sơ Nhất thấp thỏm không yên, cẩn thận hỏi anh.
"Anh chưa bao giờ dùng nước hoa."
Anh mở nắp, không ngửi thấy gì, anh nhấn mạnh một cái thì thấy một mùi hương rất đặc biệt.
Vẻ mặt Sơ Nhất rất hưởng thụ, Kiều An Sâm ngửi ngửi, sau đó nhíu mày.
"...Mùi nồng quá."
"..."
"Vậy anh có thích không?" Sơ Nhất cố đè nèn sự mất mát hỏi.
Quả nhiên.
Im lặng một lúc lâu.
"Không thích lắm." Kiều An Sâm vuốt mũi, cất chai nước hoa vào trong hộp, anh chần chờ trả lời, thấp thỏm nhìn về phía cô.
Được rồi.
Sơ Nhất đậy nắp hộp, thu lại, lẩm bẩm nói.
"Nếu đã như vậy, em sẽ xịt trong nhà vệ sinh cho thơm, dù sao cũng không thể lãng phí được."

Chương 47

Không khí trở nên yên lặng, Kiều An Sâm ngập ngừng nói, "Như vậy không hay lắm đâu."
"Bằng không thì sao?" Sơ Nhất không mặn không nhạt nói, "Em cũng đâu thể ép anh, không thích chính là không thích."
Kiều An Sâm im lặng, như thể đang nghiêm túc suy nghĩ cách giải quyết tốt hơn, một lúc sau, cuối cùng cô cũng nghe thấy quyết định của anh.
"Được thôi, anh đành phải nghe lời em vậy."
Sơ Nhất: "..."
Cô không nói gì mà cầm lấy chiếc hộp trên tay, sau đó cúi người mở ngăn tủ ở giường rồi cất nước hoa vào.
"Muộn rồi, ngủ sớm một chút." Sơ Nhất kéo cao chăn nằm ngủ, Kiều An Sâm nhìn báo thức mới chỉ 9:30, nhưng anh lại không dám mở miệng.
Mùi hương thoang thoảng vẫn còn trong không khí, hai người nằm cạnh nhau, khứu giác trở nên rõ ràng hơn trong bóng tối. Cả hai đều mở to mắt nhưng đều không nhúc nhích, sau khi nằm yên một lúc, Kiều An Sâm đột nhiên nói: "Thật ra bây giờ cũng không khó ngửi lắm."
"Nước hoa được chia thành hương đầu, hương giữa và hương cuối, lúc mới xịt sẽ hơi nồng, sau đó sẽ nhạt dần, mùi hương sẽ không như trước nữa."
"Thảo nào ..." Kiều An Sâm như ngộ ra được một số kiến thức mới, Sơ Nhất lại lên tiếng giải thích.
"Hương cuối của chai nước hoa chúng ta vừa xịt có mùi của cây kiến trắng và gỗ sam, mùi hương rất tươi mát, hơn nữa còn có tác dụng an thần."
"Có lẽ lúc đầu anh xịt quá nhiều nên mùi hơi nồng, vì vậy mới

không quen." Vừa nói xong, Sơ Nhất cảm thấy mình quá hèn mọn, giống như người bán nước hoa vậy.
Cô ấy ngay lập tức chuyển sang kính trọng.
"Em chỉ phân tích sơ qua một chút thôi, cũng không phải muốn anh dùng nó, anh đừng hiểu lầm."
Kiều An Sâm: "... Ừ." Sau vài giây, anh bổ sung thêm một câu.
"Anh không hiểu lầm."
"...Vậy thì tốt."
Sơ Nhất trở mình, cô lấy điện thoại di động ra chơi, ánh sáng của màn hình hiện rõ trong bóng tối, Kiều An Sâm khẽ nói: "Không phải nói đi ngủ sao?"
"Có sao?"
"Có, em bảo muộn rồi nên ngủ sớm một chút."
"Ồ, đột nhiên em phát hiện ra bây giờ vẫn còn sớm."
"..."
Kiều An Sâm trơ mắt nhìn cô chơi, bản thân anh lại bị hạn chế hoạt động, anh không thể bật đèn nên đành nằm im trên giường một lúc lâu, sau đó sờ điện thoại trên nóc tủ.
Sơ Nhất chơi một lúc lâu mới nhớ đến Kiều An Sâm ở bên cạnh, cô quay đầu nhìn, chợt nhận ra anh cũng đang chơi điện thoại di động.
"Anh đang làm gì vậy?" Cô nghiêng người liếc nhìn, màn hình trước mặt Kiều An Sâm là trang chủ Baidu, trên thanh tìm kiếm có dòng chữ rất rõ ràng.
Cách sử dụng nước hoa nam đúng cách.
"Không có gì." Kiều An Sâm giật mình, anh vội vàng cất điện thoại, nhanh chóng nhét dưới chăn bông.
"Không làm gì thật sao? Vậy tại sao anh lại giật mình?" Sơ Nhất cố ý nói, sau đó lập tức ngồi dậy, thuận theo tay anh mò xuống dưới, cướp lấy điện thoại của anh.
Đương nhiên Kiều An Sâm cũng không để cô lấy, anh vặn vẹo cơ thể, giơ tay lên đỉnh đầu, Sơ Nhất truy đuổi đến cùng, cả người cô nằm đè trên người anh.
Suýt nữa bị cô bắt được, Kiều An Sâm nhanh chóng giấu điện thoại ra sau lưng, Sơ Nhất tức giận, dùng cả hai tay luồn ra sau lưng anh, sau vài lần giằng co, cuối cùng cũng rút được điện

thoại ra khỏi tay anh.
Cả người Kiều An Sâm cứng nhắc,ngay cả ngón tay cũng vậy, đốt ngón tay cứng rắn khiến da tay cô đỏ bừng, Sơ Nhất nằm trên người anh thở hổn hển, bắt đầu hưởng thụ chiến lợi phẩm của mình.
Mở khóa vân tay, trang trình duyệt hiện ra trước mặt cô.
Sơ Nhất kiểm tra lịch sử tìm kiếm, quả nhiên thấy một dòng chữ.
Nước hoa nam nên dùng ở đâu.
Làm thế nào để nước hoa không trở nên khó ngửi?
Phía dưới còn một số tìm kiếm đã lâu, chẳng hạn như nên tặng quà gì cho vợ, các nhãn hiệu trang sức nổi tiếng, v.v.
Sơ Nhất ngước mắt nhìn Kiều An Sâm, anh đang nhìn lên trần nhà, vẻ mặt không còn lưu luyến gì nữa.
"Em không biết, hóa ra Baidu còn được dùng như vậy."
"Anh thật thông minh, Kiều tiên sinh." Sơ Nhất trêu chọc anh, Kiều An Sâm đã thôi kháng cự, vẻ mặt hết sức bình tĩnh.
"Em xem xong chưa?"
"Em xem hết rồi." Sơ Nhất mỉm cười rồi trả lại điện thoại cho anh, sau đó trở người nằm xuống.
Vừa mới động đậy một cái đã bị Kiều An Sâm ôm lấy từ phía sau, cả người đè nặng lên người cô.
"Anh làm gì vậy!" Sơ Nhất tức giận khua chân múa tay, nhưng chỉ được hai cái, cô đã bật cười vì bị Kiều An Sâm cù.
"A, đừng đừng đừng, chỗ đấy ngứa không thể đụng...."
Lưng của Sơ Nhất là chỗ nhạy cảm nhất, đụng một cái đã ngứa ngáy, một lần ân ái được nửa đường mà bị Kiều An Sâm chạm phải, cơ thể cô lập tức nảy lên, phải cười mấy phút mới dừng lại.
Khi đó, Kiều An Sâm đành phải đi tắm.
Nhưng hiện giờ cô đã cười đau cả bụng, dường như Kiều An Sâm đang cố gắng tìm lại tôn nghiêm đã mất của mình bằng một cách khác, Sơ Nhất bị anh giày vò đến chết đi sống lại, ngày hôm sau tỉnh lại hai chân đã mềm nhũn.
Cô nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cào cho Kiều An Sâm mấy nhát, lôi thân thể đau nhức đi tắm rửa, từ trong phòng tắm đi ra, Sơ Nhất đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô bèn đi tới chiếc tủ

bên cạnh giường.
Hộp màu xanh lá cây và nước hoa trong đó đã biến mất.
Cô nhìn chằm chằm chiếc tủ trống không, bất giác bật cười, lúc phát hiện ra thì ngừng cười, cố ý nghiêm túc.
"Anh trộm nước hoa của em đúng không?" Trong giờ nghỉ trưa, Sơ Nhất gửi một tin nhắn như vậy cho Kiều An Sâm, hai phút sau anh mới trả lời.
"Anh để nó lên xe."
"Không phải anh không thích sao?" Lúc Sơ Nhất gõ hàng chữ này, trên mặt không giấu được vui vẻ, trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo.
"Làm nước hoa ô tô cũng không tệ." Sau câu này, Kiều An Sâm còn gửi một icon mặt cười, khuôn mặt tròn màu vàng có cái miệng mở to, đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm, nhìn rất dễ thương.
Không giống với phong cách của Kiều An Sâm.
Qúa khác biệt.
Sơ Nhất tưởng tượng ra vẻ mặt của anh lúc cười như vậy, cô ôm bụng cười to, ngã ngào ra ghế sô pha
"Được thôi."
"Anh vui là được."
Tuy nhắn như vậy, nhưng người vui vẻ cả ngày lại là Sơ Nhất, ngay cả khi vẽ tranh, nụ cười vẫn luôn trên môi.
Hôm nay cô cập nhập chương mới, mọi người thi nhau bình luận ở bên dưới.
"Wow! Phong cách hôm nay của Sơ Đại là màu hồng!"
" Sơ Đại vẫn thích hợp với loại phong cách yêu đương thời thiếu nữ này hơn, cầu xin đừng khắc họa tình anh em nữa được không!"
"Dạo này tâm trạng của Đại Đại có phải rất tốt hay không~ Đường ở khắp nơi"
Ngay cả Tiểu Cao cũng nhắn tin riêng cho cô.
"Có thể giảm bớt một chút mùi chua của tình yêu được không !!!"
"Mỗi lần cậu đổi chương mới, mình đều muốn tìm một người đàn ông để yêu đương! Có để cho cẩu độc thân làm người không!"

"Tiểu Sơ! Cậu thay đổi rồi !!! Cậu không còn là Tiểu Sơ trong sáng, người đã nói với mình là cả đời không yêu đương kết hôn nữa rồi! Cậu đã bị tình yêu nhuốm bẩn rồi!"
Sơ Nhất: "..."
"Cởi bỏ bộ mặt xấu xa đó của cậu đi."
"Màn hình đầy dấu chấm than khiến mình nhức cả mắt."
"Nếu còn như vậy nữa mình sẽ block cậu."
Ngay sau khi tin tức được gửi đi, một người đàn ông nhỏ bé đang cắn khăn tay khóc điên cuồng xuất hiện trên màn hình, kèm theo giọng nói xuyên thấu tim gan của Tiểu Cao.
"Tiểu Sơ! Cậu đã thay đổi rồi! Bây giờ trong lòng cậu chỉ có chồng cậu thôi, nơi đó đã không còn chỗ cho mình nữa rồi, vĩnh biệt, mình đi đây!"
Nói xong, cô ấy đã chuyển trạng thái của mình sang trạng thái ẩn và sửa đổi chữ ký của mình.
Người này đã chết, có việc hóa vàng mã.
Sơ Nhất: "..."
Đầu cô rất đau.
Cô còn chưa tìm ra cách để xoa dịu Tiểu Cao thì cửa ra vào đột nhiên có tiếng động, Sơ Nhất ồ lên một tiếng, cô nghi ngờ nhìn ra ngoài thì thấy Kiều An Sâm đẩy cửa vào.
"Sao hôm nay anh về sớm vậy?" Sơ Nhất liếc nhìn thời gian, mới có ba giờ chiều.
"Giữa trưa trong viện liên hoan, buổi chiều không phải tăng ca." Kiều An Sâm giải thích, sau khi thay giày xong, anh đi vào bếp rót nước uống.
"Em ở nhà cả ngày à?"
"Dạ." Vừa đến gần, Sơ Nhất đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của cỏ cây, như có như không, nhưng lại rất hấp dẫn.
Cô ngước mặt lên hỏi: "Anh có ngửi thấy mùi hương trên người mình không?"
"Cái gì?" Kiều An Sâm đưa tay lên ngửi hai lần, cau mày nói, "Không ngửi thấy."
"Buổi sáng anh xịt một chút trên xe." Anh vội vàng giải thích, Sơ Nhất nhếch môi cười với anh, sau đó vươn tay ôm lấy anh.
"Thơm lắm." Sơ Nhất vùi mặt vào trong ngực anh, hít sâu một

hơi, thỏa mãn thở dài, Kiều An Sâm đột nhiên cảm thấy mình giống túi hương.
Anh có chút mất tự nhiên, nhưng không đẩy cô ra, mấy giây sau liền nói, "Được rồi, em làm việc đi."
"Không, muốn ôm thêm chút nữa." Sơ Nhất làm nũng, nhắm mắt không chịu buông ra, Kiều An Sâm mím môi không nói gì, nếu nhìn kỹ sẽ thấy tai của anh nhuộm một vết ửng đỏ rất lạ.
Anh cảm thấy mặt mình hơi nóng.
Sơ Nhất hài lòng buông anh ra, sau đó ngồi ngay ngắn lại, Kiều An Sâm nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt của mình.
"Vậy anh về phòng đây, em làm việc tiếp đi."
"Ò." Sơ Nhất nhìn anh không chớp mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ.
"Vậy anh đi đi."
Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, cuối cùng, anh do dự hỏi, "Hay là...anh mang máy tính ra đây nhé?"
"Như vậy không ảnh hưởng đến anh chứ?" Sau khi nghĩ xong, Sơ Nhất dứt khoát nói: "Quên đi, anh ở đây sẽ quấy rầy em vẽ tranh mất, anh đi đi."
Kiều An Sâm: "..."
Anh im lặng đi ra ngoài.
Vô tình, mặt trời đang dần lặn xuống, chân trời nhuộm một màu đỏ cam lộng lẫy, mây trời bao la, gió thêm từ ban công thổi vào, vừa thoải mái vừa dễ chịu.
Tối nay ăn cơm sớm, hai người nấu ăn cùng nhau, chẳng mấy đã nấu xong.
Công việc của Sơ Nhất cũng đã hoàn thành sớm, hiệu quả của ngày hôm nay rất tốt, sau khi ăn xong, cô ngồi trên ghế sô pha xem TV, dạo này cô hiếm có giây phút thư giãn như vậy.
Buổi tối Kiều An Sâm cũng không có việc gì làm, ăn xong liền bổ một đĩa hoa quả để xem TV với cô, Sơ Nhất thấy anh đi tới thì nhìn anh một cách kỳ lạ.
"Sao vậy?" Kiều An Sâm nghi ngờ hỏi.
"Không sao." Sơ Nhất mím môi lắc đầu.
Hình ảnh trên màn hình rất xa lạ, dạo này Kiều An Sâm có xem TV với Sơ Nhất mấy lần, đôi khi sẽ xem cùng một bộ phim truyền hình, nhưng bộ phim hôm nay anh chưa từng xem.

"Em mới xem phim này hả?" Kiều An Sâm thuận miệng hỏi cô, Sơ Nhất gật đầu, sau đó quay mặt lại nhìn anh, chậm rãi trả lời.
"Em xem được vài hôm, mới xem được một nửa."
"À." Kiều An Sâm không nói nữa mà xem phim với cô, nhưng càng xem càng thấy kỳ lạ.
Bộ phim này có hai người đàn ông, dường như là hai nam chính, bởi vì họ có rất nhiều đất diễn.
Cốt truyện rất hay, có một chút hồi hộp xen lẫn giả tưởng, bọn họ đang theo dõi một vụ án giết người, vì phim nay liên quan đến công việc của Kiều An Sâm nên anh rất hứng thú.
Lúc đầu, Kiều An Sâm xem rất hăng say, nhưng càng về sau, cảm giác kỳ quái trong lòng anh càng tăng lên.
Bởi vì khi hai người họ nhìn nhau, bầu không khí vô cùng chậm chạp, anh ấy luôn cảm thấy giây tiếp theo hai người họ sẽ hôn nhau.
Kiều An Sâm bèn hỏi, "Sao hai người kia lại kỳ quái như vậy?"
"Hả?" Sơ Nhất quay đầu nhìn anh, ánh mắt sáng long lanh dưới ánh đèn, tràn đầy khích lệ, Kiều An Sâm thành thật bày tỏ suy nghĩ của mình.
"Cốt truyện khá hay, nhưng anh có cảm giác hai người đàn ông rất kỳ quái, cứ như thể họ đang yêu ..."
Sơ Nhất cố gắng khống chế biểu cảm, không để cho tiếng cười bật ra, khó chịu chịu đựng, dường như đang cố gắng kéo căng mặt.
"Anh nghĩ nhiều rồi." Sơ Nhất ra vẻ bí hiểm gật đầu.
"Không phải hình như, bọn họ đúng là đang yêu đương."
Kiều An Sâm: "..."

Chương 48

Kiều An Sâm mấp máy môi, định nói gì đó nhưng lại nuốt ngược trở lại, anh mở to mắt, bên trong là một mảnh mơ hồ.
"Hiện giờ chuyện này rất phổ biến." Sơ Nhất khẽ nói: "Có một từ chuyên ngành để chỉ nó, là đam mỹ."
Kiều An Sâm im lặng một lúc lâu, dường như đang tiêu hóa tin tức, Sơ Nhất im lặng không nói, để cho anh có thời gian phản ứng.
Mãi lâu sau, thấy ánh mắt anh chuyển động, cố gắng giả bộ bình tĩnh nói: "Thì ra là vậy, người trẻ bây giờ ..." Anh dừng lại một chút, khó khăn nói: "Sở thích khá là... đặc biệt."
"Phì..." Sơ Nhất không nhịn được nữa, cô cười gập bụng, ôm gối ngã trên sô pha.
"Kiều An Sâm, anh thật là mắc cười ha ha ha ha ha ..."
Cô cười không kiêng nể gì cả, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của Kiều An Sâm, một lúc sau, anh lẳng lặng đứng lên.
"Em xem tiếp đi, anh về phòng trước đây."
"Ơ kìa, không phải anh nói nội dung phim hay sao?" Vẻ mặt Sơ Nhất hết sức vô tội, "Không xem nữa hả?"
"Hay là thôi đi." Kiều An Sâm nói: "Bộ phim này không phù hợp với anh."
"Được rồi." Sơ Nhất gật đầu với anh, giọng điệu có vẻ tiếc nuối. "Vậy em phải xem một mình rồi."
"Ừm, em xem một mình đi." Kiều An Sâm nóng lòng muốn rời đi, bóng lưng như đang chạy trối chết, lúc mở cửa còn đá phải tủ cạnh, Sơ Nhất đang định hỏi anh có làm sao không, Kiều An Sâm không quay đầu lại mà khua tay.
"Anh không sao."
Phòng khách chỉ còn lại mình cô, Sơ Nhất cầm lấy một miếng

dưa hấu trên đĩa, vừa ăn vừa xem TV.
Sau đầu thu, thời tiết càng ngày càng nóng, Trình Lật lôi kéo Sơ Nhất đi làm tóc cùng cô ấy.
Trong lúc ngồi đợi, một nhà tạo mẫu tóc bên cạnh Sơ Nhất liên tục chào hàng, đầu tiên khen da cô đẹp, gương mặt nhỏ nhắn, sau đó nhiệt tình giới thiệu cho cô một kiểu tóc ngắn, đảm bảo hợp với cô.
Sơ Nhất nhìn ảnh mẫu, sau đó nhìn mặt mình trong gương, trong lòng có chút rung động.
Đẹp chỉ là thứ yếu, chủ yếu là vì cô chưa từng cắt tóc ngắn bao giờ, ngắn nhất cũng dài đến ngang vai, không có cô gái nào không mơ ước được cắt ngắn một lần trong đời.
Trình Lật cũng hùa theo.
"Cục cưng, mình thấy khá đẹp, cậu xem, trời nóng như vật, cắt ngắn mát mẻ biết bao nhiêu."
"Hơn nữa, mình chưa bao giờ thấy cậu để tóc ngắn, chi bằng thử ngay bây giờ."
"Đúng vậy, người đẹp, mặt cô nhỏ, tóc ngắn thực sự bắt mắt hơn tóc dài."
"Thật sao?" Sơ Nhất đã bị thuyết phục, lắp bắp hỏi hai người, cả hai đều thành khẩn gật đầu với cô.
Vẻ mặt Sơ Nhất lúc này giống như thấy chết không sờn, cô nắm chặt tay, cắn răng đồng ý.
"Được! Cắt ngắn đi!"
Sơ Nhất bị đẩy đến trước gương, nhà tạo mẫu tóc phía sau buộc một tấm vải quanh cổ cô, sau đó cầm lấy cái kéo, bắt đầu khoa chân múa tay, Sơ Nhất đột nhiên có chút sợ hãi, cô lo lắng hỏi Trình Lật.
"Nhỡ cắt hỏng thì sao?" Sơ Nhất càng nghĩ càng lo lắng, cô đột nhiên muốn bỏ cuộc giữa chừng.
"Không có gì đâu, đừng sợ." Trình Lật mở to mắt, chân thành an ủi cô.
"Hơn nữa, cho dù cắt hỏng cũng không sao, dù gì cậu cũng đã kết hôn, Kiều An Sâm muốn bỏ cậu cũng không được."
Sơ Nhất: "..."
"Được rồi." Ngẫm lại cũng thấy có lý, cô dứt khoát ra khuyết

định.
"Cắt đi!"
Xoẹt một cái, mái tóc đã ngắn ngang vai, xoẹt xoẹt thêm hai cái nữa, mái tóc lại càng ngắn hơn.
Trong suốt quá trình, Sơ Nhất không dám nhìn, cô cảm thấy trán hơi ngứa, giống như sợi tóc đang đung đưa trên đó, cô nghe thấy nhà tạo mẫu tóc hỏi cô.
"Kiểu tóc này sẽ đẹp hơn khi để mái, cô có muốn cắt mái không?"
"Có." Lao đã phóng ra, chỉ còn cách theo lao, Sơ Nhất đồng ý mà không cần nghĩ ngợi.
"Anh thấy đẹp là được."
Bên tai vang lên vài tiếng xoẹt xoẹt, vài sợi tóc xõa xuống che kín mắt Sơ Nhất, ngứa ngáy khó chịu, cô thổi một hơi, mặc cho người khác định đoạt.
Không biết qua bao lâu, Sơ Nhất ngồi lâu đến mức ê ẩm cả người, cuối cùng nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm.
"Xong rồi."
Lông mi khẽ run rẩy, cô cẩn thận mở mắt.
Khuôn mặt trong gương vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, giống cô nhưng không giống cô, người trong đó có khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, cằm nhọn, mái tóc đen bồng bềnh dính vào má, khiến khuôn mặt càng nhỏ nhắn hơn, tóc mái thưa phủ trên trán, mờ hồ để lộ đôi lông mày đen thanh tú.
Bên dưới là đôi mắt to đen nhánh, sống mũi cao, đôi môi đỏ căng mọng.
Lông mày, tóc mái và tóc ngắn của Sơ Nhất khiến cô trông nhỏ con hơn, không chỉ khuôn mặt, mà toàn bộ khí chất và tuổi tác của cô đều nhỏ lại.
Sơ Nhất mở to mắt nhìn người trong gương thật lâu vẫn hoàn hồn, không phân biệt được là xinh hay không xinh, vẻ mặt này giống như là ... giống như cô hồi cấp hai.
Điểm khác biệt lớn nhất là các đường nét trên khuôn mặt trưởng thành và xinh đẹp hơn hồi cấp hai.
"Cô xem, tôi đã bảo cô để tóc ngắn sẽ đẹp hơn rồi mà, ít nhất cũng phải trẻ hơn mười tuổi." Nhà tạo mẫu tóc tiếp tục khen

ngợi, khóe môi Sơ Nhất giật giật, bên ngoài cười nhưng bên trong lại không cười.
"Chỉ sợ không phải trẻ hơn mười tuổi đâu, tôi cảm thấy mình như đang mười tuổi vậy..."
"Lời này của cô cô có chút tự luyến rồi, tuy tôi rất tự tin vào tay nghề của mình, nhưng trẻ hơn mười tuổi đã là cực hạn rồi."
"..."
Trình Lật sững sờ nhìn cô một cái, ánh mắt phức tạp không thể phân biệt được, Sơ Nhất tuyệt vọng quay đầu nhìn cô, một lúc sau, cô cố hết sức nhếch môi.
"Cục cưng, sau này mình không dám đi dạo cùng cậu nữa đâu."
"?"
"Sợ bị người ta hiểu lầm là mẹ của cậu."
"... Cậu nói chuyện cẩn thận lại cho mình."
"Cậu xem, kiểu tóc mới này của mình và cậu quả thật là như vậy."
Hôm nay Trình Lật đến uốn sóng nước, hơn nữa còn nhuộm tóc, sự quyến rũ và thành thục của cô ấy được phát huy hết tác dụng.
Sơ Nhất ngồi ở bên cạnh Trình Lật, đầu để tóc mái, tóc ngắn ôm lấy mặt, dáng người nhỏ xinh, đúng lúc còn mặc một chiếc áo sơ mi trắng cổ búp bê.
Hình như đúng là có cảm giác như vậy.
Giả sử Trình Lật mười tám tuổi đã sinh ra cô.
Sơ Nhất: "..."
"Thật ra cũng rất đẹp, còn trẻ nữa, mình thấy cậu siêu đáng yêu." Trình Lật bóp má, khen ngợi cô một cách chân thành.
"Có bao nhiêu người muốn như cậu mà không được, lúc đi ra ngoài, chắc chắn người ta sẽ nghĩ cậu mới mười tám tuổi."
"Cảm giác trẻ trung như vậy rất hiếm thấy đó."
Sơ Nhất cảm thấy yên tâm hơn một chút, cô nhìn trái nhìn phải, hất nhẹ mái tóc ngắn vừa cắt, dường như ... càng nhìn càng thuận mắt.
Cũng khá xinh.
Cô có chút tự luyến nghĩ.
Sau khi ra khỏi tiệm cắt tóc, Trình Lật liên tục chụp ảnh cô,

thậm chí nhân lúc cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đã chạy tới ôm vai cô chụp ảnh.
"Cậu chụp gì đấy, cho mình xem với!" Sơ Nhất lập tức nhào tới kéo cánh tay Trình Lật, đang muốn xem bức ảnh, Trình Lật nhếch môi, ngón tay nhanh chóng gõ lên màn hình.
"Được rồi, mình đã đăng lên vòng bạn bè rồi." Trình Lật khẽ nâng cằm nói với Sơ Nhất, Sơ Nhất tức giận cướp lấy điện thoại. Có ba tấm hình, một tấm là toàn bộ cơ thể Sơ Nhất, tấm còn lại ảnh cận mặt cô, tấm cuối cùng là ảnh tự sướng của hai người, Sơ Nhất ngẩn người nhìn vào điện thoại, mái tóc ngắn khiến gương mặt của cô trở nên gây thơ vô tội, còn Trình Lật thì quyễn rũ vô cùng.
Phía dưới đã có rất nhiều bạn bè bình luận.
Bạn học số 1: "??? Bên cạnh cậu là Sơ Nhất đúng không, mình không bị hoa mắt đó chứ?"
Số 2: "Người khác càng ngày càng già đi, tại sao cô ấy lại càng ngày càng trẻ ra vậy?"
Số 3: "Qủa thật không thể tin vào mắt mình ..."
Sơ Nhất trừng mắt nhìn Trình Lật, "Sao cậu dám đăng ảnh mà không có sự đồng ý của mình hả? Cậu đang xâm phạm quyền chân dung của mình đó!"
"Được rồi, bảo Kiều An Sâm nhà cậu kiện mình đi." Trình Lật lấy lại điện thoại, vẻ mặt không hề sợ hãi.
"Anh ấy là công tố viên, không phải luật sư." Sơ Nhất càng tức giận, cô lập tức phản bác.
"Ồ." Trình Lật thản nhiên đáp.
"Hơn nữa anh ấy phụ trách các vụ án hình sự, chứ không phải những vấn đề nhỏ nhặt này!" Sơ Nhất dừng lại, nhịn không được mà phản bác hộ Kiều An Sâm, cuối cùng, Trình Lật đã đọc xong tất cả bình luận, cô cất điện thoại, liếc mắt nhìn Sơ Nhất, chậm rãi nói.
"Được rồi, mình mới nói anh ta một cậu, cậu có cần phải bênh như vậy không?"
"Mình làm sao?"
"Giống như mình đang vu khống chồng cậu vậy, hận không thể khiến mình quỳ xuống ăn năn sám hối ấy."

"Đâu có ..." Bị Trình Lật nói như vậy, Sơ Nhất có chút chột dạ, cô cúi đầu, khẽ lẩm bẩm.
"Được rồi, được rồi, có kiểu tóc mới, chúng ta phải đi mua sắm quần áo mới thôi." Trình Lật ôm cô cổ đi về phía trước, Sơ Nhất khó khăn lắm mới đuổi kịp bước chân cô ấy.
"Không phải chúng ta vừa mới mua hai ngày trước sao?"
"Đồ ngốc, những bộ quần áo cũ kia không còn xứng với cái mới của chúng mình nữa rồi."
"……Được rồi."
Hai người họ càn quét trung tâm mua sắm cả buổi chiều, tay xách đầy chiến tích, sau khi ăn sushi và bánh ngọt xong mới thỏa mãn về nhà.
Tóc mới lại mua được quần áo mới, hôm nay đi mua sắm, những món đồ Sơ Nhất thử hoàn toàn khác với mọi khi, phải nói là tóc ngắn kết hợp với chân váy và áo sơ mi quả thật rất dễ thương, cho dù mặc gì đều rất trẻ trung, vừa mềm mại vừa ngọt ngào, khiến người khác không thể kháng cự.
Trình Lật và nhân viên bán hàng không ngừng thổi phồng bên tai cô, Sơ Nhất xoay tròn trước gương, cảm thấy mấy bộ này không tệ.
Giống như thay đổi một tâm trạng mới.
Về đến nhà đã là chín giờ tối, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn rất hưng phấn, Sơ Nhất vất vả ấn vân tay, tiếng bíp vang lên, cô duỗi tay mở cửa.
Phòng khách sáng rực, phòng bếp có tiếng động, Sơ Nhất bỏ túi xuống, thăm dò đi vào trong.
Kiều An Sâm cầm cốc nước đi ra, ánh mắt anh đông cứng lại khi nhìn thấy Sơ Nhất.
Không khí im lặng trong vòng ba mươi giây, cả phòng khách hoàn toàn im lặng, Sơ Nhất lo lắng đón nhận cái nhìn của anh, lúc đứng trong ranh giới của sự bất an, cuối cùng cô cũng nghe thấy Kiều An Sâm lên tiếng.
"Em... cắt tóc à?" Anh ngập ngừng hỏi, trong mắt có chút không dám tin, Sơ Nhất gật đầu.
"Ừm ..." Cô ngước mắt lên nhìn anh, vừa lo lắng vừa cẩn thận hỏi.

"Có đẹp không?"
"..." Kiều An Sâm lại im lặng, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Sơ Nhất, anh nhìn mái tóc mới của cô, sau đó lướt qua khuôn mặt tháp thỏm của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy tội lỗi.
Anh có ảo giác bản thân dụ dỗ trẻ vị thành niên.
Giống như trâu già gặm cỏ non vậy.
"..." Anh bị dọa bởi ý nghĩ đó.
"Đang hỏi anh đó." Dường như Sơ Nhất đã đọc được điều gì đó từ vẻ mặt của anh, vẻ mặt vốn vui vẻ và mong đợi càng trở nên ảm đạm, cô không khỏi thúc giục.
Kiều An Sâm nuốt nước bọt, sau đó uống một ngụm nước.
"Ừm ... không giống em lắm."
"Vậy anh có thấy đẹp không?" Sơ Nhất kiên trì hỏi, Kiều An Sâm dừng lại một lúc lâu, nhìn cô một cách nghiêm túc, sau đó do dự nói.
"... Hình như không hợp với em lắm?"
"Chỗ nào không hợp!" Sơ Nhất tức giận suýt khóc.
Những lời của Trình Lật ngày hôm nay chợt hiện lên trong đầu cô. "Cho dù cắt hỏng cũng không sao, Kiều An Sâm không bỏ cậu được."
Chắc chắn sẽ không bỏ được, nhưng có thể anh không thích cô nữa.
Sơ Nhất càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng đau lòng, cô nhìn Kiều An Sâm, hốc mắt trở nên ẩm ướt, trong lòng vô cùng buồn bực.
Thấy cô hỏi vậy, Kiều An Sâm càng thêm bế tắc, nghĩ đi nghĩ lại câu hỏi vừa nãy Sơ Nhất, anh cẩn thận tìm nguyên nhân, cuối cùng cũng tìm được một lý do.
"Có lẽ... tóc dài đẹp hơn một chút?" Anh ngập ngừng nói, Sơ Nhất không nhịn được nữa, nước mắt ứa ra.
Thật mất mặt.
Cô nhanh chóng cúi đầu, đẩy Kiều An Sâm sang một bên rồi chạy vào phòng, ném bộ quần áo mới mua xuống sàn mà không thèm để ý, buồn bã nằm lỳ ở trên giường.
Kiều An Sâm ngây ngốc nhìn bóng dáng Sơ Nhất khuất sau cánh cửa, anh cầm cái cốc đứng im tại chỗ, hai mắt mờ mịt, không

hiểu chuyện gì
Một lúc lâu sau Sơ Nhất mới bình tĩnh lại, cô đi rửa mặt, nhìn đôi mắt đỏ bừng trong gương, cô không nhịn được mà phỉ nhổ bản thân.
Không phải chỉ là cắt tóc thôi hay sao, cũng không phải không dài ra được.
Sở thích của người khác không bao giờ quan trọng bằng sở thích của mình.
Sơ Nhất bướng bỉnh nhìn chằm chằm người trong gương, hít mũi một cái.
Trong phòng khách, Kiều An Sâm đang ngồi suy nghĩ cẩn thận, cẩn thận ngẫm lại những gì vừa xảy qua, từ khi Sơ Nhất mở cửa bước vào đến khi cô tức giận chạy đi.
Cuối cùng, đại khái cũng hiểu ra điều gì đó.
Kiều An Sâm đứng dậy, đi đến cửa phòng ngủ, vươn tay, thăm dò gõ cửa.
Spoil chương sau: "Hiện giờ em hôn anh có khác gì trước kia không?"
Nghe cô hỏi như vậy, Kiều An Sâm giật mình, anh mím môi cảm nhận nó, sau đó lắc đầu, "Không."
"Vậy thì tới luôn đi." Sơ Nhất bình tĩnh nói, sau đó vươn tay cởi bỏ cúc áo ngủ.

Chương 49

Sơ Nhất nhanh chóng mở cửa, gương mặt không cảm xúc, hai mắt ửng đỏ.
Cô không nói chuyện, lẳng lặng nhìn anh, Kiều An Sâm do dự một chút rồi nói: "Không phải anh cảm thấy kiểu tóc của em xấu."
"Chỉ là... anh hơi bất ngờ chút thôi."
"Ra vậy." Sơ Nhất cúi đầu, ủ rũ đáp.
Kiều An Sâm nhìn cô, do dự nói, "Thật ra tóc ngắn rất hợp với em, nhìn rất trẻ."
Câu này kết hợp với chuyện xảy ra lúc trước nghe rất khách sáo, nhưng Sơ Nhất vẫn cảm thấy thoải mái hơn một chút, thật ra chuyện này cũng không thể trách anh được.
Dù sao Kiều An Sâm cũng chỉ nói ra suy nghĩ thật của mình. Anh chỉ cảm thấy cô để tóc ngắn không đẹp bằng tóc dài.
Sơ Nhất cụp mắt xuống, khẽ nói, "Không sao đâu, anh không cần dỗ em, vừa rồi em không khống chế được cảm xúc."
"Thực sự không sao đâu." Cô ngẩng mặt lên, mỉm cười nhìn anh, cố gắng không để bầu không khí trở nên lúng túng, Kiều An Sâm nhìn cô, ánh mắt trở nên dịu dàng, anh vươn tay xoa tóc cô.
Mái tóc gọn gàng lập tức trở nên rối tung, Sơ Nhất thở dài, cô vội vàng vuốt lại, sau đó gãi gãi đầu.
Hành động này càng giống một cô bé.
Trong mắt Kiều An Sâm hiện lên một tia bất đắc dĩ, anh thở dài.
Buổi tối ngủ vẫn như cũ, sau khi tắt đèn, Kiều An Sâm kéo cô vào lòng, Sơ Nhất mở mắt một lúc lâu vẫn không ngủ được, một lúc sau, cô mới nhắm mắt lại.
Ngày hôm sau, khi tan làm, Kiều An Sâm trở về nhà, Sơ Nhất đeo đạp dề bưng đồ ăn từ trong bếp ra, anh nhìn vào mắt cô, phải

mất mấy giây mới thích ứng được.
Lúc ăn cơm, Sơ Nhất hơi rũ mắt xuống, tránh tầm mắt của anh, Kiều An Sâm thấy cô im lặng suốt bèn hỏi.
"Sao vậy em?"
"Em không sao." Sơ Nhất ngẩng đầu lên lắc đầu, sau đó lại cúi đầu xuống.
Hôm nay hai người nói chuyện với nhau rất ít, sau khi làm việc xong thì nghỉ ngơi, lúc Kiều An Sâm dậy đi làm, Sơ Nhấ cũng dậy, gần đây cô đã điều chỉnh lại thời gian làm việc và nghỉ ngơi, thời gian ngủ ít hơn rất nhiều.
Lúc Kiều An Sâm chuẩn bị ra ngoài, đúng lúc Sơ Nhất ra ngoài ăn sáng, anh chống tay vào tường thay giày, Sơ Nhất đi qua.
"Hôm nay anh phải tăng ca không?"
"Anh cũng chưa biết." Kiều An Sâm thản nhiên trả lời, sau đó ngẩng đầu nhìn cô.
"Anh đi đây."
"Ừ, anh đi cẩn thận." Sơ Nhất gật đầu, nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa, cô cúi gằm mặt, trong lòng có chút thất vọng.
Kiều An Sâm không còn hôn cô rồi mới đi làm như trước nữa.
Sơ Nhất quay đầu nhìn tấm gương treo trên tường, bên trong là một cô gái tóc ngắn, mặt rất nhỏ, mắt vừa đen vừa to, đáng yêu lại ngây thơ, khiến người khác không nảy sinh bất kỳ ý nghĩ nào khác.
Cô đột nhiên xoay người chạy về phòng, lục lọi trước bàn trang điểm.
Nhìn vào gương, Sơ Nhất cố gắng lấy thun buộc tóc, nhưng mái tóc ngắn của cô không thể buộc lên được, cô tức giận, nhưng lại chưa từ bỏ ý định mà lấy mấy cái kẹp tóc trong tủ ra.
Sau khi loay hoay một lúc lâu, một phần tóc cuối cùng cũng được kẹp lên, cố định sau đầu, trông gọn gàng hơn rất nhiều.
Chu Dịch nhìn từ trái qua phải, thiếu đi lớp tóc ngắn che hai bên má, dường như không còn ngây thơ như trước nữa, cuối cùng cũng có vẻ của một cô gái.
Cô suy nghĩ một chút, sau đó kẹp tóc mái sang một bên, trán và lông mày cuối cùng cũng hiện rõ.
Sơ Nhất nhìn kỹ lại, hình như không khác cô của ngày thường là

bao.
Cô cắn môi, miễn cưỡng vừa lòng.
Buổi tối về nhà, thấy dáng vẻ này của cô, Kiều An Sâm ngạc nhiên một chút, sau đó đánh giá, "Tại sao đột nhiên em lại kẹp tóc lên?"
"Kẹp lên cho mát." Sơ Nhất bĩnh thản trả lời, Kiều An Sâm ừ một tiếng, không hỏi nữa.
Sau vài ngày, Sơ Nhất cảm thấy Kiều An Sâm đã quen với kiểu tóc này, cảm giác khó chịu không còn như lúc đầu nữa.
Cho đến một đêm, Sơ Nhất gội đầu ra ngoài, mái tóc ngắn vừa mới được sấy khô gọn gàng áp vào hai má, những sợi tóc không thể nào ngoan hơn.
Kiều An Sâm đang lật sách bèn dừng lại, khi mắt anh chạm vào mắt cô thì vội vàng nhìn vào trang sách, dường như không dám nhìn thêm một phút.
Sơ Nhất phát hiện ra, cô chậm chạp ngồi lên giường, sau đó vén chăn nằm xuống.
Một lúc sau, Kiều An Sâm cất cuốn sách trong tay, tắt đèn đi ngủ.
Cuối tuần, cả hai đi mua sắm trong siêu thị, Sơ Nhất không buộc tóc, đội mũ ngư dân màu vàng sáng, mặc một chiếc quần đùi yếm, kết hợp với áo phông in hình Shin.
Khi thấy cô bước ra ngoài, Kiều An Sâm không kịp phản ứng cho đến khi Sơ Nhất nắm lấy tay anh.
"Đi thôi." Sơ Nhất ngẩng đầu nói, gương mắt trong trẻo đáng yêu, giống như một học sinh cấp hai.
Ngực Kiều An Sâm như bị chặn lại, anh lặng lẽ thở dài rồi kéo cô ra ngoài.
Khi đi ngang qua chiếc gương, anh tự nhủ, nếu biết trước như vậy, lúc nãy anh nên tìm một chiếc áo phông trẻ trung hơn thay vì mặc một chiếc áo sơ mi.
Hai người đi cạnh nhau nhìn rất giống tinh anh xã hội dụ dỗ thiếu nữ yêu sớm.
Qủa nhiên, khi đến khu thực phẩm tươi sống trong siêu thị, Sơ Nhất kéo cánh tay anh, chỉ vào cà tím và dưa chuột, hỏi anh nên mua loại nào, Kiều An Sâm suy nghĩ một chút rồi lấy một quả cà

tím bỏ vào xe đẩy.
Sơ Nhất ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào với anh: "Em thích ăn cà tím, tối nay nấu món cà tím kho được không?"
"Được." Kiều An Sâm gật đầu, cười dịu dàng với cô.
Sự tương tác giữa hai người rõ ràng khiến một bác gái đang chọn rau ở bên cạnh nhìn sang, đầu tiên chỉ là liếc nhìn, sau đó nghi ngờ nhìn thêm lần nữa, cuối cùng không hài lòng nhìn Kiều An Sâm, sau đó đẩy xe đi.
Kiều An Sâm đứng yên tại chỗ, mỉm cười bất lực.
Sơ Nhất không phát hiện ra chuyện này, cô dẫn anh đi về phía trước, lối đi siêu thị hẹp, phía đối diện có người đẩy một chiếc xe, Kiều An Sâm ôm vai cô đẩy vào trong, Sơ Nhất lùi về phía sau hai bước, ngã vào trong ngực anh.
Kiều An Sâm ôm cô cho đến khi chiếc xe đẩy đi qua.
Người đang đẩy xe là một người đàn ông lớn tuổi, ánh mắt quét qua hai người bọn họ, lưu lại mấy giây rồi mới rời đi, trước khi đi, dường như còn thở dài lắc đầu.
"Chúng ta đi mua xương sườn đi, hầm chung với ngô, anh thấy sao?" Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn anh, Kiều An Sâm thu lại vẻ hoảng hốt trên mặt, anh vội vàng gật đầu.
"Được, chúng ta qua bên đó đi."
"Hôm nay anh sao vậy?" Sơ Nhất đã phát hiện ra, cô khẽ hỏi anh, Kiều An Sâm lập tức trả lời.
"Anh không sao." Sau khi nói xong, anh giấu đầu hở đuôi nói.
"Em đừng đoán mò."
"Ồ." Sơ Nhất hơi cụp mắt xuống.
Sau khi về đến nhà, hai người cất đồ ăn vào tủ, Sơ Nhất vội vã kẹp tóc lên rồi vào bếp giúp đỡ Kiều An Sâm.
Trong nhà chỉ có hai người, vẻ mặt của Kiều An Sâm thoải mái hơn rất nhiều, không còn khó chịu như lúc đi siêu thị.
Hai ngày trước, Sơ Nhất theo dõi một blogger ẩm thực, đối phương hướng dẫn làm món cà tím kho, vừa đơn giản lại vừa ngon miệng.
Cô quyết định thử một lần xem sao.
Bếp bếp cho dầu, Sơ Nhất kích động cầm cái xẻng, Kiều An Sâm liếc nhìn chiếc quần yếm màu be sạch sẽ của cô, anh cởi tạp dề

trên người xuống, quàng qua đầu cô, sau đó thắt dây giúp cô.
Sơ Nhất cảm nhận được động tác và sức lực của anh sau eo cô, khóe miệng cô cong lên.
Buổi tối trước khi đi ngủ, Kiều An Sâm tắm rửa xong đi ra, Sơ Nhất đang ngồi trên giường nhìn anh.
Tư thế quen thuộc này mang đến cho Kiều An Sâm một điềm xấu, gương mặt anh cứng lại, nuốt nước bọt, cẩn thận đi tới.
Sơ Nhất vỗ nhẹ vào bên cạnh, ý bảo anh ngồi đó, Kiều An Sâm nhìn cô, sau đó leo lên giường, ngồi khoanh chân đối diện với cô.
"Sao vậy ..." Kiều An Sâm chưa kịp nói hết câu thì thấy Sơ Nhất nghiêng người qua, chậm chạp đụng vào môi anh.
"Anh thấy sao?" Hôn xong, cô ngồi thẳng lưng hỏi.
"Sao là sao?" Kiều An Sâm mờ mịt hỏi.
"Hiện giờ em hôn anh có khác gì trước kia không?"
Nghe cô hỏi như vậy, Kiều An Sâm giật mình, anh mím môi cảm nhận nó, sau đó lắc đầu, "Không."
"Vậy thì tới luôn đi." Sơ Nhất bình tĩnh nói, sau đó vươn tay cởi bỏ cúc áo ngủ.
"Em làm... gì vậy?" Kiều An Sâm bị hành động của cô dọa sợ, anh sững sờ nhìn cô, không kịp phản ứng.
"Từ khi em cắt tóc, anh không còn gần gũi em nữa." Sơ Nhất mở to mắt, trong đó có chút bi thương.
"Bây giờ em đã kẹp tóc lên rồi, mặc dù không đẹp như trước nữa, nhưng cũng không khác quá nhiều."
"Anh cố gắng làm quen một chút, một thời gian nữa nó sẽ dài ra."
"..."
Kiều An Sâm nhất thời không nói được gì, lồng ngực như bị chặn lại, nặng nề và chua xót đến mức không thở nổi.
Anh nhìn cô gái cố chấp trước mặt, đột nhiên vươn tay gỡ chiếc kẹp tóc trên đầu Sơ Nhất xuống.
Một mái tóc ngắn xõa xuống, áp vào hai bên má, Kiều An Sâm vươn tay chỉnh lại tóc mái cho cô khiến tóc Sơ Nhất trở về như lúc đầu.
Anh cúi người, ngậm lấy môi cô, sau đó vươn lưỡi vào trong dò xét, bàn tay cực kỳ tự nhiên vịn vào eo cô.

Nụ hôn của Kiều An Sâm vừa sâu và dịu dàng, Sơ Nhất có chút mất khống chế, tim đập quá nhanh, một loại cảm xúc không tên truyền khắp cơ thể.
Cơ thể trở nên mềm nhũn, tay chân run nhè nhẹ.
Cuối cùng Kiều An Sâm cũng buông cô ra, môi anh áp lên má cô, quay mặt lại nhìn cô, đôi mắt anh đen và sáng, hơi thở ấm nóng ẩm ướt.
"Sơ Nhất, cho dù em để kiểu tóc nào đi nữa, em vẫn là em, điều này sẽ không thay đổi." Anh dừng lại, vẻ mắt bất đắc dĩ, thấp giọng giải thích.
"Anh chỉ là... cảm thấy có chút tội lỗi."
"Hả?" Sơ Nhất hoang mang mở mắt ra..
"Quá nhỏ ..." Kiều An Sâm khó mở miệng, phải đấu tranh mấy lần mới dám nói: "Em không cảm thấy... em nhỏ như vậy, lúc đi ra ngoài chúng ta sẽ bị hiểu lầm hay sao?"
"..." Sơ Nhất không nghĩ rằng đây là nguyên nhân, có lẽ là do suy nghĩ giữa nam và nữ khá nhau.
Cô ấy im lặng một lúc rồi nói.
"Vậy thì anh ... thử vượt qua một chút?"
Sơ Nhất ngập ngừng hỏi, Kiều An Sâm mím chặt môi, vẻ mặt bất lực.
"Anh đang cố vượt qua đây."
Sau khi trao đổi với nhau xong, bầu không khí đột nhiên an tĩnh lại, Sơ Nhất có chút ngại ngùng vì hành động ban nãy của mình, cô cúi đầu không dám nhìn Kiều An Sâm.
Sau vài giây đấu tránh, lúc Sơ Nhất nói mình định đi ngủ, Kiều An Sâm đột nhiên nghiêng người, ôm lấy cô giống như một đứa trẻ, đặt cô lên trên đùi.
Hơi thở nóng ẩm phả vào mặt, Kiều An Sâm cúi đầu hôn cô, bên môi tràn ra một tiếng thở dài trầm thấp.
"Được rồi, lúc này nên để anh vượt qua một chút."

Chương 50

Tuy nói như vậy nhưng tới bước cuối cùng, Sơ Nhất nằm ngửa trên giường, Kiều An Sâm chăm chú nhìn cô vài giây, sau đó thở dài, vươn tay tắt đèn.
Căn phòng bỗng chốc tối sầm lại, Sơ Nhất chỉ thấy một bóng người mờ ảo, Kiều An Sâm lại cúi xuống hôn cô.
Hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, Sơ Nhất cảm nhận được những ngón tay của Kiều An Sâm luồn vào trong tóc cô, thuận theo mái tóc ngắn ngủn đến cổ, sau đó nâng đầu cô lên rồi hôn xuống.
Môi lưỡi quấn lấy nhau, tiếng kêu của Sơ Nhất đều bị Kiều An Sâm nuốt lấy, trán anh lấm tấm mồ hôi, khi cơn gió nhẹ từ ban công thổi qua, ý thức trở nên rõ ràng hơn chút.
Trong bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy, nửa mơ nửa tỉnh.
Sau khi kết thúc, Sơ Nhất nằm trong tay anh, Kiều An Sâm bật đèn, Sơ Nhất không còn tí sức lực nào nhưng vẫn nhắm mắt cười.
"Bịt tai trộm chuông."
"Ừm, có còn hơn không." Kiều An Sâm bế cô lên, xuống giường đi vào phòng tắm.
Sau khi tắm xong, quấn khăn tắm quanh người cô, Kiều An Sâm đứng trước gương sấy tóc cho Sơ Nhất.
Chân cô vẫn còn mềm, hai tay ôm lấy eo anh, cả người dựa vào người anh.
Sau khi sấy tóc xong, mái tóc trở mềm mại bồng bềnh, lọn tóc xõa trên trán khiến đôi mắt cô càng to, đôi mắt dưới ánh đèn nhìn anh, bên trong như ẩn chứa hàng vạn vì sao.
Cũng giống một đứa trẻ.
Kiều An Sâm cất máy sấy tóc đi, sau đó xoa tóc cô, "Xong rồi."
Sơ Nhất không nhúc nhích mà chỉ là ngẩng mặt lên, cọ cọ đỉnh

cằm vào xương quai xanh của anh, im lặng làm nũng, hàm ý là gì không cần nói cũng biết.
Kiều An Sâm bất đắc dĩ, nhưng vẫn dung túng ôm người đi vào phòng.
Sơ Nhất ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh, ôm cổ anh.
"Kiều tiên sinh, phỏng vấn một chút, tâm trạng lúc này của anh như thế nào?" Sơ Nhất không hiểu nổi mạch não của mình, cho dù đã tắt đèn đi chăng nữa thì hiện tại hành vi của hai người cũng không khá hơn là bao.
Kiều An Sâm không nói chuyện mà đặt cô lên giường, sau đó dùng chăn bông che cô lại, nhìn chằm chằm vào cái đầu nhỏ của Sơ Nhất, bất lực nói.
"Giống như nuôi một đứa con gái."
Sơ Nhất bật cười.
Kẹp tóc lên thật là xấu xí.
Sơ Nhất không muốn làm khó chính mình nữa, cô quyết định làm khó Kiều An Sâm.
Vì vậy, Kiều tiên sinh vừa mở cửa ra, còn chưa kịp đứng đã thấy Sơ Nhất nhào tới phía mình, mái tóc ngắn ngủi đáng yêu, đột nhiên kiễng chân hôn lên môi anh
"Hôm nay Kiều tiên sinh có còn cảm thấy tội lỗi nữa không?" Cô ra vẻ ngọt ngào hỏi, Kiều An Sâm không biết cười hay khóc, anh vừa cởi chiếc cà vạt quanh cổ vừa giữ lấy eo cô, sau đó hôn lên môi cô
"Còn chút chút." Đôi môi đỏ ướt át, khóe mắt hơi nhếch lên, mập mờ trả lời, Sơ Nhất nhìn chằm chằm người đàn ông đột ngột thay đổi trước mặt, nuốt nước miếng.
"Anh... có phải anh bị ai nhập rồi đúng không?" Sơ Nhất trợn tròn mắt, Kiều An Sâm mím môi, búng một cái vào trán cô.
"Ngoan nào, đừng nghịch."
Nói xong, Kiều An Sâm liền buông cô ra, thay giày đi vào bếp, Sơ Nhất đứng nhìn anh từ phía sau, vẻ mặt mờ mịt, trái tim đập dữ dội.
A a a, cô không thể cưỡng lại một Kiều An Sâm như vậy!
Lúc ăn cơm, Sơ Nhất vẫn lén lút nhìn Kiều An Sâm, suy nghĩ xem rốt cuộc có vấn đề gì, Kiều An Sâm phát hiện ra, anh ngẩng

đầu lên, bắt gặp ánh mắt lén lút của cô.
"Em làm gì đó?" Anh gắp đồ ăn trong đĩa, thản nhiên hỏi cô, Sơ Nhất cúi đầu bới cơm, chột dạ nói:
"Anh thay đổi rồi."
"Hửm?"
"Trở nên thành thục lão luyện rồi."
"Có lẽ là ..." Kiều An Sâm dừng lại, ngẩng mặt lên suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Em nhỏ đi."
"?"
"Vì vậy anh chỉ có thể lớn lên."
"..."
Sắp đến kỳ nghỉ Tết Trung Thu, Kiều An Sâm bận rộn làm việc, anh cần phải giải quyết mọi việc trước kỳ nghỉ, cuối tuần gần nhất đương nhiên phải làm thêm giờ.
Buổi tối hiếm có thời gian rảnh, cả hai đi dạo ở quảng trường gần chung cư, xem những người phụ nữ lớn tuổi khiêu vũ.
Gió đêm mát mẻ, Kiều An Sâm và Sơ Nhất nắm tay nhau đi dọc theo con đường ven hồ, trong hồ có trồng hoa súng, đã hết kỳ ra hoa, chỉ còn lác đác vài bông.
Những cánh hoa màu tím nhạt mỏng manh, xinh đẹp, khẽ rung rinh trong gió đêm.
"Bông hoa này đẹp đó." Sơ Nhất thuận miệng nói, Kiều An Sâm quay đầu gật đầu.
"Cũng tạm."
Nơi sôi động nhất phía trước là trung tâm quảng trường, ở đó có một số hoạt động giải trí, phần lớn người già và trẻ em tập thể dục và vui chơi trên đó, Sơ Nhất nhìn thấy chỗ trống liền kéo Kiều An Sâm đi qua.
Dưới thanh vịn màu vàng là hai bàn đạp có thể xoay được, người ta đạp lên chúng rồi dùng một chút lực để chuyển động lần lượt. Sơ Nhất chống tay lên thanh vịn, hai chân đung đưa theo nhịp điệu.
Kiều An Sâm cảm thấy cô có chút ngây thơ, nhưng đáy lòng lại rục rịch, vì vậy anh đứng trên bàn đạp đối diện Sơ Nhất.
Hai người di chuyển giống hệt nhau, chống tay lên hàng rào, nhìn trước, hai chân đong đưa, làm trò tiêu khiển nhàm chán

"Khi còn nhỏ, em rất thích chơi trò này." Sơ Nhất nói, "Lần nào em cũng quấn lấy mẹ đòi mẹ đưa em xuống công viên dưới chung cư chơi, lúc ấy em còn quen rất nhiều bạn nhỏ khác".
"Anh từng chơi chưa?" Sơ Nhất đột nhiên quay đầu hỏi anh, Kiều An Sâm lắc đầu.
"Chưa."
"... Không thể nào." Sơ Nhất vô cùng ngạc nhiên, mấy dụng cụ thể dục này ở chung cư nào cũng có, căn bản là mấy khu công cộng ở gần đây nơi nào cũng có.
"Ừ, hồi nhỏ anh sống ở nhà bà nội, vừa tan học đã được bà đón về nhà." Sơ Nhất đã từng nghe anh nhắc đến chuyện này, có vẻ như vì lúc đó bố mẹ anh bận rộn nên toàn bộ thời thơ ấu của anh không có gì đặc biệt.
"Vậy lúc đó anh chơi cái gì?" Sơ Nhất đột nhiên tò mò về thời thơ đấu của Kiều An Sâm, cô đã tưởng tượng ra một cậu bé mỗi ngày đều ôm sách học bài.
"Lúc ấy anh thích chơi bi với lũ trẻ ở tầng dưới, nhưng bà anh lo lắng cho anh, vậy nên đi đâu cũng khóa anh ở nhà, anh chỉ có thể đọc sách hoặc xem TV một mình."
Kiều An Sâm bình tĩnh nói, giọng nói không có chút cảm xúc nào khác, Sơ Nhất ngơ ngác nhìn anh, không biết làm sao, trong lòng cô có chút chua xót, sống mũi cay cay.
Cô vội vàng cúi đầu xuống, cảm thấy gần đây mình thực sự không thể chịu đựng được cảm xúc thăng trầm dù là nhỏ nhất.
"Thảo nào." Sơ Nhất ngẩng mặt lên, cố ý nói đùa.
"Bây giờ anh đã trở thành trụ cột của đất nước, còn em lại trở thành sát thủ tàn hại tình cảm của các thiếu nữ."
Kiều An Sâm nhìn cô và mỉm cười, ánh đèn neon sáng rực trong đêm, đôi mắt anh toát lên vẻ dịu dàng.
Đi dạo cũng đã lâu, hai người định quay trở lại, lúc đi qua quảng trường náo nhiệt, Kiều An Sâm nắm tay Sơ Nhất về phía trước, lúc đi ngang qua, anh nhìn thấy một cô gái bán hoa bên cạnh bậc thềm.
Trước mặt cô bé có hoa hồng, hoa cúc, hoa cẩm chướng và một số loài hoa không rõ tên, tuy không tươi lắm nhưng màu sắc đa dạng, kết hợp với nhau trông rất đẹp.

Chính những bông hoa súng xanh bên cạnh đã khiến Kiều An Sâm khựng lại.
Cô gái bán hoa nhanh chóng nhận ra tầm nhìn của anh nên ngay lập tức đứng dậy chào hàng.
"Mua hoa đi anh, anh có thể tặng cho ..." Cô gái nhìn Sơ Nhất vì trả lời tin nhắn nên thả tay Kiều An Sâm ra.
Cô gái khựng lại một chút, sau đó nhiệt tình nói: "Có thể tặng cho em gái anh."
"Các bé gái đều rất thích hoa, đặc biệt là người đáng yêu như cô ấy, nhất định sẽ rất vui vẻ."
Kiều An Sâm: "..."
Anh cũng không giải thích gì, chỉ chỉ vào bông hoa súng trong góc: "Hoa này bán sao?"
"Giá gốc là mười tệ, nhưng tôi sẽ giảm giá cho anh, ba bông 25 tệ."
"Hai mươi bán không?" Sơ Nhất mặc cả, cô gái không chút do dự liền đồng ý.
"Được rồi, tôi cũng sắp dọn quán rồi, bán rẻ cho cô vậy."
Kiều An Sâm trả tiền, cô gái gói hoa lại cho họ, trước khi rời đi, Sơ Nhất nắm chặt tay Kiều An Sâm, mười ngón tay đan chặt vào nhau, ngọt ngào nói: "Ông xã, bông hoa này đẹp quá."
Kiều An Sâm: "..."
Cô gái bán hoa: "..."
Cho đến khi đi thật xa, có ít người đi bộ hơn, không khí trở nên yên tĩnh một chút, vẻ mặt của Kiều An Sâm dường như vẫn chưa phản ứng kịp, anh không thể phân biệt được mình đang vui hay không vui.
Sơ Nhất ngẩng đầu nói đùa, "Có lẽ anh nên cảm thấy may mắn."
"Hả?" Kiều An Sâm rũ mắt xuống nhìn cô, Sơ Nhất cong môi, kéo dài giọng nói.
"May mà người ta không nói ..."
"Anh ơi, mua hoa tặng con gái đi anh."
Kiều An Sâm: "..."
Anh mím môi, dường như không biết nên nói cái gì, có chút giận quá hóa giận, anh nhìn Sơ Nhất, ánh mắt sâu không lường được.

Không hiểu sao, Sơ Nhất lại thấy lo lắng bất an khi bị anh nhìn như vậy.
Sau một hồi im lặng, biểu hiện của Kiều An Sâm đã trở lại bình thường, anh đột nhiên nói: "Vừa nãy em gọi anh là gì?"
"...?" Sơ Nhất ngẩng đầu, còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy Kiều An Sâm tự hỏi tự đáp.
"Ông xã?"
"..."
"Gọi lần nữa."
"..."
Im lặng ba giây, Sơ Nhất chớp mắt nhìn xung quanh, sau đó do dự thăm dò, ghé vào lỗ tai anh, không chắc chắn nói: "Ở đây á?"
Vốn dĩ Kiều An Sâm muốn trêu chọc cô, nhưng anh không ngờ phản ứng của Sơ Nhất lại như vậy.
Anh cũng im lặng, lát sau mới trả lời.
"Để về nhà đi."
Sơ Nhất định cười nhưng cố nhịn, cô ho khan một tiếng, giả bộ gật đầu.
"Được."
Về đến nhà, cũng không ai nhắc tới chuyện này, Kiều An Sâm đi rửa mặt như thường, lúc đi ra, Sơ Nhất lại đi vào.
Cho đến lúc chuẩn bị đi ngủ, hai người chúc nhau ngủ ngon rồi tiến vào mộng đẹp.
Đêm nay Sơ Nhất ngủ rất ngon, cũng có một giấc mơ rất đẹp, ngay cả khi ngủ, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào.
Tuy nhiên, tâm trạng tốt đẹp này đã sớm bị phá hỏng.
Khi chiếc điện thoại bên cạnh rung lên, cô đang mơ thấy mình nằm trong ngực Kiều An Sâm, bị anh ép gọi là ông xã.
Sơ Nhất ỡm ờ đáp ứng.
Lúc ngượng ngùng lắp bắp mở miệng, một tiếng động lớn truyền vào tai cô, âm thanh chói tai lại quen thuộc khiến người khác phiền chán.
Sơ Nhất không thèm để ý, hé miệng muốn tiếp tục, nhưng ý thức đã dần thanh tỉnh, cô giật mình mở to mắt.
A a a tại sao cô lại mơ thấy giấc mơ như vậy! Sơ Nhất, mày đúng là không biết xấu hổ!

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Sơ Nhất, cô tự phỉ nhổ và kiểm điểm bản thân mình, sau đó mới chú ý đến chiếc điện thoại đang đổ chuông.
Người gọi là Trình Lật.
Ngay khi cô vừa ấn nút nghe máy một tiếng gầm thét điên cuồng từ đầu dây bên kia truyền đến.
"Cục cưng, con mẹ nó mình điên mất thôi, Triệu Kiền! Tên khốn Triệu Kiền kia ngoại tình! Bà đây phải thiến anh ta!!!!"

Chương 51

Sơ Nhất ngơ ngác cầm điện thoại di động, sau đó cô mới nhận ra Triệu Kiền chính là "Honey" mà Trình Lật hay nhắc đến.

Bạn trai Trình Lật ngoại tình rồi.

Sơ Nhất đứng ngơ ngác tại chỗ.

"Mình định dành anh ta một điều bất ngờ vào dịp Trung Thu, mình đã đặt vé máy bay, chuẩn bị cùng anh ta đón trung thu, giờ thì hay rồi, bây giờ mình phải đi bắt gian ngay lập tức...." Trình Lật vô cùng kích động, nói thao thao bất tuyệt không ngừng.

"Cục cưng, đi cùng mình, cho mình thêm vài phần can đảm, xem mình có đánh chết đôi cẩu nam nữ đó không!"

"Không phải..." Sơ Nhất đã tìm thấy giọng nói của mình, cô khẽ chen vào một câu.

"Tại sao cậu biết anh ta ngoại tình.?

Sơ Nhất nghe thấy âm thanh hít thở sâu từ đầu dây bên kia, có vẻ như Trình Lật đang xoa dịu cảm xúc, vài giây sau, giọng nói của cô ấy trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Buổi sáng thức dậy, mình nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ, trong đó có một bức ảnh và số phòng." Trình Lật cười lạnh, mỉa mai nói, "Bức ảnh kia chụp từ phía sau, chỉ nhìn thấy phần gáy, nhưng cho dù hóa thành tro mình cũng nhận ra đó là Triệu Kiền."

"Huống hồ, vị trí điện thoại của Triệu Kiền có liên kết với máy mình, mình vừa kiểm tra xong."

"Anh ta đang ở khách sạn đó!"

"A ..." Sơ Nhất nuốt nước bọt, vẫn chưa tiêu hóa kịp, cô sững sờ hỏi, "Vị trí trên điện thoại di động của anh ta có liên kết với máy cậu, vậy mà anh ta còn dám ngoại tình ... lá gan lớn thật!"

"Cậu có ngốc không vậy!" Trình Lật hận rèn sắt không thành thép, "Đương nhiên là lén lút cài định vị vào máy anh ta, nếu không anh ta dễ bị mình phát hiện vậy sao!"

"..."

"Được rồi." Sơ Nhất nhớ ra gì đó, cô hỏi mà không cần suy nghĩ.

"Dựa theo tình huống hiện tại, có lẽ không phải anh ta mới lừa gạt cậu, mà việc cậu phát hiện ra là được người khác nói cho..."

"..." Lúc mở miệng, giọng nói của Trình Lật có chút bực bội, giống như một con gà trống đã bị đánh bại trong một cuộc chiến, ỉu xìu xìu.

"Không phải do mình tin tưởng anh ta nên chưa từng kiểm tra sao."

"Ai biết, chó cắn không bao giờ sủa, thình lình cắn cậu một cái, ngay cả thịt trên dây lưng cũng cởi xuống."

Sơ Nhất im lặng, Trình Lật vẫn còn chửi ầm lên, chửi xong cũng thoải mái hơn rất nhiều, nhưng sau đó lại im lặng không biết nên nói cái gì.

Dường như ai đối mặt với những chuyện đó đều không thể vui vẻ được.

Sơ Nhất vắt óc suy nghĩ, cuối cùng nặn ra một câu.

"Không sao đâu, Tiểu Lật!"

"Lần sau cậu sẽ khôn hơn!"

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi mình như vậy!" Trình Lật gầm lên tức giận nói: "Mình đã nhấn mạnh bao nhiêu lần rồi, hãy gọi mình là đại mỹ nữ!"

"Ờ, được."

"Không sao đâu đại mỹ nữ, lần sau..."

"Im lặng, đủ rồi, mình sẽ mua vé máy bay cho cậu ngay lập tức, cậu dậy thu dọn đồ đạc đi, chiều nay chúng ta lên đường...." Cô dừng lại, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bắt, gian."

Sau khi cúp điện thoại, Sơ Nhất nằm ở trên giường, ngẩn người cầm điện thoại di động, sau đó giật mình bật dậy, vừa gọi cho Kiều An Sâm vừa nhảy xuống giường chạy vào phòng tắm.

Sau một loạt tiếng tút tút, bên kia nhấc máy, Sơ Nhất phun ra bọt trắng trong miệng ra, alo một tiếng.

"Sao vậy?" Thường thì Sơ Nhất sẽ không gọi điện thoại cho anh vào lúc này, Kiều An Sâm dừng tay, giọng nói hơi trầm xuống.

"Bạn trai Trình Lật ngoại tình rồi !!!" Sơ Nhất không kìm được nên báo tin tức chấn động này cho anh ngay lập tức, sau một hồi cảm khái mới nói đến chính sự.

"Em phải đi cùng cô ấy bắt kẻ thông dâm, không biết đêm nay có về được không nên gọi điện báo anh một tiếng."

"Đi đâu?" Kiều An Sâm cau mày hỏi.

"Bắt kẻ thông dâm!" Sơ Nhất lặp lại lần nữa, Kiều An Sâm bất lực xoa trán.

"Ý anh là đi nơi nào?"

"À." Sơ Nhất lập tức trả lời: "Thâm Thành, bạn trai cô ấy đang đi công tác ở Thâm Thành."

Kiều An Sâm âm thầm tính toán một chút, bay từ đây đến đó mất khoảng ba tiếng đồng hồ, anh không nhịn được nói: "Mặc dù anh chưa từng trải qua chuyện này, nhưng em nên khuyên Trình Lật và bạn trai cô ấy bình tĩnh một chút, mọi người đều là người lớn, nên bình tĩnh nói chuyện, không nên làm ra chuyện gì khó coi."

Chủ yếu là anh lo lắng cho sự an toàn của Sơ Nhất, chỉ có hai cô gái chạy sang đó.

Vừa nghĩ đến cảnh đó, Kiều An Sâm vô cùng lo lắng.

"Nếu không, em bảo Trình Lật gọi bạn trai cô ấy tới nói chuyện đi, không cần phải đi xa ..." Bắt kẻ thông dâm gì đó ...

"Anh thì biết cái gì!" Sơ Nhất la lên: "Gặp phải chuyện này sao có thể bình tĩnh cho được, ai muốn cùng anh ta nghiêm túc nói chuyện, nhất định phải đánh cho đôi cẩu nam nữ kia một trận mới hả giận được!"

Nói xong, Sơ Nhất thở dài một hơi, "Đàn ông các anh không hiểu được đâu, chỉ biết sướng thân mình thôi, làm sao hiểu được nỗi đau của người phụ nữ phía sau."

Kiều An Sâm: "...".

Anh không dám nói thêm nữa, sợ rằng chiến tranh sẽ lan đến anh, Kiều An Sâm lo lắng nói.

"Vậy hai người nhớ chú ý an toàn hơn, hay là các em ... mang nhiều đồ phòng thân một chút."

"À đúng rồi, có lẽ sẽ không vượt qua được kiểm tra an ninh, qua đó hãy mua, em nhớ cẩn thận một chút."

"Em biết rồi." Sơ Nhất nắm chặt tay, trong người tràn đầy tinh thần chiến đấu.

"Chúng ta là người đi thẳng đứng thẳng, người nên sỡ hãi phải là bọn họ mới đúng."

Chuyến bay muộn nhất là lúc 2 giờ chiều, ăn cơm xong, Sơ Nhất và Trình Lật gặp nhau ở sân bay.

Mặc dù lớp trang điểm trên gương mặt đại mỹ nhân vẫn tinh xảo như trước, thậm chí còn tươi sáng hơn, son môi đỏ tươi chói mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng khi tháo kính râm ra, Sơ Nhất vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe sưng húp của cô ấy, rõ ràng đã khóc rất nhiều.

"Ài." Sơ Nhất thở dài, vươn tay ôm Trình Lật.

"Cậu nên cảm thấy may mắn."

Trình Lật: "?"

"May mà không phải sau khi kết hôn mới phát hiện anh ta ngoại tình, nếu không sẽ thảm hơn rất nhiều." Sơ Nhất rất nghiêm túc an ủi cô.

Trình Lật: "..."

"Cám ơn." Khóe miệng cô giật giật, không khỏi mỉm cười.

"Kỹ năng an ủi của cậu không khác gì năm đó."

Lục còn học đại học, Trình Lật chia tay với mối tình đầu, cô ấy đã khóc lóc thảm thiết trong ký túc xá, sau khi phát hiện ra, Sơ Nhất đã đưa khăn giấy cho cô ấy, sau khi nghe rõ lý do, cô cũng chân thành an ủi cô ấy.

"Cũng may hai người mới yêu nhau bốn năm, nếu là mười tám năm sẽ thảm hơn rất nhiều."

Vào thời điểm đó, Trình Lật không biết Sơ Nhất thực sự cảm thấy may mắn cho cô hay đang chế giễu cô.

Thông báo ở sân bay đang kêu mọi người đến cửa kiểm tra an ninh, mọi người vội vàng kéo va li đi ngang qua, Trình Lật nghiêm túc nhìn Sơ Nhất, chân thành đề nghị.

"Sau này cậu đừng tùy tiện an ủi người khác, mình sợ cậu sẽ bị đánh."

Sơ Nhất: "..."

Trong suốt chuyến bay kéo dài ba tiếng đồng hồ, Trình Lật bịt mắt ngủ, Sơ Nhất biết cô ấy không có tâm trạng nói chuyện nên

lẳng lặng ngồi một bên cắm tai nghe xem anime tải sẵn trên máy tính bảng.

Khi máy bay chuẩn bị hạ cánh, Trình Lật tháo bịt mắt ra, nhưng ánh mắt lại rất tỉnh táo.

Cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, gương mặt không có quá nhiều biểu cảm, không biết đang nghĩ gì.

Sơ Nhất đoán, có lẽ cô ấy đang tạm biệt thứ gì đó.

Sau khi rời sân bay, hai người bắt taxi về khách sạn, vị trí của Triệu Kiền hiển thị trên điện thoại di động của Trình Lật, cả ngày hôm nay vẫn không thay đổi.

Đến quầy lễ tân, Trình Lật không do dự đi thẳng vào thang máy, bấm số phòng trong tin nhắn nhận được lúc sáng.

Cánh cửa cuối cùng cũng hiện ra trước mắt cô.

Trình Lật đứng đó không động đậy, nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt, Sơ Nhất lo lắng kéo ống tay áo của cô, Trình Lật hoàn hồn, như thể tỉnh lại sau một giấc mơ, mỉm cười với cô.

Sau đó, cô ấy giơ tay ấn chuông.

Sau khi hai lần ấn, một giọng nam thiếu kiên nhẫn, vừa quen vừa xa lạ, có vẻ như đã thay đổi qua một cánh cửa vang lên.

"Ai vậy?"

Sơ Nhất lo lắng nuốt nước miếng, nói to theo kịch bản đã bàn trên đường.

"Xin chào, tôi là nhân viên khách sạn."

"Tôi không gọi ..." Giọng nói bên trong có vẻ nghi ngờ, sau đó thẳng thừng nói.

"Chúng tôi không cần."

Chu Dịch ngơ ngác nhìn Trình Lật, cô ấy giống như không nghe thấy, mặt không chút cảm xúc ấn liên tục lên chuông cửa.

Những tiếng chuông chói tai vang lên khắp hành lang yên tĩnh, khiến người ta cảm thấy khó chịu, Sơ Nhất âm thầm hít một hơi, lâm vào trạng thái đề phòng.

Trong phòng có tiếng bước chân, càng ngày càng gần, cánh cửa phòng được mở ra, kèm theo mấy tiếng mắng chửi.

"Ai đó——" Còn chưa dứt lời, giọng nói đã thay đổi.

"Lật Tử... sao em lại ở đây?" Khuôn mặt người đàn ông thoáng chốc trở nên bối rối, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía sau, theo tầm mắt của anh, cách đó không xa trong phòng, một người phụ nữ lạ mặc váy ngủ đang đứng ở đó, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Trình Lật nhìn chằm chằm Triệu Kiền, lạnh lùng hỏi.

"Cô ta là ai?"

"Lật Tử, em nghe anh giải thích--" Người đàn ông vội vàng nói, thậm chí còn cố gắng vươn tay nắm lấy Trình Lật, như thể sợ rằng cô sẽ rời đi ngay lập tức.

Trình Lật không nhúc nhích, đưa tay ôm ngực, hất cằm lên.

"Được rồi, anh giải thích đi."

Vẻ mặt người đàn ông tràn đầy lo lắng, một lúc lâu cũng không thể thốt ra thành lời, ngược lại, người phụ nữ trong phòng đã can đảm nói với Trình Lật.

"Đúng như cô nhìn thấy, xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi." Nói xong, cô ta nhìn Triệu Kiền, trong mắt mang theo bi thương, người đàn ông quay đầu nhìn cô ta, ánh mắt vừa trách cứ lại vừa đau lòng.

"Lệ Lệ...."

"Chát.."

Trình Lật không thể nhịn được nữa, giơ tay tát mạnh vào mặt Triệu Kiền, trên má anh ta nhanh chóng hiện lên năm dấu ngón tay.

"Cẩu, nam, nữ." Trình Lật gằn mạnh từng chữ, trong mắt Triệu Kiền lộ ra vẻ hoang mang, chỉ có thể che mặt, hé môi, không nói được lời nào.

Sau khi Trình Lật đánh xong, côa chậm rãi xoa lòng bàn tay tê dại, định chửi thề vài câu để giải tỏa hận thù, nhưng người phụ nữ dáng vẻ mềm yếu như đóa sen trắng kia đột nhiên lao ra đẩy Trình Lật một cái.

"Cô dựa vào cái gì mà đánh anh ấy! Cô có tư cách gì đánh anh ấy!" Người phụ nữ kêu lên, "Có bản lĩnh thì đánh tôi đi!"

Sơ Nhất: "..."

Quả nhiên, nghe được câu kia, Trình Lật lập tức bùng nổ, hoàn toàn mất lý trí, lập tức bước lên nắm tóc người phụ nữ kia.

Hai người lao vào đánh nhau.

Triệu Kiền ở bên cạnh lo lắng la lên một tiếng, vươn tay muốn tách bọn họ ra.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nhau nữa..."

Sơ Nhát ngây người hai giây, cho đến khi nhìn thấy Triệu Kiền đỡ người phụ nữ đẩy Trình Lật một cái, lửa giận trong lòng cô bốc lên, không còn suy nghĩ được gì nữa, cô xắn tay áo xông vào.

Đời này Sơ Nhất chưa bao giờ trải qua một cuộc chiến nào như vậy.

Giật tóc, bóp, đẩy, đá, thậm chí dùng miệng cắn, cuối cùng khi Trình Lật kéo cô ra, Sơ Nhất vẫn nắm chặt lấy tóc của người phụ nữ, hàm răng cắn chặt cánh tay của cô ta.

Triệu Kiền hét lên, khóc lóc cầu xin: "Trình Lật, xin em tha cho cô ấy, nếu cứ như vậy, Lệ Lệ sẽ chết..."

Người phụ nữ khác hổn hển, hung dữ nói: "Sợ gì? Cùng lắm thì đồng quy vu tận với cô ta!"

"Hừ, con mẹ nó anh nằm mơ đi." Cuối cùng Trình Lật cũng kéo được Sơ Nhất ra, trước khi rời đi, cô còn đẩy người phụ nữ kia một cái , sau đó nhổ nước bọt vào bọn họ.

"Kỹ nữ với chó đực sẽ trường tồn mãi mãi, chúc các người trăm năm hòa hợp, đừng có ra ngoài hại người khác nữa."

Mãi cho đến khi rời khỏi khách sạn, được làn gió đêm mát mẻ thổi qua, tâm trạng sôi sục của Sơ Nhất mới dần lắng xuống, cơn tức giận đang hoành hành trong người mới nguôi ngoai, cô bất giác suýt xoa một tiếng.

"Sao vậy?" Trình Lật lập tức nhìn cô, Sơ Nhất nhăn mặt, cảm nhận cơn đau từ bốn phía, cực kỳ khó chịu.

"Trình Lật! Mình đau quá hu hu hu.."

Khi Kiều An Sâm nhìn thấy bọn họ, hai người đang ngồi ở ven đường, Sơ Nhất xắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn, cúi đầu thổi vết thương ở trên, Trình Lật uống một hơi hết sạch lon bia, lớp trang điểm trên mặt đã lem khắp mặt.

Anh đi tới, gọi Sơ Nhất một tiếng, cô gái ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn nổi lên vài vết đỏ, sau đó cô từ dưới đất bật dậy, lao vào vòng tay anh, khóc nấc lên.

Chương 52

Sơ Nhất vùi đầu trước ngực Kiều An Sâm khóc nức nở hồi lâu, một lát sau mới ngẩng đầu lên, mái tóc ngắn rối bù, khuôn mặt trắng nõn dịu dàng đầy nước mắt cùng vết cào, đôi mắt đỏ hoe mặt nhìn anh, trông rất đáng thương.

Kiều An Sâm vươn tay ra lau nước mắt trên mặt cô, khi anh vô tình chạm vào vết đỏ trên mặt cô, Sơ Nhất xuýt xoa một tiếng, ánh mắt của Kiều An Sâm tối lại.

"Đi bệnh viện chưa?" Anh liếc nhìn Trình Lật phía sau, người phía sau chột dạ cụp mắt xuống, không dám nhìn anh.

"Vết thương nhỏ như vậy không cần đi bệnh viện đâu." Sơ Nhất tủi thân nói: "Chỉ hơi đau chút thôi."

"Nhỡ để lại sẹo thì sao?" Vẻ mặt Kiều An Sâm không giãn ra chút nào, anh cúi xuống nhìn cô.

Lúc mới đến Sơ Nhất mặc quần dài và áo ngắn, lúc này ống quần đã được xắn lên tận gối, để lộ đầu gối xanh tím, hai cánh tay có vài vết đỏ, trên bắp tay còn có vết răng.

Chưa kể vết máu trên mặt do bị móng tay cào rách da.

Kiều An Sâm hít một hơi thật sâu, nâng cánh tay gầy guộc của cô lên lên, đi thẳng đến bên đường bắt taxi.

"Đi, đến bệnh viện xử lý một chút."

Ở đây rất đông xe,dễ dàng bắt taxi, Kiều An Sâm để Sơ Nhất ngồi trước, sau đó cũng ngồi lên xe, Trình Lật chạy lên trước, tự giác mở cửa ghế lái phụ.

Kiều An Sâm bảo người lái xe đi đến bệnh viện gần nhất, sau đó im lặng không nói, Thâm Thành giới hạn tốc độ, thời gian di chuyển trở nên cực kỳ chậm, bầu không khí trong xe có chút yên tĩnh.

Sơ Nhất vươn tay nắm lấy bàn tay đặt đầu gối của Kiều An Sâm rồi từ từ siết chặt lại, rất nhanh đã cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh.

"Sao anh lại tới đây?" Cô ngập ngừng hỏi, sau đó len lén nhìn Kiều An Sâm.

Lúc Sơ Nhất chạy đến khách sạn thì anh gọi, lúc đó Kiều An Sâm đã hạ cánh, anh gọi cô mãi nhưng cô không nghe máy.

Lúc đó Sơ Nhất đang bận đánh kẻ thông dâm, điện thoại ở chế độ im lặng, nào nghe thấy cuộc gọi của anh.

Sau khi hỏi địa chỉ của hai người, Kiều An Sâm lập tức bắt taxi đến, sau đó xuất hiện một màn ở bên đường vừa rồi.

"Em nói xem?" Kiều An Sâm nhìn xuống, mi mỏng rũ xuống, trong mắt có một chút không hài lòng.

Sơ Nhất chột dạ né tránh tầm mắt của anh, cô bất giác mím môi, liếm liếm.

Nhớ tới lời dặn dò của Kiều An Sâm, Sơ Nhất bắt đầu thấy hối hận, tại sao lúc đó không nghe lời anh mua một ít đồ tự vệ.

Tất cả là do ên cặn bã và ả tình nhân kia!

Đúng thật vô liêm sỉ!

Không có gì họ không làm được.

Nhớ tới cuộc chiến vừa trải qua, Sơ Nhất không khỏi nghiến răng nắm chặt tay, hận không thể tái đấu với cô ta.

Dù thế nào cũng phải để cô ta khóc thét, răng rơi đầy đất mới hả giận.

"Sao vậy?"

"Còn chưa đánh đã tay đúng không?"

Thấy cô cúi đầu, tay trái nắm chặt thành nắm đấm, vẻ mặt đầy phẫn nộ, Kiều An Sâm liếc nhìn cô, nhàn nhạt nói.

Sơ Nhất lập tức nguôi giận, cô chớp chớp mắt nuốt nước bọt, lấy lòng nhìn anh.

"Không, em chỉ là ..." Cô suy nghĩ một lúc lâu, nghẹn lời, sau đó đáng chuyển di chuyển sự chú ý.

"Đau..."

Kiều An Sâm im lặng hai giây, nhìn cô mếu máo, hỏi: "Đau ở đâu?"

Sơ Nhất vốn định nói chỗ nào cũng đau, nhưng sợ Kiều An Sâm sẽ không hài lòng, vì vậy, cô nghĩ lại một chút, thì thào nói: "Tay đau quá."

Cô duỗi cánh tay trắng nõn ra, vết đỏ trên đó rất rõ ràng, Kiều An Sâm nhớ đến cảnh mà anh nhìn thấy lần đầu tiên đến, anh đột nhiên nắm lấy khuỷu tay cô, cúi đầu thổi thổi.

Hơi nóng nhẹ nhàng lướt qua da thịt, xoa dịu cơn đau, Kiều An Sâm thổi vài cái rồi ngước mắt lên, hỏi: "Được rồi, không đau nữa."

Sơ Nhất nhìn anh rất lâu, sau đó yên lặng thu hồi cánh tay, cúi đầu nhìn xuống chân anh, chỗ bị anh thổi hơi nong nóng.

Lúc này bệnh viện không có nhiều người, Kiều An Sâm đi đến khoa cấp cứu, bác sĩ xem qua miệng vết thương của hai người, rồi đẩy mắt kính trên mặt.

"Sát trùng một chút là được rồi, vết thương tuy nhiều nhưng không quá nghiêm trọng."

"Chỉ là ..." Đối phương cẩn thận nhìn vết răng trên cánh tay Sơ Nhất, không sâu không nông, nhưng dấu vết rõ ràng, bác sĩ xúc động nói: "May mà không rách da, nếu không sẽ phải tiêm uốn ván."

"Đúng là cẩu nam nữ." Sơ Nhất khẽ mắng, Kiều An Sâm nghe vậy lập tức quay đầu trừng mắt nhìn cô.

"Sơ Nhất, không được tùy tiện mắng chửi người khác."

"Nhưng mà ..." Sơ Nhất tức giận kêu lên, vốn chính là mối thù cạy góc tường của bạn thân cô, nay đã thành mối thù không đội trời chung.

Vừa nhìn thấy vết sẹo, Sơ Nhất hận không thể tiến lên đại chiến 300 hiệp.

"Không được phép mắng." Kiều An Sâm dắt cô sang bên cạnh bôi thuốc, thuận miệng nói: "Em còn nhỏ." Nói xong, anh nhìn thấy vẻ mặt oan ức và bất mãn của Sơ Nhất, ngừng một chút rồi nhìn về phía Trình Lật.

"Cứ để Trình Lật mắng là được."

Trình Lật đột nhiên bị điểm danh "???" Chẳng lẽ cô không phải cô gái nhỏ sao? !

Ngồi xuống ghế, bác sĩ lấy thuốc và bắt đầu đổ thuốc khử trùng lên cánh tay của cô.

Trên tay Sơ Nhất có mấy vết móng tay sâu, lúc này bị đổ thuốc, đau đến chảy nước mắt.

Cô hít vào một cách nặng nhọc, rít lên, đôi mắt ngấn lệ nhìn Kiều An Sâm.

"Đau quá." Sơ Nhất không dám nhìn, bác sĩ sát khuẩn xong liền dùng tăm bông bôi thuốc, ngay khi đầu tăm bông lạnh lẽo chạm vào vết thương, cô không khỏi run lên.

"Đau quá." Cô muốn thu tay lại, có chút sợ hãi, Kiều An Sâm đã ngăn lại động tác của cô lại.

"Xong ngay đây."

Hai mắt Sơ Nhất đẫm lệ nhìn anh, môi mím chặt, khuôn mặt nhỏ ỉu xìu như trái cà héo.

Toàn bộ sự chú ý vẫn ở trên tay, chỉ cần bác sĩ động tay một chút, cô chỉ muốn bỏ chạy.

Kiều An Sâm nhìn cô chằm chằm, đột nhiên đưa tay ra giữ sau đầu cô, xoa xoa.

Sơ Nhất bị di chuyển sự chú ý, ánh mắt có chút sững sờ.

Anh nhanh chóng cúi người mổ lên môi cô, động tác quá nhanh khiến Sơ Nhất nghi ngờ vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Sơ Nhất sửng sốt một chút, cho đến khi trên tay lại phát ra cảm giác đau nhói, cô theo bản năng mà run lên thì nghe thấy tiếng bác sĩ.

"Được rồi."

Cô như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

"Còn một bên tay nữa."

Giọng nói này đã đưa Sơ Nhất về địa ngục, Sơ Nhất mặt buồn rười rượi đảo mắt, do dự duỗi tay ra.

"Bác sĩ ... anh nhẹ chút."

Bác sĩ cũng quen cảnh này rồi, hiển nhiên anh ta không muốn để ý đến cô, động tác có nhẹ hơn không Sơ Nhất không biết, nhưng nhanh hơn trước khá nhiều.

Cô vùi mặt trong ngực Kiều An Dâm, yên lặng cả buổi không nói lời nào, hoàn toàn khác với trước đây.

Bác sĩ xử lý xong thu dọn đồ đạc rời đi, Kiều An Sâm có chút lo lắng nhìn Sơ Nhất, chỉ thấy cô ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ bừng.

"Anh hôn cái nữa đi."

Sơ Nhất dựa vào ngực anh thì thào, Kiều An Sâm giật mình, vô thức nhìn xung quanh, trong phòng vẫn còn rất nhiều bệnh nhân khác, tiếng nói chuyện, tiếng khóc lóc, đủ loại âm thanh.

Kiều An Sâm thu hồi tầm mắt, Sơ Nhất ngẩng đầu chờ đợi, hai mắt ngập nước khẽ chớp chớp.

Mũi và mắt cô đỏ hoe, vừa đáng thương vừa chật vật.

Kiều An Sâm vươn tay ôm lấy mặt cô, cố gắng ngăn cản ánh mắt mọi người xung quanh, sau đó nhanh chóng cúi đầu hôn lên đôi môi ửng hồng của cô.

Sơ Nhất hài lòng ôm lấy anh, cười hạnh phúc.

"Không đau nữa rồi."

Ở bên cạnh, Trình Lật đang được bác sĩ bôi thuốc, chứng kiến toàn bộ quá trình, đau đến nhe răng trợn mắt. "..."

Ra khỏi bệnh viện, Kiều An Sâm đi bắt xe, lúc này đã rất muộn, vé máy bay là mười giờ tối, còn hai tiếng nữa.

Trong gió đêm, Trình Lật và Sơ Nhất đứng cùng nhau, Trình Lật nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

"Sao vậy?" Sơ Nhất chú ý tới nên quay đầu hỏi, ánh mắt Trình Lật khẽ động, u sầu thở dài.

"Mình đột nhiên nhận ra, người ngốc cũng có phúc của người ngốc."

Sơ Nhất ngốc nghếch: "..."

"Nhìn xem, lúc đầu, ngày nào cậu cũng khóc lóc than thở về cuộc hôn nhân bất hạnh của mình, còn mình với tên khốn Triệu Kiền kia ngày nào cũng dính nhau không rời, hầy, không ngờ mới được nửa năm ngắn ngủi. .. "

"Tên khốn Triệu Kiền kia ngoại tình, mình từ xa đến bắt kẻ thông dâm, còn khiến bản thân trở thành người phụ nữ chanh chua, ngược lại cậu và Kiều An Sâm thật tốt, vợ chồng thân mật khăng khít."

"Nào có..." Sơ Nhất xấu hổ cúi đầu.

"Cho nên mới nói, đàn ông có lãng mạn hay không, miệng có ngọt hay không cũng không quan trọng, không gì có thể so sánh được với bốn chữ chân thành tin cậy, mình coi như nhìn thấu

rồi." Trình Lật thở dài từ đáy lòng của mình, nói xong còn vỗ vai Sơ Nhất, giọng nói chứa đựng ẩn ý sâu xa.

"Cục cưng, cậu nên quý trọng hiện tại."

Hạ cánh ở sân bay Lam Thành lúc một giờ đêm, sau khi tiễn Trình Lật về nhà, hai người lại đi vòng về.

Sau khi trải qua một trận chiến lớn, sau đó là một chặng bay dài, khi xuống xe, Sơ Nhất đã buồn ngủ.

Trở lại chuẩn bị đi tắm, Kiều An Sâm không cho cô chạm vào nước, anh dùng màng bọc thực phẩm quấn hai tay Sơ Nhất lại giơ lên cao, sau đó cầm vòi hoa sen tắm cho cô.

Trước kia, lúc mơ mơ màng màng cô cũng để cho anh quản lý, hiện tại đang tỉnh táo, Sơ Nhất vô cùng xấu hổ, trong suốt toàn bộ quá trình cũng không dám mở mắt.

Sau khi thay đồ ngủ, không biết là nước nóng hay xấu hổ, mặt Sơ Nhất đỏ bừng, làn da trên người cũng đỏ lên, nước ở tóc mái chảy xuống, như thể gột rửa đôi mắt, vừa to vừa sáng.

Kiều An Sâm vỗ nhẹ vào đầu cô, dặn cô tí nữa mới được bôi thuốc.

Sơ Nhất cẩn thận soi gương, may mà vết thương không sâu, hiện tại cũng mờ dần, cô vừa bôi thuốc vừa xuýt xoa.

Sau khi xong việc vẫn hơi lo lắng Trình Lật, nghe cô ấy nói mình vẫn ổn, hai người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó Trình Lật nói cô ấy muốn đi ngủ.

Giọng nói không giấu được sự mệt mỏi, tâm trạng của Trình Lật rất kém, dường như thứ chống đỡ cô ấy đang dần dần biến mất.

Sơ Nhất có chút buồn bã, chỉ bảo cô ấy đi ngủ sớm hơn, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.

Sau khi cúp điện thoại, Kiều An Sâm mới tắm xong, anh mở cửa bước ra thì thấy Sơ Nhất đang ngồi đằng kia lon ton chạy tới gần anh, dang tay ôm chặt eo anh, mặt áp vào ngực anh.

Kiều An Sâm lùi lại hai bước mới đứng vững, anh đặt chiếc khăn trên tay xuống, xoa xoa tóc Sơ Nhất.

"Sao vậy?" Anh khẽ hỏi, Sơ Nhất nhắm mắt lại thật lâu không lên tiếng, cứ như vậy ôm anh, một lúc sau mới ngẩng mặt lên, mái tóc ngắn trở nên bù xù.

"Kiều An Sâm." Sơ Nhất khẽ gọi anh, trịnh trọng nói: "Anh thật tốt."

Vừa dứt lời, cô lại gật đầu, sốt sắng bổ sung thêm một câu.

"Rất rất rất tốt."

Chương 53

Vết thương của Sơ Nhất phải mất vài ngày mới hồi phục, sau khi đóng vảy vẫn còn những vết mờ mờ, nhưng một thời gian sau thì hết hẳn, da dẻ lại trắng trẻo mịn màng.

Vì vậy Sơ Nhất đặc biệt làm một bữa tiệc để ăn mừng.

Mấy ngày nay tinh thần của Trình Lật rất sa sút, sau đó có vẻ như đã hồi phục như trước, Sơ Nhất không biết cô ấy hồi phục thật hay giả, bình thường cũng không dám kích thích cô ấy, mà chỉ quan tâm cô ấy nhiều hơn một chút.

Tới kỳ nghỉ, Sơ Nhất và Kiều An Sâm trở về nhà, bởi vì lo lắng về vết sẹo trên mặt Sơ Nhất, nên dịp Trung Thu này bố mẹ anh không đi đâu cả mà chỉ ở nhà đón lễ.

Đây là lần đầu tiên Sơ Nhất quay về sau khi cắt tóc, quả nhiên, vừa nhìn thấy cô, Điền Uyển ngạc nhiên mở to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

"Con gái à, con..."

"Hì hì, mẹ, con vừa cắt tóc." Sơ Nhất xấu hổ gãi đầu.

Mái tóc ngắn gọn gàng ban đầu bị cô vò rối tung lên, Kiều An Sâm thấy vậy thì vuốt lại tóc cho cô.

Sơ Nhất ngẩng đầu cười với anh.

Hai người đứng đó nhìn nhau, Kiều An Sâm rũ mắt xuống, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Nhìn thấy cảnh này, Điền Uyển không thể giải thích được, cảm thấy mình đang nuôi một đứa con gái.

Nhưng mà đứa con này không phải bà sinh ra.

Trên bàn ăn có thêm một vài món cay, lần trước Kiều An Sâm nói cô thích ăn cay, nên lần này Điền Uyển đã nấu cho cô hai món, điều này khiến Sơ Nhất cực kỳ xấu hổ, vì vậy, cô cố gắng ăn nhiều một chút để không phụ bữa cơm yêu thương của mẹ.

Miếng thịt heo hơi cay một chút, Sơ Nhất đột nhiên bị sặc, cả khuôn mặt đỏ bừng vì cay, cô vội cầm cốc nước lên uống.

Kiều An Sâm vươn tay vỗ lưng cô, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Sơ Nhất xua tay, vừa uống nước vừa ho khan.

"Không sao không sao."

"Cũng không biết cẩn thận một chút." Kiều An Sâm cau mày, thấy cô đỡ hơn một chút, anh đẩy ghế đứng dậy, đi vào bếp lấy mật ong, pha cho cô một cốc nước ấm.

"Uống chút gì ngọt ngọt rồi nghỉ một chút." Anh đặt ly rượu ra trước mặt Sơ Nhất, Kiều Phụ và Điền Uyển lo lắng nhìn cô.

"Con không sao chứ?"

"Con không sao." Sơ Nhất thật sự rất xấu hổ khi phát ra tiếng động lớn như vậy, cô uống hai ngụm nước mật ong, cơn nóng trong cổ họng thuyên giảm rất nhiều.

"Mọi người cứ ăn đi, đừng lo cho con." Sơ Nhất hắng giọng, cúi đầu bới cơm, Kiều An Sâm nói: "Ăn từ từ thôi."

"Dạ." Sơ Nhất gật đầu lia lịa, cô len lén ngước mắt nhìn anh, phồng má giống như chột dạ, Kiều An Sâm không nhịn được xoa đầu của cô.

Sơ Nhất phản kháng lại, vươn tay vuốt thẳng chỗ tóc bị anh làm rối tung.

Cô nhận ra gần đây Kiều An Sâm rất thích xoa đầu cô, tuy rằng trước đây cũng có nhưng rất ít, nhưng lần nào cũng khiến Sơ Nhất đỏ mặt, trái tim đập loạn xạ.

Nhưng bây giờ cô thấy hơi phiền.

Bởi vì mỗi lần Kiều An Sâm sờ đầu cô, Sơ Nhất cảm thấy giống như người lớn đang sờ đầu một đứa trẻ, mang theo sự trêu ghẹo và yêu thích, không có sự dịu dàng thuộc về quá khứ nữa!

Mấy ngày nay mưa liên tục, hôm nay trời cũng tạnh mưa, không khí trong lành thoáng mát, mây đen tản đi, giọt nước trong vắt rơi trên phiến lá xanh biếc.

Điền Uyển và Kiều Phụ thường ra ngoài đi dạo sau bữa tối, Kiều An Sâm định đi về phòng thì bị gọi lại.

"Hai đứa ở nhà cả ngày, cũng nên ra ngoài tập thể dục." Kiều Phụ nghiêm mặt nói, Kiều An Sâm cau mày.

"Chúng con có vận động."

"Hầy, đi thôi." Sơ Nhất kéo tay áo anh, thì thẩm nói: "Có lẽ bố muốn nói chuyện với anh nhiều hơn một chút."

Kiều An Sâm rũ mắt xuống, sau một hồi suy nghĩ, anh không nói gì mà thay đổi phương hướng, bước ra ngoài cửa.

Sơ Nhất khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bốn người họ cùng nhau đi ra ngoài, mặc dù trên mặt Kiều An Sâm không có quá nhiều cảm xúc, nhưng khi đi cạnh cha mình, hai người vẫn thỉnh thoảng trao đổi với nhau vài câu.

Sơ Nhất nắm tay của Điền Uyển nhìn hai người họ, khóe miệng hơi cong lên.

"Vẫn là con có cách." Điền Uyển cười nói, Sơ Nhất hơi giật mình.

"Kiều An Sâm chưa bao giờ chịu ra ngoài với bố mẹ."

"Á ..." Sơ Nhất ngạc nhiên há miệng.

"Khi nó còn nhỏ, tình cảm của mẹ với bố nó không tốt lắm, bố mẹ ở riêng nhiều năm, nó vẫn luôn sống ở nhà bà nội."

"Sau này, lúc bọn ta nhớ quan tâm đến nó, Kiều An Sâm đã thành ra như vậy, khi đó thằng bé mới tám tuổi ..." Điền Uyển nhớ về quá khứ, trong mắt ánh lên một chút hối hận và tiếc nuối.

Bóng cây ở trong khu này rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót, bên cạnh là một bãi cỏ lớn, cách đó không xa có mấy đứa trẻ đang chơi bóng.

Sau cơn mưa trời lại sáng, hoàng hôn màu đỏ cam hiện ra, ánh sáng dịu dàng bao trùm khắp mặt đất.

Điền Uyển mở to hai mắt, chậm rãi nói: "Nó vẫn còn là một đứa trẻ, ngũ quan vẫn chưa nảy nở, lúc đứng lên mới đến eo bố nó."

"Hôm đó mất điện, bên ngoài trời vẫn còn sáng, một mình thằng bé bê ghế ra ngồi trước bồn hoa làm bài tập, rất ngoan ngoãn, rất yên tĩnh."

"Có một đám trẻ con nghịch ngợm đang chơi bên cạnh đó, bọn chúng cũng trạc tuổi thằng bé, lần lượt chạy đi chơi bóng, Kiều An Sâm dường như không nhìn thấy, chỉ nhìn chằm chằm vào quyển vở của mình."

" Mẹ đi tới ngồi xổm trước mặt thằng bé, hỏi nó tại sao không ra chơi với bọn nhóc." Điền Uyển quay đầu nhìn Sơ Nhất, trong mắt có chút nước đọng lại, bà mỉm cười dịu dàngi.

"Con có biết thằng bé trả lời như nào không?"

Sơ Nhất lắc đầu, Điền Uyển nhìn lại bóng lưng của Kiều An Sâm ở phía trước, giọng nói của bà nhẹ như đang lơ lửng trên không trung.

"Nó nói nói thích làm bài tập về nhà hơn là chơi đá bóng."

"Trong số những đứa trẻ cùng lứa, thằng bé quá trầm lặng, sắp xếp công việc của mình một cách ngăn nắp, không khiến người khác quan tâm."

"Giống như nóng vội hỏng việc vậy, vì lớn trước tuổi nên thiếu thốn rất nhiều thứ."

Trong khoảng thời gian này trời mưa nhiều, trên đường có nhiều vũng nước, Kiều An Sâm và Kiều Phụ dừng lại trước mặt họ, quay đầu nhìn họ.

Điền Uyển vừa dứt lời liền tiến lên cùng Sơ Nhất.

"Làm sao vậy?"

"Ở đây có một vũng nước, có thể qua không?" Kiều Phụ hỏi, Điền Uyển liếc nhìn vũng nước màu nâu vàng dưới chân mình, bà ngập ngừng bước tới.

Kiều Phụ ở bên kia nắm chặt lấy tay bà, đỡ bà qua.

"Bây giờ mọi thứ ở đây ngày càng xuống cấp rồi, tôi phải tranh thủ thời gian khiếu nại một chút." Ông thì thầm với chính mình, Kiều An Sâm nhìn Sơ Nhất đang có ý định bước qua.

"Qua được không?"

Hôm nay Sơ Nhất mặc váy chữ A, khoảng cách này cũng không có vấn đề gì, cô nhấc chân lên thử, nhưng xem ra không thể bước qua.

Cô ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, buồn rầu lắc đầu.

"Hay là để em đi vòng qua bên đó." Sơ Nhất nhìn xung quanh, bên cạnh có một bồn hoa nhỏ, có thể đi ở bên trong, nhưng phải đi một vòng.

"Chờ một chút." Kiều An Sâm bước qua vũng nước, anh đứng trước mặt cô, sau đó nhìn hai đằng trước, nói: "Anh ôm em qua."

"Ấy, không cần đâu ..." Sơ Nhất có chút ngượng ngùng, Kiều An Sâm ôm eo cô, dễ dàng nâng cô lên, Sơ Nhất nuốt xuống tiếng kêu trong cổ họng xuống, nhanh chóng ôm lấy cổ anh.

Kiều An Sâm bước một bước, hai người băng qua vũng nước trước mặt, lúc đến bãi đất sạch ở phía bên kia, Kiều An Sâm đứng vững mới buông tay ra, để Sơ Nhất giẫm trên mặt đất.

Toàn bộ quá trình chỉ kéo dàikhoảng hai giây, Sơ Nhất vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Kiều Phụ và Điền Uyển vờ như không nhìn thấy gì, xoay người tiếp tục đi về phía trước, cố nén cười.

"..."

Sơ Nhất xấu hổ cúi đầu.

"Lần sau anh có thể chú ý trước mặt bố mẹ được không?" Hai người chậm rãi đi phía sau, Sơ Nhất than thở với Kiều An Sâm, vẻ mặt anh thoáng ngạc nhiên

"Anh làm sao?"

"Thì ...đừng động tay động chân với em đó!" Sơ Nhất tức giận nói, Kiều An Sâm cảm thấy mình rất vô tội.

"Anh động tay động chân lúc nào?"

"Vừa nãy ấy!"

"Hơn nữa còn cứ thích xoa đầu em mãi thôi." Sơ Nhất nói xong cũng không nói nữa, cô đỏ mặt, tăng tốc độ để tránh đi cùng anh.

Kiều An Sâm há miệng, sững sờ hai giây rồi đi theo, đôi môi mím chặt lại.

Anh lặng lẽ tránh sang một bên, lSơ Nhất vừa đi được vài bước lại nhớ đến lời Điền Uyển vừa mới nói gì với mình, trái tim cô mềm nhũn, bước chân cũng chậm lại.

"Em sẽ rất xấu hổ." Sơ Nhất giải thích: " Bởi vì ở trước mặt người lớn, cách chúng ta chung đụng không giống bọn họ."

"Ồ ..." Kiều An Sâm gật đầu, vẻ mặt như hiểu như không, không biết có nghe thấy không.

Sơ Nhất đang định nói thêm vài câu thì thấy Kiều An Sâm đưa tay ra, ngập ngừng hỏi: "Chúng ta nắm tay nhau được không?"

"..."

Nắm tay cũng không phải không thể.

Chỉ là, Sơ Nhất nhìn hai bóng lưng đi song song phía trước, cô ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, thảo luận với anh.

"Hay là anh nhịn một chút đi."

"..."

Đi được một vòng thì trời cũng tối dần, đèn đường hai bên đã sáng lên, các bậc phụ huynh phía trước đang gọi các con về nhà.

Đi ngang qua bãi cỏ, bên cạnh lại truyền đến tiếng bước chân, Sơ Nhất còn chưa kịp quay đầu lại thì bị đụng nhẹ một cái, một đứa trẻ kháu khỉnh lập tức xin lỗi cô.

"Xin lỗi chị!" Vừa dứt lời, cậu bé đã chạy đi thật xa, lao vào vòng tay của mẹ đang đợi mình, sau đó được cha ôm ngang rồi đặt lên vai.

Tiếng cười giòn tan của đứa trẻ xen lẫn với giọng nói của người đàn ông, dường như bọn họ đang bàn luận về kỹ thuật đá bóng của cậu nhóc, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận bước đi.

Kiều Phụ đột nhiên thở dài.

"Người ta và Kiều An Sâm bằng tuổi nhau, con cũng lớn bằng chừng này rồi."

Bầu không khí yên lặng một cách kỳ lạ, không ai lên tiếng.

Sau đó, cô nghe thấy ông cố ý nhưng lại giả bộ vô ý hỏi.

"Sơ Nhất à, bao giờ các con tính sinh con?"

Sơ Nhất: "..."

Đồng tử của cô giãn ra, có một chút lo lắng, cô nuốt nước bọt, nhanh chóng sắp xếp các lý do trong đầu.

Điền Uyển ở bên cạnh bất mãn trừng Điền Phụ một cái, bà đụng vào người ông thì bị ông trừng lại, hai người trừng tới trừng lui, cuối cùng Sơ Nhất cũng trả lời.

"Bố, con và Kiều An Sâm vẫn phải suy nghĩ một thời gian nữa."

Sau khi nói xong, cô nháy mắt với Kiều An Sâm, anh kịp thời phản ứng, gật đầu phụ họa.

"Đúng vậy."

Kiều Phụ nhìn bọn họ, không còn lưu luyến câu hỏi này nữa, ông chỉ cảm khái một câu.

"Hai đứa cùng đừng nên suy nghĩ quá lâu, nếu không Kiều An Sâm sẽ phải chịu cảnh cha già con mọn mất."

"..."

Chương 54

Buổi tối hai người không ở lại, dường như người trưởng thành không thích thay đổi chỗ ở, cảm thấy nhà mình mới là thoải mái nhất.

Lái xe không đến mười phút đã về đến nhà, lúc tắm rửa xong, Sơ Nhất vẫn đang nghĩ đến chuyện lúc trước, cô muốn nói nhưng lại thôi.

Kiều An Sâm bình tĩnh hơn nhiều, sau khi tắm xong thì đọc sách, gần hết giờ thì cất kính, vén chăn bông, chuẩn bị nằm xuống ngủ.

Như thể người sắp sinh con với cô không phải là anh.

Sơ Nhất có tâm sự, làm gì cũng không tập trung, thật ra trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng cô cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng lại cố ý bỏ qua.

Nhưng hôm nay lại bị phơi bày ra, có vẻ như cô không thể trốn được nữa.

"Kiều An Sâm." Cô gọi anh, sau đó xoay người, nằm nghiêng, nhìn vẻ mặt bình thản của Kiều An Sâm.

"Hử?" Anh quay đầu lại, đôi mắt trở nên mờ ảo dưới ánh đèn màu cam, trong mắt hiện ra một tia sáng dịu dàng.

"Chuyện hôm nay bố nói ấy ..." Sơ Nhất do dự, cô muốn hỏi ý kiến của anh trước.

"Anh nghĩ sao?"

Kiều An Sâm cau mày nhớ lại, sau đó mới nhớ ra, "Sinh con à?" Nói xong, anh lập tức trả lời như một lẽ đương nhiên.

"Không phải em muốn suy nghĩ một khoảng thời gian nữa sao."

"... Còn anh?" Sơ Nhất nghiêm túc hỏi.

"Tùy theo em."

"Anh đợi em chuẩn bị xong." Kiều An Sâm cũng quay lại đối mặt với cô.

"Em sẵn sàng thì chúng ta sinh."

Sơ Nhất chớp mắt, trong lòng thả lỏng vì lời nói của anh, nhưng sau đó lại càng thêm nặng nề.

Cô nói đùa: "Anh không sợ phải chịu cảnh cha già con mọn sao?"

Kiều An Sâm cũng mỉm cười, đôi mắt hơi cong cong.

"Vậy thì đó chính là sự sắp đặt của số mệnh."

Trong phòng yên tĩnh, hai người nhìn nhau, hơn nửa khuôn mặt Sơ Nhất vùi dưới chăn bông, cô yên lặng nhìn anh một lúc lâu, sau đó đột nhiên nhích người tiến lại gần Kiều An Sâm.

Lúc sắp chạm vào vai anh, cô cảm nhận được hơi thở ấm áp từ anh.

"Kiều An Sâm, anh có thích trẻ con không?" Cô khẽ hỏi, Kiều An Sâm rũ mắt nhìn cô, suy nghĩ một lúc.

"Cũng tàm tạm."

"Cũng tàm tạm?" Sơ Nhất có chút bất mãn khi nghe thấy câu trả lời của anh, nhưng hình như nó nằm trong dự liệu của cô.

"Vậy nếu chúng ta thực sự có một đứa con, liệu anh có thời gian làm bạn với con, yêu thương con, làm tròn bổn phận của một người bố không?"

Nghe thấy câu hỏi của cô, Kiều An Sâm suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu.

"Anh sẽ cố gắng làm điều đó."

"Em luôn cảm thấy mình vẫn là một đứa trẻ." Sơ Nhất lên tiếng, vẻ mặt rất bối rối.

"Vì vậy em có chút sợ hãi."

"Từ" mẹ "quá thiêng liêng, có lẽ em phải mất một năm, hai hoặc ba năm mới có thể tiếp nhận được, Kiều An Sâm ..." Sơ Nhất ngập ngừng nói, "Anh có để ý không?"

Nói xong, không đợi Kiều An Sâm trả lời, cô lại trở nên buồn bã, lao vào vòng tay anh cọ cọ.

"A a a, hình như em rất vô lý, nhưng em thực sự không muốn có con sớm như vậy ... hoặc nếu như anh thực sự muốn có con, hay chúng ta sinh một đứa thử xem?"

Sơ Nhất nằm trong vòng tay anh ngẩng mặt lên, bộ dạng cực kỳ đáng thương.

Kiều An Sâm xoa mái tóc ngắn rối bù của cô, ánh mắt vô cùng bất đắc dĩ, anh cúi người hôn lên môi cô để chấn an.

"Đừng suy nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên là được rồi." Vừa dứt lời, anh nhấn mạnh.

"Anh không vội, hầu hạ một mình em cũng đủ mệt rồi, mấy thứ khác hoãn lại cũng được."

"?"

"Em cần anh hầu hạ chỗ nào chứ!" Sơ Nhất đột nhiên quên cả lo lắng, tức giận trừng mắt nhìn anh, Kiều An Sâm bất lực thở dài.

"Bây giờ này."

"..."

"Anh thật phiền phức." Sơ Nhất không thể phản bác lại nên càng tức giận, chỉ có thể đá anh dưới chăn để trút giận, cô vừa nhấc chân lần hai thì đã bị anh giữ lại.

Sơ Nhất rút chân hai lần không được, cô bắt đầu dùng tay đẩy, Kiều An Sâm dễ dàng nắm lấy hai cổ tay của cô, Sơ Nhất không thể cử động được, cô tức giận ngẩng đầu lên cắn anh.

Kiều An Sâm bị cô cắn ở cổ khá đau, anh thả Sơ Nhất ra, sau đó thò tay giữ lấy cằm cô.

"Em là cún hả?"

"Anh mới là cún!" Sơ Nhất tức giận phản bác.

"Còn chửi bậy?" Kiều An Sâm nheo mắt, thấp giọng đe dọa.

"Anh phải phạt em mới được."

"Anh muốn làm gì! Á..." Sơ Nhất mậm miệng, bị anh bóp cằm buộc phải mở miệng ra, Kiều An Sâm thăm dò mà không gặp chút trở ngại nào, anh cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, mút mạnh hai cái.

Tư thế đè ép cô dần dần thay đổi, đầu gối Kiều An Sâm đẩy hai gối cô ra, cả người bao phủ lên cô.

Đây quả thật là một 'hình phạt' đau đớn.

Khóe mắt Sơ Nhất đỏ hoe, nước mắt lưng tròng nhìn lên trần nhà.

Ngày hôm sau, Kiều An Sâm tinh thần phấn chấn đi làm, Sơ Nhất nằm trên giường đau lưng không dậy nổi.

Sau khi ăn sáng xong, cô nằm liệt trên ghế sô pha, Sơ Nhất cảm thấy Kiều An Sơ nhất định đang trả thù việc cô không chịu sinh

con cho anh, nên tối hôm qua nên mới ra tay tàn nhẫn như vậy.

May mắn thay truyện tranh của cô đã hoàn thành, vì vậy hôm nay không cần phác thảo nữa.

Sơ Nhất vui vẻ ấn vào một bộ phim thần tượng tuổi trẻ mà cô phát cuồng gần đây và bắt đầu xem nó.

Nam chính trong phim có một gương mặt động lòng người, phù hợp với thẩm mỹ của Sơ Nhất về mọi mặt, đường nét khuôn mặt tinh xảo, lông mi dài, mũi cao, một đôi mắt hoa đào quyến rũ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, vừa lạnh lùng vừa ấm áp, Sơ Nhất bị đối phương mê hoặc điên đảo.

Không đề cập đến bất cứ điều gì khác, gần đây cô chuyển từ chia sẻ công thức nấu ăn sang theo đuổi thần tượng rồi.

Mỗi ngày Sơ Nhất đều bình chọn cho nhân vật chính, diễn viên Quý Mộc Bạch này, đủ kiểu tỏ tình điên cuồng liếm màn hình, thậm chí còn vẽ không biết bao nhiêu bức tranh về anh ta, không hề giống phong thái của một tác giả truyện tranh có hàng chục vạn người hâm mộ chút nào.

Tuy nhiên, Sơ Nhất trời sinh đã có thể chất thu hút fan, những bức tranh vẽ Qúy Mộc Bạch cô vẽ rất sinh động có hồn, khiến khí chất và gương mặt tuyệt phẩm của Qúy Mộc Bạch càng trở nên

hoàn mỹ, được lan truyền rộng rãi trong cộng đồng người hâm mộ, thu hút một làn sóng người hâm mộ của Qúy Mộc Bạch, mỗi ngày đều thúc giục cô giao lương thực trong khu vực bình luận.

Dạo gần đây Sơ Nhất đang rảnh nên mải miết theo dõi phim truyền hình, có đôi khi lòng mê trai trỗi dậy nên ngứa tay đăng hai tấm hình lên mạng, kết quả là người hâm mộ trên Weibo của cô ngày càng nhiều.

Tiểu Cao thấy lượng người hâm mộ của cô gia tăng chóng mặt, bằng mắt thường cũng có thể thấy tài khoản của Sơ Nhất tăng thêm mười vạn lượt theo dõi, cô nhịn không được gửi cho Sơ Nhất một bức tranh.

Trên nền trắng, một cây xanh khổng lồ với những quả chanh vàng đang nhăn mặt khóc thút thít trên cành, có một dòng chữ viết dưới gốc cây.

[Quả chanh ở trên cây chanh, quả chanh ở dưới cây chanh chỉ có mình] kèm theo một meme bất bình khóc lóc.

Sơ Nhất cười điện thoại cười nghiêng ngả, cô gửi liên tiếp sáu con gà nhỏ màu vàng đang giơ tay đẩy kính mắt trên mặt, trông vừa ngầu vừa bỉ ổi.

"Chúc cậu mọi thứ đều suôn sẻ."

Bên kia nhắn trả lại một hàng chữ cút.

Màn phát đường hôm nay kết thúc, toàn thân Sơ Nhất đều tỏa ra bong bóng hồng, nam nữ chính trong tập phim hôm nay vừa tỏ tình với nhau, hơn nữa còn trao nhau nụ hôn đầu tiên.

Cảnh Qúy Mộc Bạch tỏ tình với nữ chính đã in sâu vào tâm trí Sơ Nhất, rất lâu cũng không biến mất, cô nhịn không được cầm lấy giấy bút, khéo léo bắt đầu phác thảo khuôn mặt của anh ta lên giấy.

Phải mất vài tiếng đồng hồ tác phẩm mới hoàn thành, gần như phác thảo mọi biểu cảm khi tỏ tình của anh ta.

Sơ Nhất càng nhìn càng hài lòng, ưu thích không chịu được, đột nhiên cảm thấy thật đáng tiếc nếu không tô màu cho bức tranh, vì vậy, cô dùng điện thoại di động chụp vài bức ảnh ở nhiều góc độ khác nhau, sau đó chạy đến phòng làm việc, bật máy tính lên.

Sau khi tô tô vẽ vẽ, thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó trời đã tối, Sơ Nhất bật đèn lên tiếp tục tô màu, trong mắt lóe lên sự tập trung và hưng phấn.

Cửa phòng khách bị đẩy ra, Sơ Nhất không để ý, Kiều An Sâm thay giày, nhìn quanh không thấy Sơ Nhất đâu, nhưng lại thấy ánh sáng từ phòng làm việc.

Anh đang định bước tới, khi đi ngang qua ghế sô pha, Kiều An Sâm chợt nhìn thấy bức tranh trên bàn cà phê.

Kiều An Sâm cúi xuống nhặt lên, khi nhìn thấy người đàn ông phía trên, anh cau mày lại, sau khi cẩn thận xem xét gương mặt trên tay, anh cảm thấy có chút quen thuộc.

Anh tìm tòi trong đầu và nhớ ra đó chính là nam diễn viên chính của bộ phim mà Sơ Nhất đang theo dõi gần đây, lần nào anh cũng có thể nhìn thấy cô vui vẻ lăn lộn trên giường với chiếc điện thoại di động.

Vì vậy, bây giờ không chỉ là theo đuổi phim nữa mà đã phát triển đến mức vẽ anh ta.

Kiều An Sâm đặt lại mảnh giấy trong tay xuống, tiếp tục đi về phía phòng làm việc.

Đẩy cửa ra, quả nhiên Sơ Nhất đang ngồi trước máy tính tập trung vẽ tranh, nghe thấy tiếng động chỉ ngẩng đầu lên nói với anh một câu.

"Anh tan làm rồi à."

"Sao hôm nay về sớm vậy." Cô nói xong thì lập tức cúi đầu xuống, Kiều An Sâm nhìn thấy tác phẩm bày bừa bộn trên bàn cô.

Hình ảnh trên màn hình phóng to rồi lại thu nhỏ, cẩn thận tô màu, mọi chi tiết của người đàn ông, kể cả lông mi, đều được khắc họa một cách cẩn thận.

Bức tranh gần như đã hoàn thành, khuôn mặt của người đàn ông trong đó rất hoàn hảo, giống gương mặt của anh ta đến tám chín phần.

Kiều An Sâm liếc nhìn vẻ mặt tập trung và hưng phấn của Sơ Nhất, lồng ngực như bị chặn lại, anh hít một hơi thật sâu rồi âm thầm thở ra, sau đó hỏi cô.

"Em ăn cơm chưa?"

"Em chưa, lát nữa em ăn." Sơ Nhất thuận miệng đáp, bàn tay không ngừng chuyển động, giống như đang hoàn thành bước cuối cùng, Kiều An Sâm không nói gì, lẳng lặng xoay người đi ra ngoài.

Cuối cùng Sơ Nhất cũng hoàn thành, sau khi kiểm tra cẩn thận mới đăng lên Weibo, lúc này mới nhớ đến Kiều An Sâm.

Cô đứng dậy mở cửa đi ra ngoài thì ngửi thấy một mùi thơm, có bóng người đang bận rộn ở trong bếp, dùng đũa khuấy thức ăn bên trong nồi, khói bốc nghi ngút.

"Anh nấu mì cho em hả?" Sơ Nhất ngạc nhiên chạy tới hỏi, Kiều An Sâm ừ một tiếng rồi cầm chiếc bát cạnh nồi lên.

"Thơm quá, ban đầu em còn định gọi đồ ăn bên ngoài." Kiều An Sâm múc mì ra bát, bên trên có trứng bác cà chua, rắc thêm một chút hành lá xắt nhỏ, ba màu đỏ vàng xanh quyện vào nhau, sắc hương đều có cả.

Sơ Nhất bưng bát hít sâu một hơi, thỏa mãn thở dài.

"Em ăn đi, anh đi tắm." Kiều An Sâm rửa tay, bình tĩnh nói, Sơ Nhất chớp chớp mắt, trong mắt có vài phần tiếc nuối.

"Dạ."

Buổi tối trước khi đi ngủ, Sơ Nhất đang xem bình luận dưới Weibo của cô, bức ảnh hôm nay được mọi người hưởng ứng, vừa mới đăng đã được một ngàn bình luận, thậm chí còn trở thành hot search.

Có đủ loại bình luận, fan hâm mộ như đang tỏ tình trong cơn lốc, hết sức dễ thương, Sơ Nhất thấy vậy thì che miệng cười thành tiếng, nhịn không được lăn lộn trong chăn.

Kiều An Sâm liếc cô.

Một lúc sau, Sơ Nhất cười càng vui vẻ, cô nằm trên gối, hai má đỏ bừng vì phấn khích, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, không biết đang làm gì.

Kiều An Sâm gập sách trong tay lại, giơ tay tắt đèn, lạnh lùng nói.

"Muộn rồi, đi ngủ thôi."

Tác giả có điều muốn nói: Kiều An Sâm: Hừ, dám vẽ tranh cho người đàn ông khác. (Tức giận không nói thành lời)

Chương 55

Căn phòng bỗng tối sầm lại, chỉ còn lại ánh sáng yếu ớt từ màn hình điện thoại di động của Sơ Nhất, cô nhìn thời gian bên góc phải màn hình, hoang mang nói.

"Nhưng bây giờ mới mười giờ mà."

"Anh mệt rồi." Kiều An Sâm lạnh lùng nói, Sơ Nhất à lên một tiếng rồi xoay người nghịch điện thoại di động, im lặng không phát ra tiếng động.

Sau khi xem lại tất cả các bình luận, Sơ Nhất lại nhấp vào chủ đề bộ phim Qúy Mộc Bạch đóng, cô lướt nhanh qua trang cập nhật ngày hôm nay, thấy cư dân mạng đang gào khóc điên cuồng, cô không nhịn được mà bật cười, bả vai run lên.

Một lúc sau, giọng nói không cảm xúc của Kiều An Sâm lại vang lên.

"Sơ Nhất, em đừng nghịch điện thoại nữa được không?"

"Sao vậy?" Sơ Nhất quay đầu lại, oan ức hỏi.

"Sáng quá, chói mắt."

"..." Sơ Nhất nhìn ánh sáng trên màn hình điện thoại không lên tiếng, cô cong lưng chui vào trong chăn.

"Như vậy sẽ không chói mắt nữa." Cô nằm trong chăn nói, giọng nói hơi khó nghe, ánh sáng từ màn hình điện thoại quả nhiên không còn nữa.

Kiều An Sâm nghẹn họng, một lúc lâu cũng không nói thành lời.

Yên ổn được mấy phút, Sơ Nhất có chút khó thở, cô thò đầu ra hít thở không khí trong lành, vừa định chui vào chăn lần nữa thì nghe thấy Kiều An Sâm lên tiếng.

"Sơ Nhất, đừng nhích tới nhích lui nữa."

"..." Sơ Nhất chịu không nổi nữa.

"Rốt cuộc anh muốn như nào?" Cô tức giận nhìn chằm chằm Kiều An Sâm, trong ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt anh như bị một lớp sương mù đen bao phủ, nhìn không rõ.

"Anh không muốn cãi nhau với em." Anh bình tĩnh nói.

"Mau ngủ đi."

Sơ Nhất bị anh chọc tức sắp khóc.

Quá đáng thật.

Không thể chấp nhận được.

Tuy nghịch điện thoại là lỗi của cô, nhưng lời nói của Kiều An Sâm quả thật đã chọc giận người khác.

Loại cảm giác mất mát đã lâu không xuất hiện này khiến Sơ Nhất cảm thấy khó chịu.

Cô tức giận tắt máy, ném lên bàn cạnh giường, kéo chăn bông lên rồi nằm thẳng người ở đó.

Một lúc sau, người bên cạnh không có bất kỳ phản ứng gì, thậm chí còn quay lưng về phía cô, giống như không có ai quấy rầy nữa, chẳng mấy chốc liền ngủ say.

Sơ Nhất tức giận không ngủ được, trong đầu nghĩ đến chuyện phân phòng ngủ với Kiều An Sâm, cô lớn tiếng biện minh rồi ra quyết định, Kiều An Sâm ngạc nhiên, bắt đầu khóc lóc xin lỗi cô, ôm gối cầu xin cô quay về.

Nghĩ đến đây, Sơ Nhất cười rộ lên, sau đó ngủ say lúc nào không biết.

Buổi sáng tỉnh dậy, Kiều An Sâm đang thay quần áo, Sơ Nhất mơ màng mở mắt ra, trông thấy anh đang cài cúc áo nhìn về phía trước, trên mặt không có biểu cảm gì, vừa uy nghiêm lại anh tuấn, Sơ Nhất nheo mắt suy nghĩ, ý định rời giường ban đầu biến mất không thấy tăm hơi, cô kéo chăn lên tận đỉnh đầu.

Kiều An Sâm nhận ra động tác của cô, bàn tay đang mặc quần áo khẽ dừng lại, sau đó tiếp tục như thường lệ.

Sơ Nhất dựng tai lên nghe, chờ động tĩnh bên ngoài biến mất mới chậm rãi đứng dậy, dụi dụi mắt đi ra ngoài.

Ai ngờ khi cánh cửa được mở ra, người cô tưởng đã đi rồi vẫn còn ở đó, hình như anh vừa ăn sáng xong, áo khoác vắt trên tay chuẩn bị đi ra ngoài.

"Sao anh vẫn ở đây?" Sơ Nhất lẩm bẩm, Kiều An Sâm nhìn cô rồi trả lời.

"Nấu bữa sáng, bữa sáng của em ở trong lò vi sóng đó."

"Ồ ..." Sơ Nhất đi tới, bữa sáng là một chiếc bánh mì nướng đơn giản, trứng rán, một ly sữa.

"Anh đi làm đây." Kiều An Sâm nói với cô, Sơ Nhất gật đầu, đặt đĩa lên bàn ăn.

"Anh sắp ra ngoài cửa rồi." Sau hai giây, Kiều An Sâm lại nhấn mạnh, Sơ Nhất ngáp một cái, chuẩn bị rửa mặt.

"Vậy anh chú ý an toàn." Cô thuận miệng dặn dò, Kiều An Sâm đứng đó một lúc, nhịn không được hỏi.

"Em không tiễn anh à?"

Từ khi Sơ Nhất điều chỉnh lại thời gian nghỉ ngơi và làm việc, nếu không có việc gì đột xuất sẽ tỉnh lại cùng lúc với anh, lần nào cũng tiễn Kiều An Sâm ra cửa, nhìn anh đi làm.

Bởi vì chuyện ngày hôm qua, Sơ Nhất vẫn có chút khó chịu, cô bất đắc dĩ đi tới nhìn anh..

"Được rồi, tiễn anh đi."

Kiều An Sâm khó chịu mím môi, ánh mắt trầm xuống, không nói gì.

Sơ Nhất nhìn anh thay giày vặn nắm cửa, trước khi đi, anh dừng lại, đột nhiên cúi người giữ sau gáy cô, sau đó hôn lên môi cô một cái.

"Anh đi đây." Anh bỏ lại một câu, bóng dáng hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, cạnh một tiếng, phòng khách trở lại im lặng.

Sơ Nhất sững sờ đứng đó, trên môi vẫn còn vương hơi ấm của anh, cô vươn lưỡi liếm môi chợt nhớ tới mình còn chưa đánh răng.

Sơ Nhất chợt bừng tỉnh, lập tức đi thẳng vào phòng tắm.

Còn may, còn may.

Ngoại trừ gương mặt hơi bóng dầu, những thứ khác đều rất hoàn hảo.

Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhìn một chút, không khỏi nhếch miệng.

Sau mùa thu, thời tiết dần chuyển lạnh, Kiều An Sâm phải đến vùng nông thôn làm việc hai ngày.

Gần đây Sơ Nhất rất ít chơi điện thoại di động vào ban đêm vì sợ chọc anh không thoải mái, ngay cả trở mình cũng rất khẽ.

Nhưng người vừa rời đi, cảm giác một mình trong căn phòng trống trải có chút gì đó cô đơn và khó ngủ.

Sơ Nhất cảm thấy thói quen quả là một thứ đáng sợ, nửa năm đầu hai người kết hôn, Kiều An Sâm đi làm mười ngày nửa tháng, cô cũng không cảm thấy khác biệt gì nhiều.

Buổi tối hai người gọi video, anh đang nằm trên một chiếc giường gỗ cứng, bên dưới phủ một chiếc chăn bông mỏng, căn phòng trang trí hết sức đơn giản, vách tường có dán giấy màu vàng nhạt.

"Đây là đâu vậy?" Sơ Nhất hỏi, Kiều An Sâm đặt tay sau đầu, điều chỉnh tư thế thoải mái hơn.

"Nhà cán bộ trong thôn."

"Thảo nào ..." Sơ Nhất lo lắng nhìn lớp chăn mỏng trên người anh.

"Ở quê chắc sẽ lạnh hơn nhỉ? Cái chăn ở dưới giường kia có ổn không? Có cái nào dày hơn không?"

"Cũng tạm được, một đêm chắc sẽ không sao." Kiều An Sâm nói: "Cái chăn này là chiếc chăn dành cho con trai người ta dùng khi kết hôn, bởi vì bọn anh nên mới mang ra."

Sơ Nhất không nhịn được nói đùa: "Vậy thì công tố Kiều phải làm việc chăm chỉ để không phụ lòng tin của mọi người."

Kiều An Sâm cũng mỉm cười, nụ cười đó rất nhẹ, nhưng dưới ánh đèn không mấy sáng sủa trên đầu lại hết sức dịu dàng, Sơ Nhất ngứa cả tim gan khi thấy nụ cười đó.

"Buổi tối ngủ một mình có sợ không?" Vốn dĩ định hỏi anh có nhớ cô không, nhưng khi đến môi lại thẹn thùng nói ra nên đành sửa lại.

Kiều An Sâm ngạc nhiên nhướng mày.

"Sợ?"

"Anh cũng không phải đứa trẻ ba tuổi."

"...Ừm."

"Em sợ à?" Kiều An Sâm cau mày, nghiêm nghị dặn dò.

"Đã khóa kỹ cửa và cửa sổ chưa? Tối ngủ không được nghịch điện thoại, nhớ uống một ly sữa bò, nếu lạnh thì mở điều hòa..."

"Em biết rồi." Sơ Nhất ngắt lời anh, nhịn không được trợn tròn mắt.

"Em không phải đứa trẻ ba tuổi, em không thèm sợ!"

Sau thu nhiệt độ thay đổi, trời chuyển mưa đột ngột, từ áo sơ mi bỗng chuyển sang áo len.

Sau khi từ nông thôn trở về, Kiều An Sâm đã bị cảm, lúc đầu sắc mặt không tốt lắm, tinh thần cũng không được như mọi khi, anh liên tục ho khan, sắc mặt thì nhợt nhạt như tờ giấy.

Sơ Nhất mua thuốc cho anh hai lần đều không có tác dụng, thấy Kiều An Sâm vừa ho vừa uống nước nóng, cô cằn nhằn theo bản năng.

"Đã nói với anh đêm đó chăn quá mỏng rồi anh còn không nghe, giờ thì ngã bệnh luôn rồi."

Kiều An Sâm không nói lời nào, để mặc cô cằn nhằn, ngược lại là Sơ Nhất đã kịp thời nhận ra.

Tại sao cô lại trở thành loại người mà cô ghét nhất?

Trước đây khi bị bệnh, cô rất sợ bà Văn Phương nói cô như vậy, đồng thời cũng cảm thấy khó chịu.

Sơ Nhất im lặng một lúc, lúng túng nói: "Người ta nói lê hấp đường phèn có tác dụng giảm ho rất tốt, hôm nay đi siêu thị em có mua một ít, để em hầm cho anh xem có khỏi ho không."

Nghe vậy, Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc đặt câu hỏi.

"Lê hấp đường phèn không phải có tính hàn sao? Nó có tác dụng tiêu đờm giảm ho, anh đang bị cảm, uống vào không chừng còn nặng thêm."

Sơ Nhất: "..." Mặt cô không cảm xúc, ánh mắt hiện rõ vẻ tuyệt vọng.

"Sao anh biết nhiều vậy ???"

"Lúc học luật nên thuận tiện học y học sao?"

Vẻ mặt Kiều An Sâm cũng rất vô tội, xem câu trả lời của Sơ Nhất như lẽ đương nhiên.

"Những thứ này không phải bình thường lắm sao?"

"Ồ."

"Thật trùng hợp."

"Em là người không biết thưởng thức."

"Sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên em nhận ra vị trí của chính mình."

"..." Có lẽ Kiều An Sâm đã nhận ra vẻ mặt thẹn quá hóa giận của cô, anh trầm ngâm không nói thêm lời nào, Sơ Nhất tự mình bình tĩnh lại.

"Vậy trong tình huống như anh phải làm gì? Mua một số loại thuốc khác để thử sao? Hay đến bệnh viện."

"Nói chung, trong cơ thể người trưởng thành có kháng thể, vài ngày sau sẽ tự động khỏi thôi." Kiều An Sâm chậm rãi phân tích, Sơ Nhất gật đầu.

"Em ước những kháng thể trong cơ thể của anh cũng thông minh như anh."

Thực tế đã chứng minh đôi khi kiến thức lý thuyết thôi là không đủ, vài ngày sau, bệnh cảm của Kiều An Sâm không những không khỏi mà còn trở nên tồi tệ hơn.

Ban đêm anh ho rất nhiều, trong một căn phòng yên tĩnh thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng ho của anh, ồn ào đến mức khiến người ta không thể ngủ được, sau khi trằn trọc hai lần, Kiều An Sâm ôm gối chuẩn bị đi ra phòng cho khách.

"Anh làm gì vậy?" Sơ Nhất nhận ra động tác của anh, Kiều An Sâm giải thích.

"Anh ngủ ở đây sẽ khiến em ngủ không ngon, anh sang phòng bên cạnh ngủ." Nói xong, Kiều An Sam không kìm được nắm chặt tay để môi ho hai cái, Sơ Nhất ngồi dậy vỗ nhẹ vào lưng của anh.

"Không được đi, anh nằm xuống đi, em đi đun một ít nước nóng cho anh uống xem có đỡ hơn không, ngày mai chúng ta đi bệnh

viện."

"Không ..." Không đợi Kiều An Sâm ngăn lại, Sơ Nhất đã rời khỏi giường, bóng lưng cô biến mất ở cửa.

Sơ Nhất đun sôi nước, để nguội một chút mới mang vào, trong tay còn cầm một lọ siro ho.

"Anh uống thuốc lại xem có tác dụng không."

"Ừ." Kiều An Sâm ngồi dậy, đầu anh có chút choáng váng, mí mắt nặng trĩu.

Anh cầm lấy chiếc cốc Sơ Nhất đưa cho mình, nhấp một ngụm, từ từ uống cạn.

Sau khi uống xong, dường như khá hơn một chút, Kiều An Sâm nằm một lúc lâu không ho, Sơ Nhất đang chuẩn bị ngủ thì nghe thấy một tiếng ho khan từ trên đầu truyền đến, tiếng ho như đang được kìm nén, lồng ngực mơ hồ rung lên.

Cô vô thức đưa tay ra, vỗ nhẹ vào lưng Kiều An Sâm, vuốt ve hai cái như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Nửa đêm đang ngủ, Sơ Nhất tỉnh lại vì nóng, trán lấm tấm mồ hôi, thở không ra hơi.

Cô mở mắt ra, phát hiện hơi nóng từ trên người Kiều An Sâm truyền đến, Sơ Nhất đột nhiên vươn tay áp lên trán anh, lòng bàn tay nóng rực.

Đột nhiên tỉnh ngủ, Sơ Nhất lập tức lật ngồi dậy bật đèn.

Trên giường, Kiều An Sâm nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, như đang hôn mê, hai má ửng hồng, đôi mày cau chặt lại, đôi môi nhợt nhạt như tờ giấy.

Sơ Nhất hoảng sợ, vội vàng đẩy anh, lo lắng gọi.

"Kiều An Sâm, tỉnh lại đi, anh có sao không!"

Sau khi đẩy mấy lần, người trước mặt cũng không có phản ứng, giống như thực sự hôn mê, Sơ Nhất run rẩy lấy điện thoại di động ra, bắt đầu bấm 120.

Kiều An Sâm mê man, chỉ nghe bên tai có người gọi, hình như là giọng của Sơ Nhất, dường như có cả tiếng khóc.

"Kiều An Sâm, chờ chút, em đã gọi xe cấp cứu rồi, anh không được làm sao đâu đấy, anh mà có việc gì em phải làm sao bây giờ..."

Nghe vậy, Kiều An Sâm mở to mắt ra, một khuôn mặt đẫm lệ hiện lên trong tầm nhìn mờ mịt của anh, anh cau mày, không thể không ngắt lời cô, giọng nói khàn khàn.

"Em khóc cái gì? Anh còn chưa chết."

Tác giả có điều muốn nói: Sơ Nhất: .... Hả?

Chương 56

Tiếng khóc của Sơ Nhất đột ngột dừng lại, ngạc nhiên há to miệng, trên mặt vẫn còn đọng nước mắt.

Kiều An Sâm khó khăn đứng lên, vừa định ngồi dậy, Sơ Nhất vội vàng chạy tới đỡ anh, vừa rơi nước mắt vừa sợ hãi hỏi: "Kiều An Sâm, anh vẫn ổn chứ?"

"Ừ ..." Anh giữ vững tinh thần đáp lại, đầu đau như muốn nứt ra, anh ra hiệu cho Sơ Nhất lấy hộ anh cốc nước bên cạnh.

Sơ Nhất nhanh chóng đưa cho anh, nước sôi đã nguội rồi, Kiều An Sâm uống một hơi hết sạch, chất lỏng lạnh lẽo lướt qua cổ họng nóng rực chảy vào bụng, nóng hổi xen lẫn lạnh lẽo.

Anh cúi đầu cau mày, vài giây sau mới quen được.

"Anh sốt rồi ..." Sơ Nhất lo lắng nói.

"Em gọi như nào anh cũng không tỉnh lại, vì vậy em..."

Cô chưa kịp dứt lời, bên ngoài đường dường như có tiếng còi cấp cứu, một nốt cao, một nốt bằng, nhịp điệu quen thuộc, khiến lòng người bối rối.

Sơ Nhất bổ sung thêm một câu, sau đó sợ hãi nhìn anh.

"Vậy nên em... đã gọi xe cấp cứu."

Xe cấp cứu màu trắng dừng lại, nhân viên y tế nhanh chóng mang theo cáng cứu thương xuống xe, công tác sơ cứu đã chuẩn bị xong, vừa mở cửa, Kiều An Sâm đã nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ này.

Anh được Sơ Nhất đỡ, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt một chút thì không có chỗ nào bất ổn, nhân viên y tế đứng đầu tiến lên, nghi ngờ hỏi.

"Thưa anh, xin hỏi cơ thể anh có vấn đề ở đâu vậy?"

Sơ Nhất yên lặng không dám đáp, Kiều An Sâm im lặng ba giây rồi bình tĩnh trả lời.

"Tôi bị sốt."

...

Trên đường đến bệnh viện, trong chiếc xe cứu thương dài và hẹp, Sơ Nhất khép chặt gối ngồi cạnh Kiều An Sâm, cúi đầu ngoan ngoãn nhận sự giáo dục của nhân viên y tế.

"Cô bé, lần sau không được tùy tiện gọi xe cứu thương nữa biết không? Cô đang lãng phí nguồn tài nguyên công cộng của xã hội đó, ngộ nhỡ có những người thực sự cần giúp đỡ nhưng không được cứu trợ kịp thời thì sao?"

"Tôi xin lỗi." Sơ Nhất thành khẩn xin lỗi, sau đó lập tức giải thích.

"Tôi thấy anh ấy ngất đi, dù có gọi thế nào thì anh ấy cũng không tỉnh lại, trong tình thế cấp bách bách mới gọi xe cứu thương, lần sau tôi sẽ cẩn thận một chút."

"Lần sau?" Y tá bị chọc cười, trêu ghẹo nói: "Cô nên cầu nguyện không có lần sau.".

Sơ Nhất cắn môi nhìn trộm Kiều An Sâm, anh đang xoa thái dương, âm thầm thở dài.

Đến bệnh viện, may mắn có xe cứu thương mở đường, Kiều An Sâm được đưa thẳng vào phòng cấp cứu, nhiệt độ đo được là 39 độ.

Bác sĩ cảm khái nhìn nhiệt kế.

"May mà đưa đến sớm."

"Chậm chút nữa có lẽ sẽ sốt đến phát ngốc mất."

"A ..." Sơ Nhất thực sự sợ hãi, hé môi hồi lâu không kịp phản ứng, Kiều An Sâm bất lực giải thích.

"Bác sĩ chọc em thôi."

Sơ Nhất lại càng choáng váng, cô nhìn qua vị bác sĩ đang cúi đầu vừa cười vừa tính tiền ở trước mặt, ngẩn người.

"Được rồi, đi đóng tiền thuốc rồi tìm y tá truyền nước biển là được rồi."

"A, được." Sơ Nhất cầm tờ đơn đi cùng Kiều An Sâm ra ngoài, mới vừa đi tới cửa thì không nhịn được hỏi.

"Có phải bác sĩ đang chế nhạo chúng ta không?"

"Ừ." Kiều An Sâm nhìn cô đáp.

"Nhìn em buồn cười sao?" Sơ Nhất đánh giá bản thân một chút, quần áo chỉnh tề, đầu tóc cũng không dối, buồn cười ở chỗ nào?

"Anh ấy ám chỉ vụ xe cấp cứu." Vẻ mặt Kiều An Sâm càng bất đắc dĩ, bởi vì bị bệnh nên giọng nói của anh rất yếu ớt.

Sơ Nhất lập tức ngộ ra.

Chậm thêm chút nữa có lẽ sẽ sốt đến phát ngốc.

Có nghĩa là họ đã đến quá sớm ...

Sơ Nhất có chút không nói nên lời, hiện giờ trình độ mắng người của bác sĩ tiến bộ như vậy sao.

"Làm sao anh ta biết được?" Mới vài phút mà tin này đã lan khắp bệnh viện sao?

Kiều An Sâm chợt nhớ lại, bọn họ vừa vào cửa, y tá ở quầy lễ tân vừa thảo luận vừa cười trộm bọn họ, anh không lên tiếng mà chỉ vỗ đầu Sơ Nhất.

Kiều An Sâm phải truyền nhiều nước biển, đủ loại thuốc khác nhau, được đựng trong một chiếc hộp nhỏ, sau đó bọn họ đến gặp y tá.

Bệnh viện sắp xếp một phòng bệnh tạm thời cho anh, Sơ Nhất bảo anh nằm đó nghỉ ngơi, còn bản thân cô đi nộp tiền thuốc.

Kiều An Sâm cũng không từ chối, dù sao thì bây giờ anh thật sự không còn bao nhiêu sức lực để bước đi.

Trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, mí mắt cũng nặng nề không mở ra được, đầu óc mông lung, trước đây là anh đang miễn cưỡng tỏ ra tỉnh táo, khi nằm trên giường, xương cốt

của anh như muốn rời ra từng mảnh, dường như nhắm mắt lại có thể rơi vào hôn mê.

Kiều An Sâm đợi y tá cắm kim tiêm để truyền dịch, thấy Sơ Nhất ngồi bên cạnh vén chăn cho anh, anh cho rằng mình đã nói to rồi, nhưng dường như người khác lại không nghe thấy.

"Sơ Nhất, anh ngủ một lát, em..."

"Anh ngủ đi, em trông anh." Sơ Nhất giúp anh lau mồ hôi trên trán, dịu dàng nói, cuối cùng Kiều An Sâm cũng yên tâm nhắm mắt lại, gần như rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Sơ Nhất cũng rất buồn ngủ, nhưng cô không dám ngủ, cô ngồi một bên nghịch điện thoại di động, thỉnh thoảng ngẩng đầu kiểm tra tốc độ truyền dịch, lúc gần hết thì gọi cho y tá.

Chờ đến khi Kiều An Sâm truyền xong, trời cũng đã tờ mờ sáng, Sơ Nhất sờ trán anh, nhiệt độ giảm rất nhiều, cô an tâm một chút, nằm ở mép giường ngủ thiếp đi.

Sau một giấc ngủ chập chờn, Kiều An Sâm tỉnh dậy trong cơn mê, đột nhiên sinh là cảm giác hốt hoảng khi không biết mình đang ở đâu, sau vài giây, thấy Sơ Nhất đang nằm sấp bên mép giường, nắm chặt tay anh, lúc này anh mới phản ứng kịp.

Anh nghiêng người lấy điện thoại di động, màn hình hiển thị chín giờ sáng, Kiều An Sâm lập tức mở điện thoại, đồng hồ báo thức đã tắt, trong đó có một tin nhắn mới.

Cận Nhiên: Được rồi, tí nữa tôi xin nghỉ hộ cậu ta, chúc cậu ta sớm ngày bình phục.

Trượt lên phía trên, đó là tin nhắn Sơ Nhất nhờ Cận Nhiên xin nghỉ cho anh, được gửi vào lúc ba giờ sáng, buổi sáng Cận Nhiên mới trả lời lại.

Kiều An Sâm thả lỏng người, dựa lưng vào gối.

Y tá mở cửa đi vào, trên tay cầm tờ báo xét nghiệm máu, Sơ Nhất bị đánh thức, dụi mắt ngồi dậy, sắc mặt phờ phạc.

"Anh bị sốt siêu vi, có thể sẽ tái đi tái lại nhiều lần, tốt nhất nên nằm viện theo dõi hai ngày." Nói xong, y tá dặn dò Sơ Nhất bên cạnh.

"Bệnh này rất dễ lây lan, người nhà nên cẩn thận để không bị nhiễm bệnh."

Bản báo cáo nằm trong tay Kiều An Sâm, anh đã đọc kỹ từng mục dữ liệu, vẻ mặt của anh rất tập trung, Sơ Nhất liếc nhìn, nhưng cũng không hiểu gì.

"Thảo nào ..." Giọng anh vẫn còn hơi khàn, nhưng vẻ mặt lại sáng tỏ.

"Sốt siêu vi không thể tự khỏi, khá phiền phức đây."

"Phải nằm viện sao?" Sơ Nhất chỉ quan tâm chuyện này, nghĩ đến tình trạng kia có thể sẽ lặp lại, cô cau mày, không giấu được lo lắng.

"Không, hôm nay truyền một lần nữa là được rồi." Kiều An Sâm nói mà không cần nghĩ ngợi, Sơ Nhất gật đầu.

"Em xuống siêu thị bên dưới mua ít đồ dùng vệ sinh, tiện thể mua bữa sáng cho anh, anh muốn ăn gì?"

"Cháo trắng." Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, "Anh không có khẩu vị gì cả."

Sau khi mua đồ xong, Sơ Nhất cũng đi rửa mặt một chút, Kiều An Sâm trông vẫn như thường, ngoại trừ cơ thể có chút yếu ớt,

mặt khác đều bình thường, anh đi ra khỏi phòng tắm, sắc mặt cũng khá hơn rất nhiều.

Sơ Nhất dọn một cái bàn nhỏ trên giường, mở nắp cháo, đưa cho anh cái thìa.

Miễn cưỡng ăn được một nửa, Kiều An Sâm buông tay xuống, nói với Sơ Nhất.

"Em về đi."

"?"

"Dù sao em cũng không có việc gì để làm." Sơ Nhất không hiểu trả lời.

"Sốt siêu vi rất dễ lây lan, có thể lây lan qua đường hô hấp, em không nên ở cùng anh, rất dễ lây bệnh."

"Không sao ..." Sơ Nhất còn chưa nói xong đã bị Kiều An Sâm cắt ngang.

"Em cũng thấy bộ dạng của anh mấy ngày nay và tối qua rồi đó, nếu em bị nhiễm bệnh, đây sẽ là bộ dạng của em về sau."

"..."

"Em tin vào cơ thể của mình." Một lúc sau, Sơ Nhất hơi thiếu tự tin trả lời, Kiều An Sâm nhìn cô nói nhỏ.

"Còn anh thì không tin."

"..." Sơ Nhất lại im lặng một lúc, bướng bỉnh thì thào.

"Dù sao em cũng không về."

"Sơ Nhất...." Kiều An Sâm hít một hơi thật sâu, vừa muốn giáo huấn cô, Sơ Nhất lập tức kêu lên.

"Được, được rồi, anh đừng nói nữa, dù sao em cũng sẽ không để anh ở đây một mình, em không đi."

Kiều An Sâm bực bội, nghiêm mặt nhìn cô, Sơ Nhất rũ mắt không nhìn anh, thấp giọng lẩm bẩm.

"Đừng nói là sốt siêu vi, cho dù là SARS em cũng không đi ..."

Kiều An Sâm bị cô chọc giận, anh bóp trán, cố gắng giải thích với cô.

"Sơ Nhất, em ở đây ngoại trừ tăng nguy cơ lây nhiễm cũng không có bao nhiêu tác dụng, hiện giờ anh có thể tự lo liệu được rồi, cho dù thật sự là SARS, em ngoại trừ góp thêm một cái mạng cũng không có ý nghĩa gì, tội gì phải làm chuyện phí công vô ích như vậy..."

"Vậy em sẵn sàng chết với anh." Sơ Nhất đột nhiên lên tiếng cắt ngang Kiều An Sâm.

"... Đừng trẻ con nữa." Một lúc lâu, anh thốt ra một câu, Sơ Nhất cúi đầu không lên tiếng, cố chấp đứng ở trước giường bệnh, bầu không khí yên lặng trong một thời gian dài, cuối cùng vẫn là Kiều An Sâm chịu thua trước.

"Hết cách với em." Anh lẩm bẩm một tiếng, Sơ Nhất nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cười rạng rỡ nhìn anh.

"Em đi vứt rác."

Cơ thể của Kiều An Sâm khá tốt, sau một ngày ở bệnh viện gần như đã khỏi hẳn, ngủ một giấc đã khỏe lên không ít.

Còn Sơ Nhất.

Mặt đau.

Buổi sáng, cô thức dậy trong tình trạng mệt mỏi, ăn sáng xong thì bị sổ mũi, Sơ Nhất lập tức tìm thuốc bác sĩ kê cho Kiều An Sâm, sau đó quay lại giường quấn chặt chăn, cố gắng để bản thân đổ mồ hôi để cảm cúm bốc hơi hết.

Ngủ một giấc có vẻ tốt hơn, cô thậm chí không dám để Kiều An Sâm biết chuyện, cô đã tưởng tượng ra bộ dạng của mình khi bị anh mắng xối xả rồi.

Cô nói dối rằng mình đi mua sắm với Trình Lật, có thể sẽ về muộn, bảo Kiều An Sâm không cần chờ cô.

Trong nhà hàng, Sơ Nhất vừa xì mũi vừa hít mũi,Trình Lật ở đối diện bịt bọc kín mít, muốn giữ khoảng cách an toàn mười mét với cô, cô ấy đeo mặt nạ chống virus và đội mũ, chỉ lộ ra một đôi mắt đầy cảnh giác.

"Mình nói này bảo bối, cậu đừng xuất hiện như một loại virus di động đi lây nhiễm cho người khác được không, góp phần xây dựng chế độ xã hội chủ nghĩa không phải rất tốt sao?"

"Cậu nghĩ mình muốn à." Sơ Nhất kể lại toàn bộ câu chuyện cho cô ấy nghe, nghe xong, Trình Lật liên tục gật đầu.

"Đúng vậy, nếu mình là Kiều An Sâm, xem mình có đánh chết cậu không."

"..."

"Nhưng mà, hà cớ gì cậu phải làm như vậy? Lần này mình đứng về phía công tố viên." Trình Lật điều chỉnh vị trí ngồi, Sơ Nhất hít cái mũi đỏ bừng, trừng mắt nhìn cô.

"Cậu thì biết cái gì ..." Giọng của cô mang theo giọng mũi khàn đặc.

"Trường hợp của mình gọi là.... muốn hiến thân."

"... Được rồi." Trình Lật không nghe được nữa, liếc mắt phàn nàn.

"Mình chỉ có thể tóm tắt hành vi của cậu trong ba từ."

"Điên, vì, tình!"

...

Sơ Nhất cố ý ở bên ngoài đến khuya mới về, lúc cẩn thận đẩy cửa ra đã qua giờ ngủ của Kiều An Sâm, trong phòng khách tối om.

Cô rón rén đi vào, không dám quay lại phòng ngủ mà đi đến phòng khách bên cạnh rồi lặng lẽ đóng cửa lại.

Nhập cư trái phép hoàn thành, Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm, cô lôi một bộ đồ ngủ đã chuẩn bị ở dưới chăn bông ra, đi vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi tắm rửa xong, Sơ Nhất đi phòng bếp rót một chén nước ấm uống thuốc, thậm chí còn không dám bật đèn mà dùng điện thoại di động chiếu sáng.

Ăn xong, cô xoay người chuẩn bị đi về phòng, nhưng vừa đi một bước đã nhìn thấy một bóng đen cách đó không xa, cô sợ hãi hét lên một tiếng, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống đất.

"Sơ Nhất?"

"Em đang làm gì đó?" Kiều An Sâm mở đèn, căn phòng sáng trưng, Sơ Nhất giống như một con chuột nhỏ đột nhiên bại lộ trước ánh sáng.

Cô chột dạ nuốt một ngụm nước bọt.

"Em...em ra ngoài uống nước."

"Em về khi nào vậy? Sao không về phòng?" Kiều An Sâm nhìn bộ đồ ngủ trên người cô, Sơ Nhất cẩn thận trả lời.

"Em vừa về, sợ đánh thức anh nên sang phòng cho khách ngủ." Cô có tật giật mình nói một câu.

"Không phải anh vừa mới khỏi ốm sao? Giấc ngủ rất quan trọng."

Kiều An Sâm nghi ngờ đánh giá cô từ trên xuống dưới, nhưng không phát hiện ra điểm khác thường, anh cau mày đang định bảo cô về phòng ngủ thì đột nhiên,Sơ Nhất hắt hơi một cái.

Ngay sau đó, cơ thể bé nho nhỏ kia run lên, trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng hắt xì vang vọng như có hồi âm.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt Kiều An Sâm không nhìn ra vui buồn, Sơ Nhất đứng đó không dám thở mạnh.

Thế giới dường như đóng băng.

"Em bị cảm?"

Có thể là vài giây, cũng có thể là vài phút sau, thẩm phán của vận mệnh khoan thai đến, Sơ Nhất lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Kiều An Sâm, giả vờ bình tĩnh nói.

"Không, có lẽ vừa rồi không cẩn thận."

Vừa dứt lời, lại có thêm một tiếng hắt xì đinh tai nhức óc nữa, trước khi Sơ Nhất có thời gian bào chữa, lần này câu hỏi của Kiều An Sâm đã trở thành một câu khẳng định, kèm theo một cái gật đầu vô cảm.

"Em bị cảm."

Chương 57

Sơ Nhất ngây người không dám phát ra tiếng động, hình ảnh như dừng lại, cuối cùng, cô không nhịn được thò tay vuốt mũi.

Kiều An Sâm nhìn bộ đồ ngủ mỏng manh trên người cô, gương mặt không rõ vui buồn.

"Nhanh lên,về ngủ đi."

Nói xong anh xoay người về phòng, Sơ Nhất theo anh, bả vai rụt lại, thất vọng cúi đầu.

"Em uống thuốc chưa?" Vừa trở về phòng, Kiều An Sâm lớn tiếng hỏi, Sơ Nhất thành thật gật đầu.

"Em bị cảm khi nào?"

"Buổi sáng sau khi thức dậy."

"Cố tình đi ra ngoài để anh không phát hiện ra hả?"

Nghe thấy câu hỏi này, Sơ Nhất lén nhìn Kiều An Sâm, khi bị anh phát hiện thì vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Ừm..."

Kiều An Sâm nhíu mày.

"Có thấy khó chịu chỗ nào không?" Anh hỏi cô, Sơ Nhất lắc đầu, thận trọng nói: "Không, em cảm thấy bản thân ngủ một giấc sẽ khỏe.".

Em còn tự tin cho rằng bản thân không bị lây bệnh sao.

Kiều An Sâm cố nhịn không nói câu này ra.

"Ngủ đi." Anh kéo chăn bông ra, ra hiệu cho Sơ Nhất đang đứng như thể bị thẩm vấn ở đó, cô ồ lên một tiếng, chậm chạp leo lên giường, chui vào chăn bông, đầu nhỏ lộ ra, hướng về phía anh.

Còn nháy mắt một cái.

Kiều An Sâm tự nhủ không được mềm lòng, anh nghiêm mặt nằm xuống cạnh cô, sau đó thò tay tắt đèn.

Sơ Nhất cách anh rất xa, khoảng cách có thể nhét thêm một người nữa, Kiều An Sâm nhịn hai giây, sau đó hỏi: "Em nằm xa như vậy làm gì?"

"Em sợ lây bệnh cho anh." Một lát sau, Sơ Nhất yếu ớt nói, Kiều An Sâm hết cách, anh vươn tay túm lấy cô, kéo cô vào lòng.

"Trên người anh có kháng thể nên sẽ không bị lây bệnh."

"Ừm." Sơ Nhất nghe xong thì ngoan ngoãn ôm lấy anh.

Nét mặt anh dịu lại, lòng bàn tay vuốt ve mái tóc của cô, vỗ nhè nhẹ.

"Ngủ đi."

Sơ Nhất cảm nhanh hết bệnh cũng nhanh, cô ở nhà dưỡng bệnh được vài ngày, ngoại trừ lúc đầu còn yếu và khó chịu, về sau gần như lành hẳn.

Mấy ngày nay Kiều An Sâm đối xử với cô rất dịu dàng, có thể cũng không hề dịu dàng như cô tưởng, nhưng vì chột dạ nên Sơ Nhất suy nghĩ hơi nhiều, vốn dĩ anh đã ít nói, mỗi lần anh tan ca trở về, hai người cũng không có quá nhiều thời gian chung đụng.

Bị tấn công kép, Sơ Nhất có chút lo sợ, cô đang vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để lấy lòng Kiều An Sâm.

Đêm nay, Kiều An Sâm đã làm việc mệt mỏi cả một ngày, vừa tắm xong đi ra đã thấy Sơ Nhất ngồi trên giường, mỉm cười lấy lòng anh.

"Kiều An Sâm, ngày nào anh cũng ngồi trước máy tính, vai có mỏi không?"

"Không phải ngày nào anh cũng ngồi trước máy tính." Kiều An Sâm không do dự nói, anh ngồi xuống giường, hoang mang nhìn Sơ Nhất.

"Anh còn phải đi thăm hỏi, hầu tòa, gặp người trong cuộc, đôi khi còn phải tự mình điều tra vụ việc và thu thập bằng chứng."

"... Ồ." Sơ Nhất nuốt nước miếng, tiếp tục tự biên tự diễn, nhiệt tình mời chào.

"Anh tăng ca một ngày chắc mệt lắm rồi! Để em mát xa cho anh nhé!"

Kiều An Sâm: "...?"

"Tới đây." Sơ Nhất kéo tay anh qua, Kiều An Sâm mơ màng nằm ở trên giường, để cho cô dày vò.

Sơ Nhất quỳ xuống bên cạnh anh, ngón tay bỗng chuyển động.

"Em bắt đầu nhá!"

Kiều An Sâm: "Được...được?"

Sơ Nhất chợt nhớ ra hôm nay cô đi mát xa với Trình Lật, bởi vì nhân viên khiến cô cảm thấy rất thoải mái nên Sơ Nhất cũng

muốn Kiều An Sâm thử, nhưng vì anh bận rộn nên Sơ Nhất quyết định học để về mát xa cho anh.

Cô sẽ không nói bởi vì các nha viên ở đây đều là nữ nên ... he he.

Kiều An Sâm cảm nhận được lực đạo vừa phải từ vai anh, động tác khá chuyên nghiệp, từng đợt sóng sảng khoái ập đến, anh bất giác nhắm mắt lại.

"Em học ở đâu vậy?" Anh lười biếng hỏi, Sơ Nhất nghiêng đầu hỏi anh.

"Thế nào? Thoải mái không?"

"Thoải mái." Kiều An Sâm thành thật trả lời, Sơ Nhất cười đắc thắng, không nhịn được hất cằm lên.

"Hôm nay em đi mát xa với Trình Lật, nhờ người ta dạy cho hai chiêu."

"Tốt lắm ..." Kiều An Sâm nghiêng mặt, tìm một tư thế thoải mái hơn.

"Trưởng thành rồi." Anh nói thầm, nhưng bị đôi tai siêu thính của Sơ Nhất nghe thấy, cô bỗng có ảo giác con gái đột nhiên hiểu chuyện chăm sóc cha già.

Sơ Nhất hoảng sợ hoàn hồn.

Cô bất chợt ấn mạnh tay, Kiều An Sâm khó chịu hừ một tiếng, Sơ Nhất bất mãn nói: "Gần đây em mới cắt tóc."

"Hả?"

"Tâm trí không bị thoái hóa."

Kiều An Sâm bật cười, giống như không thể kiềm chế được, hai vai khẽ run lên, cười một hồi lâu mới dừng lại.

Anh nghiêm túc gật đầu, ra vẻ nghiêm túc nói: "Tốt lắm."

Nói xong, dường như sợ Sơ Nhất tức giận nên nói thêm một câu.

"Tốt hơn trước đây nhiều."

"Trước đây em làm sao?" Sơ Nhất hứng thú nghe, tò mò thảo luận với anh, Kiều An Sâm chậm chạp nói

"Thoạt nhìn yên lặng hơn một chút, có chuyện gì cũng để trong lòng." Kiều An Sâm nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Giờ hết rồi."

Thật ra anh không nói trước đây Sơ Nhất giống một đứa trẻ giả bộ làm người lớn, dùng một chiếc lồng thủy tinh che kín bản thân lại, thỉnh thoảng mới để lộ ra cái gì đó.

Nghe anh nói vậy, Sơ Nhất mới sáng tỏ, cô thản nhiên nói.

"Đó là bởi vì lúc đó chúng ta không thân thiết."

"Không... thân?" Kiều An Sâm không chắc chắn hỏi lại.

"Đúng vậy, anh nhìn lại anh ngày trước xem, ngày nào cũng công việc, ngoại trừ ở trên giường, anh xem chúng ta còn có cơ hội nói chuyện với nhau không?"

"Chúng ta khi đó chính là người xa lạ quen thuộc nhất!" Nói xong, Sơ Nhất tăng lực đạo trên tay, Kiều An Sâm nhăn mày, vội vàng phụ họa.

"Đúng vậy, chúng ta ít khi nói chuyện với nhau, bây giờ khá tốt."

Sơ Nhất thỏa mãn hừ một tiếng, cẩn thận mát xa cho anh, nhưng vẫn không quên hỏi: "Có thoải mái không?"

"Thoải mái ... bên trái, sang bên trái một chút."

"Ở đây sao?"

"Ừ... Ừ." Kiều An Sâm nhắm mắt tận hưởng.

Sáu tháng cuối năm là khoảng thời gian bận rộn, Kiều An Sâm vừa khỏi bệnh đã lao đầu vào làm việc, Sơ Nhất cẩn thận điều tra nguyên nhân gây ra cảm lạnh, đa số ý kiến ở trên mạng đều cho rằng sức đề kháng của cơ thể không tốt.

Vì vậy, nhân dịp Trình Lật xuất ngoại, cô nhờ cô ấy mua cho cô một sống thực phẩm chức năng.

Các loại vitamin, dầu cá, tảo xoắn,... nghe nói sản phẩm nào tốt là mua về cả đống.

Sơ Nhất đưa cho Kiều An Sâm như tặng báu vật, sau đó nói cho anh nghe từng công dụng của chúng, như thể ăn vào có thể sống lâu trăm tuổi.

Kiều An Sâm cầm một hộp kiểm tra kỹ hướng dẫn và thành phần bên trên, cuối cùng chọn hai ba hộp, những thứ khác để cô đưa cho bố mẹ.

"Anh không cần những thứ này sao?" Sơ Nhất mong đợi nói, Kiều An Sâm vẫn đang nhìn lọ sản phẩm chăm sóc sức khỏe của Úc trong tay, nghe cô nói vậy, anh ừ một tiếng.

"Không cần dùng đến những thứ kia."

"Nhưng em nghe mọi người nói sau ba mươi tuổi phải bắt đầu giữ gìn sức khỏe rồi, mấy sản phẩm chăm sóc sức khỏe này anh phải uống, nếu không ..." Sơ Nhất định nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt nguy hiểm của Kiều An Sâm, cô lại nuốt xuống

"Gần đây em có chuyện gì bất mãn với anh sao?" Kiều An Sâm nhấn mạnh, "Ví dụ về phương diện thể lực?"

Sơ Nhất lập tức nhớ tới trận chiến ác liệt đêm qua, hiện tại thắt lưng vẫn còn hơi đau, cô nuốt nước bọt ừng ực.

"Không, không, em sợ anh lại sốt như lần trước, người ta nói sức đề kháng suy yếu sẽ khiến anh dễ bị ốm, vì vậy chúng ta cùng nhau uống đi! Tránh xa virus!"

Khát vọng sinh tồn khiến miệng lưỡi cô trở nên trơn tru, Sơ Nhất cười nịnh nọt nhìn anh, lộ ra tám chiếc răng đều tăm tắp.

Kiều An Sâm thu lại ánh mắt, che môi cười, gật gật đầu.

"À, vậy còn được."

Sinh nhật của bố Kiều vào khoảng lập đông, Sơ Nhất bắt đầu chuẩn bị quà.

Người lớn tuổi thường không có sở thích, chỉ thích xem bóng đá, đặc biệt là bóng đá Trung Quốc, hơn nữa còn rất thích một vận động viên.

Sơ Nhất nhờ một người bạn cùng lớp đại học làm việc trong câu lạc bộ xin chữ ký và áo chơi bóng của vị cầu thủ kia.

Ngoài ra, cô còn rủ Trình Lật đi mua một ít thuốc bổ, lúc về xách một đống túi lớn túi nhỏ, Kiều An Sâm đúng lúc ở nhà, cửa vừa mở ra đã thấy Sơ Nhất khó khăn đi vào.

"Sao lại mua nhiều đồ vậy?" Kiều An Sâm đỡ lấy túi trong tay cô, Sơ Nhất xoa xoa cổ tay đau nhức, còn chưa kịp trả lời, anh đã nâng hộp quà trong tay lên hỏi.

"Tổ yến? Nhung hươu?"

"Sao lại mua mấy thứ này? Định về thăm bố mẹ à?"

Sơ Nhất đang thay giày thì dừng lại, khó hiểu nhìn anh.

"Anh không nhớ...cuối tuần là sinh nhật bố sao?"

"..." Kiều An Sâm đơ ra vài giây mới kịp phản ứng, anh khó khăn đáp.

"Gần đây anh bận quá ... nhất thời không nghĩ tới."

Sơ Nhất đổi giày, nhìn từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu, không hề ngạc nhiên thậm chí còn cho rằng đó là chuyện hiển nhiên.

"Đúng vậy, đây cũng không phải lần đầu tiên anh quên, dù sao cũng là người bận rộn."

Kiều An Sâm: "..."

Anh đứng im ở đó, trong lòng rét lạnh, cái lạnh khiến anh thở dốc, trái tim như ngừng đập do bị áp lực đè nặng.

Kiều An Sâm nuốt nước bọt, khó khăn nói: "Anh có nhớ thời gian, không ngờ em lại chuẩn bị quà sớm như vậy, anh không phản ứng kịp, lần trước ... trùng hợp xảy ra một số chuyện, vì vậy..."

"Được rồi, được rồi, anh không cần giải thích, chuyện qua lâu như vậy rồi." Sơ Nhất ngắt lời anh, dường như không thèm để ý đến.

"Anh bận cũng không sao, em sẽ nhớ giúp anh." Cô lấy tất cả những thứ mình mua ra trước mặt anh.

"Hầy, em mua mấy thứ này, à phải rồi, còn có vận động viên mà bố thích nhất nữa." Sơ Nhất chớp mắt nhìn anh, cười ranh mãnh rồi xoay người lấy ra một chiếc túi đã đóng gói ở trong tủ.

"Em đã nhờ bạn cùng lớp của mình xin ảnh, chữ ký và áo thi đấu của anh ta! Thế nào thế nào! Đến lúc đó cha nhất định sẽ sướng điên mất!"

"Sơ Nhất ..." Kiều An Sâm nhìn cô, vẻ mặt hết sức phức tạp, giống như vừa cảm động vừa áy náy, lại trộn lẫn một số thứ gì khác.

"Anh làm gì vậy, sao đột nhiên ..." Sơ Nhất chưa kịp nói đùa xong, Kiều An Sâm đã kéo tay cô ôm cô vào lòng, anh ôm chặt lấy cô, giọng nói trầm ấm vang bên tai.

"Cảm ơn em."

"Không có gì." Sơ Nhất chống cằm lên vai anh cười dịu dàng, cô vươn tay vỗ vỗ lưng anh.

"Chúng ta là người một nhà, em không cảm ơn anh thì thôi, anh cảm ơn em làm gì."

"Cảm ơn anh vì điều gì?" Kiều An Sâm buông cô ra, đôi mắt đen của anh lặng lẽ nhìn cô, Sơ Nhất mím môi dưới, có chút xấu hổ.

"Em cảm thấy đôi khi em rất ngây thơ, tính tình như trẻ con, thường xuyên tức giận vô cớ, hơn nữa còn đặt nhiều yêu cầu cho anh, cảm ơn anh đã bao dung em."

Sơ Nhất nói xong, Kiều An Sâm thật lâu không lên tiếng, chỉ nhìn cô với vẻ mặt phức tạp, phòng khách có chút yên tĩnh, bầu không khí khác với bình thường.

Sơ Nhất cảm thấy khó xử, cô nói đùa để không khí bớt căng thẳng.

"Hôm nay đâu phải lễ tạ ơn đâu? Tại sao chúng ta lại đột nhiên cảm ơn nhau vậy."

"Có lẽ là, anh cảm thấy mình rất may mắn?" Kiều An Sâm cong môi.

"Gặp đúng người."

Anh không biết hôn nhân của người khác như thế nào,

Nhưng kể từ khi gặp Sơ Nhất, cuộc sống đơn điệu của Kiều An Sâm đã tràn đầy màu sắc.

Cuộc sống đơn giản ngày qua ngày dần trở nên ngọt ngào hơn, chua hơn và dường như cay hơn.

Ánh đèn vàng khi anh về muộn, chiếc giường ấm áp khi ngủ, lúc nào cũng nhớ tới ràng buộc.

Hỉ nộ ái ố xuất hiện thường xuyên, những cảm xúc bình lặng sẽ thường xuyên bị cô đẩy lên đẩy xuống, bất lực, tức giận, nhưng hơn hết, anh lại thấy vui vẻ từ tận đáy lòng.

Kiều An Sâm cảm thấy thật tuyệt khi gặp được cô.

Chương 58

Hai người trở về tổ chức sinh nhật cho Kiều Phụ, tất cả mọi thứ đều ổn, lúc nhận được quà, ông cười rất vui vẻ, cười ra cả nếp nhăn.

Cuối cùng là thổi nến và cắt bánh, mọi người vui vẻ hát chúc mừng sinh nhật, Kiều Phụ chợt thở dài, cảm thấy có chút xót xa.

"Haizz, năm nay bố đã sáu mươi tuổi rồi, không biết khi nào mới được bế cháu đây?"

Sơ Nhất: "..."

Nói xong, ông chắp tay, nhắm mắt cầu nguyện, âm lượng vừa đủ để mọi người nghe thấy.

"Tôi hy vọng sang tuổi mới sẽ sớm được bế cháu."

Sau khi ước xong, ông cúi đầu thổi nến.

Ba người còn lại đứng yên tại chỗ, ánh sáng yếu ớt chiếu vào gương mặt không có quá nhiều biểu cảm của họ, ba người yên lặng nhìn ông, như thể đang thưởng thức một bộ phim do ông tự biên tự diễn.

Không ai trả lời, cũng không có ai phản ứng lại, bản thân Kiều Phụ cũng cảm thấy lúng túng, vài giây sau ông mới lên tiếng.

"Ngây người ra đó làm gì? Mau bật đèn cắt bánh đi."

Công tắc bên cạnh Sơ Nhất, cô bật một cái, ánh đèn sáng chói như thường lệ, vẻ mặt cô vẫn như cũ, dường như những lời nói vừa rồi không phải nói cho cô nghe.

Kiều Phụ cắt bánh, cô còn cảm thấy ngon miệng mà ăn hai miếng lớn, lý do là bánh ở tiệm này quá ngon, trái cây lại ngọt, chưa kể còn dùng kem có nguồn gốc từ động vật, ngọt nhưng không béo, vừa thơm vừa ngon.

Trên đường trở về, Kiều An Sâm nhìn cô hết sức kỳ lạ, bị Sơ Nhất bắt gặp, anh nhíu mày hỏi.

"Sao vậy?"

"Em đã khác trước rồi." Kiều An Sâm cầm tay lái nói, ánh mắt nhanh chóng quét qua cô một cái, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm con đường phía trước.

"Hoàn toàn không áp lực vì bị giục sinh con đúng không?" Sơ Nhất nói thẳng, Kiều An Sâm mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Đúng vậy, lần trước trở về còn đa sầu đa cảm." Còn cãi nhau với anh.

"Bởi vì em đã nghĩ thông suốt rồi." Sơ Nhất tựa lưng vào ghế, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Hả?"

"Dù sao em vẫn chưa muốn sinh con, cứ để cho bố chờ đợi đi, miệng ở trên người ông ấy, em cũng không cấm ông ấy nói chuyện được." Sơ Nhất thở dài.

"Vì vậy em đành phải điều chỉnh tâm trạng của mình."

Nghe cô nói vậy, Kiều An Sâm lắc đầu cười, không nói gì.

Tuy bên này không được khả quan cho lắm, nhưng bên kia Sơ Nhất đã nhận được một tin tức tốt.

Sau khi truyện tranh của cô hoàn thành, công ty điện ảnh và truyền hình đã lập tức bắt đầu chuẩn bị, biên kịch đang tạo ra một kịch bản dựa theo truyện tranh, diễn viên cũng đang trong quá trình chọn lựa.

Hiện giờ nhà sản xuất đã liên lạc với cô và nói rằng dàn diễn viên đã được quyết định.

Nam chính là Qúy Mộc Bạch, tiểu thịt tươi đang được yêu thích hiện nay, nữ chính là người mới vừa ra mắt, ngoại hình và khí chất phù hợp với nguyên tác.

Thời điểm tin tức truyền ra, Sơ Nhất tự động bỏ qua những thông tin khác, trong đầu cô chỉ toàn là ba chữ Qúy Mộc Bạch, cô bật dậy, nắm chặt tay gào thét, chân trần nhảy điên cuồng trên sàn nhà.

Trời ạ, cô phải may mắn cỡ nào mới được Qúy Mộc Bạch xuất hiện trong tác phẩm của mình, Sơ Nhất ôm ngực, tim như muốn ngừng đập vì phấn khích.

Cô nuốt nước bọt và buộc mình bình tĩnh, sau đó nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại và đọc nguyên văn tin nhắn, sau khi xác nhận đối phương đã ký hợp đồng với người đại diện của Qúy Mộc Bạch, cô mới hoàn toàn thả lỏng, phải mất một thời gian dài mới bình tĩnh lại được.

Sau khi bình tĩnh lại, Sơ Nhất lập tức chụp màn hình tin nhắn gửi cho Trình Lật và Tiểu Cao.

Trong vòng hai giây, đúng như dự đoán, một tệp gif hình con gà đang gào thét xuất hiện trong hộp thoại, phản ứng của Tiểu Cao y như cô dự đoán.

"A a a a a a a, tin tức này thật tốt làm sao, điên cuồng hóa thân thành chanh tinh! Chị em tốt, giàu có rồi thì đừng quên nhau, nhớ xin chữ ký cho mình đó!"

"A a a a, đến bây giờ mình vẫn không thể tin được, Qúy Mộc Bạch thật sự xuất hiện trong tác phẩm của chị em mình, cậu sắp nổi tiếng rồi sao? Cậu đánh làng giải trí rồi sao? Mình rất thích Khương Hoan, lần sau có thể để cô ấy đóng vai nữ chính, tạo cơ hội cho bọn mình gặp mặt được không?"

"..."

Sơ Nhất còn chưa kịp trả lời thì thấy đối phương đang nhập, một tin nhắn nhanh chóng bắn ra, tốc độ gõ vượt qua con người, Tiểu Cao giống như điên rồi.

"Trời ơi !!! Mình vui quá, mình có thể đi thăm đoàn làm phim với cậu không!"

"Tiểu Sơ, mình sắp được gặp minh tinh rồi sao? Cậu cảm thấy đến lúc đó mình đòi Qúy Mộc Bạch ôm một cái có quá đáng lắm không?"

"Mình chưa từng thấy minh tinh còn sống bao giờ á á á."

"... Chẳng lẽ người trước kia cậu thấy chết rồi sao?" Sơ Nhất không nhịn được phản bác, Tiểu Cao nhanh chóng đáp trả.

"Ngăn cách một tấm màn hình, thấy được nhưng không sờ được, như này khác gì đã chết đâu?"

"... Cậu mà như vậy cẩn thận bị người ta đánh đó."

[Bên kia thu hồi một tin nhắn]

"Hehe, xem như mình chưa nói gì cả."

"Bây giờ trong mắt và tâm trí mình chỉ có em trai Qúy Bạch thôi."

"Đến lúc đó, mình nên xuất hiện trước mặt cậu ấy với phong cách nào mới không làm cậu ấy sợ đây?"

"Mình nghĩ phong cách yên tĩnh như một con gà rất hợp với cậu."

"...Tiểu Sơ, cậu thay đổi rồi."

Tiếp theo là cuộc chiến biểu tượng cảm xúc.

Sau một hồi đấu tranh, tâm trạng của Sơ Nhất gần như bình tĩnh lại, ngoại trừ nụ cười không hề phai nhạt.

Lúc này, Trình Lật mới trả lời lại, cô ấy bình tĩnh kiềm chế hơn Tiểu Cao rất nhiều.

"Đây không phải là người đàn ông khiến cậu phát điên gần đây sao?"

"Chúc mừng người anh em, giấc mơ phản ánh thực tế."

"Hì hì hì ..." Sơ Nhất chỉ biết cười ngốc.

"Chậc chậc chậc, đêm nay chị đây mời cưng đi khiêu vũ."

"Tại sao đột nhiên lại đi khiêu vũ?"

"Nói ra sợ cậu không tin, gia đình mình giới thiệu cho mình một đối tượng xem mắt, mình định nhảy disco hù chết anh ta."

"???" đối tượng coi mắt chọc giận cậu à! Cậu xem, mình và Kiều An Sâm cũng đi xem mắt, chẳng phải bây giờ rất tốt đó sao, mình nói cho cậu biết, cậu đừng có mà làm bậy.."

"Xác suất của cậu là một phần nghìn, mình chẳng bao giờ tin một người đàn ông đi xem mắt sẽ là một hạt giống tốt."

"Được rồi, đừng khuyên mình nữa, cậu không đi thì thôi, mình đi một mình."

"..."

Trình Lật là một cô gái mạnh dạn lại có chủ kiến, Sơ Nhất không còn cách nào khác ngoài việc thầm cầu nguyện cho đối tượng xem mắt của cô ấy.

Bạn bè đúng là liều thuốc tốt để trấn an tinh thần, buổi tối khi Kiều An Sâm trở về, anh cảm thấy tâm trạng của Sơ Nhất rất tốt, nhưng trạng thái vẫn rất bình thường.

Bữa tối cũng vô cùng phong phú, không chỉ có món tôm chiên xù Kiều An Sâm thích mà có cả món cá lăng sóc.

Cách làm hai món này khá phức tạp, tôm phải bóc từng con một, bỏ đầu để lấy chỉ tôm, cá lăng sóc yêu cầu rất khắt khe về kỹ năng dùng dao và nhiệt độ.

Trong sáu tháng qua, tay nghề của Sơ Nhất đang dần cải thiện, nấu hai món chính cũng miễn cưỡng làm được.

Kiều An Sâm nhìn đồ ăn trước mặt, đột nhiên cảm thấy được yêu thương mà lo sợ, anh ngước mắt nhìn Sơ Nhất, thăm dò hỏi.

"Hôm nay là một ngày đặc biệt nào sao?"

"Không có." Sơ Nhất cười lắc đầu, tâm tình rất tốt.

"Vừa nhận được một tin tốt nên ăn mừng."

"Tin tốt là gì vậy?" Kiều An Sâm ngạc nhiên nhướng mày, bàn tay đang xới cơm dừng lại một chút.

"Thì là... truyện tranh của em đã được chuyển thành phim truyền hình, anh nhớ chứ?" Sơ Nhất giảm âm lượng, nghiêng người về phía trước, ra vẻ bí mật nói. Kiều An Sâm gật đầu, Sơ Nhất cũng vì chuyện này mới đến Thành Bắc, anh vẫn nhớ kỹ.

"Bây giờ bắt đầu bấm máy." Cô vui vẻ nói, Kiều An Sâm vui thay cho cô..

"Vậy sao, chúc mừng em."

"Nhưng đây không phải là trọng điểm!" Sơ Nhất lộ ra vẻ hưng phấn khó che giấu, ánh mắt sáng lấp lánh như những vì sao.

"Trọng điểm là nam chính trong phim chính là Qúy Mộc Bạch !!!"

"..." Kiều An Sâm đang gắp rau đột nhiên khựng lại, mấy món ăn phong phú trên bàn lập tức không còn hấp dẫn anh nữa.

Hóa ra thức ăn hôm nay không phải làm cho anh mà cho người đàn ông khác.

Kiều An Sâm cố chịu đựng, anh hít thở sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại, anh gắp tôm ăn, nhưng con tôm lại nhạt nhẽo vô vị.

Sơ Nhất vẫn đang hưng phấn nói chuyện.

"Em rất thích Qúy Mộc Bạch !! Đây quả thật là giấc mơ biến thành sự thật! Em có thể nhìn thấy người thật rồi!"

"Em hạnh phúc quá, phải mất cả buổi chiều em mới bình tĩnh lại được, em cảm thấy đêm nay em chắc chắn sẽ không ngủ được vì phấn khích mất."

"Đúng không?" Kiều An Sâm nhàn nhạt nói, anh cúi đầu bới cơm trong bát, gương mặt không rõ biểu cảm.

"Ừ! Đương nhiên!" Sơ Nhất không nhận ra điều khác thường, cô cho rằng Kiều An Sâm không có hứng thú với chủ đề này nên chuyển sang chuyện khác, nhưng đáng tiếc phản ứng của Kiều An Sâm vẫn rất bình thường.

"Hôm nay tâm trạng anh không tốt sao?" Thấy anh ăn được kha khá, Sơ Nhất mới ngập ngừng hỏi anh, Kiều An Sâm nhướng mi, nhìn cô một cái thật sâu, anh không nói chuyện, lặng lẽ thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp.

Sơ Nhất hoang mang ngồi đó.

Ban đêm, cuối cùng Sơ Nhất mới hiểu được ý tứ trong ánh mắt của Kiều An Sâm, bởi vì cô đâu chỉ phấn khích không ngủ được mà là không thể ngủ.

Người đàn ông không khống chế lực đạo, động tác vừa nặng nề vừa tàn nhẫn, Sơ Nhất mới chiến được mấy hiệp đã ngã xuống, về sau liên tục cầu xin tha thứ.

Mọi lần Kiều An Sâm chỉ làm thêm một lúc rồi bỏ qua cho cô, không biết hôm nay uống nhầm thuốc gì, phảng phất như không nghe thấy, Sơ Nhất nước mắt lưng tròng, cảm giác cơ thể không phải của mình nữa.

Không phải là phấn khích không ngủ được mà là mệt mỏi mất đi ý thức.

Cô khóc khản cả cổ, đầu óc mơ hồ, lúc Sơ Nhất kiệt sức đến mức chìm vào giấc ngủ, dường như Kiều An Sâm vẫn không có xu hướng dừng lại.

Ngày hôm sau, Sơ Nhất không xuống được giường, lưng đau không nói, cô cử động nhẹ một cái, giữa hai chân truyền đến cơn đau.

Khăn trải giường dính đầy vết nước, cơ thể nhớp nháp, tối qua Kiều An Sâm không thu thập gì cả mà cứ để cô ngủ như vậy.

Sơ Nhất đau đớn hít vào, tức giận muốn chết.

Người đàn ông khốn kiếp này!

Ngày hôm nay Kiều An Sâm làm thêm giờ, cơn giận dữ ban đầu của Sơ Nhất đã biến mất, cô hận chết tính tình tốt của mình.

Trong khung đối thoại của điện thoại di động vẫn còn những lời mắng anh, đoạn dài nhất được Sơ Nhất soạn ra lúc thức dậy vào buổi sáng, lúc đó trong lòng cô tràn đầy phẫn nộ, muốn cãi nhau với Kiều An Sâm một trận, kết quả là người ta cũng không trả lời cô.

Đồng hồ đã chỉ đến mười một giờ, Kiều An Sâm vẫn chưa về, Sơ Nhất cẩn thận nhớ lại cảnh cô không chống đỡ được mà kiệt sức ngất đi đêm qua, hình như là hai ba giờ sáng, cô ác độc nghĩ, làm việc vất vả như vậy sao không đột tử chết đi.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Sơ Nhất tự vả vào miệng mình, đây không phải là đang nguyền rủa chính mình sao, cô không muốn làm góa phụ trẻ.

Đang suy nghĩ miên man thì có tiếng động ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy khuôn mặt của Kiều An Sâm, Sơ Nhất hừ lạnh một tiếng, nằm quay lưng về phía anh, nhắm chặt mắt lại.

Bộ dạng đang rất tức giận, không muốn nói chuyện với anh.

Kiều An Sâm khựng lại, sau đó bước vào phòng, nhìn ga trải giường và chăn bông đã được thay đổi, cảm xúc của ngày hôm trước dường như đã lắng xuống.

Sơ Nhất làm tổ trong chăn, anh bất giác nghĩ đến cảnh cô khóc, run rẩy cầu xin anh đêm qua.

Trái tim Kiều An Sâm mềm nhũn, anh bước tới, quỳ một gối bên cạnh giường, thò tay vào chăn ôm cô.

"Còn đau không?" Anh thì thầm vào tai cô, làm bộ không để ý đến sự ác liệt đêm qua, giọng nói của anh mang theo vẻ tỉnh táo của thường ngày, nhưng lại rất mềm mại dịu dàng.

Sơ Nhất tủi thân muốn khóc.

"Anh cút đi." Cô đẩy tay Kiều An Sâm ra, sụt sịt nói, sự bất bình trong giọng nói của cô tràn ra, ánh mắt Kiều An Sâm dịu lại.

"Để anh xem một chút." Anh nói, bàn tay anh thăm dò xuống dưới, dường như muốn sờ vào chỗ đó, Sơ Nhất nhanh chóng nắm lấy tay anh, khuôn mặt ửng hồng.

"Anh đang làm gì đấy!"

"Tránh ra!"

Sơ Nhất giãy dụa tránh khỏi tay của anh, sau đó xoay người đẩy anh ra, cáu kỉnh giống như một đứa trẻ.

Kiều An Sâm lùi lại phía sau, nhẹ giọng dỗ dành: "Được rồi được rồi, anh đi, em ngủ ngon."

Sơ Nhất tức giận trừng mắt nhìn anh, sau đó quay lưng lại, kéo chăn bông che kín đầu.

Đến tối, Sơ Nhất không chịu để anh ôm, Kiều An Sâm thật sự quá mệt mỏi, sau hai lần cố gắng ôm cô nhưng bị cô đẩy ra, anh nằm yên một chỗ, nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sơ Nhất đợi một hồi, thấy anh không còn động đậy nữa, cô quay lại thì thấy người đàn ông bên cạnh đã ngủ say, hơi thở đều đặn,

cơn tức giận đã kiềm chế lại bộc phát ra ngoài, cô đá mạnh anh một cái.

Kiều An Sâm đau đớn, cau mày, lẩm bẩm hai tiếng rồi ngủ tiếp.

Sơ Nhất: "..."

Chương 59

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Sơ Nhất nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, người giao hàng gọi điện nói bảo vệ ở chung cư không cho lên.

Cô mặc bộ đồ ngủ, đi dép lê chạy hồng hộc xuống dưới thì thấy hai chiếc hộp lớn.

Sơ Nhất nghi ngờ, hình như cô không mua thứ này.

Về việc mua sắm online, Sơ Nhất là thành viên kim cương, vào mỗi cuối năm, khi nhóm bạn bè xung quanh bắt đầu điên cuồng thu thập các thẻ chữ phúc trên Alipay, cô đã có thể dễ dàng nhận được tất cả các thẻ may mắn và thẻ hiếm.

Một lần khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

Điều này đủ để chứng minh sức mạnh của tấm thẻ hội viên kim cương, đương nhiên không thể xem thường lượng tiêu phí tương ứng được.

Vì vậy, Sơ Nhất thường không thể nhớ được mình đã mua những gì, ngày nào cũng có bưu kiện gửi đến cho cô, dầu gì đây cũng là thú vui khi ở nhà của cô.

Sau khi ký vào hóa đơn chuyển phát nhanh, Sơ Nhất nhận lấy chiếc hộp từ người giao hàng, lúc chiếc hộp đến tay cô, Sơ Nhất suýt nữa không bưng nổi, cơ thể trùng xuống một cái.

Người giao hàng sửng sốt, nhanh chóng đưa tay đỡ cô.

"Có cần tôi mang lên giúp cô không?" Dù hỏi như vậy, nhưng ánh mắt lại liếc về chiếc xe đầy áp bưu kiện dựng trước cửa, vì vậy Sơ Nhất đành từ chối "Không cần đâu, nhà tôi ở gần đây thôi."

Cô kiên cường ôm hai chiếc thùng đi xuyên qua con đường bên trong chung cư, mới đầu thì miễn cưỡng chèo chống, lúc sau thì cắn răng kiên trì, lúc đến thang máy, cô thở phào một hơi Vừa vào phòng, Sơ Nhất ném hộp xốp trong tay xuống đất, cô ngồi lên sô pha, xoa xoa cánh tay đỏ bừng, sau đó tìm một con dao rọc giấy cắt băng dính xung quanh.

Ngay khi nắp thùng xốp được mở ra, những quả dâu tây to mọng đỏ tươi hiện ra, Sơ Nhất mở to mắt, nuốt nước bọt, sau đó mở luôn chiếc thùng lớn ở phía sau.

Quả nhiên, bên trong là cherry đỏ sẫm, đoán chừng cô ăn một năm mới hết.

Chẳng trách lại nặng như vậy.

Sơ Nhất vừa giận vừa buồn cười, cô lập tức chụp ảnh gửi cho Kiều An Sâm, nhân tiện chụp hình hai cánh tay đỏ bừng để lên án hành vi phạm tội của anh.

Lần này anh trả lời rất nhanh.

"Ngại quá, lúc anh đặt hàng không chú ý đến số lượng ... người giao hàng vô trách nhiệm quá."

"Hừ." Sơ Nhất kiêu ngạo gửi cho anh một từ rồi mặc kệ anh, vùi đầu xử lý đống dâu tây và cherry, nghĩ cách nhét bọn chúng vào tủ lạnh.

Lấy được một nửa, Sơ Nhất không cưỡng lại được sức hút của nó bèn cầm một đống đi rửa sạch, sau đó bắt đầu ăn.

Ăn xong, cô nhét đống còn lại vào trong tủ lạnh, còn thừa lại một nửa không nhét được nữa, Sơ Nhất ngồi xổm trên mặt đất suy nghĩ một chút, trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng.

Mang về nhà là được rồi, thuận tiện về thăm cha mẹ ruột của cô.

Sơ Nhất cảm thấy kiêu ngạo về trí thông minh của mình.

Cô nhấc điện thoại định liên lạc với mẹ cô thì nhìn thấy dòng tin nhắn chưa đọc phía trên, nằm lặng lẽ trong đoạn hội thoại của cô và Kiều An Sâm.

"Đừng giận."

Một câu đơn giản đập vào mi mắt, cứ như thể Kiều An Sâm đang đứng trước mặt cô, khẽ mím môi, đôi mắt ươn ướt xin lỗi cô.

Sơ Nhất quyết định tha thứ cho anh.

"Anh mua nhiều dâu tây và cherry quá."

"Tủ lạnh không nhét vừa."

"Em sẽ mang về cho bố mẹ em ăn, buổi tối em ăn cơm bên đó."

Gửi tin nhắn cho anh xong, Sơ Nhất tìm ảnh đại diện của bà Văn Phương, sau khi báo cáo với bà xong, cô thay quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Hoa quả được đóng trong một cái hộp, xe taxi Sơ Nhất gọi đang ở dưới lầu, thay giày xong, lúc ôm hộp hoa quả ra ngoài thì nhận được tin nhắn của Kiều An Sâm.

"Vậy tối nay anh sẽ tan làm sớm để đón em."

Sơ Nhất được cưng mà sợ, Kiều An Sâm đột nhiên săn sóc như vậy khiến cô cảm thấy ngạc nhiên.

"Anh có muốn ở lại ăn cơm không?" Cô hỏi.

"Được không?" Anh thận trọng trả lời, trên đầu Sơ Nhất hiện lên ba vạch đen.

"...Nói chuyện nghiêm túc."

"Ừm." Kiều An Sâm trả lời ngắn gọn.

"Bảo mẹ nấu thêm hai món là được rồi, anh cũng không ăn nhiều."

"... Còn muốn nấu thêm hai món, anh mà đến muộn thì ăn đồ thừa đi!"

Kiều An Sâm nhìn tin nhắn của Sơ Nhất, anh bất giác mỉm cười, đang chuẩn bị trả lời cô thì nghe thấy tiếng kêu ở ngoài cửa.

"Kiểm sát Kiều, nghi phạm trong vụ án trước tới rồi."

"Được, tôi qua ngay."

Kiều An Sâm lập tức tắt máy, thu dọn đồ đạc trên bàn, đẩy ghế sang một bên rồi đứng dậy, nét mặt trở nên nghiêm nghị như trước.

Nhìn thấy mẹ ruột của mình, Sơ Nhất tùy ý hơn nhiều, cô nhét chiếc hộp vào tay bà, bắt đầu phàn nàn về Kiều An Sâm.

Mua cho cô hai thùng hoa quả to không ăn hết nổi thì thôi, lại còn bắt cô ôm từ dưới lên nhà, tay cô cũng sắp tàn phế đến nơi rồi.

Từ trước đến nay mẹ vợ luôn thiên vị con rể, lời này không phải là giả, khi nghe những lời than thở của Sơ Nhất, bà Văn Phương

cốc vào đầu Sơ Nhất một cái, mắng.

"An Sâm biết con thích ăn hoa quả nên mới mua hai hộp lớn, con có thầy chồng ai được như vậy chưa? Vẫn còn không hài lòng sao?"

"Mẹ thấy con có phúc mà không biết hưởng!"

"..." Sơ Nhất hết đường cãi.

"Đó là bởi vì..." Cô ngẩng đầu định giải thích, nhưng lại không nói thành lời, chả lẽ cô lại nói mình bị Kiều An Sâm bắt nạt trên giường nên anh mới mua hoa quả để nhận lỗi với cô sao?

Sơ Nhất ấm ức cúi đầu.

Bà Văn Phương thấy cô như vậy thì cho là cô chột dạ, bà lại càng quở trách cô, sau đó khen dâu tây ngon.

"Úi ... ngọt thế! Còn ngọt hơn trái cây mẹ mua ngoài tiệm, con nhìn xem, An Sâm thật có lòng."

"Mẹ! Mẹ nhận Kiều An Sâm làm con trai của mẹ đi!" Sơ Nhất la lên, mẹ cô trừng mắt nhìn cô.

"Con rể chẳng phải là một nửa con trai sao? Sơ Nhất, con nghĩ gì thế, cả ngày ở nhà nên đầu óc không được minh mẫn à?"

"... Mẹ là mẹ ruột của con."

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng khi cô vừa về nhà, mẹ cô vẫn tất bật vào bếp chuẩn bị cho con những món ăn ngon như chân giò bó sốt, món kho tộ, chân gà chua cay ... vv.

Sơ Nhất nằm trên sô pha vừa xem TV vừa ăn hoa quả, ngửi thấy mùi thơm thì không chịu được.

Cô không nhịn được chạy vào bếp ăn vụng vài miếng, còn chụp ảnh gửi lên vòng bạn bè, cô vừa gặm chân gà vừa thích thú đọc bình luận của mọi người.

Thậm chí còn nhìn thấy bình luận của Kiều An Sâm.

"Để phần anh nữa."

Sơ Nhất hừ một tiếng, trả lời anh đúng ba từ.

"Anh, mơ, đi."

Sơ Nhất chơi hai ván cờ với cha cô, Sơ Thiên rất thích chơi cờ tướng, sau khi nghỉ hưu, ông thường ra gốc cây bên đường đánh cờ với nhóm bạn già.

Khi Sơ Nhất còn nhỏ thường được ông đưa đi học cờ vua nửa học kỳ, từ lúc đó cô bắt đầu biết chơi cờ, cuối cùng bà Văn Phương ngứa mắt cô suốt ngày ngồi trên bàn cờ suy nghĩ, ngày càng đần nên bất chấp đưa con gái về nhà.

Thật ra Sơ Nhất rất thích chơi cờ, nhưng vừa suy nghĩ, trong đầu cô đã hiện lên rất nhiều chuyện lộn xộn, trong mắt người ngoài,cô giống như đang ngơ ngẩn nhìn bàn cờ, hai mắt không có thần, gương mặt ngốc nghếch Bây giờ lớn rồi, có thể kiểm soát được suy nghĩ của mình, lúc đánh cờ nhìn bình thường hơn rất nhiều.

Kiều An Sâm vừa bước vào thì thấy cô đang đánh cờ với Sơ Thiên, anh có chút ngạc nhiên, không ngờ Sơ Nhất lại biết đánh cờ.

Trong ấn tượng của anh, Sơ Nhất hẳn là thích đồ chơi của trẻ em.

Kiều An Sâm ngồi xuống bên cạnh cô, Sơ Nhất đang cầm một quân xe, đang suy nghĩ nên đi nước nào, lông mày cô nhăn lại,

vẻ mặt rất nghiêm túc.

Kiều An Sâm mỉm cười, lên tiếng nhắc nhở.

"Đi lên trước đi, anh pháo của bố."

Hai mắt Sơ Nhất sáng lên, sương mù như tan đi, cô di chuyển quân cờ tròn trong tay, ăn con pháo của bố.

Sơ Thiên kêu lên: "Xem không được nhắc, các con chơi xấu, không được, không được."

"Cha có chơi nữa không, không chơi thì để con đi ăn cơm?" Sơ Nhất uy hiếp ông, Sơ Thiên nghẹn họng, không phản đối mà cam chịu số phận, cúi đầu tiếp tục chơi "An Sâm không được nhắc nữa, nếu còn nhắc nữa sẽ không chơi nữa, các con không được bắt nạt ông già này...."

Sơ Nhất nén cười, cô liếc nhìn Kiều An Sâm, trong mắt anh cũng có ý cười, hai người đều nhịn xuống, trịnh trọng gật đầu.

"Vâng."

Sau đó, Kiều An Sâm không nói lời nào nữa, sau một hồi giằng co, cuối cùng họ đã quyết định được người thắng cuộc trước bữa tối.

Sơ Thiên là người chiến thắng.

Ông lau mồ hôi không có trên đầu, khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó đắc ý lắc đầu..

"Hầy, không ngờ sau nhiều năm như vậy, kỹ năng đánh cờ của con vẫn không hề tiến bộ."

Sơ Nhất: "..."

"Nếu ngày nào con cũng chơi như bố, có lẽ con đã thắng bố từ lâu rồi." Chỉ còn thiếu chút nữa là thắng.

Sơ Nhất không khỏi cười thầm, Sơ Thiên hừ lạnh một tiếng.

"Được rồi, mau ra ăn cơm thôi." Bà Văn phương gọi một tiếng, tay xoa xoa vào tạp dề, dọn dẹp bát đũa lên.

Cả ba đứng dậy, di chuyển từ phòng khách ra bàn ăn.

Trước khi ngồi xuống, Sơ Nhất thấy mẹ cô bưng một chân gà ngâm từ trong bếp ra, ân cần đặt trước mặt Kiều An Sâm.

"An Sâm, nghe nói con đến ăn cơm nên mẹ để phần con đó, con mau ăn đi."

"Mẹ!" Sơ Nhất trợn to hai mắt, thảo nào buổi trưa cô không ăn no, lúc vào bếp lấy thêm, trong nồi chỉ còn toàn nước, lúc cô hỏi thì mẹ cô nói là ăn hết rồi.

Lúc ấy Sơ Nhất còn mơ màng nghĩ, rõ ràng nhìn thấy một nồi lớn, sao mới ăn ít như vậy đã hết sạch được.

Hóa ra mẹ cô lén phần cho Kiều An Sâm.

Sơ Nhất tức giận đến mức mất bình tĩnh.

"Cảm ơn mẹ." Kiều An Sam mỉm cười, lịch sự cảm ơn bà Văn Phương, Sơ Nhất lườm anh thì bị mẹ cô cốc một cái.

"Lườm gì mà lườm, buổi trưa con ăn nhiều như vậy, để phần cho An Sâm một chút thì có làm sao."

"..." Sơ Nhất rũ mắt xuống, không nói gì, bà Văn Phương xoay người đi vào bếp, đột nhiên, bên cạnh khẽ động, ngay tầm mắt cô xuất hiện một cái bát màu trắng, bên trong toàn là chân gà.

Kiều An Sâm thì thầm vào tai cô: "Sơ Nhất, cho em ăn đấy."

...

Cơm nước xong xuôi thì trời cũng đã tối, ven đường tràn ngập sắc thu, cây cối khô héo rụng hết lá, cây lê trồng trước nhà trĩu quả, quả nào quả nấy đều vàng óng.

Kiều An Sâm nắm tay cô đi về phía trước, đêm lạnh thấu xương, một cơn gió lạnh thổi qua, Sơ Nhất rụt vai lại.

Ban ngày trời vẫn còn nắng, lúc ra ngoài cô chỉ mặc một chiếc áo cardigan mỏng, bây giờ trông có vẻ phong phanh, Kiều An Sâm vươn tay ôm cô vào lòng.

"Xe đang đậu bên ngoài, rất nhanh sẽ tới."

Sơ Nhất chui vào lòng Kiều An Sâm, nhiệt độ cơ thể Kiều An Sâm trời sinh đã nóng, cho dù là mùa đông, khi anh ngủ đều toát ra hơi ấm, dựa vào cũng rất thoải mái.

Lúc này cũng không ngoại lệ, Sơ Nhất ôm eo anh, thoải mái nheo mắt.

Một cặp vợ chồng trung niên đối diện nắm tay một đứa trẻ đi qua, nhìn thấy tư thế của hai người, họ bọn không khỏi nhìn thêm vài lần, ánh mắt mang theo vẻ dò xét.

Kiều An Sâm hơi mất tự nhiên, anh ấn đầu Sơ Nhất vào sát ngực mình, che mặt cô lại.

Trong ngực truyền đến một tiếng cười khúc khích.

Kiều An Sâm cúi đầu, bắt gặp đôi mắt tràn đầy ý cười của Sơ Nhất.

"Anh đoán xem mọi người nghĩ gì về chúng ta?" Cô hỏi khẽ, Kiều An Sâm lắc đầu.

"Anh không biết."

Sơ Nhất chớp mắt, vẻ mặt bất chợt thay đổi.

"Người trẻ tuổi bây giờ thật là, đúng là không có mắt nhìn, ôm ôm ấp ấp ở trên đường cái, người già chúng ta bây giờ không theo kịp bọn trẻ nữa rồi."

"Nếu ở thời cổ đại, chắc chắn sẽ bị thả lồng trôi sông."

Những lời kia sống động đến nỗi khiến Kiều An Sâm quên luôn cả ngượng ngùng, anh nhéo má cô, bật cười thành tiếng.

Tác giả: Kiều An Sâm: Vợ tôi là hạt dẻ cười của tôi.

Chương 60: Chương 60

Đầu tháng 11, truyện tranh của Sơ Nhất chính thức khởi chiếu.

Đổi tên thành "Trái tim thiếu nữ của tôi"
Ngay ngày hôm ấy, Sơ Nhất nhìn thấy buổi họp báo và lễ khai máy trên mạng, cô phấn khích đến mức đăng liên tiếp ba bài lên Weibo.

Trước đó, người hâm mộ đều biết tin Qúy Mộc Bạch sẽ đóng chính, cũng đã cuồng nhiệt chúc mừng cô từ lâu, giờ phút này càng không giấu nổi sự phấn khích, họ gọi Sơ Đại là người đầu tiên du idol thành công, vậy mà có thể khiến cho nam thần diễn tác phẩm của mình, đúng là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

Tất nhiên, cũng có rất nhiều fan của Qúy Mộc Bạch không giấu nổi sự lo lắng, sợ rằng Sơ Nhất sẽ phá nát đóa hoa, bôi nhọ em trai Qúy Bạch của bọn họ, thậm chí một số fan nữ quá khích đã inbox riêng để cảnh cáo cô.

Vì lý do này, Sơ Nhất đã đăng một bài viết lên Weibo để xoa dịu mọi người
"Mọi người yên tâm, tuy tôi vừa trẻ lại vừa đẹp, nhưng đã kết hôn sớm mất rồi, tình cảm vợ chồng chúng tôi rất tốt, mong mọi người buông lỏng đề phòng, tôi chỉ đơn thuần muốn thưởng thức cái đẹp thôi.

"
PS: mấy năm gần đây, phụ nữ đã kết hôn không thể đu idol,

thưởng thức mỹ mạo của các em trai nữa sao, tức giận!
Quần chúng liên tiếp thả một loạt icon hahaha, khói thuốc súng vừa nổi lên đã bị thân phận phụ nữ đã có chồng của Sơ Nhất bóp tắt.

Hiện giờ, Weibo đã sóng yên biển lặng.

Sau khi Sơ Nhất đăng bài viết đó, tất cả các bình luận đều là lời chúc mừng cô, la hét bày tỏ sự phấn khích, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn cả người trong cuộc là cô đây.

Sơ Nhất trả lời bình luận mấy người hâm mộ cũ, sau đó tiếp tục lướt bảng tin liên quan đến lễ khai máy.

Vốn dĩ bên điện ảnh và truyền hình đã mời cô qua, nhưng Sơ Nhất không quen lộ diện trước giới truyền thông, cô cảm thấy đợi sau khi lễ khai máy kết thúc, bản thân có cơ hội sẽ bí mật đến thăm đoàn làm phim sau.

Tin vui lớn như vậy, đương nhiên Sơ Nhất phải thông báo cho tất cả mọi người rồi, Tiểu Cao và Trình Lật đều gửi tin nhắn chúc mừng cô, khi Kiều An Sâm mở cửa bước vào, cô đang nằm trên ghế sô pha nhắn tin tâng bốc lẫn nhau với Tiểu Cao, vừa gõ chữ vừa lăn qua lăn lại, mặt cười thành một đóa hoa.

"Em đang làm gì vậy? Vui vậy ư?" Kiều An Sâm chau mày hỏi, Sơ Nhất nhìn anh một cái, thuận miệng đáp.

"Em đang nói chuyện với Tiểu Cao.

"
"Ồ.

" Kiều An Sâm lại hỏi.

"Nói về chuyện gì?"

"À thì, nói về chuyện! " Sơ Nhất nhớ tới bài học lần trước, nói được nửa chừng thì sửa miệng.

"Tùy tiện tâm sự thôi.

" Cô úp úp mở mở nói, giống như đang che giấu bí mật gì đó, Kiều An Sâm đè nén cảm xúc trong mắt, trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

"Hai người thường xuyên tán gẫu với nhau hả?" Anh tháo cà vạt đi vào phòng bếp rót một cốc nước, giọng nói truyền từ xa tới, Sơ Nhất không hề phòng bị đáp.

"Thỉnh thoảng thôi, bình thường có việc tụi em mới trò chuyện.

"
Kiều An Sâm bưng cốc nước đi tới, Sơ Nhất đưa lưng về phía bếp nên không rõ tình huống phía sau.

Kiều An Sâm bước nhẹ cho đến khi tới gần Sơ Nhất, ánh mắt có thể trông thấy nội dung trên màn hình điện thoại của cô
Anh lén lút nhìn một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, vẻ mặt nghiêm túc và ngay thẳng.

"Sơ Nhất.

"
"Hả?" Nghe được giọng anh đột ngột vang bên tai, Sơ Nhất có chút giật mình, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, cô quay đầu lại nhìn.

"Vừa rồi anh vô tình nhìn thấy cuộc trò chuyện của em.

" Kiều An Sâm nghiêm túc nói, Sơ Nhất bị thái độ của anh làm cho hoảng sợ, hơi ngồi thẳng người, nghiêm túc nói.

"Rồi sao nữa?"
"Không có gì, anh chỉ muốn nói với em vậy thôi.

" Kiều An Sâm mím môi, bình tĩnh nói.

Sơ Nhất: "???"
"! "
Dưới ánh mắt như ngọn đuốc của cô, Kiều An Sâm điềm nhiên xoay người, quay lại bếp uống cạn cốc nước, sau đó rửa sạch.

Sơ Nhất ngây người mất giây, cho đến khi điện thoại rung lên nhắc nhở, cô cụp mắt xuống thì thấy là tin nhắn mới của Tiểu Cao.

"Gì mà mới nói một nửa đã ngừng rồi! Mình hỏi cậu chiếc váy mình mới mua có đẹp hay không!"
"Đẹp.

" Sơ Nhất nhấp vào tấm hình nho nhỏ đối phương gửi, phóng to thu nhỏ đánh giá một lượt.

Tiểu Cao lập tức hồi âm.

"Ha ha ha, mình cũng thấy đẹp, mình phải mặc chiếc váy này đến gặp em trai Qúy Bạch của mình mới được!!!!"
"! "
Kiều An Sâm cất cốc đã rửa sạch vào tủ, sau đó đi xuyên qua phòng khách đến phòng ngủ, Sơ Nhất vẫn đang mai mê gõ điện thoại.

Anh nghĩ lại nội dung vừa nhìn thấy, chiếc váy kia khiến Kiều An Sâm có chút xấu hổ.

Chính trực như anh tất nhiên sẽ không làm ra ba cái chuyện

như lén lút nhìn trộm cuộc trò chuyện của người khác, vì vậy Kiều An Sâm đã thẳng thắn nhắc nhở Sơ Nhất.

Anh chỉ vì không cẩn thận mới nhìn thấy thôi.

Sơ Nhất trước khi ngủ giữ miệng kín như bưng,không hề nhắc đến chuyện hôm nay là lễ khai máy bộ truyện tranh của cô, bài học lần trước vẫn còn vẫn còn mới mẻ trong ký ức của cô, tuy cô không biết lời nào của mình đâm chọt đến Kiều An Sâm, nhưng trực giác của phụ nữ bao cô phải im lặng
Ai mà ngờ, Kiều An Sâm đột nhiên nổi hứng nói chuyện phiếm với cô ngay trong đêm.

"Hình như dạo này em không mua quần áo mới thì phải?" Căn phòng sau khi tắt đèn rất tối, giọng nói của Kiều An Sâm cạnh bên tai truyền đến, hết sức dịu dàng, êm tai.

Sơ Nhất phồng má nói: "Vâng, dạo này em chỉ ở nhà, mua cũng không có cơ hội mặc nên không mua nữa.

" Trong tủ đồ của cô vẫn còn nhiều quần áo mới, thậm chí còn có cái chưa xé.

Nghe thấy câu trả lời của cô, suy nghĩ của Kiều An Sâm chuyển từ bộ váy sang hướng khác, anh tò mò hỏi: "Trình Lật đâu, sao không ra ngoài chơi với cô ấy.

"
"Nó á.

" Vừa nhắc đến tên Trình Lật, Sơ Nhất hăng hái hẳn lên, cô quay người về phía Kiều An Sâm.

"Lúc trước nó đi xem mắt ấy? Lần đầu tiên gặp mặt, nó định nhảy disco dọa người ta, kết quả không dọa được người ta mà còn dính lấy người ta đó.

"
Sơ Nhất mở to hai mắt, con ngươi tròn xoe.

"Người nọ là giáo sư đại học, áo sơ mi trắng, cúc áo cài tới tận nút trên cùng, Trình Lật vừa gặp đã hồn phi phách tán.

"
"Là giáo viên đại học của cô ấy sao?" Kiều An Sâm cố gắng đoán, Sơ Nhất dở khóc dở cười.

"Dĩ nhiên là không rồi!"
"Là vì người kia quá đẹp trai! Trình Lật vừa gặp đã yêu anh ta, muốn ngừng cũng không được, hiện giờ ngày nào cũng đến trường học chặn người ta, nào có thời gian rảnh để ý tới em.

"
"! " Sau khi Kiều An Sâm im lặng một lát, đột nhiên nhớ ra gì đó bèn hỏi cô.

"Em thì sao, lần đầu tiên gặp anh, em cảm thấy thế nào?"
Sơ Nhất: "! "
Cô mím chặt môi, im lặng.

"Hửm?" Kiều An Sâm thúc giục, không chỉ có khoang mũi tràn ra một tiếng hỏi thăm, mà còn quay mặt về phía cô, ánh mắt của anh dính trên khuôn mặt của cô.

Sơ Nhất nuốt nước miếng, cố gắng sắp xếp lại từ ngữ nhanh nhất có thể
"Ờ thì, em cảm thấy anh đẹp trai.

" Cô phác họa hình ảnh sao Hỏa va vào trái đất trong tâm trí mình lúc đó bằng một ngôn ngữ cực kỳ đơn giản.

Sơ Nhất còn lâu mới nói cho anh nghe, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã mê anh như điếu đổ, muốn ngừng mà không được y như Trình Lật, đã hãm sâu xuống bùn rồi.

"Vậy thôi sao?" Kiều An Sâm nghe xong câu trả lời có vẻ hơi bất mãn, Sơ Nhất kiên quyết ừ một tiếng, cắn chặt răng không chịu buông ra.

Lại là một sự im lặng đến thót tim, trong đầu Sơ Nhất lóe lên một tia sáng, đẩy ngược thế khó lại cho anh.

"Vậy lần đầu tiên anh nhìn thấy em thì sao? Anh cảm thấy thế nào?" Sơ Nhất rất muốn biết bất quá, lúc trái tim trúng mũi tên của thần tình yêu, đối phương có cảm thấy giống như mình không.

Kiều An Sâm cẩn thận nhớ lại, sau đó chậm rãi nói: "Ừm! màu hồng phấn, có chút đáng yêu, không ghét.

"
"Chỉ nhiêu đây thôi á?" Sơ Nhất phản ứng y như anh vừa nãy, giống như buột miệng hỏi ngược lại.

Cả hai nhìn thẳng vào nhau trong bóng tối, không hẹn mà cùng nhớ lại hồi mới quen, Sơ Nhất nhớ đến khoảnh khắc vừa nhìn thấy đã thích anh, nhớ cô đã nắm tay, ôm anh, hôn anh sau đó, những điều này toàn là cô chủ động trước.

Ngay lập tức, sự bất mãn và tủi thân cứ thế dâng lên.

Cô tức giận hừ một tiếng, kéo chăn lăn đến mép giường, khoảng cách với Kiều An Sâm xa bằng một dải ngân hà.

Kiều An Sâm hiển nhiên cũng nghĩ đến những điều này, trong mắt ánh lên sự bất lực, anh cười khổ một tiếng, vươn tay về phía cô.

"Thực ra đó là lần cuối cùng anh đi xem mắt.

" Anh ôm lấy Sơ Nhất dỗ dành.

"Anh còn có thể tính ra lần đó có phải là lần cuối cùng hay không nữa cơ.

" Sơ Nhất hờ hững nói, thái độ không tốt lắm.

"Bởi vì anh đã nói với người nhà rằng anh không có ý định xem mắt nữa, sau đó bọn họ lại hẹn em, anh đành phải giữ lời qua đó, bây giờ anh cảm thấy rất may mắn vì mình là một người coi trọng lời hứa.

"
"Tại sao?" Sơ Nhất kiềm chế sự sung sướng trong lòng, ngoài mặt vẫn giả bộ nghiêm túc hỏi.

"Bởi vì anh đã gặp được em.

" Kiều An Sâm nói những lời này bằng một giọng điệu nhẹ nhàng và thâm tình.

Sơ Nhất nhịn không được nâng cao giọng.

"Em hỏi anh vì sao không định đi xem mắt nữa!"
"! " Kiều An Sâm im lặng một lúc, sau đó hậm hực nói.

"Cảm thấy không có ý nghĩa, không muốn lãng phí thời gian của mình.

.

"

"Nhỡ về sau anh vẫn không gặp được người phù hợp thì sao?"
"Vậy thì không kết hôn nữa.

" Kiều An Sâm không chút do dự nói: "Anh cảm thấy ở một mình cũng tốt, là vì người nhà thúc giục nên mới đi xem mắt.

"
"Vậy anh quả là may mắn khi gặp được em.

" Sơ Nhất quay lại ôm anh, giọng điệu tràn đầy yêu thương, vỗ vỗ đầu Kiều An Sâm.

"Nếu không anh phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại rồi.

"
"! "
Tối hôm ấy Sơ Nhất mơ thấy một giấc mơ, trong giấc cô quay về thời điểm hai người lần đầu đi xem phim, lúc đó hai người vừa mới lấy vé chưa vào rạp phim, Kiều An Sâm đã bị gọi tới bệnh viện.

Bà cụ đang trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời, bà nằm đó, yếu ớt như một tờ giấy có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Chỉ có sự hiền lành trong ánh mắt và độ ấm trong lòng bàn tay vẫn để lộ ra sự ấm áp thuộc về người lớn tuổi.

Kiều An Sâm và cô ở trong phòng nói chuyện một lúc, khi họ bước ra, khuôn mặt của anh trầm xuống, giọng nói khàn khàn, bố Kiều và Điền Uyển không kịp nhìn kỹ, vội vàng bước vào phòng bệnh.

Sơ Nhất nhìn bóng lưng anh biến mất ở lối vào hành lang, cô do dự vài giây, cuối cùng vẫn đi theo.

Trong cầu thang mờ tối và yên tĩnh, Kiều An Sâm dựa lưng vào bức tường trắng lạnh lẽo, anh cúi đầu, lấy tay che trán, che khuất tầm mắt.

Nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, anh ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt đỏ hoe ướt át.

Trái tim Sơ Nhất run lên, nhất thời không biết nên tiến lên hay quay đầu lại.

"Tại sao em lại ra đây?" Rõ ràng, Kiều An Sâm đã điều chỉnh cảm xúc của mình ngay khi nhìn thấy cô, sắc nơi đáy mắt anh mờ dần, chỉ còn lại một chút dấu vết mờ nhạt.

Sơ Nhất do dự đi tới gần anh, nghĩ ngợi rồi nói: "Nghe nói khi một người cảm thấy đau khổ, chỉ cần một cái ôm sẽ cảm thấy khá hơn! "
Cô dang rộng vòng tay, vụng về lại dũng cảm ôm lấy Kiều An Sâm, bao bọc lấy hai cánh tay anh, giống như ôm một con búp bê lớn.

Kiều An Sâm nghe thấy cô nói nhỏ: "Anh cảm thấy khá hơn chút nào chưa?"
"Rồi.

" Anh nhỏ giọng đáp lại, rút tay ra khỏi vòng tay cô, dịu dàng ôm lấy cô.

"Khá hơn một chút rồi.

".

Chương 61: Chương 61

Giáng sinh năm nay vào đúng thứ sáu, rất lâu trước đó, Sơ Nhất đã từng nói với Kiều An Sâm cô muốn ngồi đu quay một lần. Anh cố gắng hoàn thành công việc trước thời hạn để không phải tăng ca vào buổi tối.
Bảy giờ tối, Sơ Nhất đã thay một chiếc áo khoác và váy đẹp đứng đợi ở lối vào công viên giải trí, cô đứng trong gió lạnh, đáy lòng có chút bất an, công việc của Kiều An Sâm có thể lỡ hẹn bất cứ lúc nào, quả thật khiến cho người ta muốn tin tưởng cũng không được.
May mắn thay, trong bầu trời đêm được chiếu sáng bởi ánh đèn ấm áp, Kiều An Sâm vượt dòng người đông đúc băng qua đường cái đi về phía cô.
Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm, kiễng chân vẫy tay với anh.
"Em ở đây."
Ánh mắt tìm tòi trong đám đông của Kiều An Sâm dường như đã nhìn thấy tiêu điểm, anh lập tức nhìn sáng, nở nụ cười rạng rỡ.
Sơ Nhất đã mua vé trước, hai người trực tiếp đi vào.

Cô khoác tay Kiều An Sâm, nép sát vào người anh, như thể đã tìm thấy một trụ cột để tránh gió.
"Anh ăn tối chưa?" Sơ Nhất hỏi, Kiều An Sâm lắc đầu.
"Anh vừa tan lam đã lái xe tới đây."
"Vậy chúng ta đi ăn gì đó trước đi."
Trong công viên giải trí có nhà hàng, bên trong phần lớn là trẻ em, môi trường không tốt nhưng rất náo nhiệt, xung quanh được trang trí bằng ảnh ông già Noel và đèn lồng nhỏ, các em

nhỏ chạy tới chạy lui bên trong.
Sơ Nhất nhìn các ông bố bà mẹ trông con đến sứt đầu mẻ trán kia, cô thở phào một hơi, cảm khái nói: "May mà chúng ta chưa sinh con."
Kiều An Sâm nhìn theo ánh mắt cô, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: "Ăn cơm thôi."
Bầu trời đã tối hẳn, nhưng xung quanh vẫn sáng như ban ngày, vòng đu quay khổng lồ tỏa ra ánh sáng đầy màu sắc, rất đẹp dưới màn đêm.
Hôm nay là lễ giáng sinh, có rất nhiều người xếp hàng, Sơ Nhất cầm một cây kẹo bông gòn khổng lồ, thè lưỡi liếm như một đứa trẻ.
Cô cắn hai miếng, chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng đưa kẹo bông cho Kiều An Sâm.
"Anh ăn không?"
Kiều An Sâm nhìn thứ mềm mềm bông bông kia thì lắc đầu từ chối.
"Anh không."
"Ngon lắm đó, của em là hương dâu..." Sơ Nhất lẩm bẩm rồi ăn tiếp, chờ tới lượt bọn họ, kẹp bông gòn khổng lồ đã biến thành một thanh tre mỏng.
Sơ Nhất ném nó vào thùng rác.
Một chiếc buồng đu quay màu đỏ dừng ở trước mặt, xung quanh trong suốt, giống như một gian phòng nhỏ, từ trên cao chậm rãi đáp xuống, không chạm đất, nhân viên thúc giục bọn họ đi lên, Sơ Nhất vịn cửa nhảy lên, nhanh chóng ngồi xuống.
Kiều An Sâm đứng yên đánh giá vài lần, sau đó cúi đầu ngồi xuống bên cạnh Sơ Nhất.
Chiếc buồng màu đỏ từ từ đi lên, khẽ đung đưa, cảnh vật bên dưới cũng từ từ thu nhỏ lại, dần dần biến thành một bức tranh phong cảnh kỳ lạ.
Xung quanh rất yên tĩnh, hai người ngồi cạnh nhau, nhìn ánh đèn rực rỡ của thành phố bên ngoài lớp kính trong suốt.

Đột nhiên, một cái đầu nho nhỏ gục trên vai Kiều An Sâm, sức nặng quen thuộc, anh quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt tinh

nghịch của Sơ Nhất.
Kiều An Sâm cười cười, vươn tay ôm cô vào lòng.
Đu quay lắc lư một cái, khi lên đến điểm cao nhất, toàn bộ thành phố thu vào tầm mắt, thật đồ sộ và tráng lệ.
Xa xa là một dòng sông xuyên qua trung tâm dày đặc nhà cao tầng, giống như chia cắt hai mảnh đất, trước mắt là ánh đèn vàng rực rỡ, chính giữa điểm xuyết những đốm sáng đầy màu sắc.

Dưới bầu trời đêm tối vô biên, chứa đầy sự lãng mạn khó tả.
Sơ Nhất dựa vào vai Kiều An Sâm ngẩng mặt lên, nhìn anh nói nhỏ: "Nghe nói cặp đôi hôn nhau ở điểm cao nhất của vòng đu quay thì cả đời sẽ không bao giờ chia lìa."
Kiều An Sâm quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh, trong mắt Sơ Nhất có chút chột dạ, vừa định cúi đầu đã được anh hôn một cái.
Hôn xong ngẩng mặt tiếp tục nhìn cảnh đêm trước mặt, không lên tiếng, bầu không khí yên lặng trôi qua.
Sơ Nhất cắn môi, nắm chặt tay anh, cúi đầu cười trộm.
Trong mắt Kiều An Sâm phản chiếu ánh đèn của thành phố, lộ ra ý cười trong đó.
Khi buồng đu quay xuống thấp, Sơ Nhất nhanh nhảu nắm lấy cánh tay anh, bộc lộ sự vui sướng của mình.
Trên đường đi thấy một chú bán bóng bay, tay cầm một bó bóng bay với nhiều hình thù dễ thương, màu sắc đẹp mắt, trông rất bắt mắt so với lâu đài phía sau.
Sơ Nhất kéo tay Kiều An Sâm đi tới, ngẩng mặt lên nói với anh: "Anh, em muốn mua."
Sơ Nhất gọi Kiều An Sâm là anh trai.
"..."
Trên đường tới đây cô đã mua một chiếc băng đô hình tai chuột Mickey, lúc này lại để tóc ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn, nói là vừa mới lớn chắc cũng không ai nghi ngờ.
Kiều An Sâm mặc một chiếc áo khoác thẳng màu đen xám, khuôn mặt tuấn tú rõ, đường nét rõ ràng, tuy rằng tướng mạo xuất chúng như tuổi tác thì lớn hơn cô, chú bán bóng bay kia

cũng không suy nghĩ nhiều.
Thấy ánh mắt bất lực của Kiều An Sâm dành cho Sơ Nhất, chú bán bóng tưởng anh không muốn mua nên đành lên tiếng khuyên nhủ: "Chàng trai à, em gái cậu thích thì cậu mua cho em đi, bóng bay cũng không đắt, đi chơi quan trọng nhất là vui vẻ mà."
Sơ Nhất vô tội chớp mắt nhìn anh, Kiều An Sâm lắc đầu, lấy ví tiền ra.
"Em chọn một cái đi."
"Được!" Sơ Nhất vui vẻ bước tới, cẩn thận lựa chọn một chú chuột Mickey với chiếc nơ màu hồng, rất giống với đôi tai trên đầu cô.
Sơ Nhất mỉm cười ngọt ngào với anh.
"Cám ơn anh trai."
Kiều An Sâm không để ý đến cô, nắm tay Sơ Nhất v rời đi, chú bán bóng bay nhìn bàn tay nắm chặt của hai người mới phản ứng kịp.
Hóa ra là thú vui của người yêu, ông lắc đầu ngán ngẩm, không hiểu nổi bọn trẻ đang nghĩ gì.
"Anh, em còn muốn ăn kẹo bông gòn." Đi ngang qua quầy bán kẹo bông gòn lúc trước, Sơ Nhất chỉ tay nói.
Lúc đầu Kiều An Sâm còn im lặng, còn bây giờ, anh im lặng một lúc rồi thản nhiên trả lời cô.

"Anh trai không muốn ăn, không mua."
"Không phải anh ăn, là em ăn!" Sơ Nhất quay đầu nhìn anh, nghiêm túc sửa lại, Kiều An Sâm cụp mắt, không rõ ý tứ nhìn cô.
"Anh vừa mới nếm thử rồi."
"?"
"Quá ngọt."
"Hả?"
"Vì vậy chúng ta không mua nữa, ngoan."
"..."
Sơ Nhất mất trọn ba giây để phản ứng với khẩu vị của anh, cô hung hăng ngẩng đầu lên, chuẩn bị chất vấn.
"Gạt người! Rõ ràng là anh..." Anh thậm chí còn không thè lưỡi

ra...
Nói đến đây, Sơ Nhất không thể nói ra nữa, cô bỏ cuộc, thế nhưng Kiều An Sâm lại ngầm hiểu ra, anh cong môi cười, chậm rãi kéo dài giọng điệu.
"Anh không lừa em, bây giờ môi anh vẫn ngọt đây này." Anh cúi người, mặt dán sát mặt Sơ Nhất, hơi đưa môi về phía cô, hơi thở nóng ẩm mập mờ.
"Không tin em nếm thử xem?"
"..." Sơ Nhất lặng im, vẻ mặt căng thẳng, đứng đó không nói gì.
"Em gái?" Lông mi của Kiều An Sâm run lên, anh lại thúc giục.

Sơ Nhất đẩy anh ra, mặt không chút cảm xúc đi về phía trước.
"...Anh im đi."
Kiều An Sâm bật cười sau lưng cô, khiến những ánh mắt khác thường đổ dồn về phía mình, anh nhanh chóng che môi thu liễm lại, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được cong lên, ánh mắt cong thành hình trăng non.
Kiều An Sâm nhìn bóng lưng ngang ngược nhỏ nhắn của Sơ Nhất trước mặt, anh nhấc chân đuổi kịp, bàn tay xoa xoa đỉnh đầu của cô, sau đó ôm cô vào trong lòng, giọng nói mang theo sự sung sướng và vui vẻ còn sót lại.
"Em gái, sao không đợi anh trai vậy."
Sơ Nhất nghiến răng: "Kiều An Sâm, anh có thể im lặng được không???"
Kiều An Sâm vẫn nhìn cô cười, nụ cười rạng rỡ đến nỗi Sơ Nhất cảm thấy rất ngứa mắt, cô trừng mắt chất vấn anh.
"Anh đùa đến nghiện rồi có phải không?!"
"Anh không." Anh tỏ vẻ vô tội, ánh mắt ẩm ướt nhìn Sơ Nhất.
"Không phải em là người bắt đầu trước sao?" Anh nói xong lại nói thêm một câu.
"Em gái."

"..."
Sơ Nhất không muốn để ý đến anh nữa, cô cúi đầu bước đi, Kiều An Sâm ôm lấy vai cô, dễ dàng theo sát tốc độ của cô.
"Anh hơi chóng mặt." Anh đột nhiên nói, mặc dù Sơ Nhất còn

đang tức giận, nhưng vẫn vẫn theo bản năng quan tâm anh, giọng nói không giấu nổi lo lắng.
"Anh sao vậy?"
"Vừa rồi anh cười nhiều quá, hình như thiếu dưỡng khí."
"..."
"Chóng mặt đáng đời anh!"
Giáng Sinh này Sơ Nhất không thể nào quên, bởi vì cô không chỉ bị Kiều An Sâm cười nhạo, mà lúc về nhà, cô có một buổi tối rất tốt đẹp.
Mặc dù trên đường về xảy ra chút chuyện nhỏ, Sơ Nhất vẫn lấy ra món quà Giáng sinh đã chuẩn bị trước cho anh, đó là một chiếc khăn quàng cổ do chính tay cô đan, màu xám đen đơn giản, không màu mè, không hoa văn, đơn giản lại ấm áp, đi chơi hay đi làm đều có thể quàng.
Rõ ràng Kiều An Sâm có chút ngạc nhiên, nhưng phản ứng của anh khác với lần nhận được nước hoa, anh lập tức quàng thử, sau đó dịu dàng cảm ơn cô.
"Anh rất thích nó."
"Cảm ơn em, Sơ Nhất."
Anh đứng dưới ánh đèn, áo khoác chưa cởi, chiếc khăn len rộng màu xám che kín cằm, lông mày, đường nét trên khuôn mặt càng trở nên rõ ràng, mang theo một vẻ dịu dàng nhàn nhạt.
Có thể là do ánh sáng trong mắt quá tập trung, hoặc nụ cười trên mặt anh quá dịu dàng, hiếm khi Sơ Nhất sinh ra một chút lưu luyến.
Cô cười ngại ngùng.
"Anh thích là tốt rồi."
"Anh cũng đã chuẩn bị một món quà cho em." Kiều An Sâm nói, giọng điệu của anh ấm áp khác hẳn lúc trước.
Sơ Nhất thấy anh lấy một cái túi giấy đưa cho cô, Sơ Nhất ngạc nhiên mở to mắt.
Kiều An Sâm chưa bao giờ tặng gì khác cho cô ngoài trang sức.
Cô tò mò cầm lấy chiếc túi mở ra, bên trong là hai chiếc áo len trắng kiểu dáng giống nhau, chỉ khác một nửa trái tim màu đỏ được thêu ở góc áo, hợp lại vừa khéo là một trái tim hoàn chỉnh.
Sơ Nhất ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, trên mặt không giấu

được vui mừng.
"Sao anh lại mua cái này!"
"Chẳng phải em nói là chưa từng mặc đồ đôi sao." Kiều An Sâm nắm tóc, bị đôi mắt sáng lấp lánh của cô nhìn chằm chằm, anh có chút thẹn thùng.
Lúc trước ra ngoài đi dạo, Sơ Nhất nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi mặc đồ đôi đi ngang qua, vừa hút mắt vừa xứng đôi.
Cô không khỏi thở dài vì hâm mộ.
Lúc đó chỉ thuận miệng nhắc tới, sau đó Sơ Nhất cũng không để trong lòng, không ngờ Kiều An Sâm còn nhớ kỹ.
"Chiếc áo này đẹp lắm." Cô vui vẻ cầm chiếc áo len nói, hào hứng kéo Kiều An Sâm mặc thử ngay lập tức.

Khoảnh khắc hai người đứng cạnh nhau trước gương, Sơ Nhất ngẩn ngơ nhìn không rời mắt.
Bọn họ mặc áo len cùng kiểu dáng, đứng cạnh nhau, hai nửa trái tim hợp thành một hình trái tim đỏ tươi.
Sơ Nhất đột nhiên vươn hai tay ôm mặt, lòng bàn tay áp vào má, ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, hơi phồng má trợn tròn mắt.
"Đẹp quá." Cô ngại ngùng nói, Kiều An Sâm cụp mắt xuống, cong môi gật đầu.
"Anh cũng thấy đẹp."

Sơ Nhất nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen của anh, bên trong phản chiếu hình bóng cô, Sơ Nhất không kìm lòng được, vươn tay ôm lấy Kiều An Sâm.
"Aaa..." Cô vùi đầu vào ngực anh, nghẹn ngào thốt lên, Kiều An Sâm ôm lấy cô vỗ vỗ cười hỏi.
"Em sao vậy?"
"Đột nhiên cảm thấy bản thân hạnh phúc vô cùng." Sơ Nhất ngẩng đầu lên, cằm tựa vào ngực anh, tóc đen tán loạn, gò má ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh.
Ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn anh không chớp.
Kiều An Sâm nhìn cô vài giây, không kìm được cúi người bế ngang cô lên.
Sơ Nhất bị anh ném lên giường, phòng ngủ không bật đèn, chỉ

có ánh đèn ngoài phòng khách len lỏi chiếu đi vào, lờ mờ lại mập mờ.
Kiều An Sâm nóng lòng muốn cởi áo len của cô, Sơ Nhất đẩy chiếc đầu đang vùi vào cổ cô mà hôn của anh, lí nhí nói.
"Em vẫn chưa tắm..."
"Không sao." Kiều An Sâm phủ môi lên, dập tắt toàn bộ ý chí của cô.
Tất cả đều hoàn hảo.
Đó là một đêm hợp tình hợp lý lại ngọt ngào, hẹn hò trên vòng đu quay, tặng quà cho nhau, hai bên đều khó lòng kiềm chế.
Nếu không có sau đó...
Sơ Nhất mê man, vùi mặt vào gối, nức nở van xin trong vô thức.
Người phía sau cắn vào vành tai cô, hơi thở nóng ẩm, Sơ Nhất bỗng nghe thấy tiếng dỗ dành khàn khàn trầm thấp.
"Sơ Nhất...gọi anh trai, gọi một tiếng anh sẽ tha cho em."
Sơ Nhất nào quản được nhiều như vậy, nghe thấy ba chữ tha cho em, cô nóng lòng muốn thi hành.
Tuy nhiên, một tiếng anh trai trở thành vô số tiếng, kèm theo vô số lời nói khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh, lúc này Kiều An Sâm vẫn chưa thỏa mãn buông tha cho cô.
Lúc ấy không cảm thấy gì, toàn bộ ý thức cũng mất một nửa, không còn lý trí.
Nhưng sau đó, Sơ Nhất nhớ tới lời nói không biết lựa miệng của mình, cô chỉ hận không thể chết đuối trong bồn tắm.
Kiều An Sâm đứng đó cười, vừa giúp cô lau khô người vừa cúi đầu mỉm cười.
Mặt mũi Sơ Nhất đỏ bừng, đập vào tay anh một cái
"Đồ biến thái!" Cô tức giận hét lên.
Kiều An Sâm ngạc nhiên nhướng mày, lại nhớ ra điều gì đó, nụ cười càng trở nên sung sướng.
"Anh xin lỗi." Anh thành thật xin lỗi.

Sơ Nhất nghi ngờ liếc nhìn anh, vài giây sau lại nghe thấy Kiều An Sâm trịnh trọng nói.
"Anh tưởng em thích như vậy."
"Lúc ở công viên giải trí thấy em gọi vui vẻ như vậy nên anh

cũng muốn thử ở nhà xem sao."
"Đừng giận, anh sai rồi."
"...".

Chương 62: Chương 62

Sơ Nhất phát hiện ra rằng, thời gian chung sống thực sự có thể thay đổi một con người.

Giờ nhớ lại cô cũng khó có thể hình dung ra Kiều An Sâm trông như thế nào lúc mới kết hôn.

Cô cũng vậy.

Trong quá trình tích lũy của cuộc hôn nhân này, họ dần dần chấp nhận lẫn nhau, dần bộc lộ con người chân thật nhất của nhau.

Đồng thời cũng tiết lộ những điều trong lòng, thậm chí bản thân còn không biết.

Sơ Nhất ngủ say trong vòng tay của Kiều An Sâm, bởi vì cô không còn sức lực hay tâm trí để giận anh nữa, cô chỉ muốn có một chiếc giường lớn, một chiếc chăn ấm áp ngủ một giấc thật ngon.

Qua Giáng Sinh một khoảng thời gian, thời tiết dần đẹp lên, tia nắng của mùa đông thoải mái dễ chịu, bầu trời quang đãng sau những ngày mây mù là một điều hết sức quý giá, càng trùng hợp hơn nữa là, hai ngày nay, đoàn phim đến Lan Thành để quay phim.

Bối cảnh truyện tranh được Sơ Nhất dựng ở Lam Thành, nhưng

vì nhiều lý do, cuối cùng nhà sản xuất đã chọn quay ở Thân Thành có quang cảnh đẹp hơn, phồn hoa hơn.

Lý do đến đây quay phim là trong nguyên tác có một đoạn Sơ Nhất vẽ nam nữ chính đến một ngôi chùa cổ thắp hương lễ Phật, hơn nữa còn ở tại đó một đêm.

Trong truyện tranh miêu tả rất rõ ràng chi tiết phong cảnh ngôi chùa, phong cách vẽ tranh của Sơ Nhất thanh tịnh lại lịch sự tao nhã, đoàn phim đã tìm một số địa điểm ở Thân Thành, nhưng đều cảm thấy thiếu chút nghệ thuật.

Vả lại, ở Lam Thành còn có một số cảnh quay khác phù hợp hơn nên đoàn phim đã tới đây quay và quyết định ở lại một tuần.

Ngôi chùa cổ kính đó có nguyên mẫu, khá nổi tiếng ở Lam Thành, nằm trên một ngọn núi bên ngoài thành phố, mất khoảng ba bốn tiếng lái xe, đương nhiên, Sơ Nhất và Kiều An Sâm chưa từng đến đó, lần trước cô đi thắp hương với Trình Lật, hơn nữa còn qua đêm ở đó, vì vậy cảnh sắc trong truyện mới có thể miêu tả rõ ràng chi tiết như vậy.

Đoàn phim quyết định chọn ngôi chùa cổ kính này làm địa điểm quay, sau đó liên hệ với người phụ trách ngôi chùa, mất rất nhiều công sức mới được cho phép, nhưng không được quay chính điện và nơi thờ Phật.

Cùng lắm chỉ được quay cảnh ở bên ngoài và sân sau chỗ nghỉ lại.

Đã gần hai tháng kể từ khi bắt đầu sản xuất, Sơ Nhất luôn muốn dành thời gian để thăm đoàn làm phim, nếu không người ta đóng máy mất.

Tâm tư đang rục rịch thì nghe được tin tức, Sơ Nhất kìm lòng không được, hơn nữa, địa điểm quay phim ngày đầu tiên còn

gần quảng trường khu trung tâm thương mại nơi cô thường đến.

Đoàn làm phim chọn là quay vào ban ngày ngày thứ hai, do ngày làm việc không có quá nhiều người, sau khi đã xác định được lịch trình, Sơ Nhất hào hứng chia sẻ với Kiều An Sâm.

"Ngày mai em muốn thăm đoàn làm phim!"
Trong màn đêm yên tĩnh, hai người kề vai nằm trên giường, Kiều An Sâm đang đọc sách, Sơ Nhất nhận được tin nhắn của nhà sản xuất, cô theo bản năng hào hứng nói cho anh nghe.

Kiều An Sâm dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư, sau đó quay đầu lại.

"Thăm đoàn làm phim?"
"Đúng vậy!" Sơ Nhất trịnh trọng đầu, vội giải thích: "Là đoàn phim quay bộ truyện tranh của em, ngày mai quay ở Lam Thành, ở quảng trường mà chúng ta thường đến ấy.

"
"Vì vậy, em muốn qua đó xem một chút!" Sơ Nhất vui vẻ nói, ánh mắt cong lên.

Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, sau đó hỏi: "Tất cả các diễn viên chính đều đến sao?"

"Đương nhiên!" Sơ Nhất hô to: "Không đến thì quay làm sao được!"
Cô nói xong thì cười ngốc nghếch một cái, rõ ràng đang nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt Kiều An Sâm tối lại, không nói gì cả.

Thấy anh có vẻ không hứng thú, quay đầu lại tiếp tục đọc sách, Sơ Nhất cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao thì những chủ đề như vậy, Kiều An Sâm nói được vài câu liền chấm dứt, cô lại tiếp tục nghịch điện thoại mà không hề nhận ra rằng cuốn sách

trong tay Kiều An Dâm đã lâu không lật một trang.

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh, ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu vào người, ánh sáng bao trùm vạn vật.

Sau khi tỉnh lại, Sơ Nhất thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, đến gần trưa cô tiện thể ăn cơm ở ngoài, lúc gần tới nơi lại nghĩ mình đi tay không đến đoàn làm phim không hay lắm, nên đã ghé quán trà sữa cô hay tới đặt trà sữa, sau đó kêu nhân viên mang qua đó giúp.

Khi đến đoàn phim đúng giờ trà chiều, từ đằng xa, nhà sản xuất đã nhận ra cô, đối phương vội vã bước tới chào đón cô.

Trước đó hai người đã gặp mặt một lần ở Bắc Thành, chào hỏi đơn giản xong, người nọ dẫn Sơ Nhất vào, giới thiệu cô với đạo diễn và nhân viên trong đoàn.

Lúc này đang quay một cảnh quay, nam nữ chính vừa gắp gấu bông đi ra, cả hai nắm tay nhau bước ra quảng trường.

Đây là lần đầu tiên Sơ Nhất được tận mắt nhìn thấy diễn viên chính của bộ phim này, ngoài đời Qúy Mộc Bạch trông gầy hơn trên màn ảnh một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú hơn, đi trên đường quả thực là một thanh niên đẹp trai khiến người ta không thể rời mắt.

Nữ chính cũng khá phù hợp, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt trong sáng thoát tục, làn da căng bóng mềm mịn, cảm giác thiếu nữ được thể hiện một cách sinh động trên người cô ấy, một nụ cười hay một cái nhăn mặt đều lộ ra nét đáng yêu.

Cảnh này được Sơ Nhất vẽ lại dựa theo những gì thực sự xảy ra giữa cô với Kiều An Sâm lúc đó, lúc này nhìn thấy diễn viên trẻ tái hiện trước mắt, cô ngạc nhiên không thể rời mắt, trong ngực chứa đầy tình cảm và cảm xúc không rõ.

Trên người cô gái treo đầy gấu bông, giống y hệt Sơ Nhất lúc đó, cô gái vừa quơ gấu bông trên người vừa nắm lấy tay chàng trai, ngửa đầu cười nói với anh ta.

Một đứa trẻ bên cạnh thấy cô đeo gấu bống khắp người, ánh mắt tràn đầy hâm mộ, sau đó khóc đòi mẹ mua cho.

Trên mặt cô gái thoáng hiện lên vẻ tinh nghịch, kéo kéo chàng trai trước mặt mình.

Chàng trai quay đầu lại.

Không chuẩn bị trước, cô gái nhón chân lên hôn chàng trai.

"Cắt! " Đạo diễn ngồi trước máy quay hô to, tỏ vẻ hài lòng, cặp nam nữ chính bên trong nhanh chóng tách ra, cười với nhau rồi đi về phía họ.

"Trạng thái lúc nãy không tệ, quay một lần đã đạt.

" Đạo diễn nói, sau đó vỗ tay một cái, nói lớn.

"Mọi người nghỉ ngơi đi, hôm nay tác giả truyện tranh nguyên tác của chúng ta đến thăm đoàn làm phim, có mua trà sữa cho mọi người.

"
Được nhà sản xuất giới thiệu, mọi người nhìn qua, ai nấy đều có hiệu ứng đặc biệt lấp lánh của riêng mình.

Sơ Nhất chịu không nổi, trên mặt có chút ngượng ngùng, cô cụp mắt nhìn xuống mặt đất.

"Cảm ơn chị gái ~" Mấy cô gái trẻ tuổi hoạt bát hơn một chút, lắc lắc ly trà sữa trong tay, cười cảm ơn cô, Sơ Nhất đáp.

"Không cần cảm ơn.

" Tiện thể nở một nụ cười ngượng ngùng.

"A! Là chị Sơ Nhất! Em rất thích truyện tranh của chị, chị có thể ký tên cho em được không?" Một hai người tự xưng là người hâm mộ cô chạy ra, Sơ Nhất vừa mừng vừa lo, vội vàng cúi đầu xuống ký tên cho họ.

"Oa, chị Sơ Nhất trẻ thật đấy, trông không giống người đã có gia đình chút nào!" Cô gái xin cô ký tên lên tiếng khen ngợi, Sơ Nhất vuốt mái tóc ngắn của mình, cười nói.

"Chắc do tôi cắt kiểu tóc này nên nhìn hơi trẻ con một chút.

"
"Thực ra tôi gần ba mươi rồi, haha.

"
"Thật đáng ghen tị!"
"Tác giả mặt trẻ con!"
"Đã đẹp lại còn trẻ trung, quả nhiên người ưu tú đều hoàn hảo.

"
Một số cô gái nhỏ bắt đầu tâng bốc xung quanh cô, Sơ Nhất ngăn không nổi, may mắn thay, đạo diễn đã đến giải vây cho cô.

"Được, được rồi, tất cả giải tán.

" Đối phương vẫy vẫy tay, giống như ông chủ ra lệnh, những người khác lén lút liếc mắt nhìn nhau, cầm theo chữ ký miễn cưỡng bước đi.

Đạo diễn nhìn Sơ Nhất nói: "Cô Sơ Nhất, lại đây, để tôi giới thiệu

diễn viên chính trong đoàn chúng tôi với cô.

"
Đối phương dẫn Sơ Nhất đến gặp cặp diễn viên trẻ, vươn tay ra giới thiệu.

"Đây là Quý Mộc Bạch, đây là Tần Nguyên, nếu cô có bất kỳ kinh nghiệm hoặc ý kiến gì, có thể chia sẻ trực tiếp với bọn họ.

"
"Không có, không có! " Sơ Nhất sợ hãi xua tay, "Bọn họ đều diễn rất tốt, vừa nãy tôi đứng ở đây xem, cảnh quay giống hệt tôi lúc đó, à không, cảnh quay còn động lòng người, tràn ngập hơi thở thanh xuân hơn tôi với chồng tôi lúc đó nữa.

"
Đạo diễn bị dáng vẻ này của cô chọc cười, Qúy Mộc Bạch và Tần Nguyên cũng cười theo, cô gái rõ ràng là hoạt bát hơn, không nhịn được hỏi.

"Chị Sơ Nhất, bộ truyện tranh này dựa theo trải nghiệm thực tế của chính chị sao?"
Sơ Nhất chưa từng tiết lộ cảm hứng sáng tác của mình trước công chúng, nên hầu như không ai biết bộ truyện tranh này có liên quan đến cô, ngoại trừ lúc đến ký hợp đồng nhắc quá một chút, bây giờ nghe cô nói như vậy, mọi người không tránh khỏi ngạc nhiên.

Nghe vậy, Sơ Nhất suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Không phải, chỉ có một ít tư liệu thực tế lấy từ những chuyện xảy ra giữa tôi và chồng tôi thôi.

"
"Oa!" Tần Nguyên ôm mặt, trong mắt tràn đầy hâm mộ và khát khao.

"Nếu vậy tình cảm của chị và chồng chị nhất định rất tốt, em đã đọc bộ truyện tranh này rồi, thực sự rất ngọt ngào!"
"À thì! gần đây tình cảm tương đối tốt.

" Sơ Nhất mím môi cười, vẻ mặt có chút thần bí, Tần Nguyên muốn hỏi thêm, nhưng lại bị Qúy Mộc Bạch cắt ngang.

"Chị Sơ Nhất.

" Trên khuôn mặt tuấn tú của anh ta ta nở nụ cười lịch sự và ấm áp, giọng nói cũng trong trẻo, động lòng người.

"Em cũng rất thích truyện tranh của chị, đặc biệt là truyện "Bạch Gian Hành", vẽ rất đẹp.

"
"Thật ư!" Sơ Nhất ngạc nhiên mở to hai mắt, vẻ hưng phấn trên mặt khó có thể che dấu.

Vào nghề đã lâu! Cuối cùng cô cũng tìm được tri kỷ của mình!!!
"Bạch Gian Hành" là tác phẩm thứ ba Sơ Nhất sáng tác, sau khi cô trở nên nổi tiếng nhờ bộ truyện tranh ngôn tình với khẩu hiệu đốt cháy trái tim thiếu nữ, biên tập yêu cầu cô phải kiên trì, cố gắng tạo ra một truyện tranh thứ hai cùng loại.

Lượng tiêu thụ và danh tiếng của cuốn thứ hai đã tiếp nối vinh quang của cuốn tiểu thuyết đầu tay, hoàn toàn củng cố sự nổi tiếng và vị thế của Sơ Nhất.

Tuy nhiên, cuốn thứ ba là cuốn Sơ Nhất làm theo ý mình, một mực theo đuổi tình yêu và lý tưởng trong trái tim mình, vẽ nên một truyện hành động đề cao tình anh em, sau đó, số liệu đã dạy cô làm người.

Sơ Nhất dốc sức đến nỗi mẹ ruột cũng nhận không ra.

Không chỉ có lượng tiêu thụ Waterloo, mà danh tiếng cũng vô cùng tầm thường, thậm chí nhiều độc giả trung thành theo dõi cô từ tác phẩm đầu tiên đã bình luận về nó mà không giấu được nỗi thất vọng.

"Đại Đại, tác phẩm này không còn hay như trước nữa.

"
"Tôi không thể tìm thấy cảm giác mà tôi đã cảm thấy lúc đầu.

"
"Có chút thất vọng khi phải đợi lâu như vậy.

"
Hồi đó Sơ Nhất là một tân binh non nớt mới vào nghề, đột nhiên được mọi người yêu mến, nháy mắt lại rơi xuống đáy vực, lập tức cảm thấy cả thế giới đều là tối tăm.

Cô nhốt mình trong phòng, ôm cuốn truyện tranh khóc đến trưa, cuối cùng cất nó thật sâu trong tủ.

Sơ Nhất lau khô nước mắt, bật máy tính lên và thề rằng, từ nay cô sẽ chỉ vẽ truyện ngôn tình ngọt ngào.

Về sau, quyển thứ tư và thứ năm của Sơ Nhất vẫn rất ăn khách, lượng người hâm mộ cũng tăng gấp đôi so với trước, danh và lợi đến với cô dễ như trở bàn tay, tâm lý của Sơ Nhất cũng đã ổn định hơn nhiều, nhớ lại sự đau khổ và thất bại trong quá khứ, sự đau khổ tự nhiên ập xuống ấy nhỏ bé không đáng được nhắc tới.

Cô nhặt lại tình yêu và sự nhiệt huyết ban đầu, vẫn vẽ truyện tranh hành động, vẫn bị người hâm mộ phàn nàn, so với cuốn Bạch Gian Hành, tuy doanh thu của những cuốn sau này không được như truyện tranh tình cảm của cô, nhưng doanh thu vẫn đạt yêu cầu.

Nhưng mọi cuốn sau đó đều không hay bằng cuốn "Bạch Gian Hành" trong lòng Sơ Nhất.

Bởi đó là tác phẩm mà cô đã dành hết tâm sức, đam mê, nhiệt huyết tuổi trẻ, không biết mệt mỏi, trau chuốt kỹ lưỡng từng nét vẽ sáng tác ra.

Sơ Nhất vào nghề lâu năm như vậy, nếu hỏi cô thích nhất bộ truyện tranh nào thì ngoài tác phẩm ngọt ngào đầu tay, chính là bộ Bạch Gian Hành.

Đó là ánh trăng sáng của cô.

Sơ Nhất không ngờ nó lại được yêu thích, sẽ được người khác nhớ đến, hơn người người này còn là Qúy Mộc Bạch.

!
"Đúng vậy.

" Dường như Qúy Mộc Bạch bị phản ứng của cô hù dọa, anh ta ta khựng lại một cái rồi bổ sung: "Em đã đọc nó ba lần.

"
Phong cách vẽ tranh của Sơ Nhất rất tỉ mỉ và duy mỹ, tập trung vào bối cảnh, từng bức tranh có thể chụp màn hình lại để làm hình nền.

Bởi vậy, nó như cá gặp nước trong các câu chuyện tình cảm ngọt ngào, nhưng những thứ này Qúy Mộc Bạch không xem nổi, tay vừa lướt một cái đã bắt gặp tác phẩm bị thiên về phái nam của cô.

Sơ Nhất khắc họa tình anh em như giữ thói quen cá nhân, cảnh nào cũng hoành tráng lộng lẫy, nam chính vẽ rất có mỹ cảm,

nhân vật ba chiều.

Những cảnh đánh nhau trong "Bạch Gian Hành" đã từng khiến Quý Mộc Bạch kinh ngạc cảm thán, anh cẩn thận xem xét từng chi tiết một, không ngại bỏ sót một chi tiết nào.

Có thể nói, lần đầu tiên anh xem chính là cốt truyện, lần thứ hai là bức tranh, lần thứ ba chính là hoài niệm và nhớ lại một cách đơn giản nhất.

Quý Mộc Bạch đã xem tất cả các tác phẩm hành động của Sơ Nhất, nhưng anh thích nhất và ấn tượng nhất là "Bạch Gian Hành".

Sau khi nghe câu trả lời của Qúy Mộc Bạch, Sơ Nhất đã xúc động đến mức suýt khóc, nói là trăm mối cảm xúc ngổn ngang cũng không ngoa.

Lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ.

Không hổ danh là người hâm mộ của cô, ánh mắt thực sự rất độc đáo!
"Đó cũng là tác phẩm yêu thích của tôi!" Sơ Nhất kiềm chế cảm xúc nói, sau đó nóng lòng hỏi anh: "Cậu thích nhân vật nào nhất?"
"Gian Nhiên.

" Qúy Mộc Bạch nói không chút do dự, Gian Nhiên là một trong những nam chính trong đó, một kiếm sĩ mặc áo trắng, lạnh lùng cao ngạo, lãnh đạm đến tàn nhẫn, kiếm pháp siêu phàm vô song, người thường chưa dùng đến chiêu thứ ba đã bại trong tay anh ta.

Anh ta không thích nói chuyện, thường dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Nhưng anh ta đã vì một nam chính khác đã chết dưới tay người trong một trận quyết đấu, một thân áo trắng nhuộm thành màu đỏ tươi, tóc dài phất phơ trong không trung, tay cầm kiếm ngửa ra sau, từ từ ngã xuống đất.

Cảnh này gần như đã khắc sâu trong lòng Qúy Mộc Bạch, sau khi xem đoạn kết, anh mất một thời gian dài để điều chỉnh cảm xúc của mình.

Ngày hôm sau quay phim, tinh thần vẫn còn sa sút.

Một người như vậy khiến người khác cả đời không thể quên.

"Tôi cũng vậy!!!" Lần này Sơ Nhất không kiềm chế được nữa, kích động đến mức muốn tiến lên bắt tay anh ta.

Sau khi vẽ xong phần kết của Gian Nhiên, Sơ Nhất đã khóc trọn vẹn hai tiếng, tốn hơn nửa bịch khăn giấy, cuối cùng phải xem mười tập phim truyền hình Hàn Quốc lãng mạn mới thôi khóc.

Cô ấy nhìn chằm chằm Qúy Mộc Bạch, cảm động đến mức rơi lệ, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống để giữ vững hình tượng của mình.

Sau đó, cả hai nói chuyện rất vui vẻ, gọi là tri kỷ cũng không ngoa.

Lúc Kiều An Sâm tan làm đến đón cô, nhìn thấy họ cười nói vui vẻ nói chuyện với nhau, Sơ Nhất cúi đầu ý tên ở góc áo của Qúy Mộc Bạch, đối phương còn lấy điện thoại ra quét mã, giống như đang trao đổi cách thức liên lạc.

Hai người ngồi sóng đôi trên ghế, khi cúi đầu nói chuyện, đầu của họ dựa rất gần nhau, tướng mạo trẻ trung đẹp mắt, thoạt nhìn còn có vài phần vui tai vui mắt.

Lồng ngực Kiều An Sâm nghẹn lại, anh hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

.

Chương 63: Chương 63

Sơ Nhất ở lại đoàn phim cả một buổi chiều, sau khi tâm sự với Qúy Mộc Bạch về truyện tranh, cả hai dần trở nên thân thiết, tính theo tuổi, Sơ Nhất lớn hơn Qúy Mộc Bạch ba tuổi, nhưng trong lòng họ, tuổi cả hai người cũng ngang nhau.
Cùng thích đọc manga, thích lướt web, xem tác phẩm điêu khắc trên cát mỗi ngày, thỉnh thoảng chơi vài ba trò chơi, tất nhiên, trình độ cực kỳ cùi bắp.
Sơ Nhất rất tò mò không hiểu lý do Qúy Mộc Bạch lại đọc tác phẩm của mình, Qúy Mộc Bạch vò đầu bứt tóc, cảm thấy có chút xấu hổ.
"À thì, em thường thấy người hâm mộ tag em, tất cả đều là hình do chị vẽ, em thấy rất đẹp nên đã nhấp vào trang chủ Weibo của chị để xem."
Kết quả phát hiện ra nghề nghiệp của người ta là họa sĩ truyện tranh.
Khi lướt qua các tác phẩm, thế mà lại bị thu hút.
Tuy nhiên, Qúy Mộc Bạch vẫn rất lý trí, dù có bị mê hoặc bởi truyện tranh của người khác đến mức kiềm chế được bản thân thì đầu óc vẫn tự nhắc nhở mình rằng, đối phương là fan của mình, nên giữ khoảng cách, không thể xin ký tên, không thể làm quen với cô ấy, không thể chủ động đến gần!
Mãi cho đến khi...
Nhận được bộ phim truyền hình này.
Khi biết đối phương là tác giả nguyên tác, trong lòng anh hồi hộp vừa có chút vui mừng, huống chi, hôm nay cô còn đến thăm đoàn làm phim, cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy người thật trông như thế nào rồi.

Nhưng điều giúp Qúy Mộc Bạch buông lỏng đề phòng chính là việc Sơ Nhất đăng lên Weibo là mình đã kết hôn.
Đúng vậy, mặc dù anh không dám chủ động làm gì, nhưng vẫn có thể dùng acc clone theo dõi Weibo của cô, Qúy Mộc Bạch phát hiện, mỗi một bài viết trên Weibo của Sơ Nhất đều rất thú vị, cho thấy cô là một người yêu cuộc sống.
Hơn nữa, kể từ khi công khai kết hôn, thỉnh thoảng cô cũng chia sẻ cuộc sống hàng ngày của mình với nửa kia trên Weibo, có thể thấy tình cảm của bọn họ rất tốt.
Quý Mộc Bạch dần coi cô như một tác giả và một blogger bình thường, thiện cảm thì vẫn còn đó, không chứa đựng thứ gì khác, chỉ là sự yêu thích và sự ngưỡng mộ thuần túy của độc giả dành cho tác giả, theo bản năng muốn gần gũi để hiểu hơn..
Hai người trò chuyện khá lâu, đạo diễn gọi Qúy Mộc Bạch đi quay phim, Sơ Nhất ngồi đó xem bọn họ diễn, thỉnh thoảng quay đi quay lại những cảnh chưa đạt, đoạn phim cuối cùng chỉ có vài chục phút, nhưng phải quay vỏn vẹn cả một buổi chiều.
Qúy Mộc Bạch quay xong lại chạy ra nói chuyện, dường như đã chuẩn bị từ trước, anh lấy cuốn Bạch Gian Hành đã cất kỹ ra, lại gần chỗ Sơ Nhất xin ký tin.
Nhìn trang bìa có phần sờn gáy và ố vàng, rõ ràng thường xuyên đọc, Sơ Nhất cong môi cười, cầm lấy bút ký tên.
To: Bạch Bạch.
Quần là áo lượt, tuổi trẻ tài cao.
Đừng quên sơ tâm (Ước mơ ban đầu), mọi sự đều thành.
...!Sơ Nhất
Sau khi ký tên xong, Sơ Nhất đưa truyện tranh cho Quý Mộc Bạch, nhìn sườn mặt tập trung của đối phương, cô chợt nhớ ra gì đó.
"Đúng rồi, tôi có một người bạn rất thích cậu, cô ấy nhờ tôi chụp một bức hình chung với cậu để cho cô ấy xem."
Sơ Nhất thản nhiên nói, tiện tay lấy máy ảnh đã chuẩn bị sẵn ra, mở nắp, bật nguồn, Qúy Mộc Bạch liếc cô một cái, chậm rãi kéo dài giọng điệu.

"Ồ....."

Anh phối hợp tới gần, chụp ảnh tự sướng với Sơ Nhất.
Không biết chụp bao nhiêu lần.

Sơ Nhất tạo dáng hình chữ V đến bắn tin, cuối cùng còn nhờ người khác chụp giúp vài tấm ảnh cả người, mới mỹ mãn thu lại máy ánh, vừa xem ảnh vừa thầm đắc ý.
"Chị có muốn ký tên không?" Qúy Mộc Bạch lịch sử hỏi cô, Sơ Nhất nghe vậy thì ngạc nhiên, sau đó gật đầu liên tục.
"Muốn, muốn chứ, thật tốt quá!"
Cô tháo chiếc ba lô trên người, lấy mấy tấm ảnh chụp Qúy Mộc Bạch đã chuẩn bị sẵn ra, nghiêm chỉnh xếp lại rồi đưa cho đối phương, mỉm cười rạng rỡ nói.
"Chỉ có nhiêu đây thôi, làm phiền cậu rồi!"
"..." Nhìn độ dày của xấp ảnh trước mặt, Qúy Mộc Bác cắn nắp bút, điềm nhiên lần lượt ký tên của mình.
"Chị lấy đâu ra nhiều hình như vậy?"
"Tôi mua trên mạng." Sơ Nhất để tay lên cằm, mong chờ nhìn theo động tác của đối phương.
"Muốn ký tên nhiều như vậy làm gì?" Quý Mộc Bạch lơ đãng hỏi, Sơ Nhất dứt khoát trả lời.
"Sưu tầm."
"..." Bàn tay đang ký tên của Qúy Mộc Bạch khựng lại, ngước mắt nhìn cô, vẻ mặt khó hiểu.
Sơ Nhất phản ứng kịp, cô ngồi thẳng dậy, đảo mắt vài lần.
"Cậu đừng nghĩ nhiều."
"Em không có." Qúy Mộc Bạch tiếp tục cúi đầu, ký tên lên từng bức ảnh cho cô, sau đó bỏ bút xuống, xoa xoa cổ tay đau nhức.
"Vất vả cho cậu rồi." Sơ Nhất ân cần vặn nắp chai nước rồi đưa cho đối phương, cảm động nói: "Em trai Quý Bạch."
Nghe cô gọi như vậy, Qúy Mộc Bạch đột nhiên bật cười, đôi mắt một mí cong lên thành một vòng cung, trong mắt có chút ý tứ không thể giải thích được.
"Đột nhiên nghe chị gọi vậy, em thấy không quen."
"Sao lại vậy?"
"Trông chị quá nhỏ."
Vừa nói dứt lời, Chu Dịch bật cười, mắt môi cong cong.

"Vị kia nhà tôi cũng nói như vậy."

"Chồng chị?" Qúy Mộc Bạch có vẻ thích thú hỏi.
"Ừm." Sơ Nhất gật đầu.
"Sao hai người lại quen nhau vâyj?" Trong mắt Qúy Mộc Bạch có chút tò mò, giống như một đứa trẻ hứng thú với thế giới của người lớn.
"Xem mắt nên quen." Sơ Nhất cười nói, lần này Qúy Mộc Bạch ngạc nhiên thật, đuôi lông mày nhướng lên.
"Thật hay giả vậy!" Anh cảm thấy những điều hàng ngày cô chia sẻ trên Weibo rất ngọt ngào và tự nhiên, có đôi khi thẳng nam là anh đọc xong cũng mơ mộng về tình yêu, không hề giống xem mắt chút nào.
"Thật." Sơ Nhất bị phản ứng của đối phương chọc cười, vừa định nói gì đó, điện thoại khẽ rung lên, là tin nhắn của Kiều An Sâm.
"Anh tan làm sẽ tới đón em, anh sắp tới quảng trường rồi."
"Ồ." Sơ Nhất ngạc nhiên thốt lên, Qúy Mộc Bạch tò mò hỏi: "Sao vậy?"
"Vị kia nhà tôi nói đến đón tôi." Cô nhìn vào điện thoại khẽ cười.
"Thật sự rất hiếm khi." Người cuồng tăng ca lại không tăng ca, còn có lòng tới đón cô.
Sơ Nhất trả lời tin nhắn của Kiều An Sâm.
"Vâng, em ở chỗ lần trước ấy, anh cứ đi thẳng qua đây."
Trả lời xong, cô tắt máy, nhìn về phía Qúy Mộc Bạch.
"Tôi đi đây."
"Được." Anh có chút tiếc nuối, bỗng nhớ ra gì đó bèn kéo góc áo phông trắng.
"Đúng rồi, chị ký tên lên áo em đi."
"Để làm gì?" Sơ Nhất ngạc nhiên nhướng mày.
"Lúc về nhà em sẽ để cùng chỗ với truyện tranh để làm kỷ niệm." Qúy Mộc Bạch vui vẻ nói, trên mặt có chút trẻ con, Sơ Nhất bất lực lắc đầu, vừa cười vừa viết tên cô lên quần áo đối phương.
"Chúng ta kết bạn trên WeChat đi." Qúy Mộc Bạch nói thêm: "Như vậy, lần sau chị nợ bản thảo, em có thể online thúc giục chị."

"Cậu là ma quỷ sao?" Sơ Nhất trừng mắt nhìn hắn, nhưng môi vẫn mỉm cười, hai người cầm điện thoại của nhau, cúi đầu quét mã.
Vừa kết bạn, chợt nghe thấy cách đó không xa có một giọng nói quen thuộc, ngữ điệu hơi cao, đang gọi tên cô.
"Sơ Nhất..."
Sơ Nhất quay đầu lại thì thấy Kiều An Sâm đang đứng ở đó, anh vừa tan làm, mặc một chiếc áo phao đen rộng bên ngoài bộ vest, dáng người cao ngất, khuôn mặt không rõ lắm.
Sơ Nhất mỉm cười, vẫy tay chào anh, lập tức nói lời tạm biệt với Qúy Mộc Bạch và các thành viên khác trong đoàn làm phim, vội vã cầm thấy túi xách, vui vẻ chạy bước nhỏ tới.

"Sao anh lại ở đây?" Sơ Nhất nhào vào ngực anh, ngẩng đầu mỉm cười dịu dàng nhìn anh, vẻ mặt của Kiều An Sâm dịu đi rất nhiều, anh đưa tay xoa đầu cô.
"Đúng lúc đi ngang qua."
"Trùng hợp vậy sao?" Sơ Nhất ngạc nhiên hỏi, sau đó hưng phấn nói với anh: "Hôm nay em thấy hai diễn viên chính trong đoàn phim, bọn họ diễn tốt lắm, chao ôi, còn trẻ tốt thật, em già rồi."
"Ừ." Kiều An Sâm nhỏ giọng đáp lại, sau đó nắm tay cô đi về phía trước, Sơ Nhất đi theo anh, vẫn đang nói về những kiến thức mình thấy hôm nay, Kiều An Sâm quay đầu lại nhìn Qúy Mộc Bạch vẫn đang ngồi ở đằng xa kia.
Đối phương đang nhìn về hướng này, ánh mắt hai người chạm nhau, Kiều An Sâm lập tức rời mắt.
"Anh không ngờ được đâu, Qúy Mộc Bạch là fan của em đó, cậu ta siêu thích truyện tranh của em! Còn bảo em ký tên cho cậu ta nữa, có phải khó khăn lắm đúng không? Khó tin phải không anh?"
Sơ Nhất vui mừng kéo tay anh, nhưng Kiều An Sâm lại cảm thấy nụ cười trên mặt cô rất chói mắt, anh cụp mắt xuống, không trả lời.
"Chúng em còn chụp chung một tấm hình! Cậu ta còn ký tên lên anh chụp cho em nữa, nhiều lắm, hì hì, về nhà em phải xem lại một lượt mới..."

"Sơ Nhất à." Kiều An Sâm ngắt lời cô.
"Sao vậy anh?"
"Tối nay chúng ta ăn gì?"
"A, sao tự nhiên lại nói đến chuyện này, anh muốn ăn gì? Về nhà nấu cơm hay ra ngoài ăn?"
"Ăn gì cũng được."
"Ăn gì...!ăn gì cũng được?!" Sơ Nhất giật mình ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy Kiều An Sâm mím chặt môi, sắc mặt không tốt lắm.
"Anh...!sao vậy?" Sơ Nhất ngập ngừng hỏi, trong đầu chợt lóe lên tia chớp, nghĩ đến cảnh tượng tương tự lúc trước.
Có vẻ như...!lần nào...cũng nhắc đến Quý Mộc Bạch.
Cô không tin mở to mắt, ngạc nhiên hỏi: "Kiều An Sâm, anh...!ghen hả?"
"..."
Không khí dừng lại khoảng ba mươi giây, Kiều An Sâm liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, thoải mái nói.
"Không."
"Thật sao?" Sơ Nhất không tin hỏi lại.
"Ừ." Anh nhàn nhạt đáp, nắm tay cô dẫn đến trước xe, mở cửa ghế lái phụ rồi đẩy cô lên.
"Về nhà nấu cơm."
Sơ Nhất không rõ thái độ của anh lắm, cô cẩn thận đánh giá Kiều An Sâm, cảm thấy từ ghen đặt trên người anh không đúng lắm, cô không nghĩ nữa, vùi đầu sắp xếp lại đống ảnh chụp hôm nay.
Có lẽ minh tinh trời sinh ăn ảnh, tùy tiện chụp một tấm cứ như là hình nền đã chỉnh sửa kỹ càng, Sơ Nhất chọn hai bức ảnh của cô và Qúy Mộc Bạch chụp chung, rồi chọn một ảnh cậu ta và nữ chính đang diễn với nhau.
Tần Nguyên và Qúy Mộc Bạch kề vai sát cánh đứng đó, hai gương mặt trẻ trung không gì sánh bằng, tràn đầy cảm giác CP, vừa nhìn thấy cảnh đó, trái tim thiếu nữ của Sơ Nhất vỡ thành từng mảnh.
Cô chọn ba tấm ảnh để đăng và thêm vài dòng caption.
"Hôm nay tới thăm đoàn làm phim, hehe." Đằng sau còn thêm

một icon đắc ý, vẻ mặt hẹn hạ.
Quả nhiên, ngay sau khi bức ảnh được đăng tải, khu bình luận bên dưới đã bùng nổ, một giây hơn mười bình luận, ngắn ngủi một phút đã hơn một trăm, phải biết, trước kia Sơ Nhất đăng bài lên Weibo tổng cộng lại cũng hơn mấy trăm nghìn bình luận.

Trong vài tháng trở lại đây, rất nhiều người hâm mộ của Qúy Mộc Bạch đã đổ xô vào Weibo của Sơ Nhất, ngoài ra, người hâm mộ nguyên tác lần đầu tiên được chứng kiến mẹ ruột và diễn viên chính trong cùng một khung hình, nhất thời kích động không thôi.
"Mẹ ơi!!!!! Sơ Đại của chúng ta đã gặp được em trai Quý Bạch!!! Thậm chí còn có ảnh chụp chung! Thân thiết quá đáng, hu hu hu."
"Tử vong tại chỗ.jpg"
"Tôi cũng muốn chụp ảnh chung với em trai Qúy Bạch/ khóc thút thít"
"Cái này chứng tỏ điều gì? Muốn đu Idol thì trước tiên phải biết vẽ truyện tranh, biết đâu một ngày nào đó nhân vật chính của bạn cũng trở thành nam chính."
"Chết tiệt! Qúy Mộc Bạch và Tần Nguyên quá xứng đôi! Người hâm mộ nguyên tác bày tỏ sự hài lòng."
"Bạn gái chân chính của Qúy Mộc Bạch hâm mộ, ghen ghét, căm hận."
Sơ Nhất lướt đọc bình luận, không nhịn được cười thành tiếng, Kiều An Sâm vốn dĩ đang kiềm chế bản thân để tập trung lái xe cũng không khỏi nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.
Sơ Nhất không phát hiện ta, vẫn đang cúi đầu cười hết sức vui vẻ, gương mặt không giấu nổi vui sướng
Kiều An Sâm cảm thấy trong lòng như có một tảng đá nặng đè lên, giống như sắp tắt thở.
"Em đang làm gì vậy?" Anh hỏi, Sơ Nhất không ngẩng đầu, cười đáp: "Lướt Weibo."
"Xem gì mà cười vui vẻ như vậy?"
"Em vừa đăng mấy tấm hình, những bình luận từ người hâm mộ rất thú vị." Cô cất điện thoại, cười tủm tỉm với Kiều An Sâm,

cả khuôn mặt tràn đầy niềm vui.
Kiều An Sâm im lặng một lát rồi hỏi: "Có phải là ảnh chụp chung với Qúy Mộc Bạch không?"
"Sao anh biết?!" Sơ Nhất ngạc nhiên trợn tròn hai mắt, ngạc nhiên xong, cô lại cảm thấy có chút kỳ quái.
"Em vừa nhắc đến." Kiều An Sâm trả lời, hoàn toàn mất kiên nhẫn, ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhưng chiếc xe đang tăng tốc.
Sơ Nhất cảm nhận rõ ràng cảnh vật ngoài cửa xe thay đổi nhanh chóng, cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Kiều An Sâm, nuốt nước miếng, cẩn thận mở miệng.
"Kiều An Sâm, anh ghen thật à?"
Kiều An Sâm mặc kệ cô, nhìn thẳng con đường phía trước, tay nắm chặt vô lăng, ánh mắt u ám, cảm xúc trên mặt đã không buồn che giấu.
Sơ Nhất: "..."
Cô thấp thỏm suy nghĩ, cẩn thận tìm từ ngữ trong đầu, sau đó lên tiếng giải thích.
"Kiều An Sâm, anh đừng suy nghĩ nhiều, em lớn hơn Qúy Mộc Bạch ba tuổi, trong lòng em, cậu ta như em trai em vậy."
"Em chỉ đơn thuần thích phim truyền hình cậu ta đóng thôi, ngoài ra không có ý gì khác, huống chi em và anh đã kết hôn rồi, anh nghĩ gì vậy."
"A, không đúng, ngay cả khi em không lấy anh cũng không liên quan gì đến Qúy Mộc Bạch cả, em không thích cậu ta."
Sơ Nhất huyên thuyên một lúc, cố gắng tỏ ra thoải mái và đáng tin cậy, giống một người vợ cố gắng hết sức để chứng minh mình vô tội với chồng.
Kiều An Sâm im lặng không nói gì một lúc lâu, nghe thấy câu cuối cùng, anh mấp máy môi, dường như có chút tủi thân.
"Em vẽ cậu ta.".

Chương 64: Chương 64

"..."
Nghe thấy lời buộc tội của Kiều An Sâm, Sơ Nhất thực sự không biết phải nói gì.
Cô nghĩ lại, lẽ ra chuyện này đã qua lâu rồi, nhưng Kiều An Sâm vẫn nhớ như in.
Nói cách khác, từ rất lâu trước đó, trong lòng anh đã thầm ghen tị hả?
Thảo nào đêm đó anh giày vò cô ác liệt như vậy.
Sơ Nhất bất lực muốn cười, nhưng dưới ánh mắt lên án của Kiều An Sâm, cô cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, dịu giọng dỗ dành.
"Em cũng từng vẽ anh mà, em còn vẽ cho rất nhiều người nữa."
Kiều An Sâm mím môi, quay đầu lại, sắc mặt vẫn kém như trước, không biết có nghe thấy không.
Sơ Nhất cúi đầu, hai ngón tay xoa xoa đầu lông mày, âm thầm thở dài.
Người đàn ông này một khi đã ghen thật sự rất khó dỗ dành.
Hai người về đến nhà, Kiều An Sâm không nói một lời đẩy cửa vào, Sơ Nhất đi theo phía sau, nhìn một loạt động tác trôi chảy của anh.

Cởi áo khoác, thay giày và nhíu mày kéo cà vạt.
Sơ Nhất đứng im ở đó vài giây, đột nhiên nắm lấy vạt áo anh, kiễng chân hôn lên đôi môi mỏng đang mím chặt.
Kiều An Sâm sững sờ một lát, sau đó tùy ý để cô cạy mở hàm răng, đầu lưỡi mềm mại quét qua hàm trên của anh, từng đợt tê dại từ chỗ đó truyền đến não, lan tràn ra tất cả các giác quan.
Kiều An Sâm đáp lại cô theo bản năng.

Nụ hôn này còn nhiệt tình hơn vô số lần trước, trong trí nhớ của anh, hình như đây là lần đầu tiên Sơ Nhất chủ động hôn anh, nụ hôn đó rõ ràng mang theo nịnh nọt.
Kiều An Sâm rất hưởng thụ.
Nói là về nhà nấu cơm, nhưng cuối cùng cả hai lại lăn giường, đợi đến khi tiếng động lắng xuống, căn phòng đã tối om, bụng Sơ Nhất kêu ục ục.
"Em đói quá." Cô xoa bụng nói với người bên cạnh.

Tâm trạng của người được ăn no bụng hiển nhiên khác một trời một vực so với lúc trước, sắc mặt cũng dịu đi, trở lại bình thường.
"Anh đi nấu ít đồ." Kiều An Sâm vén chăn đứng dậy, Sơ Nhất xoay người nhìn anh, khẽ nói: "Em muốn ăn mì sườn heo."
"..." Kiều An Sâm đang mặc quần áo bỗng dừng lại, đảo mắt nhìn sang, Sơ Nhất vùi mình vào trong chăn, có chút chột dạ nói.
"Không có cũng không sao..."
"Nấu cho em." Không thể nghe rõ cảm xúc trong giọng nói của anh, Kiều An Sâm bỏ lại ba chữ, đứng dậy đi ra ngoài.
Sơ Nhất nhìn bóng lưng biến mất ở cửa, cô nằm ở trên giường một lát, ôm chăn lăn qua lăn lại hai vòng, nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy khá hơn một chút, cô mới chậm chạp rời giường.
Phòng khách sáng đèn, ánh sáng ấm áp, Kiều An Sâm mặc một bộ quần áo ở nhà đứng trước quầy bếp, chất liệu vải mềm mại thoải mái khiến anh trông rất đỗi dịu dàng.
Sơ Nhất đi tới, ân cần hỏi: "Anh có cần em giúp gì không?"
Kiều An Sâm khuấy mì trong nồi, liếc mắt nhìn cô một cái.

"Em rửa bát đi."
"Vâng, tuân lệnh!"
Sơ Nhất nhanh chóng rửa sạch bát đĩa đặt ở bên cạnh anh, còn rất chu đáo chọn bát lớn bát nhỏ, sau đó nhìn Kiều An Sâm bỏ mì vào bát, xếp từng miếng sườn ngay ngắn lên trền
Cô nhìn chằm chằm vào cái bát, nuốt nước bọt ực ực.
Trong màn đêm yên tĩnh có thể nghe thấy rõ ràng, Kiều An Sâm ngước mắt nhìn cô, sau đó nhanh chóng thu lại.

Hai người ngồi đối diện nhau, Sơ Nhất cầm đũa cúi đầu hút mì trong bát, tiếng động rất nhẹ, vừa ăn vừa lén lút quan sát Kiều An Sâm.
Anh lặng lẽ ăn mì, động tác bình thường hơn cô, nhưng mặt mày lại khác trước rất nhiều.
Sơ Nhất cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ, mang theo một bụng suy nghĩ miên man ăn xong bát mì, trước khi Kiều An Sâm đứng dậy, cô đã tranh đi rửa bát, còn ngẩng đầu cười ngây ngô với anh hai tiếng.
Kiều An Sâm chớp mắt, nhìn bóng lưng cô, mím môi không nói gì.
Buổi tối đi ngủ, Kiều An Sâm tắm xong đi ra, Sơ Nhất ân cần xắn cổ tay áo, muốn xoa bóp vai cho anh, trên môi vẫn mỉm cười.
"Để em bóp vai cho anh nhé, làm việc cả một ngày chắc anh mệt lắm đây."
"Hôm nay quả thực rất mệt." Cuối cùng Kiều An Sâm cũng mở miệng nói chuyện.
Cô không ngại gian khổ ngồi quỳ ở đó tỉ mỉ xoa bóp từ trên xuống dưới từ trái qua phải cho Kiều đại gia, từ cổ tới bả vai, lại từ lưng đến bên hông.
Lực tay lúc nhẹ lúc nặng, chậm hay nhanh, hai tay gần như biến thành máy mát xa, một giây cũng không dám thả lỏng.
Sơ Nhất lén nhìn sắc mặt của Kiều An Sâm, anh đang nằm đó, nhắm mắt lại, lông mi vừa dày vừa dài, tạo thành một bóng đen nhỏ trên khuôn mặt anh.
Vẻ mặt của anh rất bình thản, còn mang theo chút vui mừng.
Sơ Nhất nghiêng người nói nhỏ bên tai anh: "Kiều An Sâm, tâm trạng của anh đã tốt lên chưa?"
Hàng mi dài khẽ nhúc nhích, rung rung hai cái rồi mở hẳn ra, lộ ra con ngươi trong veo đen nhánh phía dưới, Sơ Nhất hít một hơi theo bản năng.
"Sao vậy?" Anh hỏi, Sơ Nhất im lặng, sau đó cúi đầu lẩm bẩm.
"Hôm nay anh không vui..."
Kiều An Sâm nhíu chặt mày, xoay người nằm ngửa, khoang mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, không vui nói: "Em còn biết sao?"
"Em cũng không mù..." Sơ Nhất lẩm bẩm, Kiều An Sâm nghe

vậy, ánh mắt lập tức nhìn thẳng về phía cô.
"Em sai rồi, lẽ ra em không nên vẽ cậu ra, sau này em chỉ vẽ mình anh thôi." Sơ Nhất lập tức nịnh nọt, cô nằm xuống, lăn vào vòng tay anh, y như là chim nhỏ nép vào người ôm chặt anh.
Sơ Nhất không quen Kiều An Sâm trừng mắt, đối xử lạnh nhạt với cô, cô cảm thấy toàn thân sắp nghẹt thở, thấy mình bán rẻ nhan sắc cũng không dỗ được Kiều An Sâm, cô cảm thấy có lẽ bản thân nên đổi cách khác.
Kiều An Sâm nghe vậy cũng không nói gì, nhưng vẻ mặt kia như thể muốn nói em mau tới dỗ dành anh đi.
Đầu nhỏ của Sơ Nhất xoay chuyển rất nhanh, cô liên tục cam đoan, hận không thể dựng thẳng ba ngón tay.
"Em hứa, từ nay em không bao giờ nói chuyện với cậu ta nữa, không xem bất kỳ tin tức gì của cậu ta, từ nay về sau trong mắt em không có Qúy Mộc Bạch..."
Cô ôm eo Kiều An Sâm cọ đầu vào ngực anh, nịnh nọt nói.
"Chỉ có anh, tất cả đều là anh, trong mắt trong tim chỉ chứa mỗi mình anh."
Kiều An Sâm không biết cô đào ở đâu ra nhiều lời dỗ dành như vậy, như mật ong chảy ra từ cái miệng nhỏ bé đó, khiến anh muốn nghiêm mặt cũng không được.

Khóe miệng khẽ nhúc nhích, nhịn không được cong lên, Sơ Nhất tận dụng triệt để, ngửa đầu hôn chụt lên môi anh một cái rồi rút lui.
"Đừng giận nữa mà." Cô sờ sờ ngực anh, ánh mắt tràn đầy hy vọng.
"Ngủ đi." Kiều An Sâm kéo tay cô xuống, giả vờ nghiêm túc, vẻ lạnh lùng trong mắt đã tan hết, Sơ Nhất được đà tiến lên.
"Không, anh không vui em ngủ không được, em khó chịu đến nỗi ăn cơm cũng thấy không ngon nữa."
"Lúc nãy em húp sạch cả nước mì." Kiều An Sâm lạnh nhạt nói.
"...!Hì hì, ai bảo anh nấu ngon quá làm gì."
Kiều An Sâm không để ý đến cô, anh vươn tay tắt đèn, trong phòng tối om, Sơ Nhất không chịu thua, tiếp tục kịch bản nữa

nãy.
"Em khó chịu quá."
"Ngực như bị gì đó chặn lại, em không thở được, Kiều An Sâm, em sắp chết rồi sao?"
Cô cầm lấy tay Kiều An Sâm đặt lên ngực mình, đáng thương khó chịu rên rỉ, trong đêm tối nghe càng bi thương.
Kiều An Sâm thuận tay bóp hai cái rồi buông ra, lạnh nhạt nói: "Được rồi, không khó chịu nữa rồi."
"..."
Sơ Nhất vươn tay che lấy ngực, vẻ mặt đau khổ vì bị sàm sỡ nhưng không nói ra được, hết sức tủi thân nhìn anh.
"Sao anh lại...!lại..." Cô khó khăn nói ra mấy từ, thật sự không thể diễn tả được hành vi của Kiều An Sâm lúc này, cô thở dài một hơi, đau xót nói.
"Bị anh bóp còn khó chịu hơn, Kiều An Sâm, em cảm thấy mình sắp tắc thở rồi."
"Vậy phải làm sao bây giờ?" Kiều An Sâm nể tình phối hợp hỏi một câu, lại giống như chút chút không để ý tới, Sơ Nhất không quản nhiều như vậy, tranh thủ nói.
"Anh không giận em sẽ không khó chịu nữa, hô hấp cũng thông thuận hơn, khẩu vị cũng tốt hơn, cả người đều vui vẻ."
"Ừ, anh không giận nữa."
Hạnh phúc đến quá nhanh, vừa giả vừa không chân thật, Sơ Nhất ngập ngừng hỏi: "Có thật không?"
"Thật." Kiều An Sâm bình tĩnh trả lời, mắt Sơ Nhất lóe lên.
"Vậy anh hôn em một cái đi."
Sự im lặng như trong dự liệu không xuất hiện, thay vào đó là hơi ấm quen thuộc áp xuống, chạm nhẹ vào môi cô rồi rời đi, giọng nói của Kiều An Sâm vừa trầm vừa thấp, từ tính dễ nghe.
"Mau ngủ đi." Anh vỗ nhẹ đầu cô, lần này Sơ Nhất mới cảm thấy hài lòng.
"Có nụ hôn chúc ngủ ngon của Kiều tiên sinh, chắc chắn đêm nay em sẽ ngủ rất ngon." Cô cười hì hì nói, khẽ cử động một cái, tìm một vị trí thoải mái trong vòng tay của Kiều An Sâm, yên tâm ngủ.
Trong màn đêm im ắng, Kiều An Sâm cười cong môi.

Sơ Nhất thức dậy, bài đăng thăm đoàn làm hôm qua trên Weibo đã lên hotsearch chỉ trong một đêm, Nhận xét, lượt thích và tin nhắn riêng tư đều hiện con số 99 đỏ tươi.
Cô hoang mang bấm vào thì phát hiện chính chủ đã xem bài đăng của cô, không chỉ like mà còn bình luận bên dưới.
"Rất hân hạnh được gặp chị Sơ Nhất/ cười híp mắt"

Quả nhiên tất cả các fan của Qúy Mộc Bạch đều tràn qua, lưu lượng gánh vác không phải là giả, nhiệt độ lớn nhất từ trước đến nay Sơ Nhất cảm nhận được chính là giờ phút nay.
"Cảm ơn chị Sơ Nhất đã chăm sóc cho Quý Bạch nhà tôi!"
"A a a Qúy Mộc Bạch nhanh cuốn gói về Weibo của mình đi!!! Bạn có biết rằng bạn đã không đăng bài viết mới trong một tháng mười lăm ngày sáu giờ không???"
"Đây là tác giả thần tiên gì vậy, tôi rất muốn phỏng vấn Đại Đại về cảm giác của cô khi được cấu kết với minh tinh được yêu thích ở ngoài đời."
Bản thân Sơ Nhất: Run như cầy sấy, đồng thời cảm thấy rất vui vì Kiều An Sâm không có tài khoản Weibo.
Cô nhấp vào cột người hâm mộ, quả nhiên Qúy Mộc Bạch đã theo dõi cô
Ngoài ra, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, fan của cô đã tăng hơn một ngàn.
Ài.
Đúng là một sức nặng của tình yêu.
Sơ Nhất cảm thấy mình phải làm gì đó.
"Haha ~ Các bạn yêu quý, giàu sang phú quý không quên nhau! Sơ Nhất tôi là một người chính trực!!! Ting ting ting, đã đến giờ phát phúc lợi, chỉ cần share bài viết này, chỉ cần share bài viết này, hai mươi bạn may mắn bốc trúng thưởng sẽ được tặng một bức ảnh có chữ ký của Quý Mộc Bạch!!! (Lưu ý: Đây là bức ảnh có chữ ký thật, tôi tận tay xin chữ ký của em trai Quý Bạch, chính mắt tôi đã nhìn cậu ấy tự tay ký tên mà không chớp mắt)"
Chỉnh sửa xong, Sơ Nhất nhịn đau miễn cưỡng lấy hết ảnh có chữ ký nhận được hôm qua ra, một tờ cũng không dám giữ lại, chỉ chừa lại cho Tiểu Cao và Trình Lật, còn đâu cô mang ra tặng

hết.
Cô vừa đăng lên Weibo, tất cả bình luận phía dưới biến thành gà lét, ngoại trừ những tiếng aaaaaa đầy kích động thì không còn âm thanh nào khác.
Tuy nhiên, trong vòng hai phút, điện thoại rung lên một tiếng.
Sơ Nhất ẩn mở.
Tin nhắn từ Qúy Mộc Bạch
Quý Mộc Bạch: "?"
Sơ Nhất: "...!QAQ"
"Chữ ký của em?"
"Xin lỗi (Quỳ xuống) "
Bên kia đã gửi một biểu tượng ha ha cười lạnh.
Sơ Nhất lập tức nhắn lại một biểu tượng gập đầu cúi lạy
"Chồng tôi ghen."
"...?"
"Từ nay về sau, phụ nữ có chồng mất tư cách đu Idol."
"Hahaha..."
Qúy Mộc Bạch nhắn một loạt hahaha, ngay sau đó lại gửi cho cô một tin nhắn thoại, giọng nói tràn đầy vui vẻ.
"Chị Sơ Nhất, tình cảm vợ chồng hai người thật tốt."
Sơ Nhất: "???"
Đối phương lại nói: "Xin lỗi, tất cả là lỗi của em, cũng tại em không có chỗ để xếp gọn sự quyến rũ của mình."
"..."
"Được rồi, không nói chuyện này nữa, em đi quay phim."
"Đúng rồi, xin lỗi chồng chị giúp em với, he he."
"..."
Sơ Nhất cảm thấy cô bắt đầu thoát fan từ giây phút này rồi.

Quý Mộc Bạch quá tự ái.
Kiều An Sâm đẹp trai hơn cậu ta gấp trăm lần!!! Không! Một ngàn lần!!!
Đàn ông đẹp trai mà không biết mới thu hút người khác, một cậu nhóc tự luyến như cậu ta chỉ lừa được mấy cô gái ngây thơ thôi, bà cô như Sơ Nhất hoàn toàn vỡ mộng rồi.
Nghĩ đến đêm qua suy nghĩ nát óc, Sơ Nhất kiệt quệ, tại sao cô

lại phải chịu đựng tất cả những chuyện này?
Buổi tối Kiều An Sâm về nhà, anh thấy căn nhà rất sôi động, trên bàn ăn có một bếp từ nhỏ, bên trên có một nồi lẩu gia đình đang bốc khói nghi ngút, bên trong có thịt bò, nấm kim châm, khoai tây, nấm hương...
Sơ Nhất vẫn còn ra ngoài bưng đồ vật.
"Sao hôm nay lại ăn uống thịnh soạn như vậy?" Anh thay giày bước vào, Sơ Nhất đã lấy sẵn bát đũa, ánh mắt nhìn anh không giấu nổi đắc ý.
"Anh đi làm vất vả như vậy, đương nhiên phải ăn ngon một chút, anh nhìn này, gầy đi rồi." Sơ Nhất âu yếm sờ lên má anh, ánh mắt đầy xót xa, giống như anh gầy đi thật vậy.
Kiều An Sâm mím môi, vô cảm gỡ tay cô xa.
"Nói chuyện đàng hoàng."
Anh bước tới bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống, cầm đũa lên gắp đồ ăn đang sôi sùng sục trong nồi, Sơ Nhất theo sau anh ngồi vào chỗ.
"Em có bao giờ nói chuyện không đàng hoàng đâu, em đã tốt đến mức không thể tốt hơn nữa rồi, nào, ăn miếng thịt bò đi."
Sơ Nhất gắp một miếng thịt bò béo ngậy bỏ vào trong bát anh, trên môi nở nụ cười mong đợi, Kiều An Sâm liếc cô một cái, gắp miếng thịt bò bỏ vào miệng.
"Ngon không anh?" Cô ôm má hỏi, Kiều An Sâm gật đầu.
"Ngon."
"Vậy anh ăn thêm đi." Cô liên tục gắp cho anh, Kiều An Sâm ngăn Sơ Nhất lại.
"Được rồi, em ăn đi, anh muốn ăn sẽ tự gắp."
"Được thôi." Cô có vẻ tiếc nuối rút tay lại, không cam lòng đáp.
Tuy nói vậy, Kiều An Sâm vẫn bị cô gắp cho rất nhiều thứ, đến cuối bữa ăn, anh cảm thấy bụng mình không thể chịu đựng được nữa.
Kiều An Sâm dọn dẹp bàn, định rửa bát để tiêu hóa thì bị Sơ Nhất giành lấy.
"Để em, để em."
Anh nhìn bóng lưng cô, phiền não cau mày, cuối cùng nhìn xuống đất, đi vào phòng tắm lấy cây lau nhà, tiện thể tập thể dục để tiêu hóa.

"Để em, để em." Vừa lau được hai cái thì bị Sơ Nhất nhìn thấy, cô vội vàng cướp lấy cây lau nhà trong tay anh, ân cần cười với anh. "Anh làm việc cả ngày chắc mệt lắm rồi, mau tắm rửa nghỉ ngơi đi."
"..." Kiều An Sâm bình tĩnh nhìn cô không nói gì, anh thả tay ra, đi vào phòng ngủ, vừa cầm đồ ngủ chuẩn bị tắm rửa đã thấy Sơ Nhất đứng ở cửa ra vào, cười nhiệt tình như một người phục vụ. "Anh đi tắm đúng không, lần trước em mua tinh dầu để xoa bóp cho anh, nhiệt độ nước bồn tắm nên nóng một chút hay bình thường, em chuẩn bị nước giúp anh." "
"..." Kiều An Sâm cau mày, có chút phiền muộn, nhịn không được nói.
"Sơ Nhất, nếu em còn như vậy..."
"Hả?" Sơ Nhất mở to mắt, mong đợi nhìn anh.
"Anh phải đưa em đến bệnh viện."
"???"
"Kiểm tra xem đầu óc em có vấn đề gì không."
"...".

Chương 65: Chương 65

Được thôi.
Sơ Nhất lạnh lùng xoay người, từ bỏ ý định ban đầu.
Được rồi, được rồi, cô không thèm hầu hạ nữa.
Kiều An Sâm bước ra khỏi phòng tắm, Sơ Nhất nằm ở trên giường nghịch điện thoại, nghe thấy tiếng động, cô lười biếng ngước mắt nhìn anh một cái rồi bình tĩnh thu hồi ánh mắt, tiếp tục nghịch điện thoạii.
Kiều An Sâm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh vẫn quen với một Sơ Nhất như vậy hơn.
"Anh tắm xong rồi hả?" Cô thuận miệng hỏi, Kiều An Sâm gật đầu.
"Xong rồi, em tắm đi."
Nghe vậy, Sơ Nhất tắt điện thoại, đứng dậy đi vào phòng tắm, vừa xuống giường chợt nhớ tới cái gì đó, cô quay lại hỏi anh: "Đúng rồi, quần áo em phơi ngoài ban công vẫn chưa lấy vào, anh ra lấy quần áo mang vào gấp gọn rồi cất vào tủ đi."
"Hôm nay em nấu cơm, rửa bát, lau nhà rồi, anh làm việc này chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?"
Kiều An Sâm cầm sách, vén chăn, đang chuẩn bị tận hưởng thời gian nghỉ ngơi buổi tối: "..."
"Không có gì." Anh thả tay, đặt sách xuống, ngượng ngùng đáp.
Mấy ngày sau, kết quả bốc thăm trúng thưởng trên Weibo của Sơ Nhất được công bố, sau khi liên lạc với người hâm mộ, được đối phương cho địa chỉ nhà, Sơ Nhất ở nhà đóng gói gửi chuyển phát nhanh.
Phần của Tiểu Cao cô cũng đã gửi cho cô ấy, lúc Sơ Nhất hỏi địa chỉ nhà Tiểu cao, đối phương hận không thể xuyên qua màn

hình điên cuồng hôn cô.
Dưới đây là nguyên văn lời nói của Tiểu Cao.
"A a a, mình đúng là có phúc ba đời mới có một người bạn như cậu!!!"
"Đây là lần đầu tiên gỗ mục được hưởng đãi ngộ như vậy."
"Hận không thể lao qua màn hình để hôn cậu!!!!"
Bởi vì ảnh Sơ Nhất xin ký tên cho Tiểu Cao có ghi tên của cô ấy, còn có dòng chữ do chính tay Qúy Mộc Bạch viết tặng.
"Chúc thiếu nữ Tiểu Cao ngày càng xinh đẹp, linh cảm như suối, bán được nhiều sách"
Qúy Mộc Bạch.
Đằng sau còn vẽ một trái tim nhỏ.
Sơ Nhất chụp ảnh gửi cho cô ấy xem, Tiểu Cao hào hứng hét lên, Sơ Nhất hỏi cô ấy có muốn đích thân tới đoàn làm phim không, Tiểu Cao còn đang phấn khởi nháy mắt đã ỉu xìu.
"Hờ hờ...!hay là thôi đi, mình cảm thấy hơi hồi hộp với xấu hổ."
"...!Cậu mà cũng biết ngượng á?" Sơ Nhất hỏi, Tiểu Cao không phục phản bác.
"Mình thì làm sao, da mặt mình mỏng lắm, đừng vì mình đẹp mà quên mất điều này."
"...!Rồi rồi."
Sơ Nhất gửi tất cả bưu kiện đi mới nhớ tới Trình Lật, tuy cô ấy không đu idol, nhưng Sơ Nhất vẫn xin ký tên giúp cô ấy, dù sao thì cô ấy rất thích những anh chàng đẹp trai...
Ngẫm lại mới nhớ, lâu rồi hai người không gặp nhau rồi, bây giờ Trình Lật đang quấn lấy giáo sư đại học, không thèm đếm xỉa gì đến cô.
Như vậy cũng tốt, xem ra cô ấy đã thoát ra khỏi cái bóng của tên cặn bã kia rồi.
Cả hai hẹn gặp ở một quán cà phê chưa từng lui tới, Sơ Nhất kiểm tra thì thấy cách nhà hai người khá xa.

Cô nghi ngờ hỏi: "Tại sao lại hẹn nhau ở đó? Cà phê ở đó ngon hả?"
"Không." Trình Lật ngắn gọn đáp.
"Vì trường của Qúy Phồn Ninh ở gần đây nên mình phải đợi anh

ấy xuống lớp."
"..."
Qúy Phồn Ninh chính là giáo sư đại học Trình Lật đang đeo bám hơn một tháng nay, dùng đủ mọi thủ đoạn, kết quả người ta vẫn chẳng mảy may, người cũng như tên, vừa nghe đã biết là một bông hoa kiêu ngạo không nhúng chàm.
Sơ Nhất nhún vai, trong lòng đột nhiên có cảm giác Trình Lật đang dốc hết sức bôi nhọ người ta.
Phong cách của quán cà phê này khá đẹp mắt, chắc đa phần khách tới đều là sinh viên, nên tiết kiệm chi phí hết sức có thể, các bố trí đơn giản, tươi mới và hiện đại, ghế sofa bằng vải lanh màu xanh lá cây nhạt kết hợp với bàn gỗ trông rất thoải mái.
Sáng nay Sơ Nhất ăn muộn nên không ăn trưa, cô gọi hai chiếc bánh ngọt và một tách cappuccino, đang chuẩn bị thưởng thức thì cánh cửa trước mặt bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp rạng rỡ bước vào.
Trình Lật vẫn không thay đổi gì, nếu có sự khác biệt thì có lẽ là lớp trang điểm trên gương mặt cô ấy rực rỡ và kỹ càng hơn, váy trên người cũng ngắn đi vài centi.
Đôi chân, bộ ngực và vòng eo kia.
Sơ Nhất nuốt nước miếng.
"Nhìn gì đấy?" Trình Lật thoải mái ngồi đối diện cô, vươn tay vén mái tóc xoăn dài của mình, nhướng mắt, sự ngả ngớn trong ánh mắt mang theo sự gợi cảm không thể diễn tả.
Sơ Nhất vội vàng cúi đầu múc một miếng bánh tiramisu, úp mở nói.
"Cậu gợi cảm hơn trước rồi."
"Muốn khen mình đẹp cứ nói thẳng." Trình Lật hiểu ý của cô, đắc ý nói.
"Có thể do sức mạnh của tình yêu chăng?"
"Cậu còn chưa theo đuổi được người ta, yêu đương gì chứ?" Sơ Nhất nhịn không được tạt thẳng gáo nước lạnh, Trình Lật a một tiếng, tự tin nói.
"Chuyện sớm muộn thôi."
"..." Sơ Nhất biết người này từ nhỏ đến lớn chưa từng thất bại trong chuyện tình cảm, chỉ có cô ấy gai mắt người khác, chứ

không có chuyện người khác chướng mắt cô.
Cô ấy quá lười nói về chủ đề này, dù sao bắt đầu một mối quan hệ cũng chỉ là bước đầu tiên, không hiểu sao đường tình cảm của Trình Lật rất nhấp nhô, từ khi quen cô ấy đến nay, không biết cô ấy thay đổi bao nhiêu người bạn trai rồi.
"Mình mới tới thăm đoàn làm phim, có xin chữ ký giúp cậu." Sơ Nhất lấy bức ảnh trong túi ra đưa cho cô, Trình Lật nhận lấy, nhìn vào chữ ký trên đó rồi mỉm cười.
"Chúc Lật Tử sớm tìm được tình yêu đích thực, hạnh phúc mỹ mãn, vui vẻ cả đời - Qúy Mộc Bạch."
"Đây là cái gì, cái này mà người ta cũng đồng ý ghi cho cậu á? Câu từ quê mùa hết sức." Trình Lật cười khinh bỉ hỏi, Sơ Nhất nhớ lại cái lắc đầu bất lực lúc ấy của Qúy Mộc Bạch thì mím môi.
"Không lấy thì trả mình." Cô muốn giật lại, nhưng Trình Lật nhanh chóng đặt bức ảnh có chữ ký đặt lên ngực, cảnh giác nhìn cô.
"Cho rồi nào có đạo lý đòi lại, với lại trên ảnh ghi tên mình, cậu lấy lại làm gì."
Trình Lật nói xong bèn nhìn lại nét chữ trên đó, nói: "Úi chà, chữ của Qúy Mộc Bạch khá đẹp, nhưng vẫn kém hơn giáo sư nhà mình một chút, có điều, hai câu này hay lắm, tuy quê một cục, nhưng chất phác chân thành, rất thích hợp với mình ở giai đoạn này.

"
"..." Sơ Nhất không muốn để ý đến Trình Lật nữa, cô biến cơn bi phẫn thành sự thèm ăn, mở to miệng ăn miếng bánh trước mặt, lúc gần ăn hết thì thấy ánh mắt Trình Lật nhìn chằm chằm vào một chỗ.
Sơ Nhất thuận theo tầm mắt cô ấy nhìn sáng thì thấy một đôi nam nữ đang ngồi bên cửa sổ, cách họ khoảng bốn năm bàn. Tướng mạo xuất chúng, trông rất xứng đôi, đặc biệt là người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh nhạt kết hợp với chiếc cardigan, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt đen láy, khung lông mày lạnh lùng khiến người ta không khỏi suy nghĩ đến bốn từ: Đóa hoa lạnh lùng.

Hả? Đóa hoa lạnh lùng
Sơ Nhất quan sát nét mặt của Trình Lật, đầu lập tức nhảy số, đại khái cũng đoán được thân phận của người nọ.
Cô chưa kịp nói thì người phụ nữ trước mặt đã đẩy ghế bước về phía đó, Sơ Nhất vội vàng đứng dậy, nuốt miếng bánh trong miệng xuống, lo lắng siết chặt túi xách trong tay, đề phòng đuổi theo.
Ngộ nhỡ Trình Lật nổi điên lao vào đánh nhau, cô phải lập tức mang người chạy trốn.
Ài.
Sơ Nhất cũng rất mệt mỏi.
Cảnh tượng này, cô đi theo Trình Lật mãi cũng quen tay rồi, bởi vậy, vụ ẩu đả với kẻ thứ ba lần trước, hiệu quả chiến đấu mới bằng hai người cộng lại.
"Qúy Phồn Ninh." Sơ Nhất nghe thấy Trình Lật lạnh lùng gọi tên người đàn ông kia.

Quả nhiên cô đã đoán đúng.
"Anh làm gì ở đây? Cô ta là ai?" Trình Lật hỏi thẳng, giọng điệu sắc bén.
Sơ Nhất nhắm hai mắt, bóp trán.
Người đàn ông ngồi đó không hề tỏ ra hoảng hốt, anh ta lặng lẽ nhìn Trình Lật, cho đến khi chính cô ấy bị nhìn đến nỗi chột dạ.
"Ngại quá, tôi có chút việc riêng phải giải quyết." Qúy Phồn Ninh lịch sự gật đầu nói với người phụ nữ đối diện, sau đó đứng dậy, nhàn nhạt liếc nhìn Trình Lật.
"Em đi theo tôi."
Sơ Nhất nhìn Trình Lật vừa rồi còn giống như gà chọi nay lại như gà bị vặt trụi lông, mặc dù không cam lòng vẫn ngoan ngoãn đi theo anh ra ngoài thì há hốc miệng, ngơ ngác nhìn bóng lưng hai người biến mất ở cửa ra vào.
Ôi chúa ơi.
Hóa ra trên đời này vẫn có người có thể trị được Trình Lật.
Tráng sĩ, anh hùng!
Khoảng năm sáu phút sau, hai người quay lại, Trình Lật đỏ mặt,

ngồi đối diện với Sơ Nhất, không nói lời nào.
"Này?" Sơ Nhất khua tay, người nọ đang đắm chìm trong cảm xúc của chính mình bỗng tỉnh táo lại, thở dài nhìn Sơ Nhất.
"Hai người vừa đi đâu gì vậy? Sao dáng vẻ cậu lúc này giống như bị tình yêu tưới ướt vậy?" Sơ Nhất nghi ngờ nhìn cô, Trình Lật liếc mắt, khôi phục lại dáng vẻ bình thường.
"Không có gì." Cô cầm thìa sắt khuấy ly cà phê trước mặt, tùy ý trả lời, nhưng ánh mắt khóe miệng không giấu được vui vẻ.
Sơ Nhất: "..." Vậy mà lại có ngày cô có thể được chứng kiến vẻ mặt như mới biết yêu của Trình Lật.
Có vẻ như Qúy Phồn Ninh này thật sự không đơn giản.
"Cậu xong đời rồi." Sơ Nhất nghiêm túc đánh giá, Trình đặt một tay lên má, trìu mến nhìn chằm chằm bóng dáng Qúy Phồn Ninh cách đó không xa.
"Mình xong đời từ lâu rồi."
"Lần đầu tiên thấy anh ấy mình đã biết mình xong đời rồi."
"..."
Sau khi gặp mặt Trình Lật quay về, Sơ Nhất sợ mất hồn mất vía, một mặt cô thực sự lo lắng cho bạn của mình, mặt khác, cô lại rất xúc động.

Tình yêu quả giống một ly rượu, ai uống vào cũng say.
Buổi tối trước khi đi ngủ là khoảng thời gian hai vợ chồng tán gẫu, Sơ Nhất không nhịn được vội kể cho Kiều An Sâm nghe.
"Trình Lật thật sự rất thích vị giáo sư kia, người ta mới nói một câu, nó đã nghe cun cút nghe theo, trước kia nó là đứa không ai trị được!"
"Chà, vị giáo sư đó là người thế nào?" Kiều An Sâm thuận miệng hỏi, lật lật cuốn sách trên tay, không rời mắt khỏi nó.
"Tướng mạo rất thu hút người khác, hơn nữa còn là thành phần trí thức nghiêm túc, vì vậy em không biết tính cách của anh ta như thế nào."
"Vậy thì tốt, hợp với Trình Lật." Nghe Kiều An Sâm đột nhiên nói như vậy, Sơ Nhất ngạc nhiên nhìn anh.
"Ồ, sao anh lại nói như vậy?"
"Một người đứng đắn một người không, chẳng phải là sự kết hợp

hoàn hảo sao?" Kiều An Sâm nghiêng đầu trả lời, biểu cảm của anh cũng rất nghiêm túc.

Sơ Nhất phì cười, hào hứng hỏi anh.
"Vậy anh cảm thấy chúng ta có hợp không?"
"Đương nhiên là hợp rồi." Kiều An Sâm không hề do dự nói, Sơ Nhất tò mò hỏi.
"Hợp ở điểm nào?"
Kiều An Sâm cất cuốn sách trên tay, kéo chăn nằm xuống, chuẩn bị đi ngủ, anh liếc nhìn Sơ Nhất, nhấn mạnh.
"Điểm nào cũng hợp."
Vừa nghe đã biết trả lời lấy lệ, Sơ Nhất không hài lòng bĩu môi, nhìn anh tắt đèn, cô không chịu từ bỏ lắc lắc cánh tay anh, quấn chặt không buôn.
"Không được, nào có ai giống anh, nói chẳng khác gì chưa nói..."
"Anh nói mau, chúng ta hợp nhau chỗ nào hả?"
Kiều An Sâm bị cô lắc đến đau đầu, anh vòng tay qua vai cô, ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên đầu cô, thái độ dịu dàng và kiên nhẫn hiếm có.
"Anh thích em, nên chỗ nào cũng thấy hợp."
Không khí hoàn toàn yên tĩnh.
Khuôn mặt Sơ Nhất bị kẹt trước ngực anh, yên tĩnh như gà.
Trái tim trong ồng ngực đập thình thịch, thình thịch, mạnh đến mức đinh tai nhức óc.
Sơ Nhất cảm thấy mình cũng say bởi ly rượu tình yêu mất rồi.
Năm cũ qua, năm mới đến.
Lại một năm nữa trôi qua.
Nhớ lại năm ngoái, lúc ấy cô và Kiều An Sâm vẫn còn khách sáo với nhau, Sơ Nhất đầy bụng oán hận với anh, nhưng lại thường mềm lòng vì một số chuyện vặt vãnh.
Ví dụ như trong đêm tuyết hôm đó, Kiều An Sâm cõng cô về, sườn mặt hết sức tập trung, cảnh tượng này đã khắc sâu trong tâm trí Sơ Nhất.
Đó là lần đầu tiên cô ý thức được một điều, cho dù Kiều An Sâm không đủ tiêu chuẩn theo quan điểm của cô, thì luồng sáng ẩn chứa trong con người anh vẫn thu hút cô.

Mà điểm này đã được chứng minh bởi vô số lần sau đó.
Bọn họ đón giao thừa ở nhà cha mẹ Kiều An Sâm, cho dù ẩn ý hay công khai cũng không thể tránh khỏi chuyện sinh con, Sơ Nhất thản nhiên ngồi đó lắng nghe, vẫn la Kiều An Sâm lên tiếng cắt đứt lời nói thao thao bất tuyệt của bố Kiều.
"Bố, con hơi mệt, con xin phép đi nghỉ trước." Anh đứng dậy, sau đó nhìn Sơ Nhất, vẻ mặt không cần nói cũng tự hiểu.
"Con đi đi, bố mẹ tâm sự với Sơ Nhất." Bố Kiều xua tay, Kiều An Sâm nhìn ông, mím môi, nghiêm túc nói.
"Không được, không có cô ấy con ngủ không được."
Sơ Nhất: "..."
Bố mẹ Kiều: "..."

"Được rồi, được rồi, hai đứa đi nghỉ ngơi đi." Bố Kiều bất lực lắc đầu, Điền Uyển trừng mắt nhìn Kiều An Sâm, Sơ Nhất kéo ghế, lễ phép nói với bọn họ.
"Bố mẹ, con đi nghỉ trước."
Bây giờ mới bảy rưỡi, tuy mùa đông trời tối sớm, nhưng lúc này mà đi ngủ cũng hơi sớm một xíu.
Hai người ở trong phòng, một người nghịch ipad, một người tìm tòi đống sách trong tủ.
"Anh không định nghỉ ngơi hả?" Sơ Nhất cố ý hỏi, cô nằm lì trên giường xem phim, hai chân khẽ đong đưa.
"Em nói xem?" Kiều An Sâm lật quyển sách ố vàng trong tay, không biết đang tra cái gì, tùy ý đáp lại cô, Sơ Nhất thức thời ngậm miệng.
Sau khi xem xong hai tập phim, Sơ Nhất cảm thấy hơi khát nước, hương vị của mấy món ăn hôm nay hơi đậm đà.
Cô lăn ra khỏi giường đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài uống nước.
Vừa mở cửa bước vào phòng khách đã nghe thấy tiếng nói chuyện từ ghế sô pha, bố Kiều và Điền Uyển đang quay lưng lại với cô trò chuyện.
"Ài, con trai của chúng ta bị ăn sạch rồi, nhìn con dâu tốt em chọn kìa." Bố Kiều giống như đang phàn nàn, Điền Uyển hừ một tiếng.
"Gì mà em chọn, không phải con anh tự chọn sao, ai có thể ép

được nó."
"Hơn nữa, nếu không có Sơ Nhất, đừng nói là cháu, ngay cả con dâu cũng không biết đang ở đâu kìa."
"Con trai anh ở đó mà sống cô độc một mình suốt đời đi!"
"Xùy, em nói gì vậy? Có người làm mẹ như em không hả?" Bố Kiều đẩy cặp kính trên mặt, càng lúc càng nghiêm túc, Điền Uyển cũng hơi tức giận.
"Em làm sao? Em thấy anh suốt ngày giục người ta sinh con, Kiều An Sâm còn không lên tiếng, anh gấp cái gì?"
"Chuyện này không phải em nói với anh trước sao, nếu không anh làm gì có ý nghĩ này? Không ngờ em lại chọn đóng vai người tốt, để vai người xấu lại cho anh!"
Điền Uyển đuối lý, một lúc sau mới khó chịu nói: "Lúc ấy em không nghĩ Sơ Nhất lại bài xích như vậy, con bé không muốn chúng ta cũng không thể ép được, cứ thuận theo tự nhiên đi."
Nói xong, bà vỗ vào vai bố Kiều một cái, giảng dạy: "Anh cũng đừng treo hai từ sinh con bên miệng suốt ngày nữa, không thì lần sau bọn nhỏ không đến nữa đâu."
"Biết rồi, biết rồi!" Bố Kiều sốt ruột đáp lại.
Sơ Nhất đứng ở nơi đó hai giây, sau đó bước nhẹ về phòng.
Nghe thấy tiếng đóng cửa, Kiều An Sâm ngẩng đầu nhìn cô, lơ đãng hỏi: "Không phải muốn uống nước sao? Sao đi nhanh vậy?"
"Em không uống nữa." Sơ Nhất chán nản nằm ở trên giường, chui vào chăn bông, nằm trong đó thật lâu không chui ra.
Kiều An Sâm mãi không nghe thấy động tĩnh gì, anh tò mò nhìn sang, chăn bông phồng lên như một ngọn đồi nhỏ.
Anh bước đến bên giường, kéo chăn bông ra.
"Em sao vậy?"
Gương mặt Sơ Nhất lộ ra, ánh sáng trắng trên đỉnh đầu rất chói mắt, hốc mắt hơi cay cay, cô bĩnh tĩnh nhìn Kiều An Sâm, đột nhiên vươn tay ôm lấy anh.
"Em không sao mà." Sơ Nhất lưu luyến cọ vào cổ anh, lí nhí nói. "Chắc dì cả sắp đến nên hơi nhạy cảm thôi."
"Nhưng mà..." Hai người yên lặng ôm lấy nhau, bầu không khí quyến luyến lại dịu dàng, Kiều An Sâm suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói.

"Không phải tuần trước vừa hết sao?"
"..." Sơ Nhất lập tức buông anh ra, cơn buồn bực tan biến, mặt không biểu cảm ngồi dậy.
"Ờ."
"Coi như em chưa nói gì."
"Quên nó đi.".

Chương 66: Chương 66

Có trùm phá hỏng bầu không khí Kiều An Sâm ở đây, Sơ Nhất không thể làm bộ làm tịch được nữa, cô mím môi, giơ chân lên đá người trước mặt một cái.

"Anh lấy giúp em ly nước, lạnh một chút, cảm ơn anh.

"
Kiều An Sâm khựng lại, đang định nói không phải em vừa mới uống rồi sao, nhưng trực giác của đàn ông lại bảo anh nên ngậm miệng.

Một lát sau, anh chậm rãi ừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài rót nước cho cô.

Chuyện này tạm bỏ qua, kết quả là tết năm nay vẫn không được yên ổn, sau khi từ nhà bố mẹ chồng trở về, hai người về nhà Sơ Nhất để chúc Tết như thường lệ.

Họ hàng thân thích đều có mặt, bọn họ hiển nhiên tiêu điểm, vẫn về chủ đề trẻ con, lần này Sơ Nhất không hiền như trước nữa, cô cười cười, không mềm không cứng nói.

"Chưa, không sinh, không vội.

"
"Cháu với An Sâm cũng lớn tuổi rồi, sao lại không vội được! "
Người nói chuyện là một người dì từ xa tới chơi, nghe thấy câu

trả lời của Sơ Nhất thì không nhịn được lên tiếng, người bên cạnh thoáng thấy sắc mặt của Sơ Nhất bèn khuých một cái.

Tiếng nói im bặt, tình huống có chút khó xử, bà Văn Phương nhìn quanh bàn một vòng, vội vàng lên tiếng hòa giải.

"Nào, nào, nào, mọi người ăn đi, đây là móng heo em hầm cách thủy suốt cả trưa mới được đấy, mau nếm thử đi.

"
Bữa tiệc kết thúc, họ hàng lần lượt rời đi, sau khi tiễn khách xong, bà Văn Phương liếc nhìn Sơ Nhất đang ngồi trên sô pha, nghiêm mặt nói với cô.

"Theo mẹ qua đây.

"
Cả hai người đều ngẩng đầu lên, bà Văn Phương cười trấn an Kiều An Sâm, sau đó lại đưa mắt về phía Sơ Nhất, trừng mắt nhìn cô.

Sơ Nhất chậm chạp đứng lên, đi theo bà vào phòng.

Mẹ cô còn khóa trái cửa lại.

"Con sao vậy? Định không sinh con thật sao?" Bà quay đầu nhìn Sơ Nhất, hai tay chống nạnh, cau mày hỏi.

"Mẹ, sao mọi người cứ mãi hỏi con câu này thế, chẳng lẽ kết hôn xong phải sinh con ngay sao?" Sơ Nhất vô cùng hoang mang, phiền não lẫn chán chường.

"Mẹ không biết hiện giờ người trẻ như bọn con nghĩ gì, nhưng thế hệ của bọn mẹ đều như vậy, chuyện ưu tiên hàng đầu sau khi kết hôn chính là sinh con.

" Bà Văn Phương dứt khoát nói.

"Với cả! con và An Sâm kết hôn gần hai năm rồi vẫn không có động tĩnh gì, mọi người quan tâm chuyện này không phải hết sức bình thường sao?"
"Nhưng bây giờ có nhiều cặp vợ chồng không muốn sinh con lắm, tụi con vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

"
"Là con chưa sẵn sàng hay An Sâm chưa sẵn sàng?" Bị bà Văn Phương nói trúng tim đen, Sơ Nhất không còn gì để nói.

Im lặng cả buổi, cô mới lên tiếng, giọng điệu ỉu xìu.

"Bản thân con vẫn còn trẻ con, sao có thể gánh vác một sinh mệnh khác được, con không dám.

" Sơ Nhất lí nhí nói, trong mắt hiện lên sự bối rối và sợ hãi, bà Văn Phương thở dài nhìn cô.

"Bà mẹ nào trên thế giới này chẳng như vậy, con cho rằng lúc mẹ sinh con ra đã chuẩn bị sẵn sàng rồi hay sao? Còn không phải bị thúc giục sao, giờ cũng nuôi con lớn bằng chừng này, vui vẻ khỏe mạnh đó thôi.

"

"Nhưng bây giờ với trước kia khác nhau! " Sơ Nhất thì thào nói:
"Bọn con có thể tự chọn.

"
"Được rồi, được rồi.

" Bà Văn Phương không muốn nói nhiều với cô nữa, chỉ bỏ lại một câu.

"Dù gì mẹ cũng phải nói cho con biết, con có thể trì hoãn, nhưng An Sâm cũng lớn tuổi rồi, con không suy nghĩ cho người khác cũng nên suy nghĩ cho nó nhiều một chút.

"
"Lớn tuổi chỗ nào, rõ ràng hai năm nữa cũng chưa muộn!" Sơ Nhất tức giận phản bác, bà Văn Phương lườm cô một cái, mặc kệ cô ta đẩy cửa đi ra ngoài.

So với lời nói của người ngoài, lời cảnh báo của mẹ là chí mạng nhất.

Có lẽ trước đây, Sơ Nhất luôn mang cảm giác lạ lẫm sợ hãi xen lẫn một chút khác thường khi đón một sinh mệnh mới đến, nhưng bị nhiều bên thúc giục như vậy, dường như nó đã trở thành một nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, ngoài khoáng cự, Sơ Nhất còn cảm thấy có chút phản cảm.

Cô đã xem rất nhiều thứ liên quan đến phụ nữ mang thai ở trên mạng, có khi là tin tức, có khi là các blogger chia sẻ về cuộc sống khi mang thai của họ trên đó.

Phụ nữ mang thai luôn kèm theo những cơn đau khác nhau.

Từ lúc ốm nghén, cơ thể khó chịu, đi đứng phải cẩn thận từng li, sau đó phù nề tay chân, bụng càng lớn càng khó đi lại, nằm ngang không ngủ được, đôi khi ngực còn bị đè ép nến nỗi không thở được.

Còn có một số người cả đời không thoát khỏi những vết rạn da xấu xí, vóc dáng thay đổi, da dẻ xấu đi, thậm chí còn có người bị chàm, bị mề đay.

Mỗi một điều đều khiến Sơ Nhất run lên vì sợ.

Chưa kể đến sự đau đớn và nguy hiểm khi sinh nở.

Ngoài ra, tin tức một sản phụ nhảy lầu tự tử vì gia đình không đồng ý sinh mổ vẫn còn nguyên trong ký ức của Sơ Nhất, loại đau đớn khiến người ta từ bỏ cả mạng sống của mình phải đáng sợ cỡ nào.

Tất cả những điều này mới chỉ là bắt đầu.

Sau khi con ra đời, bạn buộc phải thay đổi thành một người mẹ.

Bạn dành phần lớn cuộc đời mình để chăm sóc, che chở con đến khi trưởng thành.

Khi đứa trẻ mới chào đời cần phải bú sữa suốt một khoảng thời gian sao, bạn phải chăm sóc, chịu đựng những cơn khóc nỉ non không dứt.

Khi trẻ bi bô tập nói, tập di, bạn phải ở cạnh dạy dỗ và quan sát con, đảm bảo con có thể khỏe mạnh, thuận lợi lớn lên.

Khi đi học, con dần có nhận thức riêng, suy nghĩ cũng dần khác với bạn, bước vào giai đoạn nổi loạn, sẽ bất đồng quan điểm với bạn.

Tất cả những điều này đòi hỏi cha mẹ và gia đình phải giúp trẻ tạo dựng nên lối suy nghĩ, nhận thức, thái độ đúng đắn, hướng dẫn trẻ, giáo dục trẻ đi đúng hướng.

Dạy dỗ một đứa trẻ khó hơn việc nuôi dưỡng nó rất nhiều.

Sơ Nhất thừa nhận mình là người hèn nhát, nhu nhược, ích kỷ, suy nghĩ quá nhiều thứ linh tinh, từ một việc rất đơn giản có thể suy ra rất nhiều thứ, ngay cả những chuyện trong vài thập kỷ tới cũng nghĩ ra được.

Nhưng sinh con không phải nói là được, phải chuẩn bị mọi thứ,

có thể chịu trách nhiệm với một người, khiến cuộc sống của người ấy suôn sẻ, hạnh phúc.

Thay vì đợi đến một ngày, đứa trẻ ấy khổ sở bất lực nói với thế giới này.

Sinh ra làm người thật đau khổ.

Hết tết, mùa đông cũng sắp kết thúc, nhiệt độ ngày một ấm hơn, có lần ra ngoài chơi, Sơ Nhất đã thấy những chồi non xanh mơn mởn trên những cành cây trơ trọi bên vệ đường.

Nhìn xuống, đám cỏ bị vùi sâu dưới đất khi mùa đông đến cũng đã trồi lên, tươi tốt, xanh mởn như muốn báo cho mọi người biết mùa xuân đang đến.

Bộ phim truyền hình chuyển thể từ truyện tranh của Sơ Nhất dự kiến sẽ chiếu vào mùa hè năm nay.

Trình Lật vẫn dây dưa không rõ với giáo sư lạnh lùng đó, dựa theo những gì cô ấy chia sẻ, có lẽ chiến thắng đang tới, rạng đông sắp xuất hiện rồi.

Kiều An Sâm bận rộn như trước, nhưng thỉnh thoảng hai người vẫn ra ngoài đi dạo, ăn uống, đi mua sắm các thứ! chuyện về con cái thì hiển nhiên đã bị gác lại.

Nếu nói cuộc sống an nhàn thoải mái này có gì không tốt thì có lẽ là vì quá bình yên.

Sơ Nhất chán ở nhà cả ngày lắm rồi, cô đành phải ngồi dậy, sáng tác một bộ truyện tranh mới, chính thức tiến vào giai đoạn chăm chỉ.

Nhờ Qúy Mộc Bạch kéo lưu lượng, truyện tranh mới của Sơ Nhất

đã nhận được lượt view tương đối lớn vào ngày đầu tiên đăng tải, thậm chí còn cao hơn số liệu trước đó.

Cô cũng hăng hái xắn tay áo lên, vùi đầu vào công việc.

Lúc Kiều An Sâm đi làm về, lần đầu tiên anh không thấy ai đó nằm liệt trên ghế sofa hay trên giường nghịch điện thoại di động hay ipad, mà đang ngồi trước bàn làm việc miệt mài vẽ tranh.

Kiều An Sâm ồ lên một tiếng, trên mặt có một chút ngạc nhiên.

"Sơ Nhất?" Anh gọi cô, Sơ Nhất bận bịu ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu.

"Dạ.

"
"Anh về rồi đấy à?"
"Em đang làm gì vậy?" Kiều An Sâm đi tới xem, trên màn hình máy tính là một bản phác thảo đen trắng, có thể nhìn ra hình dáng của một cô gái, đường nét thanh tú, sắc nét, rất xinh đẹp.

"Em đang làm việc.

" Sơ Nhất đáp, Kiều An Sâm nhíu mày, không nói gì.

Vẽ tranh là một công việc dài dằng dặc và tốn thời gian, thường thì độc giả chỉ cần lướt vài cái đã xem hết nội dung một trang, mà lượng công việc tác giả cần phải bỏ ra là một tuần hoặc lâu hơn nữa, đương nhiên nó chỉ đúng với những tác giả truyện tranh Phật hệ (*) như Sơ Nhất.

* Phật hệ: Thế này cũng được, thế kia cũng xong, không cầu mong, không tranh cướp, xem nhẹ tất thảy, coi mọi việc thế nào cũng được.

Tối nay tâm trạng cô khá tốt, lúc nghỉ tay, cô xoa xoa cái cổ đau nhức của mình, liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rưỡi rồi.

Sơ Nhất ngáp một cái, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Kiều An Sâm còn chưa ngủ, nhìn thấy Sơ Nhất đi vào, anh ngẩng đầu hỏi: "Xong việc rồi à?"
"Dạ! " Sơ Nhất gật gật đầu, cầm đồ ngủ đi thẳng vào phòng tắm.

Khi cô bước ra, Kiều An Sâm đã nằm xuống, trông giống như sắp ngủ.

Sơ Nhất vén chăn, chui vào bên cạnh anh, nhắm mắt lại, vẻ mặt chút mệt mỏi.

"Gần đây em không đủ tiền tiêu hả?" Kiều An Sâm đột nhiên hỏi, Sơ Nhất ngạc nhiên nhìn sang.

"Sao tự nhiên anh lại hỏi vậy?"
"Em bắt đầu làm việc.

" Kiều An Sâm trầm tư đáp, còn nghiêm túc gật nhẹ đầu một cái, dù sao, trong ấn tượng của anh, mấy tháng nay Sơ Nhất đều nhàn rỗi ở nhà.

Ngoài ra ngoài đi ăn, đi chơi với Trình Lật thì ôm điện thoại chơi game, cả ngày vui vẻ nhàn nhã nằm dài ở nhà.

Hoàn toàn khác với anh.

Không biết tại sao, mỗi khi tan làm trở về, nhìn thấy Sơ Nhất thoải mái nằm ở đó, thần kinh căng thẳng của anh lập tức giãn ra.

"Em đầy tiền.

" Nghe thấy lý do của anh, Sơ Nhất thận trọng nói nhỏ bên tai anh, giống như kẻ trộm.

Kiều An Sâm đảo mắt, ngạc nhiên nhìn cô.

Sơ Nhát bắt đầu bẻ ngón tay.

"Một, hai, ba! sáu, bảy.

" Cô đếm cẩn thận, cuối cùng ngẩng mặt lên, ngây ngô nói.

"Bảy con số.

"
Kiều An Sâm: "! "
"Anh quên rồi sao?" Sơ Nhất nhắc nhở: "Truyện tranh của em được chuyển thể thành phim truyền hình, riêng tiền bản quyền cũng xấp xỉ con số này rồi.

"
"Với cả, cho dù mấy tháng nay em không làm việc thì vẫn có tiền thu được từ trang web, cho nên em làm việc không phải vì thiếu tiền, mà là vì em chơi chán rồi.

"
"! "
Kiều An Sâm im lặng một lúc lâu, cuối cùng lẳng lặng nói: "Tắt đèn đi.

"
"Anh sao vậy, hình như anh không vui lắm?" Giọng nói của Sơ Nhất truyền đến, Kiều An Sâm khựng lại, đáp.

"Không có gì.

"
"Sao đột nhiên không nói nữa?"
"Anh chỉ là! "
"Không còn gì để nói nữa thôi.

"
"Hả?"
"Em giỏi lắm.

" Kiều An Sâm xoa đầu khen ngợi.

Anh không ngờ cô vợ nhỏ trông như chưa trưởng thành của anh ở một lĩnh vực khác lại xuất sắc đến vậy.

Mặc dù, đó là một thế giới rất thần kỳ.

Có một số người ngày nào cũng làm thêm giờ không biết mệt còn kém hơn người hết ăn rồi lại ngủ ở nhà.

Lần đầu tiên Kiều An Sâm cảm thấy bế tắc như vậy.

Sinh nhật của Sơ Nhất vào tháng Tư, trải qua sự kiện chấn động năm trước, lần này Kiều An Sâm cũng không dám quên.

Vừa đúng vào thứ bảy và chủ nhật, cả hai đã lên kế hoạch trước, quyết định đến một khu nghỉ dưỡng gần đó để ngâm mình trong suối nước nóng.

Lam Thành có bốn mùa rõ rệt, tháng tư trời mới vừa ấm trở lại, nhưng trong người vẫn còn sót lại cái lạnh mùa đông, đi suối nước nóng là sự lựa chọn không thể tốt hơn.

Ngày nghỉ của Kiều An Sâm không nhiều lắm, ít khi có cơ hội ra ngoài chơi, Sơ Nhất rất trân trọng cơ hội này, cô kéo Trình Lật đến trung tâm thương mại mua đồ bơi từ rất sớm.

Sơ Nhất thử vài bộ, tất cả đều mang phong cách tươi trẻ ngọt ngào, đồng thời cũng có chút bảo thủ.

Trình Lật đánh giá bộ đồ kín trên kín dưới của cô, đột nhiên nhớ ra gì đó.

"Mà này, bộ đồ mình tặng cậu đâu rồi? Cậu đã mặc chưa? Sao không thấy phản hồi gì thế?"
"Bộ nào?" Sơ Nhất ngạc nhiên, suy nghĩ thật lâu mới nhớ ra, mặt đỏ bừng.

"Này! Đầu óc cậu nghĩ đi đâu đấy!" Cô hờn dỗi, nhớ lại mảnh vải đã nhét trong góc tủ kể từ lễ tình nhân đầu tiên.

Nếu Trình Lật không nhắc đến, cô cũng quên mất nó.

"Vợ chồng già cả rồi, còn ngại ngùng gì nữa.

" Thấy bộ dạng thỏ trắng ngây thơ của cô, Trình Lật liếc mắt một cái.

"Đôi khi đàn ông thích sự kích thích, biết không? Nhất là những người đã kết hôn lâu như cậu, cuộc sống nhàm chán càng cần chút tình thú!"
Cho đến khi đi mua sắm về, lời nói của Trình Lật vẫn còn in sâu trong đầu Sơ Nhất, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô lật tủ quần áo lên.

Vậy mà cô lại tìm thấy nó.

Mảnh vải mỏng như cánh ve nằm chỏng chơ một góc, bị vo thành một cục, lâu nay không có ai đoái hoài tới.

Sơ Nhất nhìn chằm chằm nó, nuốt nước miếng, do dự duỗi tay

ra.

Hôm khởi hành đến khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, thời tiết khá đẹp, mây hơi dày, bầu không khí mát mẻ, khoan khái.

Kiều An Sâm lái xe, cả hai mang theo một chiếc vali nhỏ đựng đồ dùng cần thiết hàng ngày và quần áo để thay.

Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm bỏ vali bỏ vào trong cốp xe, cô bỗng cảm thấy chột dạ.

Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng nằm ngoài thành phố, mất khoảng hai giờ lái xe, nửa là đường núi quanh co, càng xa thành phố càng thấy cây cối xanh tươi, không khí trong lành mét mẻ hơn.

Sống lâu trong thành phố, thấy nhiều xe cộ và bê tông cốt thép, được hòa mình với núi rừng, trong lòng cảm thấy bình yên đến lạ.

Sơ Nhất nằm ghé vào cửa sổ xe nhìn cảnh vật bên ngoài, làn gió thổi tới, cô thoải mái nheo mắt lại.

Kiều An Sâm lơ đễnh quay đầu nhìn, dường như tâm trạng của Sơ Nhất rất tốt, giống như chim nhỏ mới thả ra khỏi lồng, anh cười cong môi.

"Thích nơi này hả?"
"Thích!" Sơ Nhất gật đầu, cô duỗi tay ra, cảm nhận làn gió lướt qua đầu ngón tay, linh hồn như được trôi tự do.

"Lần sau rảnh chúng ta lại đến chơi.

" Sau khi Kiều An Sâm nói xong, Sơ Nhất ai oán nhìn anh.

"Lần đi Bali anh cũng nói y vậy.

"
"Kết quả là! chúng ta không có cơ hội đi du lịch cùng nhau nữa.

"
Kiều An Sâm cũng nhớ ra, một chút xấu hổ thoáng hiện trên mặt, anh ho nhẹ một cái.

"Nơi này không xa, chúng ta có thể đến bất cứ lúc nào.

"
"Để sau hẵng nói.

" Sơ Nhất lngả người ra sau, không mấy hào hứng nói, Kiều An Sâm không nói gì nữa, tập trung lái xe.

Đến nơi cũng đã gần trưa, ba mặt của khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này được núi bao bọc, cây cối rộng lớn bao quanh, màu xanh bát ngát, tầng tầng màu xanh thẳm, thanh tịnh như chốn bồng lai tiên cảnh.

Bước trên những bậc thang lát đá xanh, hầu hết các tòa nhà bên trong đều được làm bằng gỗ, gỗ nguyên khối màu vàng nhạt, tường gạch kiểu cổ điển, hoa được trồng ở các góc, hoa hồng nở rực rở, một cơn gió thổi qua, hương thơm thoang thoảng kéo tới.

Hai người đã đặt phòng trước, vừa vào cửa, Sơ Nhất đã giành thu dọn hành lý, Kiều An Sâm hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn đi trước đẩy cửa và cửa sổ ra để kiểm tra môi trường xung quanh.

Bên ngoài ban công là núi rừng, xanh tươi bát ngát, phong cảnh rất đẹp mắt, xung quanh yên tĩnh không một tiếng người ngoại trừ tiếng chim hót véo von thỉnh thoảng truyền tới.

Trong phòng còn có cửa sau, mở ra là một sân vươn kiểu Trung,

trồng đầy hoa và cây cỏ, chính giữa là một hồ nước nóng lớn, hơi nóng lan ra, đá cuội được phủ xung quanh hồ.

So với ảnh giới thiệu, cảnh vật ở bên ngoài vượt quá mong đợi, Kiều An Sâm hài lòng gật đầu, lúc về phòng định gọi Sơ Nhất lại xem thì bắt gặp cô lén lút nhét thứ gì đó vào trong vali, hai má ửng hồng.

.

Chương 67: Chương 67

"Sơ Nhất?" Kiều An Sâm nghi ngờ gọi, người vừa nãy còn bối rối lập tức tỏ ra hoảng sợ, ngẩng đầu, mở to mắt, ngơ ngác nhìn anh Kiều An Sâm thuận theo động tác của cô nhìn xuống thì thấy một vật thể không xác định trong góc vali, anh cất bước, muốn tiến lại gần nhìn cho rõ.

"Anh, anh, đừng lại đây!" Sơ Nhất lắp bắp, hai má nóng bừng, vừa xấu hổ vừa lúng túng, trong đầu rối bời, lớp vải nắm chặt trong tay ướt đẫm mồ hôi.

Thấy bóng dáng càng lúc càng gần của Kiều An Sâm, can đảm cũng mất sạch, theo phản xạ, cô bật dậy khỏi mặt đất, nắm chặt thứ trong tay lao vào phòng tắm.

"A a a a!"
Trước mặt Kiều An Sâm không một bóng người, "rầm" một tiếng thật lớn, cánh cửa phòng tắm đóng mạnh lại, Sơ Nhất giấu đầu hở đuôi cảnh cáo anh.

"Anh đừng vào! Em đi toilet!"
Kiều An Sâm: "! "
Sơ Nhất chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như bây giờ, nhìn bộ đồ lót gợi cảm mỏng như cánh ve trong tay, cô hận không thể đánh Trình Lật một trận.

Cô điên rồi mới đi nghe lời Trình Lật???
Sơ Nhất ôm đầu xoay tròn trong phòng tắm, cuối cùng ánh mắt

chạm phải thùng rác, cô lập tức duỗi một ngón tay ra, ném mảnh vải kia vào đó, giống như ném thứ gì đó không sạch sẽ, cuối cùng vẫn không yên tâm lấy khăn giấy che lại, đảm bảo rằng không có dấu vết nào lọt ra ngoài.

Làm xong xuôi hết thảy, cô thở dài nhẹ nhõm, mở vòi nước trước bệ rửa mặt, cẩn thận xoa hai tay một lần nữa, nhìn vào gương để chỉnh lại biểu cảm, vỗ nhẹ gò má vẫn còn đỏ bừng, lấy hết can đảm đi ra ngoài.

Kiều An Sâm vẫn đứng đó đợi cô, trong lúc đợi cô, anh tranh thủ sắp xếp lại chiếc vali lộn xộn của Sơ Nhất, treo quần áo của hai người vào tủ, lấy những vật dụng hàng ngày ra.

Tâm trạng vừa mới khôi phục của Sơ Nhất lại bị vỡ vụn khi nhìn thấy anh, mặt cô lại đỏ lên, cúi thấp đầu.

"Thu dọn xong chưa?" Kiều An Sâm ân cần hỏi, không hề nhắc đến biểu hiện khác thường của Sơ Nhất.

"Xong rồi ạ! " Giọng cô như tiếng muỗi kêu, nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

"Anh đưa em đi xem suối nước nóng bên ngoài, cảnh vật rất đẹp.

" Kiều An Sâm đẩy vai cô bước ra ngoài, Sơ Nhất bị ép đi hai bước, vượt qua cánh cửa đằng sau, cô đã thấy sân vườn và hồ nước nóng kia.

"Wow! " Chỉ một thoáng, tất cả những thứ lộn xộn đều biến mất, chỉ còn lại sự kinh ngạc trước cảnh tượng trước mặt.

"Ngâm mình trong hồ nước nóng ở đây thật là tuyệt quá đi mất!" Sơ Nhất đi một vòng quanh hồ nước nóng xem xét, khoảng sân trước mặt là không gian thoáng đãng, xung quanh là cây cối, những bụi hoa hồng lớn nở rực cả một góc, màu đỏ màu hồng

điểm lẫn với những chiếc lá xanh thẫm.

Hương thơm thoang thoảng của hoa quyện với làn gió, tươi mát trong lành, vừa được ngâm mình tận hưởng dưới dòng nước ấm, vừa có thể ngắm cảnh xung quanh.

Bữa trưa cũng do khu nghỉ dưỡng cung cấp, theo lời nhân viên thì nguyên liệu đều do những hộ nông dân gần đó trồng và giao hàng, nghe vậy, Sơ Nhất cảm thấy rau xanh bình thường không có gì đặc biệt trong miệng bỗng trở nên ngon miệng lạ thường.

Cơm nước xong xuôi, hai người đi dạo trong khu nghỉ dưỡng để tiêu cơm, Sơ Nhất nôn nóng kéo Kiều An Sâm về ngâm suối nước nóng, khoảng ba, bốn giờ chiều, Sơ Nhất thích thú ngâm mình trong nước ấm.

Kiều An Sâm ngồi đó nhìn Sơ Nhất coi hồ nước nóng thành bể bơi, quẫy tay đạp chân ở trong hồ, sau đó thở hổn hển đi về phía anh, ngồi phịch ở bên bờ.

"Mệt quá.

" Cô thở dài một hơi, Kiều An Sâm lắc đầu không nói gì.

"Hồ nước nóng để em ngâm mình, không phải để bơi.

"
"Em biết! còn không phải là! không kìm lòng được ư.

" Sơ Nhất liếc anh một cái, nhàn nhạt nói: "Anh không hiểu bản năng của những người thích thích bơi lội khi gặp nước đâu.

"
Kiều An Sâm nhớ lại kiểu bơi chó của cô, anh giữ vững thái độ mỏi mắt trông mong với "Người thích bơi lội" là cô.

Ngâm mình dưới hồ nước nóng cực kỳ sảng khoái, tay tựa lên bờ đá, đá cuội lành lạnh, trên khay còn bày đồ uống và trái cây
Sơ Nhất ngẩng đầu thì thấy đàn chim bay trên bầu trời bao la, chao đảo mấy lần rồi khuất hẳn trong rừng sâu.

"Kiều An Sâm, anh nhìn kìa, nơi này có chim!"
"Ừ, nghe nói trên núi còn có thỏ nữa.

"
"Thật không?" Là một đứa trẻ sống ở thành thị, Sơ Nhất vô cùng hưng phấn, mong đợi nói: "Chúng ta đi bắt đi!"
"Không được.

" Kiều An Sâm quay lại nói với cô.

Sơ Nhất: "! "
Hai người ngâm mình một lúc đến khi cảm thấy hơi nhức đầu, không chịu nổi nữa mới lên bờ, lúc choàng khăn tắm, Sơ Nhất vẫn còn hơi lưu luyến
"Em muốn ngâm mình trong hồ đến khi thiên hoang địa lão! "
"! Đêm nay hay ngày mai, chúng ta vẫn có thể tới ngâm mình, em muốn ngâm bao lâu tùy thích.

"
Kiều An Sâm tàn nhẫn phá vỡ tâm hồn trữ tình của cô, ánh mắt lưu luyến của Sơ Nhất trở nên sắc lẹm.

Ngâm một lúc lâu rất buồn ngủ, hơn nữa sáng nay còn phải lái xe cả buổi sáng không được chợp mắt, hai người thay đồ ngủ nằm bẹp trên giường, ai nấy giải trí xong, cả hai rúc vào nhau ngủ một giấc thật ngon.

Không ai đặt báo thức, lúc tỉnh lại, bầu trời đã tối sầm, bên ngoài cửa sổ là một mảng xám đen mờ ảo, tầng mây tỏa ra một thứ

ánh sáng yếu ớt, bao phủ núi rừng, cây cối, chỉ còn lại hình dáng lờ mờ của căn phòng, căn phòng càng tối hơn.

Bên cạnh có tiếng hít thở nhẹ nhàng mang theo hơi thở ấm nóng, sau lưng là cơ thể ấm áp, lồng ngực phập phồng vững vàng, Kiều An Sâm ôm cô từ phía sau, hình như nh vẫn chưa tỉnh, Sơ Nhất nhắm mắt lại, yên lặng không nhúc nhích.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô lại ngủ một giấc, không biết đến bao lâu, người bên cạnh cô giống như đã thức dậy, khẽ cựa mình, Kiều An Sâm khẽ buông cô ra, bàn tay chui vào trong lớp quần áo, di chuyển lên trên.

Sơ Nhất không mở nổi mắt, lúc tỉnh lúc mê, nụ hôn ẩm ướt mềm mại dọc theo cần cổ lên gò má, cô ngẩng đầu lên để anh hôn dễ hơn, khoang mũi khẽ "ưm' lên một tiếng.

Bên dưới chăn màn bắt đầu giằng co, cơn buồn ngủ của Sơ Nhất dần biến mất, cô nắm lấy bàn tay đang đặthai bên hông cô của Kiều An Sâm, siết chặt lại.

Hơn nửa mặt của Sơ Nhất vùi trong gối, cô khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ còn dục vọng đơn thuần.

Động tĩnh trong phòng kết thúc, bầu trời ngoài cửa sổ tối đen, đợi đến khi tiếng hít thở đều lại, Kiều An Sâm đứng dậy bật đèn đầu giường, Sơ Nhất nằm đó, cả người mềm nhũn, vùng da lộ ra bên ngoài có màu hồng nhạt.

"Đi tắm không?" Mặc quần áo tử tế xong, Kiều An Sâm hỏi cô, Sơ Nhất lấy tay che mắt, giọng nói mang theo chút nức nở, như đang làm nũng.

"Em muốn ngâm mình trong hồ nước nóng.

"

Một chút bất lực thoáng hiện trên mặt Kiều An Sâm, như thể không hiểu tại sao cô lại cố chấp với hồ nước nóng kia đến vậy, dù vậy, anh vẫn cúi người bế cô ra khỏi chăn, lấy khăn tắm che người cô lại.

"Được, bây giờ anh ôm em qua đó.

"
Cơ thể lại chìm trong dòng nước ấm, Sơ Nhất nhắm mắt, thở dài thỏa mãn, vừa mở mắt ra đã thấy Kiều An Sâm chuẩn bị rời đi, cô lập tức vươn tay nắm lấy ống quần anh.

"Anh đi đâu vậy? Không ngâm mình với em hả?"
"Anh đói rồi, đi đặt cơm.

" Kiều An Sâm đáp, Sơ Nhất ồ một tiếng, miễn cưỡng buông anh ra.

"Anh đi nhanh về nhanh đấy.

"
"Ừ.

"
"Em sẽ nhớ anh.

" Cô trông mong nói, Kiều An Sâm dừng lại, khuỵu gối ngồi xổm ở mép hồ, vươn tay giữ lấy cằm cô, cúi xuống.

Nụ hôn này vừa sâu vừa lâu, đến khi Sơ Nhất cảm thấy mình sắp không thở nổi, đầu óc choáng váng, Kiều An Sâm mới buông cô ra, anh bình tĩnh nhìn cô một lát rồi lại mổ lên môi cô một cái.

"Được rồi, ngoan ngoãn ở đây đợi anh.

"
Anh khẽ nói, Sơ Nhất bị hôn đến nỗi đầu óc choáng váng, chỉ biết ngây ngốc nhìn anh, Kiều An Sâm nhìn cô vài lần, đột nhiên bật cười.

"Ngốc.

" Anh vỗ nhẹ lên đầu cô, sau đó đứng dậy rời đi.

Sơ Nhất: "! "
Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đàn ông vừa ăn mặn một lần liền bùng nổ hormon sao???
Cô ôm ngực, trái tim dưới lồng ngực đập dữ dội.

Sơ Nhất hít một hơi, cảm thấy Kiều An Sâm trêu người quá đáng.

Quá đáng lắm!
Quang cảnh ở ngoài sân về đêm khác hẳn ban ngày, những chiếc đèn lồng nhỏ nhắn treo trên cây trong góc, gió đêm mang hương hoa đến, hình như có tiếng ếch nhái kêu, phía trên đỉnh đầu, bầu trời đầy ắp những ngôi sao nhỏ.

Có điều, dù cảnh đẹp đến đâu, một người ngắm cũng không thú vị, ngâm mình trong hồ một lát, Sơ Nhất nghe thấy tiếng động ở căn phòng bên ngoài, cô đứng dậy.

Vừa mở cửa ra, cảnh tượng trong phòng lập tức hiện ra, Sơ Nhất dừng chân, nhìn c cảnh tượng trước mặt.

hằm chằm
Trước mặt cô là ánh đèn mờ ảo, chiếc bàn trên sân thượng ngoài cửa kính sát sàn cách đó không xa bày biện đầy đồ ăn, bên trên đặt một bó hoa hồng lớn, điểm thêm vài ngọn nến, làm nổi bật nên cảnh núi rừng sau lưng, đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Kiều An Sâm bưng bánh kem đứng đó.

"Sơ Nhất, sinh nhật vui vẻ.

"
Anh khẽ nói, dưới ánh đèn, ánh mắt anh nhìn cô trở nên rất đỗi dịu dàng và tình cảm, Sơ Nhất vịn khung cửa, trong nháy mắt, viền mắt đã đỏ lên.

Một năm qua, đối mặt với sự lãng mạn và sự bất ngờ mà Kiều An Sâm dành cho cô, Sơ Nhất không hề khóc, nhưng lúc này, chỉ một câu nói đơn giản của anh cũng khiến mắt Sơ Nhất đỏ hoe.

Sự tiếc nuối bấy lâu nay đã được bù đắp vào giờ phút này.

Sơ Nhất luôn nói mình không để bụng, dù sao quá khứ cũng đã qua, nhưng sự chờ đợi trong vô vọng và nỗi mất mát đêm đó luôn là khoảng trống trong tim cô, chỉ là bị thời gian vùi lấp dưới đáy lòng mà thôi.

Nhưng bây giờ, cuối cùng nó cũng đã biến mất.

"Kiều An Sâm, cảm ơn anh.

" Cô cố để mình không khóc, bước tới ôm chặt lấy anh.

"Được rồi, được rồi.

" Anh vỗ nhẹ vào lưng cô, giọng nói dịu dàng xen chút bất lực.

"Em đi thay quần áo đi, ướt hết anh rồi.

"
"Em mặc kệ ư ư ư.

"
"Anh cầm bánh kem bằng một tay, sắp rơi mất rồi.

"
"A!" Nghe vậy, Sơ Nhất lập tức buông anh ra, nhìn bánh kem trên tay phải anh, lo lắng quấn chặt khăn tắm.

"Quần áo anh ướt không sao, nhưng bánh kem không được phép có vấn đề gì!"
"! Được rồi, đi thôi.

"
Những món ăn trong bữa tối vẫn rất ngon miệng, núi non bên ngoài hòa cùng gió đêm tạo thành bầu không khí mát mẻ, yên tĩnh, khác hẳn với nhịp sống hối hả ở thành phố, yên tĩnh như thể cả thế giới này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ăn tối, cắt bánh kem xong, Sơ Nhất chắp tay cầu nguyện, lắng nghe Kiều An Sâm hát chúc mừng sinh nhật, khi bài hát kết thúc, cô mở mắt ra, phồng má thổi tắt ngọn nến.

"Nếu điều ước có thể thành hiện thực, hy vọng Sơ Nhất và Kiều An Sâm có thể bên nhau mãi mãi, không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ rời xa nhau.

Đến khi cả hai cùng già đi, tóc bạc trắng, đi đứng khó khăn, hai vợ chồng sẽ ngồi trước nhà phơi nắng cùng nhau, nắm tay nhau đi dạo trong công viên, cùng nhau chơi đùa với con cháu.

"
Điều ước của tôi có thể hơi dài, nếu lần này không nghe kịp cũng không sao, năm sau tôi lại ước thêm một lần nữa.

Một ngày nào đó, nó sẽ trở thành hiện thực.

Chương 68

Chương 68

Sau khi trở về từ khu nghỉ dưỡng, Sơ Nhất cảm thấy mình càng ngày càng dính lấy Kiều An Sâm, chỉ cần hai người ở cùng nhau, cô đã dán vào người anh.

Vốn dĩ trước khi đi ngủ, ai làm việc của người đó, nhưng bây giờ, mỗi khi Sơ Nhất nghịch điện thoại đều phải chui vào lòng Kiều An Sâm ôm anh làm nũng một lúc mới lăn ra.

Vẻ mặt anh tràn đầy vẻ bất lực, chỉ biết xoa đầu cô.

Tóc Sơ Nhất đã dài ra rất nhiều, dài gần đến bả vai, trông nữ tính và xinh xắn hơn nhiều, bớt chút trẻ con, khi đi chơi cùng nhau sẽ không bị mọi người đánh giá nữa.

Thoáng chốc đã vào hè, gần đây Kiều An Sâm thường về muộn, Sơ Nhất nhớ anh quá sẽ gọi điện, nhắn tin cho anh, hỏi anh khi nào anh về.

Anh rảnh sẽ trả lời cô, nhưng nội dung rất ngắn gọn, như thể anh cố dành thời gian trong lịch trình bận rộn của mình để giải quyết những vấn đề nhỏ nhặt cho cô.

Đồng thời, số ngày nghỉ của anh cũng giảm bớt, ngày trước thứ bảy và chủ nhật thỉnh thoảng còn được nghỉ, bây giờ chủ nhật

cũng không được nghỉ nữa.

Lý do được Kiều An Sâm đưa ra là gần đây viện kiểm sát có rất nhiều vụ án, mỗi vụ án đều có thời hạn quy định và phải hoàn thành trong một khoảng thời gian nhất định.

Quyết định xem có nên kháng án hay không, hoặc bằng chứng chưa đủ phải trả lại hồ sơ để điều tra lại.

Sơ Nhất có thể thông cảm cho anh, với tư cách là một người tham gia trực tiếp vào vụ án, hẳn đối phương rất nóng lòng, đứng ngồi không yên chờ đợi.

Trước đó Kiều An Sâm khá rảnh rỗi, có lẽ là do thiên hạ thái bình, không có nhiều vụ án lắm, hiện giờ lại quay trở về chế độ địa ngục.

Thời gian hai người bên nhau ít ỏi đến đáng thương, đêm nào Kiều An Sâm về đến nhà cũng lăn ra ngủ, thậm chí sinh hoạt vợ chồng hai lần một tuần cũng tự độnghủy bỏ.

Trái tim nóng hổi đầy mơ mộng của Sơ Nhất dần nguội lạnh, trở về đúng quỹ đạo.

Đúng vậy, đây mới là cuộc sống.

Những việc xảy ra trước đây chỉ là một chút lãng mạn thi thoảng xảy ra trong cuộc sống mà thôi.

Không nên hy vọng xa vời ngày nào cũng sẽ có.

Tâm lý của Sơ Nhất đã trở nên vững vàng.

Tuy nhiên, Kiều An Sâm tăng ca cũng có chỗ tốt, cô không phải nấu ăn, cũng không phải mua đồ ăn, cô có thể ở nhà vài ngày mà không cần đi ra ngoài, đắm mình trong thế giới giả tưởng.

Chỉ có buổi tối anh trở về, hai người mới trò chuyện đôi ba câu.

Thời tiết chuyển mùa, quần áo trong tủ cũng thay đổi theo, nhiều bộ quần áo từ mùa hè năm ngoái không mặc được nữa, tất nhiên không phải hỏng hay rách, mà đơn giản chỉ là không hợp mốt năm nay.

Thứ bày, Sơ Nhất và Trình Lật hẹn nhau đi mua sắm, hai người thong thả mua sắm trong trung tâm thương mại, Sơ Nhất nhìn thấy áo thun của một hãng thời trang nam nào đó đang giảm giá, chất liệu sờ vào cũng rất thoải mái, kiểu dáng đơn giản, phóng khoáng.

Cô chọn chọn lựa lựa một lúc, cuối cùng chọn được cho Kiều An Sâm hai chiếc, cả hai đều màu trắng. Trình Lật đứng bên cạnh trêu chọc.

"Ôi chao, bản thân thì mặc kiểu mới ra mắt, vậy mà lại mua áo thun giảm giá cho người ta, đúng là vợ hiền..."

"Nếu mình không mua cho anh ấy, ngày nào anh ấy cũng mặc áo thủng lỗ ấy." Vẻ mặt Sơ Nhất không chút thay đổi, trong tay đã cầm sẵn hai chiếc áo, chuẩn bị đi tính tiền.

Gần đây trời nóng, cô đã lâu không ra ngoài mua sắm, chiếc áo thun Kiều An Sâm thường mặc ở nhà đã giặt nhiều đến nỗi bạc cả màu, trên áo thủng một lỗ anh cũng không nói, Sơ Mất phơi quần áo mới phát hiện ra.

Trong mắt người này không có thứ gì khác ngoài công việc.

Lúc mới lấy nhau cũng vậy, Sơ Nhất phát hiện ra, anh mua ba bốn bộ quần áo cùng kiểu dáng, ba tháng đổi một lần, không hề để tâm chi tiết nhỏ.

Bình thường có thứ gì không dùng được sẽ bỏ qua, khi nào rảnh mới xử lý.

Thương hiệu này khá nổi, Sơ Nhất thường mua quần áo ở đây cho Kiều An Sâm, trong cửa hàng treo rất nhiều kiểu dáng mới lạ và đẹp mắt.

Cô thuận tay lật xem, ngẫm nghĩ, đằng nào cũng đến đây rồi, tiện thể mua luôn mấy cái.

"À mà này, dạo này chồng cậu bận lắm hả?" Trình Lật nhìn hàng áo sơ mi treo trên giá, thuận miệng hỏi cô, Sơ Nhất đáp.

"Ngày nào anh ấy chả bận, có điều dạo này bận hơn chút thôi."

"Hèn gì không thấy cậu thể hiện tình cảm trên vòng bạn bè nữa." Trình Lật cười một tiếng, "Lại quay về cuộc sống hôn nhân yên bình như nước đọng kia rồi à?"

"Đây gọi là nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, cậu hiểu không?" Sơ Nhất lườm cô một cái, không dấu được sự sự khinh thường.

"Đồ, độc, thân."

"Ấy." Trình Lật dừng lại, ẩn ý nhìn cô.

"Đồng chí nhỏ Sơ Nhất, mình chợt nhận ra giác ngộ của cậu hiện giờ rất cao."

"Cũng tàm tạm, dù gì cũng là vợ chồng già với nhau." Sơ Nhất khẽ thở dài.

"Bây giờ ngẫm lại, nếu ngày nào đó hai đứa mình thật sự xa nhau, mình thật sự cảm thấy không quen, dù bận rộn thì ít ra buổi tối mình vẫn gặp anh ấy, nếu để mình xa nhà một vài ngày, có lẽ mình cũng không thích nghi được."

"Cái gì? Buổi tối nhất định phải ôm người đàn ông của cậu, cậu mới ngủ ngon sao?" Trình Lật muốn trợn mắt, nhưng lại kìm được, cô thực sự không thể chịu ánh mắt nhớ nhung của người phụ nữ đã có gia đình khi nhắc đến chồng mình của Sơ Nhất.

Cứ như thể không có chồng không sống nổi ấy!

"Cứ coi là vậy đi." Sơ Nhất suy nghĩ một lát rồi trả lời, tiện thể còn đổ thêm dầu vào lửa.

"Mình đã quen với việc ngủ với hai người, ngủ một mình chắc chắn sẽ mất ngủ."

"..." Ngực Trình Lật như bị trúng một mũi tên.

"Xin lỗi cậu." Trình Lật vô cảm nói: "Mình chưa được nếm thử cảm giác khi ngủ với chồng hàng đêm nên không thể hiểu được tâm trạng của cậu."

Sơ Nhất muốn cười, nhìn thấy áo sơ mi màu xám trong tay Trình Lật, cô ngạc nhiên nhíu mày.

"Lam gì vậy? Cậu muốn mua?"

"Không được sao?" Trình Lật vẫn đang đau lòng, thái độ không tốt lắm, Sơ Nhất tò mò hỏi.

"Cậu mua cho ai vậy? Bố cậu sao? Chú có vẻ không hợp với phong cách này."

Trình Lật: "... Sơ Nhất! Cậu đừng khinh người quá đáng!"

"Mình làm sao?" Sơ Nhất vô tội chớp mắt.

"Chẳng phải cậu và giáo sư đại học kia cả đời cũng không qua lại

với nhau sao?"

Vào một buổi sáng cách đây không lâu, Trình Lật khóc lóc gọi điện cho cô, nói rằng mình say rượu xâm phạm người ta, sau này không còn mặt mũi gặp người nữa, muốn ra nước ngoài tránh vài ngày để tỉnh táo lại.

Mà lúc này cô ấy mới về nước được hai tuần.

"..." Trình Lật tính nhảy qua chủ đề này, thấy Sợ Nhất xách một đống quần áo nam đi tính điền, cô cũng không chịu thua kém, nhìn chiếc áo sơ mi trên tay, không hiểu sao lại cảm thấy rất thích hợp với người nào đó.

Cô hất cằm, giẫm lên giày cao gót, quăng bộ quần áo trên quầy, đôi môi đỏ mọng hé mở, tự tin thốt ra hai chữ.

"Tính tiền."

Sơ Nhất mua quần áo cho Kiều An Sâm, anh tan làm về nhà đã lấy ra mặc thử, quả nhiên rất vừa người.

Anh cởi ra, thuận tiện hỏi cô: "Hôm nay em đi mua sắm rồi à?"

"Vâng, em đi với Trình Lật." Sơ Nhất nhìn anh cởi áo, Kiều An Sâm không hề giấu giếm cởi áo thun ngay trước mặt cô, sau đó mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay hôm nay.

Làn da trắng sữa cùng cơ bụng bị chặn lại, xuất hiện rồi biến mất như hoa phù dung sớm nở tối tàn, Sơ Nhất tiếc nuối thu hồi ánh mắt.

"Anh mau đi tắm đi, mệt mỏi cả một ngày rồi."

"Được." Kiều An Sâm cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, nhìn bóng lưng anh, Sơ Nhất chợt nhớ ra gì đó, cô hét lớn: "Anh này, hôm

nay em mua gội đầu mới, cạnh cái chai màu nâu ý, ngăn ngừa rụng tóc!"

Kiều An Sâm đang định bật công tắc thì dừng tay, anh mở cửa ra, thò đầu ra ngoài, nhíu mày.

"Sơ Nhất, ý em là gì hả?"

"Không..." Sơ Nhất ngơ ngác trước phản ứng của anh, ngây ngốc đáp: "Gần đây em rụng tóc rất nhiều nên mới kiếm một hãng chăm sóc tóc tốt hơn, tiện thể đổi hãng mới dùng thử."

Kiều An Sâm không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô vài giây, sau đó xoay người lại, đóng cửa lại.

Sơ Nhất nghĩ tới ánh mắt phức tạp khó hiểu của anh, bỗng tỉnh táo lại.

Không phải anh cho rằng cô đang mắng anh đấy chứ! Đúng là oan cho cô quá.

Mái tóc của Kiều An Sâm dày và bóng mượt đến nỗi cô cũng phải ghen tị, không biết là do gen di truyền tốt hay do thói quen làm việc và nghỉ ngơi khoa học, Sơ Nhất cảm thấy, hói đầu và phát tướng có nguy cơ xuất hiện ở độ tuổi trung niên sẽ không xuất hiện trên người anh.

Sơ Nhất vốn muốn đợi anh ra ngoài rồi mới giải thích cho anh hiểu, nhưng đã quá muộn, cộng với việc đi dạo phố cả ngày, không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là sáng hôm sau, Kiều An Sâm đã đi làm từ sáng sớm.

Sau đó Sơ Nhất cũng quên luôn, dù sao hai người cũng thường xuyên như vậy, có đôi khi giống các cặp đôi đang yêu xa, mới nói

được nửa câu đã không thấy người, chủ đề ngày hôm trước có thể tiếp tục hay không hoàn toàn phụ thuộc vào duyên số.

Ăn cơm ở ngoài suốt một thời gian dài, Sơ Nhất không chịu được nữa, thỉnh thoảng tâm trạng tốt, cô cũng nổi lửa nấu cơm.

Hơn nửa tháng nay, hình như Kiều An Sâm đã gầy đi nhiều, Sơ Nhất đang cân nhắc xem buổi tối có nên hầm canh, nấu thêm đồ ăn cho anh ăn không.

Sơ Nhất tham khảo ý kiến của bà Văn Phương, "Chuyên gia" trong lĩnh vực này, sau vài lần thảo luận, cô quyết định bắt đầu với những gì đơn giản nhất.

Trước khi Sơ Nhất từng hầm canh rồi, nhưng Kiều An Sâm có vẻ không thích món này cho lắm, mẹ cô vừa nghe xong đã đoán được nguyên nhân.

"Chắc con nấu dở quá rồi! Lần nào mẹ nấu canh, bố con cũng húp hết cả cặn!"

"...Ồ."

Đêm nay, Kiều An Sâm vẫn về nhà vào lúc mười một giờ đêm nay như thường ngày, Sơ Nhất cố nén cơn buồn ngủ, mặc dù đã nhắn trước cho anh, nhưng phải tận mắt nhìn anh ăn hết mới hài lòng.

Hôm nay cô hầm bồ câu với thiên ma và kỷ tử. Sơ Nhất cảm thấy mình có một chút xíu thiên phú trong việc nấu nướng, dù sao thì lần thí nghiệm đầu tiên cũng rất hoàn hảo.

Cô nghĩ thầm.

Bởi vì hôm nay Sơ Nhất nêm nếm rất ngon, mặn nhạt vừa phải, thơm nhưng không ngấy.

Cô ngồi vào bàn ăn, nhìn Kiều An Sâm cúi đầu uống canh, trong màn đêm yên tĩnh, dưới ánh đèn mờ ảo, trong lòng cô thỏa mãn lạ lùng.

Đây có lẽ là lý do khiến vô số phụ nữ từ xưa đến nay sẵn sàng rửa tay, làm canh cho nửa kia của mình.

"Ngon không anh?" Kiều An Sâm uống nhanh hơn chút, mấy ngụm lớn đã thấy đáy, Sơ Nhất mong đợi hỏi anh, anh lấy tay lau miệng, khẽ gật đầu.

"Ngon lắm."

"Tối mai em lại hầm cho anh ăn." Sơ Nhất vui vẻ nói, Kiều An Sâm khựng lại, khéo léo nói.

"Không cần đâu, như vậy vất vả cho em quá."

"Không sao đâu, dù sao em ở nhà cũng không có việc gì làm." Nói xong, Sơ Nhất vẫn là mỉm cười, Kiều An Sâm im lặng một lát, vẫn không nhịn được nói.

"Chuyện này, thật ra thì... anh không thích ăn canh lắm." Anh thăm dò nhìn Sơ Nhất, giọng nói có chút ngập ngừng

"Ngày mai anh có thể không ăn không?"

"..." Niềm vui trong lòng Sơ Nhất lập tức vụt tắt, nhiệt độ không chênh lệch với hầm băng bao nhiêu.

Cô im lặng, sau đó điều chỉnh cảm xúc của mình.

"Ồ."

"Như vậy cũng được, không thích cũng không sao." Cô ngẩng

đầu nhìn Kiều An Sâm, cười nhạt một tiếng, dịu dàng nói: "Anh đi tắm đi, em rửa bát."

Kiều An Sâm đánh giá cô vài lần, cuối cùng chậm chạp kéo ghế ngồi dậy, ngập ngừng hỏi cô: "Vậy...anh đi tắm đây?"

Sơ Nhất cười gật đầu, "Anh đi đi."

Kiều An Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nói ra được kỳ quái ở đâu, anh mờ mịt suy nghĩ, gãi đầu đi vào phòng.

Đợi anh rời khỏi, nụ cười trên mặt Sơ Nhất đột nhiên biến mất.

Đúng là đàn ông, quả nhiên không thể đối xử quá tốt với anh ta.

Tốt quá sẽ không biết trân trọng!

Cô tức giận ném cái bát xuống dưới vòi nước cọ cọ, chà đạp như thể nó là Kiều An Sâm.

Lúc về phòng đã gần mười hai giờ, Sơ Nhất cố ném cơn buồn ngủ, uể oải nghịch điện thoại.

Kiều An Sâm vẫn chưa tắm xong, lúc sắp ngủ quên, bên tai rung nhẹ một, điện thoại anh đặt trên bàn cạnh giường đang đổ chuông, cô thò người ra nhìn, là số lạ gọi đến.

Cô gọi to Kiều An Sâm hai lần, nước trong phòng tắm chảy ào ào, che mất giọng nói của cô, Kiều An Sâm không đáp lại.

Sơ Nhất nằm trở lại, không thèm quan tâm.

Tiếng chuông vừa dứt, đầu dây bên kia không chịu từ bỏ gọi thêm lần nữa, dường như không đạt được mục đích sẽ không buông tha.

Không phải Sơ Nhất không nghe điện thoại hộ Kiều An Sâm, chẳng qua là những số lạ như vậy, phần lớn là bán hàng, chỉ là Kiều An Sâm ít khi gặp, hai lần Sơ Nhất gặp phải, Kiều An Sâm đều nghe máy rồi lập tức chặn người ta.

Khi ấy, cô hận không thể dựng thẳng ngón tay cái khen gợi anh.

Không hổ là vì dân phục vụ, tính tự giác cao hơn người bình thường.

Thấy đối phương cố chấp như vậy, Sơ Nhất cũng không suy nghĩ nhiều, cô vươn tay với lấy điện thoại, mở khóa màn hình, ấn nút nghe, "Alo" một tiếng.

Người bên kia không nói chuyện, không biết do tín hiệu kém hay không nghe rõ, Sơ Nhất tăng âm lượng, "Alo" hai tiếng nữa, đầu bên kia đột nhiên cúp máy.

Nghe thấy tiếng tút tút, Sơ Nhất khó hiểu đặt điện thoại xuống, tiện thể lướt xuống, quả thực không có số đó trong lịch sử cuộc gọi.

Chắc là lộn số.

Một lúc sau, tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, Kiều An Sâm lau tóc đi ra, Sơ Nhất nói với anh về số máy lạ kia, anh kinh ngạc nhướn mày, thản nhiên cầm lấy điện thoại ấn ấn.

Anh gọi lại, đưa điện thoại lên tai, Sơ Nhất nghe loáng thoáng giọng nữ, thấy sắc mặt Kiều An Sâm có chút khác thường, anh bỏ khăn tắm xuống bước ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Căn phòng cách âm rất tốt, không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Sơ Nhất vểnh tai lên nghe vẫn không nghe thấy gì, cuối cùng đành bất lực nằm đó.

Chương 69

Chương 69

Cuộc điện thoại rất dài, Sơ Nhất ngáp ngắn ngáp dài trên giường, ánh mắt mơ màng, lúc đầu óc không còn giữ được tỉnh táo nữa, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng mở cửa.

Cô mở một mắt nhìn Kiều An Sâm, lơ đễnh hỏi.

"Ai vậy anh?"

"Một người quen." Anh thản nhiên đáp, vén chăn lên giường, Sơ Nhất gật đầu, điều chỉnh tư thế thoải mái ngủ thiếp đi.

Cô không để tâm đến cuộc điện thoại này, nhưng kể từ ngày hôm đó, trước khi đi ngủ, Kiều An Sâm thường nhận được tin nhắn mới, anh sẽ gác lại mọi công việc, nghiêm túc trả lời tin nhắn.

Sơ Nhất chưa bao giờ thấy Kiều An Sâm nhắn tin với người khác vào thời gian nghỉ ngơi.

"Anh đang làm gì vậy?" Cô không nhịn được hỏi, Kiều An Sâm tắt máy, lắc đầu.

"Không có gì."

"Anh nhắn tin với ai vậy?" Sơ Nhất nheo mắt dò hỏi, Kiều An Sơ nhìn cô, chậm rãi trả lời, câu trả lời vẫn qua loa lấy lệ như thế.

"Một người bạn."

"Nam hay nữ?" Sơ Nhất không chịu bỏ qua mà truy hỏi đến cùng.

Kiều An Sâm im lặng, dường như đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, Sơ Nhất nhìn anh không nhúc nhích, trong lòng có chút bất an.

Không phải cô không tin anh hay gì cả, giới hạn đạo đức của Kiều An Sâm cao hơn người thường, Sơ Nhất không hề lo lắng anh làm ra việc gì đó có lỗi với cô.

Cô chỉ cảm thấy anh có điều gì đó muốn giấu cô, sống với nhau lâu như vậy, họ đã là những người thân thiết nhất của nhau, Kiều An Sâm chưa bao giờ đề phòng trước mặt cô, đột nhiên có điều gì đó không thể chia sẻ chắn giữa hai người, Sơ Nhất hơi không thoải mái.

Nhất là, giọng nói trong điện thoại lại là nữ.

Mặc dù IQ Kiều An Sâm cao chót vót, nhưng về mặt tình cảm lại quá mức qua loa, thậm chí còn cần cô dạy từng chút một.

Ngộ nhỡ gặp phải hồ ly tinh thủ đoạn cao siêu, Sơ Nhất sợ anh sẽ bị lừa gạt.

Cô không thể nào yên tâm cho được!

Trên mạng có vô số bài đăng về ngoại tình, càng tỏ ra là người bạn trai săn sóc, người chồng ngoan hiền lại càng là nhóm nguy cơ cao, chỉ có không nghĩ tới, chứ không có không làm được.

Không phải Sơ Nhất không biết Kiều An Sâm có bao nhiêu cô để mặt tới, lúc hai người ra ngoài ăn, khi cô đi vệ sinh đều có người đến gần làm quen với anh, đương nhiên cô cũng không để tâm đến những thứ này, nhưng chỉ sợ trong công việc không thể tránh tiếp xúc với nhau, lâu ngày sinh tình, nếu đối phương dùng một chút thủ đoạn thì ...

Chỉ nghĩ đến đó thôi, Sơ Nhất đã thấy ngộp thở rồi.

Trong khoảng thời gian này, hai người ở bên nhau không nhiều lắm, tối nào anh cũng đi làm về muộn, ngay cả nói chuyện cũng không muốn chứ đừng nói đến sinh hoạt thân mật giữa vợ chồng.

Tất cả những điều này hoàn toàn phù hợp với dấu hiệu ngoại tình.

Sơ Nhất giật mình, tỉnh tại giữa dòng phán đoán, cùng lúc đó, Kiều An Sâm mấp môi, chậm chạp liếc cô một cái rồi trả lời.

"Nữ."

? !

Lượng thông tin trong hai từ này quá nhiều, cộng thêm việc Sơ Nhất vừa dựng nên một vở kịch lớn, trong chốc lát, trong đầu Sơ Nhất nảy ra vô số câu hỏi, nhưng không biết nên hỏi bao nhiêu câu.

Cô mở to mắt, sững sờ nhìn Kiều An Sâm, không khí yên lặng, mãi không thấy cô nói gì, Kiều An Sâm đắp chăn, chuẩn bị đi ngủ.

"Đêm hôm khuya khoắt như vậy rồi, người ta tìm anh làm gì." Sơ Nhất cũng không biết tại sao mình lại thiếu tự tin như vậy, rõ ràng cô mới là người đúng cơ mà.

Cô khẽ hỏi, giọng nói nhẹ nhàng và mềm mại, giống như đang tủi thân làm nũng, Kiều An Sâm tắt đèn, nghe cô hỏi, anh thản nhiên nói.

"Có chút chuyện liên quan đến công việc thôi."

Anh nằm xuống, đưa tay ra xoa đầu Sơ Nhất, giọng nói dịu dàng, qua loa dỗ dành cô.

"Được rồi mà, ngủ đi."

Đầu óc Sơ Nhất rối loạn thành một đống bột nhão.

Công việc, phụ nữ, hai từ này xâu chuỗi lại với nhau quả đúng như cô tưởng tượng.

Ngay cả cái xoa đầu khiến cô động lòng trong quá khứ nay cũng hết sức qua loa.

Đúng là biểu hiện của trai đểu!

Vì muốn chặn miệng cô nên khiến cô im lặng, giọng điệu dịu dàng hơn ngày trước nhằm đánh lừa những cô gái ngốc nghếch đang rơi vào tình yêu.

Sơ Nhất chôn trong ngực Kiều An Sâm, cắn chặt môi, trong lòng như có hàng trăm con kiến đang bò loạn, hận không thể ngồi dậy lay anh tỉnh để anh nói rõ ràng đâu đuôi chuyện này.

Không, cô không thể vô cớ gây sự được.

Sơ Nhất kìm lòng lại, tự mắng mình suy nghĩ nhiều.

Là một tác giả truyện tranh, ưu điểm của Sơ Nhất là trí tưởng tượng phong phú, nhưng là một người vợ, nhược điểm của Sơ Nhất lại là trí tưởng tượng quá phong phú.

Những ngày gió êm sóng lặng sau đó, đầu óc cô đã minh mẫn hơn, không hiểu sao đêm đó cô lại rơi vào trạng thái hoảng loạn tột độ vì một cuộc điện thoại và một vài tin nhắn vớ vẩn đó.

Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, chỉ có Kiều An Sâm vẫn bận rộn, tối đến, thấy đồng hồ đã chỉ mười giờ, cô bắt đầu mất tập trung, lo lắng bất an lại quấy phá, Sơ Nhất cắn cắn ngón tay, không nhịn được gọi cho Kiều An Sâm.

Trước đây cô sẽ nhắn tin hỏi thăm anh để tránh làm phiền anh, nhưng không biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì, cô muốn nghe giọng anh.

Tiếng tút tút vang lên hồi lâu nhưng không có người trả lời, Sơ Nhất càng lúc càng sợ hãi, trong đầu lại suy nghĩ linh tinh, cô cúp máy, vỗ vào trán một cái.

Được rồi, tìm Tiểu Cao nói chuyện vậy.

Rất lâu rất lâu sau đó, phảng nhất như là một thế kỷ, Kiều An Sâm mới gọi lại, Sơ Nhất luống cuống tay chân nghe máy, giọng nói vững vàng ở đầu bên kia truyền đến.

"Sơ Nhất? Vừa nãy anh bận không nghe thấy em gọi."

"À, em chỉ muốn hỏi là bao giờ anh về thôi." Sơ Nhất lí nhí hỏi, Kiều An Sâm đáp.

"Bây giờ anh đang lái xe, nửa tiếng nữa mới về đến nhà, em buồn ngủ thì ngủ trước đi."

"Dạ, anh lái xe cẩn thận, em chờ anh về."

Kết thúc cuộc gọi, Sơ Nhất liếc nhìn thời gian, đã hơn nửa tiếng trôi qua, cô mím môi, mặt mày ủ rũ.

Điện thoại rung lên, tin tức mới liên tiếp nhảy lên, Sơ Nhất ấn mở, tiếng gào thét của Tiểu Cao đầy trong khung đối thoại.

"Tiểu Sơ!!! Cậu chạy đi đâu vậy! Sao đột nhiên không trả lời mình!"

"Có phải cậu bị yêu quái bắt không !!!"

"Có phải là con quái vật to lớn Kiều An Sâm đã cướp đi Tiểu Sơ Nhất của mình không hu hu hu..."

Cô phì cười.

Thời gian trò chuyện với Tiểu Cao trôi qua thật nhanh, tâm trạng của cô đã trở lại bình thường, cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Sơ Nhất vứt luôn điện thoại, xuống giường, đeo dép chạy ra.

"Anh về rồi!" Cô mừng rỡ nhìn Kiều An Sâm, chạy bịch bịch đến nhào vào lòng anh, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Kiều An Sâm đang đứng ở huyền quan, bị cô va phải thì lùi về sau một bước, lòng bàn tay đỡ sau đầu cô, mệt mỏi trong người hóa thành mềm mại.

"Sao đột nhiên lại nhiệt tình như vậy?"

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười, khóe miệng Sơ Nhất cong lên, đang định ngẩng mặt lên trả lời, chóp mũi ngửi được một mùi hương lạ, giống như hoa hồng chớm nở, thơm ngào ngạt, khiến người ta cảm thấy chán ghét, vô cùng xa lạ.

Cô sững sờ, ngẩng đầu không tin, lập tức nhón chân lên ngửi cổ áo và bả vai Kiều An Sâm.

"Sao vậy?" Kiều An Sâm bị phản ứng của cô hù dọa, anh cúi đầu nhìn cô, trong lòng bất an, Sơ Nhất dừng lại, lạnh lùng quan sát

anh.

"Sao trên người anh lại có mùi nước hoa?"

"Có sao?" Kiều An Sâm đưa tay lên ngửi, sau đó nhíu mày, thản nhiên đáp: "Có lẽ vô tình bị dính vào."

"Anh đi đâu mà vô tình bị dính vào?" Sơ Nhất không hề bị lay động, lạnh nhạt hỏi, nếp nhăn giữa hai bên lông mày của Kiều An Sâm càng thêm sâu.

"Anh vừa đến cục cảnh sát một chuyến, bên đó vừa bắt được một gây rối trong một quán bar, ở đó có rất nhiều phụ nữ, có thể bị dính vào ở đó."

Nghe được câu trả lời của anh, sắc mặt Sơ Nhất hơi giãn ra, Kiều An Sâm không biết nói dối, cô biết rõ.

Lỗ chân lông trên người thu lại, cơ thể như vừa trải qua một trận tai nạn lớn, Sơ Nhất bình tĩnh lại, chậm rãi nói: "Ra là vậy."

"Sơ Nhất ..." Kiều An Sâm nhìn cô, ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Sơ Nhất bèn ngắt lời anh.

"Anh đi tắm đi, em cũng buồn ngủ rồi, nghỉ ngơi sớm một chút." Cô nói xong thì xoay người bước về phòng, một lúc sau, phía sau có tiếng bước chân chậm rãi.

Tắt đèn trước khi đi ngủ, Kiều An Sâm ôm cô như mọi ngày, trên người là mùi sữa tắm Sơ Nhất quen thuộc, cô hơi xoay người lại, nghiêng đầu hôn anh trong bóng tối.

Kiều An Sâm ngây người, nhưng vẫn rất hợp tác, môi lưỡi quấn lấy hơi thở nóng ẩm, hôn không bao lâu, hai người tách ra.

"Ngủ đi." Anh hôn nhẹ lên trán cô, nếu là trước đây, Sơ Nhất sẽ ngoan ngoãn nghe theo, nhưng hôm nay không biết sợi gân nào

bị lệch, cô rất vội vã, muốn làm gì đó để xoa dịu nỗi lo sợ bất an trong lòng.

Cô không dừng lại mà vùi vào cần cổ Kiều An Sâm, liếm láp làn da ấm áp của anh, sau đó hé môi ra, lấy hàm răng khẽ cọ xát.

Bên tai có tiếng hút khí, Kiều An Sâm nắm chặt tay cô, Sơ Nhất hơi ngẩng đầu lên, ngậm lấy yết hầu đang chuyển động của anh, không nặng không nhẹ cắn một cái.

Chắc sẽ lưu lại dấu răng, cô nghĩ lung tung trong đầu thì bị Kiều An Sâm đè xuống dưới thân, anh nhéo cằm cô, bờ môi Sơ Nhất bị ép tách ra.

"Còn học cắn người?"

Sơ Nhất trừng mắt nhìn anh không trả lời, đôi mắt rất sáng, cho dù không bật đèn vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ thiêu đốt, Kiều An Sơ bĩnh tĩnh nhìn cô, sau đó cúi người chặn môi cô.

Cằm Sơ Nhất bị anh nắm lấy, môi không khép lại được, chất lỏng không kịp nuốt thuận theo khóa môi chảy xuống, cuối cùng, Kiều An Sâm cũng buông cô ra, lấy ngón tay cái lau sạch sẽ cho cô.

Hơi thở của Sơ Nhất ổn định trở lại, vừa định mắng ai đó, Kiều An Sâm lại hôn xuống, không còn là nụ hôn đơn thuần không dục vọng như vừa rồi nữa, lần này dồn dập và mãnh liệt hơn.

Đầu óc Sơ Nhất choáng váng, hơi ân ẩn đau, cô không nhịn được thì thào: "Đau quá..."

Kiều An Sâm dừng lại một lát, sau đó dịu dàng hơn rất nhiều, không biết đã qua bao lâu, Sơ Nhất bị thay đổi tư thế nằm, mặt vùi vào gối, hô hấp có chút khó khăn, đầu óc trống rỗng như thiếu dưỡng khí, nhưng trước mắt lại hiện lên ánh lửa.

Nước mắt cô trào ra khỏi khóe mắt.

Kiều An Sâm đi làm thì nhận được rất nhiều ánh mắt soi mói.

Anh kéo ghế ngồi xuống bàn làm việc, đúng lúc cấp trên đến đưa tài liệu vụ án đến cho anh, ánh mắt đối phương vừa chạm phải anh thì lập tức dừng lại, gương mặt gần bốn mươi tuổi nhìn anh đầy ẩn ý.

"Tiểu Kiều à, xem ra trận chiến đêm qua rất ác liệt."

Kiều An Sâm cố gắng kìm nén sự ngượng ngùng, gương mặt tỏ ra tự nhiên nhất có thể, bình tĩnh hỏi, "Kiểm sát Trương, có chuyện gì sao?"

"À, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

...

Hai người nghiêm túc nói chuyện với nhau, đối phương vừa rời đi, Kiều An Sâm thở phào nhẹ nhõm, lúc chuẩn bị mở máy tính bắt đầu làm việc, một nữ đồng nghiệp cách đó không xa đi tới, thần bí nói thầm.

"Kiểm sát Kiều, anh có cần mượn kem che khuyết điểm của tôi dùng không?"

"..." Kiều An Sâm nhất thời không trả lời được, đối phương tưởng anh ngầm thừa nhận, bèn trở lại vị trí của mình, mở ngăn kéo, đưa cho anh một cái hộp nhỏ.

"Cái này thoa lên là được, một lớp không che được thì thoa vài lớp, kiểu gì cũng che được." Nữ đồng nghiệp chỉ vào cổ anh, cố nén cười, đồng tình vỗ vai anh một cái rồi rời đi.

Kiều An Sâm nhìn chiếc hộp trước mặt, im lặng ra mở, bên trong là vài ô hình vuông với nhiều tông màu khác nhau, nắp

hộp là một chiếc gương nhỏ, vừa vặn chiếu ra bộ dạng của anh lúc này.

Khuôn mặt quen thuộc, không biểu cảm. Xuống chút nữa, là một chiếc cổ thon dài trắng trẻo, trên yết hầu hơi nhô lên có một dấu răng nhàn nhạt.

Rất nhỏ cũng rất nhạt, không quá rõ, nhưng không thể ngó lơ, nơi có nó lại càng khiến người ta nghĩ nhiều, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết đã chuyện gì đã xảy ra.

Kiều An Sâm khựng lại, đẩy ghế ra đứng dậy, siết chặt chiếc hộp nhỏ trên bàn, bước vội vào nhà vệ sinh.

Chương 70

Chương 70

Hiệu quả của kem che khuyết điểm phát huy ngay tức thời, ít nhất cũng không có ai nhìn cổ của anh nữa, nhưng Kiều An Sâm cũng không biết còn phải dặm lại.

Nhưng cũng may, đến tối, vết răng nhạt đi rất nhiều, dù lớp che khuyết điểm đã nhạt bớt cũng không quá thu hút sự chú ý của người ngoài.

Cả ngày hôm nay, Sơ Nhất chìm trong xấu hổ không thể thoát ra được, khi nhớ lại những gì đã làm đêm qua, quả giống như bị ma quỷ quấn thân, đầu óc nóng lên đã làm ra chuyện không thể vãn hồi.

Cô nằm vùi trong chăn, ngay cả khi nghe thấy tiếng Kiều An Sâm mở cửa, cũng chỉ kéo cao chăn che kín đầu, không còn mặt mũi gặp người.

Thực ra, cô cũng có chút bực mình.

Giận mình, giận cả anh.

Kiều An Sâm đứng cạnh tủ quần áo, cởi cúc áo sơ mi bằng một tay, tay kia tìm đồ ngủ, ánh mắt thỉnh thoảng quan sát giường ngủ, suốt toàn bộ quá trình cho tới khi anh vào phòng tắm, Sơ Nhất cũng không ngẩng đầu nhìn anh lấy một cái.

Tắm xong, Kiều An Sâm vén chăn nằm xuống, Sơ Nhất cũng giả vờ chết nằm im ở đó, giấu đầu hở đuôi nhắm chặt hai mắt, cho dù cảm nhận được ánh mắt anh rời trên mặt mình, cô cũng không muốn mở mắt để ý đến anh.

Kiều An Sâm nhìn cô mấy lần, sau đó giơ tay tắt đèn.

Hai người nằm sát cạnh nhau, không ai cử động, yên lặng người chết.

"Sơ Nhất.

" Cuối cùng, Kiều An Sâm không chịu được bầu không khí yên lặng áp lực này nữa, đột nhiên lên tiếng, giọng nói có chút cứng nhắc.

"Hôm nay anh bị người ta chê cười.

"
"Cái gì?" Sơ Nhất đang căng thẳng, nhất thời không để ý, sau đó chợt tỉnh táo lại.

"Họ cười gì anh?" Cô hỏi xong, như thể nhớ ra gì đó.

Không phải, như cô, nghĩ chứ!
"Em cắn lên cổ anh, để lại dấu vết.

" Kiều An Sâm xoay người, hơi thể đến gần, dường như đang mở to mắt nhìn cô.

Trong đầu Sơ Nhất nổ "Oành" một tiếng, người người bắt đầu nóng lên.

Hành vi bất thường tối hôm qua hoàn toàn là do cô quá xúc động, đơn thuần là để xả giận, Sơ Nhất không muốn bị người

khác phát hiện.

Nghĩ đến cảnh Kiều An Sâm phải chịu đựng ánh mắt dò xét của người ngoài vì bị cô cắn để lại dấu vết, Sơ Nhất muốn đập đầu vào tường chết quách cho rồi.

"Vậy! anh không biết làm gì để che lại sao?" Cô run rẩy hỏi, Kiều An Sâm trả lời.

"Không che được.

"
"Bây giờ vẫn còn đó hả?" Sơ Nhất đã nhanh chóng nghĩ xem nên phủ kem nền hay kem che khuyết điểm, hay chỉ cần dán băng cá nhân? Không, không, không, vậy càng thu hút sự chú ý của người ngoài, càng giấu càng lòi đuôi.

Cô đang suy nghĩ lung tung, Kiều An Sâm đột nhiên nắm lấy tay cô, cầm tay cô đặt trên cổ mình, sau đó ấn nhẹ một cái.

"Em tự sờ thử xem.

"
Đầu Sơ Nhất nổ tung.

Thứ bàn tay vừa cứng vừa mềm, còn chuyển động theo từng lời nói của anh, nơi da thịt đặc biệt ấm áp.

Cô rút tay về, lắp bắp.

"Sờ, sờ không ra.

"
"Được rồi! " Kiều An Sâm thở dài, lẫn trong tiếng thở dài còn có chút tiếc nuối, sau đó, Sơ Nhất lại nghe thấy anh nói.

"Sơ Nhất.

"
"Dạ?"
"Anh muốn ôm em ngủ.

"
"! "
Mặc dù không được tự nhiên với không tình nguyện cho lắm, Sơ Nhất vẫn chậm rì dịch qua, Kiều An Sâm vòng tay qua eo cô, mặt gác lên đầu cô.

Cằm khẽ cọ mái tóc cô, dịu dàng nói.

"Ngủ ngon.

"
Ngủ ngon.

Sơ Nhất dựa vào ngực anh nói thầm.

Vào một buổi trưa hè mát mẻ, không khí trong cửa hàng bánh ngọt không khí tràn ngập vị ngọt ngào của kem, buổi chiều đang trong thời gian làm việc nên không có nhiều khách, cả cửa hàng rất yên tĩnh.

Đột nhiên, một giọng nữ cao bút vang lên từ đâu đó trong góc.

"Cái gì! Kiều An Sâm và một người phụ nữ đêm nào cũng nhắn tin cho nhau?!"
"Cậu nói nhỏ chút!" Sơ Nhất vội vàng giơ tay lên bịt miệng Trình Lật, lén nhìn chung quanh, thì thầm nói: "Không phải ngày nào cũng vậy, mấy đêm trước có nhắn, dạo này thì không thấy nhắn.

"
"Thế có gọi điện thoại không?" Trình Lật cau mày như thể đối

mặt với quân địch, dáng vẻ như sắp đánh nhau đến nơi.

"Gọi một lần, mình nghe máy.

" Sơ Nhất khuấy trà sữa trước mặt, ủ rũ nói.

"Lật Tử, cậu nói xem có phải do mình suy nghĩ nhiều không?" Nói xong, không đợi Trình Lật trả lời, Sơ Nhất buồn bã thở dài.

"Haiz, chỉ vì một cuộc điện thoại đã thành ra như vậy, Kiều An Sâm cũng không có khả năng tiếp xúc với người khác giới, chủ yếu là lúc mình hỏi anh ấy, mình cảm thấy anh ấy hình như đang giấu mình chuyện gì đó.

"
"Mình thấy không thoải mái cho lắm.

"
"Cậu phải cận thận.

" Trình Lật nghiêm mặt cảnh cáo cô.

"Cậu quên những gì mình đã dạy cậu rồi sao? Lúc đầu cũng do mình quá yên tâm về tên chó đực Triệu Kiền kia, cậu đừng nói gì cả, nếu không nhận được tin nhắn của tiểu tam kia, có lẽ cả đời này mình cũng không phát hiện ra anh ta nuôi chó cái ở bên ngoài.

"
"Cho nên, chỉ cần đàn ông muốn, hoàn toàn có thể giấu giếm.

"
!
Sơ Nhất vốn chỉ định tâm sự với Trình Lật, kết quả tâm tự vẫn chưa tieu tan mà ngược lại còn trầm trọng hơn.

Cô cảm thấy mình như vậy không đúng, vì vậy, cô lại bắt đầu học khóa học làm bánh đã để mốc từ lâu, buổi sáng vẽ tranh, buổi chiều đi học, buổi tối đi tập yoga hai tiếng đồng hồ, thời gian trong một ngày đều kín cả.

So với khoảng thời gian đau khổ chờ Kiều An Sâm về nhà, một mình Sơ Nhất đi lang thang bên ngoài tuy hơi cô đơn, nhưng cuộc sống trở nên phong phú hơn nhiều, mỗi ngày về nhà tắm rửa xong đều xem hai tập phim, đúng lúc Kiều An Sâm tan làm.

Mọi chuyện vẫn như thường ngày, biểu hiện của anh cũng không có gì khác lạ, Sơ Nhất bắt đầu phỉ nhổ bản thân thích suy nghĩ linh tinh nên đánh mất sự tin tưởng cơ bản nhất giữa vợ chồng.

Vì vậy, để bù đắp cho sự tùy hứng trước đó, Sơ Nhất lại bắt đầu hầm canh cho Kiều An Sâm.

Tuy anh vẫn miễn cưỡng uống, nhưng thuốc đắng dã tật! Không, canh đắng dã tật, vừa nhắm mắt, ngẩng đầu lên đã uống hết rồi.

Sơ Nhất kiên quyết nói với anh.

Được rồi.

Cũng không phải chuyện không thể chấp nhận được.

Kiều An Sâm phải uống một khoảng thời gian dài, uống cũng đã thành quen, đôi khi tan làm về nhà quá muộn, dạ dày trống trơn, anh sẽ nhớ đến canh Sơ Nhất nấu.

Không biết canh hầm có tác dụng gì không mà Kiều An Sâm cảm thấy sắc mặt của mình tốt hơn trông thấy, những mệt mỏi sau một ngày làm việc dài cũng được giải tỏa đôi chút.

Sau bao ngày hửng nắng, cuối cùng hôm nay trời cũng mưa nhỏ, học xong tiết học làm bánh ngọt, Sơ Nhất hẹn mấy người bạn trong lớp đi ăn tối, có một cô gái trong nhóm là người cuồng ăn uống, quán ăn lớn nhỏ xung quanh đây đều nắm rõ rong lòng bàn tay.

Mọi người bàn bạc một chút, cuối cùng quyết định đi ăn lẩu bò.

Vừa khéo hôm nay thời tiết mát mẻ, quả thực rất ăn nhịp với nhau, tuy rằng quán lẩu hơi xa lớp học, nhưng bạn học nữ kia cam đoan hương vị tuyệt đối thượng hạng.

Để thỏa mãn vị giác, quãng đường xa như vậy có là gì, vừa vặn có người lái xe qua đây, chiếc xe này chở mấy người họ vẫn còn dư chỗ.

Nhóm người khởi hành đi ăn lẩu, quán này không hổ danh được được đánh giá cao, hương vị rất ngon, Sơ Nhất ăn no căng bụng, ai nấy đều vịn eo đi ra ngoài.

Bạn học lái xe lịch sự nói muốn đưa bọn họ về nhà, nhưng mỗi người đi một hướng khác nhau, cuối cùng ai tiện đường thì đi cùng, còn không thì tự bắt xe về.

Không có ai cùng đường với Sơ Nhất, sau khi tạm biệt mấy người còn lại, cô cúi đầu dò đường trên điện thoại di động.

Nơi này cách nhà cô khá xa, đi taxi cũng mất khoảng 40 phút, lệch hướng trung tâm thành phố, các tòa nhà gần đó mang lại cảm giác hoang vu đổ nát.

Đây là lần đầu tiên Sơ Nhất đến đây, cô mở phần mềm gọi xe trên điện thoại, thuận tiện quan sát xung quanh.

Trước mặt là một siêu thị lớn, Sơ Nhất suy nghĩ, hai ngày nay cô không hầm canh cho Kiều An Sâm rồi nên quyết định đi dạo

siêu thị một lượt, lát nữa về đỡ dằn vặt.

Vì vậy, cô cất điện thoại, thay đổi phương hướng.

Mặc dù điều kiện ở đây không tốt lắm, nhưng trong siêu thị cũng có khá nhiều chủng loại, Sơ Nhất chỉ tính mua nguyên liệu nấu ăn, nhưng không cẩn thận nhặt một đống đồ, cuối cùng đành phải di lấy xe đẩy.

Lúc tính tiền, kết quả là cô mua hai túi lớn, Sơ Nhất đi bộ về phía trước, cách đó không xa là chỗ đỗ xe taxi, cô nhanh chân chạy lại.

Mưa lất phất vài giọt, rơi vào mặt hầu như không có cảm giác gì, Sơ Nhất lười bung ô, dù sao trước mặt cũng có chỗ trú.

Bên cạnh siêu thị là khu dân cư, lúc này đang giờ tan làm, trên đường có rất nhiều người đi lại, đèn nê ông khiến đêm khuya sáng như ban ngày, trên mỗi gương mặt xa lạ đều cùng chung một biểu cảm.

Ánh mắt Sơ Nhất lơ đãng liếc qua nơi nào đó, trong đám đông xa lạ dường như nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cô chớp mắt không tin, nhìn chăm chú vào người đó, cuối cùng cũng nhìn rõ.

Là Kiều An Sâm.

Sơ Nhất mở to mắt, nghiêm túc quan sát.

Trên con đường đối diện cách cô không xa, Kiều An Sâm và một người phụ nữ xa lạ kề vai sát cách đi tới, hai tay anh xách hai chiếc túi lớn, dựa vào thị lực tốt của mình, Sơ Nhất nhận ra, túi Kiều An Sâm đang xách giống hệt túi mình đang xách, cùng một siêu thị.

Mà người phụ nữ bên cạnh đang cầm ô cho anh không biết đang nói gì, trên khuôn mặt thanh tú nở một nụ cười dịu dàng, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn ánh, ánh mắt ẩn chứa ánh sáng trong trẻo.

Ánh mắt này Sơ Nhất rất quen thuộc, đây thứ thường thấy trong mắt cô, thứ mà chỉ có Kiều An Sâm mới mang lại được.

Chiếc túi trong tay nặng như ngàn vàng, Sơ Nhất cảm thấy cổ tay như nhũn ra, đốt ngón tay đau đớn, không thể nào xách nổi.

Bịch một tiếng, hai chiếc túi lớn rơi xuống đất, dưới đáy dính đầy bùn đất trên mặt đường, Sơ Nhất lấy điện thoại trong túi xách ra, ngón tay run nhè nhẹ khó phát hiện ra.

Cô gọi cho Kiều An Sâm.

Điện thoại truyền đến hai tiếng tút tút, Sơ Nhất thấy rõ ràng Kiều An Sâm cau mày, sau đó đưa một chiếc túi trong tay cho người phụ nữ, thò tay lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra.

Vẻ mặt của anh không thay đổi nhiều, vài giây sau, điện thoại đã được kết nối.

"A lô?" Gi ọng nói quen thuộc truyên đến, dường như mang theo một chút xa lạ, Sơ Nhất kiềm chế cảm xúc, hỏi.

"Anh đang ở đâu?"
"Anh đang bận chút chuyện, có chuyện gì không?" Giọng điệu anh bình tĩnh, không có gì khác thường, trong nháy mắt, Sơ Nhất cảm thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Cô định nói em nhìn thấy anh thì thấy người phụ nữ bên cạnh Kiều An Sâm nói gì đó với anh, sau đó vươn tay ra, định cầm lấy chiếc túi còn lại.

Kiều An Sâm né tránh, sau đó nói với cô.

"Sơ Nhất, bên anh có chút việc, không thể nói chuyện với em nữa, à đúng rồi, vừa nãy em định nói gì đó?"
Tuy rằng giọng điệu vẫn đều đều, nhưng giống giấu nổi gấp gáp, trái tim Sơ Nhất dần nguội lạnh.

"Không có gì, chỉ muốn hỏi anh khi nào về thôi.

" Cô nói rất nhỏ, hai bên tai ù đi, suýt chút nữa không nghe thấy giọng nói của mình.

"Anh sẽ về nhà sớm thôi.

"
"Ừm.

" Sơ Nhất vô thức đáp lại.

"Vậy anh cúp máy đây.

"
"Được.

"
Tiếng tút vang lên, Sơ Nhất thấy Kiều An Sâm cất điện thoại di động, cầm lấy túi từ tay người phụ nữ bên cạnh, cùng cô ấy bước về phía trước, hai người đi sát nhau, bóng lưng biến mất chỗ ngã rẽ.

Không biết mưa nặng hạt hơn từ lúc nào, cảm giác mát lạnh trong đêm hè không thể xem nhẹ.

Sơ Nhất đứng đó, đột nhiên cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, cô ôm lấy bản thân, cả người run lên vì lạnh.

Ps: Gòi xong anh nhà rùi:))).

Chương 71

Chương 71

Hồn bay phách lạc về đến nhà, Sơ Nhất cầm hai túi đồ vô thức tiến về phía trước, khi đi ngang qua một thùng rác ven đường, cô chợt bừng tỉnh, nghĩ đến lươn và gà ác mua về nấu cho Kiều An Sâm, cô lại càng tức giận, dừng ở trước thùng rác, cô mở túi đồ, lấy hai món này ra, thẳng tay ném vào trong thùng rác.
Ăn này! Nằm mơ!
Sơ Nhất về đến nhà, tức giận ném hai cái túi xuống đất, thở hồng hộc ngồi trên sopha, bi thương và khổ sở trong lòng biến thành lửa giận, cô chỉ hối hận tại sao khi nãy mình không chụp lấy hai tấm hình làm bằng chứng, xem anh nói như thế nào.
Không lâu sau, Kiều An Sâm trở về, Sơ Nhất đã ngồi đó suy nghĩ về việc phân chia tài sản sau khi ly hôn, sau khi kết hôn, kinh tế của hai người luôn tách biệt, ai dùng của người đó, nhưng Kiều An Sâm nhất quyết đưa một tấm thẻ cho cô, bảo đó là thẻ gia đình, vì vậy, tiền của Sơ Nhất căn bản không dùng đến.
Nhà và xe Kiều An Sâm mua trước khi kết hôn, không liên quan gì đến cô, Sơ Nhất ngẫm nghĩ, đến lúc đó ai quay về nhà nấy, đơn giản lại dễ dàng.
Kiều An Sâm đẩy cửa ra thì nhìn thấy Sơ Nhất đang ngồi thẳng lưng ở trên ghế, phòng khách mở hết đèn, vẻ mặt cô hết sức nghiêm túc, khóe môi mím chặt, ánh mắt dữ tợn, không biết đang suy nghĩ cái gì.
"Sơ Nhất?" Anh thay giày, nghi ngờ gọi cô một tiếng.
"Em ngồi đó làm gì thế?"
Kiều An Sâm vừa nhìn cô vừa tiến về phía trước, chân vô tình đá

vào một chiếc túi nặng, anh cúi đầu nhìn, thoáng nhìn thấy tên siêu thị trên cái túi.
Hơi quen quen.
Kiều An Sâm vô thức nghĩ, trong đầu lóe lên thứ gì đó.
Hình như hôm nay anh gặp Bạch Lam ở ngay trước cửa siêu thị này.
Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải Sơ Nhất, cặp mắt tràn đầy ý cười, nay chỉ còn đau thương và giận dữ, hung dữ nhìn chằm chằm anh.
"Sơ Nhất, hôm nay em nhìn thấy anh hả?" Kiều An Sâm đi tới đứng ở trước mặt cô, Sơ Nhất ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Kiều An Sâm.
"Đúng vậy, em thấy anh đi cùng một người phụ nữ, cô ấy che ô cho anh, anh cầm túi cho cô ta, em gọi điện hỏi anh, kết quả anh chỉ trả lời em qua loa lấy lệ, có phải các người đi siêu thị mua sắm cùng nhau không!"
"Không phải." Kiều An Sâm nhớ lại tình hình lúc đó và cả nội dung cuộc điện thoại.
"Anh đi ăn cơm, gặp cô ấy ở cửa siêu thị nên tiện thể đưa cô ấy về."
Nghe thấy lời giải thích nghiêm túc của anh, Sơ Nhất càng điên tiết, những điều này có quan trọng không??? Điều quan trọng nhất là người phụ nữ kia kìa!
Cô nói không thành lời, hai mắt mở lớn, lồng ngực phập phồng theo nhịp thở.
"Người gọi điện nhắn, tin với anh lúc trước cũng là cô ấy sao?" Sơ Nhất kiềm chế cảm xúc hỏi, Kiều An Sâm chậm chạp liếc cô một cái rồi đáp.
"Đúng vậy."
"Anh nói dối em là vì công việc?" Trái tim của Sơ Nhất lạnh lẽo, không thể tin nhìn anh.
"Lúc trước đúng là vì công việc." Kiều An Sâm kiên nhẫn nói, Sơ Nhất lập tức chất vấn.
"Tối nay thì sao? Cũng là vì công việc sao!"
Kiều An Sâm dừng lại, một lát sau mới lên tiếng, "Không phải."
Sơ Nhất tức giận đến mức không buồn cãi nhau với anh, cô có

cảm giác bản thân đang diễn kịch một mình, một người trong cuộc khác hoàn toàn không thèm để ý.
Sơ Nhất vẫn luôn ngẩng đầu nhìn Kiều An Sâm, cổ cũng mỏi rồi, lười giằng co tiếp với anh.

Thôi được rồi, muốn làm gì thì làm, cô không hầu hạ nữa.
Sơ Nhất đứng dậy, không nhìn anh lấy một cái, mặt lạnh tanh bước thẳng vào phòng.
"Sơ Nhất." Kiều An Sâm đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, nói: "Có phải em đã hiểu lầm gì rồi hay không?"

"Ai biết có phải hiểu lầm hay không." Sơ Nhất cười lạnh, hất tay anh ra.
"Trước kia Bạch Lam xảy ra chút chuyện, nên cô ấy và mẹ của cô ấy nhất quyết phải mời anh ăn cơm." Kiều An Sâm bình tĩnh giải thích.
"Em đừng suy nghĩ nhiều."
Sơ Nhất nghe anh gọi tên người phụ nữ khác, tim như vừa bị tưới Acid Sulfuric, vừa đau vừa tức, hận không thể nhào tới đánh Kiều An Sâm một trận.
Cô quay lại, hung dữ lườm anh.
"Em đừng suy nghĩ nhiều? Lúc trước em mới chỉ vẽ Qúy Mộc Bạch, anh đã giận dỗi như vậy, anh nhìn lại mình xem anh đã làm cái gì!"
Đầu Sơ Nhất nóng nên, không lựa lời đã nói.
"Em không sống nổi cuộc sống như vậy nữa!"
"Sơ Nhất!" Vẻ mặt Kiều An Sâm lập tức thay đổi, ánh mắt nặng nề nhìn cô.
"Giữa anh và Bạch Lam không có chuyện gì hết, em giận cũng không sao, nhưng đừng nói những lời như vậy."
"Vậy thì tại sao ngay từ đầu anh lại gạt em!" Sơ Nhất uất ức gào lên.
"Anh không gạt em." Kiều An Sâm kìm nén cảm xúc, hít một thật sâu: "Lúc đầu em hỏi anh, anh cảm thấy chuyện đó không phải là chuyện quan trọng, vì vậy mới không giải thích cụ thể cho em nghe."

Kiều An Sâm hơi cau mày và giải thích một cách bình tĩnh.
"Bản án trước kia anh phụ trách, Bạch Lam chính là người trong cuộc, cha cô ấy có hành vi bạo lực gia đình nghiêm trọng kéo dài nhiều năm, có lần suýt chút nữa đánh chết mẹ cô ấy, lúc đó Bạch Lam lỡ tay giết chết bố của mình."
"Vì Bạch Lam cũng là nạn nhân nên bị xử là phòng vệ chính đáng, hơn nữa còn là trẻ vị thành niên nên hình phạt được giảm nhẹ...!cô ấy vừa mới được thả ra gần đây thôi."
"Sau khi được thả ra, tình trạng của Bạch Lam rất tệ, sức khỏe của mẹ cô ấy cũng kém...!lần trước cô ấy gọi điện để hỏi thăm một số chuyện về vụ án năm đó."
Kiều An Sâm nhìn cô: "Em còn nhớ vụ bạo hành gia đình anh đã kể cho em nghe lúc trước không? Lúc ấy em còn buồn cả đêm."
"Anh không muốn giấu em, chỉ cảm thấy những chuyện này không cần phải nói ra thôi."
Bản chất công việc của Kiều An Sâm yêu cầu anh phải tiếp xúc với quá nhiều mặt tối của con người, anh cũng không muốn để Sơ Nhất biết những điều này.
Nhận thức của cô đều là những thứ tốt đẹp, không biết quá nhiều ác ý, mỗi khi Kiều An Sâm kể cho cô nghe một số chuyện liên quan đến công việc của mình, anh luôn cảm thấy xấu hổ vô cớ.
Cô chỉ nên hạnh phúc vui vẻ như bây giờ thôi.
Anh không ngờ điều đó lại khiến cô hiểu lầm sâu sắc như vậy.
Hơn nữa, theo anh đây là một chuyện hết sức tầm thường, chỉ không ngờ sẽ có ngày hôm nay, Sơ Nhất còn suy nghĩ nhiều như vậy.
Đầu óc Sơ Nhất rối bời, không biết phải nói gì, dòng suy nghĩ trôi đi, cô chợt nhớ đến một chuyện.
"Vậy anh giúp cô ấy chuyện gì?"
Kiều An Sâm trả lời, "Anh giới thiệu công việc cho cô ấy."
Sơ Nhất im lặng nhìn mặt đất một lúc lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, hai mắt đỏ hoe, ẩn chứa đau đớn và chán ghét bản thân, nức nở nói.
"Xin lỗi anh, Kiều An Sâm."
"Em là người rất ích kỷ."

"Mặc dù cô ấy rất đáng thương, em cũng muốn giúp cô ấy, nhưng nghe anh kể những chuyện này, em vẫn thấy khổ sở." Cô sụt sịt, nước mắt cô rơi xuống, như một đóa hoa nước rơi xuống mặt đất.
"Em không muốn anh đối xử tốt với cô ấy, không muốn anh gặp mặt cô ấy, thậm chí còn không muốn hai người liên hệ với nhau."
"Em tệ quá."

"Chắc do em ghen ghét đến nỗi điên mất rồi."
Kiều An Sâm đứng im nhìn Sơ Nhất, cô cúi thấp đầu khóc nức nở, nghẹn ngào nói, bả vai run lên, dường như đang rơi vào nỗi đau khổ không thể kiềm chế
Mà nỗi buồn này do anh mang lại.
Kiều An Sâm ôm cô vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ vào sau đầu cô, đầu áp vào má cô, không nói gì.
Hai người ôm nhau trong phòng khách, thời gian dần trôi qua, nước mắt Sơ Nhất thấm đẫm vai áo Kiều An Sâm, lát sau, cảm xúc của họ dần dần bình tĩnh trở lại.
Vành tai bị ai đó hôn một cái, anh thì thầm nói: "Anh xin lỗi".
Vì đã làm em buồn như vậy.
Xin lỗi vì đã không giải thích rõ ràng ngay từ đầu.
Kiều An Sâm đột nhiên hối hận vì mình đã để xảy ra tình huống này, nhưng nếu thời gian bắt đầu lại, có lẽ anh cũng sẽ đưa ra lựa chọn tương tự.
Tư duy và thói quen là những thứ đã khắc sâu trong cơ thể anh, dù có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần thì kết quả vẫn vậy.
Sau khi bình tĩnh lại, Sơ Nhất khịt mũi một cái, đứng thẳng người lại, vươn tay về phía anh.
"Đưa điện thoại của anh cho em."
"Sao vậy?" Tuy hỏi vậy, nhưng vẫn theo bản năng lấy điện thoại ra, đặt vào lòng bàn tay cô.
"Em muốn xem hai người nói gì." Dứt lời, Sơ Nhất mở khóa điện thoại xem lịch sử tin nhắn của anh.
Quả nhiên, số xa lạ ngày đó đã đổi tên thành Bạch Lam.
Phía trên có vài thông báo.

Kiều An Sâm đứng đó, mím môi, để mặc Sơ Nhất nhìn, cô vừa xem vừa dùng giọng mũi hỏi anh.
"Hôm nay hai người ăn cơm xong còn làm gì nữa?"
"...!Chỉ ăn cơm thôi."
"Kể chi tiết quá trình." Sơ Nhất nói mà không ngẩng đầu lên, Kiều An Sâm bất lực mà trả lời.
"Anh đỗ xe trước cửa siêu thị thì gặp cô ấy, sau đó xách đồ giúp cô ấy về nhà, trò chuyện với mẹ của cô ấy, bởi vì em gọi điện thoại giục anh về, nên anh ăn hai miếng cơm rồi về luôn."
Sơ Nhất đã đọc hết nội dung cuộc trò chuyện của hai người, bên kia tỏ ra rụt rè và khách khí, phong cách của Kiều An Sâm vẫn trước sau như một, nội dung xoay quanh công việc, bệnh tình của mẹ và vụ án năm đó.
Rất bình thường, không có dấu vết của sự mờ ám.
Sơ Nhất trả lại điện thoại cho anh, nhìn thẳng vào mắt Kiều An Sâm, cố tỏ ra nghiêm túc, nhưng vì vành mắt đỏ hoe nên không có chút uy hiếp gì cả.
"Lần sau anh không được giấu em chuyện gì nữa."
Anh hắng giọng một cái, đồng ý đáp: "Được."
"Cũng không được liên lạc với cô ấy thường xuyên." Sơ Nhất mất tự nhiên nói, Kiều An Sâm im lặng vài giây trước khi làm rõ.
"Bọn anh rất ít khi liên lạc."
"Lần này mẹ cô ấy đích thân gọi cho anh, anh mới qua đó."
"Ồ." Sơ Nhất dụi mắt, buồn bực đáp.

Khóc xong rồi, mắt hơi khô và ngứa, nhìn thấy động tác của cô, Kiều An Sâm nâng đầu cô lên, nghiêm túc nhìn Sơ Nhất, lên tiếng.
"Lấy khăn ướt đắp một lát nhé?"
"Không cần đâu." Sơ Nhất quay mặt đi, tránh khỏi tay anh.
Kiều An Sâm luống cuống đứng ở đó, không biết nên làm gì để cô vui lên, hai người im lặng một lúc, Sơ Nhất cúi đầu, lí nhí nói.
"Anh ôm em đi."
Trong lòng vẫn rất khó chịu.
Dường như chỉ có cái ôm của anh mới có thể xua tan buồn phiền.

Sơ Nhất được như ý nguyện, cô được anh ôm vào lòng, nhiệt độ quen thuộc bao bọc lấy cơ thể, Kiều An Sâm ôm cô thật chặt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô.
"Sơ Nhất."
"Dạ?"
"Anh chỉ thích em." Anh đột nhiên nói, Sơ Nhất ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp con ngươi vừa đen vừa sáng của Kiều An Sâm..
"Hả...?" Cô như bị mê hoặc, ngơ ngác thốt ta một từ.
"Vì vậy, sẽ không có người khác." Kiều An Sâm nhấn mạnh.
"Chỉ có em thôi."
Sơ Nhất chưa từng nghe Kiều An Sâm bảy tỏ tình cảm với cô bao giờ, ngay cả khi hai người gắn bó thân mật nhất, anh cũng chỉ siết chặt hàm, thở dốc bên tai cô.
Ngoại trừ câu "Vợ ơi, anh yêu em" học theo chương trình tạp kỹ kia.
Sơ Nhất nhìn vành tai anh dần đổ lên, cảm thấy câu nói này đã là cực hạn với anh rồi.
Sự tủi thân và chua xót trong lòng vơi đi đôi chút, mặc dù vẫn còn khó chịu, nhưng cô không còn cảm thấy phẫn nộ và bi thương như lúc nãy nữa.
Cô đang định lên tiếng thì...
"Em dính mưa à?" Nói xong câu đó, Kiều An Sâm không dám nhìn vào mắt cô nữa, vô thức đưa mắt lên đỉnh đầu cô, chợt phát hiện tóc Sơ Nhất đã ướt hết.
Anh cau mày, trầm giọng hỏi.
"Còn không phải bị anh chọc giận sao!" Vừa nhớ lại ký ức không vui đó, Sơ Nhất lại nổi cáu, ánh mắt Kiều An Sâm tràn đầy áy náy, anh chạm vào đầu cô.
"Đi tắm nhé?"
Sơ Nhất không trả lời, tùy hứng ôm lấy hắn, mím môi lại có vẻ hờn dỗi, trên đỉnh đầu mơ hồ có tiếng thở dài, sau đó cả người bị nhấc bổng lên.
Kiều An Sâm trực tiếp bế cô đi vào phòng.
"Tắm trước, nếu để bị ốm sẽ rất khó chịu."
"Nhưng em giận đến mức không tắm được." Sơ Nhất tức giận đá vào chân anh.

"Vậy anh phải làm gì em mới không giận nữa?" Kiều An Sâm thở dài, để cô tùy ý bắt nạt.
"Anh cảm thấy mình sai ở đâu?" Cô ngẩng đầu lên hỏi, cả hai đã vào phòng tắm, Kiều An Sâm đặt cô xuống, nhìn thẳng vào mắt cô.
"Thứ nhất là lúc em hỏi, anh không nên giấu diếm mà nên thẳng thắn với em."
"Thứ hai là anh không nên nhận lời ăn cơm."
"Cái thứ ba..." Kiều An Sâm suy nghĩ một chút rồi hỏi cô.
"Còn gì nữa sao?"
"Đương nhiên là có!" Sơ Nhất lập tức đứng thẳng, ngẩng mặt lên lườm anh, đếm ngón tay
"Ngoài em ra, anh không nên che chung ô với người phụ nữ khác, không nên trả lời qua loa với em trong điện thoại, không..." Vốn từ của Sơ Nhất có chút nghèo nàn, vắt óc suy nghĩ, cuối cùng mới nghĩ ra một câu.
"Anh không nên tiếp xúc quá nhiều với những người phụ nữ khác!"
Kiều An Sâm gật đầu mà không cần suy nghĩ nhiều.

"Được."
Anh bóp mặt Sơ Nhất, nhẹ giọng dỗ dành: "Anh hứa với em, đi tắm đi."
Có người nói nước nóng có thể rửa sạch buồn phiền, Sơ Nhất cảm thấy tuy rằng không có cơ sở khoa học, nhưng có vẻ đúng. Nhớ lại nỗi đau xé lòng trước đây, ngoài một chút không vui, những thứ còn lại dường như đã gần như biến mất.
Hai người nằm trên giường, cô nép vào vòng tay của Kiều An Sâm, duỗi tay ra ôm anh, có lẽ vẫn còn hơi sợ hãi.
Lặng lẽ ôm nhau, sự bình yên sau rạn nứt được chữa lành thật quý giá.
Sơ Nhất đột nhiên nhớ tới những gì Kiều An Sâm đã nói.
"Đúng rồi, không còn cách nào khác để giúp những gia đình đang bị bạo lực gia đình sao?"
"Không phản kháng thì người sống sờ sờ sẽ bị đánh chết, còn chống cự sẽ phải bồi thường cả cuộc sống của mình, tại sao lại

như vậy chứ?"
"Họ thật đáng thương."
Sau khi sự ghen tuông của phụ nữ biến mất, lý trí quay trở lại, Sơ Nhất nghĩ đến Bạch Lam, cô ấy vẫn còn trẻ như vậy, lẽ ra khoảng thời gian học cấp ba phải là quãng thời gian đẹp nhất trong đời mới đúng, kết quả lại bị chôn vùi vì bất hạnh của gia đình, tạo thành bóng đen cả đời không thể xóa được.
"Đây chỉ là một ví dụ, không phải tất cả các gia đình đang bị bạo lực gia đình đều có kết cục này." Kiều An Sâm bất lực nhìn cô.
Bầu không khí trở nên nặng nề.
Mặc dù không có sự đồng cảm sâu sắn trên thế giới, nhưng sau khi biết được nỗi đau của người khác, bản thân như được tự mình trải nghiệm, mang theo một chút thổn thức và khổ sở.
Nhất là với người có trí tưởng tượng phong phú như Sơ Nhất
Cô cau mày, như thể sắp khóc.
Sơ Nhất nghĩ đến cô gái vừa gặp tối nay, cô ấy mặc một chiếc váy trắng đơn giản, rất gầy, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng, có thể thấy cô ấy là kiểu con gái ăn nói nhỏ nhẹ dịu dàng.
Nhưng không ngờ vận mệnh lại biết trêu đùa người khác như vậy.
Đôi vai gầy gò ấy đã sớm trải qua những đày đọa của cuộc đời.
Phụ nữ luôn theo cảm tính, yêu ghét thay đổi quá nhanh, hơn nữa còn có thể tồn tại song song.
Mặc dù Sơ Nhất vẫn không thích cô ấy tiếp cận Kiều An Sâm cho lắm, nhưng điều đó không ngăn được sự đồng cảm của cô dành cho cô ấy.
"Thực ra vẫn còn nhiều cách giải quyết, có thể thu thập chứng cứ và ra tòa nộp đơn ly hôn và yêu cầu bồi thường theo quy định của pháp luật, nếu là loại người độc ác, dây dưa không dứt, biện pháp hiệu quả hơn là gọi cảnh sát hoặc di chuyển ra khỏi nơi cư trú."
Kiều An Sâm sờ đầu cô an ủi: "Bi kịch vì ít nên mới chúng ta chứng kiến, không phải toàn bộ thế giới này đều như vậy."
"Đừng buồn."
"Vậy anh sẽ đối xử tốt với cô ấy chỉ vì thông cảm cho cô ấy sao?"
Sơ Nhất ngẩng mặt trong vòng tay anh hỏi.

Kiều An Sâm không biết tại sao chủ đề lại chuyển sang chuyện này, anh có chút đau đầu.
"Sơ Nhất, nếu mỗi một người như vậy anh đều phải thông cảm cho họ thì anh đã chết vì kiệt sức rồi."
"Vậy ý của anh là chỉ thông cảm cho cô ấy thôi đúng không?" Sắc mặt Sơ Nhất lập tức căng thẳng, như thể đối mặt với quân địch.
"Không phải." Kiều An Sâm cau mày, bất lực giải thích.
"Ý anh là, nếu không phải cô ấy gọi điện cho anh, anh hoàn toàn không nhớ đến chuyện này."
"Hừ."
Tuy không biết lời anh nói là thật hay giả, nhưng trong lòng Sơ Nhất không giấu được sự phấn khích nhỏ nhoi.
Trong hôn nhân luôn có đủ thứ rắc rối và thử thách, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần cố gắng giải quyết và trao đổi thì mọi chuyện sẽ qua.
Suy cho cùng, ai cũng kết hôn lần đầu, không ai tốt hơn ai..

Chương 72

Chương 72

Sự thật đã chứng minh, dính mưa sẽ bị cảm lạnh, Sơ Nhất còn chưa hết bệnh, trái lại còn khiến Kiều An Sâm bị lây bệnh của cô.

Lý do là như vậy.

Mấy hôm nay, Sơ Nhất đối xử không nóng không lạnh với Kiều An Sâm, tuy bề ngoài có vẻ hòa nhã nhưng thỉnh thoảng vẫn thường khiêu khích, đã lâu lắm rồi Kiều An Sâm không cảm nhận được sự ấm áp của vợ.

Giống như trở về khoảng thời gian chiến tranh lạnh năm ấy.

Tục ngữ có câu, từ tiết kiệm đến xa hoa thì dễ, từ xa hoa về tiết kiệm mới khó, nửa đêm quen cơm ấm canh nóng, đùng cái hứng phải gió lạnh ở Bắc cực, quả đúng là hơi khó chấp nhận.

Bởi vậy, Kiều An Sâm muốn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng thông qua một số hoạt động thân mật.

Sơ Nhất bị cảm, tuy đã đỡ hơn hai ngày trước rất nhiều, nhưng khi nói chuyện giọng vẫn khàn đặc.

Buổi tối, lúc Kiều An Sâm hôn cô, cô né tránh, nhắc nhở: "Em bị cảm.

"
Trong đầu Kiều An Sâm chỉ nghĩ đến chuyện khác, hoàn toàn không để lời nói của cô vào bụng, mà trực tiếp cạy môi cô ra, đầu lưỡi luồn vào thăm dò, cuốn lấy lưỡi cô mút mát, thân mật quyện vào nhau.

Tiếp đó, Sơ Nhất mồ hôi nhễ nhại, hôm sau tỉnh dậy cảm thấy khỏe hơn nhiều, còn Kiều An Sâm bắt đầu đau họng.

Vợ còn chưa dỗ được còn khiến bản thân bị lỗ vốn.

Có lẽ là nói về những người như Kiều An Sâm.

Có thể do chột dạ, Kiều An Sâm không dám nói cho Sơ Nhất biết, anh đun một bình nước ấm, định chịu đựng cho qua, kết quả sáng hôm sau tỉnh dậy, cổ họng càng khó chịu hơn, giọng nói trở nên khàn khàn.

Kể từ bữa ăn cơm hôm đó, Kiều An Sâm không liên lạc lại với Bạch Lam nữa, nhưng buổi sáng hôm nay cô ấy đột nhiên gọi điện cho anh.

Sếp ở chỗ làm của cô muốn chuyển cô tới bộ phận khác nên tới hỏi xem ý kiến của cô.

Bạch Lam không chắc nên muốn hỏi ý kiến của anh.

Năm đó Kiều An Sâm có ấn tượng sâu sắc với cô gái nhỏ này, trong suốt quá trình phá án cô ấy rất bình tĩnh, trong mắt ánh lên sự sợ hãi, nhưng nhất quyết không gục ngã.

Khi đó, anh chỉ cảm thấy thương xót cho cô, nên thái độ của anh đối với cô cũng tốt hơn người khác một chút.

Vì vậy, sau khi lâm vào bước đường cùng tới nhờ anh giúp đỡ, Kiều An Sâm nhanh chóng nhận ra cô, giúp đỡ cô hết sức có thể.

Công việc anh giới thiệu cho cô là nhân viên tư vấn cho một thương hiệu quần áo, ông chủ là bạn học đại học của anh, vì không có học vấn hay kinh nghiệm làm việc nên cô bắt đầu từ những thứ cơ bản nhất.

Có lẽ là bởi vì trong khoảng thời gian này Bạch Lam làm tốt, bọn họ muốn chuyển cô sang phòng kinh doanh, địa điểm làm việc của cũng chuyển từ cửa hàng đến văn phòng, coi như là thăng chức trá hình.

Kiều An Thần phân tích ngắn gọn cho cô, cuối cùng nói để cô tự quyết định.

Trước khi cúp điện thoại, Bạch Lam cẩn thận hỏi.

"Anh bị bệnh à?"
"Bệnh vặt thôi, không sao.

" Kiều An Sâm thuận miệng đáp.

Chuyện này anh cũng không để trong lòng, không ngờ Kiều An Sâm vừa tan làm đã nhìn thấy Bạch Lam đứng ngoài cổng, không biết đợi bao lâu, thấy anh đi ra, cô chạy lại phía anh.

"Em tiện đường đi ngang qua đây, nên mua một ít thuốc cho anh.

" Bạch Lam đưa cái túi màu trắng trong tay cho anh, trong mắt ẩn chứa một chút lo lắng, gương mặt có cảm ơn cùng nịnh nọt, dáng vẻ y hệt những lần trước mỗi khi nhìn thấy anh.

Trước đây Kiều An Sâm không để ý, nhưng vào lúc này, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường.

Sự khác lạ này dường như đã mơ hồ hiện hữu kể từ bữa ăn ngày

hôm đó.

"Không cần đâu.

" Kiều An Sâm lạnh nhạt từ chối.

"Vợ tôi đã mua thuốc cho tôi rồi, cảm ơn cô.

"
Sắc mặt Bạch Lam trở nên ảm đạm, sau đó rất nhanh điều chỉnh lại, thu tay lại, mỉm cười với anh.

"À, ra vậy, để em giữ lại dùng cũng được.

"
"Ừ.

" Kiều An Thần gật đầu, đang định rời đi, đột nhiên nhớ ra gì đó, anh quay đầu nhìn về phía cô.

"Đúng rồi, lần sau tốt nhất cô nên hạn chế tới tìm tôi.

"
"Có chuyện gì sao! " Nụ cười Bạch Lam không thể duy trì nổi nữa, đôi mắt đen láy long lanh ánh nước.

"Ảnh hưởng không tốt lắm.

" Kiều An Sâm thẳng thắn trả lời, giống như đang nói cho cô biết thời tiết hôm nay rất tốt.

Hàm răng Bạch Lam run lên, cố cắn chặt răng mới không phát ra tiếng.

"Em, em chỉ là rất biết ơn anh thôi.

.

"
"Không có việc gì, lần trước cô đã mời tôi ăn cơm rồi.

"
"Tấm lòng của cô tôi đã nhận.

"
"Chỉ là tiện tay thôi, đừng tự tạo gánh nặng cho mình.

"

Kiều An Sâm nghĩ đến cuộc điện thoại kia, nhớ lại giọng nói chân thành run rẩy của người đàn bà, dường như nếu anh không đi, đối phương sẽ khóc ngay tại chỗ.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh đối phương nắm lấy tay anh, khuôn mặt hốc hác, khóc lóc cầu xin anh cứu con gái mình
Sau khi vụ án kết thúc, Kiều An Sâm có tới thăm cô bé một lần, chiếc xe lặng lẽ đậu bên đường, nhìn thấy cô gái bán một số đồ thủ công trên đường phố, không một ai hỏi han.

Khi đó, Kiều An Sâm đã gọi một đứa trẻ tới, nhờ nó bí mật nhét một trăm tệ vào một đôi giày vải ở quầy hàng.

Lúc trở về bị đàn anh phát hiện, dạy cho anh một bài học.

"Nếu đồng cảm cho tất cả mọi người, sớm muộn gì cậu cũng mệt chết thôi.

"
Khi đó Kiều An Sâm không hiểu được những lời này, nhưng sau này gặp nhiều vụ án, anh đã dần quen với nó.

Chỉ là bây giờ ký ức trong lòng lại một lần nữa ùa về, mấy lần

định từ chối, nhưng vẫn không chống lại được lời thỉnh cầu tha thiết bên tai.

Quên đi, dù sao chỉ là thỏa mãn chấp niệm trong lòng người lớn, cũng không phải chuyện lớn lao gì.

Cuối cùng Kiều An Sâm vẫn đồng ý.

Nghe được những lời này, Bạch Lam mím môi không nói gì, ánh mắt đau lòng ngước lên nhìn anh, Kiều An Sâm cho là anh đã nói rõ ràng, bèn gật đầu với cô, xoay người rời đi.

Giọng nói rụt rè bỗng cất lên.

"Vậy! sau này em có thể liên lạc với anh được không?"
Kiều An Sâm dừng lại, suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Thật ra ở những khía cạnh khác tôi cũng không giúp được gì nhiều cho cô, về vụ án của cha cô, tôi nghĩ trước kia mình đã giải thích rõ ràng với cô rồi.

"
"Vì tránh để vợ tôi hiểu lầm, nếu như không phải tình huống đặc biệt, thật ra chúng ta cũng không cần phải liên lạc.

"
Im lặng hồi lâu, Bạch Lam cúi đầu, vành mắt đỏ hoe, cô hít sâu một hơi cố nén nước mắt, sau đó nhìn Kiều An Thần, khóe miệng giật giật, khẽ mỉm cười.

"Em hiểu rồi, cảm ơn anh đã giúp em suốt khoảng thời gian qua.

" Nói xong, cô khom lưng, cúi đầu thật sâu với anh.

"Không có gì.

" Kiều An Sâm nói: "Dì nấu ăn rất ngon.

"
Thật ra anh chỉ ăn có mấy miếng mà thôi.

Bạch Lam nói thầm trong lòng, nhưng vẫn là cười với anh.

Bóng lưng Kiều An Thần biến mất, cô đứng nguyên tại chỗ, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy anh.

Cả thế giới của cô gái mười mấy tuổi sụp đổ từ giây phút cha cô nằm trên vũng máu.

Kiều An Sâm mặc một bộ đồng phục chỉnh tề, từ bên ngoài đi vào, bưng một cốc nước ấm đặt ở trước mặt cô, ôn hòa nói: "Đừng sợ, uống chút nước trước đi.

"
Vào lúc đó, bóng tối vô tận trước mắt chợt lóe lên một tia sáng.

Lòng can đảm và sự mạnh mẽ cố gắng giữ lấy vỡ tan thành từng mảnh, cô run run cầm cốc nước, cúi đầu nhấp một ngụm, nuốt xuống sự nghẹn ngào trong cổ họng và nước mắt trong mắt.

Thời gian giống như chồng chéo lên nhau.

Tầm nhìn bị mờ đi bởi nước mắt, cô thầm cảnh cáo bản thân.

Bạch Lam, đừng tham lam nữa.

Người giống như mày vĩnh viễn không xứng với anh ấy.

Thậm chí còn không xứng nói chuyện với anh.

Hôm nay Kiều An Sâm tan làm từ sớm, vừa mở cửa vào nhà đã thấy Sơ Nhất vừa nấu cơm xong.

Anh cố tình ho một tiếng, cổ họng rõ ràng khác thường.

"Anh bị cảm à?" Sở Nhất ngẩng đầu nhìn anh, Kiều An Thần hất cằm, vội vàng báo cáo với cô.

"Ừ, cổ họng hơi đau.

"
"Thuốc lần trước em còn chưa uống hết, ở trong hộp thuốc ấy, lát nữa anh nhớ uống đấy.

" Cô nói, vẻ mặt rất tùy ý, nhìn không ra chút quan tâm lo lắng, Kiều An Sâm hậm hực sờ mũi, kéo ghế ngồi xuống.

Đang ăn cơm, Kiều An Thần nghe điện thoại, nói chuyện một lúc, nói xong thì đặt điện thoại xuống, trịnh trọng nói với Sơ Nhất: "Là nữ bác sĩ pháp y, đối phương nói cho anh biết kết quả xét nghiệm.

"
Sơ Nhất dừng tay, khó hiểu nhìn anh: "Em đâu có hỏi anh.

"
"Ồ! " Kiều An Sâm bới cơm, ngước mắt, khẽ nói: "Nhưng anh lại muốn nói với em.

"
Sơ Nhất lơ anh.

"Đúng rồi.

" Kiều An Sâm hắng giọng một cái, nói: "Lúc tan làm anh gặp Bạch Lam.

"
Trên bàn ăn, Sơ Nhất vừa rồi còn không thèm để ý gì bèn lập tức

nhìn sang, ánh mắt rơi trên mặt anh, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Kiều An Sâm hơi căng thẳng, lời nói không được trôi chảy cho lắm.

"Anh đã nói rõ với cô ấy, sau này có việc gì cũng đừng liên lạc với anh nữa.

"
"Nói rõ?" Sơ Nhất trầm ngâm hỏi, Kiều An Thần mím môi, thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho cô nghe.

Sơ Nhất thầm cười khẩy.

Quả nhiên, ngày đó cô không nhìn lầm, ánh mắt đó rõ ràng là do mến mộ.

Sơ Nhất nhìn chằm chằm Kiều An Thần tỏ ra vô tội trước mặt, hừ lạnh một tiếng, đặt đũa xuống, không còn thèm ăn nữa.

Thấy cô tức giận đứng dậy trở về phòng, trái tim Kiều An Thần như rơi xuống đáy cộc, anh há hốc miệng nhìn theo bóng lưng cô, không hiểu tại sao giờ anh không hề giấu diếm cái gì, Sơ Nhất lại càng giận hơn.

Vẻ mặt Kiều An Sâm đầy u ám ngồi ở đó, cảm thấy cuộc sống này thật đen tối.

Ăn vội vàng vài miếng, anh thu dọn bát đĩa, rửa bát xong, Kiều An Sâm lại lau sàn nhà, bận rộn tới tối muộn, thấy bát đĩa nhà cửa sáng sủa sạch sẽ, cuối cùng anh lấy chìa khóa, thay giày đi ra ngoài.

Kiều An Sâm mang về hai hộp trái cây, mồ hôi đầm đìa vì nóng, rửa sạch và đặt chúng vào tủ lạnh, sau đó đi tắm.

Sơ Nhất ra ngoài uống nước, vừa mở cửa tủ lạnh ra thì nhìn thấy cherry và dâu tây trước mắt, cô hừ nhẹ một tiếng rồi đóng cửa lại.

Lại là chiêu cũ rích này, sai lầm cơ bản lần này, cô không thể tha thứ cho anh dễ dàng như vậy được.

Kiều An Sâm phải tăng ca tới tối muộn, anh đều chủ động báo cáo với cô, thậm chí còn gửi ảnh cho cô để cô biết mình đang ở đâu.

Ngay cả khi bộ phận ra ngoài liên hoan, anh cũng phải chụp ảnh đồng nghiệp của mình gửi cho cô.

Sơ Nhất nhìn bức ảnh đột nhiên hiện lên trên điện thoại, một đám đàn ông mặt mày bóng loáng dưới ánh đèn, toàn là những điểm ảnh chí mạng và góc chụp chết.

Cô vừa xem phim thần với những khung hình đẹp đẽ, vừa nhìn thấy bức ảnh này, không hiểu sao lại thấy cay mắt.

"! " Sở Nhất gửi một chuỗi dấu chấm lửng, một lúc sau, Kiều An Sâm gửi một tin nhắn thoại, xung quanh khá ồn ào.

"Anh đang đi ăn, ăn xong sẽ về nhà ngay.

"
"Ồ.

" Sơ Nhất thờ ơ đáp.

Có đôi khi muộn quá vẫn chưa thấy Kiều An Thần về nhà, Sơ Nhất sẽ gọi điện nhắn tin hỏi thăm, bình thường anh sẽ nhắn lại là anh đang bận hoặc là có việc, thỉnh thoảng cũng sẽ nói hai ba câu đơn giản.

Bây giờ, Sơ Nhất vừa mới hỏi, anh thậm chí còn khai báo rõ ràng cả địa điểm, sự kiện, từng người một cho cô biết.

Uốn cong thành thẳng, câu này rất phù hợp với tình hình hiện tại của họ.

Thật ra sau này Sơ Nhất cũng suy nghĩ lại, có rất nhiều chuyện đều là thói quen cá nhân của Kiều An Sâm, có lẽ là do công việc, anh đã quen với việc giải quyết và xử lý mọi việc nhanh chóng, trong rất nhiều trường hợp, cũng không phải giấu giếm hay qua loa, chẳng qua chỉ cảm thấy những việc đó không dính dáng đến cô, cho nên mới nói thẳng là đang bận, có việc.

Cũng giống như cô thỉnh thoảng cũng làm một số việc của mình, trò chuyện với Trình Lật và Tiểu Cao về chủ đề của con gái bọn cô, khi Kiều An Sâm hỏi, cô cũng không giải thích cặn kẽ mọi chuyện cho anh nghe.

Chỉ trùng hợp mỗi là Kiều An Sâm đã bỏ qua suy nghĩ của Bạch Lam về anh, đối với anh mà nói, chuyện đó chẳng qua chỉ là một vấn đề nhỏ xíu, nhưng với Sơ Nhất, đó là một quả bom phát nổ.

Sự khác biệt về quan điểm và suy nghĩ, cộng thêm sự khác biệt giữa cả hai khó tránh khỏi xảy ra mâu thuẫn.

Đây dường như là điều thỉnh thoảng xảy ra trong mối quan hệ giữa hai giới.

Sơ Nhất đã từng nhìn thấy một câu như vậy, tỷ lệ ly hôn bây giờ rất cao, chỉ vì một thứ gì đó bị hỏng, phản ứng đầu tiên của mọi người là thay thế nó, còn đối với những người đời trước, họ càng muốn sửa nó hơn.

Lúc đó cô chưa kết hôn nên không hiểu lắm ý nghĩa của nó, bây giờ ngẫm lại, cô có thể chậm rãi thử sửa chữa tên đầu gỗ Kiều An Sâm kia.

Dù nói như vậy, đạo lý đều hiểu, nhưng mỗi khi trông thấy Kiều An Sâm, Sơ Nhất lại nhớ tới cảnh che ô kia, cô sẽ lại tức giận.

Đến giờ, mỗi khi ở nhà Kiều An Sâm luôn trong trạng thái nơm nớp lo sợ, thành thật làm việc nhà, chỉ cần Sơ Nhất tỏ ra không vui, trái tim anh đều run lên theo bản năng.

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, anh nghĩ, mình nhất định sẽ không để Bạch Lam che ô giúp anh mà dầm mưa trở về.

Không, lẽ ra ngay từ đầu anh phải từ chối lời mời ăn cơm, bóp chết mọi thứ từ trong trứng nước mới đúng!.

Chương 73: Chương 73

Lúc Sơ Nhất hẹn Trình Lật gặp mặt, cô đã tâm sự cho cô ấy nghe tất cả những chuyện gần đây, Trình Lật khuấy trà sữa trong cốc, bật cười.

"Tuy là vậy, nhưng ít nhất tâm anh ấy tốt." Nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Sơ Nhất, Trình Lật nhịn không được nói đỡ thay cho Kiều An Sâm.

"Có điều, dựa vào đạo đức của vị kia nhà cậu, mình tin anh ấy sẽ không làm ra chuyện gì có lỗi với cậu, yên tâm đi."

"Mình biết." Sơ Nhất cũng rất chán nản.

"Mình chỉ giận vì anh ấy chậm hiểu quá thôi."

"Lúc trước mới quen nhau, có lần mình về nhà anh ấy, nghe nói nhà hàng xóm có cô gái yêu thầm anh ấy mấy năm, Kiều An Sâm còn chẳng nhận ra, cô gái đó rất đau lòng, lúc ấy mình còn cảm thấy như vậy thật tốt."

"Không ngờ bây giờ cái xấu mới lòi ra."

"Ánh mắt của cô gái đó rõ ràng không bình thường, anh ấy còn thân thiết với người ta như vậy!"

"Có gì đâu." Trình Lật cau mày, chậm rãi nói.

"Chỉ che ô cho người ta thôi mà."

"Lúc trời mưa, có người đàn ông cậu quen đưa ô cho cậu, cậu có từ chối người ta rồi dầm mưa về nhà không?"

"Tách riêng lẻ chuyện này ra đúng là chẳng có gì, nhưng khi gộp lại với nhau thì có chút đang giận thật." Thấy vẻ mặt hầm hầm của Sơ Nhất, Trình Lật lập tức đổi giọng, nhéo má cô cười nói.

"Quá đáng thật, lại để cho Tiểu Sơ Nhất của chúng ta đau lòng như vậy!"

"Hừ." Sơ Nhất đẩy tay cô ra, mệt mỏi chọc vào má.

"Thật ra mình chỉ ghen tị thôi, cậu không biết đâu, lúc nhìn thấy cảnh đó, hai mắt mình tối sầm, suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ. "

"Có nghĩa là cậu yêu anh ấy sâu đậm." Trình Ly gật đầu, dùng giọng điệu của người đã từng trải cố tỏ ra bí ẩn.

"Đúng vậy." Sơ Nhất lặng lẽ thở dài.

"Thật ra, sau khi Kiều An Sâm giải thích với mình đó là hiểu lầm, lúc đó mình thực sự mất hết sức lực, chỉ muốn ôm anh ấy khóc một trận vui vẻ."

"Lúc đó mình còn nghĩ, chỉ cần anh ấy không làm điều gì có lỗi với mình thì chuyện gì mình cũng có thể tha thứ cho anh ấy."

"Chỉ cần bọn mình vẫn có thể ở bên nhau là được."

"Vậy bây giờ cậu đang tức giận cái gì?" Trình Lật khinh thường nhìn cô.

Sơ Nhất nghiến răng nghiến lợi, không cam lòng nói: "Để anh ấy nhớ lâu một chút, xem lần sau còn dám tái phạm không."

Buổi tối Kiều An Sâm lại tăng ca, ngay lần đầu anh miêu tả cho cô biết anh đang ở đâu và làm gì, Sơ Nhất nhịn không được lên tiếng.

"Anh nói với em nhiều như vậy làm gì, em không có hứng thú với những thứ này."

"...Không phải em nói anh không được giấu giếm em nữa còn gì."

"Đừng lén lút đánh tráo khái niệm!" Sơ Nhất khiển trách.

"Ý em là những chuyện cần thiết, tình huống đặc biệt, những chuyện em hỏi!"

"Em không yêu cầu anh phải báo cáo với em mọi chuyện anh làm."

"Ồ..." Kiều An Sâm ở đầu bên kia ủ rũ đáp, không biết anh có hiểu thật không.

Sơ Nhất hít sâu, kiên nhẫn giải thích, lấy ví dụ cho anh hiểu.

"Ví dụ nếu em hỏi anh ai gọi điện thoại, anh đang nhắn tin với ai hoặc phải đi xã giao với ai đó những chuyện không liên quan đến công việc của anh sau giờ làm việc, giống như đến nhà Bạch Lan ăn tối, anh cần phải nói cho em biết trước."

"Anh hiểu rồi." Kiều An Sâm hắng giọng, trịnh trọng trả lời.

Cuối tuần, Kiều An Sâm không phải tăng ca, anh chủ động rủ Sơ Nhất đi xem phim, liếc nhìn tựa phim, đây là một bộ phim được giới trẻ yêu thích gần đây.

Sơ Nhất giả bộ nhăn nhó một hồi, cuối cùng cũng miễn cưỡng

đồng ý.

"Được thôi."

Rạp chiếu phim cách nhà không xa, lái xe ước chừng mười phút, có hai trạm dừng tàu điện ngầm, xe của Kiều An Sâm đã được đưa đi bảo dưỡng, hai người chỉ có thể đi tàu điện ngầm.

Cuối tuần nên có nhiều người xếp hàng, lên tàu, những toa tàu chật kín người, hầu như không chừa một góc nào để đứng.

Cả hai người đều hiếm khi gặp phải tình huống như vậy, dù sao một người rất ít khi ra ngoài còn người kia tự mình lái xe.

Sơ Nhất loay hoay tìm một chỗ trống người để đứng, Kiều An Sâm đứng trước mặt cô, tàu điện ngầm chạy rất êm, chỉ thỉnh thoảng có rung lắc kèm với tiếng động tốc độ cao.

Đột nhiên, toa tàu điện ngầm rung chuyển, một cô gái bên cạnh đang cúi đầu nghịch điện thoại di động vì không có chỗ dựa nên lảo đảo sắp ngã.

Kiều An Sâm lẹ mắt, nhanh chóng tránh sang một bên, cô gái ngã vào người khác, được đối phương đỡ dậy, cô gái vội vàng cảm ơn, sau khi đứng vững, cô gái lẳng lặng nhìn Kiều An Sâm, ánh mắt kia như muốn nói "Sao lại có người đàn ông như vậy cơ chứ"

Mọi người xung quanh nhìn anh bằng ánh mắt không đồng tình hoặc lên án, Sơ Nhất cảm thấy xấu hổ, cúi đầu nghiêng mặt sang chỗ khác.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Kiều An Sâm đứng lù lù không cử động, khóe môi mất tự nhiên mấp máy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một chỗ.

May mắn thay là có hai trạm dừng tàu điện ngầm, không lâu sau, cửa mở ra, hai người bước ra ngoài như được ân xá, khi lên thang cuốn, Sơ Nhất trợn mắt nhìn Kiều An Sâm.

"Anh làm gì cái vậy?"

"...Không làm gìcả." Sắc mặt anh trông bình thường, nhưng ánh mắt hơi tránh né.

"Người ta sắp ngã xuống rồi, anh tránh cái gì?" Sơ Nhất khó chịu, Kiều An Sâm im lặng, lát sau mới lên tiếng.

"Anh sợ cô ấy đụng vào người anh."

"..."

"Anh sợ em tức giận." Anh nhìn trộm Sơ Nhất một cái, ý là toàn bộ cơ thể anh đều là của em, không ai khác có thể chạm vào.

Sơ Nhất bị hình ảnh xuất hiện trong đầu chọc cười, cô trừng mắt nhìn chằm chằm Kiều An Sâm, oán trách.

"Sao anh không làm vậy sớm hơn?" Hiện giờ phạm sai lầm rồi mới mù quáng sửa chữa.

"Sớm hơn anh lại không biết..." Anh cụp mắt lẩm bẩm, Sơ Nhất tức giận không muốn để ý đến anh, cô bước nhanh về phía trước, bước chân cuốn theo cả gió, vô cùng khí thế.

"Là lối D, bên này..." Kiều An Sâm vội vàng kéo cô lại, đổi hướng, Sơ Nhất dừng lại, đỡ trán.

||||| Truyện đề cử: Linh Vũ Thiên Hạ |||||

"Biết rồi!"

Cả hai người đều có ý thức rất cao về thời gian, chỉ khoảng mười phút nữa là phim bắt đầu chiếu, họ mua bỏng ngô và nước trái cây rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Phim rất hay, đúng phong cách Sơ Nhất thích, hình ảnh đẹp, diễn viên cũng đẹp, cốt truyện hợp lý, chặt chẽ, ngọt ngào.

Xem phim xong, tâm trạng cô rất tốt, như đang ăn một chiếc kem ốc quế vị dâu, mát lạnh, sảng khoái và ngọt ngào.

Lúc về, Kiều An Sâm bàn bạc với cô muốn bắt taxi, Sơ Nhất cũng không phản đối.

Từ rạp chiếu phim đi ra là một đoạn bậc thang khá dài, cao và lộng gió, có thể nhìn xuống người đi bộ trên con đường bên dưới.

Bên cạnh cô có một đôi tình nhân trẻ, cô gái đứng phía trên, dang rộng hai tay, bạn trai ở bậc thang phía dưới dang rộng vòng tay về phía cô gái, cô gái nở nụ cười hạnh phúc lao vào vòng tay chàng trai, giống như chim về tổ, thân mật quyến luyến.

Cảm giác có lẽ rất thú vị.

Trong mắt Sơ Nhất trần đầy hâm mộ, không khỏi nhìn sang bên đó thêm vài lần.

Kiều An Sâm nhận ra, anh nhìn sang, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, sau đó bước nhanh hai bước, đứng dưới bậc thang cách cô hai bậc, đưa tay về phía cô.

"Sơ Nhất, tới đây, anh đỡ em."

Giọng nói không lớn không nhỏ, cộng với động tác của anh lập

tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, đặc biệt là đôi bạn trẻ còn đứng đó ôm nhau.

Bọn họ ngạc nhiên lẫn ẩn ý nhìn nhau một cái, nụ cười đầy vẻ ăn ý, có thể đang nói chuyện trong im lặng...

Ai da, nhìn kìa, đôi tình nhân kia đang bắt chước tụi mình!

Sơ Nhất: "..."

"Đi thôi." Cô xấu hổ nắm lấy cổ tay Kiều An Sâm, bước nhanh xuống bậc thang không dám quay đầu lại.

Mùa hè ở Lam Thành mưa nhiều, có lúc nóng như lồng hấp, có lúc mưa to như trút nước, nhiệt độ đột nhiên lạnh buốt, mấy ngày nay trời mưa, Sơ Nhất không để ý đến sự thay đổi nhiệt độ, cô mặc rất ít quần áo, tay chân có khả năng bị lạnh.

Bình thường tới tháng hầu như không có cảm giác gì, nhưng thỉnh thoảng cũng đau đớn không chịu nổi.

Nhìn hộp kem trong tủ lạnh còn một nửa, gió lạnh mang theo hơi ẩm tràn vào từ cửa sổ, Sơ Nhất nghĩ, lẽ ra cô đã tìm ra nguyên nhân.

Kiều An Sâm tăng ca chưa về, Sơ Nhất đặt mua một bát cháo nóng, ăn qua loa vài miếng, tắm nước nóng rồi nằm trên giường, ôm túi chườm nóng đặt lên bụng.

Trong cơn mơ màng, cơn đau âm ỉ từ vùng bụng dưới truyền đến khiến cô không sao ngủ được, Sơ Nhất cuộn tròn như quả bóng để cố gắng giảm thiểu cơn đau.

Trong phòng có tiếng động, bên tai có người đang gọi tên cô, hình như Kiều An Sâm đã tan làm, Sơ Nhất nhắm mắt ngủ, không trả lời, một lúc sau, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, có người sờ vào bụng cô, lấy mất túi chườm nóng của cô, Sơ Nhất khó chịu rên rỉ hai tiếng, Kiều An Sâm vội vàng an ủi cô.

"Cái này không còn nóng nữa, anh đi nạp điện rồi mang tới cho em."

"Đau bụng..." Sở Nhất ôm bụng rên rỉ, một lúc sau, có người vén chăn nằm xuống, Kiều An Sâm từ phía sau ôm cô, lòng bàn tay đặt lên bụng cô xoa nhẹ.

"Được rồi, ngoan nào, lát nữa sẽ hết đau."

Giọng nói dịu dàng của anh vang lên bên tai, như đang dỗ dành một đứa trẻ, lòng bàn tay vừa rộng vừa nóng hổi, xoa đi cái lạnh lẽo dưới làn da.

Sơ Nhất bị cơn đau hành hạ nên vô cùng yếu ớt, sống mũi cay cay, bụng đầy tủi thân, không nhịn được mà đá anh một cái.

"Ghét anh lắm." Cô nói bằng giọng mũi nặng nề, mềm nhũn, nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Kiều An Sâm cười khổ, ôm lấy thân thể mềm mại nhỏ xinh trong lòng, anh hận không thể trao cả trái tim mình cho cô.

"Em đúng là cô nhóc nhỏ mọn." Anh hôn lên má cô thì thầm.

Sơ Nhất đau mất hai ngày, sau đó lại vui vẻ trở lại, có lẽ là vì nhớ đến tình nghĩa của người truyền hơi ấm cho cô vào đêm khuya nên thái độ của cô đối với Kiều An Sâm cũng mềm mại hơn một chút.

Lam Thành vẫn mưa không ngừng, không biết khi nào mới

tạnh, Kiều An Sâm về nhà bị dính mưa, áo dính vào da thịt, tóc như vừa mới gội xong vội vàng lấy khăn lau qua vài cái, ẩm ướt dính cả vào nhau.

Sơ Nhất đang ngồi xem tivi trên sô pha, trước ngực ôm một chiếc đĩa sứ trắng to, miệng ngậm một quả cherry, nghe thấy tiếng động bèn nhô đầu ra, nghi ngờ hỏi: "Anh không mang theo ô à?"

"Anh quên mất." Kiều An Sâm thuận miếng trả lời, cởi cà vạt chuẩn bị đi tắm.

"Đồng nghiệp cũng không có sao? Không mượn được cái nào à." Sơ Nhất thấy anh bị mưa xối ướt sũng bèn nói.

Kiều An Sâm dừng tay, ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt như được mưa rửa sạch, trong veo, đen nhánh, sáng ngời.

Anh chậm rãi nói: "Không có ai có, có một đồng nghiệp nữ tiện đường muốn che cho anh một đoạn nhưng anh đã từ chối."

"..." Sơ Nhất im lặng nhìn anh.

"Cho nên anh dầm mưa về."

"Ừ." Kiều An Sâm vừa đi vừa cởi cúc áo sơ mi, thản nhiên đáp.

"Dù sao cũng không xa lắm."

Nhìn anh bước vào phòng ngủ, trong lòng Sơ Nhất có chút rối bời.

Buổi tối, Kiều An Sâm kéo cô vận động, giới hạn là ở trên giường, trước đó Sơ Nhất bị cảm, sau đó lại tới tháng, nên cũng trống trải đã lâu.

Có điều anh quá hăng hái, bị lật qua lật lại vài vòng, Sơ Nhất yết ớt kêu lên.

"Xong chưa..."

Kiều An Sâm không trả lời, động tác của anh cũng không có dấu hiệu sẽ dừng lại, Sơ Nhất duỗi chân đá vào lưng anh một cái, giống như gãi ngứa, giọng nói hổn hển.

"Lâu quá... em không được."

"Hôm nay anh bị dính mưa..." Kiều An Sâm cắn vào vành tai cô, giọng nói khàn khàn ngắt quãng.

"Để tránh bị cảm lạnh, phải vận động cho ra mồ hôi."

"..."

Vận động cho ra mồ hôi cái khỉ khô ấy.

Sơ Nhất nhắm mắt lại, từ bỏ hy vọng, mặc anh chơi đùa.

Cuối hè ở Lam Thành xảy ra một vụ việc lớn, thi thể của một phụ nữ bị vứt vào thùng rác trong một con hẻm hẻo lánh, được nhân viên vệ sinh tìm thấy vào buổi sáng, đối phương gần như ngất đi vì sợ hãi.

Kẻ sát nhân vẫn chưa bị bắt, các vụ án lần lượt xảy ra, đều là những phụ nữ trẻ bị sát hại khi về nhà một mình vào đêm khuya, thủ đoạn phạm tội vô cùng tàn ác.

Phương tiện truyền thông đã đưa tin hai ngày liên tục, những người không quan tâm đến tin tức xã hội như Sơ Nhất cũng tò mò theo dõi diễn biến của vụ án, thậm chí còn trở thành tin tức nóng ở địa phương.

Lòng người hoảng loạn, vô số cư dân mạng kêu gọi các cô gái độc thân chú ý đến an toàn cá nhân, tối muộn không về nhà một mình, mong cảnh sát sẽ bắt được kẻ sát nhân càng sớm càng tốt.

Khi hung thủ gây án lần thứ tư, lần này cuối cùng gã cũng lộ diện và bị camera hành trình của một chiếc ô tô nhỏ đậu bên đường ghi lại.

Không có quá trình phạm tội, chỉ có một người đàn ông mặc đồ đen bước ra từ con hẻm, lộ gần hết khuôn mặt.

Cảnh sát ngay lập tức tìm kiếm, đối chiếu thông qua cơ sở dữ liệu và cuối cùng đã xác định được nghi phạm.

Cư dân mạng và người dân chú ý đến vụ việc này đều thở phào nhẹ nhõm, nếu để một người giống như quả bom vô hình như vậy lởn vởn ở bên cạnh sẽ rất đáng sợ.

Kẻ sát nhân đã thú nhận hành vi phạm tội của mình và sớm bước vào quá trình xét xử, vào ngày xét xử, nhiều phương tiện truyền thông đã xôn xao đón đầu.

Kiều An Sâm là người phụ trách vụ án này, hôm nay anh sẽ ra hầu tòa, buổi sáng khi đi ra ngoài, Sơ Nhất cố ý dậy sớm để chỉnh sửa lại cổ áo cho anh, nắm tay động viên anh.

"Cố lên!"

Kể từ khi chú ý tới chuyện này, cô không khỏi quan tâm đến nó, một buổi tối thuận miệng trò chuyện, Kiều An Sâm nói rằng thông tin vụ án đã đến tay anh, mấy ngày nữa anh có thể khởi kiện ra tòa.

Đây là lần đầu tiên Sơ Nhất cảm thấy tin tức này gần gũi với

mình đến vậy, nhưng mặc dù vô cùng tò mò nhưng cô vẫn nhịn không hỏi, nhưng Kiều An Sâm đã nhận thấy điều đó từ đôi mắt mở to muốn hỏi nhưng lại thôi của cô, anh chủ động kể cho cô nghe những tin tức có thể công khai.

Sau cùng Sơ Nhất hỏi: "Vậy gã ta có bị tử hình không?"

"Bình thường thì sẽ như vậy." Kiều An Sâm nói: "Hơn nữa nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ lập tức thi hành."

"Tuy nhiên, cụ thể vẫn phải phụ thuộc vào quyết định của tòa án, đánh giá từ những thông tin anh có được cho đến nay, có lẽ bất ngờ sẽ không lớn."

Đại khái Sơ Nhất cũng biết tử hình chia thành xử tử ngay lập tức và tử hình treo, loại trước tàn nhẫn hơn, trực tiếp tước đoạt mạng sống, nhưng cô lại không hề có chút thông cảm, những sinh mạng vô tội chết dưới tay gã càng đáng thương hơn.

"Anh phải cố gắng lên." Sơ Nhất xoa đầu Kiều An Sâm, nghiêm túc nói: "Chúng ta nhất định phải để gã nhận sự trừng phạt xứng đáng."

"Anh biết rồi." Kiều An Sâm ôm chặt cô, vẻ nghiêm túc hiếm có.

"Đó là trách nhiệm của anh mà."

Vào ngày tòa tuyên án, trên tivi có mấy kênh phát sóng, khi nghe tin kẻ sát nhân bị kết án tử hình, vô số người đã vỗ tay hoan hô, cho rằng ác báo ác báo, trừng phạt đúng tội.

Sơ Nhất mua trái cây ở cửa hàng trái cây ngoài khu dân cư, ông chủ biết cô, lấy hết những quả cherry vừa nhập vào hôm nay ra, tất cả đều tươi mới, căng mọng, màu sắc tươi sáng.

Bên cạnh cũng có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đang mua

hàng, anh ta chọn đi chọn rất lâu, hai túi lớn của Sơ Nhất đã đầy rồi mà đối phương còn đứng đó, điều này khiến Sơ Nhất nhìn đối phương lâu hơn một chút.

Một khuôn mặt rất bình thường, nước da ngăm đen, quai hàm gầy, mặc quần áo màu đen.

Sơ Nhất nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, kêu ông chủ cân lên rồi trả tiền, sau đó xách vào khu dân cư.

Về nhà rửa sạch một đĩa cherry, số còn lại cho vào tủ lạnh, Sơ Nhất mở tivi, kênh địa phương đang phát sóng thời sự buổi trưa, trùng hợp đưa tin về vụ án giết người hàng loạt mới nhất.

Cô ngồi trên sô pha, cầm một quả cherry cho vào miệng, cắn nát vỏ, nước ngọt lập tức trào ra, lan tỏa trong miệng, cô nheo mắt hài lòng.

"Vụ án giết người hàng loạt có tầm ảnh hưởng lớn gần đây cuối cùng đã được giải quyết. Hung thủ Tạ Hân đã bị Tòa án Nhân dân tối cao kết án tử hình, phải mất hai tháng..."

Bản tin đang phát sóng diễn biến vụ án, Sơ Nhất nhìn người đàn ông trên màn hình, đối phương cúi đầu xuống xe cảnh sát, hai tay bị còng sau lưng, vây quanh là phóng viên và đám đông, trong lúc chen lấn xô đẩy, gã ta vô tình ngẩng đầu lên, ngẩng mặt nhìn vào ống kính, gương mặt ngăm đen không có gì khác thường.

Sơ Nhất sững sờ, quả cherry trong tay rơi xuống đĩa, đôi mắt mở to vì ngạc nhiên.

Ps: Thêm 1 chương như đã hứa nhé, chúc mọi người đọc truyện vui, nếu có lỗi chính tả thì mách tui với nha.

Chương 74: Chương 74

Sơ Nhất cẩn thận quan sát đối tượng trên màn hình tivi, mãi cho đến khi Tạ Hâm biến mất, cô mới tỉnh táo lại, xác nhận khuôn mặt này giống gần như 90% với khuôn mặt cô nhìn thấy trong cửa hàng trái cây.

10% còn lại có thể là do cô chỉ nhìn thoáng qua nên chưa chắc chắn lắm.

Sơ Nhất nuốt nước miếng, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Kiều An Sâm, lúc bấm số, đầu ngón tay của cô run lên.

Tiếng tút tút vang lên hồi lâu cũng không có ai nhận, Sơ Nhất nhịn không được đứng dậy khỏi sô pha vừa lo lắng vừa chờ đợi, lúc căng thẳng cô thường cắn ngón tay, nhìn ngón tay cái bị cắn nham nhở, Sơ Nhất rút tay lại, cùng lúc đó, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Tâm trạng của Sơ Nhất bình tĩnh hơn nhiều.

"Alô, Kiều An Sâm, người tên Tạ Hâm bị bắt thật rồi sao? Gã còn ở đó không? Anh chắc là gã chưa trốn thoát chứ?"
"Sơ Nhất, em đừng coi thường cơ chế kiểm soát tội phạm của đất nước chúng ta, những chuyện vượt ngục thường chỉ xuất hiện trong phim thôi.

" Kiều An Sâm vui vẻ đáp, giống như bị câu hỏi ngây thơ của cô chọc cười.

"Nhưng vừa rồi em mới nhìn thấy gã ta khi đi mua trái cây bên ngoài khu chung cư!!!" Sơ Nhất kích động hét lên, nhấn mạnh nói.

"Em về nhà nhìn thấy tin tức, Tạ Hâm trong đó giống hệt người em nhìn thấy lúc trước!"
"Em chắc là mình không nhìn lầm chứ?" Kiều An Sâm nghiêm túc hỏi, Sơ Nhất vội vàng gật đầu.

"Em chắc chắn mình không nhìn lầm, ông chủ quán trái cây cũng nhìn thấy, anh ta mặc một bộ đô màu đen và đội mũ, hai khuôn ấy cực kỳ giống nhau!"
"Anh đi kiểm tra ngay, em ở yên trong nhà đừng chạy lung tung.

" Kiều An Sâm vội vàng nói, sau khi nghe Sơ Nhất đồng ý mới cúp điện thoại, đồng thời nhanh chóng liên lạc với người phụ trách vụ án.

"Cậu kiểm tra xem Tạ Hâm có anh em sinh đôi không! "
Sơ Nhất ngồi trên ghế sofa nắm chặt điện thoại di động, xem tin tức trên tivi, trong lòng có chút bồn chồn, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

Có lẽ chỉ là giống nhau thôi, nếu không sao dám nghênh ngang đi ra ngoài như vậy.

Cũng có thể là cô đã nhìn lầm.

Sơ Nhất có chút ảo não, cảm thấy mình lanh chanh, làm ầm ĩ quá mức, có lẽ cuộc điện thoại này đã khiến Kiều An Sâm gặp rắc rối lớn, chỉ sợ một nhóm người cực khổ tìm kiếm, sau cùng mới phát hiện ra đó chỉ là nhầm lẫn.

Ài!

Càng nghĩ càng thấy hối hận, Sơ Nhất ước gì mình thể gọi lại cho Kiều An Sâm để hỏi thăm tình hình, nhưng liên lạc với anh vào lúc này chỉ càng thêm phiền thôi.

Cô hoảng sợ cau mày.

Lần đầu tiên tham gia một sự kiện lớn như vậy luôn có cảm giác không chân thực lắm, thậm chí còn cảm thấy mình giống như một đứa trẻ, phát hiện ra một điều không quan trọng nhưng lại tạo cho chúng một ảo tưởng rất quan trọng khi mô tả nó cho người lớn.

Sau đó mọi người bắt đầu bận rộn vì căng thẳng và hoảng sợ, đứa bé ngây thơ đứng ở bên cạnh, sau khi biết được sự thật, người lớn bất lực nhìn đứa bé, tuy mệt mỏi nhưng không trách móc được.

Sơ Nhất nhăn mặt kêu than, hai tay ôm đầu, đập trán xuống đầu gối.

Hy vọng làm vậy có thể khiến nước trong đầu cô văng ra.

Điện thoại di động trong lòng bàn tay đột nhiên rung lên, Sơ Nhất tưởng rằng có tin tức của Kiều An Sâm nên ngồi thẳng dậy, thấy trên đó hiển thị một dãy số xa lạ, lập tức nản lòng.

Cô mệt mỏi nghe máy.

"Xin hỏi ai đấy ạ?"
"Xin chào, có một bưu kiện chuyển phát nhanh ở Đồng Thành cần cô ký nhận.

"
"Đồ gì vậy?" Sơ Nhất nghi ngờ hỏi, lời nói ở đầu bên kia rất lễ phép, vững vàng trả lời.

"Trên đó không có ghi, người gửi họ Triệu.

"
"Ò! " Sơ Nhất không yên tâm thăm dò.

"Anh có số điện thoại di động của đối phương không?"
"Tôi không có quyền xem.

"
"Được rồi, đợi một chút.

" Sơ Nhất kết thúc cuộc gọi, không nhớ gần đây mình đã mua gì.

Tuy nhiên, an ninh trong khu chung cư khá nghiêm ngặt, shipper thường không lên được, một số mặt hàng có giá trị đều đòi hỏi phải ký nhận.

Cô cần suy nghĩ nhiều, cầm chìa khóa đi xuống, giày cũng không thay, lập tức bấm thang máy.

Đi đến cửa, không thấy ai mặc đồng phục, Sơ Nhất đứng trước phòng bảo vệ, nhìn quanh, cuối cùng gọi đến số đó.

"Xin chào? Cho hỏi anh đã tới chưa?"
"Xe của tôi đỗ ở phía trước, bên đường, bạn qua đây đi.

" Sơ Nhất nhìn sang bên kia đường, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe tải màu trắng bạc đậu bên đường, trên đó có dòng chữ " Đồng Thành Express" ở bên ngoài.

Sơ Nhất nói với đối phương: "Tôi nhìn thấy rồi.

" Cô cất điện thoại chạy tới.

Cửa sổ xe vẫn đóng chặt, Sơ Nhất cúi xuống gõ lên kính, cửa xe từ mở ra, cô lùi lại một bước, chưa kịp nhìn thấy người bên trong, cổ tay đã bị nắm chặt.

Sơ Nhất giật mình, ngơ ngác mất một thoáng, ánh mắt rơi vào khuôn mặt vừa nhìn thấy cách đây không lâu, một cảm giác ớn lạnh thấu xương từ lan từ đầu đến chân.

Lúc này đang trên đường lớn, bốt bảo vệ cách đó không xa, gã muốn làm gì!
Sơ Nhất vùng vẫy theo phản xạ, khi tiếng kêu cứu đến tận cổ họng, có người đã dùng tay bịt miệng cô lại, kéo vào trong xe, cô nhanh trí nắm chặt lấy cửa xe, người đàn ông nghiêng người qua cạy từng ngón tay cô.

"Sơ Nhất!" Tiếng gọi quen thuộc đột nhiên vang lên cách đó không xa, xen lẫn sự hoài nghi và hoảng sợ, hơi thở của người trước mặt lập tức trở nên nặng nề, không để ý đến động tác của mình, thậm chí còn định bẻ gãy ngón tay cô.

Kiều An Sâm đã lao tới, rất nhanh, tiếng bước chân đã gần trong gang tấc, trước mắt Sơ Nhất lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, người đàn ông trong xe rút ra một con dao.

Mũi dao sắc bén hướng về phía cô, như thể chỉ cần nhẽ xuống tay là có thể kết thúc một sinh mệnh mong manh, lưỡi dao sáng chói dưới sự phản xạ của ánh nắng mặt trời, đôi mắt của người đàn ông lộ rõ vẻ tàn nhẫn và lạnh lùng, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng sự tàn ác lại lộ ra rõ ràng.

Nỗi sợ hãi trong lòng Sơ Nhất phút chốc dâng lên đến cực điểm, da đầu tê dại, cô có linh cảm rằng người trước mặt thực sự muốn giết cô.

Tưởng chừng chỉ mấy giây, lại tựa như mấy phút sau, trong nháy mắt, cơ thể Sơ Nhất đột nhiên bị một lực mạnh kéo ra, kèm

theo đó là tiếng rên rỉ trầm thấp bên tai.

Kiều An Sâm chắn trước cô, toàn thân bị đè nặng, ngực Sở Nhất đau nhói, ánh mắt mờ mịt nhìn tụ lại, nhìn chằm chằm vào con dao cắm vào lưng anh.

Dường như lưỡi dao không quá sâu.

Lớp vải áo mỏng bắt đầu bị dính máu, màu đỏ tươi lan thành từng vệt lớn, Sơ Nhất há miệng ú ớ, nhưng lại không thể nói được gì.

Có mấy cảnh sát đi cùng anh, lúc người đàn ông đang định lái xe bỏ trốn thì bị bắt lại, khung cảnh hỗn loạn, cơ thể Kiều An Sâm càng ngày càng nặng, Sở Nhất không đỡ nổi nên đành phải quỳ xuống ôm anh.

"Xe cứu thương! Mau gọi xe cứu thương! Làm ơn gọi xe cứu thương giúp tôi với? Anh ấy bị thương, nặng lắm! "
Phần cơ thể đã mất dường như quay trở lại, trái tim từ tê dại đến chết lặng lúc này tràn đầy sợ hãi.

Sơ Nhất thấy sắc mặt Kiều An Sâm càng ngày càng tái nhợt, lòng bàn tay sau lưng dính đầy máu, dinh dính, ấm áp, ngay cả người cô đang run rẩy.

Sơ Nhất điên cuồng hét lên, giọng khàn khàn, nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy dài trên khuôn mặt, ánh mắt mông lung dán chặt vào con dao cắm trên lưng Kiều An Sâm chỉ còn lại sự tuyệt vọng vô bờ bến.

Cô ngã khụy tại chỗ, sức lực trong cơ thể bị rút cạn.

Xe cứu thương chẳng mấy đã tới, Kiều An Sâm đã hôn mê, Sơ Nhất nắm chặt tay anh, cho dù được đẩy được vào phòng phẫu

thuật cũng không chịu buông ra.

Khoảng thời gian tiếp theo là sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Trong quá trình này, đầu óc trống rỗng của Sơ Nhất những suy nghĩ phức tạp, vô tình tua lại tất cả ký ức của cả hai kể từ khi gặp nhau cho đến hiện tại.

Lần đầu tiên đẩy cửa ra nhìn thấy anh, vẻ mặt Kiều An Sâm lạnh nhạt mà nghiêm túc, mặt mày đẹp đến mức nhìn không giống người thật.

Sau khi kết hôn, cả hai tôn trọng lẫn nhau, anh im lặng ít nói.

Tuy nhiều lần tức giận vì hành vi của anh, nhưng khi anh vụng về dỗ dành, cô luôn dễ dàng thỏa hiệp.

Dần dần, cả hai học được cách chia sẻ và yêu thương nhau, như thể họ là một cặp đôi thực sự, dù lúc đó họ đã cưới nhau được gần một năm.

Mọi chuyện ngày càng tốt đẹp hơn, họ bao dung lẫn nhau, ngầm hiểu nhau, ăn ý, dần mài dũa được sự thân mật khăng khít.

Chỉ là cuộc đời luôn không tránh khỏi những chuyện bất ngờ xảy, Sơ Nhất tức giận, ghen ghét muốn chết, lòng hẹp hòi bắt đầu bộc phát rõ ràng.

Kiều An Sâm không lời oán trách mặc cô trút giận, bản thân cố gắng sửa chữa, anh vẫn luôn bao dung cô như vậy.

Cho đến hôm nay, lúc cây dao kia đâm tới, anh đã chắn cho cô mà không hề suy nghĩ.

Với sự liều lĩnh và dũng cảm quên mình như vậy, Sơ Nhất không có cơ hội từ chối, thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy con dao đâm

mình, anh đã lao tới, kiên quyết bảo vệ cô trong lòng.

Giờ đây, anh đang nằm trong phòng phẫu thuật, chưa rõ sống chết.

.

Chương 75: Chương 75

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi cánh cửa đóng kín trước mặt cuối cùng cũng được mở ra, các bác sĩ, y tá mặc áo blouse trắng bước ra, Kiều An Sâm nằm trên giường được kéo ra ngoài, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt trắng bệch.

"Ca phẫu thuật thành công, bệnh nhân không bị tổn thương phần nguy hiểm, song miệng vết thương quá sâu, bệnh nhân mất rất nhiều máu, có lẽ phải rất lâu nữa mới tỉnh lại.

"
Trong phòng bệnh, sau khi mọi người tản đi, bầu không khí trở nên vô cùng yên tĩnh, Kiều An Sâm vẫn bất tỉnh, lặng lẽ nằm đó.

Sơ Nhất nắm tay anh lặng lẽ khóc, trái tim bị dày vò mãi mới hồi phục, giống như bị một thế lực vô hình nào đó siết chặt, rồi đột nhiên buông ra, cứ như vậy lặp đi lặp lại, hành hạ cô đến không yên.

Bầu trời ngoài cửa sổ dần dần tối sầm lại, luồng sáng trắng lạnh lẽo đột nhiên lóe trên đầu cô, ánh sáng chói lóa tràn ngập căn phòng, Sơ Nhất tỉnh dậy sau một giấc ngủ mê man, phát hiện mình vẫn đang nắm tay Kiều An Sâm, cô vội vàng ngồi thẳng dậy nhìn sang anh.

Kiều An Sâm vẫn nhắm chặt mắt, bờ môi tái nhợt.

Vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt Sơ Nhất, cả người cô chán nản

không có sức lực.

"Cô! Sơ?" Người tới đứng ở cửa, mặc đồng phục cảnh sát, khuôn mặt kiên nghị, có phần quen mắt.

Buổi chiều người nọ đi cùng Kiều An Sâm tới.

"Có chuyện gì sao?" Sơ Nhất mở miệng mới nhận ra giọng mình khàn đặc, suốt từ chiều đến giờ cô vẫn chưa ăn uống gì.

"Danh tính của người kia đã điều tra ra.

" Chu Kiên nhìn vào mắt cô, sau không nhịn được liếc nhìn người nằm đó, ánh mắt tràn đầy áy náy và đồng tình.

"Tạ Hân có một người em trai song sinh, chuyện này chỉ có hai người biết, mẹ của bọn họ năm đó chưa chồng đã có thai, sau vì khó sinh mà chết, Tạ Hâm vừa sinh ra đã bị đưa vào trại trẻ mồ côi.

"
"Giang Minh chính là đứa em trai đó, bị suy dinh dưỡng từ trong bụng mẹ, lúc mới sinh sức khỏe yếu nên bị đưa đi cho người khác nuôi, sống ở trong một gia đình xa lạ ở vùng núi xa xôi.

"
"Người duy nhất biết chuyện này là bà của họ, có điều người này mất đã lâu.

"
"Lúc mười lăm tuổi, bọn họ tình cờ gặp nhau.

"
"Họ đã phạm tội cùng nhau, nhưng vì cha mẹ nuôi của Giang Minh đông con nên tên anh ta không được nhập khẩu, do đó không tìm thấy thông tin gì về anh ta.

"

"Người xuất hiện hôm nay chính là Giang Minh.

"

"Anh ta nhìn thấy trên tin tức anh trai mình bị kết án tử hình nên muốn trả thù, cả hai đều là những người có tính cách chống đối xã hội nghiêm trọng! Giang Minh từng nghiên cứu máy tính một thời gian, anh ta đột nhập vào hệ thống và tìm thấy thông tin cá nhân của cô.

"

Chu Kiên mím môi dưới, trịnh trọng cúi đầu trước cô.

"Xin lỗi, đó là sự sơ suất của chúng tôi.

"

Sơ Nhất mấp máy môi, chẳng thể thốt ra nổi hai chữ "Không sao", nhưng hiển nhiên, sai không hoàn toàn là do họ.

Nếu cô không xuống dưới lấy hàng.

Có lẽ tai nạn sẽ không xảy ra.

Sống trong một xã hội pháp trị quá lâu, hầu hết mọi người đều mất đi cảm giác nguy cơ, đặc biệt là sau khi Kiều An Sâm nói rõ với cô rằng đối phương sẽ không trốn thoát được, làm Sơ Nhất tưởng rằng bản thân nhìn nhìn nhầm.

Nếu không, làm sao tên tội phạm một phút trước còn xuất hiện trên tivi đột nhiên lại xuất hiện bên cô được.

Không có khả năng.

Giống như bao lần cô xuống dưới nhà nhận hàng, cộng lại không đến mười phút, nơi đó chỉ cách bốt bảo vệ một mét, đối

phương không thể liều lĩnh làm bừa.

Tai nạn luôn xuất hiện từ những sơ suất nhỏ nhất.

Cho dù cô có cảnh giác hơn nữa bằng cách đứng trước phòng bảo vệ nhờ người đó đưa cho cô! , không, lẽ ra cô không nên đi xuống.

Cho dù đối phương yêu cầu phải tự mình ký tên, giá như cô cương quyết bảo gã đặt ở bốt bảo vệ thì cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Viền mắt Sơ Nhất lại đỏ bừng, cánh mũi chua xót, nước mắt chảy dài, cô nghẹn ngào nức nở.

"Là lỗi của tôi! tại tôi chạy xuống lấy hàng nên Kiều An Sâm mới bị thương, nếu không vì tôi, mọi chuyện đã không xảy ra.

"
"Cô Sơ! " Chu Kiên có chút khó nói, nhưng vẫn nói ra.

"Thật ra nếu chuyện này không xảy ra, có lẽ chúng tôi cũng không bắt được gã nhanh như vậy, dù sao tìm một người mà khi không có bất kỳ tin tức gì về người đó trong biển người mênh mông cũng rất khó.

"
"Hơn nữa, với tính cách của Giang Minh, cho dù lần này cô không đi ra, sớm muộn gì gã cũng sẽ ra tay, gã sẽ luôn rình rập xung quanh, nghĩ đủ mọi cách tấn công, lúc đó có thể sẽ có nhiều nạn nhân hơn nữa.

"
"May mà lần này chúng tôi tới đúng lúc, kịp thời kiểm tra lại camera ở gần đó nên mới không để cho gã thành công triệt để.

"

"Đúng là trong cái rủi có cái may.

"

"Cô đừng tự trách mình, công tố Kiều sẽ không sao đâu.

"

Nói xong, Chu Kiên lơ đãng nhìn xuống dưới chân Sơ Nhất, cô vẫn đang đi đôi dép lê lúc chiều, trong lúc hỗn loạn, có người giẫm lên ngón chân của cô, ngón chân sưng lên, đã chuyển màu xanh tím.

Nhìn nhếch nhác cực kỳ.

Trên quần áo, trên má vẫn còn dính máu, mắt sưng đỏ vì khóc nhiều, cả người lảo đảo sắp ngã.

Anh không đành lòng nói: "Cô đi sửa soạn lại đi, xử lý vết thương ở chân, ăn chút gì đó, công tố Kiều để tôi chăm sóc cho.

"

Thấy Sơ Nhất mở miệng định nói gì đó, Chu Kiến lại dùng giọng điệu không khoan nhượng ngắt lời cô.

"Còn không đi, e là cô sẽ gục ngã trước khi công tố Kiều tỉnh lại đó.

"

Sơ Nhất im lặng mím môi lại, nhìn lại bản thân mình, ngón chân lúc đầu đã đau rồi, nhưng cô không quan tâm, giờ nhìn xuống, nó đã sưng tấy lên.

Cô bỗng thấy khó chịu, lúc này mới nhận ra toàn bộ cánh tay của mình cũng không thoải mái, cổ tay sưng đỏ lên.

Dạ dày gần như xoắn lại với nhau, cổ họng khô khốc, nói chuyện cũng đau.

Cô gật đầu, mỉm cười biết ơn.

"Vậy cảm ơn anh.

"
Cô tìm y tá xin thuốc, xử lý qua loa, sau đó mua cháo ăn, tới giờ phút này, dường như cô mới thoát ra khỏi sự việc kinh hoàng kia, quay trở về thế giới bình thường.

Cô chưa bao giờ nghĩ trong cuộc sống bình dị và đơn giản của mình xuất hiện một cảnh tượng chấn động như vậy, có thể sánh ngang với tình tiết trong phim.

Một tên tội phạm hung ác, một cuộc điện thoại chuyển phát nhanh đơn giản, cô bất ngờ bị đe dọa suýt chết.

Sơ Nhất nghĩ, hẳn là một thời gian rất dài nữa, bản thân sẽ có bóng tâm lý với những cuộc điện thoại giao hàng, có lẽ cả đời cũng sẽ không bao giờ xuống dưới lấy hàng.

Không, khả năng biến thành chim sợ cành cong, thần hồn nát thần tính.

Cô thở hắt ra, tăng tốc ăn, muốn quay lại phòng bệnh thật nhanh để chăm sóc Kiều An Sâm.

Buổi tối, Kiều An Sâm không những không tỉnh lại mà còn bắt đầu lên cơn sốt, bác sĩ trực đến mấy lần đều nói là bình thường, dùng thuốc chống viêm và vật lý trị liệu để hạ nhiệt.

Sở Nhất bận rộn một đêm, mệt mỏi không chịu được, nằm bên giường ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy trời đã sáng choang.

Liếc nhìn Kiều An Sâm vẫn đang nằm đó, lòng cô bỗng chùng xuống, Sơ Nhất đẩy ghế đứng dậy, đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Buổi sáng, bác sĩ kiểm tra cơ thể cho anh, toàn bộ số liệu đều bình thường, theo lý thuyết hẳn lúc này cũng nên tỉnh rồi, nhưng không biết tại sao vẫn chưa có động tĩnh gì, Sơ Nhất kiên nhẫn chờ đợi.

Sơ Nhất lập tức nghĩ đến những người sống thực vật sẽ không bao giờ tỉnh lại, nước mắt lại rơi, hai ngày qua, cô cực kỳ dễ rơi nước mắt, khi tâm trạng hơi dao động nhẹ, mắt cô trở nên chua xót, ánh mắt nhòe đi.

Cô quay mặt đi, nhanh chóng lau nước mắt.

Gió nhẹ lay động tấm rèm trắng bên ngoài, Sơ Nhất nhìn về phía giường, Kiều An Sâm yên tĩnh nằm ở đó, giống như người đẹp ngủ say trong thế giới cổ tích, không hề nhận thức được thế giới bên ngoài, đắm chìm trong giấc mộng của chính mình.

Xung quanh không có ai, Sơ Nhất kéo ghế đến ngồi cạnh giường, lấy mu bàn tay dụi dụi mắt, khẽ nức nở.

"Kiều An Sâm! " Cô gọi tên anh, như thể cô có thể đánh thức anh khỏi giấc mơ.

"Sao anh vẫn chưa tỉnh lại vậy?" Căn phòng trống không có ai trả lời, Sơ Nhất tiếp tục nói.

"Em sợ lắm, em không dám nói với bố mẹ, sợ họ lo lắng, em muốn đợi anh tỉnh lại mới báo bình an cho bố mẹ, ban đêm bệnh viện lạnh lẽo vắng vẻ, ai cũng bận làm việc riêng của mình, niềm vui nỗi buồn của con người không thể nghĩ thông suốt, cho dù trái tim sắp tan vỡ, người khác cũng sẽ không bao giờ nhận ra.

"

"Anh không tỉnh lại! em thật sự không thể trụ nổi nữa! " Sơ Nhất cúi đầu, bắt đầu khe khẽ nức nở, không nhịn được lại nắm lấy tay anh, siết chặt, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh.

Dường như chỉ bằng cách này cô mới có thể trấn áp được nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng.

"Kiều An Sâm, chỉ cần anh tỉnh lại, sau này em sẽ không bao giờ nổi nóng với anh nữa, anh tăng ca, em sẽ ngoan ngoãn đợi anh về nhà, nấu đồ ăn ngon cho anh, ngày ngày đấm lưng cho anh, nấu canh cho anh ăn.

"

"Đúng rồi, gần đây em học được rất nhiều món canh mới mà vẫn chưa có cơ hội nấu cho anh ăn, lần này anh mất máu quá nhiều, nhất định phải bồi bổ cho thật tốt.

"

Sơ Nhất lẩm bẩm một mình, càng nói càng khổ sở, cô cúi đầu khóc nức nở, trong đầu toàn là cảnh cả người Kiều An Sâm đầy máu ngã trước mặt mình.

"Cái cuối cùng! " Bên tai chợt vang lên một giọng nói khàn khàn, Kiều An Sâm cố gắng mở mắt, chậm rãi chớp chớp mi, nhìn cô, ho khan hai tiếng, cười khổ nói: "Hay là thôi đi! "
"Hả?" Sơ Nhất không kịp phản ứng, cô ngạc nhiên mở to miệng, trên mặt vẫn còn một giọt nước mắt long lanh từ từ trượt xuống cằm.

"Anh không muốn ăn canh nữa.

" Kiều An Sâm thở hổn hển bổ sung thêm, giọng nói mang theo ý cười, Sơ Nhất tỉnh táo lại, vẻ mặt thoáng thay đổi, cô nhào tới

tựa đầu vào vai anh khóc không ngừng.

"Hu hu Kiều An Sâm, anh tỉnh rồi! Anh tỉnh thật rồi, anh làm em sợ chết khiếp! " Cô vùi đầu vào cổ anh khóc một lúc, sau sực nhớ ra điều gì đó bèn ngồi thẳng dậy như thể đang đối mặt với một kẻ thù đáng gờm.

"Đúng rồi! Em đi gọi bác sĩ, bác sĩ nói khi nào anh tỉnh phải báo ngay cho bác sĩ!"
Kiều An Sâm còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy người trước mặt hoảng sợ chạy ra ngoài, anh khó khăn vươn tay ra, sờ vào vùng da nóng ẩm trên cổ, nhếch môi cười.

Sau một loạt các cuộc kiểm tra phức tạp, cuối cùng Kiều An Sâm được bác sĩ tuyên bố là không có việc gì nghiêm trọng, chỉ cần dưỡng thương cho tốt là được.

Sơ Nhất đứng bên trông mong nhìn anh, giống như một con thú nhỏ trung thành chờ đợi chủ nhân.

Sau khi mọi người rời đi, cô xách ghế nhỏ tới ngồi xuống, cắn môi, đôi mắt ướt lệ dừng ở nơi anh,
Trạng thái tinh thần của Kiều An Sâm không tốt lắm, cả người vẫn rất yếu ớt, đầu óc giật giật, thần kinh tê dại đau nhức, thân thể không còn chút sức lực, dường như chỉ cần nhắm mắt là ngủ được ngay.

Nhưng anh vẫn cố vực lại tinh thần nói chuyện với cô.

"Tìm y tá, sau đó gọi điện về nhà bảo họ tới thay cho em, em về thu dọn đồ đạc trước, mang theo những thứ cần thiết đến bệnh viện.

" Kiều An Sâm nắm tay cô, dịu dàng căn dặn, nói một hơi dài như vậy phải nghỉ một lúc lâu mới nói tiếp được.

Sơ Nhất gật đầu, vươn tay vuốt ve ngực anh, khẽ nói: "Đừng nói nữa, em biết rồi, chỉ cần anh tỉnh lại, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

"
Kiều An Sâm mím môi nhìn cô không nói gì, ánh mắt dịu dàng bao trọn khuôn mặt cô, không khí yên tĩnh khiến người ta không nỡ phá vỡ.

Sơ Nhất đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

"Đúng rồi, người đàn ông đó đã bị bắt.

" Thấy Kiều An Sâm định nói chuyện, cô lập tức nói: "Anh đừng nói chuyện, nghe em nói là được rồi!"
Kiều An Sâm bất đắc dĩ mỉm cười, ngoan ngoãn nằm đó nghe cô nói.

"Hóa ra bọn họ là anh em sinh đôi! Thật không ngờ! " Sơ Nhất cau mày giận dữ như đang nói về sự thật khó tin đằng sau một điều bí ẩn nào đó, Kiều An Sâm không nói rằng mình đã đoán được từ lâu mà chỉ yên lặng nhìn cô, kèm theo một nụ cười nhẹ trên môi.

Anh tỉnh lại, Sơ Nhất như tìm lại được chủ kiến của mình, cả người lại tràn đầu sức sống, muốn kể cho anh nghe tất cả hành trình trong hai ngày qua, bao gồm cả việc Chu Kiên đến, cô kể cho Kiều An Sâm nghe hết tất cả những gì đối phương nói với mình.

Không biết cô nói bao lâu, Kiều An Sâm dần dần không cố được nữa, mí mắt trùng xuống, sau đó lại cố gắng mở ra, Sơ Nhất phát hiện ra, tiếng nói dần biến mất, lo lắng sờ lên mặt anh.

"Anh nghỉ ngơi trước đi, đợi anh tỉnh em lại kể cho anh nghe.

"
"Ừm! " Kiều An Sâm đáp lại cô, nhưng vẫn mở to mắt nhìn Sơ Nhất, giống như không muốn rời xa, muốn nhìn cô lâu hơn một chút.

Đôi mắt dịu dàng như vậy khiến cả người Sơ Nhất tan chảy, trong lòng chua xót, hốc mắt lại có chút khó chịu.

Cô chớp mắt, cố kìm nước mắt.

"Kiều An Sâm! " Sơ Nhất đến gần, kề sát vào mặt anh thì thầm: "Lần sau anh không được làm như vậy nữa, nếu anh xảy ra chuyện gì, em sống không nổi.

"
Vừa nghĩ đến khả năng này, nước mắt lại trào ra, mũi lại đau nhức.

Kiều An Sâm nhìn cô, ánh mắt cô sáng ngời, bị phủ một lớp hơi nước mỏng, ở dưới ánh nắng chiều như đang cất giấu vô vàn vì sao.

Anh hé môi, chậm rãi và khó khăn lắm mới thốt ra được ba từ.

"Anh cũng vậy.

"
Nếu có chuyện gì xảy ra với em, anh cũng rất sợ hãi, dù sống cũng rất khổ sở.

Lúc đó Kiều An Sâm cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là khi nhìn thấy con dao đâm về phía Sơ Nhất, anh ngăn chặn theo bản năng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Cô ấy nhỏ nhắn yếu đuối như vậy, bị thương nhẹ cũng rơi nước mắt, con dao nhìn sắc bén như vậy, nếu thật sự làm cô bị

thường, chẳng phải trời cũng sụp đổ sao.

Cho đến lúc này Kiều An Sâm cũng không hề hối hận, bởi vì anh không thể tưởng tượng được cảnh Sơ Nhất nằm ở đây, yếu đến mức không nói nên lời.

Bởi vì, nó thực sự rất đau.

Anh thà tự mình gánh chịu nỗi đau còn hơn.

Sơ Nhất sửng sốt mấy giây mới nhận ra ý nghĩa trong ba từ kia, cô lại khóc, rồi cố kìm nén nước mắt, đến nổi mặt đỏ bừng.

Kiều An Sâm khẽ siết chặt tay cô, yên lặng an ủi cô, sức lực đã cạn kiệt đến cực hạn, không thể trụ được nữa, mí mắt nặng nề rũ xuống, anh chìm vào giấc ngủ mê man.

Khi bố Kiều và Điền Uyển biết tin, họ đều sợ chết khiếp, lập tức chạy đến bệnh viện.

Nghe được chân tướng sự việc từ miệng Sơ Nhất, họ không hề trách móc cô mà còn an ủi cô.

"Thật xin lỗi con yêu, công việc của Kiều An Sâm nhà ta rất dễ gây thù chuốc oán, lần này dọa đến con rồi?"
"Không, là lỗi của con.

"Sơ Nhất vừa nói ra đã không khống chế cảm xúc, nhưng cũng may là cô đã lập tức điều chỉnh lại, tươi cười rạng rỡ nhìn bọn họ.

"May mắn không bị thương tới chỗ nguy hiểm, bác sĩ nói chỉ cần chú ý dưỡng thương là được.

"

Có người lớn bên cạnh, cô không phải lo lắng nhiều chuyện nữa, so với hai ngày trước phải lo lắng chờ đợi một mình, những ngày sau đó dễ dàng hơn rất nhiều.

Điều quan trọng nhất là sức khỏe của Kiều An Sâm ngày càng tốt hơn.

Bà Văn Phương và Sơ Thiên cũng thường xuyên tới thăm, lần nào tới cũng hầm canh mang theo, mẹ cô ngồi bên giường nhìn Kiều An Sâm cúi đầu uống canh, hộp giữ nhìn thấy cả đáy, ánh mắt bà tràn đầy yêu thương.

"An Sâm, canh mẹ nấu ngon đúng không, đứa con gái kia của mẹ không thừa hưởng được chút kỹ năng nào của mẹ! Để con phải chịu uất ức rồi.

" Nói xong, bà thương xót xoa đầu Kiều An Sâm, giống như anh đã chịu đủ ngược đãi.

Sơ Nhất: "! "
Nằm viện gần một tháng, Kiều An Sâm hoạt động trở lại bình thường, sắc mặt hồng hào hơn trước rất nhiều, miệng vết thương cũng đã khép lại, bác sĩ nói rất nhanh sẽ được xuất viện.

Viên cảnh sát tên Chu Kiên đến mấy lần, vừa đến thăm vừa nói chuyện công việc, vụ án đã được các công tố viên khác xử lý, mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ.

Cả hai đều không thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

Sau khi người nọ rời đi, Sơ Nhất chợt nhớ tới chuyện ngày hôm đó, cô đã cố ý quên mất, rất lâu rồi cô không nhớ lại.

Kiều An Sâm mặc đồ bệnh nhân dựa vào đầu giường đọc sách, nằm viện lâu như vậy, làn da của anh trắng hơn nhiều, tóc mái xõa nhẹ trên trán, nhìn rất tao nhã.

Những ngón tay thon dài của anh lật từng trang sách, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn từng dòng chữ trên đó.

Sơ Nhất ngồi bên giường bệnh, khi đang chiêm ngưỡng bức tranh này, trong đầu tôi chợt nảy ra một ý nghĩ.

"Đúng rồi, Kiều An Sâm.

"
"Hả?" Anh rời mắt khỏi cuốn sách, ngước mắt nhìn qua.

"Nếu! " Sơ Nhất chậm rãi nói, giọng điệu có chút mơ hồ: "Em nói là nếu thôi, nếu người ngày hôm đó không phải em, anh cũng sẽ xông tới sao?"
Kiều An Sâm dừng tay, trong mắt lộ ra vẻ suy tư sâu xa, cuối cùng mỉm cười, xoa đầu cô, nhẹ nói.

"Anh không biết.

"
"Ỏ! " Sở Nhất không biết là mình thất vọng hay là gì, giọng điệu có chút phức tạp đáp lại, sau đó ấn vào bìa sách trong tay, nháy mắt với anh.

"Anh đọc sách tiếp đi, không cần để ý đến em đâu.

"
"Có điều! " Dưới ánh mặt trời, Kiều An Sâm hơi nghiêng đầu, nói: "Anh sẽ chuyên nghiệp hơn, nghĩ biện pháp giật lấy con dao từ trong tay gã.

"
Kiều An Sâm đã học cách tự vệ cơ bản nhất, khi đó thật ra nếu anh phản ứng nhanh hơn thì hẳn là có thể tránh được, nhưng lúc đó, anh hoàn toàn mất đi suy nghĩ.

"Ra vậy! " Sơ Nhất giả vờ nghiêm túc gật đầu, kìm nén nụ cười nơi khóe miệng, nhưng mất cả vui vẻ đều tràn ra khỏi mắt.

"Vậy thì loại hành vi thiếu chuyên nghiệp này không được phép xảy ra nữa.

"
Ngày Kiều An Sâm xuất viện là một ngày nắng đẹp, bầu trời trong xanh, mây trắng nối đuôi nhau bồng bềnh, ánh nắng dịu dàng bao trùm mặt đất.

Mùa hè đã qua, gió mang cái mát của mùa thu tới.

Kiều An Sâm khoác một chiếc áo Cardigan đơn giản, trong tay Sơ Nhất xách theo hành lý tích lũy trong khoảng thời gian này, bố Kiều và Điền Uyển cũng ở đó giúp xách đồ.

Về đến nhà, trước cửa có một lò than lớn, Sơ Thiên và bà Văn Phương đứng đó, gọi Kiều An Sâm bước tới.

Hai người nhìn nhau, tỏ ra bất lực nhưng vẫn làm như lời họ nói.

"Được rồi! Xui đi may ở, vận rủi tiêu tan!"
Khi chân anh bước qua lò than, tiếng reo hò vang lên từ cả hai phía, bà Văn Phương và Điền Uyển đứng đó vỗ tay, mặt mày rạng rỡ, Sơ Nhất cũng bị cuốn theo, âm thầm hy vọng rằng cuộc sống trong tương lai sẽ suôn sẻ.

Hai gia đình cùng nhau ăn bữa vui vẻ, mãi đến khi màn đêm buông xuống mới về.

Buổi tối, Sơ Nhất và Kiều An Sâm nằm cạnh nhau, khoảnh khắc tưởng chừng như bình thường ngày thường giờ lại tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

"Anh quay sang chỗ khác.

" Sơ Nhất đột nhiên nói với anh, Kiều An Sâm không hiểu ý cô, nhưng vẫn làm theo.

Anh quay lưng về phía cô, để lộ tấm lưng rộng, Sơ Nhất cẩn thận cởi quần áo của anh ra.

Bên xương bả vai có một lớp da khác hẳn với lớp da bên cạnh, vết thương đã bong ra từ lâu, chỉ để lại một vết sẹo màu hồng nhạt.

.

Đầu ngón tay Sơ Nhất nhẹ nhàng lướt qua, đau lòng nói: "Đau không?"
"Không còn đau nữa.

" Kiều An Sâm quay người lại, thản nhiên nói với cô.

Sơ Nhất chạm vào nó hai lần, lông mi rũ xuống, đột nhiên cúi người hôn lên vết sẹo dữ tợn kia.

Người trước mặt hơi run rẩy, sau đó là giọng nói cảnh báo đầy chịu đựng của Kiều An Sâm.

"Sơ Nhất! "
"Được rồi.

" Sơ Nhất vén áo an xuống, cách lớp vải trên lưng vuốt ve chỗ đó hai lần, Kiều An Sâm lập tức xoay người ôm chặt cô vào lòng.

"Đừng cử động nữa.

"
"Hả?"
"Ngủ thôi.

"
Nghỉ ở nhà không bao lâu, Kiều An Sâm lại tiếp tục quay lại làm việc, cuộc sống hỗn loạn của Sơ Nhất cũng bắt đầu khôi phục lại từng chút, trở về như lúc ban đầu.

Dường như có điều gì đó đã thay đổi, lại giống như vẫn như thường lệ.

Chỉ là cô và Kiều An Sâm không bao giờ cãi nhau nữa, mặc dù trước đây hai người hiếm khi cãi nhau, nhưng thỉnh thoảng lại cũng có giận dỗi một lát, bây giờ lại hòa hợp hơn rất nhiều.

Có đôi khi Sơ Nhất sẽ vì một số chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống mà vô cớ tức giận với Kiều An Sâm, nhưng khi bình tĩnh lại, cô trò chuyện giảng giải cho anh, mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, bất tri bất giác, thất tịch lại đến Lễ tình nhân vẫn sôi động như mọi khi, khách sạn đã sớm tung ra chương trình giảm giá, thương hiệu cũng bắt đầu rục rịch, Sơ Nhất dặn Kiều An Sâm không được tăng ca mà phải về nhà ăn cơm.

Năm nay không còn nến nữa, lúc sơ nất dọn dẹp thì phát hiện cây nến mua bữa cho sinh nhật Kiều An Sâm bị côn trùng cắn hơn phân nửa, cô đành phải đau lòng vứt bỏ, sau đó lên mạng mua bình xịt côn trùng.

Như thường lệ, mặc dù không có bít tết rượu vang đỏ nhưng vẫn có đồ ăn Trung Quốc với bánh ngọt tự làm.

Các món ăn đã được Sơ Nhất chuẩn bị kỹ lưỡng, một đĩa cánh gà

rán cũng được đặt trên bàn, trang trí một bông hoa nhỏ bên cạnh, đúng tiêu chuẩn khách sạn năm sao cao cấp.

Kiều An Sâm nhìn người đối diện, trong mắt cô không dấu được vui vẻ, cô vốn là như vậy, trong cuộc sống thường ngày thường có thể tạo ra một chút lãng mạn đặc biệt.

Ăn xong, chuẩn bị cắt bánh, Kiều An Sâm cầm dao định cắt thì lại bị Sơ Nhất đột nhiên ngăn lại.

"Đợi đã, để em ước một điều!"
"! Cũng không phải sinh nhật.

" Kiều An Sâm dừng lại động tác, trong mắt tràn đầy bất lực.

"Đều là bánh ngọt, không có phân biệt cao thấp.

" Sơ Nhất nhìn anh, tìm một cây nến nhỏ trong bếp, cắm vào giữa chiếc bánh, ra lệnh cho Kiều An Sâm tắt đèn.

Cả phòng khách tối om, trước mắt chỉ còn lại ngọn nến vàng cháy lập lòe, Sơ Nhất chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại.

! Ước gì mười năm, hai mươi năm tới và thậm chí cả những ngày khi con già đi, năm nào cũng có thể mừng lễ tình nhân cùng với người trước mặt con đây.

"Sơ Nhất, em ước gì vậy?" Có người thì thầm vào tai, Sơ Nhất mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt Kiều An Sâm được ánh nến chiếu sáng, tràn đầy dịu dàng và ấm áp.

Cô suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Không nói cho anh biết, nói ra sẽ mất linh"
"Vừa rồi anh có ước một điều.

" Anh giành công như một đứa trẻ, giọng điệu vừa vui mừng

vừa bí ẩn.

Sơ Nhất rất phối hợp hỏi anh.

"Vậy anh ước cái gì?"
"Anh ước mỗi một ngày lễ tình nhân sau này đều có thể ở bên em.

" Kiều An Sâm không do dự nói, Sơ Nhất phiền muốn cau mày, hận không thể bịt miệng anh lại.

"Không được nói! Nói ra sẽ mất linh!"
"Nhưng, tâm nguyện này chỉ có em mới có thể thực hiện được.

" Kiều An Sâm bất ngờ đi tới, hôn nhẹ vào môi cô, hỏi.

"Sơ Nhất, em có bằng lòng không?"
Giống như lần trước anh cầu hôn cô, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc hỏi cô.

"Sơ Nhất, em có bằng lòng không?"
"Em bằng lòng.

"
Cô lại gật đầu không chút do dự.

.

Chương 76: Chương 76

Lời cầu hôn của Kiều An Sâm năm đó không lãng mạn chút nào.

Sơ Nhất nhớ rất rõ, ngày ấy cha mẹ hai bên đã ngồi lại với nhau, trao đổi ý kiến và bàn bạc chuyện của bọn họ
Khi ấy, cô lo lắng cả đêm, cuối cùng cũng ngầm chấp nhận.

Tiếp đó, hai bên gia đình bắt đầu chuẩn bị cho đám cưới, lúc Sơ Nhất và Kiều An Sâm gặp lại nhau, giữa hai người có chút xíu gượng gạo.

Nói là người yêu, nhưng lại giống như sẽ phải kết hôn, nói và vợ chồng chưa cưới, song giữa họ không hề trải qua một nghi lễ hay có sự chân thành nào cả.

Dường như có một lớp màng mỏng chắn ở giữa, rất cần phải chọc thủng.

Mấy ngày sau, không biết được ai nhắc nhở, Kiều An Sâm đột nhiên hẹn cô đi chơi, sau khi dùng xong bữa tối, không biết anh lấy đâu ra một bó hoa hồng, quỳ một gối trước mặt cô, tay kia cầm hộp nhẫn kim cương, thấp thỏm nói.

"Sở Nhất, em có bằng lòng lấy anh không?"
Sơ Nhất nhớ lúc đó cô còn sững sờ mất vài giây, đầu gối nhũn ra, đầu óc choáng váng.

Lần đầu tiên được người ta cầu hôn.

Người đó lại là Kiều An Sâm.

Dù biết cuối cùng họ cũng sẽ kết hôn nhưng Sơ Nhất không ngờ rằng quá trình này sẽ xảy ra, cảm xúc lúc ấy của cô phần lớn là ngạc nhiên xen chút cảm động đến mức không biết phải nói gì.

Chắc do cô lâu không lên tiếng, Kiều An Sâm lại mím môi dưới, vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng hỏi.

"Sơ Nhất, em có bằng lòng không?"
"Em bằng lòng.

" Cơ mặt cô giãn ra, gật đầu thật mạnh mà không cần suy nghĩ.

Sau lễ tình nhân đêm đó, không lâu sau là đến ngày sinh nhật của Sơ Nhất.

Sinh nhật thứ hai mươi chín của cô.

Sau hôm đó, cô sẽ tròn ba mươi tuổi.

Trước kia còn cảm thấy con số này còn rất xa, cho đến khi ngày này thực sự đến, cô lại cảm thấy không hề chân thật chút nào.

Vậy mà Kiều An Sâm lại có chút lãng mạn của thẳng nam, anh cắm mười tám ngọn nến lên trên chiếc bánh, ánh mắt dịu dàng, cười nói: "Hy vọng Sơ Nhất của anh mãi tuổi mười tám.

"
Sống mũi Sơ Nhất chua xót, suýt chút nữa rơi nước mắt.

Cô biết mình còn non nớt và ngây thơ, có lẽ là sau khi tốt nghiệp vẫn luôn ở nhà, thiếu kinh nghiệm xã hội, rất nhiều chuyện trong cuộc sống của cô đều được Kiều An Sâm giải quyết.

Đường ống nước bị vỡ, cống bị tắc hoặc gặp phải những vấn đề khó giải quyết khiến cô bực bội.

Dường như anh không gì là không làm được, chỉ cần Sơ Nhất từ từ giải thích rõ ràng cho anh biết, cho dù đó là điều Kiều An Sâm chưa đừng tiếp xúc, anh cũng có thể đưa ra ý kiến hợp lý, xoa dịu tâm trí hỗn loạn của Sơ Nhất.

Trước mặt Kiều An Sâm, Sơ Nhất có thể làm cô gái mười tám tuổi mãi mãi.

"Cám ơn anh.

" Cô kìm nén cảm xúc nói, Kiều An Sâm dịu dàng nhìn cô.

"Anh cũng muốn cảm ơn em, Sơ Nhất, cảm ơn em đã tới bên cạnh anh.

"
Mùa đông năm nay vô cùng yên bình, điều đặc biệt duy nhất là bộ phim truyền hình chuyển thể từ truyện tranh Sơ Nhất sắp được ra mắt!
Đúng lúc Lam Thành có đợt tuyết rơi đầu tiên, Kiều An Sâm mang theo tuyết bên ngoài trở về, anh đứng ở huyền quan vỗ nhẹ tóc và tay áo, Sơ Nhất mặc đồ ngủ đang ngồi trên sô pha, nhìn thấy cảnh này bèn phàn nàn: "Không phải em đã để ô ở trong xe của anh rồi sao? Sao lại thành ra thế này?"
"Có chút tuyết mà che ô thì rất kỳ quặc.

" Kiều An Sâm ngẫm nghĩ, bản thân anh là một đàn ông trưởng thành, cầm ô để tránh tuyết trước mặt mọi người có chút xấu hổ.

"Được rồi.

" Sơ Nhất vốn định nói anh chết vì sĩ diện, nhưng vì quan hệ vợ chồng đang vui vẻ hòa thuận, cô tránh nói những lời lẽ khó nghe.

"Anh mau đi tắm đi, đừng để bị cảm lạnh.

"
"Ừ.

"
Sơ Nhất thích uống trà sữa, đặc biệt là vào mùa đông, cô thích cảm giác được ngồi trong căn phòng ấm áp và pha một ly trà sữa nóng.

Kiều An Sâm vừa đi ra đã ngửi thấy mùi thơm tràn ngập trong phòng khách.

Anh bước tới ngồi xuống ghế sô pha, nghiêng người lấy một chiếc cốc khác trên bàn trước mặt, hai chiếc cốc giống nhau, một là chú thỏ sứ màu hồng, một là gấu xanh nhạt.

Hai chiếc cốc này được Kiều An Sâm và Sơ Nhất tự tay làm.

Có lần, Sơ Nhất xem một video về làm gốm thủ công trên mạng, trong lúc hứng thú trỗi dậy, cô đã lùng sục khắp Lam Thành xem có cửa hàng nào như vậy không, kết quả là cô thực sự đã tìm thấy một cửa hàng.

Chờ đến ngày nghỉ cuối tuần, cô rủ Kiều An Sâm đi cùng, hai người đồng tâm hiệp lực, chủ yếu vẫn là nhờ sự giúp đỡ của chủ quán để hoàn thành hai chiếc cốc này.

Sơ Nhất chịu trách nhiệm đưa ra ý tưởng, Kiều An Sâm phụ trách thực hành, thành phẩm cuối cùng ra đời, hiệu quả khá tốt, từ đó trở đi hai chiếc cốc này được hai người thường xuyên sử dụng.

Trà sữa hôm nay được Sở Nhất br thêm nước dâu, hương vị ngọt ngào, Kiều An Sâm uống mấy ngụm, dù hai năm qua đã làm quen với vị ngọt này rồi mà vẫn cảm thấy có chút ngọt ngấy.

Sở Nhất nhìn anh một cái, nói: "Ngọt quá à?"

"Ừ.

" Kiều An Sâm đặt cốc xuống, vị ngọt của dâu vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi, nồng nàn vô cùng.

Anh suy nghĩ một lúc, túm lấy Sơ Nhất, nghiêng đầu hôn cô.

Sự thân mật giữa hai người bây giờ gần như không bị kiềm chế, khi đi ra ngoài, kể cả trên đường lớn, khi không thể kiềm chế được bản thân, Kiều An Sâm cũng sẽ không kiêng kỵ quá nhiều, nhưng khi tách ra, Sơ Nhất lại xấu hổ vùi đầu vào ngực anh không dám ngẩng đầu lên.

Khi đi cùng nhau, họ luôn nắm tay nhau, dính nhau như sam, đôi khi đi bộ mệt mỏi, Kiều An Sâm sẽ cõng cô trên lưng, có người nói kết hôn lâu thì tình yêu sẽ dần biến thành tình thân, nhưng Sơ Nhất lại cảm thấy hai người họ lại ngược lại.

Rõ ràng, càng kết hôn lâu, họ càng yêu nhau, không thể chịu đựng được việc xa nhau một giây phút nào.

Hôn một lúc, Kiều An Sâm mút cánh môi cô, buông ra, liếm liếm khóe môi mình.

"Giờ đỡ hơn nhiều rồi.

" Giọng nói của anh hơi khàn, đôi mắt Sơ Nhất vẫn còn mờ mịt.

"Hả?" Cô mơ màng hỏi.

"Không còn ngấy nữa.

" Kiều An Sâm mỉm cười, cười nhếch mép nhìn cô.

Trông có vẻ nghịch ngợm.

Đầu óc Sơ Nhất tỉnh táo lại, cô đá anh một cái, cáu kỉnh sai.

"Trong bếp vẫn còn hương vị nguyên bản đó, anh vào rót mà uống.

"
"Ừm, lát nữa anh sẽ uống.

" Kiều An Sâm ôm cô vào lòng, hơi tựa lưng vào ghế sofa, nhìn màn hình lớn.

"Hôm nay em xem gì?"
"Lát nữa anh sẽ biết.

" Sơ Nhất nở một nụ cười thần bí, tựa vào ngực anh, vòng tay ôm lấy anh.

"Một bộ phim truyền hình mới.

"

Đúng giờ, tài khoản vip được trực tiếp bỏ qua quảng cáo, hình ảnh chuyển động, một trái tim màu hồng xuất hiện, tiêu đề nằm ngay trong khung hình.

Phông chữ có màu hồng đậm và lãng mạn.

"Trái tim thiếu nữ của tôi".

truyen bac chien
Kiều An Sâm cảm thấy cái tên này quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, chưa kịp suy nghĩ thì Sơ Nhất đã quay người lại, mở to mắt tập trung nhìn vào TV.

Hai người điều chỉnh lại tư thế, Kiều An Sâm ôm cô từ phía sau.

Cảnh đầu tiên trong phim là nhân vật nữ chính đơn thuần dễ thương bị người nhà ép đi xem mắt, miễn cưỡng bước vào quán cà phê và nhìn thấy nam chính đang ngồi bên cửa sổ.

Ống kính quay chậm, quầng sáng dịu nhẹ cho thấy hình bóng người đàn ông đẹp vô thật, cô gái bị đóng băng tại chỗ, nhạc nền lãng mạn và nhẹ nhàng, chàng trai từ từ quay đầu lại, hai người bình tĩnh đối mặt.

Kiều An Sâm nhìn chăm chú cảnh này, trong lòng càng cảm thấy kỳ lạ, lúc này anh mới để ý tới chiếc áo màu hồng của cô gái và mái tóc búi thành một chỏm trên đỉnh đầu.

Anh lại nhìn người đàn ông kia, mặc vest, áo sơ mi màu xanh da trời,đeo cà vạt.

Trong đầu Kiều An Sâm chợt lóe lên điều gì đó.

Lúc này anh mới nhận ra khuôn mặt của nam chính có vẻ quen quen, Kiều An Sâm nhanh chóng tìm kiếm thông tin của anh ta từ kho ký ức của mình.

Là Qúy Mộc Bạch.

Anh ta là nhân vật nam chính của bộ phim truyền hình được chuyển thể từ truyện tranh Sơ Nhất.

"Đây là bộ phim chuyển thể từ truyện của em phải không?" Kiều An Sâm phản ứng nhanh chóng, Sơ Nhất ngẩng đầu, mỉm cười

nhìn anh, sau đó gật đầu.

"Đúng vậy, hôm nay bắt đầu chiếu.

"
Kiều An Sâm nhìn cô không nói lời nào, Sơ Nhất quay đầu tiếp tục xem, Kiều An Sâm cũng thuận theo ánh mắt cô nhìn màn hình TV.

Sau buổi xem mắt đó, vì muốn trốn cảnh bị người nhà ép hôn nên nữ chính chạy ra Bắc, được một người bạn giới thiệu đến một công ty luật, ngày đầu tiên đi làm, cô phát hiện ra rằng vị luật sư lạnh lùng tàn nhẫn khiến người khác nghe danh đã sợ mất mật trước mặt chính là đối tượng "Đào hôn" của mình.

Hai tập phim truyền hình trôi qua trong chớp mắt, cảnh quay cuối cùng kết thúc là cảnh hai người va chạm một lần nữa.

Cô gái lấy tư cách là thực tập sinh vào văn phòng đưa cà phê, nhưng khi nhìn thấy nam chính vì quá bất ngờ đến mức vô tình vấp ngã, cả cốc cà phê trên tay đổ vào giữa quần chàng trai.

Mọi người xôn xao, khung cảnh như đóng băng.

Khi bài hát kết thúc vang lên, Sở Nhất lưu luyến thu hồi ánh mắt, sau đó quay người lại, vòng tay qua cổ anh.

"Hay không?"
"Xem cũng được.

" Kiều An Sâm chậm rãi nói: "Có vài chỗ nhìn quen quen.

"
"Ha ha.

" Sở Nhất không nhịn được cười lên, cười xong cũng không giải

thích gì, chỉ úp mặt vào vai anh ngáp một cái.

"Em buồn ngủ rồi, muốn đi ngủ.

"
"Vào phòng đi.

" Kiều An Sâm đẩy eo cô, Sơ Nhất lắc đầu, ăn vạ.

"Không, em muốn anh bế em vào cơ.

"
Trong mắt Kiều An Sâm hiện lên vẻ đắc dĩ, nhưng anh vẫn đứng dậy bế cô lên, lúc này trên mặt Sơ Nhất không còn vẻ buồn ngủ nữa, cô mỉm cười ôm lấy anh, hai chân vung nhẹ trong không trung.

"Anh Kiều, có khi nào vài năm nữa anh không bế nổi em nữa không?"
Kiều An Sâm liếc mắt nhìn cô, bình tĩnh nói: "Anh tám mươi tuổi vẫn bế được em.

"
"Em không tin!" Sơ Nhất bị chọc cười, nói: "Đợi tới lúc tám mươi tuổi, anh biến thành ông lão mất rồi.

"
"Vậy em thử xem.

" Kiều An Sâm vừa nói vừa đặt cô lên giường, Sơ Nhất ôm chăn trong tay lăn qua lăn lại, vừa nằm xuống đã nhìn thấy Kiều An Sâm đứng ở bên giường, bắt đầu cởi cúc áo ngủ bằng một tay.

"Anh làm gì vậy?!" Sơ Nhất cảnh giác nhìn anh, vơ lấy chiếc gối bên cạnh, ôm thật chặt.

"Đang nói chuyện đàng hoàng, tự dưng cởi quần áo làm gì!"
"Để em cảm nhận được thể lực của anh.

" Trong lúc nói chuyện, anh đã cởi quần áo xong, quỳ một gối xuống giường làm bộ tiến lên, Sơ Nhất lập tức lăn sang một bên.

"A a a a, Kiều An Sâm, anh càng ngày càng dâm rồi!!!"
"Em nói cái gì?" Kiều An Sâm tóm lấy cô như tóm gà, anh nheo mắt lại, có chút cảnh cáo nhìn cô.

Sơ Nhất đã quen với việc thoải mái trò chuyện với Tiểu Cao ở trên mạng, mỗi lần nói nhưng lời tương tự như vậy đều không có áp lực tâm lý, chỉ là buột miệng nói ra mà không cần suy nghĩ, lúc này bị Kiều An Sâm nhìn chằm chằm tra hỏi, cô mới ý thức được mình đã nói gì.

Má Sơ Nhất đỏ bừng, bỏng rát, cô nuốt nước bọt.

"Không! anh, anh nghe lầm rồi.

" Sơ Nhất sợ hãi phủ nhận, Kiều An Sâm cũng không truy cứu, ánh mắt không rõ ý tứ nhìn cô chăm chú, lát sau, anh nhếch môi mỉm cười.

"Ừ.

" Anh khẽ đáp, dường như đã có ý tứ chấp nhận rồi, nhưng linh cảm trong lòng Sơ Nhất ngày càng xấu đi, quả nhiên, cả đêm cô bị dày vò đến khốn khổ.

Không hiểu sao kết hôn đã lâu mà anh vẫn ham mê làm chuyện này không biết mệt mỏi như vậy.

Trưa hôm sau tỉnh lại, Sơ Nhất đau ê ẩm cả người nghĩ thầm.

Chương 77: Chương 77

Tần suất chiếu phim mỗi ngày là hai tập, đây gần như đã trở thành trò tiêu khiển thường xuyên của hai người vào ban đêm, đương nhiên, khi Kiều An Sâm bận rộn phải tăng ca, Sơ Nhất không đợi anh mà tận hưởng buổi một mình.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Kiều An Sâm hỏi cô: "Ban nãy em nói gì nhỉ? Tiền Ấu Ấu kia lại bị mắng khóc sao? Tên Quý Mộc Bạch vẫn trưng ra vẻ mặt cá chết đó sao?"
Sơ Nhất: "! Trong phim người ta tên là Trần Nhất Gia, đúng rồi, hôm nay cô bé kia lại khóc thút thít cả ngày.

"
Kiều An Sâm nghe vậy thì hơi giận, anh lật người trong chăn hai lần, hừ nhẹ một tiếng.

"Gã đó thoạt nhìn không giống người tốt, cả trong lẫn ngoài màn ảnh đều như vậy.

"
Sơ Nhất nén cười, cô cũng không có nói cho anh biết nguyên mẫu chính là anh, để cho Kiều An Sâm tự mắng mình.

"Nói chuyện thì cứ nói thôi, sao còn chỉ trích người khác làm gì?" Sơ Nhất giả vờ nghiêm túc nói, nhằm bảo vệ công lý, Kiều An Sâm nhìn chằm chằm cô một lát,vậy mà lại lên cơn ghen.

"Có phải em còn thích người ta không?!" Vừa nhắc đến chuyện

đó, chuyện cũ như thủy triều tràn vào đầu anh, Kiều An Sâm nhíu mày.

"Lúc đó em vẽ người ta, còn trò chuyện vui vẻ như vậy, trong lòng em gọi cậu ta là gì nhỉ? Nam thần?"
"! "
"Ha.

" Nói xong, anh bật cười vì giận, như muốn cởi quần Sơ Nhất đánh cô.

Nhắc đến chủ đề này, Sơ Nhất cũng không chịu thua kém.

.

Cô cũng cười lạnh một tiếng, lời nói như châu như ngọc.

"Em thì sao, ít ra em không đi chung ô với người ta, bước chầm chậm trong mưa!"
"Anh còn ăn ở nhà người khác, em chưa bao giờ ăn ở nhà Quý Mộc Bạch!"
Kiều An Sâm: "! "
Anh ngậm miệng không trả lời được, hơi thở nghẹn lại trong lồng ngực, rõ ràng oan gần chết nhưng lại không thể nói gì để bào chữa.

"Em rõ ràng! em rõ ràng biết đó chỉ là hiểu lầm! " Kiều An Sâm mở miệng rồi lại dừng một chút, sau đó đột nhiên nói một câu.

"Chí ít anh không thích người ta, nhưng còn em! " Anh suy nghĩ vài giây, trí nhớ vượt trội của anh lúc này mới phát huy hết.

"Hừ, nam minh tinh em thích nhất, ước mơ lại thành sự thật, kích động đến mức cả đêm không ngủ được, vui vẻ đến mức nấu cả một bàn đồ ăn.

" Nói đến đây, anh còn cố ý nhấn mạnh.

"Bởi vì Quý Mộc Bạch.

"
"Em còn đặc biệt nấu món cá sóc chua ngọt.

"
"Một năm em còn không nấu được cho anh hai bữa cá sóc chua ngọt.

"
"! "
Sơ Nhất vẫn biết trí nhớ Kiều An Sâm rất tốt, nhưng không ngờ, ngay cả những việc nhỏ xíu không quan trọng này, anh cũng có thể nhớ tốt như vậy.

Cô trừng mắt nhìn Kiều An Sâm trong bóng tối, cả hai người đều tức giận, giống như hai con cá vàng đầy hơi.

"Quên đi.

" Một lát sau, Kiều An Sâm là người xuống nước trước.

Nhưng cơ thể của anh lại không hề phù hợp với lời nói của anh, nói xong bèn quay lưng về phía Sơ Nhất, giống như tức giận đến mức không muốn nhìn cô.

Sơ Nhất càng tức giận hơn.

Cô không biết anh lấy đâu ra tự tin đến thế, rõ ràng mắt mờ không nhận ra rõ lòng người khác, bây giờ lại trách cô đã vu oan cho anh.

Sơ Nhất trở người mạnh một cái, muốn dùng bóng lưng để thể

hiện sự thờ ơ của mình.

Không chỉ vậy, cô còn khịt mũi rất, rất mạnh.

Âm thanh trong đêm khuya tĩnh lặng lại càng vang dội.

Chỉ trong vài giây, Sơ Nhất còn chưa kịp đếm số nếp gấp trên rèm cửa thì người bên cạnh đã quay người kéo cô vào lòng.

Anh im lặng, ấn cằm lên đỉnh đầu cô, tay ôm chặt eo Sơ Nhất, không cho cô cơ hội phản kháng.

Sơ Nhất giả bộ giãy giụa hai cái nhưng vô ích, căm hận đá vào đùi anh một cái cho hả giận, Kiều An Sâm đã có kinh nghiệm nên để cô đá một cái, khi Sơ Nhất chuẩn bị đá cái thứ hai, anh bèn giơ chân kẹp lấy chân cô.

"Ngủ đi.

" Anh nghiêm túc dạy dỗ, Sơ Nhất vẫn còn cử động, Kiều An Sâm lại dùng một câu hai nghĩa cảnh cáo cô.

"Còn không ngủ nữa thì đừng hòng ngủ.

"

"! " Cô bực bội ngậm miệng, không sao bình tĩnh được, cảm giác đêm nay sẽ là một đêm mất ngủ.

Anh ấy còn không thèm dỗ dành mình nữa chứ.

Sơ Nhất tựa đầu vào xương quai xanh của Kiều An Sâm, nhắm mắt lại, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy sống mũi cay cay.

Quá tủi thân.

Cảm giác cái không lại, đánh không thắng này khiến cô cảm thấy rất ngột ngạt trong ngực, sự ghen tuông cũ lúc trước đã biến mất không dấu vết, trong lòng tràn ngập sự uất ức vì những gì anh đã làm tối nay.

Nhìn thấy cô lặng lẽ tựa vào ngực mình, không giãy giụa cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn quá mức, dựa vào sự hiểu biết của mình về Sơ Nhất, Kiều An Sâm lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong nháy mắt, phía sau lưng hơi lành lạnh, cũng chẳng còn muốn phân cao thấp hay hờn dỗi nữa, Kiều An Sâm thầm hối hận, cúi đầu hôn cô.

Sơ Nhất né đi, môi Kiều An Sâm rơi xuống gò má cô, sau đó một loạt nụ hôn dịu dàng rơi xuống mặt cô, lan tới khóe miệng, cuối cùng dính chặt vào nhau.

Hôn nhau một lúc lâu, hai người tách ra, Kiều An Sâm áp trán mình vào trán cô, hơi thở nóng hổi.

"Đều là lỗi của anh, em đừng tức giận.

" Anh nhỏ giọng xin lỗi, nhưng Sơ Nhất vẫn tức giận, lập tức bắt đầu tự kiểm điểm.

"Em cũng sai rồi! đương nhiên, anh sai hơn!" Cô lập tức nói, Kiều An Sâm vội vàng gật đầu.

"Ừ, đúng, anh không nên tranh cãi với em.

"
"Hừ!" Sơ Nhất tức giận hừ một tiếng, sau lại lén cười.

Thực ra cô không hề tức giận vì chuyện nhỏ này, cô chỉ tức giận

vì một hành động thể hiện sự quan tâm mà thôi.

Hầu hết thời gian, các cô gái đều rất dễ dỗ dành.

Trong khoảng thời gian này, Kiều An Sâm xem phim cùng cô, anh thực sự rất xúc động, thậm chí anh còn đau lòng vì nội dung sau đó, có một lần ở Sơ Nhất nhịn không được nên lắm lời một câu.

"Thật ra thì cậu có thể xem nguyên tác truyện tranh, nội dung khá sát nhau, nhưng chi tiết thì! " Nói được nửa chừng, da đầu Sơ Nhất lập tức tê dại, môi mím chặt, sắc mặt tái nhợt.

Cô luôn giấu Xiaomajia của mình không muốn để lộ ra, Kiều An Sâm chưa bao giờ hỏi bút danh của cô là gì.

*Xiaomajia: Một APP đọc Manhua bên Trung.

Về điểm này dường như cả hai có sự hiểu biết ngầm, chu đáo cho đối phương có không gian riêng.

Sơ Nhất đã từng rất biết ơn Kiều An Sâm, bởi vì cô thực sự không thích những người cô biết ngoài đời nhìn thấy những thứ hư cấu của cô, bao gồm cả những tác phẩm cô tạo ra.

Bởi vì đó là một thế giới nhỏ khác thuộc về cô, hoàn toàn khác với những gì cô thể hiện trong thực tế, sự tương phản giữa hai bên này, sự riêng tư cực độ của cá nhân, không muốn người khác nhìn thấy hết.

Bao gồm cả bạn bè người nhà cô cũng không biết bút danh và các tác phẩm của cô.

Mặc dù bây giờ nó đã được dựng thành phim truyền hình.

Lúc Sơ Nhất nói những lời này, bầu không khí khá yên tĩnh, giọng nói của cô đột nhiên im bặt, Kiều An Sâm chỉ quay đầu nhìn cô, sau đó không có phản ứng gì nhiều cũng không trả lời.

Cô nuốt nước miếng, sau đó trông thấy Kiều An Sâm chậm rãi quay đầu lại, vẫn chăm chú xem TV, như không nghe thấy lời cô nói.

Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm, thầm khen sự suy nghĩ thấu đáo của anh lúc này.

Không đến mấy ngày sau, Kiều An Sâm lại bận rộn, mỗi ngày xem TV với cô xong còn vào phòng sách làm việc vài tiếng, có đêm, ngay cả khi cô đã ngủ say anh cũng chưa về nhà.

Hôm nay là tối thứ sáu, hôm sau là ngày nghỉ, Sơ Nhất thấy Kiều An Sâm vẫn chưa về phòng, thậm chí còn đứng dậy thúc giục anh hai lần.

Cô sẽ lịch sử gõ cửa trước khi bước vào, sau đó sẽ thấy anh nghiêm túc ngồi thẳng trước máy tính, tay đặt trên bàn phím như thể đang kiểm tra thông tin quan trọng nào đó.

Sơ Nhất lặng lẽ thò đầu vào hỏi.

"Anh vẫn chưa xong việc à?"
"Ừ, sắp xong rồi, em đi ngủ trước đi.

" Kiều An Sâm quay đầu nhìn cô, dường như còn chưa thoát khỏi tính chất nghiêm trọng của vụ án, Sơ Nhất ngoan ngoãn gật đầu, lo lắng dặn dò một câu.

"Đừng làm việc quá muộn, anh nhớ ngủ sớm nhé.

"
"Ừ.

" Kiều An Sâm gật đầu, nghiêm túc đồng ý.

Sơ Nhất đành phải tự ngủ một mình, nhưng có lẽ vẫn chưa quen, nhắm mắt một lúc lâu mới mơ màng chìm vào giấc ngủ, cho đến khi ngủ say, Kiều An Sâm vẫn chưa về phòng.

Buổi sáng cũng vậy, Sơ Nhất luôn cảm thấy có gì đó không đúng, ngơ ngác cảm nhận thế giới bên ngoài, sau đó lăn lộn vài cái trên giường, không cách nào ngủ tiếp được nữa nên dứt khoát mở mắt ra thì phát hiện bên cạnh trống rỗng, chỉ có một mình cô.

Kiều An Sâm cả đêm không về phòng sao?
Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Sơ Nhất, cơn buồn ngủ còn sót lại trong nháy mắt biến mất, Sơ Nhất lập tức vén chăn rời khỏi giường, đi dép lê mở cửa bước đi ra ngoài.

Vừa bước vào phòng khách liền nhìn thấy cửa phòng sách đối diện mở ra, Kiều An Sâm mệt mỏi bước ra ngoài, dưới mắt xanh đen, giống như cả đêm không ngủ.

Sơ Nhất sợ ngây người.

Cô không ngờ bây giờ Kiều An Sâm lại bận rộn như vậy, theo cô biết, từ khi bị thương, công việc của anh đã có chút thay đổi, nửa năm trở lại đây, anh có nhiều thời gian rảnh hơn, không còn phải ngày nào cũng tăng ca như trước đây nữa.

Tại sao đột nhiên phải thức suốt đêm như vậy?

Sơ Nhất đau lòng suýt rơi nước mắt.

Cô lập tức tiến lên nắm lấy cánh tay Kiều An Sâm, nhìn từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy đau lòng.

"Đêm qua anh không ngủ sao? Viện kiểm sát của anh xảy ra

chuyện gì vậy? Sao lại đối xử với người ta như vậy? Cứ tiếp tục như vậy thì làm sao có thể chịu đựng được!"
Cô tiếp tục nói, cõi lòng tràn đầy lo lắng, trên mặt Kiều An Sâm lộ ra vẻ áy náy và tội lỗi, Sơ Nhất đang đắm chìm trong đau lòng và buồn bã cũng không để ý đến điều đó, cô đưa tay ra ôm lấy mặt Kiều An Sâm, nước mắt lưng tròn chực rơi xuống.

"Chồng ơi! hay là chúng ta từ chức đi? Em có thể nuôi anh, cái công việc tồi tệ này anh không cần làm nữa!"
"Sơ Nhất.

" Kiều An Sâm không nghe nổi nữa bèn nắm lấy tay cô, giữ trong lòng bàn tay mình.

"Anh không sao.

" Anh hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng dỗ dành cô: "Đừng lo lắng, nhé?"
"Sao em có thể không lo lắng cho được!" Sơ Nhất buồn bực nức nở.

"Bây giờ có nhiều người đột tử, trước đây anh bận rộn thì thôi đi, bây giờ lại phải làm việc thâu đêm, lỡ như anh xảy ra chuyện thì phải làm sao đây!"
"! " Kiều An Sâm im lặng, sau đó cam đoan.

"Chỉ lần này thôi, sẽ không bao giờ có lần sau nữa.

"
"Lần này là tình huống đặc biệt, không hoàn toàn là công việc! " Sau đó anh khẽ bổ sung, đáng tiếc Sơ Nhất không để ý.

"Thật ư?" Cô bình tĩnh lại một chút, vẻ mặt đáng thương tìm kiếm sự an tâm, Kiều An Sâm lập tức nghiêm túc nói lại.

"Thật đấy, anh thề.

"
Sơ Nhất mím môi, cụp mắt xuống, không nói nữa, Kiều An Sâm nhanh chóng ôm cô vào lòng, vỗ vỗ vai cô.

"Được rồi, được rồi, đừng lo lắng, anh sẽ chú ý đến sức khỏe của mình.

"
"Ừm.

" Một lúc lâu sau, cô mới kìm nén tiếng nức nở đáp lại.

Sau đó, đúng như những gì Kiều An Sâm nói, khôi phục lại quy luật làm việc và nghỉ ngơi như trước, trái tim thấp thỏm của Sở Nhất cuối cùng cũng bình thường trở lại, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Bộ phim truyền hình cuối cùng đã chuyển từ "Trần Nhất Gia khiến người ta ngày nào cũng khóc tìm đường chết" sang một cảnh tình yêu ngọt ngào.

Nam chính và nữ chính cuối cùng cũng bắt đầu mối quan hệ tình cảm, trái tim của mẹ đẻ là Sơ Nhất đây sắp tan vỡ rồi.

Một ngày nọ, nam chính bất ngờ được yêu cầu dẫn nữ chính đi gắp gấu bông.

.

Chương 78

Cảnh này cũng được Sơ Nhất chuyển thể từ chất liệu cuộc sống của chính mình, không có quá nhiều sự chế tác nghệ thuật, vì lúc đó khung cảnh thật sự rất đẹp, dù đã trôi qua hai năm, khi cô nhớ lại một lần nữa, cảnh đó vẫn hiện lên sâu sắc và rõ ràng trong ký ức. Mỗi khi nghĩ lại, cô không kìm được mỉm cười.

Nhưng Kiều An Sâm lại không biết.

Trước mặt, trên màn hình TV đã xuất hiện cảnh nam chính và nữ chính đứng trước máy gắp thú, chuẩn bị bắt đầu chơi.

Sơ Nhất thót tim, đang tính tìm một cái cớ để đuổi Kiều An Sâm đi hoặc tùy tiện nghĩ ra một lý do.

Ví dụ như khi vẽ truyện tranh, cô vừa hay cảm thấy tình tiết này rất hay, đột nhiên có cảm hứng nên tiện tay thêm vào.

Đúng, chính là như vậy.

Sơ Nhất tự thuyết phục mình, tập trung hoàn toàn vào việc để ý phản ứng của Kiều An Sâm.

Ai ngờ, cho đến khi nam chính và nữ chính đã gắp xong thú bông, trên người treo đầy thú bông đi ra quảng trường, được bọn trẻ con nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ, tình tiết rõ ràng giống hệt như vậy xuất hiện mà Kiều An Sâm vẫn chăm chú nhìn TV không nhúc nhích, như thể không hề phát hiện ra điều gì.

Lúc này, Sơ Nhất cũng không biết phải diễn tả cảm giác của mình thế nào, chỉ biết tâm trạng cô rất phức tạp.

Giữa quảng trường đông đúc người qua lại, nữ chính kiễng chân hôn nhẹ nam chính, sau đó bị anh kéo ra sau gốc cây, cúi đầu xuống...

Đến đây, Sơ Nhất thực sự không nhịn được mà liếc trộm Kiều An Sâm một cái, anh vẫn rất chăm chú, chẳng qua như nhận ra ánh mắt của cô, muốn quay đầu lại.

Sơ Nhất "vèo" một cái, nhanh chóng quay lại, ngồi thẳng lưng ngay ngắn.

Kiều An Sâm đột nhiên lên tiếng: "Đoạn này trông quen quá."

"Hờ... ờ." Sở Nghị lưỡng lự, bối rối, ánh mắt đảo quanh, đang định nói ra lý do đã chuẩn bị từ lâu, Kiều An Sâm quay đầu lại, thản nhiên nói.

"Anh chỉ nói bâng khua thôi."

"À... ồ." Sở Nhất như bị nghẹn lại, cảm giác khó chịu dồn nén trong lòng, không thể giải tỏa

Sau khi xem xong tập phim hôm nay, Sơ Nhất ủ rũ đi về phòng, trông như đang giấu điều gì đó trong lòng, trông cô không có chút tinh thần.

Kiều An Sâm nhìn cô như vậy, không kìm được hỏi: "Em sao thế? Tâm trạng không tốt à?"

Sơ Nhất lắc đầu mà không nói lời nào, bên ngoài tỏ ra không có gì, nhưng trên gương mặt lại hiện rõ hai chữ: Không, vui.

Kiều An Sâm không biết phải giải quyết tình huống này thế nào,

có chút lúng túng, bởi vì đây là lần đầu tiên anh thấy một Sơ Nhất không giấu nổi cảm xúc lại có biểu cảm sâu lắng và phức tạp như vậy.

Anh do dự một lúc, bất chợt có một ý tưởng lóe lên trong đầu.

"Vậy là phải ôm, hôn, nhấc bổng lên sao?"

Sơ Nhất: "!!!"

Cô ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn anh, mở to mắt.

"Gì cơ?" Cô tưởng mình nghe nhầm.

Kiều An Sâm mím môi, đứng yên vài giây, rồi đột ngột tiến tới, hai tay ôm lấy eo cô, nhấc Sơ Nhất lên khỏi mặt đất.

Cô theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ anh.

Kiều An Sâm ôm cô quay một vòng, cảm giác mất trọng lực và cơn gió thổi qua, cùng với trải nghiệm mới lạ từ hành động này, khiến Sơ Nhất không nhịn được cười phá lên.

"Kiều An Sâm, anh làm gì vậy..." Cô cười khúc khích, nhưng vẫn không buông tay, chiếc váy ngủ bay phấp phới, tâm trạng của cô cũng bay cao.

Giống như hồi bé được ngồi trên cổ bố, một niềm vui độc nhất vô nhị của trẻ con.

Quay hai vòng, Kiều An Sâm đặt cô xuống, Sơ Nhất vẫn còn chưa thỏa mãn, định nói gì đó thì Kiều An Sâm đã cúi xuống hôn.

Cuối cùng, anh buông cô ra, nói nhỏ: "Xong rồi."

Xong rồi?

Mãi đến khi bị Kiều An Sâm mơ mơ màng màng kéo vào phòng, đầu óc Sơ Nhất mới chậm rãi hoạt động trở lại.

"Vậy là phải ôm, hôn, nhấc bổng lên sao?"

Vậy nên, vừa nãy chính là...

Bước chân Sơ Nhất lập tức khựng lại, cô kéo nhẹ góc áo của Kiều An Sâm ở phía trước, anh quay người lại, thấy Sơ Nhất cúi đầu đứng đó, lí nhí nói: "Em muốn nữa."

"Gì cơ?" Lần này đến lượt Kiều An Sâm bối rối.

Sơ Nhất ngẩng đầu nhìn anh, cắn môi, lấy hết can đảm.

"Em muốn ôm, hôn và nhấc bổng lên nữa."

"..."

Tối hôm đó, tình thế giữa hai người đảo ngược, trước đây toàn là Sơ Nhất yếu ớt mệt mỏi nằm trên giường, còn giờ đến lượt Kiều An Sâm.

Sơ Nhất quỳ ngồi bên cạnh, khuôn mặt vẫn đỏ ửng, chưa thỏa mãn mà lay lay người anh.

"Em muốn nữa, muốn thêm một lần nữa mà!"

"Anh hết sức rồi." Kiều An Sâm thở dốc, đôi môi nhợt nhạt, kiệt sức nằm bẹp trong chăn.

Sơ Nhất không hài lòng chu môi, nhưng nghĩ đến hạnh phúc tương lai của mình, cô vẫn ân cần xoa bóp cánh tay và đấm vai cho anh.

Ánh mắt Kiều An Sâm vô hồn nhìn trần nhà, trong đầu chỉ toàn hình ảnh của vài phút trước.

Kể từ khi Sơ Nhất cảm nhận niềm vui của việc ôm, hôn và nhấc bổng lên, cô không thể cưỡng lại được, yêu cầu Kiều An Sâm bế cô quay lần thứ hai, thứ ba... đến mức sau này anh không nhớ đã bao nhiêu lần.

Ban đầu thì còn ổn, nhưng về sau, thể lực của anh không chịu nổi nữa. Dù sao cũng là trọng lượng của một người lớn, ôm lên rồi quay vài vòng trong không trung cũng tiêu hao rất nhiều sức lực.

Nhưng Kiều An Sâm không thể từ chối những lời nài nỉ của Sơ Nhất. Cô ôm eo anh, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp mắt nhìn anh, ngón tay trỏ đặt lên môi, liên tục năn nỉ.

"Thêm lần nữa được không, lần cuối cùng thôi, lần này thật sự là lần cuối."

Nếu anh hơi chần chừ không đồng ý, Sơ Nhất sẽ lập tức ôm lấy anh nhảy nhót tại chỗ, dáng người nhỏ bé nhảy lên nhảy xuống khiến Kiều An Sâm không đành lòng từ chối.

Vậy nên, lần cuối cùng lại thêm lần cuối cùng nữa, Sơ Nhất chơi đến nghiện, vui vẻ không biết chán, còn Kiều An Sâm trong một lần cánh tay yếu đi, suýt nữa làm rơi cô xuống.

Anh toát mồ hôi lạnh, sau đó kiên quyết kết thúc trò chơi mới này.

Lúc này, Kiều An Sâm nằm trên giường, quay đầu nhìn Sơ Nhất đang quỳ bên cạnh ân cần xoa bóp cánh tay cho anh, anh khẽ dùng chút sức kéo cô vào lòng.

"Anh phục vụ em cả buổi tối rồi, bây giờ đến lượt em phục vụ anh?" Giọng anh nghe như vừa trải qua một cuộc chạy dài, đầy mệt mỏi nhưng thoải mái, khiến Sơ Nhất mềm lòng, hoàn toàn nghe theo.

"Bây giờ chẳng phải em đang phục vụ anh sao?" Cô hôn nhẹ lên cằm Kiều An Sâm, ngoan ngoãn nói: "Anh còn muốn phục vụ thế nào nữa?"

Kiều An Sâm lại nhìn lên trần nhà, trong đầu lần nữa hiện lên vài hình ảnh.

Anh chậm rãi rũ mắt, ánh mắt không rõ ý tứ nhìn cô, khẽ mấp máy môi, chậm rãi cất lời.

"Em ngồi lên đi, tự mình động."

Sơ Nhất: "!!!!!!!!!"

"..."

Những lời như của tổng tài bá đạo này anh học từ đâu ra vậy!!!

Sau vài giây hoảng loạn, Sơ Nhất cảm thấy cảnh này quen thuộc như đã từng gặp, câu nói này đã từng rất hot trên mạng và bị chế giễu thậm tệ, cô cũng không để ý nhiều lắm.

Cô chỉ tò mò không biết Kiều An Sâm học nó từ đâu.

"Dạo này anh bị làm sao vậy?" Sơ Nhất nheo mắt dò xét.

"Sao đột nhiên bắt kịp xu hướng quá vậy."Mặc dù đã lỗi thời, cô nghĩ.

Kiều An Sâm giang hai tay nằm trên giường, cơ bắp vẫn còn đau nhức, Sơ Nhất nằm trên người anh, ánh mắt cảnh giác nhìn

chằm chằm anh.

Ánh đèn trên đầu quá sáng, Kiều An Sâm nhắm mắt lại như muốn né tránh, rồi đột nhiên lên tiếng: "Anh mệt quá rồi Sơ Nhất, anh muốn ngủ."

"..."

Mặc dù không rõ liệu anh có đang chuyển chủ đề hoặc trốn tránh hay không, nhưng nghĩ đến việc đã khiến Kiều An Sâm mệt mỏi cả buổi tối, Sơ Nhất vẫn rất biết điều.

Cô leo xuống khỏi người anh, kéo chăn đắp cho anh, vỗ nhẹ lên chăn như đang chăm sóc em bé, rồi tắt đèn.

"Được rồi, chúng ta đi ngủ thôi!"

Trước khi đi ngủ, Sơ Nhất thường có thói quen dùng điện thoại để ghi lại vài điều, đôi khi cô đăng lên Weibo, đôi khi chỉ để yên trong phần ghi chú.

Tối nay có quá nhiều điều kích thích, cô gõ gõ trên điện thoại một lúc, không nhịn được đăng một dòng trạng thái lên Weibo.

Sơ Nhất Thập Ngũ:

"Gần đây đầu óc ông xã nhà mình hơi bất thường, một thẳng nam chính hiệu vậy mà lại chủ động hỏi mình có muốn ôm, hôn và nhấc bổng lên không"

Mình:????

Nhưng nói thật, cảm giác tuyệt vời khi được ôm, hôn và nhấc bổng lên, các bạn mãi mãi không thể hiểu được đâu:)))

Vừa đăng xong, đám bạn bè trên mạng ngay lập tức bắt đầu

"Ghẹo" cô, Sơ Nhất vui vẻ nhìn thấy mấy chị em khác đăng ảnh được bạn trai bế lên. Cô phóng to từng bức ảnh lên xem kỹ, rồi khẳng định rằng không ai đẹp trai bằng ông chồng nhà mình.

Sơ Nhất hài lòng cất điện thoại đi, ôm lấy Kiều An Sâm bên cạnh chìm vào giấc ngủ.

Đêm đó, dường như tuyết đã rơi suốt cả đêm. Sáng dậy, bên ngoài phủ một màu trắng xóa, tuyết dày đè nặng trên cành cây, trải đều trên mặt đất, bao phủ mái nhà. Thành phố vốn bình thường trong một đêm đã hóa thành thế giới cổ tích.

Bên trong nhà thì ấm áp, ngay cả khi chân trần bước lên sàn cũng không cảm thấy lạnh, Sơ Nhất lại cảm thán, mùa đông đúng là sống nhờ vào hệ thống sưởi.

Kiều An Sâm đã đi làm từ sớm, Sơ Nhất ở phòng làm việc vẽ suốt cả buổi sáng. Sau khi ăn trưa xong, trong lúc đang làm việc, cô nhận ra nhiệt độ dường như càng lúc càng giảm. Ban đầu không cảm thấy rõ rệt lắm, nhưng khi ngón tay bắt đầu cứng lại, không cầm nổi bút, Sơ Nhất mới nhận ra có điều không ổn.

Khi tỉnh táo lại, cô phát hiện cả căn phòng đều lạnh ngắt, không khí như hòa cùng cái lạnh băng giá ngoài kia.

Dù có sơ ý đến đâu, cô cũng nhận ra có vấn đề. Sơ Nhất bước đến góc phòng chạm vào tấm sưởi, không ngoài dự đoán, hoàn toàn lạnh ngắt.

Cô lục tung cả nhà tìm số điện thoại của thợ sửa lò sưởi, nhưng họ lại nói rằng tuyết rơi quá dày, không thể lái xe đến, phải đợi đến ngày mai. Không còn cách nào khác, Sơ Nhất mở máy điều hòa dự phòng, nhưng tìm mãi mà không thể nào tìm thấy điều khiển từ xa.

Cô làm đủ mọi cách mà vẫn không được, cuối cùng mệt mỏi

ngồi trên ghế sofa, lấy chăn trong phòng ra quấn chặt quanh mình.

Sơ Nhất ôm chặt cái chăn nhỏ, cúi đầu lướt qua hộp thoại của Kiều An Sâm.

"Hệ thống sưởi nhà mình hỏng rồi."

"Điều khiển điều hòa cũng mất rồi."

"Vợ anh giờ đang quấn chăn ngồi trên sofa, đang online chờ cứu viện."

Gửi xong, Sơ Nhất còn tự chụp một bức ảnh gửi cho anh, hình ảnh rõ ràng, báo cáo tình hình hiện tại.

Kiều An Sâm đã hình thành thói quen đặt điện thoại bên cạnh bàn. Nghe thấy tiếng động, anh nhìn qua, thấy là tin nhắn của Sơ Nhất bèn mở ra xem.

Anh thấy người trong màn hình đang quấn chặt chăn, đôi mắt đờ đẫn, gương mặt trông như đã hết hy vọng.

Kiều An Sâm nhếch môi cười một cái, rồi đáp lại.

"Hệ thống sưởi bị sao vậy?"

Sơ Nhất gửi một chuỗi tin nhắn dài, từ việc tay cô lạnh cóng đến việc thợ sửa không chịu đến. Kiều An Sâm chỉ lọc ra vài thông tin hữu ích.

Hệ thống sưởi không hoạt động.

Anh lắc đầu. "Chờ anh, anh sẽ về ngay."

Sơ Nhất đọc xong tin nhắn thì yên tâm, ung dung quấn chăn

nằm dài trên sofa, chỉ để lộ một tay ra chơi điện thoại, khi tay lạnh lại giấu vào chăn và đổi sang tay khác.

Khi cô gần xem xong một tập phim, Kiều An Sâm đã về đến nhà. Ngay lập tức, chiếc "Kén" trên sofa bật dậy, lộ ra một gương mặt bị tóc rối che phủ.

"Anh về rồi!"

Đã lâu lắm rồi Kiều An Sâm không thấy Sơ Nhất vui vẻ chào đón anh về nhà như vậy. Nhìn vào đôi mắt sáng ngời của cô, anh chỉ có thể bất lực mỉm cười.

"Ừ, anh về rồi." Người đàn ông đổi giày, cởi cúc áo sơ mi và bước thẳng đến góc phòng nơi đặt tấm sưởi, cúi xuống sờ thử, sau đó kiểm tra xung quanh một lượt.

Ban đầu, Sơ Nhất còn tò mò nhìn theo anh. Nhưng khi thấy Kiều An Sâm lấy ra một đống dụng cụ, ngồi xuống đất và bắt đầu mày mò, cô không khỏi thắc mắc.

"Có chuyện gì vậy anh? Hỏng ở đâu à?"

"Chưa biết, để anh kiểm tra trước đã." Kiều An Sâm đáp mà không ngẩng đầu, tập trung vào công việc. Việc này trông có vẻ nhàm chán, Sơ Nhất cũng không kỳ vọng anh sẽ sửa được, nên chỉ nhẹ nhàng nói thêm một câu.

"Hay là, anh giúp em nghĩ xem điều khiển của điều hòa để ở đâu?"

"Đợi một chút, để anh làm xong đã."

"Được rồi." Sơ Nhất hơi thất vọng đáp, lại cuộn mình vào chăn và tiếp tục chơi điện thoại.

Khoảng nửa giờ sau, hoặc có thể là mười mấy phút, Sơ Nhất cảm thấy xung quanh ấm dần lên, bởi vì đã lâu vậy mà cô không cần phải thọc tay vào chăn để giữ ấm nữa, Sơ Nhất ngẩng đầu lên, nhận ra cả căn phòng đều ấm áp.

"Ôi! Hệ thống sưởi đã hoạt động lại rồi!" Sơ Nhất vui mừng kêu lên, cô ngồi dậy, thấy Kiều An Sâm đang đứng trong bếp rửa tay, cảm thấy hình bóng anh thật vĩ đại.

"Kiều An Sâm, anh giỏi quá!"

Hệ thống sưởi hoạt động trở lại, chiếc chăn dày cộp bỗng trở nên vô dụng. Sơ Nhất ngay lập tức ném chăn ra xa, vui vẻ nhảy xuống sofa, chạy về phía anh.

"Sao anh sửa được vậy? Sao anh lại giỏi như vậy!" Cô tò mò hỏi, Kiều An Sâm lau tay xong, thuận miệng đáp.

"Trong đó bị tắc khí, chỉ cần xả ra hết là được."

"Sao anh biết là sửa được?!" Sơ Nhất không hiểu, sao đầu óc của Kiều An Sâm lại có thể thông minh đến vậy.

"Tra trên Baidu." Kiều An Sâm bình thản đáp, như thể anh là một nhân vật cực kỳ tài giỏi, giúp ích cho xã hội nhưng lại khiêm tốn ẩn danh.

Sơ Nhất ngưỡng mộ vô cùng, đôi mắt cô sáng lên như sao, chớp chớp đầy phấn khích.

"Kiều An Sâm, anh thật sự rất thông minh! Siêu quá!" Cô không chỉ nói mà còn hăng hái giơ hai ngón tay cái lên bên cạnh mặt, cười tươi rói, vẻ mặt nịnh hót.

Kiều An Sâm chậm chạp liếc nhìn cô, có vẻ đang suy nghĩ gì đó, một lúc sau, anh đột nhiên cất giọng.

"Chẳng phải đầu óc anh bất thường sao..."

"Á?" Sơ Nhất ngẩn người, ngay lập tức nhớ đến trạng thái mình đã đăng trên Weibo tối qua.

Sắc mặt cô thay đổi, miệng mở tròn xoe, mắt mở to, không thể tin nổi, chỉ tay run rẩy về phía anh.

"Anh... anh... lén xem Weibo của em!!!"

"Khốn thật!!!!!!!"

Sơ Nhất hoảng hốt hét lên, gần như phát điên, nghĩ đến những gì mình đã đăng trên Weibo hàng ngày, cô chỉ muốn biến mất ngay lập tức.

Bởi vì trên đó không chỉ chia sẻ và cuộc sống hôn nhân của cô, mà còn có những tấm "Người đẹp sau khi tắm", "Mèo nhìn đũng quần", "tôi có thể" và những hình ảnh khiêu dâm, bạo lực.

Những fan động chút là bình luận khiêu dâm bên dưới phần bình luận so với điều này chẳng đáng để nhắc đến

Sơ Nhất nghĩ đến cảnh Kiều An Sâm đã thấy những thứ đó, không khỏi tức giận, đầu óc quay cuồng, chỉ ước có thể ngủ một giấc dài không bao giờ tỉnh lại.

Ps: Chúc mọi người đọc truyện vui:)))

Chương 79

Phòng bếp rộng lớn sau tiếng thét của cô bỗng trở nên im lặng. Sơ Nhất và Kiều An Sâm nhìn nhau, cô nhìn anh với ánh mắt căng thẳng, đột nhiên giật mình một cái.

Những câu như "Ôm, hôn và nâng lên cao" hay "Ngồi lên, chính mình động", rõ ràng đều là những chi tiết từ tranh vẽ của cô!

Đó chính là cách tương tác giữa các nhân vật chính trong tranh của cô!

Sau hai năm, vì thời gian đã lâu, cô không còn nhớ rõ từng chi tiết, nhưng giờ mọi thứ liên kết lại với những điều kỳ lạ trong mấy ngày qua với Kiều An Sâm, tất cả đều thông suốt.

"Vậy là, anh đã đọc truyện tranh của em!!!" Sơ Nhất nhìn Kiều An Sâm, ôm lấy ngực, không thở nổi, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Kiều An Sâm thấy cô ôm ngực và thở dốc thì tránh ánh mắt cô, anh vò tóc, lí nhí nói.

"Ừ thì... chỉ xem một chút..."

"Một chút là bao nhiêu?" Lúc này Sơ Nhất rất cảnh giác, cô nghe thấy từng hơi thở của anh, huống chi là câu nói, dù anh có nói nhỏ cỡ nào, cô cũng có thể nghe rõ!

"Chỉ... " Kiều An Sâm liếc nhìn cô, do dự giơ ba ngón tay, rồi lại giảm xuống còn hai ngón trước ánh mắt uy hiếp của cô.

"Chỉ hai bộ! Thật đấy!" Anh đảm bảo, nhưng Sơ Nhất hoàn toàn không cảm thấy yên tâm, cô hít sâu, tiếp tục chỉ tay vào anh.

"Hai bộ nào? Nói đi!"

Kiều An Sâm không còn đường lùi, dựa lưng vào bàn bếp, rụt cổ, nuốt nước bọt.

Anh liệt kê hai bộ truyện tranh của cô, những bộ truyện tranh dành cho nam giới mà cô vẽ. Khi cô vừa thở phào, thì ngay lập tức nhớ ra.

"Không đúng! Anh có xem những bộ khác nữa không!" Nếu không, làm sao anh biết được những câu nói đó!

"Xem thêm một bộ nữa..." Kiều An Sâm nói, liệt kê thêm một bộ truyện tranh cho nam giới khác.

Sơ Nhất nghiêm mặt tiếp tục thẩm vấn: "Còn gì nữa không?"

"Còn... còn những bộ khác cũng có lướt qua... không xem nhiều." Kiều An Sâm thừa nhận.

Anh vốn chỉ xem cho vui, nhưng không ngờ lại mê mẩn không thể dừng lại. Trước đây anh thấy bạn học xem truyện tranh, nhưng lúc đó anh chỉ tập trung vào việc học, hoàn toàn không có hứng thú.

Cho đến gần đây....

Tối đó Sơ Nhất lỡ miệng, anh đã tìm kiếm nguyên tác của bộ phim đó, từ đó tìm được bút danh của Sơ Nhất, rồi xem danh sách tác phẩm của cô.

Kiều An Sâm mới nhận ra truyện tranh lại hay đến vậy, đến nỗi

anh thức trắng đêm để đọc xong bộ truyện đó.

Anh vẫn nhớ cảnh nhân vật kiếm sĩ chết, nỗi buồn trong lòng anh không tan, cả người mệt mỏi dựa vào ghế, nhìn ra bầu trời lúc năm giờ sáng ngoài cửa sổ, cảm thấy như ngôi sao nhỏ đang nhấp nháy đầy đau buồn.

Sau đó, nhiều lần anh muốn hỏi Sơ Nhất tại sao lại làm như vậy với kiếm sĩ, nhưng anh vẫn kiềm chế, cảm thấy nếu cô biết anh đọc truyện của cô, có thể gây ra những "Giao tiếp" không cần thiết.

Và bây giờ, cảm giác của anh đã thành sự thật.

"Lướt qua hai bộ?" Sơ Nhất không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, tra hỏi từng từ. Kiều An Sâm đau đầu, trả lời thành thật.

"Đúng vậy, anh thấy mấy bộ đó hay hơn bộ khác." Mặc dù cũng thú vị, nhưng Kiều An Sâm cảm thấy những bộ có tình yêu ngọt ngào thật nhàm chán, anh thích những kiếm sĩ và anh hùng trong giang hồ nhiều.

Nên anh chỉ xem vài trang rồi không xem tiếp, nhưng vẫn nhớ một số tình tiết đáng nhớ.

Tất nhiên, có một bộ ngoại lệ, bộ được chuyển thể thành phim truyền hình, rất quen thuộc, thường xuyên làm anh cười khi xem.

Bộ truyện tranh có hình bóng của anh và Sơ Nhất.

Nhờ vậy anh mới biết, hóa ra Sơ Nhất ghi nhớ từng chi tiết đến vậy, cũng lần đầu tiên anh biết, thì ra những khoảnh khắc bình thường mà anh cảm thấy, vào tay cô lại trở nên đẹp đẽ như thế.

Nghe xong, Sơ Nhất cũng phần nào đoán được toàn bộ tâm

trạng của Kiều An Sâm, sau cơn cuồng loạn, cô chỉ còn biết chấp nhận số phận.

Cô mất hết sức sống đứng im ở đó, đầu cúi xuống, rũ vai, lặng lẽ nhìn Kiều An Sâm một lúc lâu rồi quay người, mệt mỏi bước vào phòng.

Chập vài giây, Kiều An Sâm bước theo, đến cửa, đúng lúc thấy Sơ Nhất cởi giày, trèo lên giường, kéo chăn ra, lặng lẽ cuộn mình trong đó mà không phát ra một tiếng động.

Anh lo lắng, bước đi nhẹ nhàng, vừa định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng nói từ trong chăn vọng ra.

"Đừng làm phiền em, em muốn yên tĩnh."

"Được rồi." Kiều An Sâm hắng giọng, do dự một chút rồi nói: "Vậy thì em từ từ yên tĩnh."

"..."

Sau khi Kiều An Sâm rời đi, Sơ Nhất mới lấy điện thoại ra, nhanh chóng mở Weibo, lướt xuống càng nhiều, mặt cô càng đỏ, nghĩ đến những thứ đó đều đã được Kiều An Sâm nhìn thấy, cô cảm thấy xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Cô lần lượt xử lý, xóa những gì cần xóa, khóa những gì cần khóa, làm xong tất cả, trang cá nhân trông có vẻ thoải mái hơn hẳn, cô hơi hài lòng, cuối cùng mới vén chăn, hít thở không khí trong lành.

Thôi, thực ra cũng không có gì to tát, dù gì cũng đã kết hôn lâu rồi, ai mà không biết ai chứ.

Sơ Nhất tự an ủi mình như vậy, nhưng khi ra ngoài thấy Kiều An Sâm đứng bên bàn đầy đồ ăn, bước chân cô chậm lại, hơi thở

như ngưng lại.

"Ăn cơm thôi." Kiều An Sâm nói. Sơ Nhất ừ ậm, cúi đầu, bước đi nặng nề về phía bàn ăn.

Đây là một bữa tối im lặng.

Kiều An Sâm dường như cũng muốn cứu vãn điều gì đó, trong lúc dọn dẹp bát đĩa, anh đột nhiên lên tiếng.

"Thật ra, anh rất ít khi dùng Weibo, hôm đó cũng chỉ tiện tay lướt qua thôi." Thực ra, mặc dù trước đây không dùng nhiều, nhưng từ khi phát hiện ra tài khoản Weibo của Sơ Nhất, ngày nào anh cũng phải vào xem một chút, danh sách theo dõi của anh chỉ có mỗi cô.

Vì vậy, mỗi khi vào Weibo là có thể nhìn thấy bài đăng của cô.

"Với lại, anh cũng chẳng thấy gì đâu." Nói xong, anh cảm thấy câu này hơi giả, vì thực tế anh đã đọc hết mọi thứ từ đầu đến cuối, không bỏ sót bài nào, thậm chí còn xem cả những bài đăng từ thời đại học của cô.

Thế nên, anh bổ sung thêm một câu.

"Nhưng mà sau này đừng đăng ảnh mấy gã đàn ông nữa, đặc biệt là mấy cái ảnh không mặc quần áo ấy."

Sơ Nhất: "..." Cô muốn chết lần nữa.

"Anh chỉ xem lướt qua mà thấy được nhiều thật đấy." Sơ Nhất ngồi đó, cười gượng nói, Kiều An Sâm trốn tránh ánh mắt cô, ngượng ngùng đưa tay lên gãi mũi.

Sau sự cố lộ thân phận, Weibo của Sơ Nhất trở nên rất chuẩn mực, tích cực, lạc quan, hoàn toàn phù hợp với các giá trị cốt lõi

của chủ nghĩa xã hội, trở thành một phụ nữ trí thức mới với lý lịch trong sạch.

Người hâm mộ khó mà chấp nhận được, liên tục đặt câu hỏi dưới bài đăng, thậm chí có người lo lắng gửi tin nhắn riêng cho cô, nhưng Sơ Nhất phớt lờ tất cả, tiếp tục giữ bộ mặt vô cảm với hình tượng một thanh niên ba tốt.

Bài đăng gần đây nhất của cô là chia sẻ một bài báo về thời sự từ một tài khoản nhà nước, người hâm mộ ngay lập tức nhảy vào bình luận.

"Đại Đại! Nếu chị bị bắt cóc, hãy chớp mắt một cái!"

Sơ Nhất: "..." Cô không bị bắt cóc, chỉ bị bại lộ thân phận thôi.

Kiều An Sâm phát hiện Weibo của Sơ Nhất gần đây không còn thú vị như trước nữa, mỗi ngày chỉ toàn đăng mấy tin tức xã hội khô khan, chẳng còn chút hứng thú nào khiến anh muốn vào xem.

Tình trạng này kéo dài vài ngày, anh suy nghĩ một chút, không nhịn được mà mở khung trò chuyện, gửi cho Sơ Nhất một tin nhắn riêng.

"Xin chào, cho hỏi sao Weibo của bạn dạo này không đăng những bài như trước nữa vậy?"

Tài khoản của Kiều An Sâm là do anh vội vã đăng ký, vì anh phát hiện nếu không đăng nhập thì chỉ xem được vài bài đăng của người khác mà không thể lướt thêm. Thế nên, lúc đó anh nhanh chóng lập một tài khoản.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ, đến phần chọn tên thì anh thử rất nhiều tên nhưng không được, cuối cùng đành ghép vài chữ cái ngẫu nhiên lại.

Thậm chí, ảnh đại diện cũng là ảnh mặc định.

Sau khi gửi tin nhắn đi, Kiều An Sâm cứ ngồi đó chờ đợi, nhưng đợi mãi mà không thấy hồi âm.

Anh cau mày, cầm lấy điện thoại lần nữa.

"Xin chào? Bạn có thấy tin nhắn không?"

Nhưng vẫn không nhận được hồi âm.

Kiều An Sâm chạm vào hình đại diện của Sơ Nhất, vào trang cá nhân của cô và phát hiện ra cô vừa cập nhật một bài đăng trên Weibo cách đây một phút.

Kiều An Sâm hơi bực mình, không nhịn được mà mở lại khung trò chuyện.

"Xin chào, tại sao bạn không trả lời tôi?"

Anh đợi vài chục giây.

"Tôi vừa thấy bạn đăng bài trên Weibo."

"Xin chào?"

...

Nửa tiếng sau, Kiều An Sâm cất điện thoại đi, cảm thấy Sơ Nhất trên mạng chắc là một người không mấy lịch sự.

Anh không hiểu tại sao cô lại có nhiều fan bình luận mỗi ngày, dù fan mới như Kiều An Sâm đã bắt đầu muốn unfollow rồi.

Mỗi ngày Sơ Nhất nhận được khoảng 999+ thông báo tin nhắn.

Cô chỉ kiểm tra tin nhắn riêng khi rảnh, phần lớn là lời tỏ tình, một số là về bản quyền, còn lại là những tin nhắn linh tinh.

Những tin nhắn về bản quyền cô thường không quan tâm, vì cô đã ghim thông tin liên hệ của biên tập ở đầu trang Weibo. Những lời tỏ tình từ fan cô cũng không thể trả lời hết, chưa kể đến những tin nhắn linh tinh càng không đáng bận tâm đến.

Nhưng hôm nay có một người rất kỳ lạ nhắn riêng cho cô.

Không trả lời thì thôi, người đó còn hỏi tại sao, với một người đã có gần một triệu người theo dõi như cô, nếu phải trả lời từng tin nhắn thì chẳng phải là sẽ mệt chết sao.

Hơn nữa, chỉ cần nhìn tên, hình đại diện và giọng điệu của người đó, là biết ngay đây là một người sống quá đắm chìm trong thực tế và ít khi lướt web, chắc họ không hiểu rằng việc không trả lời tin nhắn là điều quá đỗi bình thường, nên mới cố chấp hỏi tới vậy.

Hy vọng qua lần này đối phương sẽ hiểu được điều đó.

Sơ Nhất nghĩ thầm, chắc anh ta chưa bị xã hội "vả mặt" bao giờ.

Cô đã gặp vô số người như vậy nên chẳng thèm để tâm, thậm chí còn không có hứng vào trang cá nhân của người ta xem.

Kiều An Sâm về đến nhà, trong lòng vẫn còn cảm giác không thoải mái, mấy lần muốn hỏi khéo Sơ Nhất nhưng không tìm được chủ đề phù hợp, nên đến tận lúc sắp đi ngủ, anh vẫn còn bận tâm về chuyện này.

Vì vậy, anh lại mở Weibo gửi cho Sơ Nhất một tin nhắn.

"Xin chào, bạn ngủ chưa?"

Không có động tĩnh gì.

"Tôi biết bạn chưa ngủ."

Vẫn không có động tính gì.

Kiều An Sâm cứ chăm chú nhìn màn hình, không nhịn được mà quay người, liếc nhìn Sơ Nhất đang nằm bên cạnh, cố gắng kiềm chế cơn giận.

"Em đang làm gì đấy?"

"Hả." Sơ Nhất đang lướt Weibo vui vẻ, ngơ ngác ngẩng đầu lên, đáp lại với vẻ mặt đầy bối rối.

"Em đang lướt Weibo."

"Thế em không xem tin nhắn riêng à?" Kiều An Sâm khéo léo nhắc nhở, nghe vậy, ngón tay của Sơ Nhất lướt sang, liếc nhìn thấy con số 999+ trong tin nhắn của mình.

Cô ngay lập tức nhìn thấy ở đầu tin nhắn riêng có một tài khoản với ảnh đại diện màu xám trống trơn, tên người dùng là dshaofiudalgkj.

Sơ Nhất nhấn vào mà không suy nghĩ, đầu tiên cô thấy hai tin nhắn mới kỳ lạ, rồi nhìn lại đoạn hội thoại trước đó, cô lập tức nhớ ra.

Cô trợn mắt, không kìm được mà than thở với Kiều An Sâm ở bên cạnh.

"Hôm nay em gặp phải một người thần kinh!"

"Có chuyện gì vậy?" Kiều An Sâm bình tĩnh hỏi. Sơ Nhất cầm

điện thoại đưa trước mặt anh, cho anh xem tin nhắn của người kia.

"Anh xem, người này có bị bệnh không, ai quy định là em nhất định phải trả lời anh ta chứ? Còn nói vừa thấy em đăng bài mới xong, sao, em đăng bài mới thì nhất định phải trả lời anh ta à?" Sơ Nhất nói một tràng dài, không kìm được tính nóng nảy của mình.

"Quan trọng hơn là, anh xem mấy dòng sau này nè, cái gì mà biết em chưa ngủ, bệnh thần kinh à, em có ngủ hay không liên quan gì đến anh ta, nói cứ như thể anh ta đang ở bên cạnh em nhìn em ngủ vậy...."

Sơ Nhất nói xong câu này, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng, trong đầu bỗng liên tưởng đến hành động kỳ lạ của Kiều An Sâm khi bảo cô check tin nhắn riêng lúc nãy.

Lời nói của cô đột ngột dừng lại, im lặng, khó tin nhìn Kiều An Sâm. Không khí yên lặng ba giây, Sơ Nhất nghe thấy anh lên tiếng.

"Đúng vậy, anh ta đang ở bên cạnh em nhìn em ngủ."

"Vì người đó chính là anh."

"..."

Tác giả có lời muốn nói: Hahaha

Chương 80

Không khí vẫn cứ im lặng, Sơ Nhất ngơ ngác mở to mắt, nuốt nước bọt để bình tĩnh lại, rồi quyết định tấn công trước.

"Anh lén lút nhắn tin riêng cho em làm gì?"

"Anh muốn làm gì!!"

"Anh định dùng một mặt khác để tiếp cận em sao!!!"

Sơ Nhất càng nói càng nhập vai, cô run rẩy giơ ngón tay chỉ vào anh, đau lòng ôm đầu.

"Càng nghĩ càng sợ! Ý đồ của anh thật đáng lên án!!!"

Kiều An Sâm: "...."

Anh vô cảm nhìn Sơ Nhất diễn một màn kịch dài. Cuối cùng, anh nắm lấy ngón tay đang run rẩy của cô gập xuống, nhẹ nhàng hỏi.

"Vậy là, em không trả lời tin nhắn riêng, hay chỉ không trả lời tin nhắn của mình anh thôi?"

Sơ Nhất ngại ngùng rút tay lại, mím môi khẽ nói: "Em rất ít khi trả lời."

Kiều An Sâm không nói gì nữa, ánh mắt sâu thẳm của anh chăm chú nhìn cô, không biết đang nghĩ gì. Sơ Nhất cảm thấy lo lắng,

định nói gì đó, thì nghe anh hỏi tiếp.

"Tin nhắn của anh thật sự kỳ lạ đến thế sao?"

"Còn tùy tình huống..." Sơ Nhất ngước lên nhìn anh, thấy Kiều An Sâm đang chờ cô nói tiếp thì cẩn thận mở lời.

"Nếu là người khác thì hơi kỳ lạ, nhưng nếu là anh thì không kỳ lạ chút nào."

Nói xong, Sơ Nhất cười lấy lòng.

Quả nhiên, Kiều An Sâm không giữ được vẻ mặt nghiêm nghị, đôi lông mày của anh giãn ra. Sơ Nhất vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nghe anh lên tiếng.

"Vậy em thử trả lời tin nhắn anh xem, anh muốn kiểm tra xem điện thoại của mình có vấn đề gì không."

"...." Được rồi, có vẻ như anh Kiều khá là chấp niệm với việc này.

Sơ Nhất không còn gì để nói, nhưng vẫn mở điện thoại ra, gõ từng chữ vào khung trò chuyện giữa hai người, trả lời câu hỏi đầu tiên của anh.

"Vì tài khoản Weibo bị ai đó phát hiện rồi, nên không dám đăng những thứ trước đây nữa."

Điện thoại của Kiều An Sâm rung lên một cái, anh hài lòng mở ra xem, cuối cùng cũng thấy avatar màu hồng với biểu tượng chữ V vàng nhỏ của Sơ Nhất xuất hiện trên màn hình vốn trống trơn của mình.

Khi đọc xong tin nhắn của Sơ Nhất, Kiều An Sâm khẽ nheo mắt lại, rồi quay đầu nhìn cô.

"Là vì anh sao?"

"Không thì sao?" Sơ Nhất nói: "Em có bị bắt cóc thật đâu!"

Kiều An Sâm trông có vẻ phiền muộn, ngón tay cái vuốt ve cạnh điện thoại, có chút hối tiếc, "Vậy bây giờ anh giả vờ như không phát hiện ra có kịp không?"

"Anh nói xem?" Sơ Nhất liếc mắt nhìn anh.

"...Anh nghĩ là kịp." Kiều An Sâm cứng rắn nói. Sơ Nhất nhìn anh, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó.

"Thật sự rất muốn xem mấy bài đăng cũ trên Weibo của em à?"

"Ừ." Anh gật đầu, "Rất thú vị."

"Ò." Sơ Nhất suy nghĩ rồi động lòng trắc ẩn. Người này từ trước đến giờ chưa từng trải nghiệm sự kỳ diệu của thế giới mạng, đây là lần đầu tiên tìm thấy niềm vui, cô thực sự không nên dập tắt giữa chừng.

"Vậy thì được." Cô miễn cưỡng nói: "Cứ coi như anh chưaphát hiện ra đi."

"Được." Kiều An Sâm lập tức đáp: "Anh đảm bảo sẽ không để lộ dấu vết gì."

"Nhưng mà, Weibo của anh nhìn quê mùa quá." Sơ Nhất nhìn cái avatar xám xịt và tên người dùng của anh, chê bai: "Tên này có ý nghĩa gì, anh gõ đại à?"

"Ừ." Kiều An Sâm giải thích với cô: "Đổi mấy cái đều bị người ta dùng rồi, nên anh gõ đại mấy chữ."

Sơ Nhất nhìn chằm chằm màn hình suy nghĩ một lúc, lên tiếng:

"Để em đổi cho anh cái khác."

Cô cầm lấy điện thoại của Kiều An Sâm, khóe miệng nở một nụ cười, ngón tay nhanh nhẹn thao tác, cuối cùng trả lại điện thoại cho anh.

Kiều An Sâm mở ra, phát hiệntài khoản của mình đã hoàn toàn thay đổi.

"Fan cuồng của Sơ Nhất?" Anh đọc tên hiển thị trên đó, rồi thấy cả ảnh đại diện, là ảnh hoạt hình bé gái đáng yêu màu hồng, tóc ngắn, mặt trái xoan, đôi mắt to tròn.

Có lần, Sơ Nhất tiện tay vẽ một bức tranh về bản thân mình, sau đó nhiều fan đã lấy nó làm ảnh đại diện.

Kiều An Sâm nhìn diện mạo mới của mình, cảm giác không biết nên nói gì.

Sau lần đó, Weibo của Sơ Nhất trở lại phong cách như trước, fan hâm mộ nói rằng cuối cùng cô đã được thả ra sau khi bị "Bắt cóc," còn Sơ Nhất chỉ mỉm cười không nói gì.

Kiều An Sâm thực sự không để lộ chút dấu vết nào, rất yên lặng, bất kể cô đăng hình, đăng bài viết mới hay chia sẻ gì, anh cũng không xuất hiện, giống như chưa từng nhìn thấy.

Thời gian trôi qua, Sơ Nhất bắt đầu có chút tiếc nuối.

Có lẽ anh Kiều chỉ cảm thấy thú vị được mấy ngày đầu rồi lại bỏ cuộc, không tiếp tục nữa.

Nghĩ như vậy, Sơ Nhất càng trở nên vô tư, gần như quên mất rằng có một "fan hâm mộ nhỏ" đang âm thầm theo dõi mình.

Danh sách theo dõi của Sơ Nhất có rất nhiều tài khoản lớn, mỗi

ngày họ cũng đăng những thứ linh tinh, từ mèo cưng, chó cưng đến cả em bé.

Hôm đó, một Blogger đăng lên trang chủ một video ngắn về một bé gái rất dễ thương đang làm bài tập cùng bố. Cái đầu tròn xoe của cô bé được buộc hai chiếc nơ bướm nhỏ, miệng nhỏ lẩm bẩm gì đó khiến ông bố sa sầm mặt mũi, trừng mắt không nói nên lời.

Cư dân mạng cười nghiêng ngả, dưới bài đăng đều để lại bình luận "Hahaha". Sơ Nhất xem xong cũng không nhịn được mà chia sẻ lại, thêm một câu trêu đùa như thường lệ.

"Muốn dụ dỗ tôi sinh con gái à!!!"

Vừa mới share bài, fan hâm mộ lập tức kéo đến, thi nhau kêu gào vì độ dễ thương của em bé. Sơ Nhất lướt qua các bình luận, chợt thấy thông báo về một lượt thích, cô bấm vào xem thì bất ngờ thấy một ảnh đại diện đáng yêu màu hồng, tên người dùng rất quen thuộc...

"Fan cuồng của Sơ Nhất."

Sơ Nhất: "..."

Đây là ý gì đây, bình thường đăng một trăm bài cũng không thấy anh có động tĩnh gì, bây giờ vừa chia sẻ về trẻ con lại nhảy ra, chẳng lẽ đang ám chỉ cô điều gì sao?

Sơ Nhất không biểu lộ cảm xúc, cất điện thoại và bắt đầu suy nghĩ.

Hai bên gia đình từ lâu đã không còn can thiệp vào chuyện con cái, mặc kệ hai người muốn làm gì thì làm. Kiều An Sâm cũng chưa bao giờ đòi hỏi cô bất cứ điều gì, thậm chí hai người còn ít khi nhắc đến chuyện này.

Tuy nhiên, tuổi càng lớn, tâm lý của họ bắt đầu thay đổi dần dần. Thực ra, từ sau khi Kiều An Sâm bị thương, Sơ Nhất đã bắt đầu tìm hiểu kiến thức về mang thai. Mặc dù vẫn còn thấy sợ, nhưng nếu chuẩn bị kỹ càng trước, cho dù điều đó thực sự xảy ra, cũng không đáng sợ như tưởng tượng nữa.

Đó là kết luận của nhiều bà mẹ trong thai kỳ.

Sơ Nhất nghĩ, nếu có một đứa con thuộc về cô và Kiều An Sâm, dù phải trải qua những đau đớn đó, cô cũng không ngại. Cô sẵn sàng trở nên mạnh mẽ vì anh, Sơ Nhất tin rằng mình có thể làm được.

Buổi tối khi Kiều An Sâm trở về, Sơ Nhất đã trực tiếp chất vấn anh.

"Anh có ý gì đấy?" Cô đưa màn hình hiển thị lượt thích đó ra trước mặt Kiều An Sâm, nâng cao giọng.

Vừa mới bước vào cửa, chưa kịp đứng vững, Kiều An Sâm đã bị ép phải ngước nhìn màn hình điện thoại, sau đó mới nhận ra điều gì đang xảy ra.

"Anh không có ý gì cả." Anh giả vờ vô tội, che giấu sự bối rối trong mắt.

"Thật không?" Sơ Nhất đứng trên giường nhìn anh, từ trên cao nhìn xuống, ánh đèn lớn trên trần chiếu sáng rực rỡ trên đầu cô, như thể tạo cho cô một hiệu ứng hào quang tự nhiên.

Kiều An Sâm né tránh ánh mắt cô, gật đầu loạn xạ.

"Ừ, ừ, thật mà." Nói xong, anh thở dài vì giấc mơ làm cha dường như còn rất xa vời.

"Vậy sao..." Sơ Nhất kéo dài giọng, nghiêng đầu, trông rất ngây thơ.

"Em còn tưởng anh muốn có con rồi, em đã suy nghĩ cả buổi chiều, cũng đã quyết định xong rồi, nhưng nếu anh không có ý gì khác thì thôi vậy."

"Em nói gì cơ?" Kiều An Sâm đột nhiên ngẩng mặt lên, không dám tin nhìn cô, ánh mắt kiên định, lặp lại.

"Đã đưa ra quyết định gì?"

"Anh nghĩ thử xem, anh Kiều." Sơ Nhất đứng đó, cười tủm tỉm như một con cáo nhỏ vừa thực hiện thành công một trò nghịch ngợm. Trên mặt Kiều An Sâm thoáng qua một chút bực dọc, anh kéo cô xuống giường.

"Nếu anh không hiểu nhầm thì em định sinh cho anh một đứa con phải không?" Kiều An Sâm vừa nói vừa từ tốn cởi cúc áo sơ mi, ánh mắt đầy ẩn ý. Sơ Nhất bị anh nói thẳng như vậy, mặt hơi đỏ lên, vội vã đưa tay lên che miệng anh.

"Không có, anh hiểu lầm rồi!"

Kiều An Sâm lập tức kéo tay cô ra, hôn lên môi cô.

Áo quần dần rơi xuống, không khí trong phòng bắt đầu nóng dần lên, trong cơn say đắm, Sơ Nhất nghe thấy Kiều An Sâm ghé sát tai cô, giọng khàn khàn hỏi một câu.

Cô đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Sau những khoảnh khắc lãng mạn, hai người yên lặng ôm nhau, Kiều An Sâm áp tay lên bờ vai nhỏ nhắn của cô, hôn nhẹ lên trán cô.

"Sao đột nhiên lại thay đổi ý định?"

Anh biết rằng Sơ Nhất luôn không muốn có con, cô mang trong mình nỗi sợ hãi và lo lắng, không chấp nhận những điều chưa biết.

Kiều An Sâm hiểu điều đó, vì với cô, đó là một việc lớn có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống, nên anh sẵn lòng chờ đợi, chờ đến khi cô sẵn sàng chấp nhận.

Nhưng khi ngày đó thực sự đến, anh lại cảm thấy hạnh phúc này không chân thật.

Bởi lẽ, từ vài năm trước, Kiều An Sâm đã gieo một hạt giống vào lòng, đôi khi nó lại nảy mầm, thúc đẩy anh, nhưng rồi anh lại nhanh chóng đè nén nó, tự an ủi bản thân.

Anh rất thích cuộc sống hai người với Sơ Nhất, nhưng anh cũng rất muốn có một đứa con của hai người.

Ban đầu chỉ là một mong muốn nhỏ, nhưng dần dần theo thời gian, nó trở thành một khao khát mạnh mẽ hơn.

"Không phải đột ngột đâu." Sơ Nhất ngẩng đầu lên từ trong vòng tay anh, gò má ửng đỏ nhưng vẫn mỉm cười.

"Em đã suy nghĩ về chuyện này từ lâu, hôm nay mới có đủ can đảm để nói."

"Nhưng..." Cô ngẫm nghĩ rồi nói thêm: "Lượt thích của anh chiếm phần lớn lý do."

"Anh đã ám chỉ rõ ràng như vậy, sao em có thể tiếp tục giả vờ không nghe không thấy được chứ."

"Anh không có..." Kiều An Sâm nghiêm túc giải thích: "Anh thực

sự chỉ tình cờ ấn phải, không có ý ép buộc em, nếu em không muốn thì cũng không sao."

"Anh Kiều à..." Sơ Nhất thấy anh cứ từ chối liên tục thì nghiêm mặt để dọa anh.

"Nếu anh đã nói vậy, em sẽ đổi ý đấy."

"Đừng mà..." Kiều An Sâm lo lắng, vội vàng ôm chặt cô, lên tiếng. "Anh chỉ khách sáo thôi, em đừng coi là thật!"

"Hahaha." Sơ Nhất tựa vào ngực anh, không nhịn được cười ra tiếng.

Về chuyện con cái, Sơ Nhất đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, bao gồm cả việc chuẩn bị cho giai đoạn trước khi mang thai.

Hai người bắt đầu duy trì việc chạy bộ hàng ngày. Kiều An Sâm vốn không uống rượu hay hút thuốc, nên cũng không gặp khó khăn gì lớn. Anh cũng không thức khuya, chế độ sinh hoạt rất đều đặn, thậm chí còn bắt đầu uống Axit folic. Từ ngày đó, họ cũng không dùng biện pháp tránh thai nữa, tần suất sinh hoạt vợ chồng cũng tăng lên.

Có người ngoài miệng thì nói mình không vội, nhưng trong lòng lại không biết mong ngóng đến mức nào.

Buổi tối, khi Sơ Nhất vừa chơi điện thoại được vài phút đã bị kéo vào hoạt động nào đó, cô không nhịn được phải phàn nàn, đẩy người đang đè trên người mình ra.

"Đã mấy ngày liên tục rồi... không thể nghỉ ngơi một chút sao?"

"Đêm qua anh mơ thấy một giấc mơ," Kiều An Sâm vùi mặt vào cổ cô lẩm bẩm nói.

"Hửm?" Sơ Nhất cố nén cơn rùng mình, tập trung lắng nghe.

"Trong mơ, có một đứa trẻ gọi anh là bố, con nói con muốn chào đời nhanh một chút." Kiều An Sâm không ngẩng đầu đáp, bận rộn tháo cúc áo ngủ của cô.

Sơ Nhất: "..."

Tác giả có lời muốn nói: "Miệng lưỡi đàn ông toàn những lời dối trá!"

Chương 81

Không biết có phải là vì cảm nhận được sự mong ngóng của người bố hay do nỗ lực của Kiều An Sâm đã có kết quả, mà trong tháng này, ngày rụng dâu theo dự kiến lại không thấy có động tĩnh gì. Sơ Nhất khẽ giật mình, lập tức chạy ra hiệu thuốc bên ngoài khu chung cư mua que thử thai.

Kết quả là hai vạch.

Cô ngồi trên nắp bồn cầu, nhìn kết quả trên tay, không biết tâm trạng lúc này là gì.

Dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ mới đưa ra quyết định này, nhưng Sơ Nhất không ngờ đứa bé lại đến nhanh như vậy. Cô cúi đầu chạm tay lên vùng bụng bằng phẳng của mình, vẫn không thể tin được bên trong có một sinh mệnh bé nhỏ.

Ngây ngốc bước ra khỏi phòng, Sơ Nhất vẫn cầm chặt que thử màu trắng nhỏ trong tay. Ngồi trên ghế sofa một lúc lâu, đến khi nghe tiếng điện thoại rung lên, cô mới như bừng tỉnh.

Sơ Nhất nuốt nước bọt, nhận ra đó là tin nhắn từ Trình Lật.

"Mình có thai rồi." Cô ấy nhắn. Sơ Nhất nghĩ rằng ai đó gửi nhầm, cô nhìn chằm chằm vào màn hình suốt ba phút, chắc chắn đó là Trình Lật, sau đó cũng nhắn lại cho cô ấy một dòng.

"Mình cũng mang thai rồi."

"?????" Đầu dây bên kia trả lời rất nhanh, Sơ Nhất còn chưa kịp nói thêm thì bên kia đã gọi video tới.

"Cậu cũng mang thai rồi hả?!" Trình Lật ở đầu bên kia kêu lên, khiến màng nhĩ của Sơ Nhất đau nhói, cô xoa xoa trán.

"Mình mang thai bình thường mà, cậu có thai mới là lạ đấy." Dù sao, theo như cô biết, Trình Lật và vị giáo sư của cô ấy còn chưa kết hôn mà???

Nếu như cô không mất trí nhớ.

"Chuyện này... là ngoài ý muốn..." Không ngoài dự đoán, giọng Trình Lật đầy chột dạ, thấp hẳn xuống. Sơ Nhất nhấn vào huyệt thái dương.

"Vậy cậu định làm sao?"

Một khoảng lặng kéo dài, đến mức khi Sơ Nhất sắp mất kiên nhẫn tính hỏi thêm, Trình Lật mới yếu ớt trả lời.

"Mình đợi anh ấy về rồi bàn bạc xem sao."

"Bất kể kết quả thế nào, nhớ báo với mình một tiếng." Cuối cùng, Sơ Nhất nghiêm túc dặn dò. Trình Lật vội vàng đáp lại.

"Được, được."

Bị Trình Lật làm xao nhãng, sự bồn chồn thấp thỏm lúc trước của Sơ Nhất biến mất hoàn toàn. Cô chụp lại hai vạch đỏ trên que thử gửi cho Kiều An Sâm.

"Hình như em mang thai rồi."

Chỉ khoảng ba giây sau, điện thoại đã reo lên.

"Em ở nhà đừng đi đâu, anh xin nghỉ rồi đưa em đến bệnh viện kiểm tra ngay." Giọng nói nghiêm túc của Kiều An Sâm vang lên. Sơ Nhất chỉ kịp "A" một tiếng, định nói không cần phải gấp như vậy, anh đã vội ngắt lời, thái độ rất kiên quyết.

"Không sao đâu, hôm nay anh không bận."

"...." Được thôi, Sơ Nhất cũng không biết cái người mấy hôm trước làm việc đến khuya là ai nữa.

Có lẽ Kiều An Sâm đã chạy ngay về sau khi cúp máy, bởi Sơ Nhất vừa sửa soạn xong thì đã nghe thấy tiếng mở cửa. Cô đứng giữa phòng khách, nhìn Kiều An Sâm đứng yên ở cửa, ngẩn ngơ nhìn cô vài giây rồi mới bước tới, ánh mắt thận trọng dừng lại trên bụng cô, vô cùng nóng bỏng.

"Nhìn cái gì mà nhìn!" Sơ Nhất giật mình, vội lấy tay che bụng lại, trông thật hung dữ.

"Bây giờ nhìn cũng không thấy gì!"

"Ừ." Kiều An Sâm cúi đầu, xoa xoa mũi, rồi mới ngẩng lên.

"Vậy chúng ta tới bệnh viện thôi."

Hai người cùng bước ra ngoài, Kiều An Sâm đỡ eo cô, bước đi chậm rãi hơn hẳn. Khi vào thang máy, anh còn tranh thủ lúc Sơ Nhất không để ý, lén sờ bụng cô hai lần. Sơ Nhất vốn đang chăm chú nhìn màn hình hiển thị số tầng, nhận ra thì lập tức trừng mắt nhìn anh, Kiều An Sâm chỉ cười ngây ngô đáp lại.

"..."

Chờ lấy số, lấy mẫu máu, rồi chờ đợi kết quả lâu dài. Khi nhìn thấy kết quả cuối cùng, đó là lúc mọi thứ được xác nhận, và cũng là khởi đầu của một hy vọng mới.

Giữa đại sảnh đông người qua lại, Sơ Nhất được Kiều An Sâm ôm chặt vào lòng, anh ôm cô thật chặt, hít thở sâu nhưng không nói một lời nào.

Việc mà cả hai đã nghĩ đến trong thời gian dài cuối cùng cũng đến, kỳ lạ là Sơ Nhất lại cảm thấy không có quá nhiều cảm xúc. Có lẽ do đã chuẩn bị quá lâu, nên khi nó thật sự xảy ra, cô lại thấy nó thật bình thường.

Kiều An Sâm thì căng thẳng hơn cô rất nhiều.

Trong giai đoạn đầu mang thai, Sơ Nhất hầu như không có biểu hiện gì khác thường. Phần lớn thời gian cô còn không nhớ trong bụng mình đang có một sinh linh nhỏ bé, chỉ khi đầu óc trống rỗng mới kịp nhận ra.

Sau đó đưa tay lên xoa bụng theo phản xạ.

Ngày nào cũng như ngày nào, Sơ Nhất ngủ đến khi tự tỉnh, ăn sáng, vẽ tranh, tối còn nấu cơm cho hai vợ chồng.

Hiện tại, Kiều An Sâm gọi cho cô ba lần mỗi ngày, câu đầu tiên luôn là "Hôm nay em cảm thấy thế nào?"

Sơ Nhất không biết anh hỏi cô hay là về đứa bé trong bụng cô.

Dù sao trước đây họ chưa bao giờ liên lạc thường xuyên như vậy.

Ăn cơm xong, hai người thường đi dạo ở khuôn viên dưới nhà, trong mùa đông giá lạnh, Sơ Nhất bị quấn như một con gấu: áo lông vũ, khăn quàng, giày tuyết, thậm chí còn đeo cả găng tay.

Cô cảm thấy mình không phải đi dạo mà là đi đày.

Nhưng Kiều An Sâm kiên trì cho rằng phụ nữ mang thai cần

phải tập thể dục mỗi ngày để giữ sức khỏe, điều đó sẽ giúp quá trình sinh nở sau này thuận lợi hơn.

Sơ Nhất bị câu cuối cùng của anh chạm đến, dù không hoàn toàn bằng lòng, nhưng vẫn đi theo anh hàng ngày.

Công tác phủ xanh của khu chung cư rất tốt, bên dưới tòa nhà có một khu vườn nhỏ. Mặc dù mùa đông cây cối đều đã trơ trụi, nhưng điều đó không làm giảm đi sự nhiệt tình của cư dân.

Sau bữa tối, có nhiều người già, trẻ em và các cặp đôi như họ xuống dưới để vận động và tiêu hóa.

Kiều An Sâm nắm tay Sơ Nhất, hai người đi chậm dọc theo con đường, phía trước có một nhà chòi để nghỉ ngơi, bên cạnh là khu vui chơi cho trẻ em.

Trước đây, khi đi qua đây, Kiều An Sâm thường nhìn lâu hơn một chút, vì bên trong có nhiều trẻ em đang chơi đùa, nhưng kể từ khi Sơ Nhất mang thai, anh không còn nhìn nữa, vì toàn bộ tâm trí anh đều dồn vào Sơ Nhất.

Trời đã hơi tối, đèn đường vẫn chưa bật sáng, một đứa trẻ cầm bóng đá chạy về phía trước, có vẻ như nó đang vội về nhà nên không để ý, như một viên đạn nhỏ lao thẳng về phía họ.

Kiều An Sâm nhanh mắt nhanh tay, nhanh chóng kéo Sơ Nhất về phía sau, giữ chặt cổ áo của đứa trẻ.

"Nhóc làm gì vậy? Sắp đụng người ta rồi!"

"Xin lỗi chú, cháu không để ý..." Đứa trẻ bị quở trách, vừa sợ vừa cảm thấy có lỗi, rơm rớm nước mắt xin lỗi Sơ Nhất.

"Được rồi anh, cậu bé cũng không đụng vào em." Sơ Nhất nhìn về phía Kiều An Sâm, thấy sắc mặt anh ta đã dịu lại, buông tay

ra, đứa trẻ thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng chạy đi.

"Anh làm gì vậy, dọa thằng bé sợ rồi." Sơ Nhất nhìn về phía đứa trẻ đang bỏ chạy, dở khóc dở cười, thực ra đứa trẻ chỉ đi hơi vội một chút, hơn nữa cũng chưa chắc sẽ đụng phải.

"Em đang trong giai đoạn đặc biệt, phải cẩn thận." Kiều An Sâm nghiêm mặt nói, ánh mắt dán chặt vào đám trẻ đang chơi đùa phía trước, dìu cô chuyển hướng, miệng vẫn lầm bầm lo lắng.

"Chúng ta không đi về phía đó nữa, quá nguy hiểm, đi đến chỗ ít người hơn đi."

"..."

Nhờ vào sự "Cảnh giác" của anh Kiều, Sơ Nhất đã kết thúc buổi dạo bộ một cách an toàn. Cô cũng dần quen với việc mình đang mang thai, bắt đầu chú ý đến sinh mệnh nhỏ bé trong bụng mình.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán, trong ngày đoàn viên này, Sơ Nhất cảm nhận được sự nhiệt tình chưa từng có trước đây.

Vừa về đến nhà, cô được đặt lên sofa cung phụng, đủ loại trái cây và món ăn được mang đến trước mặt, ngay cả việc đi lại cũng được mọi người chú ý cẩn thận. Sơ Nhất nhận ra có người đang nhìn mình, cô ngước mắt thì thấy bố Kiều đang dán mắt chìm mình.

"...Bố, bố đang làm gì vậy?"

"À, ừ, thì là..." Bố Kiều bị phát hiện, lảng tránh ánh mắt, hắng giọng

"Mẹ con và Kiều An Sâm đều bận nên nhờ bố trông chừng con."

"...Con không phải là trẻ con nữa, có gì để trông đâu." Sơ Nhất không chịu nổi bầu không khí này nữa, cô nhìn bà Điền Uyển đang bận rộn trong bếp rồi nói.

"Con lên phòng nghỉ ngơi đây." Cô thấy bố muốn nói gì đó thì bổ sung.

"Con chỉ nằm trên giường thôi, không đi đâu cả."

Sơ Nhất lê bước nặng nề về phòng, đóng cửa lại, nằm lên giường của Kiều An Sâm nhắn tin cho anh.

"Anh đem trái cây đi cho sao còn chưa về nữa?"

"Có phải lại nói chuyện với em Tiểu Vi không??"

"Em cứ như một con gấu trúc trong sở thú vậy! Em sắp ngạt thở rồi! Anh mau về nhà đi!!!"

Em gái Tiểu Vi là con một người bạn thân của bà Điền Uyển, quan hệ hai bên gia đình rất tốt, ngày lễ ngày tết gửi quà cho nhau là chuyện rất sức bình thường.

Lần này, có người tặng cho bố của Kiều An Sâm hai thùng táo, cả nhà ăn mãi không hết, nên nhờ Kiều An Sâm mang một thùng đến nhà Tiểu Vi, vậy mà đi mãi vẫn chưa về.

Chỉ còn lại một mình Sơ Nhất đối mặt với sự nhiệt tình quá mức của hai bậc phụ huynh.

"Anh sắp về rồi." Kiều An Sâm nhanh chóng trả lời tin nhắn, còn nhắn thêm một câu nữa.

"Đừng nói bậy, anh chỉ giúp sửa cái vòi nước thôi."

"Hừ." Sơ Nhất gõ một chữ rồi thoát ra khỏi giao diện trò chuyện.

Quả nhiên, Kiều An Sâm trở về rất nhanh, ở cùng anh, Sơ Nhất cảm thấy thoải mái hơn nhiều, đồng thời tránh được sự chú ý của hai bậc phụ huynh, anh còn dẫn cô ra ngoài dạo một vòng để hít thở không khí.

Kết quả là không biết duyên phận thế nào mà lại gặp được Tiểu Vi ở dưới nhà, bà Điền Uyển cũng đúng lúc xuống để vứt rác, hai người rõ ràng rất quen thuộc, trò chuyện rõ lâu.

Ánh mắt và lời nói đều rất thân thiết, họ là hàng xóm đã nhiều năm, cha mẹ lại quen biết nên thân nhau là điều bình thường.

Sơ Nhất nghĩ ngợi trong lúc lên tầng, vẫn còn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ đó.

Trên sofa, bà Điền Uyển ngồi bên cạnh gọi cô hai lần, Kiều An Sâm và bố anh đang ở cửa dán câu đối xuân, hai người ở lại phòng khách.

"Con yêu, con đang nghĩ gì vậy? Gọi mãi không thấy con nghe." Bà Điền Uyển nghi hoặc nhìn cô, Sơ Nhất hoàn hồn, ánh mắt còn đờ đẫn.

"À, không có gì ạ."

"Mới nãy con và Kiều An Sâm đi đâu vậy, có mệt không?" Điền Uyển quan tâm nhìn cô, dịu dàng hỏi chuyện, Sơ Nhất nhìn bà, đột nhiên hỏi.

"Mẹ, sao lúc đầu mẹ lại thấy con tốt ạ?"

Lần đầu gặp mặt, bà Điền Uyển gần như đã có cảm giác quen thuộc với cô, kể cả việc sau này hai người kết hôn đều là do bà nhiệt tình thúc đẩy.

Sơ Nhất luôn nghĩ có thể là bà rất thích mình, nhưng hôm nay nhìn thấy Tiểu Vi, cô nhận ra quan hệ giữa Điền Uyển và Tiểu Vi cũng rất tốt.

Hơn nữa, Tiểu Vi đã thích Kiều An Sâm nhiều năm, ngoan ngoãn nghe lời, biết rõ gia cảnh nhà cô ấy, có vẻ như phù hợp hơn người ngoài như cô nhiều.

"À..." Điền Uyển dường như hơi tò mò tại sao Sơ Nhất lại đột nhiên hỏi câu này, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, bà nghiêm túc trả lời.

"Tính cách con rất tốt, rất hợp với Kiều An Sâm."

"Thế còn Tiểu Vi thì sao?" Sơ Nhất không nhịn được hỏi thêm. Điền Uyển hiểu ra, trên mặt thoáng hiện ý trêu chọc.

"Tiểu Vi thì không được, tâm tư của cô bé kia quá phức tạp, nếu ở cùng với Kiều An Sâm, có lẽ chưa đến nửa tháng chúng nó đã cãi nhau rồi. Hơn nữa, Kiều An Sâm cũng không thích con bé."

"Thế giới rộng lớn như vậy, giữa biển người mênh mông, hai người vừa thích nhau lại vừa hợp tính cách là chuyện rất khó. Mẹ tất nhiên phải nắm lấy cơ hội, nhanh chóng cho hai đứa kết hôn chứ."

Sơ Nhất không ngờ đây lại là lý do, cô dở khóc dở cười, Sơ Nhất không nhắc đến cuộc sống hôn nhân đầy sóng gió lúc đầu giữa mình và Kiều An Sâm, vì xét cho cùng, từ một góc độ nào đó, mẹ chồng cô nói cũng không sai.

Bầu không khí bữa cơm tất niên hôm ấy diễn ra rất vui vẻ, nhất là bố của Kiều An Sâm, ông cười đến nỗi hai mắt híp lại thành đường thẳng, sau khi uống hai ly rượu, ông bắt đầu vỗ đùi nói không ngừng.

"Ôi! Chờ đợi bao lâu nay, cuối cùng cũng được bế cháu rồi, ha ha ha!"

Điền Uyển mỉm cười nhìn đôi vợ chồng Sơ Nhất và Kiều An Sâm đang không biết nói gì cho phải, bà lên tiếng.

"Bố con uống say rồi, đừng để ý đến ông ấy."

"Vâng." Sơ Nhất gật đầu, tiếp tục gắp đống thức ăn cao ngất trong bát, đều là do Điền Uyển và Kiều An Sâm gắp cho, nói là để bổ sung dinh dưỡng.

Trước khi đi ngủ, thế giới chỉ còn lại hai người họ. Sơ Nhất ngẩng cao đầu đầy đắc ý, ngồi trên giường cười với Kiều An Sâm.

"Hôm nay mẹ nói chúng ta là một cặp trời sinh, còn nói tính cách khó ưu của anh ngoài em ra thì không ai chịu nổi, nếu đổi thành Tiểu Vi chắc nửa tháng là chia tay rồi."

"Mẹ nói đúng mà." Kiều An Sâm không đổi sắc mặt, cúi xuống sắp xếp chăn gối, lông mày không hề nhướng lên, cứ thế đáp lại.

Sự đắc ý của Sơ Nhất đột nhiên giảm xuống số 0, cô bĩu môi, không cam lòng hỏi thêm.

"Vậy anh thấy chúng ta giống một một cặp trời sinh ở điểm nào?"

"Đây là cái Tết thứ tư mình bên nhau." Kiều An Sâm đứng thẳng người, nhìn cô thong thả nói.

"Về sau còn vô số cái Tết nữa, thời gian qua đã cho chúng ta câu trả lời, những thứ khác, tương lai sẽ trả lời chúng ta."

Chương 82

Sơ Nhất bị bất ngờ trước lời tỏ tình đột ngột của Kiều An Sâm. Mặc dù hơi văn vẻ khiến cô phải mất chút thời gian mới hiểu được ý nghĩa, nhưng không thể phủ nhận cô rất thích điều đó. Trái tim cô ngọt ngào như vừa được nếm mật.

Cô ngồi đó, mở rộng vòng tay về phía Kiều An Sâm, làm nũng nói.

"Kiều An Sâm, mau lại ngủ cùng em nào."

Sau Tết, bụng của Sơ Nhất cũng ngày càng lớn hơn, dần dần cũng đã cảm nhận được một số phiền toái. Nhưng may mắn là mọi thứ vẫn có thể chịu đựng được, không xảy ra những điều đáng sợ.

Vào những tháng sau, các triệu chứng ngày càng rõ rệt hơn một chút: Ăn uống không ngon miệng, phù nề, vóc dáng thay đổi, bắt đầu khó di chuyển. Khi ngủ, cô phải nằm nghiêng, nửa đêm thường bị cảm giác khó thở làm tỉnh giấc, phải ra ban công đứng một lúc. Mỗi khi Sơ Nhất cử động, Kiều An Sâm bên cạnh đều bị đánh thức. Dù chỉ là đi vệ sinh, anh cũng phải dậy để dìu cô.

Nhìn anh mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, Sơ Nhất vừa cảm động vừa xót. Cô cố gắng cử động nhẹ nhàng hơn, nhưng trên người Kiều An Sâm giống như gắn thiết bị báo động, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng khiến anh lập tức tỉnh giấc.

Cứ thế, họ dần dần vượt qua những ngày tháng đó đến ngày dự sinh. Sơ Nhất nhập viện sớm, Kiều An Sâm mang theo đủ thứ đồ dùng sinh hoạt, bận rộn sắp xếp mọi thứ cho cô.

Không lâu sau, một sáng nọ sau khi ăn sáng xong, Sơ Nhất đang nửa nằm trên giường xem phim thì cảm nhận được cơn đau từ bụng truyền đến. Như có linh cảm nào đó mách bảo, cô lập tức gọi y tá.

Quả nhiên, em bé sắp chào đời.

Nói không lo lắng là dối lòng, ban đầu cô vẫn cố gắng chịu được những cơn đau, nhưng sau đó, từng cơn đau ập đến như sóng biển cuộn trào trong cơ thể, khiến môi Sơ Nhất tái nhợt, trán đẫm mồ hôi lạnh.

Hơi thở của Sơ Nhất trở nên yếu ớt, cơn đau dường như vô tận khiến nước mắt cô suýt rơi xuống.

"Cố gắng lên, sẽ sớm qua thôi, Sơ Nhất, phải mạnh mẽ lên."

Cô cố gắng mở to mắt nhìn chằm chằm vào trần nhà, trong đầu không ngừng nhắc nhở bản thân, hít thở sâu, điều chỉnh trạng thái cơ thể, ép nước mắt quay trở lại.

"Sơ Nhất..." Đột nhiên, giọng nói của Kiều An Sâm vang lên bên tai. Có lẽ anh vừa từ viện kiểm sát chạy đến, nét mặt vội vàng, vest vẫn chỉnh tề, thậm chí còn chưa kịp nới lỏng cà vạt.

Anh nắm chặt tay cô, trong mắt tràn đầy lo lắng, lông mày nhíu chặt, gương mặt nghiêm trọng.

"Đừng lo lắng, đừng căng thẳng, anh ở đây."

Sơ Nhất cười nhẹ, môi nhếch lên nhưng mắt lại cay xè, nước mắt từ từ trượt khỏi khóe mắt.

Thật kỳ lạ.

Rõ ràng là anh còn căng thẳng hơn cô gấp trăm lần.

Cô cố nén đau, nhưng giọng nói vẫn không khỏi run rẩy.

"Em không căng thẳng, anh cũng đừng căng thẳng..."

"Ừ, không căng thẳng." Kiều An Sâm gật đầu, tay run run lau mồ hôi trên trán cô, chưa đầy hai giây, anh không kìm được cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô, giữ ở đó thật lâu.

Sơ Nhất được đẩy vào phòng sinh, Kiều An Sâm nắm chặt tay cô không buông, nhưng rồi bác sĩ và y tá dần dần tách hai người ra, cánh cửa khép lại, hai bàn tay đành phải buông rời nhau.

Cảm giác hoảng loạn dâng trào trong lòng, nhưng cô lập tức ép mình trấn tĩnh lại, ánh mắt trở nên kiên định và bình tĩnh, lắng nghe và làm theo những lời hướng dẫn của bác sĩ.

Toàn bộ quá trình sinh nở diễn ra thuận lợi hơn mong đợi, khi tiếng khóc đầu tiên của em bé cất lên, trong đầu Sơ Nhất chỉ còn một suy nghĩ duy nhất.

Nhẹ cả người.

Mười tháng mang thai đầy thử thách, nỗi đau khi sinh con, những khoảnh khắc hoảng loạn và lo lắng cuối cùng cũng đã kết thúc.

Cô nằm trên giường, không thể nhấc nổi ngón tay, nghe thấy y tá thông báo là một bé gái. Sơ Nhất khẽ mỉm cười, thầm nghĩ, chắc hẳn Kiều An Sâm sẽ rất vui.

Đoạn video mà cô đã xem từ lâu bỗng hiện ra trong đầu, cảnh

người bố giúp con gái làm bài tập, bị con gái cãi đến nỗi không nói nên lời.

Sơ Nhất tưởng tượng đến tương lai của Kiều An Sâm.

Ngay lúc này, Kiều An Sâm từ lao vào, nắm chặt tay cô, run rẩy đặt một nụ hôn lên môi cô, ánh mắt anh lóe lên niềm vui sướng.

"Em vất vả rồi." Anh thì thầm, giọng nói nhẹ nhàng như không.

"Sơ Nhất, anh yêu em."

Em bé Kiều Mãn Nguyệt, tính cách không giống bố cũng không giống mẹ, vẻ ngoài rất dễ đánh lừa người khác. Khi vừa biết lật, cô bé đã bắt đầu lăn lộn khắp giường. Chỉ cần bảo mẫu sơ ý một chút, bé đã có thể tự lăn xuống sàn, may mà thảm đủ dày.

Khi bé bắt đầu biết đi, khắp phòng hỗn loạn. Sơ Nhất phải khóa hết các cửa trong nhà để ngăn con bé chạy ra ngoài, tránh bé bị lạc.

Khi bắt đầu biết nói, mọi thứ càng rắc rối hơn. Miệng bé nói không ngừng nghỉ, có thể tự mình nói suốt cả ngày. Đôi khi Sơ Nhất bị bé làm phiền đến mức phải đeo tai nghe chống ồn.

Nhưng có một điều từ bé đến lớn không hề thay đổi, đó cũng là lý do khiến cô bé Kiều Mãn Nguyệt dù hiếu động nghịch ngợm nhưng vẫn được mọi người yêu thương.

Đó là vì cô bé rất xinh xắn.

Bé thừa hưởng những đường nét đẹp nhất từ bố mẹ. Ngay từ khi mới sinh ra, sau vài ngày da bé đã trở nên trắng trẻo, mắt đen láy, lông mi dài. Nét mặt và ngũ quan của bé gần như là bản sao của Kiều An Sâm. Lúc này không thể dùng từ "Đẹp" để miêu tả, nhưng chắc chắn bé đáng yêu hơn nhiều so với những đứa trẻ

khác.

Điều này khiến Điền Uyển và bà Văn Phương tranh nhau bế em, yêu thương không rời. Thậm chí, bảo mẫu cũng không có cơ hội bế, từ lúc Sơ Nhất còn trong tháng đã nghe bảo mẫu lén than phiền về điều này.

Nói đây là lần nhàn nhất bảo mẫu từng làm.

Tuy nhiên, đến ban đêm, thiên thần nhỏ lại trở thành ác quỷ nhỏ, cứ hai giờ là phải bú một lần, khóc lóc không chịu ngủ. Sơ Nhất bị bé hành hạ đến mức suy nhược thần kinh, cộng thêm cơn đau căng tức ngực khi sữa về, khiến cô vừa yêu vừa ghét bé.

Yêu là thật, mà ghét cũng là thật.

Sau nhiều nỗ lực thử nghiệm đủ mọi cách, cơ thể của Sơ Nhất mới dần thích nghi, nhưng cô vẫn không thể quen với những khó khăn trong giai đoạn cho con bú.

Kiều An Sâm từng bàn với cô về việc cai sữa và cho bé uống sữa bột, nhưng khi Sơ Nhất tra cứu trên mạng và tham khảo ý kiến bác sĩ, mọi người đều khuyến khích việc cho con bú mẹ càng nhiều càng tốt. Cô lo sợ nếu không cho con bú, Kiều Mãn Nguyệt sẽ trở thành một đứa trẻ kém thông minh, thua thiệt ngay từ vạch xuất phát.

Vậy nên, cô đã quyết định kiên trì vượt qua giai đoạn khó khăn đó.

Sơ Nhất suýt nữa đã cảm động rơi nước mắt vì tình mẫu tử của mình.

Về sau, khi nhìn thấy Kiều Mãn Nguyệt ngày càng lanh lợi, nghịch ngợm, cô bắt đầu nghi ngờ liệu chất lượng sữa mẹ khi đó quá tốt khiến con gái mình trở nên quá thông minh.

Nhìn chung, sau khi sinh, Sơ Nhất không gặp phải vấn đề gì lớn, chỉ có giai đoạn cho con bú là khó khăn một chút.

Sau khi rời trung tâm chăm sóc sau sinh, gia đình đã thuê một bảo mẫu để chia sẻ công việc chăm sóc bé với cô, ông bà hai bên thường xuyên đến giúp đỡ. Có thể nói, Sơ Nhất có khá nhiều thời gian rảnh để lướt điện thoại mỗi ngày.

Tuy vậy, cô chỉ muốn trải qua trải nghiệm này một lần trong đời là đủ.

Sơ Nhất không hề muốn có lần thứ hai.

Trước khi lên ba, ngoài việc hơi hiếu động ra, cô nhóc Kiều Mãn Nguyệt không có vấn đề gì khác. Vì quá đáng yêu, nên xung quanh cô bé luôn có các chú bác, các dì, các cô hết mực yêu thương, ai cũng dành cho bé những tình cảm tốt đẹp. Có thể nói, cô bé lớn lên trong sự yêu chiều của mọi người.

Lúc đó cô nhóc rất ngoan, bi bô nói chuyện, ngọng nghịu gọi bố mẹ, khi thì ngây ngô cười tươi như một thiên thần nhỏ.

Mỗi khi Kiều An Sâm tan làm về nhà, chỉ cần nghe thấy động tĩnh ở cửa, bất kể đang làm gì, đôi chân ngắn ngủn lập tức chạy tới ôm chầm lấy chân của bố, luôn miệng gọi " Bố ơi, bố ơi"

Trong lòng Kiều An Sâm như có làn gió xuân thổi qua, mềm nhũn, anh sẽ bế bổng cô bé lên ôm vào lòng, hôn lên đôi má nhỏ xinh của con.

"Hôm nay Kiều Kiều làm gì vậy?"

Cô bé bấm ngón tay, líu lo kể lại, con ăn cơm, chơi với mẹ nè... Ban đầu nghe còn hiểu, nhưng sau đó chỉ là những âm thanh vô nghĩa, nước dãi còn chảy xuống cả khóe miệng.

Kiều An Sâm không nề hà, kéo tay áo lên lau sạch cho con, ngồi xuống ghế sofa, ôm cô bé vào lòng, hai cha con dựa sát vào nhau, chơi đùa thoải mái.

Bà mẹ Sơ Nhất bị thất sủng, nhìn hai cha con nhà nọ hừ lạnh một tiếng.

Ban đêm, Kiều Mãn Nguyệt ngủ chung phòng với bảo mẫu, từ nhỏ cô bé đã ngủ riêng với ba mẹ, nên cũng không phản kháng nhiều. Nhưng sau này, khi lớn bé dần có ý thức riêng, cô nhóc bắt đầu không thích nữa, trước khi đi ngủ thường nài nỉ Kiều An Sâm, đòi ngủ chung với bố mẹ.

Lúc này, người cha luôn yêu chiều, đáp ứng mọi yêu cầu của cô bé bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn. Dù cô bé dùng đủ mọi chiêu trò, từ nài nỉ đến làm mình làm mẩy, cũng không thể lay chuyển được quyết định của bố mình.

Sơ Nhất ở bên cạnh thầm hừ lạnh thêm một lần nữa.

Tình cha con cảm động trời đất cũng không chịu nổi chút thử thách.

Cuối cùng khi đã dỗ được Kiều Mãn Nguyệt ngủ, hai vợ chồng lặng lẽ quay về phòng. Vừa bước vào phòng, Sơ Nhất đã bị Kiều An Sâm đẩy dựa vào cửa, những nụ hôn dồn dập rơi xuống.

Chu Nhất khẽ đẩy ngực anh.

"Lên giường đi..."

Anh có vẻ không hài lòng, hít sâu một hơi, phải dùng rất nhiều sức mới có thể dừng lại, thô bạo bế cô lên ném lên giường.

Thắt lưng va vào gối, rồi lại bị anh đè xuống, Sơ Nhất suýt nghẹt

thở. Cô khẽ nhăn mày, trách móc.

"Sao anh gấp thế..."

"Anh nhịn lâu rồi." Kiều An Sâm vừa nói vừa tiến tới, khiến Sơ Nhất nữa suýt không thở nổi lần nữa, mãi mới thích ứng được.

"Nhẹ chút..." Cô đánh anh một cái, một lúc sau Kiều An Sâm mới từ từ thở ra.

"Con gái dính người quá." Anh nói bên tai cô, giọng nói trầm thấp xen lẫn tiếng thở dốc, Sơ Nhất không nhịn được cười.

Mang thai suốt nửa năm, Kiều An Sâm kiêng cữ đến mức có thể đi tu được luôn. Sau khi Kiều Mãn Nguyệt chào đời, con bé lại chiếm hết sự chú ý của cả hai, buổi tối còn hay quấy khóc, khiến sinh hoạt vợ chồng trở nên hiếm hoi hơn hẳn. Mỗi lần làm đều lén la lén lút, đề phòng con bé khóc đòi mẹ.

Mỗi đêm sau khi dỗ con ngủ xong, Kiều An Sâm mới tìm được cơ hội, sao anh có thể để con gái ngủ chung với mình được.

Qua chuyện này, Chu Nhất đã nhìn thấu bản chất của đàn ông, khi nhắc đến nhu cầu về mặt đó, bất kỳ tình cảm nào cũng không chịu nổi chút thử thách.

Kể cả tình cha con cảm động trời đất đó.

Ps: Chỉ còn vài chương nữa thôi, chắc Lễ là hoàn rùi m.n ơi

Chương 83

Kiều Mãn Nguyệt tròn ba tuổi, bé bắt đầu chuẩn bị đi học mẫu giáo. Sơ Nhất đảm nhận trách nhiệm chăm sóc cô bé. May mắn thay, những năm qua đã giúp cô từ một bà mẹ mới vào nghề trưởng thành thành một người mẹ tạm coi là đạt yêu cầu.

Buổi sáng có xe buýt của trường mẫu giáo đến đón, Sơ Nhất chỉ cần kéo bé ra khỏi chăn, vệ sinh cá nhân, chải tóc, rồi buộc cho cô bé kiêu kỳ này hai bím tóc nhỏ.

Cặp sách nhỏ đầy ắp bánh quy, sữa và đồ ăn vặt, tất cả là để mang cho người bạn Triệu Thư Nhiên cô bé yêu quý nhất. Sơ Nhất không hiểu sao cô bé còn nhỏ như vậy mà đã có dấu hiệu hướng ngoại như thế rồi.

Cả ngày bé ở trường, đến giờ tan học đi đón bé về là được. Sơ Nhất ở nhà vẽ tranh, ra ngoài cũng ăn mặc rất đơn giản, áo phông và quần soóc, đi dép quai màu hồng, tóc búi tròn, nhìn chẳng giống người đã có con gái lớn như vậy.

Cửa trường mẫu giáo vừa mở, một nhóm trẻ con ùa ra như vỡ tổ. Kiều Mãn Nguyệt kéo cặp sách, lao vào lòng cô như một quả đạn pháo, ôm chặt lấy cô.

"Mẹ, mẹ ơi, mẹ ơi..." Chế độ "máy lặp" lại bật lên, Sơ Nhất hơi nhức đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô bé đi về phía trước.

"Kiều Mãn Nguyệt!" Có tiếng trẻ con gọi từ đằng xa, Sơ Nhất nhìn qua thì thấy một cậu bé đứng dưới gốc cây không xa.

A, con cái nhà ai mà đẹp trai thế này.

Sơ Nhất thầm cảm thán, yêu thương tràn ngập trong lòng.

Gương mặt cậu bé nhỏ nhắn, nét nào ra nét đó, môi đỏ răng trắng, đôi mắt dường như còn đen hơn cả Kiều Mãn Nguyệt, trong trẻo như viên trân châu đẹp đẽ.

Lúc này, cậu bé đang nắm chặt dây cặp sách, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống, chia thành từng mảnh nhỏ rọi trên người cậu, trông cậu nhóc hệt hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích.

"Triệu Thư Nhiên!" Kiều Mãn Nguyệt vội buông tay Sơ Nhất ra, chạy lon ton về phía cậu bé, chỉ trong chốc lát đã đứng trước mặt cậu, ngẩng mặt lên cười ngây ngô.

Sơ Nhất: "..."

Thảo nào, hóa ra bạn Triệu Thư Nhiên lại xinh trai như vậy, Sơ Nhất phần nào hiểu được lý do tại sao con gái mình lại trở nên hướng ngoại như thế.

"Kiều Mãn Nguyệt." Bạn nhỏ Triệu Thư Nhiên mím môi, ánh mắt có chút rụt rè nhìn Sơ Nhất rồi quay đi, nghiêm túc nhìn cô bé trước mặt.

"Đây là chị của cậu à?"

"..." Kiều Mãn Nguyệt ngây người mấy giây, cuối cùng đầu óc cũng kịp phản ứng, sửa lại lời cậu.

"Không phải, đây là mẹ mình."

"À." Cậu bé ngớ người, xấu hổ đỏ mặt, lẩm bẩm nói nhỏ.

"Là mẹ cậu thì tốt..."

"Hả, cậu vừa nói gì vậy? Mình nghe không rõ?" Kiều Mãn Nguyệt tiến lại gần, dựng tai lên, ý bảo cậu lặp lại lần nữa, nhưng cậu bé lại nghiêm mặt.

"Không có gì, Kiều Mãn Nguyệt, cậu mau về nhà với mẹ cậu đi."

"Ồ, vậy được thôi." Kiều Mãn Nguyệt luyến tiếc nhìn cậu bé vài lần, bước ba bước ngoảnh lại nhìn một lần, cuối cùng cũng đến bên cạnh Sơ Nhất, nắm lấy tay cô.

"Triệu Thư Nhiên, tạm biệt cậu."

"Tạm biệt."

"Ngày mai mình sẽ mang bánh quy cho cậu nhé, vị nam việt quất mà cậu thích nhất ấy!" Đi được vài bước, cô bé lại hét lên, Triệu Thư Nhiên càng xấu hổ hơn, gật đầu loạn xạ.

"Ừ, ừ, cậu đi nhanh đi." Nói xong, cậu bé còn rất lễ phép nhìn về phía Sơ Nhất, ngoan ngoãn gật đầu.

"Tạm biệt dì ạ."

"Tạm biệt cháu." Sơ Nhất vẫy tay với cậu, khó nhọc kéo cô con gái đang mê mẩn của mình rời đi.

Trước đó Sơ Nhất đã mua xe, cô mở cửa nhét Kiều Mãn Nguyệt vào trong. Vừa mới thắt xong dây an toàn, chuẩn bị xuất phát, thì thấy cô bé ngồi ghế sau hạ cửa kính xuống, dựa vào đó, đăm chiêu nhìn bóng dáng dưới tán cây.

"Sao mẹ của Triệu Thư Nhiên vẫn chưa đến đón cậu ấy..."

"Một mình cậu ấy liệu có gặp nguy hiểm không?"

"Trời tối rồi mà vẫn chưa về, liệu có đói không, có mệt không, hu hu hu, Triệu Thư Nhiên tội nghiệp quá."

Cô bé lẩm bẩm một mình một lúc, chiếc xe dần chuyển động, bóng dáng dưới tán cây dần biến mất. Kiều Mãn Nguyệt vừa nói vừa khóc, cuối cùng úp mặt vào cánh tay, khóc thút thít.

Sơ Nhất: "..."

Cô nhóc này rốt cuộc từ đâu mà xuất hiện, chắc chắn không phải từ bụng cô mà ra! Chắc chắn!

Cô lái xe, thỉnh thoảng phân tâm quan sát con gái mình qua gương chiếu hậu. Quả như dự đoán, sau khi tự diễn xong màn khóc lóc, thấy không ai để ý đến mình, cô nhóc ngồi ngẩn người một lúc rồi lại nghĩ ra ý tưởng mới, lấy chiếc cặp trên lưng đặt lên đùi, mở khóa kéo.

Sau đó, Sơ Nhất thấy cô bé lần lượt lấy từng món đồ từ trong đó ra, đầu tiên là một chiếc bánh ngọt nhỏ, rồi bánh quy, kẹo, cuối cùng là một quả táo đỏ.

Cô không nhịn được hỏi, "Kiều Mãn Nguyệt, con lấy đâu ra nhiều đồ ăn thế này?"

Cô bé cúi đầu không thèm để ý đến cô, vẫn còn giận dỗi vì Sơ Nhất không hợp tác với màn khóc lóc bi thương vừa nãy của mình.

Sơ Nhất rất hiểu tâm lý và chiêu trò của con bé, chậm rãi nói: "Cậu bé lúc này là bạn Triệu Thư Nhiên mà con suốt ngày nhắc đến đấy hả, cậu bé ấy trông đẹp trai thật."

"Đúng rồi!!! Con đã bảo mà! Triệu Thư Nhiên là cậu bé đẹp trai nhất trường mẫu giáo!" Cô bé Kiều Mãn Nguyệt vừa tự cô lập

bản thân lập tức ngẩng đầu lên, siết chặt nắm tay nhỏ, phấn khích reo lên, Sơ Nhất gật đầu đồng tình.

"Ừ! Thật sự rất đẹp, mắt nhìn của bé Mãn Nguyệt nhà ta tốt quá."

Cô bé được khen lòng vui như hoa nở, lắc lư cái đầu rồi cười toe toét. Sơ Nhất nhân cơ hội hỏi thêm, "Quả táo to con đang cầm từ đâu ra thế?"

"Cái này à." Kiều Mãn Nguyệt cúi đầu nhìn một cái, lẩm bẩm: "Là Bàn Bàn cho con."

"Thế còn bánh ngọt và bánh quy?"

"Là Tiểu Hổ và Địch Địch cho ạ."

"Kiều Mãn Nguyệt." Sơ Nhất nghiêm túc hỏi: "Các bạn khác đã chia sẻ đồ ăn với con, con có chia cho các bạn không?"

Cô bé lập tức tỏ ra lúng túng, đôi mắt đen láy đảo quanh, cố cãi lại.

"Con có chia mà!" Cô bé hô lên, sau đó lại cúi đầu, lí nhí bổ sung thêm.

"Con chỉ chia cho mỗi mình Triệu Thư Nhiên..."

"..." Sơ Nhất im lặng một thoáng rồi hỏi: "Con nghĩ mình làm vậy là đúng hay sai?"

"Sai ạ..." Bên trong xe yên tĩnh một lúc, cô bé cúi đầu lí nhí đáp, Sơ Nhất lại hỏi.

"Thế con biết lần sau phải làm thế nào rồi chứ?"

Không ai trả lời, một lúc sau, một tiếng thở dài nặng nề vang

lên, Kiều Mãn Nguyệt ôm cặp sách, tựa cằm lên đó, khuôn mặt mang theo nỗi phiền muộn không phù hợp với lứa tuổi của mình.

"Con biết rồi." Cô bé uể oải phất tay, hàng lông mi dài rủ xuống, giống như cơ thể nhỏ bé đã bị gánh nặng của cuộc sống đè bẹp.

"Phải có qua có lại, không thể nhận không đồ của người khác." Sau khi nhận sai, cô bé lại có chút không hài lòng, lớn tiếng nói: "Con đã nói là không cần rồi, nhưng họ cứ khăng khăng đưa cho con, thật phiền phức!"

Sơ Nhất còn chưa kịp nói gì, cô bé dường như tự làm mình tức giận trước, hai tay chống má thở dài một hơi, bực tức nói.

"Xinh đẹp cũng là một loại tội lỗi!"

"..." Sơ Nhất thật sự rất muốn đánh cho cô bé một trận.

Tốc độ xe tăng lên rõ rệt, chưa đầy hai phút đã thấy cổng khu chung cư quen thuộc. Kiều Mãn Nguyệt dựa vào kinh nghiệm lâu năm của mình, nhạy bén nhận ra mẹ mình đang không vui, cô bé siết chặt quai cặp trong tay, biết điều im lặng.

Vừa dừng xe, Sơ Nhất định túm lấy0 nhìn thấy cứu tinh, dang rộng hai tay bắt đầu gào thét.

"Bố ơi!!! Hu hu hu! Mẹ nói mẹ sẽ đánh chết con! Bố mau cứu con! Cứu con với!"

Kiều Mãn Nguyệt lao thẳng vào người anh, Kiều An Sâm theo phản xạ vươn tay đón lấy cô bé, cúi người bế con gái lên.

Cô bé ôm chặt lấy cổ Kiều An Sâm, áp mặt vào ngực anh, không dám ló đầu ra.

Sơ Nhất dừng lại trước mặt hai người, thở không ra hơi vì tức giận.

"Lại làm sao nữa vậy, em đừng giận, đừng giận, giận quá không tốt đâu." Việc đầu tiên Kiều An Sâm làm là xoa dịu cơn giận của Sơ Nhất, anh xoa đầu cô, giọng điệu dịu dàng pha chút hài hước.

Cơn giận của Sơ Nhất giảm đi chút ít, cô không cam lòng hừ một tiếng, lườm cô nhóc vừa tìm thấy cứu tinh, vừa mách lẻo xong còn giả vờ vô tội.

"Kiều Mãn Nguyệt, xuống đây ngay." Cô ra tối hậu thư cuối cùng. Cô bé rất có kinh nghiệm, nhanh chóng buông cổ bố ra, tuột xuống khỏi người anh.

"Đi, xin lỗi mẹ đi." Kiều An Sâm đẩy nhẹ đầu cô bé, cũng không hỏi chuyện gì xảy ra, dù sao trước mặt vợ và con gái, anh không có bất kỳ nguyên tắc và lập trường nào cả.

Quan trọng là, kinh nghiệm hai năm nay đã dạy anh, không thể tùy tiện đứng về phe nào. Nếu có đứng, cũng không thể đứng về phía con gái, nếu không, cuối cùng cả hai cha con sẽ đều thảm hại.

Một kỷ niệm anh còn nhớ rõ ràng, là có lần vì một chuyện nhỏ, Sơ Nhất đang dạy dỗ Kiều Mãn Nguyệt, nhưng con bé quá nghịch ngợm, khiến Sơ Nhất càng tức giận hơn. Lúc đó, Kiều An Sâm vừa đi làm về.

Kiều Mãn Nguyệt lập tức nhảy khỏi ghế sofa, chạy ào đến trước mặt anh, trèo lên người anh, ôm chặt không buông, miệng bắt đầu bô lô ba la kể lại sự việc theo quan điểm cá nhân của bé.

Khi đó, Kiều An Sâm cũng cảm thấy không có gì to tát nên lên tiếng bênh vực con vài câu trước cơn giận dữ của Sơ Nhất. Kiều Mãn Nguyệt thấy bố đứng về phía mình lại càng tự tin, cô nhóc

đắc ý rúc vào lòng anh, thách thức nhìn mẹ.

Hai cha con hợp lực đứng đối lập với cô, như thể cô là mụ phù thủy đáng ghét.

Sơ Nhất tức điên, dạy dỗ luôn cả Kiều An Sâm, cuối cùng tối đó, hai cha con phải ngồi ăn mì gói dưới ánh đèn hiu hắt trong phòng khách lạnh lẽo.

Từ đó, Kiều An Sâm biết điều hơn, chỉ cần Sơ Nhất ở đâu thì chân lý ở đó. Còn con gái ư...

Nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đợi lớn lên tính sau!

Kiều Mãn Nguyệt cũng biết điều hơn, hiểu rằng bố có vai trò giúp mẹ nguôi giận, thấy Sơ Nhất được Kiều An Sâm an ủi, cô bé lập tức xuống nước.

"Mẹ ơi, con sai rồi." Cô bé bước nhỏ đến trước mặt Sơ Nhất, kéo nhẹ ống quần mẹ rồi nhỏ giọng xin lỗi, đôi mắt to cố tình chớp chớp, dùng chiêu cũ là tỏ vẻ đáng thương.

Sơ Nhất nghiêm mặt một lúc, cuối cùng mới cúi xuống nhìn cô bé một cái, giọng điệu cứng rắn.

"Kiều Mãn Nguyệt, mẹ nói cho con biết, ngoại hình xinh đẹp là do ba mẹ ban cho, con không được coi đó là vốn liếng đương nhiên, hiểu không?"

"Dạ, dạ, dạ." Dù không hiểu lắm mẹ đang nói gì, nhưng cô bé vẫn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, trong đầu hình thành ý tưởng sơ bộ.

Mẹ đang dạy con không được nghĩ mình xinh đẹp rồi tùy tiện nhận đồ của người khác, con biết rồi!!!

Nhìn vào đôi mắt ngây thơ của con gái, Sơ Nhất thở dài một hơi, đoán chừng cô bé cũng không hiểu nhiều, bèn nắm lấy hai bím tóc nhỏ của cô bé khẽ kéo vào nhà.

"Mẹ có đánh con đâu! Lúc xuống xe sao con chạy nhanh thế? Hả, Kiều Mãn Nguyệt?"

"Con sợ mẹ mắng con." Kiều Mãn Nguyệt thành thật trả lời, nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn, bộ não bé nhỏ lập tức xoay chuyển, ngẩng mặt lên nhìn Kiều An Sâm, nở một nụ cười ngoan ngoãn lấy lòng.

"Con nhớ bố mà."

"Nên muốn nhanh về để gặp bố."

Hừ hừ.

Sơ Nhất lạnh lùng cười một tiếng, liếc sang Kiều An Sâm, ánh mắt như muốn nói....

Thấy chưa, đó là con gái anh đấy, tình cảm với anh vừa mỏng manh, còn cực kỳ nịnh bợ.

Thật không biết nó giống ai nữa.

Kiều An Sâm thì chẳng hề chê bai, anh bế Kiều Mãn Nguyệt lên đi vào nhà, hôn chụt lên má con gái một cái thật kêu.

"Bố cũng nhớ con lắm." Ông bố chân thành nói.

Chẳng mấy chốc hai người đã chơi đùa vui vẻ, tiếng cười vang lên không ngớt. Sơ Nhất đứng trong bếp thái rau, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cô chỉ biết lắc đầu cười bất lực.

Buổi tối, Sơ Nhất phải lo tắm rửa cho tiểu tổ tông của mình.

Kiều Mãn Nguyệt vẫn rất sợ cô, uy nghiêm vẫn còn đó, nói chung cô bé rất hợp tác, không dám nghịch ngợm gì.

Dù Sơ Nhất không nuông chiều con như Kiều An Sâm, nhưng Kiều Mãn Nguyệt từ nhỏ đã không để bụng, quên sạch mọi chuyện khi tan học, ríu rít chơi đùa với những bong bóng trắng mịn trong nước, vừa chơi vừa nói chuyện với mẹ.

Sơ Nhất bị con bé làm ồn đến nhức cả đầu, đành phả tăng tốc, bế con bé ra khỏi bồn tắm rồi quấn vào khăn nhỏ. Kiều Mãn Nguyệt âu yếm ôm lấy cô.

"Mẹ ơi, con thơm quá, mẹ ngửi thử đi, ngửi thử đi..." Cô bé giơ tay lên trước mặt Sơ Nhất, Sơ Nhất rất hợp tác, cúi xuống ngửi hai cái, gật đầu tán thưởng.

"Ừ... thơm thật, em bé nhà ta dễ thương quá."

Ôm đứa con gái nhỏ mềm mại trong lòng, trái tim Sơ Nhất cũng mềm nhũn theo, cô không kìm được cúi xuống hôn lên mặt con hai cái, cô bé lập tức chu môi, hôn lại hai cái lên má cô.

"Mẹ ơi, con yêu mẹ nhất." Cô bé ngây thơ nớt nói, Sơ Nhất đặt con lên giường, bắt đầu mặc đồ cho cô bé.

"Mẹ cũng yêu con nhất."

Hai mẹ con thổ lộ tình cảm xong, đến phần kể chuyện trước khi ngủ. Sơ Nhất nhất định phải ru Kiều Mãn Nguyệt ngủ xong mới rời đi, nhiệm vụ này phần lớn là do cô làm, đôi khi bận rộn thì giao nhiệm vụ này cho Kiều An Sâm.

Tối nay, câu chuyện là về nàng tiên cá. Kiều Mãn Nguyệt nghe xong liền thắc mắc, mở to đôi mắt hỏi.

"Mẹ ơi, nàng tiên cá không biết viết chữ hả mẹ? Sao không trực

tiếp nói với hoàng tử là mình đã cứu hoàng tử?"

".." Sơ Nhất ngạc nhiên, vắt óc nghĩ ra một lý do để giữ vững uy nghiêm của người làm mẹ.

"Vì nàng tiên cá sống dưới biển mà, họ không biết chữ của loài người đó con."

"Ồ." Cô bé Kiều có vẻ đã tin, Sơ Nhất vừa định thở phào thì chỉ vài giây sau, đã thấy cô bé ngây thơ ngước mặt lên hỏi.

"Nàng tiên cá có thể học mà, không phải cô ấy đã đến thế giới loài người hay sao?"

"Một ngày con còn có thể học được 5 chữ lận!" Cô bé giơ năm ngón tay ra trước mặt cô, nhấn mạnh.

Sơ Nhất: "..."

"Có lẽ... nàng tiên cá đó hơi ngốc, nên không học được chăng?" Sơ Nhất đã bỏ cuộc, tự buông thả bản thân.

"Ồ, được thôi." Kiều Mãn Nguyệt gật đầu, có vẻ hiểu ra điều gì đó.

"Bảo sao cuối cùng nàng tiên cá lại biến thành bọt biển, đúng là quá ngốc."

"Đồ ngốc." Cô bé chỉ vào bức tranh nàng tiên cá trên bìa sách mà mắng.

Sơ Nhất nhìn lên trần nhà, mặt đầy bất lực, xoa đầu cô bé.

"Ngủ đi, bé ngoan, chúc con ngủ ngon."

"Mẹ ngủ ngon." Cô bé ngoan ngoãn kéo chăn lên, nhắm mắt lại, Sơ Nhất nằm bên cạnh nhẹ nhàng vỗ về cô bé, đợi đến khi hơi

thở đều đặn, mới rón rén đứng dậy, tắt đèn, khép cửa lại.

Trong phòng ngủ, Kiều An Sâm cũng đang đọc sách dưới ánh đèn, Sơ Nhất ném cuốn truyện cổ tích trong tay xuống trước mặt anh, uể oải nằm xuống.

"Kiều An Sâm, mai anh về mua giúp em hai cuốn sách mới đi."

"Sao thế?" Anh bỏ cuốn sách trong tay xuống hỏi.

"Con gái anh, sau khi nghe em kể xong chuyện nàng tiên cá, nó đã hỏi em tại sao nàng tiên cá không viết chữ để nói sự thật với hoàng tử." Sơ Nhất ngồi dậy, nghiêm túc nói với anh.

Kiều An Sâm nghe vậy thì bật cười.

"Nó đúng là..." Suy nghĩ một lúc, anh bật ra một câu.

"Tiểu quỷ thông minh."

"Ừ, nên mai anh đi mua vài cuốn sách kinh điển về cho con gái anh đi." Sơ Nhất nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng, như thể bị rút cạn sinh lực.

Nuôi con thật chẳng dễ dàng.

Nuôi một đứa trẻ tinh nghịch càng khó khăn gấp bội.

Cô nhóc Kiều Mãn Nguyệt phải bằng cả mười đứa trẻ nghịch ngợm cộng lại.

"Đúng rồi." Cô lại chợt nhớ ra điều gì đó, bật dậy, miệng lẩm bẩm, "Em còn phải đi nướng ít bánh quy để mai con mang đến trường..."

"Muộn thế này rồi, không ăn cũng không sao, không phải

trường con cũng phát đồ ăn vặt sao." Kiều An Sâm nghi ngờ đẩy gọng kính, Sơ Nhất quay lại, gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Con bé muốn mang cho Triệu Thư Nhiên, nó đã nhắc đến suốt cả tối nay, nếu em không làm, chắc cái trần nhà này sẽ bị nó lật tung lên mất."

"À, đúng rồi, Triệu Thư Nhiên là cậu bé đẹp trai nhất trong trường mẫu giáo của con bé, đồng thời cũng là bạn thân nhất kiêm đối tượng thầm mến của nó."

Sơ Nhất nói xong bèn rời khỏi phòng, để lại Kiều An Sâm ngồi ngơ ngác ở đó.

Bạn thân nhất?

Đối tượng thầm mến?

Trái tim ông bố lập tức tan vỡ.

Ps: Bé con dễ thương với lanh quá trời, không biết ẻm giống ai nữa, cưng bé Kiều Kiều quá.

Chương 84

Hôm sau, cô nhóc mãn nguyện cầm mấy chiếc bánh quy Sơ Nhất làm nhảy chân sáo ra khỏi nhà.

Sau khi tan học, Sơ Nhất tới đón cô bé về, miệng cô bé vẫn nhắc mãi về Triệu Thư Nhiên.

"Triệu Thư Nhiên nói trẻ con không được đi theo người lạ, đặc biệt là mấy người lớn dùng đồ ăn ngon để dụ đi chơi."

"Sẽ bị bán lên núi làm việc trong hầm mỏ, ăn không đủ no còn bị đánh, sẽ không bao giờ gặp lại bố mẹ nữa!"

Kiều Mãn Nguyệt trợn tròn mắt nói, có vẻ như bị dọa sợ, Sơ Nhất không lấy làm lạ.

"Chuyện này không phải bố đã nói với con từ trước rồi sao?"

"Nhưng Triệu Thư Nhiên nói y hệt bố vậy!" Kiều Mãn Nguyệt đặt hai tay lên má, mắt đắm đuối.

"Cậu ấy thật đẹp trai."

"..."

"Hôm qua cậu ấy còn tưởng mẹ là kẻ lừa đảo, sợ con bị bắt cóc." Cô bé lại ghé sát mặt Sơ Nhất nói: "Triệu Thư Nhiên có phải rất quan tâm đến con không!"

"Ngồi yên, mẹ sắp lái xe rồi." Sơ Nhất không muốn để ý đến cô bé, Kiều Mãn Nguyệt hừ hừ mấy tiếng, rồi tự chơi với ngón tay của mình.

"Không thèm để ý đến con thì thôi, mai con sẽ tự chơi với Triệu Thư Nhiên, mẹ xấu tính..."

"Có giỏi thì đừng dùng bánh quy mẹ xấu tính làm đi lấy lòng bạn Triệu Thư Nhiên của con nhé." Sơ Nhất vừa đánh tay lái vừa thản nhiên nói, ai ngờ cô bé Kiều Mãn Nguyệt bỗng mặt ngượng ngùng, chỉ để lộ đôi mắt to long lanh qua kẽ tay.

"Ai da, Triệu Thư Nhiên vẫn chưa phải là của con đâu."

"..."

Hôm nay Kiều An Sâm về nhà muộn, Sơ Nhất nấu nướng xong xuôi mới nghe thấy tiếng mở cửa. Cô đang định đi ra, không ngờ ai đó còn nhanh hơn cả cô. Vốn dĩ đang ngồi trên sofa chăm chú thay đồ cho búp bê, nhưng khi nghe thấy tiếng động, cô bé ngay lập tức chạy tới cửa.

Kiều An Sâm vừa bước vào, đã thấy con gái yêu dang rộng hai tay lao vào lòng mình. Anh cảm thấy tim mình mềm nhũn, cúi xuống bế cô bé lên ôm vào lòng.

Ngay lập tức, má anh nhận được một nụ hôn ngọt ngào.

"Bố, bố về rồi!"

Ôi chao, Kiều An Sâm cảm thấy mệt mỏi cả một ngày đều tan biến.

"Hôm nay Kiều Kiều đi học có vui không con?" Một tay đỡ con, Kiều An Sâm dùng tay còn lại thay giày vừa cởi cà vạt. Có cô con gái nhỏ thơm thơm mềm mềm trong lòng, anh ôm không muốn

rời tay.

"Vui lắm ạ ~" Cô bé ngọt ngào đáp, Sơ Nhất bày nốt đĩa thức ăn cuối cùng ra bàn, rồi gọi hai bố con: "Hai bố con ra ăn cơm."

"Tới ngay đây." Kiều An Sâm đáp lại, anh bế con vào bếp, dịu dàng nói: "Kiều Kiều đi rửa tay nào, xong bố con mình ra ăn cơm."

Kiều Mãn Nguyệt rất thích làm nũng, đặc biệt là với Kiều An Sâm. Trẻ con vốn có khả năng nhận biết bẩm sinh, cô nhóc biết rằng bố rất yêu mình, gần như luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô bé.

Từ khi Kiều Mãn Nguyệt chào đời, Kiều An Sâm đã nuông chiều cô bé vô điều kiện. Chỉ cần cô bé muốn gì, ngày hôm sau anh đều mua ngay. Nhớ lại khi cô bé mới sinh, mỗi lần tỉnh giấc, Sơ Nhất đều thấy Kiều An Sâm đang ngồi bên cạnh chơi đùa với đứa bé.

Lúc đó, anh mới làm bố chưa được bao lâu, Sơ Nhất còn lo lắng liệu anh có thích nghi được hay không, nhưng Kiều An Sâm đã sớm bộc lộ bản tính "Cuồng con gái".

Vì vậy, Sơ Nhất đành phải đóng vai người xấu trong gia đình, tránh để Kiều Mãn Nguyệt sinh hư.

Khi ăn cơm, cô bé vẫn cứ ngồi trong lòng Kiều An Sâm không chịu xuống, nằng nặc đòi bố bón cho ăn. Kiều An Sâm tất nhiên rất vui lòng, con gái anh dễ thương thế này, anh làm gì cũng đều vui vẻ.

Sơ Nhất nhíu mày.

"Kiều Mãn Nguyệt, xuống tự ăn đi."

"Con không muốn." Cô bé quay đầu đi, ôm chặt lấy Kiều An Sâm,

cãi lại Sơ Nhất.

"Nếu bố đút cho con thì bố sẽ ăn không ngon, bố làm việc cả ngày rồi, con không thương bố sao?" Sơ Nhất hít một hơi thật sâu, bình tĩnh giảng giải. Kiều Mãn Nguyệt đảo mắt một chút, nhưng vẫn không chịu buông tay.

"Vậy con tự ăn." Cô bé nói, rồi với tay lấy cái bát và thìa nhỏ của mình trên bàn, kiên quyết bám lấy Kiều An Sâm không chịu rời đi.

Sơ Nhất không nhịn được, lườm Kiều An Sâm một cái. Anh vốn định nói để cô bé ăn như thế cũng được, nhưng khi chạm phải ánh mắt của Sơ Nhất, anh liền đổi ý.

"Kiều Kiều ngoan, bố cũng muốn ăn cơm, chúng ta ngồi cạnh nhau thi xem ai ăn xong trước, được không con?" Kiều An Sâm dịu dàng dỗ dành, nhưng tay thì không hề chần chừ, nhấc cô bé đặt xuống ghế bên cạnh.

Kiều Mãn Nguyệt không cam lòng vặn vẹo hai cái, nhưng cuối cùng vẫn ngồi yên.

"Hứ." Cô bé bĩu môi, không hài lòng hừ một tiếng, biết rằng mình không bao giờ có thể sánh được vị trí của mẹ trong lòng bố.

Kiều Mãn Nguyệt khó nhọc cầm thìa nhỏ múc một miếng cơm chan canh rau thịt bỏ vào miệng, hai má phồng lên, nhai nhồm nhoàm.

Đúng là trên thế giới này, chỉ có Triệu Thư Nhiên mới đối xử tốt với mình!

Nhà trẻ giao bài tập về nhà, yêu cầu phụ huynh và trẻ cùng nhau làm một chiếc đèn lồng nhỏ, vì vài ngày nữa là đến lễ Thất

Tịch, đèn có thể dùng để trang trí lớp học.

Đương nhiên, bạn nhỏ Kiều Mãn Nguyệt không thích làm bài tập, nên về nhà không nói tiếng lời. Sơ Nhất phải vào nhóm chat của phụ huynh mới thấy cô giáo thông báo, yêu cầu các phụ huynh phối hợp cùng con làm bài.

Cô bỏ bát đĩa vào máy rửa bát, đọc xong tin nhắn thì đi ra phòng khách.

Kiều Mãn Nguyệt đang cùng Kiều An Sâm lắp mô hình, hai người ngồi trên sofa đầu chụm đầu, cười nói vui vẻ. Khi mảnh ghép cuối cùng được lắp vào, chiếc thuyền nhỏ hoàn thành dưới tay Kiều An Sâm, cô bé vỗ tay, nhào vào lòng bố.

Hai cha con thân thiết, bầu không khí thật tuyệt vời, còn Sơ Nhất thì lại đóng vai phản diện.

Cô giơ điện thoại lên trước mặt hai người, nhìn con gái mình.

"Kiều Mãn Nguyệt, con có phải quên nói gì không hả?"

"Chẳng hạn như về bài tập về nhà...?"

Kiều An Sâm nhìn kỹ nội dung trên điện thoại, rồi cúi xuống, chỉ thấy người trong lòng chột dạ, vùi mặt vào cổ anh như một chú đà điểu con.

"Mới bé xíu đã biết nói dối rồi à? Kiều Mãn Nguyệt, con giỏi thật đấy." Sơ Nhất lớn tiếng, cô bé không chịu nổi, lập tức ngẩng đầu lên phản bác.

"Con không có!"

"Không có cái gì?"

"Không có nói dối!"

"Thế còn bài tập thì sao?"

"Con... con quên mất!" Cô bé lắp bắp nói, cuối cùng trống rỗng đầu óc, bịa ra một cái cớ vụng về.

Sơ Nhất cười lạnh.

"Giỏi lắm, ban đầu là cố tình giấu giếm, giờ thì học được cách nói dối thật rồi chứ gì?!"

Lời nói của cô sắc bén, từng bước ép sát, dù Kiều Mãn Nguyệt là một đứa trẻ thông minh đến mấy cũng không thể chịu được, huống hồ cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ vài tuổi mà thôi.

Bị mẹ truy hỏi đến cùng, Kiều Mãn Nguyệt mở to mắt nhìn cô, nước mắt lập tức trào ra, chỉ một lát sau, cô bé bĩu môi, bật khóc òa lên.

"Con không có, con không nói dối hu hu hu..." Cô bé ôm chặt lấy cổ Kiều An Sâm, khóc nức nở, đôi vai nhỏ run lên từng hồi. Kiều An Sâm vội vỗ về an ủi, trong lòng không khỏi xót xa.

"Được rồi, con không nói rối, không nói dối, bố tin Kiều Kiều."

Ai ngờ, vừa nghe vậy, cô bé lại càng khóc to hơn, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, từ vai Kiều An Sâm ngẩng đầu lên, lén lút nhìn về phía Sơ Nhất.

Mắt cô bé đỏ hoe, ngấn lệ, người run lên, nấc thêm hai tiếng, yếu ớt xin lỗi mẹ.

"Mẹ ơi, con xin lỗi... con sai rồi."

Sơ Nhất dịu lại, "Con thấy nói dối rất xấu hổ phải không?"

Kiều Mãn Nguyệt gật đầu liên tục như gà mổ thóc, Sơ Nhất thở dài, rút khăn giấy trên bàn lau mặt cho cô bé.

"Lần sau mà dám nói dối nữa, bố sẽ không yêu con nữa đâu."

"Con xem, giờ bố buồn đến mức không nói nên lời rồi đấy."

Kiều An Sâm: "..."

Anh lặng lẽ ôm con gái không nói gì, Kiều Mãn Nguyệt nghe vậy thì tưởng thật, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đẫm nước đầy lo lắng.

Thấy bố im lặng, giống như đang buồn thật, mắt Kiều Mãn Nguyệt đỏ hoe, suýt chút nữa lại khóc òa lên.

"Kiều Kiều đừng khóc, bố mãi mãi yêu con." Thấy vậy, Kiều An Sâm hôn nhẹ lên má cô bé, Kiều Mãn Nguyệt nuốt ngược tiếng khóc vào trong, hít hít mũi, dần dần bình tĩnh lại.

"Bố, con cũng yêu bố." Cô bé khẽ nói, Kiều An Sâm mỉm cười hài lòng, hai cha con tựa vào nhau, tình cảm cha con thắm thiết.

Sơ Nhất bất đắc dĩ lại phải làm kẻ phá hỏng bầu không khí.

"Được rồi, nói xong rồi thì mau làm đèn lồng đi, ngày mai Kiều Mãn Nguyệt còn phải mang đến trường nữa."

Những việc như thế này, Sơ Nhất vốn vụng về nên đành bỏ cuộc, Kiều Mãn Nguyệt thì càng không cần phải nói, cả nhà chỉ còn biết trông cậy vào Kiều An Sâm.

Anh tìm trên Baidu cách làm đèn lồng đơn giản nhất, nguyên liệu chỉ cần giấy bìa và đũa dùng một lần, may mà trong nhà đều có sẵn những thứ này.

Nói là cùng nhau làm, nhưng sau khi bị Sơ Nhất mắng, Kiều Mãn Nguyệt trở nên rất ngoan, tựa vào người Kiều An Sâm, được bố cầm tay dạy cách cắt giấy làm đèn lồng.

Sơ Nhất đứng bên giám sát, thỉnh thoảng đưa ra vài ý kiến.

Đêm dần qua đi trong yên tĩnh, chiếc đèn lồng cũng dần thành hình dưới tay Kiều An Sâm, dù đơn giản nhưng cũng có thể nhận ra đó là một chiếc đèn lồng đỏ. Kiều Mãn Nguyệt vui vẻ cầm chơi một lát, rồi bị Sơ Nhất giục đi tắm và đi ngủ.

"Con gái anh rốt cuộc là giống ai mà nghịch ngợm thế không biết?"

Mất bao công sức mới dỗ được cô bé ngủ, Sơ Nhất mệt mỏi trở về phòng. Từ khi có Kiều Mãn Nguyệt, trọng tâm cuộc sống của Sơ Nhất gần như hoàn toàn đặt lên cô bé, chỉ khi cô bé đi học, cô mới được nghỉ ngơi đôi chút.

"Con còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện, lớn lên sẽ ngoan hơn thôi." Kiều An Sâm vẫn câu nói cũ, lại gần vuốt ve mặt cô.

Sơ Nhất than phiền.

"Anh thôi đi, người ta nói là con hư tại mẹ, nhà chúng ta thì ngược lại, con hư tại bố."

"Nói gì vậy." Kiều An Sâm phản bác.

"Kiều Kiều chỉ hơi nghịch một chút, con rất ngoan mà."

"Được rồi, được rồi, trong lòng anh con gái anh luôn là số một, em không nói nữa." Sơ Nhất tức giận ném gối vào anh, Kiều An Sâm né được hai cái, rồi giữ lấy tay cô.

"Nói bậy gì thế, hai người đều là số một mà."

"Thế nếu em và Kiều Mãn Nguyệt cùng rơi xuống nước, anh cứu ai?" Sơ Nhất nổi hứng trêu đùa, ném cho Kiều An Sâm một câu hỏi khó. Cô đã nghĩ sẵn rồi, dù anh trả lời thế nào, cô cũng có thể nhân cơ hội mà đánh anh một trận.

Ai ngờ, Kiều An Sâm suy nghĩ hai giây, rồi ngẩng đầu nhìn cô, đáp lại bằng giọng điệu đầy quyết tâm.

"Ngày mai anh sẽ cho con gái đi học bơi ngay."

"..."

Ban ngày Kiều Mãn Nguyệt đi học, căn nhà thực sự rất yên tĩnh. Sơ Nhất một mình ngồi trong phòng làm việc vẽ tranh, công việc trước đây từng cảm thấy nhàm chán, thậm chí có phần ghét bỏ, giờ lại trở nên đáng quý, mang lại cho cô cảm giác thư thái hiếm có.

Cô cắm cúi vào máy tính đồ họa, trân trọng từng giây phút yên bình này.

Nhưng tiếc thay, sự yên tĩnh chẳng kéo dài được bao lâu. Chiếc điện thoại để bên cạnh bỗng nhiên rung lên, phá tan bầu không khí yên bình. Sơ Nhất nhấc điện thoại lên thì thấy đó là số của cô giáo ở trường mẫu giáo.

Tiêu rồi.

Đó là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cô.

Phải tạm biệt ngày yên bình hiếm hoi này rồi.

Cô giáo gọi nói bạn nhỏ Kiều Mãn Nguyệt đánh nhau với các bạn, lại còn là đánh hội đồng. Sơ Nhất chưa kịp xoa cái trán

đang đau nhức của mình, vội vã cầm chìa khóa xe rồi chạy ra ngoài.

Giỏi lắm.

Sơ Nhất nghĩ thầm.

Trước đây chỉ bắt côn trùng, bắt chim, giờ học được cả cách đánh nhau rồi, đúng là càng ngày càng giỏi.

Cô nén cơn giận, đạp mạnh ga, lái nhanh đến cổng trường mẫu giáo.

Vừa mở cửa văn phòng cô giáo, trước mặt cô là một hàng dài các bé, đứa nào cũng cúi đầu, bị cô giáo trách mắng. Bên cạnh còn có vài phụ huynh khác.

Xem ra đều là những người bị gọi đến cùng với cô.

Sơ Nhất liếc nhìn Kiều Mãn Nguyệt, ngoài việc bím tóc đã rối tung thì không có vấn đề gì hết, khuôn mặt vẫn trắng trẻo sạch sẽ. Khi nhìn thấy cô, ánh mắt cô bé thoáng chút chột dạ.

Sơ Nhất thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức nghiêm mặt lại.

"Kiều Mãn Nguyệt." Cô nghiêm giọng gọi, đi tới định trách mắng cô bé một trận thì một cậu bé lập tức đứng ra, chắn trước mặt cô và nói.

"Dì ơi, Kiều Mãn Nguyệt không có lỗi, là cháu đánh trước, dì đừng mắng bạn ấy."

Sơ Nhất khựng lại, nhìn kỹ gương mặt cậu bé, đúng là cậu bạn đẹp trai nhất lớp Triệu Thư Nhiên đây mà.

Cô cố nén cười, liếc sang Kiều Mãn Nguyệt, cô bé cúi đầu, kéo nhẹ tay áo của Triệu Thư Nhiên, giọng run rẩy, dường như đang cố nén nước mắt.

"Không sao đâu, Triệu Thư Nhiên, mình quen rồi."

"..."

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sao lại "Quen rồi"?

Sơ Nhất tiếp nhận ánh mắt từ bốn phía đổ dồn về phía mình, chỉ muốn trợn tròn mắt.

Không ngoài dự đoán, bạn nhỏ Triệu Thư Nhiên trước mặt càng nghiêm túc, ánh mắt nhìn cô như đang nhìn một bà mẹ kế độc ác trong phim.

"Kiều Mãn Nguyệt." Sơ Nhất nhìn con gái mình, bình tĩnh nói.

"Cô giáo nói bạn học chê đèn lồng của con không đẹp, con bèn đánh nhau với bạn phải không?" Đúng vậy, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà Sơ Nhất phải chạy tới đây để họp phụ huynh.

"Là cậu ấy, là cậu ấy mắng con trước! Con đâu có nói gì cậu ấy!"

Cô bé vội vàng thanh minh, chỉ ngửa đầu lên nói vài câu, rồi giơ tay chỉ vào cậu bé mũm mĩm đứng bên cạnh. Trên khuôn mặt trắng trẻo của cậu bé còn có một vết thương, lúc này đang lườm Kiều Mãn Nguyệt, cảm xúc lẫn lộn trong mắt.

Dường như là tức giận, thẹn quá hóa giận, còn có thứ gì đó khó hiểu nữa.

Bằng kinh nghiệm sống hơn ba mươi năm của mình, Sơ Nhất

nhận ra ngay, đây chắc chắn là một cậu bé nhỏ đang chuyển từ thích thành ghét vì không đạt được ý nguyện.

Nghĩ vậy, cô có chút đồng cảm, đang định nói xin lỗi để giải quyết vấn đề thì một phụ huynh bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giọng the thé.

"Cháu gái sao lại nói vậy! Hạo Hạo nhà tôi không đánh người, cô giáo phân xử hộ tôi, nhìn mặt thằng bé nhà tôi bị cào thành ra thế kia kìa."

"Đó là vì Hạo Hạo đã đánh Triệu Thư Nhiên! Con mới giúp cậu ấy!" Kiều Mãn Nguyệt lập tức đáp lại, giọng to rõ. Phụ huynh kia càng tức giận, ngón tay gần như sắp chọc vào trán cô bé.

"Hai đánh một còn lý lẽ gì nữa! Tôi nói cho mà biết, con gái còn nhỏ mà không dạy dỗ cẩn thận, lớn lên sẽ..."

"Lớn lên thì sao?" Sơ Nhất bất ngờ cắt ngang, cười nhạt.

"Lúc nãy tôi còn thắc mắc, sao trẻ con lại dễ dàng chê bai đồ của người khác không đẹp, giờ thì tôi đã hiểu, hóa ra là học từ bố mẹ."

"Bạn nhỏ à, khi nói đèn lồng của người khác không đẹp, hãy nhớ rằng đó là của người khác, bé ngoan sẽ không tùy tiện chê đồ của người khác, cháu hiểu chưa?"

Sơ Nhất dịu dàng nhìn cậu bé, cậu nhóc phần bối rối nhìn cô. Phụ huynh bên cạnh nghe thấy ý nghĩa trong lời cô nói, ngực phập phồng vì tức giận.

"Dù thế nào đi nữa, Kiều Mãn Nguyệt, con đánh bạn là con sai, mau xin lỗi mẹ Hạo Hạo và Hạo Hạo đi."

Chưa kịp để bà mẹ kia nổi giận, Sơ Nhất đã xoay người trước,

nghiêm mặt nhìn Kiều Mãn Nguyệt.

Hai đứa trẻ tiến lên, đồng thanh nói.

"Xin lỗi cậu, Trương Hạo Hạo."

"Được rồi, bọn trẻ đã xin lỗi rồi, mẹ Hạo Hạo tha lỗi cho bọn trẻ nhé?"

Cô giáo chủ nhiệm đứng bên cạnh hòa giải, có lẽ thấy Sơ Nhất không dễ bắt chẹt, bà mẹ kia trừng mắt một lúc, cuối cùng hừ một tiếng, kéo Trương Hạo Hạo đi.

"Chúng ta về nhà, mẹ sẽ tìm trường mẫu giáo khác tốt hơn cho con!"

"Nhưng mẹ ơi, con muốn học cùng bạn Kiều Mãn Nguyệt..." Hai mẹ con ra ngoài cửa thì giọng của cậu bé truyền tới. Sơ Nhất và cô giáo không nhịn được cười, loáng thoáng nghe thấy tiếng la mắng của bà mẹ kia.

"Trương Hạo Hạo, concó chút lòng tự trọng được không hả?"

Mọi người rời đi, văn phòng trở nên vắng vẻ. Sơ Nhất kéo Kiều Mãn Nguyệt lại, cúi đầu đe dọa.

"Nếu con còn đánh nhau lần nữa, mẹ sẽ gửi con về quê học, một tháng chỉ được gặp bố mẹ một lần, lúc đó sẽ yên tĩnh hơn."

"Mẹ ơi, con sai rồi, con không dám nữa, đừng gửi con đi mà." Kiều Mãn Nguyệt sợ hãi khóc lóc, nước mắt tràn ra, đôi mắt ngập nước nhìn mẹ, giống như sắp quỳ xuống cầu xin đến nơi.

"Dì ơi, là cháu đánh Hạo Hạo, dì đừng chuyển Kiều Mãn Nguyệt đi." Cậu bé Triệu Thư Nhiên còn lo lắng hơn cả Kiều Mãn Nguyệt, ánh mắt sốt ruột nhìn Sơ Nhất, trán đã toát mồ hôi.

Phụ huynh của cậu bé đứng bên cạnh không nói gì, chỉ vỗ vỗ đầu cậu bé, mỉm cười, dịu dàng nói.

"Nhiên Nhiên, con đừng lo, nếu Kiều Mãn Nguyệt phải chuyển trường, mẹ sẽ giúp con chuyển trường theo."

Không khí trở nên tĩnh lặng, hai đứa trẻ đều sợ hãi, miệng khép chặt không dám nói, nhìn nhau với ánh mắt hoảng sợ.

Sơ Nhất cười nhẹ, ý cười đong đầy trong mắt, giao tiếp ánh mắt với phụ huynh của Triệu Thư Nhiên, trong đó có sự đồng cảm lẫn thấu hiểu.

Kéo Kiều Mãn Nguyệt ra ngoài, cô nhóc cúi đầu như con chim nhỏ, Sơ Nhất thong thả lên tiếng.

"Nói đi, nói từ đầu đến cuối."

"...Dạ." Cô bé ấm ức nhìn cô một cái, miễn cưỡng kể lại.

Sơ Nhất nghe con gái kể chuyện, thì ra là một câu chuyện tình tay ba.

Hôm nay, Kiều Mãn Nguyệt mang đèn lồng đến trường, cậu bé Trương Hạo Hạo cố ý chê đèn lồng của cô bé xấu xí. Kiều Mãn Nguyệt không chịu được, cãi nhau với cậu ta, Trương Hạo Hạo càng lúc càng kiêu căng ngang ngược, Kiều Mãn Nguyệt bị ép không cãi lại được. Trong lúc nguy cấp, cậu bé Triệu Thư Nhiên đứng ra bảo vệ cô bé.

Hai cậu bé cãi nhau một hồi, thấy Kiều Mãn Nguyệt đang đứng sau lưng Triệu Thư Nhiên, Trương Hạo Hạo ghen tị mất lý trí, vung tay muốn tách họ ra.

Cuối cùng bị hai người hợp lực đánh cho một trận.

Sơ Nhất bất lực.

"Kiều Mãn Nguyệt, nếu cậu ấy chê đèn lồng của con xấu, con nên nghiêm túc nói với cậu ấy...."

"Mẹ tớ nói, chỉ có người có tâm hồn xấu mới thấy đèn lồng của người khác xấu, xấu không phải đèn lồng, mà là cậu."

"Mẹ bảo đảm, Trương Hạo Hạo sẽ không nói nên lời."

"Trẻ con thông minh sẽ không dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, mà sẽ dùng vài câu nhẹ nhàng khiến đối phương thua thảm hại."

"Cho nên, con coi lại mình đi, lúc nào cũng chỉ biết làm mẹ tức giận, đến lúc quan trọng, mưu kế đầy đầu của con đâu cả rồi? Hả???"

"Nhưng..." Kiều Mãn Nguyệt ngẩng đầu nhìn cô, có chút rụt rè, nói nhỏ.

"Mẹ chưa nói với con mà..."

"Gì cơ?"

"Người có tâm hồn xấu nhìn đèn lồng mới thấy xấu." Kiều Mãn Nguyệt cẩn thận nhìn cô, lặp lại một lần nữa.

"Mẹ chưa nói cho con biết."

"..."

Chương 85

Buổi tối Kiều An Sâm đi làm về, Sơ Nhất lập tức kể cho anh nghe về những chiến tích anh hùng của con gái tại trường mẫu giáo ngày hôm nay. Ai ngờ, Kiều An Sâm nghe xong thì áy náy nhìn Kiều Mãn Nguyệt.

"Xin lỗi con, do bố làm lồng đèn chưa được đẹp, tối nay để bố làm lại một cái khác cho Kiều Kiều mang đến lớp nhé?"

Sơ Nhất: "... "

"Không cần đâu bố." Cô nhóc nhẹ nhàng ôm lấy mặt anh, nghiêm túc nói.

"Mẹ nói với con, người có tâm hồn xấu nhìn đèn lồng mới thấy đèn lồng xấu, nên không phải do đèn lồng xấu, mà là người đó ạ."

Kiều An Sâm nghe xong thì ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô. Sơ Nhất đứng khoanh tay ở cửa ra vào, liếc nhìn anh.

"Sơ Nhất, em nói rất đúng." Sau một lúc, anh nghiêm túc gật đầu. Kiều Mãn Nguyệt ở trong lòng anh ôm anh, đôi mắt đen trong sáng, giống nhau đến năm phần của hai bố con đều nhìn về phía cô.

Sơ Nhất chớp mắt, khóa môi khẽ cong lên.

"Đương nhiên rồi."

"So với người chỉ biết nuông chiều con gái như anh, em nói chỉ có đúng."

Vụ ẩu đả tại trường mẫu giáo đã khép lại, nghe nói cậu bé Trương Hạo Hạo bị gia đình cấm không được chơi với họ nữa. Nhưng Kiều Mãn Nguyệt đi học về lại buồn bã kể.

"Trương Hạo Hạo cứ thích lại gần nói chuyện với con, con bận chơi với Triệu Thư Nhiên rồi, làm gì có thời gian để ý đến cậu ấy chứ."

"Hầy." Cô nhóc thở dài nặng nề, kéo bông hoa trên chiếc váy nhỏ, nhíu mày.

"Là một đứa trẻ được yêu mến thật mệt mỏi."

...

Ngày lễ Thất Tịch đúng vào thứ Bảy, Sơ Nhất thức dậy thì thấy bên cạnh trống không, ánh sáng dịu nhẹ của buổi sáng tràn ngập phòng. Cô nhìn đồng hồ, chuẩn bị qua phòng bên xem nhóc quậy kia đã dậy chưa.

Cửa mở ra, phòng khách yên tĩnh, Kiều An Sâm đứng lưng về phía cô ở trong bếp, đang chuẩn bị bữa sáng.

Sáng sớm đầu thu hơi lạnh, không khí rất trong lành, mang theo hương thơm của cây cỏ.

Anh mặc áo phông trắng và quần dài ở nhà, bóng lưng vẫn như năm xưa.

Sơ Nhất đi đến, như vô số lần trước, ôm chầm lấy anh từ phía sau.

"Anh dậy sớm thế." Cô thò đầu ra, tựa vào vai Kiều An Sâm, nhìn thấy trứng và thịt xông khói đang được chiên trong chảo.

"Hôm nay anh sẽ dẫn em đi chơi." Anh nói, tay cầm muôi lật đồ ăn ra đĩa, rồi quay đầu lại.

Hai người đối diện nhau, Sơ Nhất vẫn vòng tay quanh eo anh, ánh mắt Kiều An Sâm rất đỗi dịu dàng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Ưm.

Sơ Nhất không còn quan tâm đến con gái nữa, giờ chỉ hy vọng cô bé ngủ sâu thêm một chút nữa.

Cô cười, dụi dụi vào cổ anh, Kiều An Sâm ôm lấy cô, hai người đứng trong phòng bếp lặng lẽ ôm nhau trong một buổi sáng mùa thu.

"Anh định đưa em đi đâu chơi vậy?" Sơ Nhất hỏi, "Còn con gái thì sao?"

"Đi rồi em sẽ biết." Kiều An Sâm liếc nhìn cô, mỉm cười: "Anh đã đưa Kiều Kiều đến nhà bố mẹ rồi."

"Hả? Sớm vậy à?"

"Ừ, anh ôm con ra khỏi chăn, con vẫn đang ngủ, ngủ từ trên xe đến khi tới nhà luôn, xong anh ôm con bé đặt trên giường trong phòng anh để con ngủ tiếp."

"Y như con heo con vậy." Kiều An Sâm không nhịn được cười khi nhớ lại dáng vẻ của con gái, Sơ Nhất tưởng tượng tới cảnh đó, hình ảnh sống động như thật.

"Con bé tỉnh dậy sẽ không khóc chứ?" Nhớ đến hình ảnh con gái khóc lóc, Sơ Nhất hơi lo lắng.

"Không đâu, anh đã nói trước với con rồi." Kiều An Sâm xoa đầu cô, "Nhanh ăn sáng đi, ăn xong thay đồ rồi chúng ta ra ngoài."

Sơ Nhất khá mong đợi điều bất ngờ mà Kiều An Sâm chuẩn bị.

Kết hôn vài năm, đặc biệt là sau khi Kiều Mãn Nguyệt ra đời, cuộc sống của hai vợ chồng chủ yếu xoay quanh con cái, thế giới hai người ít đi trông thấy, Sơ Nhất cảm thấy mình từ một cô gái thích lãng mạn đã trở thành một người trưởng thành.

Ăn xong, Sơ Nhất đi thay đồ, Kiều An Sâm bảo cô mặc đồ nhẹ nhàng và thoải mái thôi. Cô suy nghĩ một chút, quyết định mặc một chiếc chân váy dài màu trắng kiểu Nhật và một chiếc áo hai dây xanh đậm viền ren.

Sửa soạn xong đi ra ngoài, Sơ Nhất thấy Kiều An Sâm cầm một chiếc túi, bên trong có quần áo và đồ dùng cá nhân của cả hai, cô ngạc nhiên hỏi.

"Chúng ta sẽ ở qua đêm à?"

"Ừ, mai về." Kiều An Sâm nói.

Mắt Sơ Nhất sáng lên, nhưng lại tỏ ra lo lắng.

"Kiều Mãn Nguyệt không sao chứ?"

"Đừng lo, mẹ sẽ chăm sóc cháu thật tốt, bố mẹ còn mong Kiều Kiều ở lại đó một tháng cơ."

"Vậy à." Sơ Nhất do dự một chút rồi đồng ý.

Kiều An Sâm lái xe đưa Sơ Nhất đến ga tàu, nhìn thấy đám đông đông đúc, Sơ Nhất mới nhận ra rằng cả hai dường như chưa bao giờ đi tàu cùng nhau.

Lấy xong vé, Kiều An Sâm dẫn cô xếp hàng qua kiểm tra an ninh, cuối cùng tìm được chỗ ngồi ở phòng chờ, chờ đến giờ kiểm vé.

Xung quanh rất ồn ào, có lẽ vì là ngày lễ, các ghế ngồi đều chật kín người, khu vực kiểm vé cũng xếp hàng dài. Sơ Nhất nhìn vào thời gian trên vé.

Còn ba mươi phút nữa, điểm đến là Tầm Thủy.

Tàu đi từ Lam Thành đến một nơi nhỏ gần biển mất khoảng 2 tiếng, nơi đây không nổi tiếng lắm nên ít khách du lịch, nhưng phong cảnh ở đó khá đẹp, có một ngọn hải đăng nhỏ trên bờ biển, cỏ xanh, xích đu trắng, những ngôi nhà thấp và thôn xóm.

Rất thích hợp cho một cuộc du ngoạn yên tĩnh của hai người.

Sơ Nhất nhớ có lần cô thấy một video trên mạng, khung cảnh rất đẹp, dưới phần bình luận nói đây là Tầm Thủy, cô đã nhấn thích, không ngờ bị Kiều An Sâm phát hiện.

"Anh đi tàu bao giờ chưa?" Cô hỏi, Kiều An Sâm đáp.

"Trước đây đi rồi, lúc còn đi học."

"Mẹ em lấy chồng xa, mỗi lần về quê ngoại đều phải đi tàu, vì ở đó không có sân bay và tàu cao tốc." Sơ Nhất nói: "Mỗi lần đều phải đi mười mấy tiếng rất vất vả, nên mẹ không muốn em lấy chồng xa quá."

"Hôm nay chúng ta chỉ đi hai tiếng thôi, nhanh lắm." Kiều An Sâm xoa đầu cô an ủi, "Anh có mua đồ ăn, chúng ta có thể ăn trên tàu."

"Em vui lắm." Sơ Nhất đột nhiên ôm cánh tay anh, ngẩng mặt

cười rạng rỡ.

"Vì được đi chơi với anh."

Hôm nay thời tiết cũng rất đẹp, trời xanh mây trắng, ánh nắng ấm áp, gió mát không nóng không khô, Sơ Nhất và Kiều An Sâm trò chuyện với nhau, rất nhanh chóng chuyến tàu của họ bắt đầu kiểm vé.

Kiều An Sâm đã đặt hai chỗ ngồi cạnh nhau, Sơ Nhất ngồi bên cửa sổ, có thể ngắm khung cảnh bên ngoài.

Tàu lăn bánh, phong cảnh thay đổi, xung quanh dần trở nên yên tĩnh, mọi người đều ngồi vào chỗ của mình. Kiều An Sâm mở túi, lấy một chai sữa chua đưa cho Sơ Nhất.

"À, anh có muốn gọi điện cho mẹ không, hỏi xem Kiều Mãn Nguyệt thế nào rồi?" Sơ Nhất uống vài ngụm, đột nhiên nhớ ra, Kiều An Sâm đáp.

"Anh đã hỏi từ lâu rồi."

"Khi nào vậy?"

"Khi em đi vệ sinh."

"Ồ, được rồi." Sơ Nhất do dự một chút, rồi hỏi: "Con sao rồi?"

"Ngoan lắm, đang xem phim hoạt hình rất vui."

"Hừ, nhóc thối."

Lâu lắm không ra ngoài, Sơ Nhất chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Kiều An Sâm lấy máy tính bảng mở một bộ phim. Sơ Nhất tò mò nhìn, phát hiện đó là một bộ phim tình cảm lãng mạn.

"Ơ, anh tải lúc vậy?"

"Xem không?" Kiều An Sâm nhét một bên tai nghe vào tai cô, Sơ Nhất thu lại sự chú ý ngoài cửa sổ, tập trung xem phim cùng anh.

"Xem chứ!"

Tàu lăn bánh, khi đi qua hầm, toàn bộ toa tàu tối sầm lại, các khớp nối kêu cót két.

Sơ Nhất dựa vào lòng Kiều An Sâm, mỗi người đeo một chiếc tai nghe, lặng lẽ xem một bộ phim mới.

Thời gian kéo dài vô tận, như muốn giữ lại khoảnh khắc này mãi mãi.

Tàu dừng lại, hai người thu xếp hành lý xuống tàu. Trên bảng hiệu phía trên in hai chữ "Tầm Thủy." rất lớn. Nơi đây khá nhỏ, ga tàu rất vắng vẻ, tàu chỉ dừng qua đó.

Sơ Nhất nhìn quanh một lượt, dường như chỉ có cô và Kiều An Sâm xuống tàu.

Khác hẳn với sự ồn ào của Lam Thành, ga tàu rất yên tĩnh, có vẻ hơi cũ kỹ. Bước chân ra ngoài, gió mang theo hương vị tươi mới và vị mặn của biển.

Sơ Nhất hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

"Ở đây thật yên tĩnh."

"Em thích không?"

"Em thích lắm." Sơ Nhất quay lại mỉm cười với Kiều An Sâm.

Chỗ ở đã đặt là một nhà nghỉ ven biển, đi taxi chỉ mất khoảng mười phút. Tầm Thủy chỉ là một thị trấn nhỏ, ngoại trừ khu trung tâm hiện đại, còn khu vực xung quanh rất yên tĩnh.

Xung quanh nhà nghỉ có nhiều thôn xóm, xuống xe còn phải đi qua một con đường đá hẹp và cao uốn khúc lên trên. Trước mắt hiện ra một ngôi nhà hai tầng làm bằng gỗ, sơn màu xanh trắng, bên cửa treo chuông gió hình vỏ sò.

Đứng trên ban công, có thể nhìn thấy biển xanh ngay gần đó.

Trong sân nhà nghỉ còn có một chú mèo nhỏ màu trắng, trốn trong bụi hoa, thấy người lạ tới thì kêu meo meo, vừa dễ thương vừa ngộ nghĩnh.

Sơ Nhất hào hứng quay một đoạn video cho Kiều Mãn Nguyệt xem.

Chắc chắn con bé sẽ vui sướng nhảy lên nhảy xuống cho coi.

Kiều Mãn Nguyệt rất thích động vật nhỏ, nhưng Sơ Nhất không cho cô bé nuôi, vì cô đã tiêu tốn hết tâm sức vào việc chăm sóc một cô bé rồi.

Phòng ở trên tầng hai, cầu thang gỗ bước lên kêu kẽo kẹt, Sơ Nhất cẩn thận bước đi.

Mở cửa ra, ánh sáng mặt trời tràn ngập qua ban công, sàn nhà cũng bằng gỗ, đồ nội thất đều là màu gỗ sáng, trang trí theo tông xanh trắng, trên ban công còn có một cái võng. Sơ Nhất không đợi được nằm lên đó, cô cảm thấy rất thoải mái, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng đang hưởng thụ sự thư giãn và thoải mái.

Cả hai không nghỉ ngơi nhiều, đi thẳng đến bờ biển gần đó. Sau

khi hỏi thăm chủ nhà nghỉ, Kiều An Sâm đã thuê một chiếc xe điện chở Sơ Nhất đi.

Trước khi đi, Sơ Nhất lấy kem chống nắng bôi lên tay chân, mặt và cổ, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào. Sau khi bôi xong, cô còn bắt Kiều An Sâm phải bôi kem.

Ánh nắng gay gắt, Sơ Nhất ôm eo Kiều An Sâm bằng một tay, tay kia giữ chặt mũ chống nắng của mình, hai người chạy dọc theo con đường ven biển, cảm giác như quay lại thời điểm họ đang ở Bali.

Nơi Kiều An Sâm tìm rất vắng vẻ, xung quanh không có ai, đây là con đường mà chủ nhà nghỉ có lòng chỉ cho họ, tránh xa khu vực đông du khách, phong cảnh lại đẹp hơn nhiều.

Đường bờ biển khá cao, đứng trên đó gió hơi mạnh, dưới là cánh đồng cỏ xanh, cây cối mọc lộn xộn, một màu xanh tươi mát, đung đưa trong gió, phát ra tiếng xào xạc.

Xa xa có thể thấy một ngọn hải đăng trắng, đứng sừng sững trên bờ, như một chiến binh dạn dày sương gió.

"Ở đây đẹp hơn cả trong video." Sơ Nhất nhìn ra biển, một màu xanh thẳm, trời cao vời vợi, những đám mây trắng như bông đang từ từ trôi đi.

"Ở kia có một cái xích đu." Kiều An Sâm chỉ về phía trước, Sơ Nhất nhìn qua, không thể chờ đợi thêm nữa chạy lại.

"Em qua đó ngồi một lát." Cô chạy đến xích đu, tà váy trắng tung bay vẽ thành một đường cong trong gió, đuôi tóc đen bay lên trong không khí.

Xích đu rất lớn, khi đu lên cao, đầu ngón chân dường như chạm tới mặt biển, Sơ Nhất quay đầu nhìn Kiều An Sâm đứng bên

cạnh.

"Mau chụp giúp em một bức ảnh."

Giờ Kiều An Sâm đã rất chuyên nghiệp, sau một hồi chỉnh sửa, cuối cùng cũng xong. Sơ Nhất hài lòng nhìn ngắm thành phẩm.

Cô bắt đầu chỉnh sửa ảnh để đăng lên WeChat, Kiều An Sâm đứng sau đẩy xích đu, hai người chơi một lúc rồi tiếp tục đi về phía trước.

Phong cảnh dọc theo con đường rất đẹp, Sơ Nhất còn thấy vài con bò với chiếc sừng to, cơ bắp mạnh mẽ, đang nhẩn nhơ gặm cỏ.

Xa xa, ngọn hải đăng dần trở nên rõ nét. Sơ Nhất đi qua những tảng đá, Kiều An Sâm sợ cô bị ngã nên đứng bên cạnh hỗ trợ. Cô đi quanh quẩn quanh ngọn hải đăng một lúc, nóng lòng muốn xuống nước. Nước biển mùa này rất dễ chịu, cô xắn váy lên vui chơi, Kiều An Sâm bất ngờ đưa cho cô một thứ.

"Ôi, cua nhỏ." Cô vui mừng kêu lên: "Anh tìm thấy ở đâu vậy?"

"Ở trong đá." Kiều An Sâm chỉ qua một bên, hai người hào hứng lật đá tìm cua một lúc.

Cuối cùng, họ thu được ba con cua nhỏ bằng móng tay. Sơ Nhất không nỡ giữ lại, quyết định thả chúng đi.

Buổi trưa, Kiều An Sâm lái xe điện chở cô đi ăn hải sản. Ở đây có rất nhiều nhà hàng, ven biển có một hàng, hải sản không chỉ tươi ngon mà giá cả cũng rất rẻ.

Hai người gọi một bàn đầy thức ăn, vừa ăn vừa đón gió biển.

Buổi chiều, họ đi thuyền ra biển, gần bờ có một hòn đảo nhỏ,

phong cảnh khá đẹp, người dân địa phương khuyên có thể lên chơi một chút.

Trên đảo có nhiều loại cây không tên, cỏ mọc um tùm, sóng biển vỗ vào đá, bắn lên bọt trắng, trên đầu thỉnh thoảng có chim biển bay lượn.

Cầu thang cao dẫn lên đỉnh núi, đứng ở trên đó nhìn xuống mặt biển bên dưới, gió thổi qua, cảm giác giống như nữ chính trong một bộ phim truyền hình.

Sơ Nhất hào hứng kéo Kiều An Sâm đứng phía sau, yêu cầu anh ôm lấy eo cô.

"... Làm gì vậy?" Kiều An Sâm hỏi nghi ngờ, Sơ Nhất hỏi anh: "Anh chưa xem bộ phim Titanic sao?"

"... Xem rồi, sao thế?"

"Anh không thấy chúng ta bây giờ rất giống sao?" Sơ Nhất không muốn chờ đợi, kéo tay anh quanh eo mình, dang rộng tay ra, ánh mắt đong đầy tình cảm nhìn về phía trước, mắt nheo lại vì gió biển.

"Aaaaaa! Jack..." Sơ Nhất kêu lên, chờ mãi không thấy động tĩnh từ phía sau, cô đẩy nhẹ Kiều An Sâm, thúc giục.

"Đến lượt anh rồi, nhanh lên."

"A, Rose." Giọng của Kiều An Sâm không có cảm xúc, như đang hoàn thành nhiệm vụ, Sơ Nhất không quan tâm, cầm điện thoại lên chụp vài tấm ảnh.

Đi dạo quanh đảo, khi trở về, họ tình cờ phát hiện nhiều con nhím biển nằm yên trong khe đá san hô, những quả bóng gai đen nằm lặng lẽ dưới nước, Sơ Nhất nuốt nước bọt.

"Chúng ta có thể nhặt chúng về nhờ chủ nhà nghỉ chế biến không?"

Kiều An Sâm suy nghĩ một lát, nói: "Em có thể thử."

"Được rồi." Sơ Nhất lập tức cởi áo sơ mi của Kiều An Sâm, buộc lại, vui vẻ đi nhặt nhím biển.

Tìm vài cửa hàng nhưng không ai nhận, cuối cùng họ quay lại nhà nghỉ nhờ chủ nhà nghỉ giúp. Tối hôm đó, họ ngồi trong sân, ngắm nhìn những vì sao, vừa ăn hải sản vừa trò chuyện.

Những người ở nhà nghỉ đến từ nhiều nơi khác nhau, cùng nhau chia sẻ câu chuyện và trải nghiệm của họ, chủ nhà mở một chai rượu, không biết từ lúc nào chỉ còn lại chai rỗng.

Đêm đến, mọi người chào tạm biệt nhau trở về phòng. Sơ Nhất tắm xong lên giường, cả người lâng lâng như say rượu. Cô nhìn Kiều An Sâm đi tới, vòng tay ôm lấy cổ anh, chui vào trong lòng anh.

Người trước mặt lại không an phận, dường như đang tìm thứ gì đó bên cạnh, Sơ Nhất cảm thấy cổ tay lạnh lạnh, không biết Kiều An Sâm đang làm gì.

Cô nâng tay lên, mơ màng mở mắt, cố gắng mở to mắt, cuối cùng cũng nhìn rõ thứ trên tay.

Trên cổ tay nhỏ nhắn xuất hiện một chiếc vòng tay lấp lánh bằng đá quý nhỏ, sáng lấp lánh dưới ánh đèn, Sơ Nhất ngay lập tức tỉnh táo.

"Anh rất thích tặng em những thứ lấp lánh như thế này nhỉ." Cô lắc lắc tay nói, mỗi năm vào dịp lễ tình nhân, Kiều An Sâm đều chuẩn bị cho cô một món quà nhỏ, đủ các loại quà, nhưng anh

dường như đặc biệt yêu thích những món đồ như vậy.

"Rất hợp với em."

"Hợp chỗ nào?" Sơ Nhất dựa cằm lên ngực anh, làm nũng hỏi, Kiều An Sâm xoa đầu cô.

"Thuần khiết, xinh đẹp, khiến người khác yêu thích."

Sơ Nhất ừm một tiếng, đầu óc chậm chạp phản ứng: "Anh đang khen em đấy à?"

"Ừ, anh đang khen em." Kiều An Sâm mỉm cười, giọng nói cũng dịu dàng, Sơ Nhất chớp chớp mắt. Trong mắt cô, Kiều An Sâm như được bao phủ bởi một lớp hào quang, dịu dàng đến mức khó tin.

Cô ngốc nghếch ngẩng đầu lên, ôm chặt cổ Kiều An Sâm, hôn nhẹ lên môi anh, cười trộm vì giống như chiếm món hời.

"Thưởng cho anh đó."

Chương 86: Ngược Cẩu

Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng sóng biển như vang lên bên tai, dưới ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn nhỏ màu cam trên trần, Kiều An Sâm nhìn người trong lòng mình, im lặng mỉm cười.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên khóe môi của Sơ Nhất.

Cô ngoan ngoãn hé miệng ra, nụ hôn từ hôn phớt đến hôn sâu, hôn được một lát, cả hai đều không nhịn được nữa, Sơ Nhất mơ mơ màng màng, cơ thể nóng bừng mềm nhũn, để mặc Kiều An Sâm từ từ cởi bỏ quần áo của cô.

Hôm nay cô cực kỳ nghe lời, mặt đỏ bừng, nhắm mắt rên rỉ. Sự chuyển động dưới lớp chăn vừa nhẹ nhàng vừa kéo dài.

Tiếng sóng biển không biết mệt mỏi, vỗ vào bờ từng đợt từng đợt, suốt đêm không ngừng lại. Kiều An Sâm ôm Sơ Nhất ra khỏi phòng tắm, anh tắt đèn, ánh trăng chiếu vào ban công, hai người quấn quýt bên nhau, ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Sơ Nhất bị tiếng gọi của chim hải âu đánh thức, côchớp chớp mắt, đập vào mắt là chiếc xích đu ngập ánh sáng mặt trời và rèm cửa đang bay bay trong gió.

Kiều An Sâm ôm cô từ phía sau, vẫn đang ngủ say.

Sơ Nhất xoay người ôm anh, chôn mặt vào cổ anh.

Cô vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, mí mắt nặng nề không muốn mở

ra, bàn tay đặt ngang hông cô khẽ động, ôm cô chặt hơn, Kiều An Sâm vô thức cọ vào trán cô.

Hai người lại ôm nhau ngủ tiếp.

Cảnh vật trong phòng như bị đóng băng, không biết trôi qua bao lâu, cuối cùng Kiều An Sâm là người tỉnh trước.

Anh sờ điện thoại bên cạnh, mắt còn ngái ngủ nhìn một chút, đã 9 giờ sáng, trễ hơn vài tiếng so với đồng hồ sinh học thường ngày của anh.

Anh ném điện thoại xuống, chôn đầu vào cổ Sơ Nhất để tỉnh táo hơn.

Không khí đêm qua quá tuyệt vời, anh không cẩn thận đã để mình tham vui, mơ màng nhớ lại lúc chìm vào giấc ngủ, hình như sao trên bầu trời gần như đã biến mất trong màn đêm.

Kiều An Sâm mỉm cười, xoa nhẹ đầu Sơ Nhất.

"Dậy... thôi...nào..." Anh nghiêng mặt, thì thầm vào tai cô, quả nhiên người trong vòng tay anh khẽ động đậy, đầu càng chôn sâu vào ngực anh.

"Đã 9 giờ rồi." Kiều An Sâm uể oải nói, giọng anh trầm thấp hơi khàn vì mới thức dậy.

Anh cố tình nói sát bên tai cô, hơi thở phả vào, vừa ẩm vừa ngứa. Sơ Nhất dần tỉnh ngủ, cô mỉm cười, cố gắng tránh đi.

"Chúng ta còn phải đi chơi một vòng nữa, hôm qua ông chủ nói trong thôn rất đẹp, có một cây cầu cổ, bên dưới là những con đường đá xanh, các ngôi nhà là di sản của tổ tiên để lại, đã có từ rất lâu đời rồi..."

"Chúng ta đã đến đây rồi, nếu không đi thì tiếc lắm, 4 giờ chiều tàu khởi hành, còn vài giờ nữa là phải về rồi."

Kiều An Sâm liên tục thì thầm bên tai cô, khiến Sơ Nhất không thể giả vờ ngủ thêm được nữa. Cô quay người trong vòng tay anh, cuối cùng mở mắt ra, đôi mắt đen láy sáng ngời, hờn dỗi nhìn anh.

Đôi mắt giống Kiều Mãn Nguyệt y như đúc.

Lòng Kiều An Sâm mềm nhũn, anh không nhịn được tiến lại gần hôn lên môi cô.

Gần như không thể tách ra, cả hai thở hổn hển, ánh mắt giằng co, Kiều An Sâm đột nhiên lật người xuống đi vào phòng tắm.

Một lát sau, tiếng nước ào ào vang lên.

Sơ Nhất nhân cơ hội ngủ thêm một chút.

Cuối cùng, Kiều An Sâm kéo cô ra khỏi chăn, nhét bàn chải đánh răng vào miệng cô, mùi bạc hà tươi mát làm cô tỉnh táo, Sơ Nhất không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Chuẩn bị xong xuôi đã 10 giờ sáng, hôm nay vẫn là một ngày nắng đẹp, mây bồng bềnh, thỉnh thoảng che lấp mặt trời.

Ở cổng làng có một cây cổ thụ tán lá rậm rạp, thân cây phải vài đứa trẻ đứng nắm tay nhau mới ôm xuể. Dưới cây hiện có vài người lớn tuổi đang chơi cờ, đánh bài.

Cảnh vật thư thái, còn có bà cụ ngồi trên ghế nhỏ phe phẩy quạt tay.

Sơ Nhất và Kiều An Sâm ngồi xuống bên cạnh quan sát, trình độ của họ tương đương với Sơ Thiên, nhưng kỹ năng rất tốt, yên

lặng kết thúc một ván cờ rồi bắt đầu ván mới.

Xem xong một ván, hai người đứng dậy tiếp tục đi vào trong.

Tầm Thủy vẫn giữ được vẻ nguyên sơ, không bị thương mại hóa hay du lịch hóa quá mức, phần lớn người trong làng đều là người dân bản địa, thỉnh thoảng mới thấy một vài du khách giống như họ.

Sơ Nhất và Kiều An Sâm nắm tay nhau đi dạo qua các con phố nhỏ, các tòa nhà xung quanh được xây bằng gạch đá màu xám đen, mái ngói đen, tường trắng, gỗ chạm khắc tinh xảo, mới cũ đan xen, có những phần cổ kính, có phần mục nát, cũng có những phần được tân trang lại như mới.

Mỗi viên gạch, mỗi tấm ván đều khắc ghi dấu vết của thời gian, ngay cả những cây cối cũng đã sống rất lâu năm.

Ở đầu ngõ có một quán ăn sáng, có bà cụ bán đậu hủ và bánh xèo. Quán không lớn không nhỏ, vào giờ này cũng có khá nhiều người ngồi bên trong.

Họ đều là người lớn tuổi, vừa uống trà vừa trò chuyện, thư thái tắm nắng ngoài trời.

Kiều An Sâm và Sơ Nhất tìm một chỗ ngồi, gọi hai bát đậu hủ và bánh xèo.

Những người xung quanh nói bằng tiếng địa phương, giọng nói tròn đầy lạ lẫm, pha lẫn tiếng cười, nghe rất dễ chịu. Sơ Nhất thì thầm với Kiều An Sâm: "Người già ở đây hạnh phúc quá."

"Khi chúng ta già rồi cũng sẽ nhàn nhã ngồi chơi cờ và tắm nắng." Kiều An Sâm cũng nghiêng đầu lại gần, nói nhỏ.

Hai người nhìn nhau cười.

Chủ quán mang đậu hủ lên, đậu hủ trong bát sứ trắng, miếng đậu hủ hình vòng cung, được rưới nước đường nấu với gừng và vài hạt đậu đỏ.

Bánh xèo là loại nhân thịt, thơm mềm giòn rụm, bụng đang đói được ăn một bữa như vậy thật thoải mái và ngon miệng, vừa đủ ăn.

Sau khi ăn no, Sơ Nhất và Kiều An Sâm tiếp tục dạo quanh ngôi làng có lịch sử lâu đời này, đi dạo một hồi đã đến đầu làng phía bên kia.

Trước mắt hiện ra một dòng suối nhỏ, dòng nước lặng lẽ trôi, hai bên bờ cây cối um tùm, phía đối diện là những dãy núi xanh, một cây cầu cong cũ kỹ bắc ngang qua.

Mặt nước như một tấm gương, xanh biếc phẳng lặng, phản chiếu bóng dáng núi non và mây trôi, cùng với hình dáng của cây cầu.

Có một người nông dân đội nón lá, cầm cuốc, dẫn theo con trâu già từ từ đi qua cầu.

Thời gian như ngừng trôi.

Cảm giác như lạc vào một thế giới thần tiên.

"Kiều An Sâm, sau này chúng ta về đây nghỉ hưu nhé, chúng ta sẽ mua một ngôi nhà nhỏ, mỗi ngày ngủ đến lúc tỉnh, ra đầu làng chơi cờ, ăn một bát đậu hủ, rồi tựa vào góc tường tắm nắng cả ngày."

Sơ Nhất mỉm cười nhìn người bên cạnh, ánh mắt Kiều An Sâm mềm mại, gật đầu đồng ý.

"Được, đợi Kiều Kiều lớn lên, chúng ta sẽ về đây dưỡng già."

Vẫn là cái ga tàu nhỏ, tàu từ từ khởi hành, ngọn hải đăng trên bờ biển, đá san hô, cây cầu và con sông dần dần lùi xa theo cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Sơ Nhất dựa vào Kiều An Sâm, cảm thấy hơi buồn.

Giống như là kết thúc một giấc mơ đẹp tuyệt vời, trở về thế giới thực.

"Nếu em thích, lần sau chúng ta sẽ quay lại." Kiều An Sâm nghiêng đầu, môi hôn nhẹ lên trán cô, Sơ Nhất ngẩng mặt lên.

"Lâu lắm rồi mình không đi chơi cùng nhau." Cô nắm lấy tay áo của Kiều An Sâm, ánh mắt đầy buồn bã.

"Sau này chúng ta có thể ra ngoài như vậy nữa không?"

"Là do anh sơ sót." Kiều An Sâm ôm chặt cô, cằm đặt lên đỉnh đầu cô, nhìn xuống.

"Kể từ khi Kiều Kiều ra đời, con bé bám em không rời, mấy năm qua vợ chồng mình đều tập trung vào con, giờ con đã lớn rồi, chúng ta có thể thả lỏng một chút."

Anh hôn nhẹ lên tóc Sơ Nhất, nói nhỏ: "Sau này vào dịp nghỉ lễ, anh sẽ gửi con cho ông bà trông, chúng ta sẽ ra ngoài chơi."

"Nhóc con thật đáng thương." Sơ Nhất cười rạng rỡ, ánh mắt cong cong nhìn anh, Kiều An Sâm cũng cười nhẹ.

"Ừ, đợi con lớn, con bé tự biết bảo bạn trai đưa mình đi chơi."

"Được." Sơ Nhất dang rộng tay, ôm chặt anh hơn, hai người thân mật dựa vào nhau, nhịp tim dường như hòa cùng một nhịp.

Thình thịch.

Tàu lửa lao vút qua, bóng tối trong hầm chợt đến rồi ngay lập tức sáng rực như ban ngày.

Hai người tách ra, đôi môi đỏ thắm.

Gặp lại cha mẹ sau một thời gian dài, Kiều Mãn Nguyệt vui vẻ như một chú khỉ nhỏ, cô nhóc lao về phía họ từ xa, bình nước nhỏ trên lưng nhảy nhót lên xuống.

Kiều An Sâm bế con lên, cô nhóc hôn chụt lên mặt bố mẹ.

"Bố mẹ đi đâu thế? Con nhớ hai người chết mất!" Cô bé nũng nịu nói, giọng sữa của trẻ con mềm mại khiến con tim tan chảy.

Sơ Nhất nhớ lại cuộc trò chuyện trên tàu, cảm giác áy náy tràn ngập trong lòng, cô ôm lấy con gái từ tay Kiều An Sâm, ôm hôn con.

"Mẹ đi mua quà cho bé Mãn Nguyệt, về nhà mẹ sẽ cho con xem, nhé?"

"Dạ! Mẹ tốt nhất!" Cô bé rất dễ bị lừa, lập tức vỗ tay vui mừng, Sơ Nhất lén nhìn Kiều An Sâm, che giấu cảm giác tội lỗi trong lòng.

Sau khi tạm biệt ông bà, ba người lái xe về nhà, suốt dọc đường, Kiều Mãn Nguyệt ríu rít kể về những chuyện ở nhà ông bà trong hai ngày qua, cô nhóc quen biết vài người bạn mới, xem được phim hoạt hình thú vị, món ăn bà nội nấu rất ngon... đều là những chuyện nhỏ nhặt.

Sơ Nhất nghe rất chăm chú, sau hai ngày không gặp, có vẻ như cô bé nghịch ngợm nhà mình đã trở nên đáng yêu hơn.

Cô nghĩ vậy, không kìm được hôn lên gương mặt mềm mại của con gái.

Gương mặt trẻ con mềm mại, thơm thơm mùi sữa.

Sau lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba... và vô số lần khác.

Thấy cô bé thích nghi tốt ở nhà ông bà, vào các dịp cuối tuần, họ thường xuyên gửi con gái đến đó.

Sơ Nhất và Kiều An Sâm sẽ đi xem phim, hẹn hò, ăn uống.

Những điều có được trong những lúc bận rộn thường trở nên đặc biệt quý giá, Sơ Nhất cảm thấy mỗi lần ra ngoài với Kiều An Sâm đều vui vẻ hơn trước đây, chắc vì hiếm có nên họ càng trân trọng.

Hai người đi leo núi, cắm trại trên đỉnh núi ngắm bình minh, đêm ngồi trước lều đếm sao.

Họ tham gia một tour du lịch hai ngày, chơi chèo thuyền, bắn súng trong rừng, chơi Ma Sói với những người bạn mới quen.

Kiều An Sâm suy nghĩ tỉ mỉ, đầy tính logic, anh gần như kiểm soát toàn bộ trò chơi. Trong khi đó, Sơ Nhất tham gia chỉ để đủ chỗ, hầu như bị loại ngay sau vài vòng.

Sau vài ván, cô bị mất tinh thần, đặc biệt khi cô rút phải vai sói.

Người mới làm sói rất khó, phải nói dối không thay đổi sắc mặt, chuyển hướng sự chú ý sang người khác, phải thuyết phục người khác, phải có tốc độ suy nghĩ nhanh.

Ngay từ đầu Sơ Nhất đã lộ vẻ do dự, ánh mắt cô cứ lảng tránh, đặc biệt không dám nhìn Kiều An Sâm, vì anh là người đã xác định được danh tính sói trong những ván trước chỉ nhờ vài câu

nói với lập luận thuyết phục, dễ dàng tiêu diệt toàn bộ đội sói.

Ban đầu mọi người đều không biết nghề nghiệp và thông tin của nhau, nhưng khi biết Kiều An Sâm là công tố viên, sự tin tưởng này càng tăng lên.

Không có gì ngạc nhiên khi anh lại chơi giỏi đến vậy, công việc chính của anh là thực thi công lý.

Vì thế, anh có một biệt danh, gọi là "Sát thủ sói".

Lần phát biểu đầu tiên còn dễ dàng, mọi người đều chưa có đầu mối gì. Đến lượt phát biểu lần thứ hai, một số thứ bắt đầu lộ ra, Sơ Nhất trình bày không lưu loát, hướng dẫn không có logic, rất nhanh chóng thu hút sự chú ý của người khác.

Khi nghe thấy có người bắt đầu chỉ trích cô là sói, trong lòng Sơ Nhất run rẩy, càng lúc càng lo lắng, dù trước đó cô chỉ là dân làng.

"Tôi nghĩ số hai không có khả năng lắm." Đến lượt Kiều An Sâm phát biểu, anh nhìn thẳng vào Sơ Nhất, hai tay khoanh trước mặt, giọng điệu bình tĩnh lại mạnh mẽ.

"Cô ấy rõ ràng là một người mới, chơi rất kém, biểu hiện ở các ván trước giống như bây giờ, vì vậy đã bị giết oan mấy lần, tôi thấy số bốn nhắm vào cô ấy ngay từ đầu rất đáng nghi, như thể cố tình chuyển hướng sự chú ý của chúng ta để đổ lỗi cho số hai vậy..."

Sau lời phát biểu của Kiều An Sâm, gần như tất cả mọi người đều tin tưởng, vì thực tế Sơ Nhất chơi quá tồi, luôn luôn như vậy...

Không có lý luận, tâm lý hoang mang, ánh mắt lạc lõng.

Dẫn đến việc cô đã trở thành "Nạn nhân thế mạng" nhiều lần,

lần nào cũng chịu oan ức.

Quá đáng thương.

Vì vậy, màn thể hiện của Sơ Nhất sau này hoàn toàn hợp lý, cuối cùng khi còn bốn người trên sân, Sơ Nhất lắp bắp nói xong, mất tự nhiên liếm môi.

Cô nhìn thấy Kiều An Sâm ở đối diện, khi ánh mắt chạm nhau, không hiểu sao, cô cảm thấy yên tâm.

Quả nhiên, sau lời phát biểu của Kiều An Sâm, mục tiêu cuối cùng được chuyển sang người bên cạnh cô, các người chơi còn lại đưa ra ba phiếu đồng ý, không do dự, đưa người đó ra ngoài.

Người đó lật mặt, là dân làng.

Cùng lúc, trọng tài tuyên bố, đội sói thắng.

Ngay lập tức, xung quanh tràn ngập những tiếng kêu thảm thiết không thể tin nổi, mọi người mở mắt thật to, có người lật thẻ của Sơ Nhất ra, trên đó ghi rõ "Sói".

Lại một đợt ngạc nhiên khác.

Sơ Nhất mỉm cười ngượng ngùng, cách nhau một cái bàn, cô và Kiều An Sâm nhìn nhau mỉm cười.

Mọi người lập tức hiểu ra, phản đối đập bàn.

"Phạm quy! Phạm quy!"

"Không thể thế được!"

"Cố ý nương tay! Ngược cẩu * thì cũng phải tiết chế chút chứ!"

**Chỉ hành động làm cho người khác cảm thấy ghen tị với sự ngọt ngào hoặc tình cảm quá mức của một cặp đôi.*

Kiều An Sâm khẽ cười, anh đứng dậy, cúi người bế Sơ Nhất lên. Hôm nay cô bị va chạm khi chơi chèo thuyền, đầu gối bị trầy xước.

"Không còn sớm nữa, chúng ta về ngủ trước, các bạn chơi vui vẻ nhé."

Anh chào tạm biệt, bỏ qua sự phản đối của mọi người, bước đi vài bước rồi dừng lại, như nhớ ra điều gì đó quay người lại, bình tĩnh nói.

"Ồ, đúng rồi, vừa rồi không phải là ngược cẩu." Kiều An Sâm ôm chặt Sơ Nhất, tiếp tục đi về phía trước, giọng nói mang theo ý cười nhẹ.

"Đây mới đúng này."

Chương 87: Chúc Mừng Năm Mới [HOÀN]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cha mẹ thì vui vẻ quên cả đường về, trong khi cuộc sống của con gái lại không mấy dễ chịu.

Gần đây, Kiều Mãn Nguyệt rất đau đầu, mỗi ngày đi học về không còn ồn ào như trước nữa, hai tay bé chống cằm, vẻ mặt rất buồn rầu.

Sơ Nhất cảm thấy lạ bèn hỏi cô bé.

"Kiều Kiều, con sao vậy?"

Cô bé thở dài nặng nề, mặt mũi buồn thiu.

"Hình như Triệu Thư Nhiên giận con mẹ ơi, cậu ấy không chịu nói chuyện với con, mỗi lần thấy con và Quý Tiểu Trình ở cùng nhau thì khó chịu ra mặt."

"À..." Sơ Nhất không ngờ lại là lý do này, cô cũng không biết phải làm sao.

"Ba đứa con không thể chơi đùa vui vẻ với nhau sau?" Một lúc sau, cô lên tiếng.

Kiều Mãn Nguyệt bĩu môi, đôi lông mày nhíu lại.

"Hầy, mẹ không hiểu được đâu, chuyện của trẻ con người lớn không rõ đâu." Cô nhóc phất tay, không muốn nói thêm gì nữa.

Sơ Nhất: Thôi vậy.

Cô sắn tay áo vào bếp nấu cơm, để mặc cô bé tiếp tục mắc kẹt trong "Tam giác tình cảm" khổ sở của mình.

"Mà này, mẹ phải nói con biết trước, Quý Tiểu Trình là con trai của mẹ nuôi con, dù thế nào đi nữa con cũng không được bắt nạt thằng bé, rõ chưa?"

"Con biết rồi, biết rồi mà!" Kiều Mãn Nguyệt không kiên nhẫn phất tay với cô, thở dài thườn thượt.

Sơ Nhất cũng lười quan tâm đến những chuyện yêu ghét của trẻ con, lại nghĩ đã lâu cô không gặp Trình Lật, lần trước gặp cô ấy và giáo sư của cô ấy đã cách đây hơn nửa tháng, khi họ tổ chức sinh nhật cho con trai.

Đúng rồi, Quý Tiểu Trình là con trai của họ, sinh cùng năm cùng tháng với Kiều Mãn Nguyệt, là cậu bé ngoan ngoãn, ít nói, dễ đỏ mắt.

Hầy.

Sơ Nhất thở dài trong lòng.

Cảm thấy hình như giới tính của hai đứa trẻ bị hoán đổi cho nhau.

Cuối tuần, Trình Lật cùng gia đình đến nhà chơi, Quý Tiểu Trình ngoan ngoãn được mẹ dắt tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, đôi môi đỏ hơi mím lại. Khi nhìn thấy cô, cậu bé có chút xấu hổ.

Ánh mắt của cậu nhóc sáng lên khi thấy Kiều Mãn Nguyệt chạy tới, đôi mắt đen láy như bừng sáng.

"Mãn Nguyệt!" Cậu bé lên tiếng gọi, Kiều Mãn Nguyệt chào lại, tay vẫn ôm chặt con búp bê không nỡ buông.

"Tiểu Trình!"

Trình Lật nhận ra con trai mình đang vui mừng, bèn thả tay ra để cậu bé chơi cùng Kiều Mãn Nguyệt. Hai đứa trẻ ngồi sát nhau trên tấm thảm trước ghế sofa, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện râm ran truyền tới.

Sơ Nhất đón tiếp Trình Lật và Quý Phồn Ninh. Mấy năm nay bọn họ gặp gỡ nhiều hơn nên không còn xa lạ như trước, thỉnh thoảng lễ Tết còn tổ chức chơi bài cùng nhau.

Chào hỏi xong, Kiều An Sâm và Quý Phồn Ninh ngồi một góc trò chuyện, những gì họ bàn bạc, Sơ Nhất và Trình Lật đều không hứng thú.

Pha một ấm trà hoa hồng, hai người phụ nữ ngồi ngoài ban công nói chuyện phiếm.

"Trình Trình đã thích nghi với trường mới chưa? Mình đã dặn Kiều Mãn Nguyệt để ý tới thằng bé, thằng bé vẫn ổn chứ?"

"Tốt lắm, vui vẻ hơn trước nhiều, bây giờ thằng bé không cần bọn mình nhắc nữa mà tự giác đeo cặp lên đi học." Trình Lật nhấp một ngụm trà, mỉm cười.

"Nhờ có Mãn Nguyệt nhà các cậu, thằng bé thích con bé lắm, nhắc đến Mãn Nguyệt suốt ngày, đến nỗi bố nó còn suýt ghen đấy."

Sơ Nhất cũng cười lắc đầu, con gái mình tuy có hơi nghịch

ngợm, nhưng quả thật rất được lòng mọi người, it nhất mọi người xung quanh đều yêu quý con bé.

Quý Tiểu Trình lớn hơn Kiều Mãn Nguyệt vài ngày, khi đó Sơ Nhất và Trình Lật cùng mang thai, sau đó Trình Lật kết hôn với vị giáo sư của cô ấy, Sơ Nhất còn dự đám cưới của họ.

Năm sau, hai người dự sinh cùng ngày, ở cùng một bệnh viện, sinh con cách nhau không bao lâu.

Trước khi vào mẫu giáo, Kiều Mãn Nguyệt thường xuyên chơi đùa với Quý Tiểu Trình.

Do nhà Trình Lật khá xa nên cô ấy đã chọn trường mẫu giáo gần nhà. Kết quả Quý Tiểu Trình ngày càng ít nói, thậm chí bắt đầu nổi loạn, không chịu đi học.

Sau khi điều tra mới biết, do tính tình cậu bé trầm lặng nên thường bị một số bạn xấu trong lớp bắt nạt, giáo viên lại không để ý.

Lúc đó Trình Lật giận đến phát điên, lao đến mắng phụ huynh cùng lũ trẻ kia té tát, suýt nữa đã đánh người tại chỗ.

Tất nhiên, cậu bé không thể tiếp tục ở lại trường mẫu giáo đó. Tối đó, Sơ Nhất gọi điện cho Trình Lật, thử hỏi cô ấy có muốn chuyển cậu bé sang trường của Kiều Mãn Nguyệt không. Dù gì, với tính cách "Đầu gấu" của cô bé, chắc chẳng ai dám bắt nạt Quý Tiểu Trình cả.

Sau khi thảo luận với Quý Phồn Ninh, Trình Lật đồng ý vì trường mẫu giáo đó cũng không xa nhà họ, quan trọng nhất là có bạn thân cùng chăm sóc, cô cũng yên tâm hơn.

Sau sự cố lần trước, họ không dám đưa con đến một nơi xa lạ nữa.

Thế là, Kiều Mãn Nguyệt và Quý Tiểu Trình trở thành bạn học.

Buổi tối, Sơ Nhất và Kiều An Sâm cùng nhau nấu bữa tối để chiêu đãi gia đình Trình Lật, món ăn rất phong phú, phục vụ mọi người tận tình.

Kiều Mãn Nguyệt và Quý Tiểu Trình ngồi cạnh nhau, trong bát là cháo thịt nạc rau củ ninh nhừ, hai đứa trẻ ngoan ngoãn cầm thìa ăn.

Ăn được vài muỗng, Kiều Mãn Nguyệt bắt đầu ngừng lại, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào đĩa tôm lớn trên bàn.

Cô bé khẽ nuốt nước miếng.

Quý Tiểu Trình ngồi cạnh cũng dừng động tác lại, nhìn theo ánh mắt của cô bé qua đĩa tôm, chần chừ hai giây, cậu bé cố gắng vươn tay ra với tới đĩa tôm đó.

Chiếc muỗng nhỏ run rẩy cố gắng đưa qua, múc một con tôm đỏ au, lắc lư giữa không trung rồi đặt vào bát của Kiều Mãn Nguyệt.

Cậu bé nói nhỏ: "Mãn Nguyệt, cậu ăn đi."

"Cảm ơn anh Trình Trình." Kiều Mãn Nguyệt nhận được con tôm, vui vẻ đến mức cách xưng hô cũng thay đổi. Quý Tiểu Trình cười ngượng ngùng, đầu ngón tay cọ nhẹ vào thành bát.

Hành động nhỏ của hai đứa trẻ đều lọt vào mắt người lớn. Quý Phồn Ninh nhìn con trai mình, ánh mắt dừng lại ở nụ cười ngây thơ lấy lòng của cậu bé, trong lòng cảm thấy có chút xót xa.

Trình Lật thì không có cảm giác gì, thoải mái gắp một con tôm cho con trai mình.

"Con trai, con có muốn ăn tôm không? Mẹ bóc cho con nhé."

Lúc này, Sơ Nhất đã gắp con tôm từ bát của Kiều Mãn Nguyệt sang bóc vỏ, chia nhỏ phần thịt rồi thả vào bát của cô bé.

Kiều Mãn Nguyệt ăn vài miếng đã hết sạch, Quý Tiểu Trình trông thấy, cậu bé gắp con tôm vừa được Trình Lật bóc vỏ đưa cho cô bé.

"Mãn Nguyệt, cậu ăn từ từ thôi, đừng để nghẹn nhé."

Lần này, phụ huynh hai bên bật cười, Sơ Nhất nhìn cậu bé trêu đùa: "Trình Trình, sao còn tốt với Kiều Mãn Nguyệt vậy, ở lớp con bé có bắt nạt con không?"

"Không ạ." Quý Tiểu Trình lắc đầu, Kiều Mãn Nguyệt lập tức thanh minh.

"Con không bắt nạt cậu ấy! Con bảo vệ cậu ấy! Ai dám bắt nạt Trình Trình con sẽ đánh họ!" Cô bé giơ nắm đấm nhỏ lên, trông thật dũng cảm, khiến mọi người cười lớn, còn Quý Tiểu Trình thì ngại ngùng.

"Con là anh trai, nên đối xử tốt với Mãn Nguyệt là điều hiển nhiên."

"Sinh trước vài ngày mà đã biết lợi dụng." Sơ Nhất cười tủm tỉm xoa đầu hai đứa trẻ, Kiều Mãn Nguyệt vô tư cười toe toét với cậu bé, còn Quý Tiểu Trình thì ngoan ngoãn mỉm cười, đôi mắt cong cong.

Tháng ba, cỏ cây tươi tốt, bài tập môn thủ công của lớp mẫu giáo là làm một chiếc diều. Kiều An Sâm đã có kinh nghiệm từ lần làm đèn lồng trước đó, lần này anh bắt đầu tìm kiếm hướng dẫn trên mạng, mua nguyên liệu từ sớm, quyết tâm cho con gái mình làm bá chủ cả trường mẫu giáo.

Cuối cùng, khi chiếc diều hình con bướm sinh động ra đời, ngay cả Sơ Nhất cũng phải ngỡ ngàng. Kiều Mãn Nguyệt thì phấn khích ôm lấy chiếc diều không rời tay.

"Bố giỏi quá! Chiếc diều đẹp quá!"

"Đây là con và bố cùng làm mà, Kiều Kiều cũng rất giỏi!" Kiều An Sâm khen ngợi con gái. Hai bố con thi nhau khen ngợi nhau, Sơ Nhất không nhịn được trêu đùa.

"Kiều An Sâm, sau này nếu anh thất nghiệp, anh có thể bày quán dưới chân cầu bán diều."

"Ý kiến này hay đấy." Kiều An Sâm nhìn cô nói: "Khi đó em sẽ đứng bên cạnh thu tiền cho anh."

"Rồi đợi Kiều Mãn Nguyệt tan làm đến đón cả hai chúng ta về nhà ăn cơm."

Nói xong, cả hai cùng cười. Kiều Mãn Nguyệt nghe thấy tiếng cười, ngẩng đầu nhìn bố mẹ đang cười với nhau, cũng vô thức nở một nụ cười, để lộ mấy chiếc răng trắng nhỏ xinh.

Chiếc diều đã hoàn thành, được mang đến trường. Chiều tối, Kiều Mãn Nguyệt đầy tự hào trở về nhà. Sơ Nhất tò mò hỏi mọi chuyện thế nào, cô bé lập tức líu lo kể không ngừng.

Nào là Tráng Tráng cũng muốn chơi diều với cô bé, Tiểu Bàn suýt nữa đánh nhau với Phương Phương vì cô bé, rồi còn một bạn khác khóc lóc, than phiền với giáo viên sao bố mình không giống bố của Kiều Mãn Nguyệt.

Có lẽ vì bố bạn ấy bận rộn, nên đã làm cho bạn ấy một chiếc diều bằng giấy A4, buộc thêm một sợi dây nylon, rồi viết chữ "Diều" lên đó.

Kiều Mãn Nguyệt đã trở thành tâm điểm chú ý, tâm trạng cực kỳ phấn khởi, cô bé vuốt ve chiếc diều, đột nhiên nói: "Mẹ ơi, mẹ với bố có thể đưa con đi thả diều được không, con muốn nhìn thấy con bướm bay lên cao."

"Được chứ." Sơ Nhất đồng ý ngay, cô tính sau kỳ nghỉ sẽ đưa cô bé ra ngoài chơi. Mùa đông vừa qua, lâu lắm rồi cô bé chưa được ra ngoài.

Gần khu nhà có một công viên rộng lớn, cảnh quan xanh mát, nhiều người dân thường đến đó thư giãn.

Ở giữa là một bãi cỏ lớn, vào cuối tuần, nhiều người đến dã ngoại, tản bộ, tắm nắng, khi thời tiết đẹp, còn có những người bán diều ở đó.

Sơ Nhất và Kiều An Sâm dắt tay Kiều Mãn Nguyệt, cô bé đi giữa, nắm chặt tay của cả hai.

Gia đình ba người có ngoại hình khá nổi bật, lại mang theo chiếc diều lớn, trên đường đi đã thu hút không ít ánh nhìn.

Kiều An Sâm đã tập luyện trước vài buổi tối để biết cách thả diều bươm bướm.

Sau nhiều đêm khổ luyện, anh cũng đạt được một chút thành tựu.

Kiều Mãn Nguyệt vui vẻ chạy theo sau bố, nhìn bóng dáng cao lớn của Kiều An Sâm phía trước, trong mắt cô bé tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Trong thế giới nhỏ bé của cô, không có gì bố bé không làm được.

Người bố tài giỏi của cô bé đã thả chiếc diều bay lên trời, con

bướm bay cao trong gió, Kiều Mãn Nguyệt phấn khích nhảy cẫng lên. Khi Kiều An Sâm thả dây cho cô bé cầm, Kiều Mãn Nguyệt càng háo hức, hét lên không ngừng.

Sơ Nhất nhìn thấy cũng muốn thử, dù hồi nhỏ cô cũng từng đi thả diều, nhưng bố cô không giống Kiều An Sâm, không bao giờ thả diều thành công, cuối cùng đành ỉu xìu đưa cô về nhà.

"Kiều Kiều, cho mẹ thử một chút nhé." Sơ Nhất nhìn con gái với ánh mắt khao khát, Kiều An Sâm nhận ra ngay, anh cúi đầu nói nhỏ với Kiều Mãn Nguyệt, cô bé lập tức ngoan ngoãn đưa dây diều cho mẹ.

Sơ Nhất vội vàng nhận lấy, chơi một chút cho thỏa mãn rồi mới trả lại cho cô bé.

Trên bãi cỏ xanh mướt, bầu trời trong xanh, gió nhẹ lay động tán lá, mặt hồ lấp lánh phản chiếu ánh sáng.

Không xa, có một gia đình ba người đang thả diều.

Người đàn ông cao ráo, điển trai, trong lòng ôm một bé gái đáng yêu, xinh xắn. Bên cạnh, người phụ nữ mặc chiếc váy liền màu xanh nhạt đứng đó, ánh mắt dịu dàng dõi theo hai người.

Họ cười nói vui vẻ, không biết tự lúc nào, hoàng hôn đã buông xuống.

Một mùa xuân nữa lại đến.

Điền Uyển bày biện một bàn đầy thức ăn, bưng ra khỏi bếp, sau đó lau khô tay, cả nhà ngồi quanh bàn ăn.

Ánh đèn màu cam ấm áp, mang lại cảm giác ấm cúng, Kiều Mãn Nguyệt nói nhiều nhất, suốt bữa ăn chỉ nghe thấy cô bé ríu rít không ngừng.

Sơ Nhất thậm chí sắp nhớ hết tên các bạn trong lớp mẫu giáo của cô bé.

Hai năm nay, từ khi cô bé biết nói, trong nhà đã trở nên náo nhiệt hơn nhiều, người già rất thích, nhưng Sơ Nhất lâu dần cảm thấy hơi đau đầu.

Mọi người vừa ăn vừa lắng nghe cô bé kể chuyện về ba chú gấu nhỏ, giọng nói trẻ con trong sáng, đôi mắt đen láy linh hoạt, khuôn mặt trắng trẻo, đáng yêu.

Điền Uyển và bố Kiều bật cười không ngớt, Sơ Nhất thỉnh thoảng gắp thức ăn cho cô bé, nhắc cô bé chú ý ăn uống.

Chương trình Xuân Vãn đêm nay vẫn quen thuộc như mọi năm, cô bé ngồi không yên, cứ quay đi quay lại trong lòng Kiều An Sâm, Sơ Nhất ngồi bên cạnh gọt hoa quả cho con gáo.

Đột nhiên, tiếng pháo hoa vang lên, bên ngoài cửa sổ đã bừng lên những chùm pháo hoa rực rỡ, muôn màu rực rỡ.

Kiều Mãn Nguyệt reo lên, mắt mở to, môi hơi hé mở.

"Bố ơi! Pháo hoa kìa!" Cô bé chỉ tay về phía đó, không ngừng ngọ nguậy.

"Con muốn đi xem!"

"Được, bố sẽ đưa con đi xem." Kiều An Sâm bế cô bé ra ban công, Sơ Nhất cũng đi theo.

Trên bầu trời đêm đen lạnh lẽo đầy những màu sắc rực rỡ, từng chùm pháo hoa nở rộ không ngừng, chiếu sáng cả bầu trời.

"Đẹp quá..." Cô bé ôm chặt cổ Kiều An Sâm, ngẩn ngơ nhìn lên,

ánh mắt chứa đầy ánh sáng rực rỡ, cô bé hỏi.

"Sang năm con còn được thấy pháo hoa nữa không ạ?"

"Tất nhiên là có rồi." Kiều An Sâm đáp, anh liếc nhìn Sơ Nhất bên cạnh, cả hai cùng mỉm cười.

Tiếng pháo hoa vẫn tiếp tục vang lên, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng khuôn mặt của mọi người.

Người lớn và trẻ con ôm chặt lấy nhau, bóng hình của họ in xuống mặt đất, đan xen và hòa quyện vào nhau, không thể tách rời.

Giờ khắc giao thừa đã qua, một năm mới lại đến.

Kiều An Sâm cúi xuống hôn lên trán Sơ Nhất, kèm theo lời chúc nhẹ nhàng.

"Năm mới vui vẻ."

...Năm mới vui vẻ.

Zhinn: Vậy mà bộ Công Tố Viên Của Tôi đã hoàn rồi mọi người ạ, sau bao nhiêu năm cuối cùng mình cũng edit xong bộ này, đọc xong dòng cuối của truyện tự dưng mình bị hẫng một nhịp, cảm giác không nỡ phải tạm biệt ấy hahaha.

Bộ này tác giả viết xong năm 2019, hình như mình cũng tập tành edit từ năm 2019 thì phải, vậy mà đến tận 5 năm sau, năm 2024 mình mới hoàn thành bộ này. Bộ này là bộ đầu tiên mình làm mà, lúc ấy đúng thể loại cưới trước yêu sau mình thích nên đào hố mà chẳng đọc trước gì cả, vừa đọc vừa edit, thú thật là sau đó mình nản mọi người ạ, nhưng nhận được lời động viên của mọi người, thấy có nhiều bạn yêu thích và chờ chương mới nên mình không nỡ drop.

Đến giờ mình vẫn nhớ rõ mình đã hào hứng như nào khi được 100 lượt xem đầu tiên, rồi 1000 lượt, 10.000 lượt, tới giờ đã hơn 100.000 lượt xem. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và yêu thích, cảm ơn những lời động viên, cảm ơn mọi người đã chờ đợi.

Gửi tặng mọi người hình ảnh sách xuất bản bên Trung bộ này.

Click để xem ảnh

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 87: Chúc Mừng Năm Mới [HOÀN]**

Ebook tải miễn phí tại DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh